

第一卷 第一集

心尖宠

时衿
SHIJIN

NGỌT KHẮC VÀO TIM

Thời Cầm

Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

Hán Việt: Tâm tiêm sủng

Tình trạng: Hoàn thành

Số lượng: 87 chương

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Song khiết, Xây dựng sự nghiệp, Hào môn thế gia, Giới giải trí, Sáng văn, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp

Editor: Điệp Điệp

Trì Yên 13 lần đóng vai quần chúng, 15 lần làm người qua đường Giáp vừa xuất hiện đã "đi", khi được Gả vào hào môn năm thứ nhất.

Đến khi Trì Yên nhận ba bộ phim của các vị đạo diễn quốc tế, trở thành ảnh hậu trẻ nhất trong mười năm gần đây. cũng đã là gả vào hào môn năm thứ ba,

Năm đầu tiên sau khi bạo, những gameshow phỏng vấn nổi tiếng đều nổi gót tìm tới.

MC hỏi đến vấn đề tình cảm của cô: “Nghe nói Yên Yên có bạn trai ngoài ngành. Thời gian gặp nhau vội vàng, một năm hai người có thể gặp nhau mấy lần?”

Trì Yên mỉm cười: “Anh ấy làm việc ở nước ngoài, cho nên một năm chỉ có thể gặp nhau một lần.”

Không bao lâu, Trì ảnh hậu mới đi ra phòng thu âm không tới vài bước, đã bị bạn trai đang ở nước ngoài ấn vào trong xe.

“Rõ ràng là bảy lần.”

Người đàn ông giơ tay kéo kéo cà vạt, cúi người ghé vào bên tai cô: “Một đêm bảy lần.”

Trì Yên: “Khương Dịch — —”

“Gọi ông xã!”

CP: Mỹ mạo ảnh hậu tiểu tỷ tỷ x cao lãnh muện tao tiểu cầm thú

Cp này tuổi tác cách nhau không nhiều, nam chỉ hơn nữ 2 tuổi mà thôi.

Cũng không hẳn là kiểu giới giải trí văn, vẫn là lấy tình yêu và hôn nhân làm chủ.

Ngụy thanh mai trúc mã / ả hôn / ngọt

Khác, nam chủ đặc biệt sủng, cho nên tác phẩm cũng có thể gọi là 《Hào... Môn... Sủng... Tức...》 hhhhhh

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 1

Nữ diễn viên diễn cùng lại quên thoại.

Cho đến khi cô ta trước mặt Trì Yên sửa loạn lời thoại lần thứ năm, đạo diễn rốt cuộc không thể nhịn được nữa, mặt đen như đáy nồi, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì vẻ hòa ái dễ gần: “Nghỉ ngơi mười phút!”

Đầu xuân thời tiết đã bắt đầu ấm lại, bên ngoài phim trường mặt trời lúc này thực rực rỡ, đem từng dòng từng dòng ánh sáng chói lóa tưới xuống mặt đất làm cho người ta ảo giác được một sự ấm áp vô cùng.

Trong không khí, thực, vẫn mang theo chút lạnh lẽo, Trì Yên mặc một chiếc váy ngắn, cánh tay tinh tế cùng đôi chân thẳng tắp lộ hơn phân nửa ở bên ngoài. Khi một chiếc áo khoác khoác lên trên người cô, cô theo bản năng khẽ run run một chút.

Trợ lý ghi chép ở trường quay tốt bụng đem đến một chiếc giấy, Trì Yên chân thành nói cảm ơn, đem hơn phân nửa cục đá lạnh trong miệng nhả vào cốc.

Một tiếng “đông” thực nhẹ, Trì Yên nhìn cục đá kia xoay vòng quanh dưới đáy cốc, sau đó đem tầm mắt chuyển qua người bên cạnh, cô giống như bây giờ mới chú ý tới bạn tốt Bạch Lộ đang đè nặng giọng oán giận.

“Người có "sân sau" đúng là không giống người khác, mình tới xem cậu đã nửa ngày, sai đã đến bốn năm lần, đạo diễn cũng không dám

to tiếng với cô ta; nhìn lại cậu ấy mà, đóng nửa năm vai quần chúng mới nhận được một cái vai như này.....” Bạch Lộ giơ bàn tay lên đếm đếm, “Nữ phụ số 6, nếu sai thoại là cậu, có lẽ đã bị cái tên Bao Công mặt đen kia mắng chết rồi!”

Bao Công mặt đen, đại khái là chỉ vị đạo diễn kia rồi.

Đầu lười Trì Yên có chút cứng lại, cô chớp chớp mắt, từ chối nêu ý kiến.

Diễn viên có ô dù kia tất nhiên không thể nào phải nhận đãi ngộ như cô rồi.

Bạch Lộ chạm chạm cổ tay cô, biết rõ mà vẫn cố hỏi: “Lạnh không?”

Trì Yên không trả lời vấn đề này, miệng cô ngậm chút nước ấm, nhả hết vào cốc giấy rồi mới mở miệng: “Cậu thì sao? Mọi được gì từ chỗ Biên Giác Liệu chưa?”

Bạch Lộ cùng cô quen biết đã nhiều năm, hai năm trước vào một tòa soạn làm paparazzi, Trì Yên không ít lần từ miệng cô bạn nghe được những tin nóng mới nhất.

Hôm nay đến đây, nhiệm vụ chủ yếu của Bạch Lộ chính là moi tin về nhân vật nam chính Biên Giác Liệu của đoàn phim kế bên, nhiệm vụ thứ yếu mới là tới thăm Trì Yên.

Cô nàng kéo Trì Yên sang bên túm lại, nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có người mới thấp giọng nói: “Có tin tức cực hot, muốn nghe hay không?”

Trì Yên không cự tuyệt.

“Ông xã nhà cậu lại chuẩn bị lên trang nhất 《 Danh Ưu 》 rồi!” Dừng một chút, Bạch Lộ lại nói thêm một câu: “Lần này là một người mẫu, đáng người cực kì nóng bỏng!”

《 Danh Ưu 》 là một tạp trí có tiếng trong nước, tin tức trong hay ngoài nước đều ôm hết, mấy năm nay lại còn lấn sân sang làm báo mạng, đã có một địa vị nhất định trong lòng mọi người.

Loại chuyện này một tháng vẫn xuất hiện một lần, Trì Yên nghe được lại vô cùng thản nhiên. Cô sờ sờ cảm suy nghĩ một chút, sau đó dưới ánh mắt chờ mong của Bạch Lộ khẽ hỏi: “Khương Dịch a..... Anh ấy trông như thế nào?”

Bạch Lộ: “.....”

Vẻ mặt và giọng điệu của Trì Yên không giống như đang nói giỡn.

Trầm mặc vài giây, Bạch Lộ nói: “Yên Nhi, anh ta thật là chồng cậu sao?”

Vợ chồng hợp pháp, giấy trắng mực đen công chứng đăng hoàng.

Nhưng mà ——

“Lộ Lộ, bọn mình đã không gặp nhau nửa năm rồi.”

Ý của Trì Yên là, cô tạm thời không nhớ nổi cũng là chuyện hết sức bình thường thôi.

Bạch Lộ trả lời cô bằng một tiếng cười lạnh.

Trì Yên: “Cậu cũng biết là gương mặt đẹp nghìn bài một điệu*, không có khác biệt nhau là mấy, mình nhớ không được cũng rất bình

thường.”

(*đều na ná như nhau đó)

“Được rồi, đừng đem lão già si ngốc nhà cậu nói thành tươi mát thoát tục như thế nữa.” Bạch Lộ dừng một chút, “khi nào anh ta về nước?”

Trí nhớ của Trì Yên kỳ thật không phải là kém, nhưng mà số lần cô gặp Khương Dịch thực rất ít; kết hôn xong lại chia xa, hai người hai bên bán cầu, ai cũng chẳng quan tâm tới ai, qua hơn nửa năm, cô cũng chỉ nhớ kỹ mỗi cặp mắt kia thôi.

Tinh xảo đẹp, nhưng cũng rất đa tình.

Bạch Lộ duỗi tay ở trước mặt cô lắc lư vài cái.

Trì Yên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, bởi vì khế cắn ống hút, giọng nói trở nên mềm ấm còn mang theo giọng mũi nũng nịu: “Chắc tầm không đến nửa năm nữa.”

Bạch Lộ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, rõ ràng đã nhìn rất nhiều năm, nhưng là vẫn như cũ đều cảm thấy kinh diễm.

Trì Yên lớn lên rất đẹp, có đôi mắt tiêu chuẩn của một hồ ly, thanh khiết sống động lại vẫn ẩn hiện nét mỉa mai hoặc, mũi cao dọc dừa*, chóp mũi xinh đẹp mịn sáng, cả người tỏa ra vẻ đẹp tinh xảo từ tận trong xương cốt.

Chỉ tiếc — — lâu như vậy mà cũng chỉ nhận được mấy vai phụ mờ nhạt.

Trì Yên không hề để ý đến ánh mắt phức tạp của Bạch Lộ, cô cúi đầu lướt nhẹ di động, muốn tìm được diện mạo Khương Dịch từ trên

mạng, kết quả không phải chỉ có một cái gáy, chưa được nửa sườn mặt thì chính là bức ảnh chụp độ phân giải cực kì thấp, không thể nhìn rõ diện mạo.

Bên cạnh, những thông tin tai tiếng của cô bạn gái còn được viết rất rõ ràng.

Tổng cộng năm bức ảnh, với năm cô gái khác nhau.

Cho nên nói, đến cơ hội để cô nhớ lại diện mạo của Khương Dịch một chút cũng không có.

Bạch Lộ giải thích: “Ảnh chụp không rõ ràng lắm là bởi vì đã bị xử lý, Khương Dịch hình như không quá thích lộ mặt, cho nên tòa soạn cũng không dám để rõ ràng.”

“Cái này giống như kiểu mosaic* ấy, sau đó bọn họ nói là Khương Dịch, thì chính là Khương Dịch sao?”

(***Mosaic** là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác- nguồn Wiki)

Sao có thể!

Bạch Lộ: “ Trong 《 Danh Ưu 》 có người biết chuyện, cô ta nói nếu một ngày nào đó Khương Dịch phản bác nói người trong ảnh không phải anh ta thì cô ta sẽ lập tức cuốn gói chạy lấy người, còn bồi thường tiền đã làm thiệt hại đến danh dự cùng tinh thần của Khương Dịch nữa ..... Lại nói Yên Nhi, nếu chuyện này còn chưa đầu vào đâu cả, lại ở trên địa bàn nhà họ Khương, cậu cảm thấy bọn họ có dám viết hay không?”

Nói cho cùng, còn không phải bởi vì Khương Dịch không đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện sao?

Loại tin tức này ấy mà, chỉ cần đương sự không làm sáng tỏ, dần dà, tất cả mọi người đều sẽ cho rằng bọn họ đang ngầm thừa nhận.

Trì Yên không đáp lời.

Thư ký trường quay bên kia đã bắt đầu gọi cô, Trì Yên bên này đáp lời, ném cho Bạch Lộ một câu “Đợi lát nói tiếp” rồi liền đứng dậy đi qua bên kia.

.

Cảnh này phải diễn mãi đến khi mặt trời lặn, đến khi nữ diễn viên có hậu đài lớn kia có thể diễn hoàn chỉnh lời thoại mới chấm dứt.

Buổi tối đoàn phim có một bữa tiệc, cần có năm nữ diễn viên đi cùng để làm không khí thêm vui vẻ.

Vốn dĩ dựa theo trình tự sẽ không đến lượt Trì Yên, nhưng nữ phụ số 2 thân thể không khỏe, nên nữ phụ số 6 chẳng có mấy cảm giác tồn tại là cô đi thay.

Địa điểm bữa tiệc đặt trước là ở một câu lạc bộ cao cấp, chủ nhân của nó là nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim, ra tay cực kì rộng rãi, hào phóng.

Cả buổi tối, một câu lạc bộ to như vậy trừ người phục vụ ra, cũng chỉ có mười mấy người bọn họ.

Ông chủ câu lạc bộ ngồi ngay phía đối diện Trì Yên, tuổi tác nhìn qua không lớn, bộ dạng cũng không tồi, cho dù trái ôm phải ấp cũng

không ngừng liếc mắt về phía đối diện.

Suốt bữa tiệc, Trì Yên đặc biệt an tĩnh, vấn đề nên đáp thì đáp, nên uống cô cũng uống.

Qua mấy lần nâng cốc, mấy cô nữ diễn viên đều không hề rụt rè, nhóm nhà đầu tư càng không cần phải nói, cởi bỏ cái vỏ bọc chính nhân quân tử, bên trong là bộ dạng gì, tất cả đều rõ ràng.

Trong phòng toàn tiếng vui đùa ầm ĩ, Trì Yên không nói gì mà duỗi tay nhéo nhẹ bên tai.

Đôi mắt của vị giám đốc bên cạnh sắp dính lên người cô luôn rồi, Bên cạnh mỗi vị lão tổng đôi mắt đều mau dính đến trên người nàng, đôi mắt híp ngập mỗ*, không nỡ nhìn thẳng.

(*Nguyên văn: sắc mị mị, du nhị nhị: mắt híp híp, mỗ ngày ngậ)

Cổ chịu đựng được đến 9 giờ, chợt có người đẩy cửa tiến vào.

Tâm tư Trì Yên lúc này đều đặt ở trên người vị giám đốc béo ngậ kia, chờ khi cô phản ứng lại thì cái ghế dựa bên trái đã bị kéo ra.

Người nọ ngồi xuống bên cạnh cô.

Người ngồi bên tay phải chà xát tay, bắt đầu nói với cô những lời lẽ thô tục lộ liễu.

Trì Yên dời mắt sang bên, không tự chủ được mà liếc nhìn người bên trái — — tây trang cắt may khéo léo, ngón tay thon dài cân xứng, đẹp đẽ mà không thiếu mạnh mẽ.

Không cần xem mặt cũng biết là một gã đàn ông.

Trì Yên đem tầm mắt thu lại, nhấp một ngụm rượu, rồi chậm rì rì mà đem ly rượu để xuống.

Nửa phút sau.

Cô thoáng nhìn người đàn ông cầm cái ly rượu kia lên.

Động tác của anh mang theo chút tùy ý, như là hành động vô tình, nhưng ánh mắt Trì Yên vừa nhìn, rõ ràng lại thấy bờ môi mỏng của anh, vừa vắn đề lên dấu môi đỏ mà cô lưu lại trên miệng ly.

Rượu vang đỏ bị anh uống một hơi cạn sạch, trên ly rượu chỉ còn lại một dấu son nhàn nhạt không còn hoàn chỉnh, cảm giác mập mờ bùng lên mạnh mẽ.

“Vị tiên sinh này,” Trì Yên nhíu mày, cố gắng đem giọng nói đè thấp: “Xin anh tự trọng!”

Cô chính là gái đã có chồng rồi đấy!

Giọng nói hạ xuống, Trì Yên giương mắt lên xem— — cô cho rằng lại đụng phải một tên sắc lang khoác chiếc áo quân tử.

Người nọ đúng lúc cũng nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt hai người chạm nhau, ai cũng không chịu dời đi trước.

Anh có một đôi mắt đào hoa rất đẹp, phía dưới mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ không rõ màu, chỉ cần anh hơi hơi híp mắt, đáy mắt tựa hồ thật sự sẽ có hai cánh đào hoa từ từ nở rộ.

Vừa liếc mắt một cái, dường như có thứ gì nhanh chóng ở trong đầu cô nổ tung, bùm bùm một trận.

Trái tim Trì Yên đập lữ một nhịp, sau đó tần suất càng nhanh cứ nhảy lên mãi.

Vị giám đốc "béo ngậy" bên cạnh vốn đã im tiếng, cách vài giây, Trì Yên nghe được ông ta thăm dò kêu hai tiếng — —

Khương tổng.

Cùng lúc đó, Trì Yên chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh.

Chiếc nhẫn cực kỳ đơn giản, ánh đèn thủy tinh chiếu xuống trên bề mặt làm nó phản xạ tỏa ra ánh sáng.

Đây là nhẫn cưới của cô và Khương Dịch.

Trì Yên hít sâu một hơi, cảm thấy xung quanh đều là hương rượu làm say lòng người.

Không thể tin, nhưng không phải do cô không tin.

Đầu óc kịp thời hoạt động lại, cảm giác ảo não cùng có tật giật mình cùng nhau nảy lên, Trì Yên thở dài một hơi: “Tôi đi toilet chút.”

.

Trì Yên không ngờ Khương Dịch sẽ trở về trước dự tính như thế.

Vào trong toilet, cô hối hận vô cùng, vội vàng nhắn WeChat cho Bạch Lộ.

【 hôm nay lời nói với cậu đều xóa bỏ. 】

【 câu nào? 】

【 toàn bộ. 】

Bạch Lộ cực kì nhanh nhạy, rất nhanh đã gửi đáp lời: “Nhớ ra chồng cậu trông như nào rồi hả?”

Sao lại chỉ như thế được.

Trì Yên nhìn chính mình trong gương, lâu sau mới thở ra: “Gặp được.”

Không gặp không biết.

Cái loại diện mạo này của Khương Dịch căn bản không phải là làm người ta nhớ không nổi, mặc kệ trước kia Trì Yên có quên sạch thì chỉ cần liếc mắt một cái cô lập tức có thể nhớ lại.

Bạch Lộ lại hỏi: “Không phải mosaic, gương mặt chính diện thế nào?”

Trì Yên tự động bỏ qua vấn đề này: “Mình vừa rồi vừa nhận ra anh ấy, đầu nóng lên liền chạy ra.....”

“Vậy chờ đầu óc cậu lạnh lại chạy về là được rồi.”

Nói thật nhẹ nhàng, mấu chốt là cô trước khi ra ngoài còn nói Khương Dịch tự trọng.....

Biết cùng Bạch Lộ thương lượng cũng không được gì, lại nói thêm vài câu, lúc sau, Trì Yên có chút bực bội mà cắt điện thoại.

Lại qua hơn mười phút, cô dùng sữa rửa tay rửa sạch tay, rồi lại dặm lại lớp trang điểm cẩn thận, có thể làm chậm thời gian trở vào thì đều

làm, một lúc sau, Trì Yên mới chuẩn bị trở về.

Cả tầng đều trống không, khiến cho âm thanh giày cao gót gõ lên sàn nhà lại càng rõ ràng.

Ngoài cửa toilet, Trì Yên ngoài ý muốn nhìn thấy người đang đứng tựa ở hành lang đối diện.

Anh khẽ cúi đầu, giữ nguyên tư thế ấy nhưng chỉ hơn nửa giây sau, nhìn thấy Trì Yên, bàn tay cầm bật lửa của anh chéch đi mấy centimet.

Ánh lửa màu lam chợt lóe rồi qua, vẫn không châm điếu thuốc.

Khương Dịch không nói chuyện, nhưng là tầm mắt lại dừng trên người Trì Yên.

Cười như không cười, mang theo một thâm ý mờ mịt nào đấy.

Thực hiển nhiên, anh đang đợi cô lên tiếng trước.

Sau một lúc lâu, Trì Yên mới nhấp môi dưới, ra vẻ bình tĩnh chào hỏi anh: “Khương..... Tổng.”

A.

“Khương — — tổng?”

Chương 2

Theo ý cô, có phải anh nên gọi lại một tiếng “Trì tiểu thư” không?

“Trì Yên,” Khương Dịch nhẹ cong môi, vì đuôi mắt hơi hơi cong lên, khi nhìn qua, không có nguyên nhân đã làm nở ra vẻ xuân sắc hiếm có. Anh hỏi: “Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

Trì Yên sững sốt một chút, sau đó ở trong đầu nhanh chóng đem vấn đề này tính nhanh một thoáng, thực mau đã có đáp án — —

Tám năm.

Năm cô mười sáu tuổi đã quen biết Khương Dịch.

Tính ra đến bây giờ vừa đúng tám năm.

Trì Yên khi còn nhỏ ở cùng với cậu, cậu cô là cảnh sát, lần đó đi làm nhiệm vụ trong thời gian dài, bởi vì không yên tâm về cô nên tạm thời đem cô đến Khương gia ở mấy ngày.

Khương gia là một gia tộc lớn, trong nhà nhiều người chẳng khác nhiều kiến là bao, cha Khương lại là người quen cũ của cậu, vì thế Trì Yên rất thuận lợi vào ở Khương gia.

Khương Dịch khi đó đang học đại học, là sinh viên tài năng của viện y học, thường xuyên ở lại phòng thí nghiệm cùng mấy con vật nhỏ.

Trì Yên nhớ rất rõ, lần đầu tiên cô nhìn thấy Khương Dịch là ở phòng thí nghiệm, lúc ấy anh mới qua tuổi thành niên không lâu, trên mặt

vẫn mang nét đường hoàng của thiếu niên, nhưng cũng mang theo vài phần khác biệt với bạn bè cùng trang lứa, nội liễm cùng thanh lãnh.

Cửa phòng thí nghiệm bị một đám lửa sinh vây quanh, Trì Yên vốn dĩ chỉ muốn đứng chờ bên ngoài, kết quả chờ mãi rồi lại bị xô xô đẩy đẩy mà ngã vào bên trong.

Khương Dịch lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn cô.

Nửa khuôn mặt của anh đều bị khẩu trang che lại, chỉ lộ một đôi mắt, đúng chuẩn đào hoa, khóe mắt phía dưới còn có một nốt ruồi nhỏ, cho dù rõ ràng rất đứng đắn nhìn cô nhưng vẫn mang theo vào phần kinh diễm mê hoặc.

Trì Yên đối với đôi mắt này ấn tượng cực kì sâu, thế nên sau này có gặp Khương Dịch mấy lần, cũng không quá chú ý đến những điều khác.

“Lại đây.” Anh nói.

Trì Yên suy nghĩ bay quá xa, trong lúc nhất thời cũng không có thể trở về kịp.

Khương Dịch đem bật lửa ở trong lòng bàn tay xoay mấy vòng, lập lại: “Trì Yên, lại đây.”

Trong nháy mắt ấy, Trì Yên thậm chí không phân rõ đâu là hồi ức đâu là hiện thực, mãi đến vài giây sau khi cô nghe thấy tiếng bật lửa.

Trì Yên lúc này mới bình thường trở lại, vừa nâng mắt, đã nhìn thấy Khương Dịch hướng cô ngoắc ngón tay, giống như đang gọi chó trêu mèo vậy.

Chần chờ vài giây, Trì Yên vẫn tiến về phía trước vài bước.

Mới dừng bước chân, khuôn mặt đàn ông không hề báo trước chợt áp xuống, Trì Yên thậm chí còn không kịp phản ứng, Khương Dịch dừng lại, nghe rõ cả tiếng hít thở, khoảng cách hai người bây giờ còn chưa tới năm centimet.

Ngón tay anh khẽ nâng cằm Trì Yên “Quen nhau tám năm, em thế mà vẫn không nhớ được anh?”

Trì Yên theo bản năng giải thích: “Em cho rằng anh vẫn chưa về.....”

Huống chi, lần này cô cũng nhận ra anh mà.

Khương Dịch nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô, khoảng cách quá gần, anh thậm chí có thể ngửi được mùi rượu trên khóe môi Trì Yên, cùng với mùi hoa tường vi khẽ thoảng qua, hô hấp của anh ngày càng nặng, đầu nghiêng nghiêng, "Uống không ít rượu rồi?"

Hình như cũng hơi nhiều, đầu cô lúc này đã bắt đầu nặng rồi.

Trì Yên thở ra một hơi, còn chưa kịp trả lời, đột nhiên, mặt anh đã tới gần, cánh môi áp xuống, mang theo hương rượu quyện với hương thuốc lá nhàn nhạt, tinh khiết, ở trên môi cô nhẹ nhàng, trần trọc, không có thêm bất cứ động tác nào, tùy ý mà ngây thơ.

Chẳng giống tác phong của Khương Dịch chút nào.

Trì Yên trong lúc nhất thời không phản ứng.

Cô chớp chớp mắt, sau đó lại chớp chớp mắt.

Khuôn mặt Khương Dịch gần trong gang tấc, đẹp đẽ, thậm chí hoàn toàn nhìn không ra lỗ chân lông, mày rậm, mũi cao, ngay cả bên sườn mặt, đến một chỗ xấu cũng tìm không ra.

Lần đầu tiên Trì Yên cẩn thận ngắm nhìn anh, trái tim cô đập loạn, cô họng nghèn nghẹn, ngay lúc sắp không thở được nữa, đầu ngón tay anh chợt buông lỏng, ở trên môi cô khẽ cắn một cái.

Cô nghe thấy anh thấp giọng nói hai chữ: “Phạt em.”

Là phạt cô uống quá nhiều rượu..... Hay là phạt cô không nhận ra anh?

Trì Yên cảm thấy lần thứ hai, đại não cô lại thiếu dưỡng khí, đến cả cung phản xạ cũng dài ra không ít, phải một hồi lâu sau, cô mới nhớ tới tin hot Bạch Lộ nói với cô hôm nay.

Không công bằng.

Cô cùng lẩm chỉ là không nhận ra anh mà thôi, vẫn tốt hơn Khương Dịch cho cô đội nón xanh a!

Hai người dù sao cũng là vợ chồng mà.

Hướng chi, cũng không phải chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

Trì Yên càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, cô đè đè ấn đường, vừa muốn nói, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến.

Người nọ khẳng định là say không ít, tiếng bước chân rõ ràng loạn không thành bước, vừa mở miệng, giọng nói líu cả lại: “ Ô Khương, Khương tổng, anh đổi khẩu vị a?”

Ở nước ngoài Khương Dịch hẹn hò toàn với người mẫu, thế mà lại có hứng thú với tiểu bạch thủ thanh thuần như này, cũng không làm cho hắn ngạc nhiên lắm.

Trì Yên nghe ra, đây là cái vị vừa rồi thao thao bất tuyệt cùng cô mà.

Cô vừa nâng mắt, vừa vặn nhìn thấy Khương Dịch khẽ cau mày.

Khóe môi anh bị son môi của cô phủ một tầng đỏ nhạt, vừa giơ tay lên cọ nhẹ một chút, bàn tay cũng nhiễm màu đỏ.

Khương Dịch không nói chuyện, khóe môi tuy nhẹ nhàng câu lên một chút, vẻ mặt lại rõ ràng không ngờ.

Vị giám đốc kia lập tức bị sợ hãi đến tình một nửa, không dám hỏi nhiều, xám xịt đi vào toilet, mãi cũng không dám ra.

.

Bữa tiệc lúc sau đã biến thành tiệc mừng Khương Dịch trở về, mãi hơn 10h tối mới kết thúc.

Khương Dịch cùng Trì Yên đều uống rượu, không có thể lái xe, chỉ có thể gọi điện thoại kêu tài xế đến đón.

Thành phố Lâm An ở vùng duyên hải, gió đêm ẩm nhưng cũng lạnh đến xương.

Tửu lượng của Trì Yên không tồi, nhưng lại phải uống quá nhiều, lúc ra khỏi cửa bị gió đêm thổi qua, đầu lại đau. Cô kéo vạt áo khoác, chờ xe nhàm chán liền lấy vài quyển tạp chí ở sạp báo ven đường lên xem.

Rất nhiều tin tức Bạch Lộ đã từng nói với cô, nhưng mà nghe người ta nói với tự mình xem quả là không giống nhau, Trì Yên lật vài tờ, đem toàn bộ chú ý đặt ở trên tin tức về Khương Dịch.

Người viết đến là ba hoa chích choè, Trì Yên xem rất chăm chú, bất ngờ nghe tiếng còi xe vang lên phía sau.

Quay đầu nhìn lại, là xe của Khương gia.

Trì Yên đóng lại mấy cuốn tạp chí, đưa ra một tờ tiền đỏ, cầm theo mấy kỳ 《Danh Ưu》 mang lên xe.

Trong xe không chỉ có cô và Khương Dịch.

Sau khi đóng cửa xe, Trì Yên mới chú ý tới người đang ngồi ở ghế trước, người nọ quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Chị dâu.”

Ánh đèn đường từ bên ngoài chiếu vào, mờ mờ, Trì Yên không nhìn rõ nhưng cũng nhận ra người này là ai- ông chủ của hội quán.

Vừa rồi lúc ở trên bàn tiệc, anh ta không ngừng nhìn cô.

Người nọ tự giới thiệu: “Lục Cận Thanh.”

Trì Yên nhấp môi cười cười, đơn giản chào hỏi, rồi cúi đầu xem tạp chí.

Trước khi khởi động xe, tài xế hỏi cô: “Phu nhân, có cần bật đèn không ạ?”

“Không.....”

“Bật đi!”

Trì Yên nghiêng đầu nhìn Khương Dịch, ánh mắt anh chuyển từ cuốn tạp chí tới khuôn mặt cô, sau đó duỗi tay nới lỏng cà vạt.

Chuyện này vốn dĩ đố kỵ lý rõ ràng là Khương Dịch, kết quả bị anh nhìn như vậy, Trì Yên ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Sau khi đèn đã bật, Trì Yên biết có vài lời không thể tùy tiện nói trước mặt người ngoài, vì thế dứt khoát đem mấy quyển tạp chí đều đưa tới trước mặt Khương Dịch.

Cô hất cằm, chân đạp một cái, còn kiêu ngạo hừ mũi với anh.

Khương Dịch nhìn qua đại khái nội dung, mày càng nhăn càng chặt

——

Nghi ngờ cùng nữ người mẫu nghỉ phép ở bãi biển.

Nghi ngờ cùng nữ minh tinh Hollywood đi bệnh viện phụ sản kiểm tra.

Nghi ngờ cùng nữ ca sĩ nổi danh hẹn hò một tháng, tình cảm tan vỡ.

.....

Lại vừa thấy chữ kí của biên tập viên ký bên dưới: Sở Sở.

Con nhóc Khương Du Sở này lá gan cũng thật là lớn, chẳng cần biết có hay không đều viết loạn, nói như anh ra nước ngoài chỉ biết hẹn hò linh tinh vậy.

Khương Dịch khép cuốn tạp chí lại, vừa uống rượu xong khiến đầu anh có chút đau, đê đê ấn đường, cũng không mở miệng giải thích.

Thật sự là không biết giải thích cái gì, bởi vì mấy người này, anh căn bản không nhớ rõ ai với ai.

Quan trọng nhất chính là, anh giải thích, Trì Yên cũng chưa chắc sẽ tin.

Trì Yên lại đem phản ứng của anh hiểu thành là vì chột dạ, cô nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thở ra một hơi dài.

Bên ngoài từng hàng ngô đồng đều lùi lại phía sau, tài xế lái xe vững vàng, khi mà đến trước ngã tư đường, tay lái lại đột nhiên đánh mạnh một chút.

Theo quán tính, Trì Yên không hề đề phòng mà lao sang một hướng khác, may mắn được Khương Dịch đỡ lấy mới không bị ngã xuống.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình mà cánh môi mỏng của anh cọ nhẹ lên má cô, mềm ấm mà nóng bỏng.

Giây tiếp theo, Trì Yên nghe thấy được Khương Dịch mở miệng, là nói với người tài xế.

“Không muốn tiền lương nữa rồi?”

Trì Yên lập tức ngồi dậy, tim vẫn còn hơi hoảng loạn, cô lên tiếng giải thích giúp người tài xế một câu: “Em không sao!”

Ghế phụ.

Lục Cận Thanh cười nhạt một tiếng, vừa rồi lúc Trì Yên ngã qua bị anh hôn, cậu rõ ràng thấy Khương Dịch cong khóe môi, mặc dù chỉ là trong chớp mắt.

A.

Thực là muộn phiền.

Lục Cận Thanh mắt trợn trắng.

.

Về đến nhà đã rất khuya.

Trong nhà không có đàn ông, chỉ có một bảo mẫu, lúc trước nhận được điện thoại của cô nên đã nghỉ trước, biệt thự càng thêm trống trải an tĩnh.

Trì Yên vừa mệt vừa buồn ngủ, thay đôi dép lê, lại từ tủ giày lấy ra đôi dép dùng một lần đưa cho Khương Dịch, cô ngáp một cái, khi nói chuyện mang theo âm mũi: "Ngày mai mua sau, đêm nay anh dùng tạm trước đã"

“Bị cảm rồi?”

Trì Yên khẽ gật đầu, mấy ngày nay cứ nóng lạnh liên tục, cô ra điễm đều là ở bên ngoài phim trường, đã bị cảm mấy ngày rồi.

“Đã uống thuốc chưa?”

“Em có uống rồi.”

Mẹ của Khương Dịch là phó viện trưởng của một bệnh viện tư nhân, cho nên trong nhà phương diện thuốc men luôn luôn đầy đủ, hơn nữa định kỳ sẽ đổi một lần.

Trì Yên pha hai bát canh giải rượu, đưa cho Khương Dịch một bát,

sau đó bưng bát của mình chậm rì rì lên lầu.

Đầu cô có chút nặng, cơ thể cũng không quá thoải mái, đi phòng tắm tắm bằng nước ấm mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Đèn phòng ngủ vẫn sáng, Khương Dịch đứng trước cái tủ đầu giường, Trì Yên hí hóp mắt nhìn, chú ý tới cái hòm thuốc trước mặt anh.

Dường như anh biết cô ra, đôi mắt cũng chẳng thèm nâng lên một chút, “Nằm lên giường đi.”

“Làm, làm gì?”

Trì Yên tưởng tượng một chút, giọng nói đều run lên.

Tuy rằng biết đây là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng mà bây giờ..... Tiến độ này có phải quá nhanh rồi không?

Khương Dịch quay đầu liếc nhìn cô một cái, duỗi tay đi tóm cô lên, Trì Yên vốn dĩ cảm mạo nên cũng không có bao nhiêu sức lực, dễ như trở bàn tay mà đã bị anh đẩy ngã ở trên giường.

Đầu cô choáng váng, trước mắt lung lay mấy ngôi sao bay lượn, Trì Yên quay đầu nhìn.

Dưới ánh đèn thủy tinh, Khương Dịch đang dùng ống tiêm đem thuốc trong một loạt cái bình nhỏ trong suốt nước thuốc hút vào, dáng vẻ nghiêm túc y như lần giải phẫu chuột bạch nhỏ trước đây.

Trì Yên trong lòng rơi lộp bộp, mới vừa chống cánh tay muốn bò dậy, eo cô đã bị anh cô ôm lấy rồi đè xuống.

“Trì Yên ——” giọng nam rất rõ ràng, sau đó một loạt vỏ thủy tinh bị

anh ném vào thùng rác, “Lạch cạch” vài tiếng, “Em giờ muốn bị anh tiêm một mũi hay là muốn anh "làm" một lần?”

Editor làm nhảm: có ngon anh làm đê, làm đê, chỉ giỏi võ mồm thôi, làm em đợi đến chương 17 vẫn chả có thịt mà đã thả thính từ chương 2. Khương giáo sư, cầu tụt trọng!

Chương 3

Trì Yên không cố ngồi dậy nữa, nhưng hai chân lại khẩn trương khép chặt thêm một chút.

Tay Khương Dịch đã rời khỏi eo cô, rử mắt đem không khí trong ống tiêm đẩy ra.

Trì Yên dựa vào gối nhìn qua, vừa lúc bắt gặp khóe môi anh hơi động, sau đó mặt không đổi sắc mà hộc ra mấy chữ: "Tự mình cửi ra!"

Khương Dịch quá bình tĩnh, so ra, ý nghĩa vừa rời của Trì Yên lại có chút đáng khinh bỉ.

Đẩy không khí chỉ cần vài giây, lúc Khương Dịch ngẩng đầu lên, Trì Yên vẫn giữ nguyên tư thế cũ, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ, bởi vì lúc trước động tác quá mạnh khiến cho làn váy đã kéo bên tận đùi, làm lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp.

Hô hấp của Khương Dịch nhanh chóng rối loạn.

Trì Yên nhìn tầm mắt anh không đặt lên người mình, hơi cau mày, đôi mắt híp lại, dường như kiên nhẫn đã bị cô dùng hết rồi, cô cũng không dám lộn xộn nữa, nhanh chóng đem vạt áo hoàn toàn nhấc lên, quay đầu vùi mặt vào gối, đồng thời đem quần nhỏ kéo xuống một nửa.

Cảm giác đối với Khương Dịch và bác sĩ vốn dĩ là hoàn toàn khác nhau.

Trì Yên mặt đỏ tai hồng, đến hô hấp cũng đều nóng lên, niễm vào làm cho nhiệt độ chiếc gối cũng tăng lên không ít, đến cái mũi nhỏ cũng nóng lên đến kinh người.

Thậm chí cô có thể cảm nhận rõ ràng được chút còn lạnh lẽo đang cọ qua da thịt, Khương Dịch không cho cô thời gian để thích ứng, trên mông đã tê rần, cô không nhịn được khẽ hừ một tiếng rầu rĩ, tay bắt lấy tấm ga trải giường nắm chặt.

Chờ tiêm xong, Trì Yên liền lập kéo quần áo ngồi dậy cẩn thận, mông mới đụng tới giường lại phản xạ có điều kiện mà đứng bật dậy, cái mông đáng thương đau đến mức khiến khuôn mặt cô đều nhăn lại thành đoàn.

Quả thực, vừa rời Khương Dịch xuống tay có chút hơi mạnh, đôi mắt anh bởi vì bờ mông trắng nõn mượt của cô nhóc nào đó* mà khẽ rung động, nhất thời không khống chế được mình.

(*Nguyên văn là nữ hài tử, Khương giáo sư, anh thích kiểu lolita và đại thúc sao?)

Anh nhìn nơi Trì Yên vừa ngồi dậy, đem kim tiêm dùng một lần xử lý cẩn thận, đột nhiên hỏi: "Có đau bụng không?"

“Cái mông của em.....”

Trì Yên nói còn chưa hết câu đã cảm thấy có một dòng chảy xiết lướt qua trong bụng nhỏ, sắc mặt cô trắng bệch, còn chưa kịp xấu hổ đã vội vàng chạy vào toilet.

Đi cả tới thăm quả không đúng thời điểm. Lúc Trì Yên từ toilet trở ra đã là mười lăm phút sau.

Mông đau, bụng cũng đau, ngay cả đầu cũng đau luôn.

Khăn trải giường đã được Khương Dịch thay mới, Trì Yên thở dài, đem bản thân nhảy bổ lên giường, nhấc hau chân đem dép lê đạp rớt.

Khi mà Khương Dịch trở vào phòng, Trì Yên vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, nếu không phải còn những thanh âm hừ nhẹ liên miên kia thì cứ nghĩ cô đã ngủ rồi.

Trì Yên khê đầu lên mấy cuốn tạp chí, bìa ngoài lạnh lẽo, khó khăn lắm mới làm cho nhiệt độ trên mặt cô giảm bớt.

Mí mắt rõ ràng rất nặng, nhưng ý thức lại cực kì tỉnh táo, cô nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn thoáng qua.

Khương Dịch bước vài giây đã tới, đưa cái ly nước tới bên miệng, Trì Yên hít hít cái mũi, một mùi đường đỏ cùng gừng băm hòa vào nhau làm cay cay sống mũi, cô nhận lấy ly nước, bóp mũi đem tất cả ly nước đường đỏ ấy một ngụm uống hết.

Khương Dịch tựa hồ còn có công việc rất bận.

Trì Yên thấy notebook của anh vẫn còn sáng lên, phía trên có hàng chữ in đậm ở giữa, cô tinh mắt nhìn thấy bốn chữ: "Giáo sư khách mời"

Xì, còn là giáo sư nữa kia chứ.

Dạy bọn họ làm sao để dăm bữa nửa tháng lại lên trang nhất một lần sao?

Trì Yên thu ánh mắt lại, dứt khoát dựa vào đầu giường xem tạp chí.

Nửa tiếng sau, cô càng xem càng không ngủ được.

Khương Dịch ngồi bên phía tay phải cô, cũng ở tư thế tương tự, cứ cách vài phút lại nhìn sang cô một cái. ở

Trì Yên thở dài một hơi, vẫn là không nhin được, khép tạp chí lại quay đầu hỏi: “Khương Dịch, anh ở bên người cùng phụ nữ chơi bởi thế nào em cũng mặc kệ, em có thể hoàn toàn coi như mắt mù tai điếc, chỉ cần đừng để một ngày nào đó lại giữa đường nhảy ra một người phụ nữ to bụng, đến lúc đó bị mẹ anh biết được thì không tốt đâu.”

Thật ra đều là lấy cớ.

Đừng nói là mẹ của Khương Dịch mẹ, ngay cả cô cũng đều cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Làm gì có chính thất nào nguyện ý chịu nhường nhịn tiểu tam chứ, Trì Yên cũng không ngoại lệ, tuy rằng cô đối với thân phận "vợ cả" của mình cũng hơi chút chột dạ.

Đôi mắt Trì Yên lấp lánh, có vài tia sáng khế lướt qua.

Cô thấy Khương Dịch khế nhíu mày, đáy mắt tối sầm đi, sau đó gior tay, ôm bả vai cô tới trước mặt mình, lúc mà Trì Yên giương mắt lên nhìn có thể thấy được màn hình notebook trước mặt.

Có một cửa sổ trò chuyện vẫn đang mở, một loạt hình ảnh bày ra, Trì Yên xem từng cái một, dễ dàng nhận ra đây đều là ảnh chụp Khương Dịch mà 《Danh Ưu》 mới tung ra gần đây.

So với ảnh đã qua xử lí trên tạp chí quả thật không hề giống nhau, mấy tấm ảnh này rõ ràng chẳng có tí chút ái muội nào, hơn nữa bối cảnh cũng chỉ có một, so với bí mật gặp mặt thì càng giống là một cuộc gặp gỡ "ngẫu nhiên" đã được sắp xếp trước.

Phía dưới ảnh còn có lời giải thích của đối phương_____

【Đây đều là bạn tốt mà em quen được ở nước ngoài, anh cũng biết thành tích của em ở tòa soạn không được tốt lắm, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ mất bát cơm mất, cho nên, em mới nhờ các cô ấy giúp một chút, nghe nói anh mỗi thứ Năm đều đến đó họp.....】

【 Bị chụp với anh thì tin tức càng có giá trị hơn, anh nói xem có đúng không? 】

【 Anh? 】

【 Anh Tư? 】

【 Nói gì đi, anh! 】

【Lúc trước em cũng có gọi điện muốn hỏi anh trước, nhưng máy vẫn luôn báo bận..... Anh, em biết sai rồi, em không nên hủy hoại danh dự của anh.....】

Kéo qua một đoạn tin nhắn dài, Trì Yên mới nhớ tới kí giả to gan kia là ai.

Chữ ký đặc biệt ngắn gọn, chỉ có hai chữ: Sở Sở.

Trì Yên thở ra, suýt chút nữa đã quên mất cô em chồng đang làm việc ở 《Danh Ưu》 rồi.

Cô vốn đang nghĩ, kí giả nào lại liều mạng như vậy, phóng đại sự việc thành như thế, còn nói nếu Khương Dịch ra mặt phủ định sẽ cuốn gói ra đi.....

Nếu là Khương Du Sở, vậy toàn bộ sự việc đều đã được giải thích rồi.

Dựa vào trình độ được nuông chiều của Khương Du Sở ở Khương gia, việc Khương Dịch đứng ra thanh minh chắc đến kiếp sau cũng không xảy ra ấy chứ.

Trì Yên có chút đau đầu đê đê ấn đường.

Ngoài những gì Khương Du Sở đã giải thích cho Khương Dịch trong vài giờ này, cô cũng biết, còn một điều quan trọng nhất mà cô ấy chưa nói ra — Cái đầu đề này, nói không chừng là cố ý làm cho cô xem, khiến trong lòng cô phải khó chịu.

Trì Yên và Khương Du Sở gặp nhau chưa được mấy lần, nhưng cũng biết cô nhóc kia chẳng ưa gì mình, cô ấy không phải là thể hiện sau lưng mà trực tiếp biểu lộ ngay trước mắt cô kia.

Khương Du Sở vào 《 danh ưu 》 hơn một năm, Trì Yên nhớ rõ nửa năm trước tất cả đều là bài về Lục Cận Thanh, rồi đến nửa năm sau, cô cùng Khương Dịch vừa kết hôn, liền biến thành Khương Dịch lên trang nhất.

Cô đem tầm mắt nhìn qua chỗ khác, rồi nhanh chóng trở về tư thế ban đầu.

Khương Dịch cuối cùng cũng mở miệng: “Sở Sở viết bừa, anh cũng không biết.”

Nói giống như nếu anh biết sẽ không để cô ấy viết bừa vậy.

Trì Yên không hỏi vấn đề này, cô cố uyển chuyển đổi chủ đề câu chuyện đang dang dở: “Lúc ở nước ngoài anh rất bận sao?”

“Ừ.”

Trì Yên nhớ rõ, ban đầu cô cũng gọi cho Khương Dịch vài lần nhưng đều không có người nhận.

“Bạn đến mức không có thời gian nghe điện thoại sao?”

Khương Dịch đóng notebook lại, nghiêng đầu nhìn qua: “Em có gọi cho anh sao?”

“Mẹ nói anh ở nước ngoài chắc chắn là rất bận, bà ấy không muốn quấy rầy đến anh, vì thế, liền đem nhiệm vụ quấy rầy anh chuyển qua cho em.”

Cô cũng biết Khương Dịch rất bận.

Xuất ngoại nửa năm, vừa phải xử lý công việc của mấy chi nhánh ở nước ngoài, vừa muốn tiếp tục học theo y học chuyên nghiệp, anh nhất định đều hạn một ngày sao lại không phải 48 giờ.

Nhưng Trì Yên không ngờ sẽ bận như vậy, bận đến không có thời gian để nhận điện thoại, sau mấy lần, cô cũng không gọi nữa.

Dù sao cũng không ai nhận.

Cô khẽ cắn môi, đôi mắt mở to, nhìn quả thực giống một chú hồ ly nhỏ.

Khóe môi Khương Dịch hơi giật, cười lại như không: “Thật sự có gọi đến sao?”

Trì Yên bị nghi ngờ suýt chút phát hỏa, cô nhú mày gật gật đầu, sau đó lại nghe Khương Dịch nói một câu: "Gọi lại lần nữa"

Có bệnh sao.

Khóe mắt Khương Dịch hơi hơi nhướn lên, nghiêng người nhìn cô, từ dưới đáy mắt dường như có hai đóa hoa đào bay ra, câu nhân đoạt hồn.

Trì Yên bị anh nhìn chưa đến nửa phút liền tước vũ khí đầu hàng, mở ra điện thoại ra lục tìm thông tin.

Một phút đồng hồ qua đi.....

Hai phút qua đi.....

Tới rồi qua ba phút, di động Khương Dịch chẳng hề vang lên.

Trì Yên sừng sốt vài giây, “Anh cho em vào danh sách đen đấy à?”

Bên môi Khương Dịch độ cong càng lớn, chả có lí do lại thêm mấy phần ngả ngớn, anh liếc nhìn màn hình điện thoại Trì Yên: "Sai số rồi!"

Trì Yên: “.....”

Mặt cô không hề đổi sắc, nhanh chóng cúp điện thoại, ánh mắt đảo quanh, vừa muốn ho một tiếng để che dấu sự xấu hổ, tay lại bỗng dựng nóng lên, bàn tay đàn ông dùng lực kéo cô qua,

Trì Yên còn chưa kịp phản ứng lại, mặt Khương Dịch đã kề sát tới.

Khi anh nói chuyện, hơi nóng khế vờn bên khóe miệng cô, có chút ngứa lại có chút nóng.

“Trì Yên, trước kia em đều gọi anh như thế nào?”

Trì Yên nhẹ nuốt nước miếng, quay đầu đi chẳng nói gì..

Toàn bộ hô hấp của Khương Dịch liền phả vào tai cô “Nói xem!”

Trì Yên vẫn như cũ im lặng chẳng nói lời nào, rặng đỏ đã lan từ bên tai đến cả khuôn mặt rồi.

“Buồn ngủ rồi?”

“Buồn ngủ.”

“Gọi rồi sẽ cho em ngủ.”

Trì Yên nhấp nhẹ môi, cô thậm chí có thể cảm nhận được lồng ngực mình đang nảy lên — bởi trái tim nhỏ đập loạn.

Cô hít một hơi, “Khương.....”

Đôi môi ấm áp của anh dán lên trên vành tai cô, Trì Yên hơi rụt người lại, cắn răng run run gọi:

“Khương Dịch..... Ca ca*.”

(*bởi vì cảm thấy gọi ca ca sẽ thuận miệng (do nó là từ láy) và hay hơn, đồng thời cũng thể hiện nét biến thái trong tâm lý giáo sư

Khương nên tui vẫn để nguyên là ca ca chứ hông thay bằng anh hay anh trai nha)

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4

Hai mí mắt Trì Yên đã bắt đầu đánh nhau, bụng nhỏ lại không ngừng truyền đến từng cơn đau quặn, cô vừa nhắm mắt lại, đầu hơi nặng muốn dựa ra sau một chút, eo đã bị người phía trước ôm lấy.

Cách một lớp quần áo mỏng, lòng bàn tay anh phủ lên eo cô, nóng rực.

Trì Yên khẽ giữ lấy cánh tay anh, vừa mở mắt đã thấy đáy mắt đen trầm của anh, tựa như có mấy vòng lốc xoáy đang tụ lại nơi ấy, cô nghiêng nghiêng đầu: "Em đang bị cảm..."

Ý của Trì Yên rất rõ ràng.

Ý của Khương Dịch lại càng rõ hơn cô, sau khi xoay mặt cô lại, liền hạ xuống nụ hôn miên man, anh khẽ cắn lên môi cô, từng chút, từng chút, tinh tế phác họa đôi môi ấy, sau đó công thành chiếm đất* mà hôn sâu xuống.

(*cái này là tui chế vào, của tác giả đại ý nói là cạy hàm răng đó)

Đầu óc Trì Yên ngày càng nóng lên, ý loạn tình mê, cô bị Khương Dịch đẩy ngã trên giường, đôi mắt mở to nhìn anh, nơi đáy mắt phảng phất một tầng sương mù mênh mang.

So với cô, anh rõ ràng chuyên tâm hơn rất nhiều, đôi mắt khẽ khép, híp lại thành một đường cong mỹ lệ, long mi đen dài, giống hệt tác phẩm được một nhà nghệ thuật gia nào đó tỉ mỉ khắc tạc.

Đột nhiên, Trì Yên nhớ lại bộ dạng lần đầu tiên Khương Dịch hôn cô 8 năm trước.

So với hiện tại, dường như cũng chẳng có khác biệt gì.

Khương Dịch từ trước đến nay không hề nhiều lời, trong thời gian Trì Yên sống ở Khương gia, vừa lúc cha mẹ Khương phải đi công tác mấy ngày, vì sợ Trì Yên một mình buồn chán, nên đã bảo cô tới phòng thí nghiệm của Khương Dịch chơi.

Nói là đến chơi, thật ra đều là Khương Dịch bận rộn công việc của mình, cô ở bên cạnh làm bài tập mà thôi.

Khương Dịch không giống với các bạn học khác, anh có một phòng thí nghiệm riêng, bởi vì ngày thường chỉ có một mình anh ở đây, nên dù xung quanh chỉ toàn mùi thuốc men, khử trùng thì cửa phòng vẫn bị một đám nữ sinh vây quanh, có thể xếp đầy cả một cái hành lang dài.

Trì Yên chỉ cúi đầu làm bài tập bên cạnh Khương Dịch, ôn nhu ngoan ngoãn, vì giống em gái anh nên còn nhận được không ít "lễ vật" của các học tử nhờ chuyển hộ.

Liên tục mấy ngày đem quà cho anh, đến ngày thứ 5, cũng chính là một ngày trước khi Trì Yên phải về nhà họ Trì ở thành phố Lâm, cô vẫn như cũ yên lặng giải đề vật lý.

Lúc ấy cô sắp thi đại học, việc học không thể qua loa.

Hôm đó, Khương Dịch phá lệ không làm thí nghiệm với chuột bạch nữa, anh nhìn đồng tiêu bản rồi lại cúi đầu viết viết vẽ vẽ.

Trì Yên vừa nâng mắt, là có thể nhìn đến dáng vẻ của anh, cô lắc

đầu, bất giác lại ném đề vật lý buồn tẻ ra sau đầu, bắt đầu cùng anh vẽ tiêu bản.

Cô đã học vẽ khá lâu, tỉ lệ thích hợp, đường cong mượt mà, dễ dàng vẽ đến mê mẩn, đến mức Khương Dịch đến trước mặt lúc nào cô cũng không biết.

Mãi đến khi cả tờ giấy trắng đều bị một bóng đen che phủ, cô mới nâng mắt nhìn, Khương Dịch còn chưa tháo khẩu trang xuống, lần đầu tiên, giọng nói của anh không còn trong trẻo như mọi khi: “Đi ăn cơm thôi.”

Trì Yên không vội đứng dậy.

Thấy Khương Dịch chẳng có chút hứng thú nào với đồng quà kia, cô rất tốt bụng nhắc nhở: “Khương Dịch ca ca, một chị gái ở khoa thông tin* tặng quà cho anh này.”

(*không chắc có chính xác không nữaT_T)

Trì Yên cảm thấy trí nhớ của mình thực tốt, mới gặp qua một lần mà vẫn nhớ rõ chị gái khoa thông tin đó.

Khương Dịch quay đầu nhìn cô. Là nhìn cô, từ đầu đến cuối hoàn toàn không thèm liếc mắt ngó tới hộp quà tinh xảo kia.

"Trì Yên, em lại đây."

Cha mẹ Khương đều có thói quen gọi cô là "Tiểu Yên", nhưng Khương Dịch lại không như vậy, anh vẫn luôn gọi cả họ lẫn tên cô như vậy.

Trì Yên có chút sợ anh, bút cầm trong tay còn chưa bỏ xuống, siết

chặt cán bút mà tiến lên, sau đó lặng yên đứng cách anh đúng ba bước.

"Lại đây thêm chút nữa"

Trì Yên lại dịch một bước, nghĩ thầm Khương Dịch chắc sẽ không phải bạo lực thế chứ, bởi cô tự ý nhận quà mà xuống tay.

Hơn nữa, cái đồng quà đấy đều là do các vị học tử cưỡng ép nhét vào tay cô mà.

Trì Yên ngẩn ra vài giây, mãi đến khi cánh tay bị anh nắm chặt mới hồi phục ý thức, Trì Yên vừa chớp chớp mắt một chút, người đã bị anh áp ở trên tường, Khương Dịch kéo khẩu trang xuống, cúi đầu hôn lên môi cô.

Khi đó, anh không hút thuốc, cũng chẳng uống rượu, trên người chỉ tản ra hương vị mát lạnh sạch sẽ thuộc về thiếu niên, cả người chỉ có vẻ đường hoàng cùng thanh lãnh*, ở trong phòng thí nghiệm hơn phân nửa là tiêu bản xương người mà hôn, vừa ngây ngô, lại vừa ngây thơ.

Đại não Trì Yên hoàn toàn chết máy, tay hơi dùng chút lực, ngòi bút liền ở trên bộ đồ thực nghiệm trắng phau của Khương Dịch kéo ra một đường dài.

Lúc ấy cũng chẳng có cảm giác gì.

Bây giờ nghĩ lại, Trì Yên cảm thấy Khương Dịch quả cầm thú. Đối với một đứa trẻ vị thành niên mà cũng xuống tay được.

Hiện tại cô đã thành niên, nhưng vẫn cảm thấy Khương Dịch cầm thú như xưa.

Đối với bệnh nhân lại còn là bệnh nhân đang lúc bị dì cả tới hỏi thăm mà cũng xuống tay được.

Trì Yên bị hôn đến đầu óc phát trướng, ngón tay người đàn ông nào đó từ khe hở áo ngủ lần vào, dừng lại chưa đến 3s đồng hồ rồi lại rút tay ra, Khương Dịch đứng dậy phủ cái chăn ở lên trên người cô: “Ngủ.”

Nói xong chẳng thèm liếc cô một cái liền nhấc chân đi vào toilet.

Trì Yên nằm yên một lát, mí mắt đã nặng đến mức chẳng mở ra được nữa, cô ôm chăn trở mình, cũng không biết qua bao lâu đã ngủ say.

Lúc Khương Dịch tắm xong đi ra, Trì Yên còn đang nằm vắt chéo người trên giường, chiếm gần hết chỗ ngủ rồi.

Anh ôm cô nằm sang một bên, cẩn thận đắp lại cái chăn rồi mới mở notebook ra.

Tin nhắn từ Khương Du Sở nhiều đến mức xem không xuể, anh cũng chẳng đọc kĩ, tùy tiện gõ lại hai chữ.

【 chờ đã. 】

Sau khi gửi đi, anh gập máy tính lại, tắt đèn, ôm Trì Yên vào ngực, giơ tay đặt nhẹ lên trán cô, xác nhận cô không phát sốt mới hạ tay xuống, nhẹ nhàng từng chút từng chút xoa lên bụng nhỏ của cô.

Hiếm khi Trì Yên ngủ ngon như vậy, mãi đến khi mặt trời lên cao mới

từ từ tỉnh lại.

Bên giường sớm đã lạnh ngắt, Khương Dịch rõ ràng đã dậy từ lâu.

Đột nhiên, Trì Yên nhớ lại ngày bọn họ nhận giấy chứng hôn, Khương Dịch cũng ôm cô ngủ cả buổi tối.

Thời gian cô cùng Khương Dịch ở chung cũng không lâu lắm, nhưng lại vô tình nhớ rõ mọi chi tiết.

Từng chi tiết đều nhớ rõ vậy mà lại không nhớ rõ được gương mặt hấp dẫn vô số phụ nữ kia.

Trì Yên che mắt lại, lần này phải đem gương mặt của anh nhớ rõ, từ đôi mắt đến cái mũi lại đến bờ môi, chẳng sai lệch chút nào.

Đã 7 giờ rưỡi sáng, bởi vì lịch diễn đều là sau buổi trưa nên Trì Yên cũng chẳng vội vã thức dậy, ở trên giường lăn vào vòng mới chậm rì rì bò lên.

Sau khi rửa mặt xong xuống lầu đã hơn 8 giờ rồi, trên người Trì Yên mặc bộ quần áo ở nhà đơn giản, xuống tới nửa cầu thang chợt thấy có gì đó không đúng.

Cô giúp việc vừa nhìn thấy cô liền nháy mắt ra hiệu, đáng tiếc Trì Yên không hiểu được ý tứ trong đó, vẫn là người ở trong bếp đi ra trước, thấy cô ôn hòa hỏi: "Tiểu Yên dậy rồi sao?"

Trì Yên không để ý suýt chút nữa là từ trên bậc thang lăn xuống, ".....Mẹ?"

Thẩm Văn Hình cười tủm tỉm gật gật đầu: " Mau xuống ăn cơm nào."

Từ trước đến nay bà đối với cô con dâu này rất hài lòng, người dâu lớn lên xinh đẹp như vậy, tính cách cũng tốt, khiến cho người ta vừa nhìn đã thích rồi.

Trì Yên bị bà nhìn đến mức mắt tự nhiên, đi qua kéo ghế bên cạnh Khương Dịch ngồi xuống, yên lặng ăn cơm sáng.

Cuối cùng Trì Yên cũng ăn xong bữa cơm này.

Cô giúp việc mau chóng dọn dẹp bát đĩa xuống.

Thẩm Văn Hinh vẫn như cũ cười tủm tỉm nhìn cô một cái, nhưng rồi lại rất nhanh chóng thay đổi sắc mặt, lúc nhìn sang Khương Dịch, khóe miệng đều đã trầm xuống rồi.

Bà lấy quyển tạp chí trên kệ sách ra, bên trong còn có một trang được đánh dấu, Thẩm Văn Hinh giờ đến trang kia, ném lên bàn ngay trước mặt Khương Dịch.

“Giải thích! giải thích đi!”

Bà vốn chẳng quan tâm đến mấy tin tức giải trí bát quái này, nếu hôm nay không phải chờ hai đứa nhỏ xuônhs lâu quá nhàm chán, tùy tiện giở ra vài cái thì đến giờ cũng không biết được thằng con trời đánh ở bên nước ngoài làm ra trò hay gì.

“Giải thích cái gì?” Khương Dịch đẩy quyển tạp chí lại trước mặt Thẩm Văn Hinh, khóe môi nhẹ cong “Mẹ, còn không bằng mẹ bảo con gái bài bố của mẹ giải thích đi.”

Chương 5

“Chuyện này liên quan gì tới Sở Sở.....”

Giây tiếp theo, lời bà còn chưa kịp dứt, đã nhìn tới vị trí Khương Dịch chỉ đến hiện lên hai chữ vô cùng quen thuộc.

Khương Du Sở về nước không lâu, làm việc trong tòa soạn cũng đã hơn một năm, bút danh vẫn là thuận miệng mà lấy, lúc này nhìn tới quả thật nực cười.

Khương Dịch chẳng cần giải thích nhiều, Thẩm Văn Hình đã tự mình hiểu rõ.

Bà có chút đau đầu ðề ðề huyết thái dương, quay đầu giải thích với Trì Yên: "Tiểu Yên, con bé Sở Sở này không hiểu chuyện, chắc chắn là không tìm được đề tài gì nên mới lấy anh nó ra cho đủ bài, trở về mẹ nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, con đừng để trong lòng, nhé!"

Thấy Trì Yên ngoan ngoãn gật đầu, Thẩm Văn Hình mới đưa ly trà lên nhấp nhẹ, bà lại đem chủ đề hướng sang người Khương Dịch.

“Còn cả con nữa, con cũng nên thu liễm lại đi, Tiểu Yên bận rộn như vậy vẫn kiên trì tuần nào cũng gọi điện thoại cho con, con không có việc gì thì nhất định phải ở bên con bé.”

Trì Yên bị bà nói như vậy nháy mắt biến thành cô vợ tư xuân* khốn khổ phòng không gối chiếc đợi chồng trở về.....

(*tư xuân: hay nghĩ về vấn đề xuân tình)

Cô hơi quay mặt sang bên, không còn mặt mũi nhìn Thẩm Văn Hinh.

Mà bên tay trái, tầm mắt người đàn ông cũng dừng trên người cô, cảm giác tồn tại mãnh liệt không thể ngó lơ.

Trì Yên bị anh nhìn đến tê cả đầu, vừa ngẩng đầu qua, quả nhiên thấy Khương Dịch đang nhướn mày ngó lại. Đôi mắt anh hơi híp lại, khe liếm khóe môi, động tác rất nhỏ, nhưng vừa nhìn lại có cảm giác đang cố ý dụ dỗ người ta.

Ánh mắt Khương Dịch dừng lại trên người cô vài giây mới rời đi, anh cũng không vạch trần cô, mở miệng lại mang lại mang theo vài phần ý cười mờ ám: "Vâng!"

.

Thẩm Văn Hinh vừa lúc hay đang trong kì nghỉ phép, cũng đã lâu không gặp hai đứa nhỏ nên muốn ở lại một đêm rồi mới về.

Đều là phụ nữ, bà cùng Trì Yên có không ít đề tài để buôn dưa.

Mãi đến hơn 10 giờ, bà hẹn Trì Yên quay xong sẽ cùng đi dạo phố, lại nhìn thoáng qua Khương Dịch đang xử lí công việc ở phía đối diện mới cầm tạp chí lên lâu giết thời gian.

Phòng khách thiếu mất quân chủ lực rất nhanh đã rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Trì Yên vừa lấy di động ra đã thấy tin tức Bạch Lộ gửi đến_____

【 Yên Nhi, ông xã nhà cậu rất cục cũng rất top 《 danh ưu 》 rồi 】

Bạch Lộ giống một tên ngốc, vội vàng làm người giải thích luôn: 【
Lục Cận Thanh lấy sáu so năm, thành tích hai bên hòa nhau một ván!
】

Trì Yên gõ nhanh một hàng chữ gửi qua.

【 không đến đài truyền hình làm phát thanh viên thật là thiệt thòi cho cậu rồi ！】

Nói ngoáy chọc cười một trận, Bạch Lộ lại hỏi: 【 Khương tổng làm việc thế nào? ！】

【 có ý gì? ！】

【 kết hôn đã nửa năm rồi, còn giả bộ đoan trang với mình cái gì nữa! ！】

Trì Yên thật sự không hề giả bộ đoan trang mà là thật sự muốn hỏi có được không.

Cô đã 24 tuổi rồi, ở thời đại này, khi mà mấy đứa học sinh tiểu học đều biết ngược cầu*, nói ra không chừng còn bị bọn họ khinh bỉ. Dù sao cũng không phải chuyện vinh quang gì, cần gì phải giả bộ chứ.

(*cầu độc thân: chó FA đó)

Trì Yên hạ tay xuống, giương mắt liếc người đàn ông đang làm việc với chiếc notebook: 【 thật sự chưa làm. ！】

Đàn ông khi nghiêm túc là đẹp trai nhất!

Không thể không thừa nhận, những lời này đặt trên người Khương Dịch thật sự rất đúng.

Trì Yên khẽ nuốt một ngụm nước miếng, vất vả lắm mới đem ánh mắt thu về được.

【 hai người phân giường ngủ sao? 】

【 không có. 】

Bạch Lộ bên kia cũng chẳng biết lí giải thế nào.

【 không cứng được? 】

【..... Mình không biết. 】

Hai lần chung chăn gối, lần nào cô cũng là người ngủ trước, Trì Yên thật sự không biết.

Bạch Lộ cảm thấy bản thân đang đem đàn ra gảy tai trâu, cô cũng chẳng thèm giữ ý tứ, tỏ vẻ đồng cảm với cô bạn: 【 vậy về sau sẽ vất vả chi tay phải của cậu rồi. 】

Thật ra Trì Yên chẳng có nhu cầu lớn đối với vấn đề này. Cô khẽ liếm môi, cực kì phối hợp mà trả lời Bạch Lộ: 【 không vất vả, còn có tay trái mà. 】

Vừa nhắm tin đi, cô giật thót nghe tiếng Khương Dịch: "Trì Yên?"

Trì Yên trượt tay, suýt nữa ném điện thoại xuống đất.

Cô nâng mắt nhìn qua, Khương Dịch không biết đã đặt notebook lên bàn trà từ lúc nào, hai chân anh bắt chéo, quần âu sẫm màu phẳng lì, mấy nút áo sơmi mở bung, tùy tiện, biếng nhác.

"Lại đây, cho em xem cái này!"

Trì Yên mù mờ đứng dậy, lúc đi đến trước mặt anh, tầm mắt đảo qua màn hình notebook, còn chưa thấy rõ nội dung, tay đã bất ngờ bị người ta kéo lại.

Ngay sau đó, Trì Yên đã ngã ngời lên đùi Khương Dịch, tư thế cực kì ái muội.

Vần đế Bạch Lộ mới nói vẫn bay nháy trước mắt, ánh mắt Trì Yên dừng trên người anh nửa giây, không tìm chế được mà hạ dần xuống dưới.

Ánh mắt Khương Dịch cũng dõi theo xuống, cười như không không cười: "Có cần cởi ra cho em xem không?"

Mặt Trì Yên nóng lên, quay đầu mé tránh: "Em mới không cần"

Trì Yên cực kì không thoải mái, hau chân cô chới với không chạm đất, mặc dù người cô nhỏ, nhưng bởi vì vấn đề tư thế nên cô không dám đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đè lên người anh.

Dép lê trên chân cô trượt xuống, ngón chân co lại, đường cong căng chân hơi căng ra, lúc nói chuyện, giọng nói có hơi run run: "Khương Dịch, anh cứ thả em xuống trước đã...."

Lời Trì Yên còn chưa dứt, nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông đã rơi xuống tai cô.

Dường như học viên y khoa đều hiểu rất rõ kết cấu cơ thể người, anh rất dễ dàng có thể tìm thấy điểm mẫn cảm trên người cô, dọc theo vành tai, nhẹ nhàng hôn xuống, khi nói chuyện lại phả luồng hơi nóng vào tai cô

"Kêu ông xã, anh sẽ thả em xuống!"

Nửa thân trên của Trì Yên đều đã nhũn cả ra, khế cắn môi dưới, không chịu mở miệng.

"Ừm", Khương Dịch sửa lại lời nói, "VẬY gọi ca ca. "

Cái tên biến thái này!

Làm gì có anh trai nào lại làm loại chuyện này với em gái chứ?

Trì Yên: "Nếu anh muốn nghe, vậy đi bảo em gái anh gọi đi!"

Muốn nghe bao nhiêu liền được nghe bấy nhiêu.

Trì Yên có thể nghe thấy tiếng yết hầu Khương Dịch lên xuống, rất nhỏ, nhưng rất câu hồn. Tay anh mò vào trong vạt áo cô, mang theo vài phần dụ dỗ: "Em không phải muốn biết anh có cứng được không sao?"

Trì Yên nheo mắt nhìn xuống, liền thấy cảm di động của mình, màn hình vẫn sáng, bên trên là toàn bộ cuộc buôn dưa của cô với Bạch Lộ.

Da đầu tê rần, Trì Yên hận không thể đào cái lỗ mà chui vào.

Khương Dịch tính tình lạnh nhạt, đối với phương diện yêu đương cũng vậy.

Lúc đầu, đám người Lục Cận Thanh khi xem A phiến* còn gọi anh, sau mấy lần phát hiện phụ nữ đối với Khương Dịch còn chẳng quan trọng bằng đám chuột bạch kia. Lâu dần, mọi người đều tự động bỏ

qua Khương Dịch.

(*phim A)

Khương Dịch vui vẻ được thanh tịnh.

Anh nhớ rõ lần đầu tiên bản thân có phản ứng với loại chuyện này là khi Trì Yên gọi điện cho anh.

Hôm ấy, Lục Cận Thanh cũng ở đó.

Môn khoa học tự nhiên của Trì Yên không được tốt lắm, hôm đó lại bị mắc ở một chỗ mãi không làm được, sốt ruột đến mức giọng nói đều biến thành nức nở

Cô nói: “Khương Dịch ca ca, em không làm được.”

Giọng anh gần như ngay lập tức tắc lại “Không sao, anh làm được.”

Lúc này, Lục Cận Thanh vốn dĩ đang chơi game, vừa nghe những lời này lập tức ngẩng đầu nhìn qua, vẻ mặt như thấy quỷ.

Lại cúi đầu nhìn thấy trước mặt Khương Dịch chỉ có một đề đạo toán học.

Mẹ nó, cái tên biến thái này. Lục Cận Thanh nghĩ thầm.

Không cứng được với phụ nữ, kết quả lại đi cứng với một cái đề toán.

Khả năng nhẫn nhịn của Khương Dịch không tồi, nhưng đó chỉ là trước kia thôi.

Chứ bây giờ, Khương Dịch cảm thấy bản thân đang chuốc tội vào thân.

Ánh mắt Trì Yên dịu dàng tựa hồ như có thể chảy ra nước đến nơi, ngây thơ, trong sáng, vô tội, càng như vậy, lại càng khiến anh muốn làm chuyện xấu với cô.

Bụng dưới căng lên, hô hấp anh nặng hơn một chút.

“Trì Yên ——”

Giọng đàn ông trầm thấp hơi khàn, gợi cảm quyến rũ.

Trái tim Trì Yên như bị bông mềm bị người chọc vào một cái, rồi cùng nhau rơi xuống, bất chợt vang lên một giọng nữ: "Đúng rồi Tiểu Yên, mẹ đột nhiên nhớ ra....."

Giọng nữ chợt khựng lại, "Mẹ cái gì cũng chưa nhớ ra, các con tiếp tục.....":

Trì Yên lập tức khôi phục tinh thần, đẩy Khương Dịch ra nháy xuống trên mặt đất, cô vuốt lại mấy sợi tóc bên tai, giấu đầu lòi đuôi: "Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm....."

"Không có chuyện gì, mẹ tình nguyện hiểu lầm."

Thẩm Văn Hình vừa nói xong lập tức đóng cửa lại.

Hành lang trên lầu đã chẳng còn bóng người.

Trì Yên khẽ liếc mắt, lần thứ hai nhìn tới bộ vị nào đó trên người Khương Dịch, sau đó lấy di động chạy tới một bên sofa ngồi xuống.

Tim cô vẫn đang đập thình thịch, đầu ngón tay vẫn còn run run, cô nhả cho Bạch Lộ: 【 Liễu Hạ Huệ. 】

【 làm sao vậy? 】

【 anh ấy ôm mình nửa ngày rồi vẫn không cứng. 】

【..... Yên Nhi đừng khóc, chúng ta còn có tay mà. 】

Vừa nhắn WeChat cho Trì Yên vài phút, Bạch Lộ còn đặc biệt tri kỉ đặt cho cô một đơn hàng đồ dùng người lớn trên taobao.

.

Buổi chiều Trì Yên diễn cảnh dưới mưa.

Tháng ba, xe chở nước không ngừng phun mưa nhân tạo lên người cô, tấp vào người làm lạnh thấu xương.

Diễn xong, Trì Yên cảm thấy một kim kia của Khương Dịch đi tong rồi

Cô cầm khăn giấy hắt xì mấy cái liền, lại đúng lúc Thẩm Văn Hinh gọi điện thoại tới, cô bắt máy, không muốn hắt xì nữa nên liều mạng hít khí, lúc nói chuyện cứ đứt quãng không thuận.

Thẩm Văn Hinh lập tức hiểu nhầm: “Tiểu Yên, cảnh quay này của bọn con cỡ mở thế sao.....”

Bà gọi điện qua chính là muốn hỏi cô đã diễn xong chưa, Trì Yên chào hỏi mọi người, sấy khô tóc, thay quần áo rồi mới dọn dẹp đồ đạc qua chỗ Thẩm Văn Hinh.

Tuy rằng đều là người Khương gia, nhưng tin hot về Thẩm Văn Hinh sao sánh bằng Khương Dịch, huống hồ, người Khương gia đều không thích đời sống cá nhân bị soi mói, Thẩm Văn Hinh cũng chỉ như một người phụ nữ trung niên bình thường mà thôi nên chẳng có paparazzi theo đuôi.

Trì Yên cùng bà đi dạo phố thì rất yên tâm, giả như xui xẻo bị ai nhìn thấy cũng đã có Thẩm Văn Hinh xử lí rồi.

Bởi vì sợ Thẩm Văn Hinh phát hiện điểm không đúng nên buổi chiều lúc ra khỏi cửa cô còn mang theo khăn cưới, đến khi vào trung tâm thương mại liền lấy ra đeo vào ngón áp út.

Cỡ khăn vừa vặn, vừa đeo vào, Trì Yên lập tức cảm thấy thân phận của mình nháy mắt đã thay đổi.

Phụ nữ đi dạo phố, việc chính là mua mua mua. Gần nửa ngày sau, mãi đến hơn 7 giờ, hai người mới về nhà.

8h rưỡi Trì Yên đã có sắp xếp, 8h01, Bạch Lộ đã gửi WeChat nhắc nhở cô

【 Yên Nhi, đừng quên hôm nay cậu phải phát sóng trực tiếp a! 】

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Trì Yên vội đi tắm nước ấm, đầu có chút choáng. Lúc trở ra đã gần đến thời gian hẹn live stream.

Trước đây, cô cũng đã live stream mấy lần, không nhiều lắm nhưng mỗi lần lượt xem đều không ít. Live stream so với làm nhân vật quần chúng còn hút fan hơn rất nhiều.

Trì Yên lấy ly nước ấm, cách vài phút lại hắt xì một cái. Sau khi mở camera rồi cô mới chợt phát hiện còn chwua tháo khăn ra.

Cô đề đề ấn đường, phản ứng chậm nửa nhịp, vài phút sau mới đem nhẫn tháo xuống, tiện tay đeo lên ngón trỏ.

Ngón áp út so với ngón trỏ thì nhỏ hơn, để tránh lát nữa không tháo ra được, cô chỉ đeo ở đốt thứ hai.

Lần thứ 4 live stream, cô từ chơi game chuyển sang vẽ tranh. So với dùng phần mềm máy tính, cô thích vẽ tay hơn, chỉ với một chiếc bút chì và một tờ giấy, rất nhanh đã vẽ lên bản phác họa.

Các fans sôi nổi, tỏ vẻ không thể tin nổi, sau khi trở mắt ra thì bắt đầu ra sức vuốt mông ngựa*

(*nịnh nọt)

【Không ngờ nữ thần vẽ tranh cũng đẹp như vậy! 】

【 Yên Yên có phải bị cảm không a, cứ hắt xì mãi thôi? 】

【 nữ thần phải chú ý nghỉ ngơi thật tốt a, đau lòng. 】

Súng đạn bay loạn xạ, nhưng Trì Yên vẫn cúi đầu không xem.

Vẽ được một nửa, Trì Yên hận không thể bằm nát tay mình.

Trên trang giấy trắng đã hiện lên một đôi mắt, đuôi mắt cong cong, hàng mi đen dài, một đôi mắt đào hoa lấp lánh.

Rất giống Khương Dịch nhưng lại không thể bằng một phần mười của anh.

Đột nhiên cô dừng lại, nhìn lên màn hình

Vừa liếc qua đã ngay lập tức thấy một bình luận

【 chậc chậc chậc, đôi mắt này, thật giống anh tư của tôi.....】

Chương 6

Khương Dịch ở Khương gia là con trai thứ 4, bên trên có ba chị gái nhà chú, bên dưới có một em gái là Khương Du Sở.

Tuy rằng trước nay Trì Yên chưa bao giờ gặp những người khác trong Khương gia nhưng vẫn biết rõ.

Cô nhíu nhíu mày, tính giả bộ không phát hiện ra bình luận này.

Nhưng hiển nhiên cô đã xem nhẹ năng lực bắt quái của cư dân mạng rồi, chỉ ngần ngừ có vài giây, vốn dĩ chỉ có một bình luận "Anh Tư" đã biến thành hơn một trăm lần "Anh Tư" rồi.

Cứ một cái lại nối tiếp một cái, Trì Yên cơ hồ chỉ còn thấy đúng hai chwx này thôi.

Người xem livestream càng lúc càng nhiều, người bắt đầu nghi ngờ thân phận của nhân vật chính được họa theo đó càng lúc cũng càng đông.

Trì Yên đặt tờ giấy kia lên bàn, cầm ly nước lên uống một ngụm.

Tốc độ vẽ tranh của cô rất nhanh, vừa vẽ xong một đôi mắt, mà nước vẫn còn nóng nguyên.

Các fans thấy cô nửa ngày rồi cũng chẳng làm gì nữa, càng thêm xao động bất an.

【 Yên Yên có khi nào có bạn trai rồi không? 】

【 nữ thần, chị vẫn chưa vẽ xong đâu, muốn nhìn cả mặt cơ. 】

【Đôi mắt của anh Tư thần bí này thật đẹp quá trời luôn a! 】

Trì Yên xoa xoa đuôi mắt, nhìn thoáng qua thời gian bên dưới góc phải của màn hình.

8h 47 phút tối.

Khương Dịch vẫn chưa về.

Cổ cô đã hơi khô, cũng lười phải mở miệng nói chuyện, liền tùy tiện xé tờ giấy, viết lên một hàng chữ_____

【 giọng hơi khàn, cho nên viết cho mọi người xem nhé! 】

【 không phải bạn trai. 】

Cô tạm dừng vài giây, tầm mắt dừng trên khung ảnh bên trái máy tính.

Bên trong là ảnh Khương Dịch đang cầm tấm bằng chứng nhận, cho dù là kiểu tóc bình thường nhất, động tác cùng dáng vẻ đều cực kì quy củ, nhưng nhìn vào vẫn thấy cảnh đẹp ý vui_____

Đây là Khương Dịch sợ cô lại quên mất anh nên cố ý đặt trước máy tính của cô để ngày nào cô cũng nhìn thấy.

Trì Yên thu lại tầm mắt, tròn tròn mắt viết: **【 tùy tiện vẽ thôi, không có nguyên mẫu đâu. 】**

Cùng lúc đó, Lục Cận Thanh sau khi bình luận dưới livestream đã hạ

màn hình xuống, đảm bảo để Khương Dịch có thể nhìn thấy.

Nét chữ của cô gái nhỏ vẫn thanh tú như thế, chỉ là không tinh thể như trước kia nhưng lại có thêm vài phần tùy hứng.

Khương Dịch nhìn thoáng qua, rồi chuyển tầm mắt.

Lục Cận Thanh thêm mắm thêm muối: “Trì Yên a..... Đây là chị dâu sao?”

Trước kia anh và Trì Yên không xuất hiện chung lần nào, gần nhất một lần thì chỉ có ngày hôm qua, Khương Dịch từng nói với cậu một lần về Trì Yên ở đoàn làm phim. Trước kia Lục Cận Thanh chưa từng gặp cô nên có hỏi nhiều một chút về đặc điểm ngoại hình của cô.

Người này lúc ấy là nói như thế nào nhỉ.

Chính là đẹp nhất!

Mà hiện tại, người đẹp nhất trong mắt Khương Dịch kia, lại nói mặt anh chỉ là tùy tiện vẽ ra thôi.

Khương Dịch khép hờp đồng lại, không để ý đến Lục Cận Thanh, đẩy cửa xuống xe.

Lúc cửa bị đóng lại, Lục Cận Thanh vừa hay thu hồi ánh mắt, trên màn hình lại bất ngờ xuất hiện hàng chữ_____

【 đẹp không? 】

Chưa được bao lâu, comments đã bay loạn, dường như còn che luôn cả hàng chữ kia.

Lục Cận Thanh tiện tay follow Trì Yên, sau đó lại gửi tin nhắn qua: 【chị dâu, anh tư em uống hơi nhiều. Hơn nữa, tâm trạng hình như cũng không được tốt lắm.】

9 giờ, Trì Yên thoát livestream.

Ly nước ấm đều đã hết sạch, giọng cũng vẫn chưa tốt lên chút nào, cô nhú mày ho nhẹ một tiếng để thanh giọng, sau đó trực tiếp bỏ qua mấy trăm bình luận đóng máy tính lại.

Đầu choáng váng đau nhức, hôm nay thật sự không có sức lực để xem nữa. Trì Yên đặt máy tính qua một bên, người lại ngã xuống phía bên cạnh.

Trì Yên mơ một giấc mộng.

Trong mơ, trước mắt cô chẳng có bất kì màu sắc tươi đẹp nào, chỉ có đen và trắng, nàng tầm nhìn không có bất luận cái gì tươi đẹp nhan sắc, trước mắt hắc cùng bạch, nặng nề lại áp lực —— đó là lễ tang cậu cô.

Cũng chính là sau khi lễ tang chấm dứt, Trì Yên được người nhà họ Trì đưa đến thành phố khác sinh sống.

Mẹ đẻ chưa kết hôn đã có thai sinh ra cô, sau đó lại biệt tung biệt tích, mà cha ruột cô đã sớm tạo lập một gia đình mới rồi. Cô họ Trì, cũng thật sự có về Trì gia sống, nhưng từ đầu đến cuối, Trì Yên đều biết, đó không phải là nhà mình.

Nhiều nhất cũng chỉ là nơi ở tạm thời mà thôi.

Dù là ở trong mơ hay hiện thực, cô đều hiểu quá rõ sự thật này.

Cho nên cô mới cảm thấy áp lực, hô hấp khi nhẹ khi nặng, nước mắt không ngừng từ khóe mắt chảy ra. Trong lòng khó chịu vô cùng lại chẳng thể nào tỉnh lại được.

Lúc Khương Dịch đẩy cửa vào, Trì Yên đang ghé ở trên bàn, mặt trái dán trên mặt bàn, làn da trắng dửng như có thể chiếu ra ánh sáng, mày tú khế nhú, khóe mắt hơi ướt.

Trên người cô gái nhỏ có một mùi hương nhàn nhạt, chắc hẳn vừa tắm xong.

Khương Dịch kéo cà vạt xuống, sau đó nhẹ bẻ cô đặt lên giường, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

.

Lúc Trì Yên tỉnh lại, người đã nằm trên.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào truyền ra, cô xoa xoa đôi mắt hơi sưng, sau đó lấy di động ra nhìn.

9 giờ rưỡi.

Trì Yên mở Weibo vài lần, lượng fans tăng nhanh có chút người dự kiến.

Mở ra bình luận mới biết được, hóa ra là do đại danh đỉnh đỉnh Lục Cận Thanh follow cô.

Trì Yên nhéo nhéo thái dương quay lại, sau đó lại thấy được tin nhắn

của Lục Cận Thanh

Cùng lúc đó, cửa phòng tắm môn bị mở ra, Khương Dịch khoác áo ngủ đi ra.

Rõ ràng anh không có tâm trạng mà đi sửa sang lại áo ngủ, cổ áo vẫn mở lớn, xương quai xanh lộ ra gợi cảm, đai sườn, xương quai xanh xông ra gợi cảm, đường cong cơ bắp ở ngực vô cùng rắn chắc, giọt nước theo tóc nhỏ xuống, trượt dọc theo cằm anh, kéo ra một vệt nước tinh tế.

Không đợi bao lâu, quả nhiên đúng như lời Lục Cận Thanh nói, có mùi rượu đậm vờn quanh.

Trì Yên nhú nhú mày, cô không muốn động nhưng vẫn cố hết sức chống thân thể đứng lên, lê dép lê muốn xuống dưới lầu làm một bát canh giải rượu cho anh.

Uống nhiều như vậy, nếu là cứ thế ngủ, chẳng biết ngày mai sẽ đau đầu thành cái dạng gì luôn.

Trì Yên che miệng đánh mấy cái ngáp, mới vừa đi vài bước, tay đã bị Khương Dịch giữ.

Lòng bàn tay anh có hơi nóng, nắm chặt cổ tay cô, không nặng không nhẹ, ngón trỏ theo bên trong cổ tay cô vuốt ve mấy cái.

“Trì Yên?”

Trì Yên không nghe thấy giọng anh có gì khác thường, nhưng thật ra có thể nghe ra giọng anh không lớn như bình thường.

Có chút khàn khàn rất rõ ràng, hoàn toàn khác với ngày thường.

Trì Yên nhú nhú mày, sau đó nhón chân thử sờ sờ lên trán anh

Quả nhiên, là nóng.

Hắn là bị cô lây bệnh rồi

Trì Yên chân chạm đất, vừa muốn thu tay về đã bị Khương Dịch giơ tay cầm đặt bên môi, bờ môi anh cũng rất nóng, còn mang theo hơi thở ấm áp, phả lên lòng bàn tay và mu bàn tay cô.

Cô giương mắt nhìn anh.

Đôi mắt anh rất sáng, mang theo tầng sáng mỏng, bên trong còn có bóng dáng của cô, không lớn, nhưng lai chiếm hết toàn bộ đồng tử đen láy của anh.

Lòng bàn tay Trì Yên hơi ngứa, ngay tim cũng đều bắt đầu có chút phát ngứa, sau sừng sốt vài giây, cô rút tay từ trong tay Khương Dịch về, bước nhanh ra khỏi phòng.

Trì Yên nấu một ly canh giải rượu, lại lấy một ly nước để pha thuốc cảm

Không phải nhiều chuyện phức tạp gì, cô lại mơ mơ màng màng làm mất tới mười phút.

Lúc bưng hai cái ly lên lầu, Khương Dịch đang đứng trước cửa sổ sát đất gọi điện thoại.

Giọng anh rất dễ nghe, trầm thấp trong sáng, Trì Yên nghe mà muốn ngủ. Đặt mông ngồi trên giường, chờ Khương Dịch nói chuyện điện thoại xong quay lại, cô liền đem canh giải rượu đưa qua.

Nửa phút sau, cô lặt lại động tác trước đó, đem ly nước pha thuốc cảm đưa qua.

Khương Dịch nhận lấy, lần này lại không trực tiếp uống.

Anh đứng, Trì Yên ngồi, chênh lệch chiều cao giữa hai người lập tức kéo dài ra, Trì Yên vốn từ yếu thế lại biến thành cực kì yếu thế.

Cô nghiêng nghiêng đầu, giải thích: “Là nước pha thuốc cảm thôi.”

Khương Dịch tắm rửa xong, mùi rượu trên người tuy nặng nhưng cơn say thì đã giảm hơn phân nửa rồi, anh nhướn mày nhìn qua, muốn cười lại không cười.

Trì Yên khô khan giải thích: “Thật sự chỉ có nước pha thuốc cảm thôi.”

Lời giải thích yếu ớt vô lực, dù sao thì Trì Yên cũng là người từng có tiền án rồi.

Lúc ấy Khương Dịch vào đại học, phía sau có vô số cái đuôi nhỏ đi theo.

Nhưng duy nhất chỉ có Trì Yên là một cái trắng trợn táo bạo nhất.

Ngày đó, lần đầu tiên đem quà của một chị gái nào đó chuyển cho Khương Dịch, Trì Yên bị anh trừng mắt nhìn liếc một cái.

Không phải là hung tợn, mà là lạnh vèo vèo.

Trì Yên cảm thấy mình không hề làm chuyện xấu gì, lại vô duyên vô cớ bị anh mặt không biểu tình trừng mắt liếc một cái như thế, trong

lòng cực kì không công bằng.

Vừa đúng lúc mấy ngày nay Khương Dịch bị cảm mạo, buổi tối lúc đem ly nước pha thuốc cảm cho anh, liền vì trả thù mà nhân tiện bỏ thuốc khác vào.

Sức khỏe cô không tốt, nên lúc nghỉ lễ phải uống không ít thuốc bổ, thời gian ở Khương gia trên người cô lúc nào cũng có mùi thuốc Đông Y, nhưng thật ra cũng không hề khó chịu, lại ngoài ý muốn hài hòa với hương sữa tắm trên người cô.

Khi Khương Dịch uống ly nước pha thuốc cảm bỏ thêm thuốc bổ máu Đông Y kia, Trì Yên đang đứng đối diện anh.

Cô gái nhỏ lúc ấy không cao như bây giờ, nhưng cũng đã 1m6 rồi, vẫn là lùn hơn anh hơn một cái đầu.

Sau khi ly nước đã cạn đáy, cô đã hỏi một câu khiến Khương Dịch cả đời khó quên: "Uống có ngon không?"

Khương Dịch theo bản năng câu môi, độ cung còn chưa kịp kéo hết ra đã có một khí nóng bốc lên trong cơ thể, cả người khô nóng.

"Khương Dịch ca ca, anh chảy máu mũi kìa."

Trì Yên nghiêm trang, đôi mắt sáng long lanh, giống như tiểu bạch thỏ, muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội, môi hồng nhạt nhẹ nhấp, ươn ướt.

Lúc đóng lúc mở, làm máu mũi Khương Dịch chảy càng nhiều.

Trì Yên: "Em muốn đi nói cho dì biết, anh thế mà nhìn em lại chảy máu mũi đấy."

Lúc đó mặt Khương Dịch cũng chả có bao nhiêu biểu tình, anh xé tờ giấy, lấp kín cái mũi, sau đó nâng mắt nhìn cô, đáy mắt đen đặc lại như có ánh lửa bốc lên.

Trì Yên nói được thì làm được

Cùng ngày hôm đó, Khương Dịch bị Thẩm Văn Hinh lấy danh nghĩa “Mơ mộng đến thiếu nữ vị thành niên” tận tình khuyên bảo, giáo dục đến hơn 10 giờ. Ngày hôm sau còn sai anh cầm bút chì phác họa của Trì Yên đi giải phẫu chuột bạch nữa chứ.

Nhưng mà Trì Yên vẫn là đánh giá Khương Dịch quá thấp

Cô tính kế anh một lần, anh lại có thể dùng vô số loại phương pháp tới trị cô.

Khi đó internet vẫn chưa phát triển lắm, mỗi lần Trì Yên cầm đề cao trung đến hỏi Khương Dịch, người nọ liền lấy ngòi bút viết nhẹ trên giấy: “Gọi ca ca.”

Khi đó anh rất thích nghe Trì Yên gọi “Ca ca”.

Hơn nữa so hiện tại ham muốn này lại cực kì nghiêm trọng, giọng không đúng không được, biểu cảm không đúng cũng không được.

Nhưng Trì Yên vẫn phải khuất phục vì đồng đề toán, đề lý kia, mỗi ngày đều phải thay đổi ngữ điệu, thay đổi biểu tình mà gọi "Khương Dịch ca ca" mấy chục lần.

Trì Yên có thiên phú diễn xuất, hoàn toàn là nhờ Khương Dịch khai ohas ra.

Có một lần cô bị ức hiếp quá đáng, mắt đục đỏ ngầu, giọng nói run run, kết quả người kia không chỉ không dao động, ngược lại còn cúi đầu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Khi đó, Trì Yên chỉ cho rằng người này không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì, mãi đến khi lên Đại học quen được Bạch Lộ, cô bị Bạch Lộ lôi kéo xem loại phim giáo dục kia, trên màn hình, nữ chính cũng muốn khóc nà không khóc gọi một tiếng “Ca ca”.

Trì Yên dường như thấy được chính mình.

Mặt cô nháy mắt hồng rực lên, Bạch Lộ còn trêu ghẹo cô: “Yên Nhi cậu không phải ngây thơ như vậy chứ a?”

Giọng Bạch Lộ tựa hồ vẫn còn ở bên tai, Trì Yên theo bản năng néo néo lỗ tai, kết quả vừa giơ tay, đầu đã nặng nề rơi xuống, thân mình cũng bổ nhào về phía trước.

Không ngã vật ra đất nhưng lại còn không bằng bị ngã ra đất.

Mặt Trì Yên dán ở hai chân người nào đó, một lúc lâu sau cũng không dám động, mãi đến giọng Khương Dịch từ trên đỉnh đầu vang lên, thấp thấp oa oa: “Trì Yên.”

Trì Yên vẫn chưa kịp phản ứng lại, giương mắt lên nhìn anh

Đôi mắt cô đặc biệt mông lung, hình như vẫn chưa tỉnh táo lại được, đáy mắt như có một lớp kính bịt kín, phản xạ ra từng tầng ánh sáng.

“Muốn bị anh thượng cứ việc nói thẳng.”

Trì Yên vẫn như cũ không phản ứng lại, mãi đến khi cảm bị một vật nào khẽ chạm một chút.

Rõ ràng là thời kì thiếu máu nghiêm trọng, cô lại có thể cảm nhận rõ được máu đang cuộn cuộn không ngừng dồn về phía cằm, khuếch tán ra một mảng đỏ ửng. máu nhằm phía cằm, khuếch tán khai một tảng lớn đỏ ửng.

Trì Yên giống như phản xạ có điều kiện lùi sau, vì động tác quá nhanh, đầu lập tức đập lên tường.

Hai mắt cô hoa cả lên, bụng nhỏ cũng truyền đến từng cơn đau quặn, nước mắt và tính tình đều bị đụng ra rồi, đầu nóng lên, cô giơ tay quơ quơ buột miệng thốt ra: “Em tình nguyện bị tay của mình thương, cũng không muốn bị anh thương.”

Nói xong ngẩng mặt lên nhìn, tầm mắt hai người chạm nhau, Trì Yên lập tức hối hận, vì nóng đầu mà lại nói bậy linh tinh rồi.

Khóe mắt Khương Dịch hơi hơi nheo lại, anh tiện tay kéo cái ghế dựa lại, ngồi xuống, hai chân dài để cạnh nhau, đường cong cực kì thon dài đẹp đẽ.

Mắt chạm nhau, Trì Yên thấy anh nhẹ cong môi.

Nửa phần đen tối, nửa phần hứng thú.

Anh mở miệng, gằn từng chữ một: “Thương a.”

Dừng một chút, môi mỏng khẽ mở, lại nhẹ thả mấy chữ ra: “Dùng tay em, thương cho anh xem.”

(Thương: là đê, là ở trên,..... tóm lại ai là sắc nữ tự hiểu nha. Tui vẫn còn muốn trong sángT_T)

Chương 7

Lần đầu tiên Trì Yên biết Khương Dịch là loại người này.

Những lời không biết xấu hổ như thế, từ miệng anh nói ra, lại đều có thể mang điếu bộ trang nghiêm.

Trì Yên ôm chần không nói lời nào, ánh mắt như có như không mà liếc nhìn giữa chân anh một cái.

Loại tư thế ngồi này, căn bản chẳng thể nhìn ra thân thể anh có biến hóa không.

Cô lắc đầu, không dám nói lời bậy bạ nữa.

Dáng vẻ Khương Dịch cầm dao phẫu thuật mổ bụng chuột bạch nhỏ không phải cô chưa thấy, đến nháy mắt cũng không thêm nháy một cái, không kéo dài, vô cùng dứt khoát lưu loát luôn.

Cô sợ một ngày nào đó Khương Dịch không vui cũng đem cô biến thành chuột bạch nhỏ mất.

Bởi vì vừa nãy có khóc nên mắt Trì Yên có chút phiếm hồng, đầu lưỡi Khương Dịch hạ xuống bên trái hàm răng, biết nha đầu này tưởng thật, anh đưa tay gõ nhẹ đùi mấy cái rồi điều chỉnh nhiệt độ điều hòa tăng lên một chút, chuyển đề tài: “Buổi chiều dính mưa sao?”

Rõ ràng giọng anh không biến hóa nhiều lắm nhưng Trì Yên có thể nghe ra anh đang không vui.

Đột nhiên cô nhớ đến câu kia của Lục Cận Thanh, "Tâm trạng không tốt lắm", đến lúc này, cô đã có thể cảm nhận được rõ ràng rồi.

Trì Yên chần chờ vài giây: "Chỉ hơn 10 phút thôi mà!"

Cô không hề nói dối, chẳng qua hơn mười phút kia cũng đủ gian nan rồi.

Nếu là bình thường thì vẫn tốt, mấu chốt là lần này lại vừa đúng lúc cảm mạo cùng dì cả đến thăm hau mặt tấn công, Trì Yên thậm chí còn cảm thấy bản thân không ngất xỉu ở phim trường đã là vượt quá giới hạn thể chất của mình rồi.

Khương Dịch không đáp, chỉ duỗi tay sờ sờ bên ngoài mắt cá chân Trì Yên, tinh tế bóng loáng, còn có hơi lạnh.

So với lòng bàn tay ấm áp của anh không biết thấp hơn mấy độ nữa.

Khương Dịch lấy chăn đắp cho cô, sau đó đứng dậy đi ra khỏi cửa: "Đợi chút hãy ngủ tiếp, anh đi lấy thuốc cho em!"

Lầu một phòng khách, Thẩm Văn Hinh còn đang xem TV.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh, bà cũng chả thèm ngẩng đầu, uống lên ngụm nước rồi mới mở miệng: "Tiểu Yên ngủ rồi sao?"

"Vẫn chưa."

"Thân thể con bé yếu đuối, con phải biết chừng mực thôi."

Khương Dịch lên tiếng, tự mình đổ nước: "Con biết rồi."

Thẩm Văn Hinh sớm đã quen tính tình lãnh đạm của Khương Dịch

“Đúng rồi, cuối tuần ba con sẽ về,” lúc này bà mới quay đầu lại nhìn anh, “Ngẫm thật kĩ làm thế nào để giải thích cho ông ấy chuyện con kết hôn với Trì Yên thật tốt đi!”

Khương Dịch nể nể nước, có chút nóng.

Anh nhẹ hạ mi, không lập tức rời ly nước bên môi đi, miệng ly bị hơi nước tạo ra một dấu vết mờ mờ, anh mở miệng: “con không nghĩ cần giải thích gì.”

Chuyện Khương Bác Đào không đồng ý anh cưới Trì Yên cũng không phải một ngày hai ngày, có thể giải thích thù đã sớm giải thích xong rồi, nếu không cũng đã chẳng kéo dài tới bây giờ, phải đợi anh thật vất vả từ bộ đội trở về, tiền trạm hậu tẩu.

Thẩm Văn Hinh đoán được sẽ như vậy, bà thở dài, trước khi lên lầu nghỉ ngơi vẫn qua loa an ủi anh: "Con trai ngoan, dù cho ba con không nhân con, mommy cũng vẫn nhận con."

Khương Dịch cười một chút, chỉ cúi đầu nhìn ly nước, bên trong nước đã tạo nên một tầng vòng rất nhỏ, sau đó chậm rãi khôi phục bình tĩnh, lúc này anh mới thu tầm mắt lại, nhắc chân lên lầu.

Có nhận anh hay không cũng chẳng sao cả, nhận Trì Yên là được rồi.

.

Đêm qua livestream một lần, lượng fans trên Weibo tăng gấp hai lần.

Cô còn tưởng là Lục Cận Thanh quá mức lợi hại, chỉ có quan hệ chút

ít đã có thể kéo nhiều fan cho cô như thế.

Mãi đến khi Bạch Lộ gửi tin đến

【 Yên Nhi, cậu lên đầu đề rồi. 】

【 không đúng, chính xác mà nói, là bức tranh cậu vẽ lên lên đầu đề rồi. 】

Trì Yên tiến vào giới giải trí đã nửa năm, thế mà lần đầu tiên lên đầu đề, lại là bởi vì vẽ Khương Dịch.

Cô tùy ý click mở hot search nhìn vài lần, bình luận ùn ùn không dứt, nhưng là cũng không hề có ý gì mới mẻ cả.

Dường như đều giống hết mấy cái bình luận livestream đêm qua.

Khen cô, khen Khương Dịch, cùng với hỏi người đó là ai.

Trì Yên chán đến chết mà đi ra, cô vẫn dựa trên đầu giường chưa dậy, buổi tối có uống thuốc ra nhiều mồ hôi, lúc này đang dính nhớp trên người cực kì khó chịu. Nằm một lúc cho có chút sức lực, Trì Yên mới cầm quần áo đi vào nhà tắm tắm rửa.

Chờ hoàn toàn sửa sang bản thân cho thật tốt cũng đã đến giờ phải tới trường quay rồi.

Đất diễn của cô không nhiều lắm, đóng máy cũng ngay trong tháng này thôi, sớm thì giữa tháng, muộn thì cuối tháng.

Trong phim có nhiều diễn viên gạo cội hơn cô, trong lúc quay còn chẳng thèm đến chứ đừng nói lãng phí nhiều thời gian cho bộ phim này.

Tháng trước, Trì Yên dùng tiền kiếm được hơn nửa năm nay để mua một chiếc xe, hết tổng cộng gần mười vạn.

Có xe thay vì phải đi bộ, cô cũng chẳng yêu cầu cao lắm.

Trong ga-ra Khương gia có mấy chiếc siêu xe, xe của Trì Yên đỗ trong đó, nhìn sao cũng thấy vô cùng chướng mắt.

Tùy tiện lấy ra một cái bánh xe đoán ra đều đắt hơn cả cái xe của cô luôn.

Trì Yên lấy xe ra, lúc ra khỏi cổng biệt thự lại bất ngờ thấy một chiếc xe ngừng cạnh cửa.

Cô nhận ra được là xe của Khương Dịch.

Lúc chạy đến bên cạnh chiếc xe kia, Trì Yên bóp còi, không bao lâu, cửa sổ xe đã hạ xuống, để lộ khuôn mặt điển trai của người đàn ông bên trong.

Khương Dịch đang tiếp điện thoại, mắt quét qua thân xe hàng ngon giá rẻ của cô một chút rồi bỏ điện thoại ra một chút: “Nhất thiết phải phân chia rõ ràng với anh thế sao?”

Thật ra lần này Trì Yên cũng chẳng phải phân chia rõ ràng cái gì với anh.

Cô là một nữ minh tinh tuyến 18, nếu thật sự cứ lấy bừa một cái xe trong gara ra lái, đảm bảo ngày mai sẽ lên báo với tiêu đề "Được bao nuôi" ấy chứ.

Trì Yên hơi híp mắt: “Em sợ bị lên báo.”

Khương Dịch nghiêng đầu nhìn cô, khóe mắt khẽ nhếch lên, thoát nhìn dường như tâm trạng anh không tệ lắm.

Cánh tay anh vươn ra, cách hai cái cửa sổ xe, đầu ngón tay chạm vào dưới khóe môi cô, dễ dàng lau đi vết đỏ ở đó: "Có việc gì thì gọi cho anh."

Trì Yên cẩn thận đã bị sặc nước miếng của chính mình, ho khan vài tiếng — —

Cô đã quên lưu số Khương Dịch vào rồi.

"Nếu không..... Anh cho em đánh số đã?"

Anh nhướn mày nhìn cô, "Trì Yên, có phải em cố ý đúng không?"

Thật sự cô không hề cố ý nhớ lầm số di động của anh đâu mà.

Khóe miệng Khương Dịch khẽ cong, đáy mắt hiện lên tia sáng nhạt, "Đưa di động đây"

Rất nhanh Khương Dịch đã lưu số điện thoại vào.

Chờ đến khi đến phim trường, Trì Yên mới có thời gian lấy di động ra nhìn một chút.

Danh bạ của cô cũng chẳng có nhiều người, chỉ có mấy chục số, trong đó hơn một nửa thì chẳng có chút liên lạc nào.

Trì Yên kéo từ đầu tới cuối, lại kéo từ cuối lên đầu, cũng không thấy tên Khương Dịch.

Bên kia đã có người bắt đầu gọi tên cô, Trì Yên không tiếp tục lướt nữa, chạy nhanh đến phòng hóa trang để thay trang phục.

Cảnh diễn này là cảnh lên sân dài nhất của Trì Yên trong cả bộ phim, vì thế thời gian quay cũng tương đối dài một chút.

Nhưng thực làm người ta buồn bực, quay đối diễn với cô lại là nữ diễn viên có hậu đài vững chắc kia. Cứ một lần lại một lần bị NG, toàn bộ đoàn làm phim oán thán dậy đất.

Trì Yên còn phải đi giày cao gót mười centimet đối diễn với cô ta, diễn đưicj mấy lần, mắt cá chân của cô đã sưng lên rồi.

Trì Yên không thường xuyên đi giày cao gót, vóc dáng cô vốn dĩ không lùn, cũng không cần phải lấy mấy centimet kia làm tăng chiều cao, lần này đi hoàn toàn là bởi vì nhân vật yêu cầu.

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, cô duỗi tay xoa xoa mắt cá chân.

Động tác không đúng, giống như dù xoa thế nào cũng chả có tác dụng.

Trì Yên chỉ đành phải từ bỏ, đứng dậy lấy di động ra nhìn thời gian.

2h chiều.

Tin nhắn Bạch Lộ vừa hay lại gửi đến lúc này.

【 có tin tức cực lớn, cái này cậu tuyệt đối muốn nghe! 】

【 fans tớ hơn ngàn vạn rồi sao? 】

【 fans cậu đến ngàn vạn chưa chính cậu cũng không biết sao? 】

Bạch Lộ ném cho cô một cái nhìn xem thường, 【nam chính của đoàn phim cách vách của các cậu, đổi người rồi.】

Bạch Lộ nhìn chăm chăm đoàn phim cách vách đã nhiều ngày rồi, cuối cùng là nhìn chăm chăm ra điểm gì đó.

Trì Yên không cảm thấy chuyện này có quan hệ gì với mình cả.

Bạch Lộ kế tiếp liền nói một câu: 【đổi thành Lục Chi Nhiên.】

Ánh mắt Trì Yên lung lay một chút.

Cô tiến vòng giải trí bao lâu thì Lục Chi Nhiên trở thành nam thần của cô bấy lâu.

Trì Yên thương thức Lục Chi Nhiên, không phải chỉ là một chút.

Cô nhấp môi cười một chút: 【đáng tiếc nữ chính không phải là tớ.】

【hôm nay anh ta vào đoàn phim, không nói nữa, Yên Nhi, tớ phải đi theo anh ta!】

Bạch Lộ tốc độ cực nhanh biến mất, biến mất, vài phút sau lại gửi tin cho cô ——

【anh ta vẫn chưa có bạn gái, đáng tiếc cậu thì đã có chồng rồi.】

Bạch Lộ cuối cùng dùng bốn chữ để tổng kết.

【thảm kịch nhân gian.】

Trì Yên cười cho qua, không lại rep lại, cất di động đi sau đó lật xem

kịch bản.

Cảnh quay của Trì Yên phải đến 4h chiều mới xong.

Giữa trưa ăn cơm hộp hình như vẫn chưa tiêu hết, giữ ở dưới cổ họng có phần khó chịu, cô cũng chẳng ở lại đoàn phim lâu, lúc đi lấy xe theo thói quen đều xem thời gian.

Kết quả vừa mở màn hình di động, bên trên đã hiện ra mấy cuộc gọi nhỡ.

Cùng lúc đó, một tin nhắn gửi đến — —

【 chị, sao chị không nghe điện thoại? 】

Mí mắt Trì Yên nhẹ nháy lên, không dám trì hoãn, lập tức gọi điện thoại lại cho người kia.

Đầu bên kia rất nhanh nhận được, giọng nói trong sáng của thiếu niên lập tức truyền tới, mang theo nửa phần nôn nóng: "Chị, chị mau đến bệnh viện Minh Luân, ông nằm viện."

Mí mắt Trì Yên nháy càng lợi hại hơn, đến huyết thái dương dường như cũng đều nháy lên mấy cái, cô đè đè ấn đường, toàn thân không còn bao nhiêu sức lực, cô dứt khoát rút chìa khóa xe rút ra, đi đến bên đường vẫy xe taxi.

Bởi vì không mang giày đế bằng nên chân cô vẫn đi đôi giày cao hện trời kia, giống hệt như có một cây châm đâm dưới lòng bàn chân vậy.

Trì Yên nhú nhú mày, chớp mũi chảy ra không ít mồ hôi.

Cô thấy một chiếc xe taxi đi qua đây, mới vừa vẫy vẫy tay, liền có một chiếc xe tư ngừng lại phía trước xe taxi.

Cửa sổ ghế phụ hạ xuống, người lái xe hơi cúi người nhìn qua, “Tiểu Trì?”

Trì Yên nhận ra người này, đã từng gặp qua ở một bữa tiệc, người làm trong lĩnh vực âm nhạc, cũng khá hợp với cô.

Trì Yên nở nụ cười nhẹ, ánh mắt dừng ở trên đầu xe taxi phía sau kia, “Chị Phi.”

“Đi đâu, chị đưa em đi.”

Trì Yên cũng không lại khách sáo, cô thấy trên ghế phuh đã để đồ rồi cũng chỉ có thể kéo cửa sau đi lên, đóng cửa xe xong vừa chuyển đầu, Trì Yên đã đụng phải tầm mắt của người bên cạnh.

Cô sững sốt vài giây, “Lục..... Chi Nhiên?”

Chương 8

Trì Yên chỉ nghĩ thế thôi chứ cũng không có bất kì biểu tình gì cả.

Mấy giây sau, cô mới ho nhẹ một tiếng, hơi mắt tự nhiên kéo kéo khóe miệng.

Lục Phi ngồi phía trước cười một tiếng: “Lần trước nghe em nói thích Chi Nhiên mà, sao bây giờ gặp mặt cũng chả thấy kích động gì thế?”

Lần trước..... Cô chỉ là thuận miệng nói một câu thôi.

Hiện tại bị chị nói ra như vậy, Trì Yên có muốn kích động cũng không kích động nổi.

Cô nhìn di động, chuyển đề tài: “Chị Phi, phiền chị đưa em đến bệnh viện Minh Luân với.”

Nghe được địa điểm, Lục Phi cũng không nói nhảm nhiều nữa, lập tức dẫm chân ga.

Trì Yên ngồi ở ghế sau, cửa sổ xe vẫn hơi hé một chút, bên cạnh còn có hơi thở nam tính cùng gió thổi tới, hờn cô vẫn đặt ở bệnh viện, tâm tư có chút rối bời, cô vẫn nghĩ: Không hổ là nam thần của cô, chỉ cần ngồi một chỗ không nói lời nào thôi mà cảm giác tồn tại đã mạnh như vậy rồi.

Ngón tay cô cọ nhẹ lên ốp di động, lúc xe chạy đến giao lộ nào đó, Lục Phi đang đánh tay lái chợt nói: "Tiểu Trì, chắc chắn biết Chi Nhiên rồi, chị khỏi cần giới thiệu giông dài ha." Người phụ nữ tuổi trẻ

mà tài cao này lại nhìn thoáng qua Lục Chi Nhiên qua kính chiếu hậu, "Chi Nhiên, đây là Trì Yên....."

Lục Phi dừng một chút, ngón tay gõ nhẹ lên tay lái, vừa định nói "là fan của em" thì Trì Yên đã đột ngột ngẩng đầu nhìn qua. Ánh mắt cô sạch sẽ trong sáng, còn mang theo tia sáng ấm áp, ánh mắt chỉ dừng lại một giây, sau đó quay đầu cười với Lục Chi Nhiên một cái: "Xin chào, tiền bối, thích anh từ lâu....."

Lời này lại có nghĩa khác.

Trì Yên phải bỏ thêm một câu: "Là thích phim điện ảnh của anh từ lâu."

Hai câu này vừa nói, Lục Chi Nhiên cảm thấy hình như mình đã già đi thêm chục tuổi rồi.

Người này đẹp trai như vậy, kỹ thuật diễn xuất cũng siêu giỏi, có thể trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất, quả thật là mặt trời chói lọi trong giới nghệ sĩ mà.

Mà giờ phút này đây, mặt trời chói lóa ấy đang cong khóe môi cười với Trì Yên, vì đưa lưng về phía ánh mặt trời, trên mái tóc dường như đều phủ một tầng ánh sáng vàng rực rỡ., anh nói: "Tôi nhận ra em!"

Trì Yên cảm thấy không thể tin được.

Lục Phi giải thích: "Lần trước Chi Nhiên tới đón chị, có nhìn thấy em."

Trì Yên khẽ cười, ngay sau đó lại nghe Lục Chi Nhiên nói tiếp: "Năm nay em bao nhiêu rồi?"

Tay phải Trì Yên đặt lên tay trái, ngón tay vô thức khẽ cọ một chút, đột nhiên lại đụng phải chiếc nhẫn kia, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, hôm qua ngủ sớm, quên không tháo nhẫn ra, bây giờ đã chuyển qua đeo ở ngón trỏ rồi nhưng cô vẫn theo bản năng che lại một chút, “Hai mươi tư tuổi.”

“Anh lớn hơn em có bốn tuổi thôi, không cần thiết phải gọi tiền bối đâu.”

Lục Phi ngồi đằng trước thuận miệng nói một câu: “Kêu Chi Nhiên ca ca cũng được, con người nó hiền lành lắm, Tiểu Trì, em không cần lo nó giận đâu.”

Ca ca.....

Trì Yên sợ gọi như vậy, Khương Dịch nghe được sẽ tức giận ấy.

Mắt cô xoay vòng, vẫn chưa biết phải trả lời thế nào thì Lục Chi Nhiên đã nói tiếp: "Không cần nghe lời chị anh, cứ gọi thẳng tên là được rồi."

“Được ạ.”

Trì Yên nhấp miệng cười một chút, nghĩ thầm: Quả thật rất hiền lành.

Cô đã sớm qua cái tuổi cuồng nhiệt theo đuổi idol rồi, việc thích Lục Chi Nhiên cũng chỉ dừng lại ở lý trí mà thôi: Xem qua tác phẩm điện ảnh của anh, nhưng chẳng quan tâm đến đời sống cá nhân chút nào.

Thậm chí hiểu biết còn không nhiều bằng Bạch Lộ ấy

Lúc xe chạy gần đến bệnh viện, Lục Phi trêu ghẹo một câu: “Tiểu Trì, sắp đến bệnh viện rồi, thật sự không cần Chi Nhiên ký tên cho em

sao?”

Trì Yên: “.....”

Cô căn bản không nghĩ tới vụ này luôn ý chứ.

Quay đầu nhìn lại, ánh mắt Lục Chi Nhiên cực kì ôn hòa, “Muốn không?”

“Vây phiền..... anh vậy.”

Trì Yên mở túi xách ra, lại chẳng tìm thấy được tờ giấy nào, xe đã dừng lại, cô cũng không muốn lãng phí thời gian, lật điện thoại lại đưa qua: "Kí ở đây vậy."

Bởi vì tính chất công việc, chữ kí của Lục Chi Nhiên đặc biệt đẹp mắt.

Trì Yên nói cảm ơn, sau khi chào hỏi nhanh nhẹn nhảy xuống xe.

Không biết hôm nay có chuyện gì mà hành lang bệnh viện kín chỗ hết.

Trì Yên chen qua biển người mới đến được một chỗ vắng một chút, tay đã bị ai đó tóm chặt, cô theo bản năng rút lại, mãi đến khi nhúu mày ngẩng lên mới thấy được người kia là ai.

Cậu nhóc kia tuổi cũng chưa lớn, chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, đúng là thời kì thanh xuân tinh thần phấn chấn, "Chị, chị cuối cùng chị cũng đến...."

Trì Nhiên là em trai cùng cha khác mẹ với cô.

Trì Yên để kệ cậu nắm lấy tay mình, khẽ cau mày nhưng vẫn chẳng đẩy ra.

"Chị, dù chị định không về nhà thật thì cũng không đến mức không nhận điện thoại của em chứ?"

Trì Yên có chút bất đắc dĩ giải thích: "Tiểu Nhiên, chị chỉ là không nghe thấy điện thoại của em thôi mà."

Lúc cô đi quay có thói quen tắt âm điện thoại tránh để chậm trễ tiến độ của đoàn phim.

Trì Nhiên hiển nhiên không quá tin lý do này.

Trì Yên chẳng có tí hảo cảm nào với Trì gia.

Một cái nhà mà ngay từ đầu đã muốn lợi dụng cô, có hảo cảm mới lạ đó.

Nhưng mà Trì Nhiên cùng với ông nội đang nằm trong phòng bệnh kia lại không như thế, trong ngôi nhà ấy, bọn họ là những người thân duy nhất của cô, nếu không Trì Yên cũng sẽ chẳng vì một cuộc điện thoại mà chạy đến đây.

Trì Nhiên ủy khuất kêu oa oa: "Chị, đã nửa năm rồi chị không về nhà....."

Từ khi gả đến Khương gia là không trở về nữa, điện thoại cũng ít khi nhận.

"Có phải chị ở Khương gia cũng không tốt đẹp gì không ..... mấy hôm trước em còn thấy tin tức, nói Khương Dịch....."

Trì Yên ho nhẹ một tiếng: “Cái gì mà Khương Dịch, anh ấy là anh rể của em.”

Trì Nhiên không nói.

Trì Yên từ bên ngoài nhìn qua ô cửa phòng bệnh bằng thủy tinh, bên trong ông nội vẫn ngủ say. Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì lớn, ông nội lớn tuổi rồi, thân thể không thể bằng trước kia, số lần vào viện cũng tăng lên.

Cô đứng nhìn một lúc lâu, sau đó xem thời gian: “Tiểu Nhiên, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ta, chị về trước đã.”

Nếu không về, cô sợ sẽ đụng phải mấy người Trì gia khác nữa mất.

Lười đối phó bọn họ.

Trì Nhiên cũng biết cô không thích cái nhà này, miệng muốn nói, nhưng vẫn không giữ cô lại.

Vóc dáng thiếu niên đã phát triển không ít, so với Trì Yên đang đi giày cao gót còn muốn cao hơn, Trì Yên giơ tay vỗ vỗ đầu cậu: "Học thật tốt, đừng có gây chuyện, muốn gọi cho chị thì cứ gọi."

“Vậy chị sẽ về nhà sao?”

“Chị sẽ gọi em ra. ”

Thiếu niên có chút buồn bực: “Đã biết, chị.”

Lúc này Trì Yên mới yên tâm, lại dặn dò cậu vài câu rồi ra khỏi bệnh viện.

Bệnh viện đối diện với Cục Dân Chính.

Trì Yên không lập tức trở về, cô không lái xe tới, liền tùy tiện tìm một băng ghế ngồi xuống, lối đi bộ cũng đối diện Cục Dân Chính có người đến người đi, Trì Yên nhìn qua, hơi hơi thất thần.

Nửa năm trước, cô và Khương Dịch cũng cùng nhau xuất hiện ở nơi này.

Lúc cô mười sáu tuổi về lại Trì gia, mẹ cô sau khi sinh cô xong đã không từ mà biệt, nhưng tốt xấu gì cũng còn biết cùng ai sinh ra cô, cho cô một cái tên hoàn chỉnh rồi mới ném cho cậu.

Cậu đi rồi, cô hiển nhiên phải Trì gia.

Dù sao cũng là con gái ruột thịt, Trì gia không thể không nhận cô. Nhưng thân phận của Trì Yên lại rất xấu hổ, là con hoang ngoài giá thú, cho dù người ngoài có biết được cha mẹ cô quen nhau trước khi cha cưới người khác thì đã sao.

Trì gia rất coi trọng sĩ diện, chịu không được cái cách nói con hoang ngoài giá thú nên mới nói với bên ngoài coi là chị gái của Trì Nhiên.

Còn ở nhà..... cách đối xử của Trì gia với Trì Yên, có thể nghĩ ra được.

Không tính là quá xấu, nhưng là cũng chẳng phải tốt đẹp gì.

Dù sao về thì cũng đã về.

Từ trước đến nay, người của Trì gia làm ăn buôn bán bị lỗ, thế nên cũng muốn lợi dụng cô thật tốt một phen.

Ngay từ đầu, Trì gia vốn không ở thành phố Lâm An, một năm trước mới chuyển đến đây, bởi vì không có nền móng nên căn bản không thể đứng vững chân ở cái chốn phồn hoa đô thị lớn này được

Càng đứng không vững lại càng muốn vươn cao.

Đây dường như đã là bản tính sẵn có của con người rồi.

Chẳng qua ở trên người Trì gia lại càng rõ hơn mà thôi.

Nửa năm trước, ngày Trì Yên sinh nhật tuổi 24 đã biến thành một nhánh cây bị Trì gia vứt ra ngoài.

Loại cách làm này, chính là kiểu bán con cầu vinh. Nhưng mà người Trì gia lại dối trá, nói với cô một cái tên vô cùng giả dối, gọi là liên hôn, gả đi tốt cho cả cô, lại tốt cho cả Trì gia.

Cô căn bản cũng làm gì có quyền để cự tuyệt.

Ngày sinh nhật đó, Trì gia còn tổ chức riêng cho cô một bữa tiệc tối xa hoa vô cùng, mấy biết bao nhiêu nhân vật lớn trong giới thương chính* của thành phố Lâm An và mấy thành phố xung quanh nữa.

(*thương nghiệp và chính trị)

Bọn họ đều rất tin tưởng Trì Yên, sinh ra có gương mặt xinh đẹp như thế, cho dù là gia đình bình dân cũng có vốn liếng để leo lên giới thượng lưu.

Trì Yên ở Trì gia luôn luôn nói ít, hôm đó lại càng đặc biệt ít nói.

Trì Nhiên nói chuyện với cô, cô không để ý.

Bạch Lộ nói chuyện cô, cô cũng không để ý.

Trì Yên cầm ly vang đỏ thần thờ.

Bạch Lộ đau lòng cô, cũng chẳng có sức lực để trêu ghẹo nữa, vẫn cố nói nếu cô diễn vai mù thì tuyệt đối có thể giành được giải người mới triển vọng nhất.

Tiệc tối linh đình, Trì Yên làm vai chính từ đầu đến cuối lại chẳng nói một câu.

Qua lúc lâu, cô bị tiếng chạm cốc cùng với tiếng nghị luận, ánh mắt hoặc thương thức hoặc lộ liễu làm cho muộn phiền, nói với Bạch Lộ một tiếng rồi chạy ra ban công cho thoáng khí.

Ngày đó Trì Yên cũng đi đôi giày cao gót hơn mười centimet, sống lưng thẳng tắp, lúc sắp đến ban công, tay lại độ nhiên bị người nắm chặt, thậm chí cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị người phía sau ôm lấy.

Trên người người nọ có không ít mùi rượu, như say như không, chỉ thấp thấp nói hai chữ: “Trì Yên.”

Trì Yên một đầu ngốc lảng, “..... Anh là ai?”

Chương 9

Lúc ấy trong đầu cô chẳng nghĩ được gì, theo bản năng đè thấp khuỷu tay phải đánh ra sau, chỉ là còn chưa kịp đánh đến người kia, cánh tay đã thuận thế bị anh nắm, giây tiếp theo cô đã bị kéo ra ngoài bàn công.

Ban công lộ thiên, lúc ấy đã vào cuối tháng chín rồi, gió thu đêm mang theo một chút lạnh lẽo.

Trì Yên chỉ mặc một bộ sườn xám cách tân, vạt váy xẻ tà tới đầu gối, theo quán tính nên hơi lung lay một chút, đã bị anh ấn tay đè lên tường.

Cô còn tưởng gặp phải tên sắc lang nào uống say, tim đập thình thịch, đang nghĩ có nên hô lên hay không, lại nâng mắt lên nhìn, cô thấy rõ khuôn mặt anh.

Trên ban công chỉ có mấy cái đèn tường, là ánh sáng màu trắng rất âm đạm, còn chẳng bằng ánh trăng, hoàn toàn chỉ dùng để trang trí thôi chứ chả có tác dụng gì cả.

Khuôn mặt anh khi ẩn khi hiện dưới ánh sáng lờ mờ, thế nhưng lại chẳng mấy may ảnh hưởng đến vẻ đẹp ấy.

Anh nghiêng mắt nhìn cô. Hình như bởi vì uống hơi nhiều, đáy mắt anh đã hiện lên một tầng men say mông lung, anh khẽ cười, híp híp mắt: "Em nói xem anh là ai?"

Đầu Trì Yên vẫn ngốc lảng.

Cô thật sự không thể lập tức nhận ra anh là ai.

Xa cách tám năm, đối với người chưa bao giờ để ý đến người khác phái như Trì Yên mà nói, quên mất một mối quan hệ không lớn, không quan trọng, người còn mơ hồ là quá dễ dàng.

Cho dù người này, trong trí nhớ của cô lại là người đẹp nhất.

Trì Yên nhìn chằm chằm anh vài giây, không đáp lời.

Ấn tượng thì vẫn có nhưng lại không đủ khắc sâu.

Trì Yên vắt óc suy nghĩ, cái tên kia dường như đã đến bên miệng rồi nhưng lại như cố tình bị nghẹn ở trong cổ, không nói lên lời.

Lông mày cô khẽ nhíu lại.

Lông mày Khương Dịch cũng nhíu lại, nhưng chủ vài giây sau đã buông ra, anh giơ tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng dừng trên đôi môi đỏ mọng của cô: "Vẫn không nhớ ra anh sao?"

Trì Yên lắc lắc đầu.

Còn thiếu chút nữa.

Lúc Khương Dịch nói chuyện, có hương rượu nhàn nhạt theo gió bay tới, phiêu phiêu bay vào mũi Trì Yên.

Cô nhẹ chớp mắt, còn chưa kịp nói anh buông cô ra, mặt anh đã không hề báo trước mà áp xuống.

Lúc khoảng cách chủ còn chưa đầy 3cm nữa, Trì Yên nghiêng

ngiênng đầu.

Khuôn mặt của Khương Dịch và động tác đã trùng khớp lên hình ảnh lần đầu tiên anh hôn cô.

Khi đó tim Trì Yên đập rất bình thường, không hề có phản ứng.

Vậy mà lần này, nụ hôn còn chưa rơi xuống, cô thể mà đã khẩn trương quýnh lên rồi.

Tim Trì Yên đập rất nhanh, hô hấp cũng hỗn loạn, nhưng lại cố gắng làm cho giọng mình không có thay đổi quá lớn, nhẹ giọng mở miệng: “Khương Dịch ca ca.....”

Động tác của anh bỗng dừng lại, anh hơi nghiêng nghiêng đầu, sau đó nói câu nói thứ tư kể từ khi bọn họ gặp lại nhau, giọng hơi trầm khàn: “Trì Yên, chúng ta kết hôn đi.”

Như tiếng sét giữa trời quang, đánh ở ngay bên tai Trì Yên, khiến cô hoa mắt chóng mặt.

Cô có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

Hoàn toàn không nghĩ được.

Không thể là liên hôn thương nghiệp được, bởi vì có mười Trì gia thì vẫn chẳng bằng một Khương gia được.

Cũng không có khả năng là bởi vì thích, loại người như Khương Dịch, bên người chưa bao giờ thiếu phụ nữ, không có lý do để thích cô.

Thậm chí có lần Trì Yên còn cảm thấy, lần đó là bởi vì Khương Dịch

cảm thấy buồn chán do nhìn đồng xương tiêu bản trong một thời gian dài nên khi vô tình thấy cô, máu nóng dâng trào nên mới hôn cô thôi.

Trước nay, cô không hỏi nguyên nhân, vì không có cơ hội hỏi, cũng cảm thấy chẳng cần thiết phải hỏi.

Phản xạ của Trì Yên hình cung phải đi qua mấy vòng lặn, dường như sau khi suy nghĩ tất cả các khả năng một lúc lâu, mới nghe thấy Khương Dịch giải thích: "Cha mẹ anh yên tâm em."

Đơn giản sáu chữ, lại có thể giải thích thông suốt mọi việc.

Trì Yên cũng không hỏi nhiều, sau khi hít một hơi, cúi đầu nhẹ giọng trả lời anh: "Vâng."

Cô cần nhanh chóng rời khỏi Trì gia.

Mà Khương Dịch lại chính là cái cầu tốt nhất.

Thời gian qua đi, vậy mà bọn họ đã kết hôn được hơn nửa năm rồi.

Trì Yên mất hơn nửa tiếng ngồi thất thần, mãi đến khi hoàng hôn bắt đầu hạ xuống, người ở cửa Cục Dân Chính ít đi, cô mới được Bạch Lộ gọi điện đến kéo hồn về.

"Yên Nhi cậu thật giỏi a, mới nửa ngày không nói chuyện với cậu, cậu đã cùng Lục Chi Nhiên leo hot search!"

"Cái gì?" Trì Yên nghe không hiểu.

"Lúc đồng nghiệp của mình đi theo Lục Chi Nhiên, chụp lại được cảnh anh ta đưa cậu đến bệnh viện," dừng một chút, Bạch Lộ lo lắng nói: "Yên Nhi, có phải cậu bị ốm không?"

“Không phải tở,” Trì Yên đơn giản giải thích một câu, “Trước khi lên xe, tở căn bản còn không biết anh ấy ngồi bên trong.”

Loại tin tức này, đối với người trong giới giải trí mà nói, căn bản cũng chả tính là gì, huống chi trọng điểm lại đặt trên người Lục Chi Nhiên cơ mà.

Bạch Lộ cũng chỉ là thông báo cho cô thể thôi, đơn giản nói thêm vài câu rồi cắt điện thoại.

Trì Yên không quá quan tâm, cô xoa xoa mắt cá chân có chút sưng to, sau đó đứng dậy vẫy taxi.

Lúc này đang là giờ tan tầm cao điểm, không ít taxi đều đã đầy người rồi? Trì Yên chỉ có thể vừa chờ xe trống đi qua, vừa chầm rì rì đi bộ.

Đại khái đi được hơn mười mét, có một chiếc xe ngừng lại bên cạnh cô, "Phu nhân?"

Trì Yên bị câu "Phu nhân" làm so2j tới mức chệch chân, vốn dĩ mắt cá chân đã sưng lên, lúc này lại càng đau hơn làm cô đổ cả mồ hôi lạnh.

Tài xế là người thần kinh đại điều*, cũng không chú ý gì, chỉ cười với cô một chút: “Để tôi đưa cô về.”

(*ý chỉ thần kinh thô, không quá tinh tế)

Giọng hắn không lớn, hình như cố tình thấp xuống một chút.

Ban đầu Trì Yên còn cảm thấy buồn bực Hấn thanh âm không lớn, như là cố tình phóng nhẹ chút.

Trì Yên bắt đầu còn cảm thấy buồn bực, mãi đến khi mở cửa ghế phụ thì nhìn thấy người đàn ông ngồi ghế sau.

Tay cô rút lại, tạm dừng mấy giây, sau đó kéo cửa sau ngồi lên.

Khương Dịch nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, hô hấp đều đều, như là đang ngủ.

Ánh hoàng hôn buổi chiều tà xuyên qua cửa sổ xe tiến vào, tạo ra những cái bóng nhỏ trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

Bộ dạng Khương Dịch lúc ngủ không khác với lúc bình thường là bao.

An tĩnh ôn nhu, cặp mắt đẹp khi khép lại, không còn chút lực công kích nào.

Trì Yên nhìn thêm vài lần, di động khẽ reo lên một chút, cô lập tức hồi phục tinh thần, chỉnh tắt âm.

Vẫn là tin nhắn của Bạch Lộ — —

【 Yên Nhi, lần này hot search hình như không đúng lắm. 】

Trì Yên buổi trưa không nghỉ ngơi, thần kinh đã căng ra cả ngày rồi, đầu choáng váng nóng, cô gờ tay ấn mấy cái quanh huyệt thái dương, mới thoải mái một chút, đầu lại càng đau hơn.

【 không đúng chỗ nào? 】

Lần này Bạch Lộ không trực tiếp rep, mà chia sẻ một liên kết.

Gửi đến Weibo của một vị đại V* nào đó.

(*Weibo V là weibo của người nổi tiếng)

Bên trên có up mấy tấm ảnh chụp lén, trọng điểm rất rõ ràng đặt trên người Lục Chi Nhiên, còn hình chụp cô thì đều mờ cả.

Mờ đến nỗi, nếu không phải cực kì quen thuộc thì sẽ không nhận ra được.

Lực ảnh hưởng của Lục Chi Nhiên trước sau vẫn như một, bài weibo đăng lên này còn chưa đến 1h số lượng bình luận và share đã gần năm vạn rồi.

Còn cô trở thành cô gái thần bí ngồi chung siêu xe với ảnh đế

Fans Lục Chi Nhiên sôi nôi vào suy đoán thân phận của cô, Trì Yên kéo từng bình luận xuống, nhìn qua một chút, thấy chẳng có ai nhận ra mới đi ra.

Cho nên mới nói, không nổi thật ra cũng có chỗ tốt.

Trì Yên thấy may mắn chưa được vài giây, Bạch Lộ đã lại gửi tin nhắn qua: 【 có phải không phát hiện ra chỗ không đúng đúng không? 】

【 không thấy. 】

【 ha hả. 】

Cách màn hình, Trì Yên đều có thể tưởng tượng ra giọng điệu của Bạch Lộ luôn, 【 Lục Chi Nhiên follow cậu, ngay trước khi tớ gửi liên kết cho cậu một phút đồng hồ. 】

Trì Yên: “.....”

Bình luận trên Weibo được xếp dựa vào độ hot, lúc Lục Chi Nhiên follow cô, khẳng định có nhiều bình luận mới chưa hiện ra nên cô mới không thấy.

Mí mắt Trì Yên không chịu khống chế nhảy lên.

Mở ra danh sách follow ra, quả nhiên cô và Lục Chi Nhiên đã biến thành trạng thái follow lẫn nhau.

Tin nhắn và số lượng fans lập tức tăng lên với tốc độ cực nhanh, Trì Yên cũng chưa xem, cô click mở Weibo Lục Chi Nhiên, sau đó thấy được một bài đăng mới nhất — —

【 gặp được một cô gái nhỏ rất thú vị.

Nhưng đừng có nghĩ lung tung đó, mình vẫn độc thân. 】

Lục Chi Nhiên đăng bài này lên Weibo, lại kết hợp với việc anh vừa follow ai, hình như là đang cố tình, khiến cho người khác không muốn biết nữ chính cũng không được.

Trì Yên chẳng biết phải làm sao, vốn dĩ định giải bộ không biết rồi đi, kết quả di động mấy cái, tay cô vừa trượt, nhấn like luôn cái bài đăng kia.

Sai khi sửng sốt chớp mắt một cái, cô ngay lập tức hủy bỏ, sau đó rời khỏi Weibo.

Bạch Lộ: 【 được nam thần follow là cảm giác như thế nào? 】

Trì Yên dùng lời lúc trước cô nàng nói với mình đáp lại 【thảm kịch nhân gian.】

May mắn làm sáng tỏ, nếu không cô sẽ bị fans của Lục Chi Nhiên phun thành cái sàng luôn mất.

Lục Chi Nhiên xuất đạo đã nhiều năm, lượng fans đông đảo, đặc biệt fan bạn gái, phải chiếm hơn nửa nước này luôn ấy chứ.

Trong lòng Trì Yên vẫn còn sợ hãi vội tắt hình điện thoại đi, dựa vào ghế sao nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cả một ngày căng thẳng, cuối cùng cũng có thể thả lỏng rồi, Trì Yên điều chỉnh tư thế cho thoải mái, mày nhíu nửa ngày lúc này mới giãn ra.

Lúc Trì Yên tỉnh lại đã nằm trên đùi Khương Dịch rồi.

Chân anh rất vững chắc, cách một lớp vải mà vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Giày cô đã bị cởi ra, chân đang gác lên ghế sau, ghế sau khá rộng nên cũng không bị khó chịu.

Điều duy nhất khiến cô khó chịu chính là vị trí đầu của cô.

Ái muội lại nguy hiểm.

“Dậy rồi?”

“Ân.”

“Không định dậy sao?”

Trì Yên bị anh nhắc nhở, đầu lập tức từ đùi dời đi, lập tức ngồi dậy.

Bởi vì động tác quá nhanh, máu lên não tạm thời không đủ, choáng váng một chút lại ngã xuống người Khương Dịch, cổ tay áo sơ mi trắng của anh lập tức xuất hiện một dấu son đỏ.

Trước mắt Trì Yên vẫn trắng xóa, túm tay áo anh không buông.

Một lúc sau, đến khi tầm mắt bắt đầu rõ ràng trở lại, không còn ánh sáng trắng nữa, Trì Yên mới buông cánh tay anh, muốn ngồi thẳng dậy, tay anh lại vòng qua, hơi dùng chút lực, ôm cô lên đùi mình.

“Làm sao vậy?”

“Em hơi choáng đầu.....” Trì Yên khônnh còn sức để nói được nữa, đầu hơi nàng, dựa lên vai Khương Dịch.

Cũng không biết hôm nay làm sao, cả người đều mệt mỏi.

Dạ dày cũng có chút khó chịu, có hơi chua cứ cuồn cuộn dâng lên, cô cúi xuống chôn mặt trong ngực Khương Dịch, "Khương Dịch, mấy giờ rồi?"

“8 giờ.”

8 giờ tối, vậy chắc cô cũng ngủ một lúc rồi.

Hèn gì không thấy tài xế đâu nữa.

Trong xe không mở đèn, chỉ có bên ánh sáng đèn đường rọi vào, tạo bóng nhỏ trên tay cô, dừng hết trên áo sơ mi của anh.

Trên người Khương Dịch có mùi hương rất nhạt, dù là mùi thuốc lá hay mùi rượu đều nhạt đến mức dường như không có, sạch sẽ lại mang theo vài phân mát lạnh.

Anh giống như cùng không thay đổi gì so với trước kia.

Chỉ là cẩn thận nghĩ lại, lại thấy rõ ràng thay đổi rất nhiều.

Trì Yên nhắm mắt lại không nói nữa, cách một lúc lâu, người co chột nhẹ bằng, cửa xe bị mở ra.

Bên ngoài gió lạnh lùa vào, trên người cô có thêm một chiếc áo khoác ấm áp, mặt Trì Yên cọ cọ lên ngực anh, đem cả người co bé lại, hoàn toàn chui vào trong chiếc áo khoác.

Cơm hộp Trì Yên ăn buổi trưa hình như chính là kẻ đầu sỏ gây tội, vào phòng, cô lập tức chạy vào toilet ôm bồn cầu nôn nửa ngày.

Đến lúc đi ra, hai chân đều mất hết sức lực, đi cũng là chân nặng chân nhẹ, ngã lên giường cũng chẳng muốn dậy luôn.

Có mùi cơm thổi qua, Trì Yên hít hít cái mũi, trong bụng rõ ràng trống rỗng, thế àm chẳng hề muốn ăn chút nào.

Cô hơi nghiêng người nhìn qua, lại thấy Khương Dịch bỏ mấy gói thuốc trong hộp ra.

Lúc đi học thành tích của Khương Dịch rất tốt, dù là lý luận hay thực tiễn đều cao hơn nhiều so với mấy bạn học khác.

Trì Yên biết điều này, cô nhớ rõ trước kia lúc cùng ở phòng thí nghiệm với Khương Dịch, thường xuyên nhìn thấy tên Khương Dịch trên thông báo của trường y.

Một người như anh, dường như ở bất cứ nơi nào, đều sẽ trở thành tâm điểm chú ý của vạn người.

Trì Yên ghé vào trên giường, đôi mắt bị ánh đèn thủy tinh chiếu vào, sau đó lại nghe thấy anh nói: “Trì Yên?”

Cô khẽ hừ một tiếng, không động đậy.

Khương Dịch nửa dựa vào đầu giường, nhẹ bế Trì Yên lên để cô dựa vào người mình, sau đó kéo chén cháo lại, múc một muỗng đưa đến bên miệng cô.

Trì Yên tránh đầu đi, “Em không muốn ăn.”

Khương Dịch không đáp.

Cách một hồi lâu, vành tai Trì Yên bị anh khẽ cắn lấy, tai cô nóng rực, nhưng hình như môi Khương Dịch còn nóng hơn, lúc nói chuyện như có như không cọ cọ vào tai cô: “Ngoan, ăn no mới có sức.”

Trì Yên rụt ra một chút, giọng thực nhẹ: “Em thật sự không muốn.....”

“Ăn một miếng, anh có thể coi như hôm nay em không cùng Lục Chi Nhiên leo top search.”

Giọng anh đặc biệt ôn nhu, nhưng Trì Yên lại dễ dàng nghe được thâm ý trong đó.

Trì Yên nuốt một ngụm nước miếng.

Người này từ trước đến nay để che dấu cảm xúc của bản thân rất

tốt, nhưng, chỉ cần anh hơi hơi không vui một chút thôi, Trì Yên đều lập tức có thể cảm nhận được.

Anh càng ôn nhu, Trì Yên càng tự ti.

Trì Yên là thật sự sợ Khương Dịch.

Trước kia lúc ở Khương gia, cô còn có Thẩm Văn Hình chống lưng, lúc lá gan lớn một chút còn dám thêm loạn thuốc cho Khương Dịch.

Nhưng là hiện tại không giống nữa, đừng nói Thẩm Văn Hình không ở đây, cho dù có ở, thì sợ rằng cũng không cứu nổi cô đâu.

Trì Yên biết bản thân không tránh khỏi, dứt khoát quay đầu về, một ngụm ngụm luôn lấy cái muỗng trong tay Khương Dịch, nhẹ cau mày đem thìa cháo kia nuốt xuống.

Mắt Khương Dịch nhìn tới vệt nước lấp lánh trên môi cô, mặt anh nóng lên, im ắng liếc qua chỗ khác rồi lại múc thêm một thìa nữa.

Trì Yên lại quay đầu lại lần nữa

Khương Dịch nấu ăn rất ngon, nhưng cô thật sự không có khẩu vị.

“Trên di động của em có chữ ký, anh có thể coi như không phát hiện ra.”

Trì Yên: “.....”

Người này..... hèn gì cả đêm đều kì quái như thế.

Trì Yên không biết làm thế nào, thân thể khó chịu, tâm tình ngược lại lại tốt lên không ít.

Cô lại ăn một miếng.

Bụng vẫn trống không như cũ, nhưng đã không còn khó chịu giống ban đầu nữa.

Khương Dịch đã lại đem cháo qua.

Lần này Trì Yên không nghiêng đầu, nhưng là cũng không há mồm, khẽ nhếch cằm giương mắt nhìn anh

Nhìn dáng vẻ này là lại không định ăn rồi.

“Trì Yên, anh nhớ rõ trước khi chúng ta kết hôn đã nói,” Khương Dịch cũng cúi đầu nhìn cô, đáy mắt anh đen thẫm, nhưng lại chứa đầy những ánh sáng nhỏ, cứ kì chói mắt, “Một ngày nào đó, nếu anh muốn em, em không thể trốn.”

Trì Yên sừng sốt.

Quả thật Khương Dịch đã nói thế, lúc ấy cô cũng không từ chối.

Tay Khương Dịch đã từ vạt áo ngủ của cô vói vào, "Hiện tại, anh muốn em!"

Cách lớp quần áo, Trì Yên đè tay anh lại: “Hôm nay không được.....”

Cô luôn luôn không thích cùng khác phái có nhiều tiếp xúc, nhưng với Khương Dịch lại là ngoại lệ, cô chưa bao giờ bài xích thân mật cùng anh.

Cũng chả phải Trì Yên muốn trốn tránh, “cái kia em còn không có.....”

Lời nói còn chưa nói xong, Khương Dịch đã đem cháo đưa vào miệng cô, giọng anh rất thấp, đem theo vài phần mê hoặc cùng dụ dỗ, "Ngoan ngoanx ăn cơm, anh sẽ không chạm vào em."

“.....”

Thật vất vả vừa dụ dỗ vừa uy hiếp mới dứt cho cô ăn được một chén cháo, nước để uống thuốc cũng đều lạnh luôn rồi.

Vừa uống thuốc, thân thể Trì Yên gần như ngay lập tức thoải mái không ít, sức lực cũng khôi phục lại, cô dựa vào đầu giường xem di động, ngón tay vô ý cọ lên ổp điện thoại vài cái.

Chữ ký của Lục Chi Nhiên ở ngay dưới tay cô, bị cô cọ qua bao nhiêu lần đến cô cũng chả hay.

Lúc Khương Dịch tắm xong đi ra, ngón tay Trì Yên vẫn cọ tới cọ lui như thế.

Đáy mắt anh âm u, vừa lau tóc, vừa đi qua.

Khương Dịch tiện tay ném khăn lau lên tủ đầu giường, cầm thuốc mỡ giúp giảm đau tiêu sưng kéo ghế ngồi xuống, nắm lấy phía trên mắt cá chân trái của cô kéo qua.

Trì Yên không hề phòng bị, áo ngủ của cô vốn dĩ không phải kiểu bảo thủ, bởi vậy, hai đùi bị hấn anh kéo có chút mở ra, vạt áo ngủ kéo hẳn lên trên đùi.

Người Trì Yên cao, dáng tỉ lệ cũng đẹp, đặc biệt hai chân càng đặc biệt đẹp, thon dài, hơn nữa còn thẳng tắp.

Tầm mắt Khương Dịch lướt qua cái đùi trắng mịn của cô, anh vội thu lại, cầm bông dính thuốc mỡ bôi lên mắt cá chân cho cô.

Mặt anh hơi rử, tóc vẫn còn ướt, có giọt nước dọc theo cằm anh nhỏ xuống, sau đó dừng lại trên lưng chân Trì Yên, hơi lành lạnh.

Trì Yên quay điện thoại lại, nhìn chăm chăm cái tên trên mặt vài giây, còn chưa kịp xem có tổng cộng bao nhiêu nét bút, di động đã bị người giựt ra tùy ta ném lên giường.

Giọng anh vang trên đỉnh đầu, lạnh lùng, nghe chẳng có cảm xúc gì:

“Đừng nhìn.”

Trì Yên: “Vừa rồi anh nói có thể coi như không phát hiện.”

Khương Dịch đem bông tăm ném vào thùng rác, gương mặt nhìn cô, anh thâm thúy nhìn cô, khóe miệng hơi nâng: "Anh chưa từng nói thế."

Chương 10

“Nói rồi.”

“Chưa nói.”

Tuổi Trì Yên còn trẻ cũng không có ù tai, còn muốn phản bác thêm vài câu, kết quả vừa nâng mắt, lại nhìn thấy án mắt Khương Dịch nhẹ từ từ đảo qua.

Khương Dịch cực kì đẹp trai không phải là ngày đầu cô mới biết, lúc hơi híp mắt lại nhìn qua, lại dường như đang cố ý câu dẫn người ta.

Trì Yên giống như bị người ta rót cho cả một bình rượu, cả người đều không còn tỉnh táo nữa, đầu cô hơi choáng váng, mở to mắt, dễ dàng bị anh làm trật ra: “Nga, có thể là em nghe lầm.....”

Khương Dịch cũng hơi nghiêng đầu, đáy mắt có ý cười nhàn nhạt, anh xé tờ khăn giấy lau tay, "ngồi ngơi sớm một chút, ngày mai anh đưa em đi."

Trì Yên cảm thấy Khương Dịch không giống trước kia lắm.

Cẩn thận nghĩ lại, lại cực kì giống trước kia.

Cô điều chỉnh hô hấp có chút hỗn loạn, hít vào một hơi thật dài, sau đó mới ôm chăn đi ngủ.

Ngày hôm sau, tâm trạng Trì Yên rõ ràng tốt lên không ít.

Trừ mắt cá chân vẫn có chút sưng đau bên ngoài như cũ, các chỗ khác trên cơ thể dường như đều đã hồi phục hoàn toàn, giọng nói cũng không ồm ồm nữa.

Trì Yên dậy rất sớm, nhưng Khương Dịch còn dậy sớm hơn cô.

Lúc vào toilet rửa mặt, vừa hay gặp anh đang ở trong đó, hình như anh mới rửa mặt xong, còn chưa kịp lau, hơi cúi đầu gọi điện thoại.

Lời đáp đệ rất ngắn gọn rõ ràng. — —

“Ân.”

“Được.”

“Đã biết.”

Giống hết cách nói chuyện trước đây với Trì Yên, vốn dĩ tính anh lãnh đạm, dường như nói nhiều hơn một từ cũng cảm thấy lãng phí nước miếng.

Nhưng mà, thời gian cô ở Khương gia kia, nghe được nhiều nhất lại không phải ba câu này.

Cũng là ba chữ.

Nhưng không phải là “Đã biết”*, mà là “Gọi ca ca”.

(*trong tiếng Trung là 知道了, 3 chữ)

Lúc ấy Khương Du Sở đã ra nước ngoài, Trì Yên trước nay không nghĩ quá nhiều, chỉ cho rằng Khương Dịch là nhớ em gái nên muốn tìm chút an ủi từ cô.

Dù sao thì tuổi của cô với Khương Du Sở cũng xấp xỉ nhau, tuy rằng tích cách lại khác nhau quá nhiều.

Trì Yên hơi ngần người, vừa nâng đầu, lại nhìn thấy Khương Dịch đang nhìn cô trong gương.

Anh vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong, không biết người bên kia nói cái gì, ngón tay Khương Dịch trên bồn rửa tay gõ nhẹ mấy cái, mấy phút liền không trả lời người nọ.

Trì Yên lướt qua hắt phía trước anh, đưa tay lấy khăn rửa mặt, lại sợ quấy rầy anh nói chuyện điện thoại, dùng thanh âm nhỏ nhất mà đánh răng rửa mặt.

Chiếc nhẫn cưới vẫn đeo trên tay, vì size hơi nhỏ nên khó lấy ra, cô cúi đầu xoay vài vòng trên ngón trỏ, vất vất kéo chiếc nhẫn đến chỗ xương ngón tay, tay lại đột nhiên bị anh kéo tới đặt dưới vòi nước.

Điện thoại của Khương Dịch vẫn chưa nói xong, làm này dứt khoát, trực tiếp mở loa đặt một bên.

Người ở đầu bên kia đang báo cáo nội dung công việc với anh, tiếng Tung tiếng Anh lẫn lộn nói tới.

Bởi vì tốc độ nói quá nhanh, Trì Yên căn bản nghe không hiểu được bao nhiêu

Tay cô còn bị Khương Dịch lôi kéo, trên đầu ngón tay dính đầy xà phòng bị anh bôi lên, hai ngón tay anh kéo nhẹ chiếc nhẫn ra, rõ ràng nhẹ nhàng hơn vừa rồi rất nhiều.

Trong điện thoại, người nọ vẫn như cũ thao thao bất tuyệt nói.

Khương Dịch kéo chiếc nhẫn kia xong, ý bảo Trì Yên rửa tay đi, còn mình lau qua tay một chút rồi rời khỏi toilet.

Lúc Trì Yên rửa tay xong đi ra, Khương Dịch đang ở bên ngoài lấy thuốc mỡ.

Hình như cuộc điện thoại này hơi lâu thù phải, tính riêng lúc Trì Yên biết cũng đã 15 phút rồi, mà xem tình hình hiện tại có khả năng còn phải kéo dài thêm 15 phút nữa.

Khương Dịch dường như biết nàng ra ngoài, nghiêng đầu nhìn cô một cái,

sau đó giơ tay nhẹ cong xuống chỉ chỉ.

Trì Yên nhắc chân đi đến.

Đến lúc cách tầm tay anh hai bước chân, Trì Yên nhìn anh lấy hòm thuốc trên đầu tủ, lại bật loa di động lên lần nữa, dăth lên trên hòm thuốc.

Trì Yên lại dịch đi lên phía trước một bước, vừa định ngồi lên trên giường, đã bị anh chặn ngang bế ngồi xuống tủ đầu giường, chân trái cô bị nâng thẳng lên, động tác của Khương Dịch rất nhanh, đã đem thuốc mỡ bôi lên mắt cá chân của cô.

Trì Yên nhìn bàn tay đang niết ở trên mắt cá chân mình, trắng nõn, sạch sẽ, đến móng tay cũng được cắt cẩn thận chỉnh tề, lúc này, chiếc nhẫn trên ngón áp úp đặc biệt chói mắt.

Tầm mắt lại hướng lên trên, cô nhìn đến khuôn mặt anh.

Nghiêm túc mà chuyên chú, hô hấp Trì Yên bỗng dừng chậm lại một chút.

Di động ở ngay sau lưng, lúc này Trì Yên có thể nghe rõ được giọng người đàn ông bên kia điện thoại.

Nghe xong chưa nửa phút, cô vẫn như cũ nghe rất mơ mơ màng màng, người nọ thật vất vả mới thả chậm tốc độ nói, còn dùng một đồng từ thuật ngữ chuyên nghiệp nữa chứ.

Trì Yên dứt khoát từ bỏ, thuốc mỡ đã thoa rồi, lúc Khương Dịch buông chân cô xuống, còn nhân tiện kéo vạt áo ngủ xuống luôn.

Trì Yên lắc lư hai chân, vừa muốn nhảy từ trên tủ xuống anh đã cúi sát người, cùng lúc đó, tay trái anh vốn ở bên người cô lại duỗi ra phía sau.

Anh chắc là muốn lấy di động, Trì Yên vừa định tránh mặt đi, sau eo lại đột nhiên bị đè lại, môi anh nhanh chóng ép xuống.

Lần này không giống mấy lần trước, anh hôn đặc biệt xâm chiếm, môi mỏng nặng nề nghiền môi cô, Trì Yên khản trương đến mức nửa ngày không bình tĩnh lại được, cắn chặt khớp hàm, đến hô hấp cũng nặng hơn vừa rồi không ít.

Ngón tay anh ấn nhẹ sau lưng cô một cái, cách một tầng áo ngủ trên người cô mà xoa nắn, sau đó vô cùng chuẩn xác dừng trên eo cô không nặng không nhẹ ấn xuống, cơ thể Trì Yên hơi run lên, đầu lưỡi anh đã cạy mở miệng cô tiến vào.

Trong miệng hai người đều là mùi kem đánh răng giống nhau, đến mùi sữa tắm trên người cũng như nhau nốt.

Thậm chí, Trì Yên còn không phân biệt rõ được đâu là mùi trên người mình nữa, tay cô khẩn trương nắm lấy cổ tay sơm của Khương Dịch, mũi chân co lại, dường như nghe thấy tiếng tim mình đập

Cùng hô hấp đều vô cũng rối loạn.

Trên người Khương Dịch vẫn mang theo hương vị sạch sẽ mát lạnh thường thấy, cùng với hương bạc hà nhàn nhạt cùng nhau quấn vào mũi, Trì Yên đột nhiên cảm thấy rất an tâm

Từ trước đến nay cô luôn bài xích việc cùng người khác phải tiếp xúc, từ khi bắt đầu trung học đã đặc biệt bài xích.

Nhưng lần Khương Dịch hôn cô lần đầu tiên, cô ngoài giật mình ra thì lại chẳng cảm thấy gì cả.

Thậm trí Trì Yên còn cảm thấy tạt xấu này cũng rất tốt, mãi đến khi học đại học, có một bạn nam ôm một bó hoa hồng đến tỏ tình với cô, khẩn trương đến mức nói lắp, nói xong thì kích động lao vào ôm cô, lúc ấy Trì Yên phản xạ theo điều kiện đẩy cậu ta ra.

Bạn nam kia nhìn cũng chả cường tráng gì, bị cô đẩy ngã dập mông trên đất, sợ đến mức không dám xuất hiện trước mặt cô nữa luôn.

Còn có một lần là lúc đóng phim, cô diễn vai nữ N phải ôm bạn diễn nam vài giây, kết quả nam diễn viên kia mới đụng cô, cô đã lập tức rụt ra.

Đó là lần đầu tiên cô đóng bị NG, NG hết 4 lần cuối cùng mới được thông qua được.

Thế Trì Yên mới biết, không phải cô không bài xích việc tiếp xúc với

người khác phái.

Cô chỉ là đơn thuần là không bài xích tiếp xúc với Khương Dịch thôi.

Cho nên lúc Khương Dịch đề nghị kết hôn với cô, cô mới không chút do dự đồng ý, ít nhất kết hôn với Khương Dịch thì lúc hôn hay thân mật sẽ không phản xạ có điều kiện mà đá anh ngã lăn trên đất.

Vừa đáp ứng được nhu cầu, lại đẹp cả đôi bên.

Trong đầu Trì Yên lập tức thoáng qua rất nhiều cảnh tượng, cô hơi thiếu khí, thân thể không còn chút sức lực ngửa ra sau, không cẩn thận lại đụng phải hòm thuốc phía sau, hòm thuốc lại đụng phải bức tường, tạo ra một tiếng động lớn, đầu di động bên kia đột nhiên an tĩnh ngay lập tức.

Hơn mười giây sau, người nọ mới nghi hoặc kêu một tiếng.

Lần này cô nghe rõ.

Professor Jiang.

Lại còn Khương giáo sư nữa chứ.

Mới sáng sớm ngày ra, Khương giáo sư đã bắt đầu duỗi tay vào trong áo ngủ của cô rồi.

Trì Yên bị anh hôn đến mức không thở nổi, mặt nghẹn đến mức hồng hồng, vừa muốn đẩy anh ra, Khương Dịch đã tránh mặt đi, môi anh vẫn dán trên mặt cô, nói với người bên kia điện thoại: "Tốt."

Thậm chí Trì Yên còn hoài nghi anh căn bản không nghe thấy người kia hỏi cái gì.

Khương Dịch đã đem điện thoại cắt đứt, sau đó ôm cô từ trên tủ đầu giường xuống, “Đi xuống lầu ăn cơm.”

Đầu óc Trì Yên vẫn có chút ngốc, theo bản năng liền hỏi: “..... Vậy còn anh?”

Khóe môi Khương Dịch hơi câu lên, mắt anh đen thẫm, quét qua dục vọng to lớn, anh cúi đầu hôn xuống khóe môi Trì Yên, giọng khàn khàn gợi cảm: "Anh đi giải quyết vấn đề sinh lý."

Trì Yên lại lên hot search lần nữa, bởi vì việc cô like bài weibo của Lục Chi Nhiên.

Lúc này cô vội vội vàng vàng chẳng có thời gian lướt weibo, tin này vẫn là Bạch Lộ nói cho cô biết.

Không cần nghĩ cũng biết, hiện tại Weibo của cô khẳng định đã nổ tung rồi.

Tạm thời Trì Yên vẫn chưa biết phải xử lí thế nào cho tốt, cô là một nghệ sĩ đến công ty cũng chẳng có, càng không phải là người có quan hệ xã hội, nên cô dứt khoát chọn mắt không thấy tâm sẽ không phiền, mà đăng xuất ra, đăng kí một cái nick khác để lên.

Cô cho rằng, chỉ cần qua một thời gian dài, loại tin này sẽ chìm xuống nhanh thôi.

Đến Bạch Lộ cũng nghĩ thế.

Mãi đến 3 ngày sau, lúc cô lại lướt Weibo lần nữa, vẫn thấy tên mình

và Lục Chi Nhiên đang chễm chệ ở trên.

Khương Dịch rất ít khi hỏi đến công việc của cô, nhưng mấy ngày nay ánh mắt cũng rõ ràng có điểm không thích hợp

Mí mắt Trì Yên giật kinh hoàng, cảm di động xoát từ đầu đến cuối hot search Weibo, cuối cùng vẫn không kiềm được tay mình, chạm vào cái tag ——# Lục Chi Nhiên, Trì Yên #.

Trước đây, cô cho rằng fans hai nhà sẽ ầm ĩ cả lên, sau đó cuối cùng fans nhà cô sẽ thua.

Kết quả vừa vào một chút, lại phát hiện phong cách bình luận cahr giống cô nghĩ chút nào.

Fans Lục Chi Nhiên hình như còn rất vừa lòng cô, mười cái thì có chín cái đều là khen cô xinh đẹp.

Ngược lại là fans cô lại như có vụ lở đất ở Uông Thanh tuyên vậy_____

【 fans bạn gái của Lục ảnh đế có thể yên tâm, sau khi so sánh, bức tranh Yên Yên của bọn tôi vẽ chả giống Lục ảnh đế của các người chút nào cả. 】

【 nữ thần đã ba ngày không đăng Weibo, đoán rằng chắc đã bị dọa đến không dám lên tiếng luôn rồi..... Yên Yên mau trở lại đi, bọn tôi không bắt em vẽ Tứ ca nữa. 】

【 Yên Yên, có phải chị quên mặt khẩu rồi không? 】

Không hổ là fans ruột, quả nhiên rất hiểu cô

Trì Yên thờ dài rời khỏi hot search, vừa định tắt điện thoại, lại có người gọi đến.

Cô nhìn màn hình nửa ngày, mới dám xác nhận bản thân không có hoa mắt nhìn lầm. trang trở về, liền có điện thoại đánh tiến vào.

Có ba chữ: Khương ca ca.

Chương 11

Xe Khương Dịch ngừng trên con đường cách phim trường một giao lộ.

Lúc Trì Yên nhận điện thoại, hận không thể đem mặt đều chôn trên cổ, lén lút như kiểu có tật giật mình.

Mãi đến khi xác nhận không ai chú ý tới cô, cô mới kéo cửa xe ra, sau khi ngồi vào lại nhanh chóng đóng lại.

Hiếm khi Khương Dịch tự mình lái xe.

Trong xe mở máy sưởi, Trì Yên nhẹ xoa xoa tay, đầu ngón tay lạnh buốt, trong thời gian ngắn sợ là cũng chắc ấm lại được.

Anh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, "Lạnh không?"

Trì Yên gật đầu.

Lúc mùa hè còn tốt, chứ cứ sang mùa xuân và đông, hầu như lúc nào tay cô cũng lạnh băng.

Điểm đáng mừng duy nhất chính là hôm qua dì cả đã đi rồi, Trì Yên xoa xoa đầu ngón tay, muốn ma sát mà sinh ra chút nhiệt ấm.

Khương Dịch bật máy sưởi lớn hơn một chút, "Tối thì cùng anh về Giang Nam nhất phẩm."

Giang Nam nhất phẩm là khu biệt thự nằm ở phía tây thành phố Lâm

An, ba mẹ Khương Dịch sống ở đó.

Trì Yên có chút kinh ngạc nhìn qua: "Sao đột nhiên lại muốn về thế?"

Khương Du Sở cũng ở bên ấy, nếu không phải tình huống bắt buộc, Trì Yên cũng không muốn cả hai bên thấy ngọt ngào trong lòng đâu, lúc có thể tránh, tự nhiên sẽ tránh thôi.

Lúc ngón tay Khương Dịch gõ nhẹ lên vô lăng, đưa mắt nhìn thẳng về phía trước, giọng anh rất nhẹ, hơn nữa còn cực thấp, không nhìn ra tâm trạng của anh nữa: "Ngày mai cha anh về."

Trì Yên lập tức hiểu rõ.

Lúc hai người bọn họ kết hôn, Khương Bác Đào đang ở trong quân đội, hơn nửa năm rồi cũng không về một chuyến, lúc này về rồi, theo lý tất nhiên phải gặp mặt rồi.

Đạo lý cô đều hiểu, chỉ là Trì Yên còn chưa gặp Khương Bác Đào, chỉ nghĩ đến cái cảnh tượng đó thôi mà trong lòng bàn tay đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Cô vẫn luôn có chút sợ Khương Bác Đào, hơn nữa loại sợ này lại hoàn toàn khác cái loại sợ khi đối mặt với Khương Dịch.

Trì Yên nghĩ đến khuôn mặt chẳng có chút biểu tình nào của Khương Bác Đào, lập tức cảm thấy độ ấm ở đầu ngón tay lại giảm xuống một độ.

Trên ghế lái, khuôn mặt cũng chẳng có chút biểu tình nào của Khương Dịch lại đột nhiên nở nụ cười, hình như là bị phản ứng của cô chọc cười, "Sợ như vậy sao?"

Đương nhiên sợ hãi.

Trì Yên không phải là người có lá gan nhỏ, nhưng nếu bị Khương Bác Đào nhìn chăm chăm, cô liền lập tức muốn cúi chào ông luôn.

Đây hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Khóe môi Khương Dịch câu lên, lúc anh cúi đầu duỗi tay khẽ chạm tay cô, giọng trầm thấp, mang theo chút ý vị sâu xa: "Anh cũng sợ nữa."

Trì Yên thiếu chút nữa còn tưởng mình nghe lầm.

Nhưng hiển nhiên Khương Dịch không định đi sâu vào vấn đề này, vừa lúc có điện thoại đến, anh cũng không vội khởi động xe, mà với lấy di động ấn nghe.

Hắn lại là vấn đề công việc, bởi vì nghe hơn nửa phút thì cô thấy Khương Dịch cúi đầu lật văn kiện.

Trong xe cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy, cùng với cả giọng nam thanh thoảng đáp lại bằng mấy từ đơn âm tiết.

Lúc này đã hơn 5 giờ chiều.

Trì Yên cũng không thể nghe hiểu đề tài Khương Dịch đang bàn bạc, cô lấy di động ra, sau ba ngày, lần đầu tiên đăng nhập bằng nick Weibo chính.

Thông báo quá thật nhiều đến không xem nổi, dù là tin nhắn hay là bình luận, hay số lượng fans tăng lên, thông báo đều là 999+.

Cực kì chói mắt.

Tuy lúc này Trì Yên cũng không muốn xem.

Lại lên hot search Weibo, không thể nào tìm thấy cô và Lục Chi Nhiên nữa rồi.

Trì Yên theo bản năng quay đầu nhìn Khương Dịch.

Từ lúc Khương Dịch gọi điện cho cô đến khi hot search biến mất, cách nhau chưa tới mười phút.

Nếu không phải công ti Lục Chi Nhiên làm thù chắc cũng chỉ có Khương Dịch làm thôi.

Mắt Khương Dịch cũng chưa chớp lấy một cái, rất nhanh lật tập văn kiện đến mấy lần, cũng không biết đầu bên kia nói cái gì, rốt cuộc anh mới nói ra một câu hoàn chỉnh: "Ngày mai đem đến văn phòng cho tôi."

Trì Yên thu tầm mắt lại, cô khẽ mím môi, vì vẫn chưa nghĩ ra phải đáp lại thế nào nên chủ đành thoát khỏi Weibo.

Cô thấy nhàm chán, lần này lại mở danh bạ ra, tìm thấy số điện thoại của Khương Dịch, sau đó click mở, ngón tay ở trên bàn phím quơ qua quơ lại mấy giây mới xóa ba chữ kia đi, lập tức nghe thấy giọng anh vang lên: "Sao thế, không hài lòng à?"

Trì Yên cho rằng anh đang nói chuyện điện thoại, đến mí mắt cũng không nâng lên.

Mãi đến khi anh nói câu tiếp theo: "Muốn đổi thành Khương Dịch hay là ông xã?"

Người này khi nói chuyện hình như có thói quen nâng âm cuối lên nửa phần, lúc nói tên mình, đều có thể mang đến một cảm giác dụ dỗ người ta, cực kì ái muội.

Đầu ngón tay Trì Yên run lên, mấy giây sau mới phản ứng, ý thức được cả hai cái xưng hô này đều không thích hợp.

Chuyện kết hôn của cô cùng Khương Dịch người ngoài căn bản không biết, lẽ như một ngày nào đó Khương Dịch gọi cho cô, sau đó bị người cùng đoàn làm phim thấy được tên người gọi, dù là "Khương Dịch" hay "Ông xã", đến lúc đó sẽ có một đóng chuyện phiền toái cho xem.

Cô liếc nhìn Khương Dịch một cái, sau đó lại liếc nhìn màn hình di động một cái.

Màn hình lúc này đã tối đi, cô lại ấn mở một lần nữa, sau đó lại hủy bỏ, dứt khoát mặc kệ cái tên kia an an tĩnh tĩnh nằm đó.

Tuy rằng 3 chữ “Khương ca ca” này khiến Trì Yên cảm thấy có chút xấu hổ.

.

Hai người ăn cơm bên ngoài, lúc đến Giang Nam nhất phẩm đã là hơn 7h tối.

Khương Du Sở cùng Thẩm Văn Hinh đều đang ở phòng khách xem TV, trong nhà còn có một con mèo vàng, đang nằm trên chân Khương Du Sở híp mắt ngủ.

Trì Yên đứng ở chỗ đổi giày, Khương Dịch duỗi tay nắm tay cô “Sao vẫn lạnh thế này?”

“Vẫn luôn như thế, anh cũng biết.....”

Giây tiếp theo, “” câu còn chưa dứt đã có giọng nói mạnh mẽ bắn đến, vừa vui sướng lại vừa có ý làm nũng: "Anh!"

Tại Trì Yên bị chấn động một chút, Khương Du Sở đã chạy tới, tầm mắt dừng trên tay còn đang nắm chặt của hai người, dừng lại vài giây, cô nàng khẽ hừ một tiếng, cơ hồ muốn đem cái sự khinh thường kia bay lên luôn.

Hừ.

Trì Yên vốn đang muốn rút táy ra, thấy vậy, lại cứ tùy ý để anh tiếp tục lôi kéo, còn nhìn Khương Du Sở cười một cái.

Khương Du Sở nhỏ hơn cô hai tuổi, lập tức không thềm liếc bọn họ thêm một cái, chạy về đặt mông lên sofa, tiếp tục xem TV.

Thẩm Văn Hình duỗi tay vẫy cô: “Tiểu Yên mau tới đây, mới cắt hoa quả cho con xong rồi này.”

Trì Yên nhìn Khương Du Sở một cái, cảm thấy sau buổi tối hôm nay, cô nhóc này chắc có thể đem mắt trừng đến rút gân luôn mất.

Cô nở nụ cười nhàn nhạt, tâm trạng đột nhiên thấy vui lạ thường.

Mọi người đều đã ăn cơm, lúc này TV vẫn đang bật, Thẩm Văn Hình hỏi họ câu có câu chẳng mấy vấn đề.

Trì Yên ngồi quy củ, trả lời vấn đề cũng quy củ.

Lúc đến quảng cáo phim truyền hình, Thẩm Văn Hình đột nhiên cầm

điều khiển từ xa tắt TV, phòng khách chợt an tĩnh lại, Khương Du Sở còn chưa kịp phản ứng, tay lấy hạt dưa tạm dừng vài giây, sau đó hậm hực mà thu trở về

Thẩm Văn Hình nhìn Khương Du Sở một cái, giọng điệu không tốt lắm: “Cẩn thận giải thích với anh và chị dâu con đi!”

Nói xong bà dứt khoát trực tiếp lên lầu.

Vài giây ngắn ngủn, không khí phòng khách vốn đang náo nhiệt lập tức hạ thấp xuống.

Cần giải thích cái gì, mọi người đều biết rõ trong lòng.

Trì Yên lột một quả quýt, lấy một múi bỏ vào miệng, nhẹ nhàng cắn, chua chua ngọt ngọt, rất nhanh đã thức tỉnh vị giác của cô.

Khương Dịch khẽ tựa vào lưng sofa, dáng tựa của anh không thẳng nhưng lại rất đẹp, tay khoác sau lưng ghế Trì Yên, chỉ cần hơi dịch lên phía trước là có thể ôm cô vào lòng rồi.

Khương Du Sở bị anh nhìn đến mức da đầu tê dại, nhẹ ho một tiếng, mở miệng: "Anh, em xin lỗi!"

"Xin lỗi cái gì?"

Từ trước đến nay, Khương Du Sở vẫn sợ vị anh trai này, chỉ có thể căng da đầu nói tiếp: "Em không nên viết loạn tin tức về anh, lần sau em không dám nữa đâu."

"Em chắc chắn là phải nói với anh sao?"

Bị đội nón xanh cũng không phải anh.

Khương Du Sở sừng sốt vài giây, làm anh em hai mươi mấy năm với nhau, hơn nữa lại ruột rà máu mủ, cô rất nhanh đã hiểu được ý của Khương Dịch.

Tầm mắt lại hơi đảo một chút, đương sự kia vẫn đang chẳng coi ai ra gì mà ăn quýt, đến liếc cũng chưa thèm liếc cô lấy một cái.

Khương Du Sở lại khụ một tiếng: “Trì — —”

Toàn bộ phòng khách cũng chỉ có Trì Yên họ Trì, động tác của cô tạm dừng nửa giây, sau đó giương mắt nhìn qua.

Khương Du Sở là một cô gái nhỏ khá xinh đẹp, đôi mắt còn có điểm giống Khương Dịch, ngập nước long lanh, ánh mắt đào hoa, cô bé giận đến phát khóc đến nơi rồi mà lại không thể không xin lỗi cô: “Thực xin lỗi.....”

Ánh mắt rất hung hãn, nhưng là giọng lại cực kì nhỏ.

Trì Yên sờ sờ tai, “Chị không nghe thấy.”

“Anh, anh xem chị ta.....”

“VẬY NÓI LỚN HƠN ĐI.”

Khương Du Sở cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại không dám cãi lời Khương Dịch, chỉ có thể cất cao giọng: “Thực xin lỗi.”

Trì Yên cũng không được một tác lại muốn tiến một thước*, vừa muốn đem miếng quýt cuối cùng bỏ vào trong miệng, tay đã bị Khương Dịch nắm lấy, anh liếc Khương Du Sở một cái, “Em lên

trước đi.”

(*giống với: được đằng chân lân đằng đầu, kiểu quá đáng)

Khương Du Sở như được đại xá, cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng chuyện này xong rồi, nhanh như thỏ bay lên lầu.

Trì Yên nhìn bóng cô mà bật cười, khóe môi mới vừa nâng lên, liền cảm giác được tay anh ấn lên vai cô, giọng anh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, trầm thấp mà ôn nhu, cực kì mê hoặc: “Ngọt sao?”

Chương 12

Lúc Khương Dịch nói chuyện còn nhéo nhẹ lên tay cô, Trì Yên vừa bỏ miếng quýt cuối cùng vào trong miệng, vừa nói: "Ngọt."

Tuy rằng không phải loại quả quý hiếm gì, nhưng quả thật là không tồi.

Vị chua ngọt, hương đậm.

"Em bóc cho anh một quả." Trì Yên vừa nói đã duỗi tay ra cầm một quả, đầu ngón tay hơi dùng sức bóc, vô cùng lưu loát lột vỏ quả quýt, cô bẻ ra một múi, sau đó đưa ra.

Khương Dịch vẫn giữ tư thế dựa vào sô pha, mang theo dáng vẻ biếng nhác tùy ý, anh gơ tay gỡ cà vạt, lại không có thêm động tác khác

Trì Yên thu tay lại, cúi đầu gỡ nốt xơ quýt ra, dáng vẻ cụp mi vô cùng dễ thương, ở dưới ánh đèn lại càng xinh đẹp ngoan ngoãn.

Động tác của cô rất nhanh, chưa đến 10s đã xử lí xong, ngẩng đầu nhìn anh: "Khương Dịch, anh không ăn sao?"

Đầu ngón tay cô gái nhỏ màu xanh nhạt, đặc biệt vừa lột xong quả quýt, móng lại sạch sẽ như một viên ngọc xinh đẹp được cắt tạo tỉ mỉ.

Khương Dịch giật mình, khóe mắt cùng khóe miệng đều hơi hơi nâng lên, "Em đút cho anh đi. "

Cũng chỉ là đút một quả quýt thôi mà, dù sao trong phòng khách cũng chả có ai khác, Trì Yên cũng không thấy ngỡ ngàng, cô tiến lại gần một chút, sau đó đưa tay để quả quýt bên môi anh.

Chờ Khương Dịch hé miệng, cô liền đút miếng quýt, lúc định thu tay lại, ngón tay đột nhiên bị anh cầm nhẹ.

Khương Dịch rất biết chừng mực, không để cô rút tay ra ngoài nhưng cũng chẳng đến mức làm cô thấy đau.

Cảm giác trên đầu ngón tay truyền đến hết sức rõ ràng, cô thậm chí còn cảm nhận được đầu lưỡi của anh khẽ đảo qua lòng bàn tay, ma sát nhẹ nhàng, tựa như truyền tới cả đáy lòng.

Trong lòng Trì Yên như có dòng điện chạy qua, nhưng chưa đến ba giây, Khương Dịch đã buông tay cô ra, anh nuốt miếng quýt xuống.

Trì Yên bị ma xui quỷ khiến lại hỏi một câu: “Còn muốn ăn nữa không?”

Quả nhiên là ma xui quỷ khiến, hỏi xong cực kì hối hận.

Trì Yên hận không thể đem những lời này nuốt trở lại, cô nhéo nhéo đầu ngón tay, sau đó nghe được Khương Dịch cực kì phối hợp nhẹ thả ra một chữ: “Ăn.”

Trì Yên: “.....”

Cô chỉ đành đứng dậy, muốn lấy quả quýt vừa thuận tay đặt lên đĩa quả lại, kết quả, tay còn chưa đụng tới quả quýt đã bị anh nắm cổ tay kéo về

Trì Yên bị anh đè lên sô pha, cổ tay cô bị anh giữ chặt, không thể động đậy.

Khương Dịch cũng không cho cô thời gian để phản ứng, cúi đầu hôn xuống, môi lưỡi hai người giao nhau đều mang theo vị quýt tươi mát, không phân biệt nổi.

Anh hôn rất mãnh liệt, giống như đã nín nhịn rất lâu rồi.

Trì Yên vừa hơi không thoải mái mà động đậy thân mình, hai chân đã bị anh dùng đầu gối chặn lại, Khương Dịch hôn từ khóe môi cô dờn xuống, dọc theo độ cong bên sườn mặt rồi hôn đến bên tai, anh mở miệng, giọng còn khàn hơn vừa rồi nữa: "Ăn em."

Cũng không biết hôm nay người này có phải uống lộn thuốc không nữa, Trì Yên nghiêng nghiêng đầu, cố gắng ổn định hô hấp: "Đây là phòng khách nhà anh đấy....."

Thậm chí cô còn bắt đầu hoài nghi, Khương Dịch vì ở bên cạnh kiểu người như Lục Cận Thanh nên vài ba ngày đã sinh ra loại ý niệm này.

Trì Yên đẩy đẩy anh, "Đứng lên, chờ lát nữa bị mẹ với em gái anh thấy....."

Thì không tốt đâu.

Còn chưa nói xong, cần cổ cô đã thấy lạnh, cô rũ rũ mắt xuống, sau đó liền thấy ngón tay anh đang lộng hành, cửri từng nút từng nút áo sômi của cô

Bên ngoài Trì Yên mặc một chiếc áo gió màu xanh lam, bên trong mặc một chiếc sômi trắng, lúc cửri đến nút áo thứ tư, gió ấm từ điều

hòa mới từ từ phủ vào da thịt ở phần cổ lộ ra của cô.

Chỉ mới hơn 10p trước cô còn hứng thù bưng bưng mà nhìn bộ dạng muốn khóc của Khương Du Sở

Bây giờ, muốn khóc lại biến thành cô mất rồi.

Trì Yên hít sâu một hơi, giơ tay đè bàn tay vẫn đang tiếp tục mò xuống dưới của, "Đi lên lầu....."

Phòng khách dù sao cũng coi như nơi công cộng rồi.

Ngõ đầu lát nữa Thẩm Văn Hinh và Khương Du Sở không tiếng động đi xuống..... Trì Yên thật không dám nghĩ nữa.

Động tác của Khương Dịch quả nhiên dừng lại, đáy mắt anh lóe lên ánh sáng, sau đó chống bên người Trì Yên ngồi dậy.

Vì anh như vậy, Trì Yên lại có chút không bình tĩnh lại được.

Khương Dịch, người này quả nhiên lợi hại, nói đến là đến, nói dừng cũng có thể lập tức dừng lại.

Cô thất lại nút áo sômi, cưỡng trực đứng dậy đã bị Khương Dịch kéo đến ngồi trên đùi, tay anh vẫn quy quy củ củ đặt ở bên eo cô, cầm tì lên vai cô, Trì Yên không nhìn thấy mặt anh, theo bản năng đưa tay đẩy anh ra.

"Ngoan, để anh ôm một lát."

Giọng anh vẫn trầm thấp dễ nghe như thế, lúc này lại còn mang theo vài phần mệt mỏi không dễ phát hiện

Trước khi về nước anh đã bận rồi, sau khi về nước cũng vẫn bận rộn như thế.

Mấy ngày nay lúc ở nhà, đôi khi Trì Yên tỉnh dậy đều thấy Khương Dịch vẫn đang làm việc.

Trì Yên mím môi, không dám lộn xộn, ngoan ngoãn, tùy ý để anh ôm.

Khương Dịch nhắm mắt lại, vất vả lắm mới đè ngọn lửa dưới bụng xuống, lại nghe thấy Trì Yên khẽ hỏi: “Khương Dịch, vụ hot search của em và Lục Chi Nhiên là do anh áp xuống sao?”

Lúc Trì Yên gọi tên anh, âm cuối tinh tế, hệt như có con mèo nhỏ cào vào lòng anh một cái, Khương Dịch “Ân” một tiếng, “Bị ba anh nhìn thấy thì không tốt lắm.”

Hèn gì mấy hôm trước cũng không quản đến, hôm nay lại áp xuống.

“Em với Lục Chi Nhiên không có gì, chính là ngẫu nhiên gặp mặt thôi.”

Không dễ dàng gì, còn biết giải thích với anh cơ đấy.

Khóe môi Khương Dịch cong cong, thanh thanh đậm đậm trả lời một tiếng như "hừ" ra từ mũi: “Ân.”

Trì Yên cảm thấy phản ứng của Khương Dịch không giống bộ dạng cô nghĩ lắm.

Cô nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu: “Thật sự không có gì.”

“Anh biết.”

Trì Yên cũng không nói gì nữa.

Cách vài phút, cô cảm giác được vòng tay ôm eo cô rõ ràng buộc chặt hơn một chút, anh nghiêng nghiêng đầu, cằm vẫn tì lên vai cô như cũ, môi mỏng lại dán lên vành tai cô khẽ hôn: “Làm sao bây giờ……”

“Cái gì làm sao bây giờ?”

“Vẫn muốn em.”

Trì Yên: “……”

Âm cuối của Khương Dịch rơi xuống, tay phải đã chui vào áo gió của cô, vạt áo sơmi vốn dĩ sơ vin trong váy, lúc này cũng bị anh dễ dàng kéo ra.

Tay anh thăm dò vào, mới nhéo nhẹ lên eo cô một cái đã khiến người Trì Yên co lại.

Đầu lưỡi Khương Dịch ở bên môi cô, đáy mắt hiện lên vẻ hứng thú, eo Trì Yên nhỏ nhắn lại mềm mại, chỉ cần một tay anh là có thể dễ dàng cố định rồi.

Tay anh tiếp tục hướng lên trên, vừa cởi dây áo trong của Trì Yên ra thì bên ngoài cửa có tiếng động.

Trì Yên không chú ý, nhưng Khương Dịch nghe được.

Anh nhíu mi, lấy tay ra từ trong quần áo của Trì Yên, sau đó lại đem áo gió khoác nhanh lại cho cô, ôm cô đặt xuống sô pha.

Giây tiếp theo, cửa đã bị người ta mở ra.

Lúc này Trì Yên mới phản ứng lại, theo bản năng quay đầu ra nhìn, vừa liếc mắt một cái, đã khiến cô sợ đến mức hô hấp cũng ngừng luôn.

Khương Bác Đào về trước một ngày.

Ngay lúc mà cô còn chưa chuẩn bị tinh thần chút nào cả.

Trên mặt Trì Yên vẫn còn rặng mây đỏ chưa tan hết, sau khi bị Khương Bác Đào nhìn qua, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Trên mặt Khương Dịch vẫn là bộ dạng lạnh nhạt, kéo Trì Yên đứng dậy: "Ba!"

“Đừng gọi tôi là ba!”

Ông mới không có loại con trai này.

Đều dám trốn ông đi Cục Dân Chính làm chứng nhận.

Giọng Khương Bác Đào không khống chế được, lập tức gọi Khương Du Sở trên lầu xuống, hiển nhiên Khương Du Sở cũng là không ngờ ông sẽ về hôm nay, sững sốt vài giây mới đứng trên cầu thang chào hỏi: “Ba, ba..... Sao hôm nay ba đã về rồi a?”

Khương Bác Đào không để ý tới Khương Du Sở, lúc trước ông ngồi phi cơ nghe Thẩm Văn Hình nói chuyện này qua điện thoại, đã ghen một bụng lửa giận không có chỗ trút rồi, lúc này lại không thể bộc phát trước mặt Trì Yên, cố gắng khắc chế xuống: “Khương Dịch, anh theo tôi lên!”

Trì Yên cảm thấy có chút không thích hợp nhưng lại không thể nói không đúng chỗ nào cả

Mí mắt cô nháy vài cái, theo bản năng liền túm chặt tay Khương Dịch.

“Ngoan a, ở dưới lầu chờ anh.”

Khương Dịch rút tay ra, đi theo Khương Bác Đào lên lầu.

Rất nhanh, cửa thư phòng “Phanh” một tiếng đóng lại.

Cả Trì Yên và Khương Du Sở cùng run rẩy một chút.

Một hồi lâu, Trì Yên nghe thấy Khương Du Sở nói hai chữ.

“Xong rồi.”

Giọng cô nàng không lớn, nhưng Trì Yên có thể nghe ra trong giọng nói của cô có chứa sợ hãi cùng lo lắng.

Trì Yên đối với cô em chòng này không thể nói là thích, cũng không thể nói là ghét, nhưng đối với chuyện hôm nay, Khương Du Sở khẳng định biết cái gì đấy, cô nhú nhú mày, không nhận được hỏi một câu: “Ai xong rồi?”

Khương Du Sở hình như vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, buột miệng thốt ra: “Anh trai xong rồi a.....”

“Có ý gì chứ?”

Khương Du Sở đã trở về từ cõi mộng, nhưng cô nàng cũng biết không giấu được, trừng mắt nhìn cô một cái mới nói: "Hôm nay, ba

tôi mới biết hai người kết hôn rồi."

Tim Trì Yên như bị cái gì đó đánh trúng, cực kì nặng nề, đè ép khiến nàng có chút không thở nổi.

Khương Du Sở lại không cho cô thời gian phản ứng, đỡ tay vịn cầu thang chạy lên lầu, "Cộp cộp cộp" vài tiếng, lộn xộn.

Cả mắt trái và mắt phải của Trì Yên đồng thời nhảy dựng lên, hơn nữa nhảy còn theo tiết tấu nữa chứ, cô siết chặt ngón tay, một lúc lâu sau mới có chút sức lực ngồi lại xuống sô pha.

.

Khương Du Sở làm bộ bưng trà đưa nước, vào thư phòng Khương Bác Đào một lần.

Lúc cọ tới cọ lui muốn đóng cửa, vừa hay nghe thấy giọng nói cực kì tức giận của Khương Bác Đào: "Anh có nên cưới nó hay không, không phải trong lòng anh hiểu rõ hay sao?"

Tạm dừng nửa giây, tạm thời chuyển tức giận đến người cô nàng, "Khương Du Sở, con đóng cửa lại cho ba!"

Tay Khương Du Sở tay run, run run rẩy rẩy đóng cửa lại.

Cô không cam lòng, bắt đầu dán vào vách cửa nghe lén.

Nhưng mà cánh cửa này quả thật cách âm rất tốt, đến một chữ cũng chẳng nghe thấy.

Mãi đến hơn mười phút sau, Khương Dịch mở cửa đi ra.

Khương Du Sở ho khan vài tiếng, giọng không khống chế được có hơi bén nhọn: “Anh..... Ba có đánh anh không?”

Khương Dịch liếc cô liếc một cái, không đáp.

Khương Du Sở: “Anh.....”

“Nhân lúc còn sớm lập tức làm sáng tỏ tin tức cho anh, ” Khương Dịch nhíu mi, sắc mặt không được tốt lắm, “Đừng để anh phải tự mình làm.”

Khương Du Sở không ngờ anh đột nhiên lại lôi chuyện này ra, cũng không dám chống đối gì, "Nga" một tiếng rồi không đáp, ngượng ngùng trở về phòng của mình.

Lúc Khương Dịch xuống lầu, Trì Yên vừa hay giương mắt nhìn qua.

Đôi mắt cô rất đẹp, mắt hạnh mang theo mấy phần quyến rũ, nhưng ở trên mặt cô lại có vẻ thanh thuần kì lạ.

Nhưng lại chẳng xung đột chút nào cả.

Khương Dịch khẽ cười, “Mệt à?”

Trì Yên lắc lắc đầu: “Bình thường thôi ạ.”

“Anh quên hợp đồng ngày mai cần ở nhà rồi.”

Trì Yên hiểu ý anh, hôm nay chắc là không cần ở lại Giang Nam nhất phẩm nữa.

Cô đứng dậy, sau đó nghe được Khương Dịch nói: “Có thể lái xe không?”

“Có thể.”

Hình như nhìn ra đáy mắt cô có vài tia kinh ngạc, Khương Dịch giải thích: “Hôm nay hơi mệt chút.”

Hôm nay Khương Dịch mệt, Trì Yên có thể nhìn.

Giọng Khương Du Sở vốn dĩ không tính là lớn, nhưng là ai bảo biệt thự lại an tĩnh quá làm gì, cho nên Trì Yên đều nghe rõ những lời cô bé nói.

Trong lòng cô có chút loạn, lúc lái xe về nhà gặp đèn đỏ, cố ý phanh xe gấp một chút, người đàn ông ngồi bên ghế phó lái theo quán tính ngã về phía trước, đập vào lưng ghế.

Trong nháy mắt ấy, Trì Yên nhìn thấy lông mày anh nhíu lại, anh nghiêng đầu nhìn qua, giọng có chút nhẹ: "Sao thế?"

Ngón tay cầm lái của Trì Yên có chút run run, cô dùng sức nắm chặt, sau khi đổi sang đèn xanh, mới nói một câu “Không có gì”, sau đó khởi động xe.

Lúc về đến nhà đã hơn 9h rồi, giờ này cũng không tính là quá muộn.

Sau khi Trì Yên lái xe về gara, lại đi theo Khương Dịch về phòng.

Cô đi cách anh chỉ hai bước chân, hít sau vài cái mới mở miệng: "Khương Dịch, anh cởi quần áo ra!"

Anh xoay người lại, mi mắt khẽ nhíu lại, mắt hơi hơi nheo, giọng không lớn, nhưng là có chút nặng, còn hơi ách lại: “Sao thế, muốn à?”

Trì Yên tự động xem nhẹ lời anh nói, giống như đang muốn nghiệm chứng cái gì, mặt không đổi sắc, lại vội vàng lặp lại một lần: “Cởi quần áo ra— —”

Chương 13

Ánh mắt Khương Dịch đảo một vòng trên người cô, sau khi xác nhận cô không nói đùa, mới đưa tay xuống phía dưới, tháo dây lưng.

Trì Yên cũng chẳng phải thiếu nữ đơn thuần không hiểu sự đời gì, nhưng thấy động tác của Khương Dịch thì vẫn phải đỏ mặt, cô cưỡng ép bản thân nhìn lên mặt anh, "Khương Dịch, anh có thể đứng dẫn một chút không?"

Anh ngẩng đầu, ánh mắt đen láy, lộ ra vài phần mông lung khó hiểu, anh hỏi: "Anh không đứng dẫn chỗ nào chứ?"

Thấy Trì Yên không đáp, anh lại hỏi: "Không phải em bảo anh cởi sao?"

Tuy nói là như vậy, nhưng tay anh quả thật đã rời khỏi dây lưng.

Dáng người anh vẫn đứng thẳng, căn bản không thể nhìn ra được bất kì điểm khác lạ nào. Cũng may Trì Yên cẩn thận mới dễ dàng chú ý đến lúc anh cúi đầu xuống, đuôi mày nhanh như chớp nhú một cái. Giọng điệu vẫn bình thản như cũ, cứ như chẳng hề có chuyện gì vậy.

Trì Yên khẽ nói, giọng không tự giác mà có chút run run: "Em bảo anh cởi áo trên ra."

Khương Dịch không nhúc nhích.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Thấy Khương Dịch căn bản không định cởi ra, Trì Yên dứt khoát tiến lên một bước, khoảng cách giữa hai người nháy mắt bị cô kéo lại gần, chỉ hơn mười centimet một chút, thậm chí cô còn có thể nghe thấy rõ được tiếng hít thở có chút khó khăn của anh.

Hai người chênh lệch chiều cao không ít, Trì Yên phải hơi nhón chân mới có thể đụng tới nút thắt cà vạt của anh.

Bởi vì không thành thực, quá trình tháo ra cũng trở nên đặc biệt.

Chờ cô cuối cùng cũng kéo cà vạt xuống được, chóp mũi đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, đầu ngón tay Trì Yên cũng hơi ướt dính, cô tách mười ngón tay ra hoạt động một chút, sau đó lại cởi từng nút áo sơmi của anh.

Một cái lại một cái, lúc cởi đến cái thứ ba, tay cô bị bắt lấy.

Hô hấp của Khương Dịch rõ ràng nặng nề hơn, khi nói chuyện lại không ngừng phả hơi nóng lên trán cô: "Để tự anh cởi."

Chân Trì Yên sớm đã chạm đất, nhưng tay vẫn đặt trên người anh, cô rút tay ra khỏi tay Khương Dịch, chỉ nói hai chữ.

"Không cần."

Tay cô tiếp tục đi xuống phía dưới, bởi vì hơi run run, nên đầu ngón tay lạnh lạnh thường thường chạm vào ngực anh đã bắt đầu lộ ra.

Giây tiếp theo, nút áo thứ tư còn chưa cởi được, tay cô lại bị anh giữ lại lần nữa, sức anh lớn hơn vừa rồi không ít, rõ ràng là không muốn cô tiếp tục lộn xộn nữa.

"Trì Yên, đừng cởi."

Giọng anh không lớn, ngữ điệu cũng không phải ác liệt gì, nhưng trái tim Trì Yên như bị người ta hung hăng bóp chặt, sau đó xáo trộn lung tung.

Hốc mắt Trì Yên nóng lên, nâng mắt, cách một tầng sương mù mờ mờ nhìn anh. Trước kia, cô cũng đã từng nhìn anh như thế, chẳng qua chỉ là rất ít rất ít lần mà thôi.

Hồi còn đi học, thành tích của Trì Yên cũng không tệ lắm, nhưng chính bởi vì không tồi, không muốn bị tụt hạng nên mỗi ngày đều phải cố gắng hơn người khác một chút.

Có một lần, đại khái là do thật sự quá mệt mỏi nên đã gục xuống đối diện với Khương Dịch, ngủ mất.

Lúc cô nhóc nhỏ này ngủ đặc biệt an tĩnh, lại cực kì xinh đẹp, hàng mi run rẩy, tiếng hô hấp đều đều, đến cả bóng mà ánh đèn trên đỉnh hắt xuống trông cũng ôn nhu hơn người khác.

Chắc là mơ thấy ác mộng, nên thời gian cô ngủ cũng không dài, lúc mở mắt ra liền có nước mắt dâng lên, nhưng đến cuối cùng vẫn không rơi xuống, cô lại cắn cắn đầu bút tiếp tục giải đề vật lý.

Cô làm bài rất nghiêm túc nhưng báo cáo của Khương Dịch lâu như thế vẫn trống không.

Tâm phiền ý loạn, đến một chữ anh cũng chẳng viết được.

Tám năm qua đi, Trì Yên lại dùng vẻ mặt này nhìn anh, Khương Dịch vẫn là cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Anh tránh ánh mắt qua một bên, tay vô thức buông lỏng ra không ít,

Trì Yên quen tay hay việc, lần này động tác đã nhanh hơn không ít, thành thạo tháo nút áo cuối cùng.

Nửa thân trên của anh như hoàn toàn bại lộ dưới mắt cô, da trắng nhưng lại chẳng hề có vẻ gầy yếu, đường cong cơ bắp trên bụng rắn chắc. So với những nam chính trên phim hành động cô xem còn muốn đẹp hơn nữa kìa.

Trì Yên nhắm mắt lại, sau đó điều chỉnh hô hấp, vừa muốn tiếp tục cởi cả áo vét và áo sơmi của anh ra, lại nghe thấy Khương Dịch hỏi một câu: "Xem đủ rồi chứ?"

"Sao cơ?"

"Xem đủ rồi thì cài áo lại cho anh đi," anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, hơi thở và môi đều cực nóng, "Ngoan, hôm nay anh thật sự rất mệt, không có sức lực muốn em nữa."

Trì Yên cảm thấy bản thân đã luyện thành bản lĩnh đem lời Khương Dịch coi như gió thoảng bên tai rồi, mặt không đỏ, tim không loạn mở miệng hỏi anh: "Là mệt hay là đau?"

Khương Dịch hơi sững sốt chớp mắt một cái, "Trì Yên --"

Trì Yên cũng không để ý tới anh, lập tức túm lấy áo vét và áo sơmi của anh cùng kéo xuống, vì ra tay hơi mạnh, cô còn nghe được một tiếng rên khẽ bị anh đè lại trong cổ họng.

Đặc biệt nhẹ, giống như tiếng hít thở, nhưng lại ngoài ý muốn cực kì quyến rũ.

Trì Yên cắn khóe môi, dịch ra vài bước nhìn sau lưng anh, quả nhiên thấy trên lưng hầu như toàn những vết lằn đỏ, bởi vì rách da, nên

còn có máu rỉ ra, đặc biệt chỗ gần xương, vết máu lại càng nhiều hơn, chói mắt cực kì.

Trì Yên giật mình vươn tay đến, lúc vừa định chạm vào lưng anh lại giật mình rút về, cô đi đến bên tủ đầu giường, lấy hòm thuốc trên mặt tủ, mở ra thì thấy bên trong có không ít thuốc.

Thuốc bột, thuốc mỡ, viên thuốc, đều có đủ cả.

"Bên trái cái thứ ba."

Rất nhanh Trì Yên đã lấy lọ thuốc mỡ kia ra, dùng giọng điệu giống hệt lần trước Khương Dịch nói với cô: "Bò lên giường đi!"

Cô liếc nhìn Khương Dịch một cái, thoáng thấy hình như anh cười nhẹ một cái, cô cũng không để ý, vào toilet rửa tay thật sạch.

Đến lúc đi ra, Khương Dịch đã đặc biệt phối hợp nằm sấp trên giường rồi, Trì Yên mở nắp ra, ngay lập tức có mùi thuốc nồng đậm tản ra, lấy ít thuốc mỡ ra đầu ngón tay, sau đó cẩn thận bôi lên những vết đỏ trên lưng anh.

Tuy là không chảy nhiều máu, nhưng vừa nhìn đã biết là rất đau rồi.

Quả nhiên, ngón tay Trì Yên mới chạm một cái, đã thấy Khương Dịch hơi giật mình.

Động tác không lớn, nhưng là ở dưới ngón tay cô lại đặc biệt rõ ràng.

Đầu ngón tay Trì Yên run rẩy, giọng so với đầu ngón tay lại càng run hơn, "Rất đau phải không?"

"Không có."

Không có cái rắm.

Đến giọng cũng khác luôn rồi kìa.

"Khương Dịch, có phải thật ra anh không phải là con ruột của cha anh đúng không?"

Trì Yên vẫn luôn cho rằng Khương Bác Đào chỉ là nhìn nghiêm túc thể thôi, hoàn toàn không ngờ thực sự có ngày ông ra tay đánh người.

Khương Dịch không còn sức lực, trả lời cực kì ngắn gọn, chỉ một chữ: "Phải."

Sau khi Trì Yên bôi thuốc mỡ hết một lượt cho anh, lại cảm thấy tay hình như không phải là tay mình nữa, vừa rồi không dám dùng sức, bây giờ tay đã tê lại luôn, cô "Ân" một tiếng, sau đó lại hỏi: "Có phải vì em không?"

Khương Dịch không trả lời.

Đáp án quá rõ ràng.

Người có mắt đều nhìn ra, Khương Bác Đào xuống tay không nhẹ, chắc là giận muốn không thờ được nữa rồi.

Trì Yên vặn chặt nắp ninh "Cha anh đã đánh anh mấy lần rồi?"

"Đây là lần đầu tiên."

Khương Bác Đào ở trong quân doanh mấy chục năm, trong nhà thường để một cái roi, vốn ông dùng để cảnh tỉnh bản thân, lần này

hay rồi, dùng để cảnh tỉnh Khương Dịch.

Khương Dịch đợi hai ba phút, cũng không thấy Trì Yên đáp lại, anh cũng không quay đầu nhìn cô, mà lại đưa tay nắm lấy tay cô: "Đau lòng sao?"

Trì Yên không trực tiếp trả lời vấn đề này, hỏi lại anh: "Vậy sao anh lại muốn cưới em?"

Trước khi kết hôn, Khương Dịch nói với cô là do cha mẹ anh yên tâm cô, cho nên Trì Yên cũng chẳng nghĩ quá nhiều, chỉ cho rằng việc Khương Dịch kết hôn với cô là do ý của cha mẹ anh.

Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối.

Khương Dịch phản kháng không được cũng là chuyện bình thường.

Nhưng là nhìn hiện tại, tạm thời không nói đến Thẩm Văn Hinh, về phía Khương Bác Đào..... có khả năng không yên tâm về cô nhất ấy.

Tuy rằng Trì Yên cũng không biết vì sao Khương Bác Đào không yên tâm cô.

Có thể là bởi vì môn không đăng hộ không đối, có thể là bởi vì cô lận lộn trong giới giải trí hỗn tạp, có khả năng vì cả hai lí do này, có khả năng đều không phải.

Không có dấu vết để tìm hiểu rõ.

Ngón tay Trì Yên siết chặt, giây tiếp theo, tay cô đã bị Khương Dịch túm ngã xuống giường, sức tay anh vẫn chẳng hề nhỏ đi, dễ dàng chặn cô lại.

"Trì Yên, là em thật sự không biết hay là giả vờ không biết?"

Hình như Khương Dịch cũng không muốn đợi cô đáp lại, tiếp tục hỏi thêm một câu nữa: "Có phải đến bây giờ em vẫn cho rằng anh coi em như em gái không?"

Hô hấp của Trì Yên có chút hỗn loạn, cuối cùng cũng tìm lại giọng của mình: "Thế sao anh lại bắt em gọi anh là ca ca?"

"Em thấy Du Sở gọi anh là ca ca sao?"

Nghe anh nói như vậy, Trì Yên mới để ý, hình như Khương Du Sở toàn gọi Khương Dịch là "anh", ngẫu nhiên thì mới gọi anh một tiếng "anh Tư"

Cô giương mắt nhìn anh, vì vừa rồi có khóc, nên lúc này mắt vẫn còn có chút đỏ lên, Khương Dịch duỗi tay lau khóe mắt cô, hô hấp của anh hơi trầm xuống, nhưng lại vừa thong thả, vừa triền miên, "Anh đã từng thấy, anh trai nhà ai thích em gái, thích đến mức muốn hôn cô ấy, muốn cưới cô ấy chưa?"

Chương 14

Thật sự Trì Yên không hề ngờ đến Khương Dịch sẽ thích cô, ít nhất trước kia gặp lại Khương Dịch nửa năm trước, trước nay cô đều không hề nghĩ đến.

Cô không phải là kiểu hay có quá nhiều cảm xúc với người khác phái, thanh tâm quả dục đã quen, đối với cảm giác thích cũng không được nhanh nhạy lắm.

Huống chi, Khương Dịch, tính tình người này lạnh nhạt, thời gian tiếp xúc với anh trước kia, Trì Yên phần lớn thấy anh chẳng có biểu tình gì cả.

Thời gian Trì Yên ở Khương gia còn có chút sợ anh, lúc mà cô trực tiếp hỏi anh đề bài, Khương Dịch cũng chỉ cầm bút bắt đầu chỉ mấy cái đề mục, Trì Yên liền đặc biệt tự giác bắt đầu gọi “Ca ca”.

Gọi càng lâu, cô lại càng cảm thấy Khương Dịch đã xem cô là em gái luôn rồi.

Trước mắt Trì Yên thoáng qua rất nhiều hình ảnh, tám năm trước, nửa năm trước, cùng mấy ngày gần nhất nữa, tới cuối cùng, toàn bộ hình ảnh đều dừng trên mặt Khương Dịch.

Lúc này sắc mặt Khương Dịch không được tốt lắm, mày cũng nhẹ nhặn, chỉ có đôi mắt kia, vẫn sáng kinh người, chuyên chú thâm trầm, giống như bóng đêm đen đặc ngoài cửa sổ lúc này đây.

Đầu Trì Yên hơi hỗn loạn một chút, sau khi nhẹ chớp mắt mới đáp

anh: "Chưa từng thấy."

Cô thật sự chưa từng thấy.

Mày Khương Dịch càng nhấn chặt, nửa người trên của anh đã vô lực, chỉ có thể chống tay nằm nghiêng lại.

Khoảng cách hai người nháy mắt đã được nói ra, Trì Yên nâng mắt, vừa đúng lúc Khương Dịch nâng cằm cô lên, "Lại gần đây một chút."

Có thể là do khí huyết không đủ nên giọng anh rõ ràng hơi chột dạ.

Hai người cùng nằm trên giường, nửa người trên của Khương Dịch không mặc áo, nhìn thế nào cũng thấy mờ ám. Trì Yên sợ anh lộn xộn đụng đến vết thương sau lưng, vừa mới dịch lên một chút eo đã bị anh ôm lấy ấn kéo một cái thứ đang để giữa hai chân Trì Yên càng nóng hơn, hai chân anh đè chặt chân Trì Yên không cho cô giãy dụa, giọng nói nặng nề: "Cho em xem."

"Khương Dịch....."

Trì Yên mới mở miệng, lập tức thấy mày anh nhíu lại, cô động cũng không dám động, vẫn duy trì tư thế như cũ, hỏi anh: "Còn đau không?"

"Ân," mắt Khương Dịch hơi híp lại, đưa tay lau nước mắt đang tràn ra khỏi khóe mắt cô, "Em hôn anh một cái, anh sẽ không đau nữa"

Trì Yên đưa tay vòng ra sau lưng anh, chạm vào vị trí gần miệng vết thương mà cô nhớ, hình như tay chạm hơi mạnh, anh khép hờ mắt hừ khẽ một tiếng.

Giây tiếp theo, Khương Dịch vừa muốn kéo bàn tay lộn xộn của cô

lại, Trì Yên liền hôn lên một cái.

Trước kia Trì Yên đóng phim đều là nhận vai người qua đường, từ trước đến nay chưa từng có kiểu thân mật quá mức trên màn ảnh, kinh nghiệm có được hoàn toàn là từ Khương Dịch mà ra, còn lại cơ hồ đều rỗng tuếch.

Bờ môi dán chặt, Trì Yên nhịn thở, qua mấy giây cũng không nhớ nổi tiếp theo phải làm gì nữa.

Khương Dịch cũng bất động, đáy mắt anh trào lên tia sáng rất mỏng, không hề chớp mắt nhìn cô.

Buồn bực Trì Yên gập phải cả ngày nay; bỗng chốc toàn bộ tan thành mây khói.

Khương Dịch nói không sai, cô quả thật đau lòng.

Rõ ràng là đánh lên người Khương Dịch, nhưng có vài vây, Trì Yên thậm chí còn cảm thấy được sau lưng mình có chút đau, sau đó, máu dọc theo da thịt chảy xuống tận đáy lòng.

Trì Yên bị anh nhìn đến mức mất hết cả tự tin, dứt khoát nhắm nghiền hai mắt lại, học bộ dạng của Khương Dịch mỗi lần hôn cô, cẩn thận phác họa lại môi anh một lần, vừa muốn cạy nwor khớp hàm của anh, Khương Dịch lại né xuống dưới.

Môi cô chạm lên mặt anh, xúc cảm rõ ràng không giống nhau.

Trì Yên có chút mờ mịt mở to mắt, mãi đến khi nhìn thấy bộ dạng muốn cười mà không cười của Khương Dịch, bất tri bất giác cô mới cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Hiếm khi cô chủ động như thế.

Khương Dịch cũng biết vậy, nhưng cứ tiếp tục chủ động như thế chắc chắn sẽ có vấn đề, vì thế mới tránh mặt đi trước khi Trì Yên hành động tiếp.

Anh cũng hiếm khi kiềm chế được như thế trước mặt Trì Yên.

Dì cả của Trì Yên vừa đi, mất máu quá nhiều, thế mà rất nhanh đã cảm thấy được máu toàn thân dâng lên rồi, khiến cô cứ suy nghĩ lung tung, sừng sốt vài giây, cô ho nhẹ vài tiếng che đi sự xấu hổ, cuối cùng thật sự không thể chịu đựng nổi nữa liền xoay người ra chỗ khác đưa lưng về phía Khương Dịch.

Chưa đến vài giây, thân thể hai người lại dính vào nhau lần nữa, Khương Dịch ôm lấy cô từ phía sau.

Trì Yên không lộn xộn, hôm nay cô lãn lộn cả một ngày cũng có chút mệt, mí mắt díp lại, vốn dĩ ý thức cũng không còn tỉnh táo lắm, đột nhiên nghe thấy anh ở phía sau mở miệng: “Trì Yên?”

“..... Ân.”

“Không phải em chỉ quên mỗi mình anh, đúng không?”

Trì Yên xốc xốc mí mắt, ý thức đã quay về một chút, đáy mắt mờ mờ, một lúc lâu sau cô mới rầu rĩ mà đáp "Vâng" một tiếng.

Quả nhiên.

Trì Yên và Lục Cận Thanh học cùng 1 trường Đại học, có lần Khương Dịch có việc cần tìm Lục Cận Thanh, lúc nhìn thấy cô cũng hơi bất ngờ.

Tuy rằng bất ngờ này cũng phải có mấy lần rồi.

Lần đầu tiên là lúc có một nam sinh cầm hoa đứng trước mặt cô cười thèm thùng, nhìn thế thì chắc hẳn là đang tỏ tình rồi.

Khương Dịch nhìn thêm vài cái.

Lần thứ hai, vẫn là bạn nam sinh ấy, đến Khương Dịch cũng nhận ra được cậu chàng, kết quả, cách có mấy mét, anh nghe thấy Trì Yên hỏi một câu: "Bạn học, bạn là ai vậy?"

Anh có thể nghe ra, Trì Yên thật sự không quen biết cậu bé kia.

Khi đó Khương Dịch còn nghĩ, trí nhớ của cô nhóc này từ khi nào lại kém như vậy.

Mãi đến nửa năm trước, lúc tại bữa tiệc sinh nhật tối của cô, Trì Yên cũn dùng bộ dạng đó, câu nói đó y nguyên bê ra đưa anh.

Cho nên nói a, đời người ấy mà, nơi nơi đều có kinh hi.

Khương Dịch chặt tay ôm eo Trì Yên, giọng nói thật nhẹ: "Vì sao thế?"

Trì Yên không đáp.

Khương Dịch biết cô chưa ngủ, nhưng xem ý cô thế này, cũng biết cô không muốn nói, anh mím nhẹ môi: "Ngủ đi, khi nào muốn nói thì hãy nói."

Trì Yên lên tiếng, nhắm mắt lại, trước mắt một mảnh đen như mực, giống như đột nhiên cái gì cũng chẳng nhớ.

Quả thật cô rất khó để nhớ người khác phái, nhưng cũng chỉ là không nhớ được những bạn nam gần gũi tuổi cô thôi.

Thậm chí cũng không thể nói là không nhớ được, chẳng qua thời gian không gặp quá lâu, cô mới dễ dàng quên mất người ta thôi.

Bao gồm cả Lục Chi Nhiên, cô đã đem đi xem lại từng bộ phim điện ảnh của anh, kết quả, lần đó ở trong xe Lục Phi nhìn thấy anh vẫn đơ vài giây mới nhớ ra anh là ai.

Đây là một bệnh, chính Trì Yên cũng biết.

Hơn nữa bệnh này vẫn luôn đi theo cô đã gần 10 năm rồi, lúc ấy học đại học, Bạch Lộ nói bóng nói gió khuyên nàng đi gặp bác sĩ tâm lý, Trì Yên không phải không đi thử, nhưng mà gặp xong rồi, sau khi trở về, không nhớ được vẫn là không nhớ được, bài xích thì vẫn cứ bài xích.

Sau đó cô dứt khoát từ bỏ, từ đó cùng Bạch Lộ sống nương tựa vào nhau.

Mí mắt Trì Yên rất nặng, nhưng lại không thể nào ngủ được, cô nằm trong ngực Khương Dịch rụt rụt, hô hấp của người phía sau thanh mát đều đều, Trì Yên dần dần thả lỏng, không biết qua bao lâu đã ngủ say.

.

Weibo Trì Yên gần như lập tức yên tĩnh trở lại.

Cô rốt cục cũng có tâm tình xem tin nhắn, không xem còn tốt, vừa mở ra đã thấy một loạt tin nhắn của người đã follow.

Từ hôm trước nhưng cô vẫn không thấy.

Là của Lục Chi Nhiên, anh cũng giống Lục Phi gọi cô là "Tiểu Trì".

Tầm bốn năm tin, Trì Yên cũng không thấy có nội dung gì. Trong mắt cô, mấy câu hỏi kiểu hôm nay cô có ăn cơm chưa cũng chả có ý nghĩa gì lớn cả.

Nhưng bởi vì là tin nhắn của Lục Chi Nhiên, Trì Yên ít nhiều cũng cảm thấy có hơi kích động, hơn nữa không thể đáp lại linh tinh được, cô rep lại một icon khó hiểu lắm nhất.

Cô cho rằng Lục Chi Nhiên không rep lại.

Mãi đến buổi chiều khi đoàn phim hoàn toàn kết thúc công việc sớm mới muốn đi chúc mừng, cô mới gặp Lục Chi Nhiên ở bên ngoài phim trường.

Cả ngày nay, tâm trạng Trì Yên không tồi, mắt đều đã cong thành trăng lưỡi liềm rồi, khóe miệng cũng nâng cao, cô không gọi "Đàn anh" nữa, nhưng không biết phải xưng hô là gì, nê dứt khoát tình lược xưng hô, cười tủm tỉm "Hi" một tiếng.

Khuôn mặt cô xinh đẹp, lúc cười rộ lên càng thêm phần trong sáng, tinh khiết.

Lục Chi Nhiên cũng cong môi cười với cô: "Anh hỏi em một câu, em vẫn còn chưa trả lời anh đâu."

Trì Yên bị anh nói có chút ngốc.

Lúc này cô lại không thể đem điện thoại ra xem anh hỏi cái gì, còn

đang suy nghĩ làm thế nào để xóa đề tài này đi một cách tự nhiên cho khỏi xấu hổ thì Lục Chi Nhiên lại mở miệng hỏi một câu: “Ngày mai có thời gian không?”

Trì Yên càng ngốc.

Dựa theo lý mà nói, bọn họ cần tránh scandal thì cũng không cần cố tình xây dựng bầu không khí quen thuộc này chứ nhỉ.

Lục Chi Nhiên: “Chị anh muốn gặp em.”

“..... Chị anh?”

“Chính là Lục Phi.”

Hèn gì đều là họ Lục.

Hình như Lục Chi Nhiên nhìn ra cô suy nghĩ nhiều, cười nhạt một cái, giọng điệu cực kì ôn nhu: "Yên tâm, chỉ có hai người thôi."

Trì Yên lúc này mới yên tâm, vừa hay ngày mai cũng không có việc gì, hơn nữa đối phương lại là Lục Phi, xác định thời gian địa điểm rồi đáp ứng.

Đơn giản nói chuyện với nhau vài câu, hai người lại bắt đầu vội vã đi làm việc mình.

Trì Yên đứng ngoài phim trường chờ quay cảnh cuối cùng xong, kết quả lại gặp phải bình hoa có sân sau cực to kia, vốn dĩ cảnh quay chỉ cần 10' lại bị kéo thành gần 1 tiếng đồng hồ.

Trì Yên đi giày đế bằng, đứng ở ven đường nhàm chán, sau khi đá mấy hòn đá, vừa nâng mắt đã thấy Bạch Lộ thu cameras, hưng phấn

chạy về phía cô.

Cô không ngờ hôm nay Bạch Lộ cũng đi săn tin.

Nhưng mà, sáng mắt cô nhìn là biết, lần này vẫn là đi theo Lục Chi Nhiên ở đoàn phim cách vách rồi.

Hôm nay Bạch Lộ rõ ràng cực kì hưng phấn, lôi kéo cô tìm một quán trà sữa ngồi xuống: "Cậu đã xem tin tức chưa?"

"Vẫn chưa có thời gian xem, sao thế?"

Bạch Lộ "Xí" vài tiếng: "Mấy vị có scandal với Khương Dịch lần trước ấy, hôm nay cả tập thể đều đi làm sáng tỏ."

Trì Yên nhớ rõ "mấy vị" đều là bạn của Khương Du Sở, Khương Du Sở sống ở nước ngoài nhiều năm, quen biết minh tinh người mẫu nhiều đếm không xuể, nhân mạch cũng rộng, để mấy cô bạn ấy phối hợp làm sáng tỏ cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

Chuyện này tạm thời bị Bạch Lộ gác sang một bên, cô hút trà sữa, nói cực nhanh: "Còn có một tin cực lớn, cậu_____"

Đoán xem là gì.

Trì Yên: "Tớ không đoán được."

"....." Bạch Lộ liếc cô môth cái, "Nữ phụ số hai của đoàn phim cách vách, hai ngày nay bị chụp ảnh quan hệ với một sao nam đã kết hôn, hiện tại còn dùng quan hệ, nếu không áp xuống được, khẳng định nữ phụ số 2 sẽ thay người."

Trì Yên: "Sau đó thì sao?"

“Sau đó cơ hội của cậu đến rồi đó!”

“.....”

“Cậu nói xem cậu có tài nguyên tốt như Khương tổng, nếu biết dùng thật tốt, hiện tại đã có thể tung hoành* nam bắc rồi.”

Bạch Lộ cười hề hề như trộm: “Tớ cũng chẳng cần chạy tới chạy lui như vậy lấy tin tức nữa, trực tiếp lấy của cậu là được rồi.”

Trì Yên cảm thấy, cách làm của Bạch Lộ chính là cùng một loại với Khương Du Sở.

Một người là bán anh trai, một người là bán bạn bè, đều cực kì liều mạng.

Cô không nhịn cười một chút, cả tiệm trà sữa chìm trong ánh sáng nhu hòa dịu dàng, như phủ lên một lớp tơ mềm.

“Được rồi được rồi đừng cười, nói chính sự, tớ thấy đạo diễn cách vách kia đã sào đến rụng cả tóc rồi, mấy ngày nay cũng không quay nữa, sợ là đến lúc tung ra lại hỏng cả công biên tập luôn.”

Hèn gì hai ngày nay Lục Chi Nhiên lại rảnh rồi thế.

Bạch Lộ nói vỗ vỗ bả vai cô, “Chờ xem, hai ngày nữa là bung bét ra thôi.”

Trì Yên không để ở trong lòng, mãi đến khi di động Bạch Lộ vang lên.

“Được rồi, không ngăn được nữa, hiện tại đã tuần ra luôn rồi.”

Chương 15

Lời Bạch Lộ vừa nói, Trì Yên liếc nhìn phần tin tức được đăng trên trang nhất Weibo.

Chỉ vừa mới đăng tải, vậy mà trong vòng mấy phút ngắn ngủn, lượt bình luận cùng truy cập đã tăng đến chóng mặt.

Trì Yên nghe nói nữ minh tinh này, xưa nay vẫn luôn giữ hình tượng ngọc nữ thanh thuần, từng đóng một hai bộ phim đình đám, trong giới giải trí là một tiểu hoa đán hô mưa gọi gió.

Chính vì vậy, bị lộ ra một màn dèm pha thế này, sự chú ý của dư luận so với những minh tinh bình thường cao hơn gấp mấy lần.

Mà, phần bình luận bên dưới hiện tại cũng chia ra làm hai phe đối lập, một bên bênh vực, một bên không ngừng lên án, thành ra, cuộc chiến kéo dài không dứt.

Antifan khí thế tăng cao, muốn liều mạng đào hết toàn bộ scandal của nữ minh tinh thay bạn trai như thay áo kia lên.

Trì Yên nhớ rõ lúc trước nữ minh tinh này từng qua lại với Lục Chi Nhiên, tin tức truyền ra, fan hai bên thiếu chút nữa đánh nhau.

Cô lướt đến hot search, quả nhiên cái tên Lục Chi Nhiên cũng xuất hiện.

Đúng là người sợ nổi danh heo sợ mập.

Cô, một nữ nghệ sĩ tuyến mười tám, lúc trước còn lo lắng bị fan Lục Chi Nhiên vùi dập, kết quả thì bọn họ căn bản chẳng xem cô là gì.

Đến hôm nay, đổi thành người khác lại không giống nhau.

Trì Yên cắn cắn ống hút trà sữa, khi nói chuyện mang theo giọng mũi hơi nặng, "Cái loại scandal này bị bung ra ấy mà, sau này chắc không thể xoay người đâu nhỉ?"

"Còn không phải sao, đầu năm nay nữ tinh không dễ tẩy trắng như nam tinh đâu." Bạch Lộ nói tiếp, "Có khi, nam minh tinh đã kết hôn kia chỉ cần lên xin lỗi nhận sai một chút, qua mấy tháng là lại nên đóng phim sẽ tiêuos tục đóng phim, nên quay quảng cáo sẽ tiếp tục quay quảng cáo ấy chứ."

Đây dường như đã là bệnh chung của xã hội rồi.

Sự nhẫn nhịn và bao dung của các fans đối với nam nữ minh tinh là không giống nhau.

Trì Yên "Ân" một tiếng, sau đó lại nghe Bạch Lộ mở miệng, lần này là về cô--

"Trước kia tớ cũng lo cậu bị hắc, cậu cũng biết trước kia Khương Dịch quen quá nhiều bạn gái, nhớ đâu một ngày nào đó chuyện của hai người bị tuồn ra, đến lúc đó mới lại làm rõ chuyện với đồng bạn gái kia thì khẳng định sẽ có người nói cậu dựa hơi đàn ông; nhưng nếu không làm rõ thì lại nói cậu là kẻ chen chân vào hạnh phúc của người khác_____"

Ngón tay Bạch Lộ chỉ chỉ vào màn hình di động của cô, "Thì sẽ giống như hôm nay vậy đó."

Cô làm phóng viên được hai năm rồi, chuyện lớn lớn bé bé như vậy đã gặp qua không ít, viết quá nhiều tin tức, cũng biết các dân mang không sợ quá náo nhiệt, thậm chí còn có khối người có tiêu chuẩn kép nữa chứ.

Bạch Lộ: "Nhưng may là cũng làm sáng tỏ rồi "

Khóe môi Trì Yên không tự giác cong một chút, đáy mắt sáng ngời, gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Bạch Lộ lại lần nữa chụp lên bả vai cô, nghe giọng điệu có vẻ cực kì vui mừng: "Yên Nhi a, tuy rằng các các cậu có thể là sinh hoạt không hài hòa, nhưng tớ cảm thấy Khương tổng vẫn là rất suy nghĩ cho cậu đấy!"

Rốt cuộc chuyện không cần giải thích thì anh vẫn lên tiếng giải thích đấy thôi.

Tuy rằng không phải là đích thân anh nói ra.

Bạch Lộ ấn mạnh lên bả vai cô: "Loại đàn ông tốt như vậy hiện tại hiếm lắm đấy! "

Trì Yên bị cô bạn nặng nề vỗ một cái, môi hơi cắn lại, ống hút suýt nữa bị cô cắn bẹt

Cô rừ rừ mắt nhìn, rõ ràng vẫn chưa uống được mấy ngụm trà sữa, lại cảm thấy cả miệng đều như tậm qua mật, ngọt ngào vô cùng.

.

Quay xong cảnh cuối cùng đã đến hơn 7h tối luôn.

Sau khi Bạch Lộ đi về, Trì Yên ở lại tiệm trà sữa gần hai giờ đồng hồ, mới nhận được điện thoại của một nữ diễn viên cùng đoàn phim, nói công việc kết thúc rồi, gọi cô đi ăn mừng.

Trì Yên đối với trường hợp này không có quá nhiều hứng thú, nhưng nên đi thì vẫn phải đi thôi, dù sao sống trong cái vòng lẩn này, không thể đắc tội với ai được.

Địa điểm ăn mừng là một KTV xa hoa ở trung tâm thành phố, Trì Yên gọi cho nữ diễn viên vừa gọi cho cô.

Nữ diễn viên kia tên Tống Vũ, cũng vừa tiến vào giới giải trí không lâu, là một cô nàng nói nhiều tiêu chuẩn.

Có thể là do ghen một bụng không có chỗ, hơn nữa bên cạnh chỉ có Trì Yên, một người nói khá ít, đã trực tiếp làm cho Tống Vũ nói dọc theo suốt đường đi, so với toàn bộ thời gian bọn cô đóng phim còn muốn nhiều hơn nữa ấy.

Trì Yên không phải kiểu nói nhiều, nhưng cũng phối hợp đáp lại cô nàng vài câu.

Cũng không khác bữa tiệc lần trước là mấy, chỉ khác nhau mỗi nơi tổ chức mà thôi, có khi hôm nay người đến còn nhiều hơn nữa ấy chứ

Trì Yên ngồi ở trong góc khuất, nhàm chán đếm đầu người, tính cả cô, cũng phải đến gần 30 rồi.

Phía đông là diễn viên chính, đạo diễn và phó đạo diễn, phía tây là chỗ từ nam số 4 trở nên, mà phía bắc gần nhất là chỗ các nhà đầu tư.

Mà Trì Yên với Tống Vũ cùng mấy nữ diễn viên không quan trọng

lắm thì ngồi bên cửa nam, đối diện với mấy nhà đầu tư, vừa nhắc mắt là có thể nhìn thấy.

Lục Cận Thanh cùng Khương Dịch không ngờ cũng đều ở đây.

Trong phòng bao ăn uống linh đình, ánh đèn chiếu rọi, càng làm không khí thêm xa xỉ mê hoặc.

Hai người kia chẳng nói chẳng rằng gì nhưng lại cực kì nổi bật.

Xung quanh hình như có người hút thuốc, theo gió điều hòa tỏa ra sặc vào mũi, Trì Yên nhíu mày, nhăn mũi, hơi ngột thở.

Tống Vũ bên cạnh nói cái gì, Trì Yên cũng chẳng nghe lọt, cứ vào tai trái lại ra tai phải, nửa ngày cũng chẳng nghe ra cái gì.

Ánh mắt cô không khống chế được mà nhìn về phía đối diện.

Lần thứ tư liếc qua lại bị Tống Vũ thấy.

Trong phòng mở nhạc đệm, còn có người đang hát câu có câu không, sợ cô không nghe thấy, Tống Vũ còn cố tình nâng giọng lên: "Yên Yên, chị đang nhìn Lục tổng hay cái vị người bên cạnh anh ta thế?"

Tống Vũ hình như không biết Khương Dịch.

Trì Yên vội thu mắt lại, nghiêng nghiêng đầu nhìn cô nàng, làm bộ không nghe thấy, vẻ mặt mờ mịt: "Em nói cái gì? Chị không nghe thấy."

"Em biết chị nghe thấy mà," Tống Vũ cười nhạt, "Em đoán chị chắc chắn đang nhìn cái vị ngồi cạnh anh ta rồi."

Trì Yên giơ tay chạm chạm má phải, cũng không lại phủ nhận, "Vậy còn em?"

Vừa rồi cũng chả phải mình cô liếc qua bên đó.

Tống Vũ: "Đương nhiên cũng là anh ta."

Trì Yên nhướng mày.

Tống Vũ: "Chị xem Lục tổng đi, vừa thấy chính là túng dục quá độ, so sánh ra, em vẫn thích cái loại thanh tâm quả dục kia hơn."

"Thanh tâm quả dục trên giường á?"

"Chị đi đi--"

Lời Tống Vũ vẫn chưa hết, nhạc đệm trong phòng đột nhiên dừng lại, tiếng mọi người, hoặc đang nói chuyện, hoặc đang chạm cốc không hện mà cùng tĩnh lại.

Nhạc đệm là bị người ta ấn tạm dừng, Trì Yên nhìn lên chỗ sân khấu ca hát, lại thấy nam phụ số 2 đang cầm microphone đứng đó, vẻ mặt co quắp bất an.

Trì Yên nhớ rõ có từng cùng anh ta diễn chung, khuôn mặt này nhìn rất quen mắt, cô vẫn phải mất nửa phút mới nhớ ra.

Trên màn hình chiếu tên ca khúc tiếp theo, là một bản tình ca.

Tống Vũ nhìn cô huých nhẹ, "Yên Yên, vừa nãy em thấy anh ta cứ hướng về phía bên này suốt,..... Bài hát này có phải tặng chị không?"

Giống như là ứng nghiệm suy đoán này của Tống Vũ, cô nàng vừa nói xong, Trì Yên đã nghe thấy giọng người kia thông qua microphone phóng đại lên thêm vài lần truyền tới, rõ ràng là uống không ít rượu, lúc nói chuyện giọng còn hơi líu lại: "Bài hát này xin tặng cho cô gái đóng cùng tôi."

Anh ta không nói rõ là ai, nhưng ánh mắt lại dính lên người Trì Yên.

Tống Vũ: "Đang tỏ tình sao?"

Nam số 2: "Anh nhớ rõ có một cảnh quay ôm em nói thoại, còn chưa chạm vào người em đã thấy em đỏ mặt rồi, em chắc chắn không biết, lần ấy anh cố tình làm lỗi để đạo diễn bắt diễn lại nhiều lần, sau đó đạo diễn tạp rất nhiều lần, sau đó tranh thủ cảnh quay để ôm em thêm mấy lần....."

Đạo diễn: "....."

Trì Yên: "....."

Cái miệng quạ đen của Tống Vũ!

Trì Yên phản ứng, theo bản năng bắt tri bắt giác nhìn về phía Khương Dịch.

Anh vẫn ngồi tựa lưng vào sofa như trước, hai chân vắt chéo, ánh sáng bên ấy hơi mờ mờ, lại cố tình hất lên người anh, dù anh không nói lời nào nhưng cảm giác tồn tại vẫn rất mạnh mẽ.

Chắc là Khương Dịch cũng uống nhiều rượu rồi, trên mặt không có biểu hiện gì nhưng mắt anh lại sáng hơn bình thường.

Nam số 2 chân tình tiếp tục nói, Trì Yên nghe được lại cực kì bực

bộ, cô cảm giác được toàn bộ người trong phòng đều đang nhìn về phía cô.

Mấy chục tầm mắt nóng rát dừng trên người cô, đều hận không thể nhìn chăm chăm chọc thủng mấy lỗ trên người cô.

Trì Yên nhắc chân đá đá Tống Vũ dưới bàn, "Chị say rồi....."

Tống Vũ phản ứng cũng nhanh, lúc Trì Yên nhú mắt che miệng, cô nàng liền lập tức nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, đánh gãy lời người nọ đang nói: "Yên Yên uống hơi nhiều, hiện tại dạ dày không thoải mái lắm, em đưa chị ấy đi toilet cho tỉnh táo một chút trước nhé....."

Đây là cách làm sáng suốt nhất mà cô có thể nghĩ ra.

Vừa hạ bậc thang cho người kia, cũng không cần giữ lại cục diện rối rắm cho anh ta sau khi tỉnh táo lại.

Nếu không phải uống say, người nọ khẳng định cũng sẽ không xúc động mà thổ lộ với cô đâu.

Cái vòng luẩn quẩn là cái dạng gì, anh ta vào sớm hơn Trì Yên mấy năm, chắc chắn hiểu càng rõ.

Cửa phòng bị đóng lại, Trì Yên lập tức bò xuống từ trên người Tống Vũ, cô vẫn chưa hết sợ hãi, "Chị vào toilet trước...."

Lời nói còn chưa nói xong, cửa phòng lại mở ra lần nữa.

Trì Yên còn tưởng nam số 2 đuổi tới, không nói tiếp, vừa định gục đầu vào người Tống Vũ lần nữa lại bị người nào đó ôm lấy bả vai kéo cô vào trong lòng.

"Anh anh anh....."

Tống Vũ kinh ngạc, đưa tay run run rẩy rẩy chỉ, nói không được một câu hoàn chỉnh.

Ở khoảng cách gần, người này lại càng đẹp hơn nhiều, tim Tống Vũ đập thình thịch, vừa bỏ ra mất nửa phút để nghĩ ngợi, người đàn ông kia đã đưa ngón trỏ đặt lên môi.

Khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa mấy phần dịu dàng.

Nhìn như là đang cảnh cáo cô.

Tống Vũ lập tức cũng không dám "anh" nữa.

Trì Yên thở nhẹ một hơi, tay cô bắt lấy tay áo Khương Dịch, đứng thẳng một chút mới trấn an cô nàng kia: "Tiểu Vũ, em vào trước đi, chị vẫn tốt."

"VẬY CHỊ NHANH LÊN....."

Mất vài giây, Tống Vũ nuốt câu "Có việc thì gọi em" lại, lưu luyến đi vào phòng.

Hành lang lập tức an tĩnh lại.

Trì Yên muốn giả say lại không biết tiếp tục làm sao nữa, cô nhìn chăm chăm vào cúc áo trên cổ tay Khương Dịch vài giây, mới vừa ngẩng đầu Khương Dịch đã đẩy cửa một phòng gần đó, sau đó túm cổ tay cô kéo vào.

Vừa hay lại là phòng trống, bên trong chỉ có một màn hình, sau khi cửa bị đóng lại, toàn bộ căn chónh nhanh chóng tối đen.

Trên người Khương Dịch quả nhiên có mùi rượu, không tính là quá nồng, nhưng là cũng có thể biết uống không hề ít.

Trì Yên đã bị anh đè trên vách từng cạnh cửa, vách tường lạnh lẽo, cho dù cách hai lớp quần áo, cái lạnh vẫn truyền vào sau lưng cô.

Khương Dịch hình như cũng nhìn ra sự không thoải mái của cô, trên tay buông lỏng, giây tiếp theo, Trì Yên vừa mới đi tiến lên một chút, lại nghe thấy anh hỏi: "Lúc hẳn ta ôm em, em còn mặt đỏ?"

Trì Yên không chút do dự: "Không có."

Lúc ấy trong đầu óc cô đều là suy nghĩ làm sao quay cảnh đó nhanh nhất, làm quái gì có tâm tư mà đỏ mặt chứ.

Đến lúc người nọ ôm cô, cả người cô đều thấy choáng váng, trừ việc bị anh ta ôm đến hơi khó thở thì chả có cảm giác gì cả.

Trì Yên cũng không biết mình đã làm gì khiến cho anh ta hiểu lầm, làm anh ta nói ra những lời này.

Khương Dịch không đáp.

Hô hấp của anh không nặng, nhưng lại rất nóng, hơi thở có mùi thuốc lá và mùi rượu trộn lại, ở trong phạm vi quanh Trì Yên khẽ bay nháy.

Nhìn trong bóng tối một thời gian dài, Trì Yên dần dần có thể miễn cưỡng phân biệt được khuôn mặt anh.

Người này có đôi mắt thật sự rất đẹp, cho dù không nhìn rõ hình dáng, cũng có thể nhìn ra sóng nước lăn tăn nơi đáy mắt, giống như

gợn trên mặt hồ, theo cơn gió nhẹ nhàng đong đưa.

Lúc này không có gió, Trì Yên cũng vẫn thấy được sóng nước lấp lánh bên trong.

Trì Yên nhìn chăm chăm vào mắt anh, thấy anh không nói gì, lại lặp lại một lần: "Thật sự không có."

"Đến anh ta là ai, em còn phải mất nửa phút mới nhớ ra được cơ."

Khương Dịch: "Nửa phút?"

Lời anh nói rất chậm, chậm đến mỗi chữ đều vô cùng rõ ràng, Trì Yên bị nghẹn nước miếng, cổ tay cô vẫn bị Khương Dịch nắm chặt, lòng bàn tay anh so với gió điều hòa thổi đến còn ấm áp hơn nhiều.

Trì Yên có chút nóng, lại có chút khát nước, thậm chí cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên tai và mặt đều đang tăng không ngừng, một lúc sau cũng không tài nào hạ xuống được.

"Hai người ôm mấy lần?"

"..... Bảy lần."

Cảnh diễn kiểu này, Trì Yên luôn nhớ rất rõ.

"Nhớ rõ như thế?"

Trì Yên cảm thấy mình cũng say rồi, cho nên lúc nói chuyện cũng có chút vất vả đầu óc: "Em còn nhớ rõ anh hôn em mấy lần đấy....."

Khóe môi Khương Dịch nhẹ nhàng câu lên, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn nửa phần: "Mấy lần?"

Phản ứng của Trì Yên lại chậm chạp, lúc này cô mới phản ứng lại, khóe mắt cô nhẹ nhàng nẩy lên một cái, có ý đồ muốn chuyển chủ đề: "Khương Dịch, trên người anh nóng như vậy, có phải là phát sốt rồi không?"

Chương 16

Đầu gối anh đè nặng lên đùi cô, dễ dàng khiến cô không thể động đậy.

Vốn dĩ Trì Yên chỉ định chuyển đề tài, kết quả không ngờ người này lại phát sốt thật rồi.

Tay Khương Dịch rất nóng, hô hấp cũng nóng, Trì Yên nói xong giơ tay sờ lên trán anh, kết quả còn chưa đụng tới lại bị anh nắm tay kéo trở về.

“Khương Dịch?”

“Ân.”

Khương Dịch sau khi kéo tay cô xuống, ôm lấy cô từ phía sau, đè tay cô lên tường, dồn trọng lượng cả người áp lên cô, cảm khế tựa vào vai Trì Yên, lúc nói chuyện, hơi nóng phả vào tai cô, “Không có phát tao* a.”

(* tao: quấy rối, lẳng lơ....

Phát tao: kiểu bộc phát tính thú kiểu kiểu đó đó.)

Anh cố ý xuyên tạc ý Trì Yên*.

(*phát sốt: 发烧: fāshāo

Phát tao: 发骚: fā sāo.

Đọc gần giống nhau, khác mỗi: /sh/ đọc giống "s" nhưng cong lưỡi; /s/ cũng đọc "s" nhưng không cong lưỡi)

Trì Yên tuy là người phía nam, nhưng là bình thường nói chuyện cũng không hay mang theo khẩu âm, bị cảm mấy hôm cũng ổn rồi, nói chuyện phát âm cũng đã rõ ràng.

“Không biết xấu hổ.”

Trì Yên duỗi tay véo lên cánh tay anh một cái, cánh tay đàn ông cơ bắp khỏe mạnh, cô lại dùng có chút xiu lực giống như gãi ngựa thôi, cái người bị cô véo cũng chả có tí phản ứng nào.

Khương Dịch vẫn giữ nguyên tư thế ôm cô vào trong ngực, bất động chẳng nói lời nào.

Thậm chí Trì Yên còn cảm thấy bản thân đang bị một cái bếp lò ôm nữa kia, ôm một lúc, cả người cô đều nóng lên luôn.

"Có phải anh phát sốt thật rồi không?"

Trì Yên chạm lên trán anh lần nữa.

Lần này Khương Dịch không kéo tay cô, hô hấp có chút nặng nhọc, "Hơi bị nhiễm cảm một chút"

Dưới mu bàn tay, trán anh cực kì nóng.

Trì Yên sốt ruột, giọng điệu cũng cao lên không ít: "Anh đã cảm rồi còn uống nhiều rượu như thế?"

Khương Dịch không đáp, nhưng hình như cười nhẹ một cái, mang

theo hơi thở thanh thanh nhẹ nhàng phả vào tai cô.

“Khương Dịch, chúng ta đi bệnh viện đi?”

“Ân.”

“Anh đứng lên trước đã”

“Ân.”

Anh vẫn không nhúc nhích.

“Khương Dịch — —”

Tay Khương Dịch cuối cùng cũng rời khỏi người cô, cho dù tắt đèn, Trì Yên cũng biết anh hết sức rồi, đến giọng cũng không lớn như thường ngày nữa, tốc độ nói cũng kéo dài ra, lại bất ngờ mang theo vài phần nũng nịu.

“Anh không muốn đi.”

Đã nóng như thế này rồi lại còn không muốn đi bệnh viện.

Trì Yên hít sâu một hơi, mặt hơi nóng lên, may là trong phòng ánh sáng quá tối nên Khương Dịch không nhìn thấy, giọng cô hơi run: “Khương Dịch ca ca, chúng ta đi bệnh viện đi.”

Từ trước đến nay cô luôn biết anh muốn nghe cái gì.

Yết hầu Khương Dịch nhẹ lặn, bốn mắt nhìn nhau, Trì Yên có thể thấy rõ ràng đáy mắt đen nhánh của anh, sâu không thấy đáy.

Không giống trước kia nữa.

Trì Yên thấy anh không có nhiều phản ứng, có chút ảo não mà nhúu nhúu mày, đang nghĩ lần này không dùng được rồi, tay đã bị anh nắm lấy.

Giây tiếp theo, rốt cuộc cô cũng nghe được Khương Dịch nhẹ nhàng nói một chữ, như là rít ra từ kẽ răng: "Được"

Bởi vì rời đi nên hai người đều phải báo cho người trong phòng.

Khương Dịch gọi cho Lục Cận Thanh, mà Trì Yên thì gọi Tống Vũ

Tâm trạng tò mò kinh ngạc của Tống Vũ muốn chui qua cả di động không thể nào áp xuống được.

Bởi vì hai người đều uống rượu, nên phải tìm người lái xe đến, lúc người lái xe đến, Trì Yên bò lên ghế điều khiển rút chìa khóa, cô nghiêng đầu nhìn Khương Dịch vừa nói chuyện điện thoại xong dựa vào ghế phó lái nhắm mắt dưỡng thần, không giải thích nhiều, chỉ nói bản thân không thoải mái, muốn về nhà trước.

Đắn đo vài giây, cô dặn dò Tống Vũ: "Hôm nay em thấy ——"

"Đã biết đã biết, cái gì em cũng chưa thấy."

Lúc này Trì Yên mới yên lòng, cắt điện thoại khởi động xe.

Vì tránh gặp phải Thẩm Văn Hình, hai người đi đến một bệnh viện gia đình khác.

An tĩnh một đường, lúc tới cửa bệnh viện, Trì Yên phát hiện Khương Dịch ngủ mất rồi.

Hình như anh rất không thoải mái, đầu choáng váng càng nóng hơn, hơn nữa vết thương sau lưng cũng không tốt, lúc ngủ đều cau mày, Trì Yên chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn duỗi tay đánh thức anh: “Tới rồi.”

Anh ngủ không sâu, chạm nhẹ một cái đã mở to mắt rồi.

Đáy mắt Khương Dịch mông lung, mang theo buồn ngủ cùng men say, anh duỗi tay nhéo nhéo ấn đường, “Mấy giờ rồi?”

Trì Yên xem thời gian: “hơn 9 giờ.”

Hơn 9h tối, bệnh viện vẫn đông như thường.

Từ trước đến nay những chốn như thế này đều không phân biệt được ban đêm hay ban ngày, mặc kệ bên ngoài trời tối thế nào, thời gian là mấy giờ, chỉ cần vừa tiến vào, đèn điện chiếu thẳng từ đầu đến chân, chả khác ban ngày là bao.

Nhiệt độ cơ thể Khương Dịch đã cao hơn ba mươi chín độ, yêu cầu phải tiếp mấy bình nước. Phụ trách ghim kim cho anh là một y tá hai mươi hai tuổi, tay nghề khá thành thạo, cắm kim xong rồi điều chỉnh tốc độ chảy.

Tuy Trì Yên không hiểu lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra, cô y tá kia cố ý kéo dài thời gian — —

Từ đầu đến cuối ánh mắt cô ấy vư dán chặt trên người Khương Dịch thôi.

Mãi đến khi Trì Yên ho khan một tiếng, cô y tá kia mới đỏ mặt tía tai thu mắt về, vì quá khẩn trương lại bị xấu hổ, nên khi nói chuyện giọng có hơi run: “Có, có việc gì thì gọi tôi.....”

Nói xong không hề liếc hai người bọn họ lấy một cái, thu thập đồ vật lập tức rời đi.

Vết thương trên lưng Khương Dịch cũng không tốt, nên chỉ có thể nằm nghỉ ngơi, truyền hai bình nước, Trì Yên biết hôm nay anh mệt nên bảo anh nghỉ ngơi một lát, còn mình lại ngồi ngắm anh.

10 giờ rưỡi lại đổi một bình khác

Chuyện này cũng không cần y tá, Trì Yên nhẹ nhàng tự thay lấy.

Chưa đến nửa giờ sau, di động Trì Yên vang lên.

Vì sợ đánh thức Khương Dịch, Trì Yên còn chưa kịp nhìn đã lập tức cúp máy, cô nhìn bình nước còn non nửa, chắc hơn mười phút nữa mới xong, liền cầm di động ra ngoài phòng bệnh.

Là một dãy số dãy số lạ, vì là mã địa phương, Trì Yên do dự vài giây, vẫn là gọi lại đi.

Tiếp điện thoại bên kia là một người phụ nữ, lời vừa ra khỏi miệng, Trì Yên biết ngay đối phương là ai.

Người nọ gọi cô “Tiểu Trì”.

“Chị Phi, sao muộn thế này vẫn chưa nghỉ ngơi thế?”

Cô và Lục Phi cũng chỉ mới gặp qua vài lần, di động vẫn chưa kịp lưu số chị ấy.

Lục Phi muốn biết số cô, chỉ cần đi hỏi mấy chốn là được, Trì Yên cũng chả rối rắm vấn đề này.

Quả nhiên, Lục Phi giải thích một câu: “Mấy hôm trước gặp đạo diễn của bọn em, lúc ấy em đang quay, nên mới lâys số em từ chỗ ông ấy.”

Dừng một chút, chị lại hỏi: “Có phải quấy rầy em nghỉ ngơi không?”

Trì Yên mím môi, giọng điệu rất nhu hòa: “Không có ạ.”

Lục Phi nói thẳng vào chủ đề, “Chi Nhiên hẳn là đã nói với em ngày mai chị muốn gặp em rồi đúng không?”

“Đã nói rồi ạ.”

“Là thế này, ngày mai chị lại phải bay ra nước ngoài một chuyến, có khả năng không thể hàn huyên với em được.”

Trì Yên vừa muốn nói “Không sao đâu ạ”, lại nghe Lục Phi nói tiếp: “Hôm nay thời gian cũng không còn sớm, chị chỉ nói ngắn gọn thôi. Chính là đợt trước Chi Nhiên có nhận một bộ phim mới, chắc em cũng thấy, nữ phụ số 2 bên kia có chuyện, mà vừa hay chị cũng quen đạo diễn bên đấy, nên đã đề cử em.”

Loại chuyện này, chẳng khác gì miếng bánh có nhân từ trên trời rơi xuống cả.

Trì Yên bị dọa một chút, nhất thời không biết nên đáp thế nào.

Lục Phi cười một tiếng, “Yên tâm, chị đây xu hướng giới tính rất bình thường, không muốn dùng quy tắc ngầm với em đâu, đề cử với ông ấy thuần túy là vì cảm thấy em thích hợp thôi, hơn nữa cũng chỉ là đề cử, cụ thể dùng em hay không vẫn là phải xem ý của đạo diễn.”

Bộ phim kia bởi vì có Lục Chi Nhiên tham gia, nên tháng trước đã bị xào nóng lên rồi, liên tiếp mấy ngày đều chiếm đầu bảng hot search luôn.

Dù sao cũng là Lục Chi Nhiên diễn, trước kia Trì Yên cũng đã tìm hiểu qua. Trên mạng đã phân tích kỹ lưỡng cả tính cách và tạo hình của mấy nhân vật chính luôn, trước khi xác định diễn viên chính, còn có mấy Weibo V lớn làm cuộc bỏ phiếu, suýt nữa thì dẫn tới chiến tranh giữa fans của các nhà.

Lúc trước Bạch Lộ cũng nói qua, nữ phụ số 2 quả thật là vì cô mới có.

Lúc ấy cũng có fan ở livestream nói đến chuyện này, Trì Yên chỉ cảm thấy rất xa xôi, căn bản không để ở trong lòng.

Cái nghề diễn viên này ấy mà, một bước lên tiên, khẳng định cũng có, nhưng là so với một đêm thành danh thì tiến từng bước một vẫn làm người ta thấy chắc chắn hơn.

Thấy cô không nói chuyện một lúc, Lục Phi lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu Trì?”

Không hổ là chị em, giọng điệu khi gọi cô cũng y hệt nhau.

Trong ôn hòa lại lộ ra mấy phần cường thế không dễ phát hiện.

Trì Yên lên tiếng, sau khi tự hỏi vài giây, dứt khoát nhận lấy cái bánh có nhân này: “Cảm ơn chị Phi.”

Lục Phi vốn dĩ còn chuẩn bị một đồng lớn khuyên sợ cô thoái thác, kết quả tất cả đều vô dụng, chị sừng sốt một chút, sau đó ý cười càng sâu, cách màn hình điện thoại mà vẫn rất rõ ràng: "Chút nữa chị

gửi số đạo diễn cho em, đến lúc đó em cứ đợi thông báo của ông ấy."

"Không phải là chế tác lớn gì, chỉ là một bộ phim văn nghệ, nhưng mà đối thủ chắc chắn không ít đâu, Tiểu Trì em cố lên a, chị xem trọng em."

Trì Yên cũng cười, sau khi cảm ơn Lục Phi lần nữa mới cắt điện thoại.

Hai người đều không phải kiểu người lảm lòi gì, gọi xong một cuộc điện thoại, cũng chỉ mất có 5 phút mà thôi.

Hành lang bệnh viện có mùi thuốc sát trùng rất nặng, mũi Trì Yên hơi nghẹn lại, nhéo nhéo mũi xoay người đẩy cửa phòng bệnh.

Nước truyền nhanh hơn cô tưởng nhiều, lúc Trì Yên đi vào, sau khi giọt nước cuối cùng nhỏ xuống, rất nhanh đã có máu quay ngược trở lên.

Hô hấp Trì Yên cứng lại, mở cửa muốn đi gọi bác sĩ, có thể là động tĩnh quá lớn, anh cũng bị cô đánh thức, ngay trước khi cô bước ra cửa có một giọng nói vang lên tới: "Đi đâu thế?"

"Em đi....."

Tìm bác sĩ.

Nói còn chưa dứt, Trì Yên theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Không biết từ khi nào Khương Dịch đã ngồi dậy, anh cũng không nhìn cô, hơi cúi đầu, điều chỉnh tốc độ chảy, máu không chảy lên nữa, sau đó dứt khoát rút kim tiêm ra.

Trì Yên suýt chút nữa thì quên, Khương Dịch chính là bác sĩ.

Tuy rằng cũng không thể xem như bác sĩ, nhưng dù sao cũng là nghiên cứu sinh y khoa, đôi với chuyện này cũng biết cách giải quyết tốt.

Lúc này nghẹn ở cổ họng mới thoát ra, tim đập vẫn hơi nhanh, lại đóng cửa lần nữa

Tóc mai trên trán Khương Dịch không dài, từ đỉnh mày trở lên, che non nửa trán, nhìn vừa tùy ý lại vừa biếng nhác.

Anh ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt đen láy: “Lại đây ấn giúp anh một lát.”

Trì Yên qua bên, tay ấn vết kim của Khương Dịch dời đi, ngón cái của cô lập tức đè lên.

Không dám quá dùng sức, lại không thể không dùng chút sức nào, chưa đếm hai phút, Trì Yên đã cảm thấy ngón cái của mình cứng lại.

Cô không dời tay đi, ánh mắt lại dừng trên vết máu dài của ông truyền dịch, mắt đột nhiên nóng lên, vì hơi cúi đầu nên mắt chẳng có trở ngại, nhẹ chớp chớp mắt cố gắng ép nước mắt xuống.

Trì Yên không phải người đặc biệt thích khóc, đặc biệt sau khi thành niên, cô rất ít khi khóc.

Lúc còn ở nhà họ Trì, cho dù sống chẳng vui vẻ gì, cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Có thể làm cô khóc hình như cũng chỉ có ba việc.

Tám năm trước cậu bất ngờ qua đời, ác mộng quấy rầy cô nhiều năm, còn có khi đóng phim, cốt truyện yêu cầu.

Hiện tại lại nhiều một việc nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như cũng chả có việc gì có thể khiến cô khóc.

Dù sao Trì Yên cũng là diễn viên, rất dễ dàng có thể thu phóng tự nhiên được, cô hít sâu mấy hơi, ngấn ngủi vài giây đã ép nước mắt về.

Khương Dịch chứng kiến toàn quá trình, khóe miệng anh dương một chút, nhéo cằm cô, nâng nhẹ mặt cô lên: “Khóc cái gì?”

Trì Yên mở to mắt nói nói dối: “Bụi bay vào mắt thôi.”

Khương Dịch cũng không vạch trần cô, cúi người để sát vào cô đồng thời cũng hướng mặt cô đến gần mình hơn: "Để anh thổi cho em"

Trì Yên theo bản năng nhắm mắt lại.

Hơi thở ấm áp của anh khẽ vượt qua mí mắt cô, sau đó dừng trên trán cô, Khương Dịch trở tay cầm tay cô, “Mệt không?”

“Có hơi.”

“Còn có thể lái xe không?”

“Chắc là vẫn được”

“Em không uống rượu sao?”

“.....” Trì Yên thiếu chút nữa đã quên, cô mở to mắt, buồn bực vô cùng mà đi kéo di động, “..... Em thuê lái xe.”

.

Trì Yên đi thử vai một tuần sau.

Tổ chất cơ thể của Khương Dịch tốt hơn cô, hôm cô đi thử vai, anh cơ bản đã hồi phục hoàn toàn.

Mấy ngày nay công việc của anh đặc biệt bận rộn, điện thoại cứ một người gọi lại một người gọi, trong nước rồi nước ngoài, nói tiếng Trung rồi bần tiếng Anh, sau mấy ngày, trên cơ bản là Trì Yên đã hình thành phản xạ có điều kiện mà ngâm tiếng nhạc chuông báo điện thoại của anh luôn.

Từ sau khi Weibo trở lại thanh tĩnh, Trì Yên cũng giống như trước đây ngày ngày phát bài.

Cứ hai ngày một bài weibo, sau khi đăng bài thứ hai, các fans ruột của cô lại bắt đầu lộ nguyên hình, mấy hôm trước còn đang nói không bắt cô livestream vẽ Khương Dịch đâu, tới hôm nay lại bắt đầu đề cập lại vấn đề này.

Trì Yên cứ lờ đi, từ sau đó đã dưỡng thành thói quen cứ đăng weibo xong là đi ra.

Trước hôm đi casting 1 ngày, Trì Yên đăng hai chữ: “Vui vẻ.”

Các fan ngồi phân tích mãi, Trì Yên cũng không có sức xem.

Cô phải tốn thời gian nghiên cứu lại một lần tính cách nhân vật, sau

đó còn phải đi nghiên ngẫm mỗi lời thoại trong kịch bản nữa.

Công việc cứ kéo đến cùng nhau, cuối cùng Trì Yên cũng cảm nhận được cảm giác hận không thể chém một ngày ra làm 48h của Khương Dịch rồi.

Bởi vì chỉ cần diễn thử 1 đoạn, nên lời thoại cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy câu thôi, nếu muốn làm toát lên được hình tượng nhân vật thì chỉ có thể thông qua hành động cùng biểu tình mà thôi.

Gần đây đang lưu hành mấy kiểu phim thần tượng không logic, bộ phim này cũng đi theo hướng ấy, nhưng so với mấy kịch bản khác, bộ này cũng không giống lắm_____

Trong phim, nam nữ chính là đi theo hướng ngọt sủng, đến nam 2 nữ 2 thành một đôi, biên kịch lại như đang muốn trả thù xã hội, đầu tiên để hai người bọn họ ngọt đến lịm người, sau đó lại đi theo hướng vì hiểu lầm mà chia li.

Thật vất vả hóa giải hiểu lầm để hai người nối lại tình xưa, đến lúc đi vào nắm mồ hôn nhân thì nam 2 vì tai nạn giao thông mà game over.

Cho nên nói, cái ngược của bộ phim này toàn bộ đều rót lên đầu nam nữ 2 mà.

Trì Yên muốn thử diễn đoạn hai người vừa mới quen biết không lâu, còn chưa đến thời kì mờ ám, lúc này hai người đều là sinh viên, trong ngây thơ non nớt lại mang theo mấy phần thành thực.

Vì để hợp với hoàn cảnh, Trì Yên chỉ mặc một bộ váy liền màu trắng đơn giản nhất, gió thổi qua, làn váy bay bay, cô còn chưa kịp nói lời thoại nài, đạo diễn kia đã đặc biệt phóng khoáng hô cut: “Không cần tiếp tục nữa, chính là cô!”

Cô gái này với hình tượng nhân vật nữ 2 trong lòng ông giống hệt nhau, tuy rằng còn chưa nói lời nào, nhưng biểu tình trên mặt đã thể hiện được sự ngại ngùng và dịu dàng của người con gái mới lần đầu biết yêu.

Hơn nữa lại là người Lục Phi đề cử, đạo diễn càng nhìn càng vừa lòng, nhịn không được cho cô thêm một đoạn phim.

Trì Yên cũng không ngờ lại quá thuận lợi như thế, cô còn tưởng rằng đạo diễn nể mặt Lục Phi, sau khi thử vai xong có đi mấy vòng cạnh đạo diễn, muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau vẫn là do đạo diễn hỏi rõ trước: "Cô và Lục Phi quen nhau sao?"

Quả nhiên.....

Tâm Trì Yên trầm xuống.

Đạo diễn: "Vốn dĩ tôi còn đang suy nghĩ, nếu người tiểu Phi đề cử khiến tôi chướng mắt, đến lúc đó biết nói thế nào với cô ấy, lần này thì tốt rồi, cũng không cần suy nghĩ nữa, tôi cảm thấy mọi mặt của cô đều thích hợp."

Ông nhìn Trì Yên thấy lạ mặt, "Cô gái nhỏ là người mới phải không?"

Trì Yên gật gật đầu, có chút chưa hoàn hồn.

Đạo diễn đã thu thiết bị, "Còn có, mấy diễn viên chính đã bắt đầu quay mấy ngày rồi, ngày mai cô cũng vào tổ đi."

"..... Được ạ."

"Đúng rồi, đây là kịch bản ngày mai cần quay," đạo diễn đưa kịch bản

qua, lật tới một trang, Trì Yên thấy có mấy chữ viết tay, "Đây là do tôi thêm vào, hôm nay cô cần nhắc cẩn thận một chút, lúc đôi nữ số 2, cô ta NG rất nhiều lần, tôi đã trực tiếp cắt hết, nếu thay cô vào, vừa hay thêm vào luôn"

Nghe giọng điệu của ông, Trì Yên khẳng định ông rất vừa lòng với cảnh này.

Chữ viết hơi loạn, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra là viết cái gì.

Là một cảnh diễn hôn, nhưng lại không hôn được, lúc không cầm lòng được muốn hôn xuống lại bị tiếng chuông tan học đánh gãy, cảnh diễn này là chính là ý giữa nam nữ 2 vẫn chưa vạch rõ, ngập ngừng ái muội.

Trì Yên nhìn chằm chằm cảnh cho thêm này mấy lần, có chút buồn bực nghĩ: Cô có khả năng còn NG hơn nữ phụ số 2 lúc trước nhiều lắm ấy.

Buổi tối sau khi về nhà, Trì Yên phá lệ nâng cao tần suất đăng bài trên Weibo.

Chỉ cách một buổi tối, cô đã phát Weibo ngày hôm sau, chỉ có bốn chữ: 【 không mấy vui vẻ. 】

Nghĩ đến cảnh ngày mai phải diễn, Trì Yên đã thấy không được tốt rồi, trước kia cô chỉ cùng nam diễn viên người ta ôm một chút đã NG rất nhiều lần rồi, lần này lại còn hôn nữa chứ.....

Nhưng cái kiểu diễn xuất này sớm hay muộn thì cũng có thôi, muốn tránh cũng không tránh được, cô cũng chỉ có thể cố gắng khắc phục thôi.

Lần này, sau khi phát Weibo xong, Trì Yên cũng không lập tức rời khỏi, ôm di động chọn rep lại mấy bình luận phía dưới.

Vẫn như cũ có người đang hỏi khi nào cô mới livestream.

Trì Yên tính tính ngày, hình như đã khá lâu rồi thì phải, hiện yajj là đầu tháng tư, xuân ý dạt dào, là mùa tốt để livestream.

Cô tùy tay gõ hai chữ: 【 tối mai. 】

Sau khi rep lại mấy bình luận quan trọng, Trì Yên rời khỏi Weibo, Khương Dịch cũng vừa lúc tắm rửa xong ra tới.

Trì Yên vẫn mặc nguyên bộ váy ban ngày, toàn bộ tóc đều thả ra phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng, nhìn giống hệt sinh viên.

Tóc Khương Dịch vẫn còn ướt, hơi dựa sát vào, giọt nước đã nhỏ xuống đùi lộ ra bên ngoài của cô.

Cô nâng mắt nhìn.

Tay Khương Dịch chống lên giường cạnh người cô, tay lún xuống, đầu cũng chẳng phải lần đầu tiên, vậy mà Trì Yên vẫn cảm thấy có tim đập bình bịch, cô siết chặt di động, “Em đi tắm.”

Cô vừa muốn đứng dậy, lại bị anh ấn tay lên người, Khương Dịch giờ tay chạm nhẹ khóe miệng.

Mấy ngày nay Khương Dịch bị cảm mạo, hình như là sợ lây bệnh cho cô, so với trước kia rõ ràng quy củ hơn rất nhiều.

Hôm nay khỏe lên rồi.

Thậm chí anh còn chưa cần lên tiếng, Trì Yên đã có thể hiểu rõ được ý của anh. Hai người sống với nhau một thời gian rồi, Trì Yên càng ngày càng thêm ăn ý với anh.

Cô nâng nâng mặt, hôn nhanh lên khoe môi anh một cái, sau đó tùy tay ném điện thoại lên giường, chui ra khỏi lồng ngực của anh, cầm quần áo đi vào nhà tắm.

Ngày hôm sau, sáng sớm Trì Yên đã chạy tới đoàn phim mới.

Vì cảnh này là cảnh diễn đại học nên phải đi tới trường đại học lấy cảnh.

Nhiệt độ tháng tư rõ ràng cao hơn tháng ba không ít, Trì Yên mặc một chiếc áo thun và váy ngắn, đi đôi giày đế bằng cực kì bình thường, giữa đoàn sinh viên hưng hực sức trẻ lại có chút bông bột chẳng có khác biệt mấy

Tống Vũ cũng diễn một vai phụ trong phim, cả đoàn làm phim cô nàng cũng chỉ quen Trì Yên, vì thế dọc đường đi cứ lôi kéo cô sang đông lại qua tây.

Tống Vũ là kiểu người mơ mộng, thường xuyên tự mình ảo tưởng: “Yên Yên, chị nói xem chị và nam số 2 đều diễn vai sinh viên ngành h y, có phải sẽ cùng mặc áo blouse trắng, mới từ phòng thí nghiệm ra liền không cảm lòng được mà hôn một cái không?”

Lúc Trì Yên lấy được kịch bản, cũng không thấy có tình tiết này.

Nhưng kịch bản không có, trong lúc quay chắc vẫn phải có.

Trì Yên còn nhớ rõ dáng vẻ Khương Dịch mặc áo blouse trắng hôn

cô, người nợ nhìn thanh tâm quả dục, đến lúc hôn cũng đặc biệt ngây thơ.

Suy nghĩ nhoáng lên, cô cong khóe môi cười.

Hai người câu có câu không nói chuyện, nói hết từ những chuyện liên quan, từ nam chính Lục Chi Nhiên nói đến em gái nhỏ đóng vai phụ, cuối cùng cũng theo đoàn người bước vào giảng đường.

Phòng học cực kì lớn, nhìn qua ít nhất cũng có thể chứa mấy trăm người, lúc bọn họ đi vào, bên trong đã có không ít người ngồi, Trì Yên quay đầu hỏi Tống Vũ trước nay luôn tinh thông tin tức: “Đang ngồi bên trong là học sinh thật hay diễn viên phụ thế?”

“Học sinh thật đấy a, đạo diễn nói đã chào hỏi với nhà trường rồi, chỉ lấy cảnh hơn mười phút, sẽ không làm gián đoạn việc học bình thường của họ đâu.”

Có rất nhiều đoàn phim đã tới trường y để lấy cảnh, sinh viên ở đây đã sớm quen rồi, ngoại trừ lúc này có maya cô bé như ong vỡ tổ xúm vào muốn xin chữ kí của Lục Chi Nhiên thì những người khác đều chả chút quan tâm.

Tống Vũ hỏi tiếp: “Nhưng mà hôm nay người có phải hơi nhiều quá rồi không?”

Trì Yên mím môi, không đáp.

Quả thật hơi nhiều.

Nhưng như vậy cũng khá tốt, người dựa gần người, sẽ không có ai quá chú ý các cô bên này.

Chuông báo vào vang lên, đoàn phim cũng đã chuẩn bị bắt đầu quay.

Không biết giảng viên tới giảng bài hôm nay có chuyện gì nữa, sau khi để lại bài tập yêu cầu vẽ sơ đồ cơ thể người trên bảng xong thì lúc lâu sau không thấy quay lại nữa.

Sau khi đạo diễn đưa tay ra hiệu, Trì Yên lập tức đi vào trạng thái, Tống Vũ đã chạy tới ngồi sau, cô ngồi cạnh nam 2.

Rất nhanh, chiếc bút của cô đã dọc theo góc bàn lăn ra rơi xuống mặt đất, sau đó hai người đồng thời cúi xuống nhặt, tiếp sau đó, hai người ở dưới gầm bàn không cầm lòng được mà tiến sát vào nhau.

Trì Yên khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, lúc ngồi xổm xuống chân còn run run.

Nam 2 dáng vẻ không tồi, nhưng Trì Yên vẫn có chút khó tiến lại gần, cô hít thật sâu, vất vả điều chỉnh tốt tâm trạng bản thân, mới vừa khép nhẹ mắt định hôn lên, trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng gõ bàn.

Trì Yên bị hoảng sợ, mở mắt ra, vừa chuyển đầu, sau đó nhìn thấy thước dạy học đang nhẹ nhàng hạ xuống sát bên tai phải của mình, cùng lúc đó, giọng nói đàn ông vang lên, trầm thấp nặng nề, cảm xúc không rõ: “Bạn học này, em lên trên vẽ đi!”

Chương 17

Chân Trì Yên càng run.

Vì ngẩng đầu lên quá vội vàng, đầu bị va phải cạnh bàn, "Phanh" một tiếng, cô hít một hơi lạnh, lúc giương mắt lên nhìn, đúng lúc thấy được ánh mắt lóe lên của người đàn ông, có chút lúng túng lướt qua người.

Cô thật sự không ngờ, đi quay phim mà cũng có thể gặp phải Khương Dịch.

Tuy rằng Trì Yên cùng nam 2 đều là diễn viên đã qua đào tạo, nhưng bị người ta cắt ngang như thế, vẫn có chút xấu hổ lan ra.

Đặc biệt lời Khương Dịch vừa nói, tất cả mọi người đều đặt hết chú ý lên người bọn họ.

Có người khe khẽ nói nhỏ, còn có người thì vụng trộm cười.

Trì Yên bò từ dưới bàn lên, đưa tay tùy tiện vuốt lại mái tóc rối, sau khi nhìn loạn một lúc, chỉ chỉ mình: ".....em sao?"

Khương Dịch liếc cô một cái: " Em!"

Trì Yên quả thực hận không thể tìm cái khe đất chui vào.

Người này thật quá độc ác, rõ ràng biết cô không phải học sinh anh lại còn gọi cô lên trước vẽ.....

Trì Yên không muốn lên, chỉ có thể quay đầu cầu cứu đạo diễn, đạo diễn kia rõ ràng là quen Khương Dịch, sau khi ném cho cô một ánh mắt nói thuận theo liền đưa tay chỉ chỉ lên bục giảng.

Ý là làm cô chạy nhanh lên đi, đừng làm chậm tiến độ của đoàn phim.

Phi, làm chậm trễ tiến độ rõ ràng là Khương Dịch.

Trì Yên bất đắc dĩ quay đầu lại.

Ngồi bên cạnh, nam số 2 mắt nhìn thẳng, nghiêm nhiên là bộ dạng của sinh viên tốt nghiệp túc nghe giảng.

Mà cạnh chỗ nam số 2 ngồi là một lối đi nhỏ, người đàn ông cúi đầu nhìn đồng hồ, "Nửa giờ sau nộp."

Đám sinh viên vừa rồi còn đang xem trò hay lập tức oán than dậy đất, cũng chả có thời gian hay sức lực mà chú ý đến bọn họ nữa, toàn bộ lực chú ý đều vùi vào bản vẽ.

Phòng học một lần nữa lại khôi phục an tĩnh, Trì Yên cũng không dám kéo dài, chỉ có thể cầm giấy bút, từ một đầu lối đi nhỏ khác đi lên bục giảng bên kia.

Khương Dịch không lập tức đi đến, tầm mắt anh chuyển từ trên người Trì Yên sang người nam 2, nam số 2 bị anh nhìn, da đầu tê dại, quay đầu có chút ngại ngùng giải thích một câu: "Bạn.... bạn gái ạ."

Giọng anh ta không lớn, trong phòng học lại yên tĩnh rất nhanh bay mất, Khương Dịch cách anh ta gần nhất, mới miễn cưỡng nghe thấy.

Khóe môi Khương Dịch nhẹ cong lên, ý vị không rõ: “Ánh mắt không tòi.”

Mãi đến khi miệng nam số 2 sắp không cười nổi nữa rồi, anh mới nhấc chân đi về phía trước.

Trên bục giảng có một cái bàn lớn, Trì Yên kéo ghế ngồi xuống, nhìn với tờ giấy trắng kia, trong đầu trống rỗng.

Cô không phải sinh viên ngành y, đối với phương diện này cũng chả có hiểu biết gì, căn bản cho biết vẽ cái gì đây.

Trì Yên nâng mắt, tầm mắt đảo qua phía dưới một vòng, vừa định cắn bút theo bản năng, eo đã bị chọc nhẹ: "Sao không vẽ đi?"

Trì Yên sợ ngửa, không tự giác dịch sang bên cạnh, vẫn không biết vẽ gì lên tờ giấy trắng kia cả.

Thậm chí cô có thể biết được tai mình chắc chắn là đổ ừng lên rồi, hơi nâng tay trái lên chạm vào một chút, lại cảm thấy cái thước chọc trên eo mình bắt đầu di chuyển.

Động tác của anh rất nhẹ, dọc theo sườn eo cô xoay nửa vòng, sau đó lại đi xuống phía sau lưng cô, ngừng ở khoảng eo lộ ra không khí tầm nửa centimet của cô.

Hô hấp Trì Yên nóng lên, cô không phát bực được, mới vừa buông bút định đứng lên đã bị anh ấn ngồi xuống.

Mông Trì Yên lại lần nữa tiếp xúc thân mật với cái ghế, may mà tiếng động không quá lớn, bên dưới sinh viên đều đang vội vàng làm bài, chẳng có ai chú ý tới cả.

Người anh hơi cúi xuống, Trì Yên đưa mắt nhìn, vừa hay thấy anh bỏ tai nghe hay dùng để giảng bài xuống, anh mở miệng, giọng rất nhẹ, cũng rất thấp: "Bạn học Trì Yên."

Trì Yên quay đầu nhìn anh.

“Ở trên lớp của anh, lại cùng bạn trai thân mật là có ý gì?”

An dường như cố tình nhấn mạnh mấy chữ "Bạn trai".

Trì Yên cầm bút vẽ loạn trên giấy, bởi vì không dám lớn tiếng nói chuyện, cho nên đem giọng áp xuống có chút run: “Bọn em chỉ là đóng phim thôi.”

Lời vừa dứt, cô liền cảm giác được cái thước đang dùng trên eo đẩy vạt áo cô ra, tiến thêm vào mấy centimet nữa.

Trì Yên run lập cập, “Khương Dịch, anh làm gì thế a.....”

Vừa ngẩng đầu lên thôi là có thể nhìn thấy mấy cái cameras ở cuối phòng rồi, cô duỗi tay cầm tay anh: "Đang quay đấy....."

“Đằng trước không có.”

Trì Yên: “..... Không có cũng không được.”

Giọng cô rất nhỏ rất nhẹ, tay cũng là lạnh.

Khương Dịch cũng không trêu cô nữa, lấy thước ra khỏi áo cô, sau đó, ngay khi Trì Yên định thu tay lại lại trở tay bắt lấy tay cô, "Khi nào quay xong?"

Giọng điệu Trì Yên không vui: “Nếu anh không quấy rối, nói không

chùng đã sớm quay xong rồi.”

Nửa người trên của Khương Dịch lại càng áp thấp xuống, vạt áo Trì Yên lại bị xoắn lên lần nữa, tay anh tiến vào: “Anh còn có thể càng.....”

Trì Yên cách quần áo túm chặt tay anh, cô đứng dậy, bởi vì động tác có chút lớn, gế mài lên mặt đất phát ra tiếng không nhỏ

Vốn dĩ đám sinh viên đều đang làm bài tập không hện mà cùng mà nhìn lên.

Trì Yên lúng túng vài giây: “Khương..... Khương giáo sư, em vẽ xong rồi.”

Khương Dịch nhìn tay cô đang đè chặt lên tờ giấy kia, ngoài một đồng lợn xộn mấy điểm đen ra thì chẳng có gì nữa.

“Em vẽ cái gì thế?” Anh nhìn cô, mím môi, có chút ý cười như có như không: “Tan học đến văn phòng tôi.”

Trì Yên: “.....”

“Đi xuống trước đi.”

Trì Yên tự động bỏ qua nửa câu sau của Khương Dịch — — quay xong cô cứ trực tiếp vồ vồ mông chạy lấy người là được rồi, cô cũng không phải sinh viên của anh, đến văn phòng anh làm cái gì chứ.

Trì Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, vượt phẳng góc áo chạy nhanh xuống.

Tuy rằng bị trì hoãn trong chốc lát, nhưng là hậu kỳ quay phim vẫn

tính là thuận lợi.

Đạo diễn cảm thấy Trì Yên đứng cùng nam số 2 ở một chỗ cực kì có cảm giác CP, thậm chí bắt đầu muốn bọn họ sao tác một chút.

Trì Yên vẫn cảm thấy Khương Dịch còn đang nhìn cô chăm chăm ấy, hơn nữa bản thân cũng không quá quen thuộc, nên cực kì uyển chuyển mà chủ ra chuyện ái muội vẫn là không tốt lắm.

Đạo diễn cuối cùng không tiếp tục kiên trì được nữa.

Trì Yên quay xong cảnh này là đã hết cảnh quay hôm nay rồi.

Lúc tan học, người của đoàn làm phim lẫn trong đám sinh viên mà đi ra cửa, lúc Trì Yên đi phía trước lại có người phía sau khi đụng phải, may có người đỡ mới không bị ngã ra. Cô quay đầu cảm ơn: "Cảm ơn....."

Người đàn ông có khuôn mặt dịu dàng hơi hơi mỉm cười với cô: "Cẩn thận một chút!"

Là Lục Chi Nhiên.

Tuy rằng bọn họ cùng đoàn phim, nhưng lúc trước đến đây cũng không gặp nhau lần nào cả.

Trì Yên cong môi, không biết nói gì nữa, dứt khoát lại theo dòng người đi ra, sau khi ra đến hành lang trống bên ngoài phòng học, tay Lục Chi Nhiên vẫn còn cầm tay trái của cô.

Tống Vũ ra sớm, ôm hai chai nước khoáng nhào tới: "Yên Yên, cho chị chai nước....."

Tay vừa đưa qua, cô nàng mới phát hiện Lục Chi Nhiên đang đứng bên cạnh Trì Yên

Tống Vũ chỉ lấy hai chai nước, đặc biệt ở đây Lục Chi Nhiên lại là tiền bối, loại tình huống này có chút xấu hổ, lúc cô nàng đang do dự có nên đưa chai nước của mình cho Lục Chi Nhiên không, Trì Yên đã mở miệng: “Chị không khát, nước này đưa cho Lục.....”

Trì Yên lại lần nữa vướng mắc ở chuyện xưng hô, nhừn mà rất nhanh đã có người tới cứu vớt cô..... Đó là một bạn học nữ đến xin chữ kí của Lục Chi Nhiên.

Trì Yên cùng Tống Vũ liếc nhau, đồng thời nhẹ nhàng thờ ra.

Tính cách Lục Chi Nhiên cũng tốt, dường như cũng chẳng từ chối ai cả, liên tiếp lý mấy cái liền, vừa quay đầu ra nhìn qua lại thấy trên chiếc ghế đá gần đó có một chai nước, phía dưới có non nửa tờ giấy, chỉ có một hàng chữ _____

【 vất vả rồi, bọn em đi trước. 】

Chữ viết thanh tú, cũng không biết là ai trong hai cô nhóc kia viết nữa.

.

Sau khi Trì Yên để lại chai nước cho Lục Chi Nhiên, vốn định cùng Tống Vũ đến canteen trường ăn cơm trưa.

Cô ra trường cũng mấy năm rồi, bây giờ lại có cơ hội trở lại một lần.

Còn một tiếng nữa mới đến giờ cơm trưa, bây giờ chắc chắn canteen không có nhiều người lắm, Trì Yên suy tính rất tốt, kết quả

vừa lôi kéo Tống Vũ ra khỏi khu phòng học, liền gặp phải một bạn nữ

Bạn nữ kia hiển nhiên không biết cô là ai, lại cực kì nhiệt tình chặn cô lại: "Bạn học này, Khương giáo sư sọ bạn không tìm thấy văn phòng của thầy nên bảo mình đưa bạn đi."

Trì Yên: "....."

Tống Vũ đối với khuôn mặt của Khương Dịch khắc sâu ấn tượng, cô nàng vẫn còn nhớ rõ chuyện mấy ngày hôm trước đấy nhé, sau khi nhìn Trì Yên cười ái muội xong lain làm động tác lấy băng dán chặt miệng.

"Yên tâm, em cái gì cũng chưa nhìn thấy, cái gì cũng chưa nghe thấy."

Trì Yên buồn bực nói không nên lời, chỉ có thể tùy ý để bạn học nữ kia đưa mình đi.

Bạn học nữ gõ cửa ba lần, sau ba tiếng, người đàn ông bên trong chỉ đáp một chữ đơn giản: "Vào (đi)!"

Trì Yên gần như là bị cô bạn đẩy vào.

Khương Dịch vẫn cúi đầu lật xem báo cáo, biết bọn cô đi vào, đến mắt cũng chả nâng lên một chút.

Hiếm khi anh đeo một cái kính mắt, cặp mắt phía dưới thấu kính vẫn đẹp y như cũ, nửa phút trôi qua, anh mới tạm thời đặt tệp giấy qua một bên, nhìn về phía hai nữ sinh.

"Khương giáo sư, luận văn của em....."

“Qua.”

Bạn học nữ nghe vậy, miệng muốn kéo đến tận mang tai luôn rồi, nhìn như chỉ hận không thể nhào đến ôm anh một cái.

Nhưng mà ai cũng biết giáo sư của bọn họ không gần nữ sắc, cái ý niệm của cô nàng chỉ tồn tại hai giây đã bị chính cô bóp chết luôn rồi.

“Vậy Khương giáo sư..... Em về trước?”

“Ân, lúc ra ngoài nhớ đóng cửa lại.” Khương Dịch cầm bút máy ở bàn điểm nhẹ vài cái, “Cảm ơn.”

Trì Yên có một loại dự cảm không tốt lắm.

Bạn học nữ kia quả thật là bước nhanh như bay, chưa đến nửa phút, cô đã nghe thấy tiếng của đóng lại sau lưng

Lúc này Khương Dịch mới giương mắt nhìn cô nàng, “Lại gần đây mấy bước.”

Trì Yên như học sinh đang bị thầy giáo trách phạt, đặc biệt nghe lời đi lên phía trước vài bước.

Cô đứng bên cạnh bàn công tác của Khương Dịch, trong văn phòng điều hòa mở không lớn, ánh mắt trời lại không chiếu đến nơi, vốn dĩ Trì Yên mặc không nhiều lắm, hơn nữa tay chân đều lộ ở bên ngoài, cô theo bản năng chà sát ngón tay.

Khương Dịch nhìn lướt qua cô từ đầu đến chân “Lạnh không?”

Người đàn ông này, sự chu đáo quả thật vượt quá tưởng tượng.

Trì Yên vừa mới bắt đầu bội phục anh, giữa hai chân liền chột lạnh.

Bút máy của anh lướt nhẹ trên đùi cô, ngón tay anh bị màu đen của bút máy tôn lên, càng thêm thon dài đẹp đẽ.

Trì Yên theo phản xạ có điều kiện khép nhanh hai chân lại, chân cô thon dài, hơn nữa thẳng tắp, lúc khép lại thì chẳng có chút khe hở nào, vì vậy cái bút máy kia cứ như thế bị cô kẹp giữa hai chân.

Nhìn thế nào cũng thấy rất ái muội.

Khương Dịch thuận thế buông lỏng tay, “Kẹp chặt.”

Editor: Các vị mỹ nữ, lời hứa đã hoàn thành. Lu nà!

Chương 18

Cô vốn mặc váy ngắn, cả chân đều lộ ngoài không khí, vốn dĩ đã có chút lạnh, lại thêm bút máy làm bằng kim loại, vừa mới đưa vào đã khiến cho độ ấm giảm đi không ít.

Trì Yên nhẹ nhàng hít vào một hơi, bởi vì sợ bút máy làm rơi bút máy nên không lập tức buông chân ra, cô hơi cúi người xuống muốn lấy lại bị Khương Dịch giữ chặt tay: "Ngoãn ngoãn đứng yên đấy!"

Giọng anh trầm thấp, mang theo vài phần nghiêm túc.

Thật sự lại coi cô như học sinh rồi.

Tay Trì Yên vẫn không sờ được tới cái bút máy, cả người vẫn duy trì tư thế hơi gập eo, giương mắt nhìn anh.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, lúc cô cúi đầu xuống, một tóc dài phía sau trượt xuống sườn mặt trái vài sợi, quét nhẹ lên khuôn mặt Khương Dịch, Trì Yên tùy tiện vén ra sau tai, rút tay phải đang bị Khương Dịch nắm ra rồi dùng tốc độ sét đánh lấy bút máy ra đặt ở trên bàn

“Bang” một lúc sau, Trì Yên mở miệng: “Em là vợ anh chứ không phải học sinh của anh, kiểu phạt này, anh vẫn là giữ lại dùng cho học sinh của mình đi!”

(*nguyên văn là: kiểu phạt này vẫn chưa đến phiên em đâu, hông biết dịch sao cho hay nên chém bừa đó)

Mặt nàng không đỏ không loạn, giọng nói chẳng khác bình thường là bao.

Chỉ có Trì Yên biết, lòng bàn tay cô đã ướt đẫm mồ hôi rồi

Khương Dịch lại cầm cây bút máy lên lần nữa, quả nhiên, trên nắp bút đã có chút hơi ấm của Trì Yên, so với thân bút lại ấm hơn một phần, anh điểm nhẹ ngòi bút lên mặt bàn, hơi cong môi: "Em cũng biết em là vợ của anh?"

"Bọn em chỉ là đóng phim theo yêu cầu kịch bản thôi!" Trì Yên hơi dừng lại, lại hợp tình hợp lí nói tiếp: "Hơn nữa cũng không thật sự tiếp xúc thân thể"

Khương Dịch không đáp lời

Trì Yên nói tiếp: "Anh nhất định sẽ không cản em đi diễn đúng không?"

"Vì vậy, ở ngay trước mắt anh?"

"..... Em không biết hôm nay là tiết của anh"

Cô biết Khương Dịch là giáo sư của trường y, nhưng không ngờ lại trùng hợp như vậy, vất vả tới quay mọi lần lại trực tiếp đụng mặt anh.

..... Lại còn là ngay lúc cô chuẩn bị hôn người đàn ông khác nữa chứ.

Cẩn thận nghĩ lại, Trì Yên cũng thấy sai sai.

Tay cô xoắn lại, nắm chặt lấy các ngón tay, hơi cúi đầu, còn chưa biết phải nói tiếp thế nào, đã có tiếng gõ cửa vang lên.

Có người gọi một tiếng: "Khương giáo sư!"

Là một nam sinh, tuổi trẻ, hơn nữa cả người còn tràn ngập tinh thần phấn chấn trẻ trung, vừa nghe giọng nói đã nhận ra.

Khương Dịch liếc cô một cái, sau đó đáp: " Vào đi!"

Trì Yên lập tức bắt đầu giả bộ, quy quy củ củ mà đứng bên cạnh, nửa lời cũng không dám hé

Bạn nam sinh kia tới hẳn là để hỏi kiến thức chuyên nghiệp, độ dày của cặp mắt kính trên mũi kia có thể so với đế chai bia được rồi, vừa nhìn đã biết là một con mọt sách chính hiệu*.

(*nguyên văn là học bá cường học tập)

Mọt sách đẩy đẩy mắt kính "Khương giáo sư, thầy xem cái này có phải có vấn đề gì không?"

Khương Dịch bị cậu ta gọi một tiếng thoát cái như biến thành một người trung niên ngoài bốn mươi.

Trì Yên khẽ cười một tiếng. Khương Dịch lật qua đóng tài liệu, bên trên tiếng Trung, tiếng Anh lẫn lộn, Trì Yên cúi đầu liếc qua, bởi khoảng cách khá xa, chữ lại viết một đống, cô cũng chả thấy rõ trên đấy viết cái gì.

Trì Yên nhàm chán đem tầm mắt rời đi, vừa lúc lại bắt gặp mọt sách kia đẩy đẩy mắt kính nhìn cô cười thẹn thùng.

Cô hơi nâng khóe miệng, vừa mới nở nụ cười hữu hảo đã nghe thấy giọng nam đột ngột vang lên.

"Mắt" Mắt Khương Dịch cũng chẳng thèm nâng lên nhìn một chút "nhìn tôi!"

Hắn là nói với nam sinh kia rồi.

Vừa nói xong, Khương Dịch liền cầm bút viết vài chữ lên trang giấy, sau đó đẩy về phía trước: "Trở về sửa đi!".

Nam sinh kia lập tức ôm đống đồ lên, sau khi gạt đầu liên tục với Khương Dịch lại không tự chủ được liếc nhìn Trì Yên một cái.

Khương Dịch lấy bút gõ gõ lên mặt bàn

Nam sinh lập tức thu hồi ánh mắt, nói lời cảm ơn rồi vội vã ôm đống tự liệu đi ra ngoài.

Bởi vì đi vội, cửa cũng không đóng kín lại khẽ lắc lư, cuối cùng vẫn để lại một khe hở.

Khương Dịch đứng dậy tiến về phía cửa, Trì Yên cho rằng anh phải ra ngoài, thở ra một hơi nhẹ nhõm, cũng nhanh chân đi đến.

Chưa đến nửa phút, cô vừa mới vòng qua bàn làm việc lại nghe thấy âm thanh cửa khóa lại. Trong văn phòng an tĩnh đến mức châm rơi cũng nghe rõ lại cực kì chói tai.

Trì Yên vốn đang vui sướng đi qua lập tức dừng lại, có chút đề phòng nhìn đến: "Anh khóa cửa lại làm gì...."

Cô vừa hỏi được một nửa lại dừng lại, bởi vì cô nghe thấy tiếng cửa chớp phía sau hạ xuống, đem câu hỏi của cô cuốn luôn đi mất.

Ánh sáng trong văn phòng nháy mắt đã giảm đi không ít, nơi Trì Yên đứng, ánh sáng và bóng tối giao hòa, chiếu rọi những mảnh ánh sáng nho nhỏ bị cắt hình*

(**dịch nhạt và sai sót*)

Trì Yên nuốt một ngụm nước miếng, nhìn Khương Dịch đang rũ mắt nhìn đồng hồ đi tới, cô lui về sau nửa bước chân, lập tức chạm phải chiếc bàn phía sau.

Khương Dịch cúi người đặt chiếc đồng hồ xuống chiếc bàn phía sau Trì Yên, cạnh tay thuận thế chống bên người cô, đem cả người cô giam lại trong ngực: "Em nói xem anh khóa cửa làm gì?"

Trì Yên cố gắng đem bản thân co lại, lúi eo ra sau, ngay khi sắp cùng mặt bàn tiếp xúc thân mật lại bị bàn tay anh giữ lại.

"Buổi chiều có diễn không?"

"Không..... Có có có!" Trì Yên phản ứng vội vàng: "Em có diễn, diễn buổi trưa."

Khương Dịch híp mắt nhìn cô.

Trì Yên bị anh nhìn đến mất hết tự tin "Em thật sự có....."

"Vây tốc chiến tốc thắng."

"Không cần — — a!"

Trì Yên còn chưa nói xong, tay anh đỡ sau lưng cô đã lần theo vạt áo đi vào, dọc theo tấm lưng tinh tế của cô hướng lên trên, cởi bỏ khóa áo ngực.

Động tác của Khương Dịch rất dịu dàng, giống như cố ý trêu đùa trên người cô, ngón tay du ngoạn khắp chốn, chỉ cần Trì Yên có chút phản ứng khác thường, anh sẽ lập tức dừng lại, rũ mắt nhìn cô.

Hôm nay, anh đeo kính, so với ngày thường, đôi mắt sau thấu kính càng sâu hơn, nhìn cô mày kiếm cong cong, độ cong tựa dòng nước mát lành thông suốt, lại ý vị sâu xa.

Trên người Trì Yên có chút nóng, máu trong người như cùng nhận được chỉ dẫn, xao động, đấu đá lung tung trong cơ thể cô. Cô cảm giác được, bàn tay của Khương Dịch vòng ra phía trước, sau đó theo eo nhẹ nhàng vươn lên phía trên.

“Khương Dịch.....”

Trì Yên vừa kêu một tiếng, đã bị anh ôm lên đặt ở trên bàn, rồi cúi đầu hôn xuống, từ khóe môi đến cằm, sau đó tới tai, nhẹ nhàng đáp “Ân” một tiếng.

“..... Anh bỏ tay ra!”

Khương Dịch trả lời vô cùng dứt khoát lưu loát, hơn nữa cũng vô cùng đứng đắn: “Không bỏ!”

Quả thực Trì Yên không biết làm thế nào, hai chân trực tiếp tiếp xúc với mặt bàn lạnh lẽo, hơi hướng lên phía trước cọ vài cái, lại gặp phải ống quần tây hơi lạnh lạnh của người đàn ông nào đó.

"Anh không phải rất thích sạch sẽ sao? Em vẫn chưa tắm...."

"Không cần"

Trì Yên hoàn toàn không tìm ra được thêm lý do nào.

Cô vẫn chưa có chút chuẩn bị nào, thế nhưng tự đáy lòng cũng không muốn cự tuyệt dự vọng đang bắt đầu hoành hành

Cũng không biết có phải do nóng không, trên trán cô đã lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Khương Dịch đã hôn tới cổ cô, Trì Yên khẽ ngẩng đầu, mặt đỏ tim đập nhìn chần chằm lên trần nhà, bàn tay khẩn trương túm chặt lấy tay áo của anh. Nhưng chỉ vài giây cố gắng, tay Khương Dịch đã dò xét đi vào dưới váy.

Trì Yên run run, ngay lúc ấy, chiếc di động gần ngay tầm tay cô reo lên.

Tiếng chuông vui sướng lại táo bạo, Trì Yên hít một hơi, vừa muốn duỗi tay cầm di động đã bị Khương Dịch đè lại: "Đừng nhận!"

"Không được..... là điện thoại của Trì Nhiên."

Giọng của Trì Yên có chút run rẩy, cô hơi nghiêng nghiêng đầu: "Em nghe điện thoại trước đã"

Khương Dịch khẽ ngẩng mặt lên, trên môi anh còn lấp lánh chút nước, đôi mắt đen láy cũng lấp lánh sóng nước. Anh với tay cầm điện thoại tới, Trì Yên vội vàng nghe.

Tay Trì Yên vẫn đang bị anh giữ, chỉ có thể tiếp tục dùng tư thế kia nghe điện thoại của Trì Nhiên.

Vì để phân biệt, cô vẫn luôn cài đặt tiếng chuông điện thoại của Trì Nhiên rất đặc biệt, phòng hôm nào lại không cẩn thận bỏ lỡ điện thoại

của nó.

Cô điều chỉnh hô hấp chậm lại, đáp lại Trì Nhiên: “Uy?”

“Chị..... Chị có thể đến bệnh viện một chuyến không?”

Sắc mặt Trì Yên biến đổi, “Có phải ông có chuyện gì không .....”

“Không phải, là em không cẩn thận đụng vào người khác,” Trì Nhiên hạ thấp giọng xuống “Em không dám nói với người khác trong nhà. Chị, chị sang đây nhanh đi!”

Trì Yên trộm liếc trộm Khương Dịch một cái

Khương Dịch không nhìn cô, ánh mắt dường như đã dừng lại ở chậu cây xanh bên kia, một lúc lâu sau cũng không rời đi.

Đường cong bên sườn mặt anh vừa cương nghị lại tinh khiết, nhìn thật sự rất thanh tâm quả dục*

(*ý kiểu cấm dục, hông vương bạn chuyện...)

Trì Yên cũng không biết anh có nghe được lời Trì Nhiên nói hay không, khẽ cắn môi, hỏi: "Bệnh viện nào?"

Trì Nhiên rất nhanh nói ra tên bệnh viện

Trì Yên lại giương mắt lên, lần này cuối cùng Khương Dịch cũng có chút phản ứng.

Anh quay mặt qua, khoe miệng hơi nở nụ cười, nhưng đáy mắt lại mang ý lạnh, hình như đã bị chị em hai người làm cho tức giận không nhẹ.

Cúp điện thoại Trì Nhiên một hồi lâu, Khương Dịch mới với lấy điện thoại, anh cũng chẳng hé nửa lời, dương mắt nhìn cô như cười như không.

Da đầu Trì Yên căng ra: "Em phải đến bệnh viện một chút, Trì Nhiên có chút việc...."

Loại chuyện này bị người ta quấy rầy không cần nghĩ nhiều cũng biết đương sự khó chịu rồi. Khương Dịch bỏ kính ra, ung dung đặt lên bàn: "Anh thì sao?"

Trên gương mặt anh cũng chẳng có nhiều cảm xúc, nhưng Trì Yên vẫn cảm nhận được câu nói này là do anh nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, mày lười cong cong: "Anh tự mình giải quyết đi...." Ánh mắt cô hơi hạ xuống, "Dù sao cũng chẳng phải lần đầu tiên."

Thật ra Trì Yên cũng hơi lo lắng, vừa lúc Khương Dịch buông cổ tay cô, ngay lập tức nhảy xuống bàn, vòng tay qua phía sau muốn cài lại áo ngực. Nào ngờ bàn tay lại đầy mồ hôi, mãi vẫn không cài được.

Cô quay đầu nhìn Khương Dịch, "Em không cài được áo...."

Anh đưa tay kéo áo cô lên, hiển nhiên cũng không biết phải làm thế nào, cài loạn một lúc cuối cùng cũng xong. Khương Dịch thả vạt áo xuống, cẩn thận chỉnh lại nếp nhăn trên làn váy của cô: "Anh đưa em đi"

"Anh không làm việc sao?"

"Tan ca rồi!"

Trì Yên cũng không nói gì nữa, hôm nay cô cùng đoàn làm phim đến, cũng không tự lái xe, gọi xe ra ngoài cũng rất phiền toái. Vì thế liền giống như cái đuôi nhỏ đi theo Khương Dịch ra ngoài.

Trước kia, cô cũng hay đi theo phía sau anh như vậy, khi đó đều là sinh viên, có vài người hay lui lui tới tới, cô cũng ít nói, có một người tầm gần bằng tuổi Khương Dịch hay tới, mỗi lần học trường đến nói vài câu, cô lại theo bản năng trốn ở phía sau Khương Dịch.

Vị học trưởng kia cũng đến gần cô vài lần, tới ngày thứ ba lại đột nhiên không thấy đâu cả. Tuy rằng ấn tượng của Trì Yên với anh ta không sâu sắc nhưng may mắn là vẫn nhớ có một người như vậy.

Đến ngày thứ tư, Trì Yên còn hỏi Khương Dịch sao chỉ mới có mấy ngày mà đến cái bóng người cũng không thấy nữa rồi.

Lúc ấy Khương Dịch đang luyện tập khâu miệng vết thương, mắt cũng chẳng nhướn lên một cái "Anh thấy cậu ta quads nhàn rồi nên đã đề nghị giáo sư cho hẳn học nhiều hơn một chút"

Trì Yên cắn đầu bút hỏi anh: "Sao anh lại thấy anh ta nhàn rồi chứ?"

"Ba ngày hai buổi đều chạy đến chỗ em, không phải rất nhàn rồi sao?"

Lúc ấy Trì Yên còn nghĩ, anh trai này tuy bên ngoài lạnh nhạt với cô nhưng thật ra trong lòng vẫn rất quan tâm, rất hiểu lòng người

Mà hiện tại, anh trai Khương Dịch rất hiểu lòng người đã biến thành giáo sư Khương rất hiểu lòng người rồi.

Quả nhiên,.....thế sự khó liệu mà!

Editor: mặc dù đã đọc truyện sắc lâu rồi nhưng viết ra tui vẫn chưa làm được, đây là cảnh táo bạo nhất tui từng gõ ra, vì thế có chỗ nào sai sót mọi người mắt nhắm mắt mở cho qua nhé! Sẽ cố gắng 2 đến 3 ngày 1 chương

Chương 19

Lúc hai người đến bệnh viện đã là hơn 12 giờ trưa

Bởi vì đang là thời gian cơm trưa nên hành lang bệnh viện còn lưu lại mùi thơm của thức ăn, làm cho mùi thuốc khử trùng bị che lấp mất.

Trì Yên gọi điện thoại cho Trì Nhiên hỏi vị trí cụ thể của phòng bệnh, sau đó bước nhanh đi vào trong. Thị lực của cô cũng không tốt lắm, lúc ngẩng đầu nhìn phòng bệnh đều hơi hơi nheo mắt mới nhìn rõ được.

Đi vòng quanh hành lang một hồi, cuối cùng Trì Yên cũng tìm được phòng bệnh Trì Nhiên nói ở cuối hành lang.

Vừa cúp điện thoại, cô quay đầu nhìn Khương Dịch phía sau. Trên mặt anh vẫn giữ thái độ lãnh đạm, dáng vẻ lạnh lùng sạch sẽ, giống như người bị phá hỏng chuyện tốt hơn mười phút trước không phải là anh vậy.

Mặt Trì Yên vẫn còn hơi nóng, tầm mắt không tự chủ được lén lút mà đảo quanh, đến khi dừng lại ở thắt lưng anh mới kịp phản ứng lại, vội vả thu ánh mắt về.

Giương mắt lên lại nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý của anh, Trì Yên hơi xấu hổ sờ sờ mũi, vội xoay mặt đi lên gõ cửa.

Rất nhanh đã truyền ra tiếng bước chân có chút nôn nóng, chưa đến 10s, Trì Nhiên từ bên trong mở cửa ra, lộ ra khuôn mặt thiếu niên tuấn tú nhưng lại đang rất căng thẳng

"Chị gái tốt của em, chị

"Hào tử tử, chị cuối cùng cũng đến rồi....." Trì Nhiên đi lên kéo tay cô, mày rậm mắt to, khuôn mặt thiếu niên đều đặn, nhìn qua cực kì tội nghiệp, "Em đều....."

Cậu nói một lèo, chợt tầm mắt hơi chệch, nhìn đến người đàn ông đang dựa vào tường hành lang bên cạnh Trì Yên.

Người nọ cũng không tránh ánh mắt hơi ngạc nhiên cùng đánh giá của cậu, mày hơi nhíu, khóe môi nhẹ cong mang theo ý cười như có như không.

Trì Nhiên dễ dàng nhận ra đối phương có vẻ đang không hài lòng với mình

"Chị, đây là....."

Trước hôm nay, cậu cũng chỉ mới nghe được đại danh "Khương Dịch" chứ chưa hề gặp người.

Trì Yên thuận miệng đáp: "Anh rể em."

Lời vừa dứt, đến cô cũng hơi sửng sốt một chút.

Trì Nhiên nhất thời không khép miệng lại được, đưa tay chỉ cô, rồi lại chỉ chỉ Khương Dịch: "Anh chính là Khương ——"

"A, chị, chị véo em làm gì?"

Trì Yên buông ra tay, "Khương cái gì mà Khương, về sau gọi 'anh rể'."

“..... Nga.”

Trì Nhiên buồn bực mà không dám nói, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại trên người hai người, cho đến khi Trì Yên mở miệng hỏi cậu sao lại thế này, cậu mới nhớ ra tránh người để hai người họ đi vào.

Bên trong chỉ có một giường bệnh, có một cô bé đang nằm đó. Là một cô bé con thực sự. Nhìn qua chắc tầm bảy tám tuổi, người không cao, dáng vẻ còn chưa phát triển hết, mang vẻ sạch sẽ cùng non nớt vốn có.

Ánh mắt Khương Dịch dừng trên giường bệnh, đôi mắt hơi nheo lại. Trì Nhiên vội vã đem mọi việc kể hết một lượt

Đơn giản chính là một tai nạn giao thông, bên sai chính là Trì Nhiên. Thật ra cô bé kia cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là được nuông chiều từ bé, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa mà nay lại vô duyên vô cớ bị người ta đụng phải. Người nhà bên kia cực kì tức giận, ồn ào đòi gọi người nhà Trì Nhiên đến.

Tuổi của Trì Nhiên tất nhiên vẫn sống ở nhà, nhất thời xúc động lại cùng người lớn bên kia cãi nhau, kết quả có thể tự biết_____

Đối phương càng tức giận, tuyên bố muốn tìm luật sư, gọi cảnh sát qua đây.

Trì Nhiên tức xì khói, lại không dám nói với người nhà chỉ có thể gọi điện cho Trì Yên xin giúp đỡ.

"Chị... chị nói phải làm sao bây giờ?"

Trì Yên cũng cảm thấy có chút đau đầu, bởi vì sợ đánh thức cô bé

kia nên cố đem giọng nói đè thấp xuống: “Khẳng định cơ thể cô bé này không có vấn đề nghiêm trọng nào chứ? ”

“Đã kiểm tra tổng quát một lần rồi, thật sự chỉ là bị xây xát ngoài da thôi, nếu không cô bé ấy giờ này làm sao có thể còn ngủ ngon lành thế kia.....”

Trì Yên kéo cổ cậu xuống “Người nhà cô bé đâu?”

Trì Nhiên ấp a ấp úng: “Hình như đi tìm luật sư rồi.....”

Trì Yên: “.....”

Cô thật muốn đẩy Trì Nhiên ngã nhào một cái. Ý tưởng còn chưa kịp thực hiện, cửa đã bị đẩy ra "Người nhà cậu...."

Một giọng nữ cùng tiếng cửa mở "két a" vang lên đồng thời, người nọ dường như rất kinh ngạc khi thấy phòng bệnh không chỉ có hai người.

Phải vài giây sau, cô ta mới nói tiếp. Nhưng mà lần này không phải là để nói tiếp câu trước mà là gọi một cái tên, mang theo nửa kinh ngạc, nửa vui sướng: “Khương Dịch?”

Giọng nói có chút run, rõ ràng đang cố ý áp xuống một điều gì đấy.

Trì Yên phản xạ có điều kiện nhìn về phía cửa.

Người đến là một cô gái rất trẻ, khuôn mặt cùng dáng người đều cực kì xinh đẹp. Chiếc váy liền cô ta đang mặc đoán chừng cũng phải giúp cô thay con xe tay ga đơn sơ mấy đời kia.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủn, đáy mắt người nọ đã hiện lên ánh

nước, cả người biến thành dáng vẻ yếu đuối đáng thương.

Rõ ràng cô ta đã quen Khương Dịch từ lâu. Từ cách gọi ban nãy có thể nhận ra được rồi.

Trì Nhiên đứng ở một bên không dám làm loạn thêm, đến thờ cũng không dám quá lớn sợ làm Trì Yên tức giận chú ý đến.

Trì Yên nhéo nhéo ngón tay, phản ứng chậm mấy giây, sau đó mới nhìn về phía Khương Dịch. Cùng lúc đó, cô gái kia lại mở miệng: “Anh về khi nào thế?”

Khương Dịch nhìn vào mắt Trì Yên, “Mấy hôm trước.”

Trong lúc quá kích động, cô gái kia cũng chẳng nhận ra không khí giữa hai người đối diện rất không bình thường. Cô ta nhẹ nhàng môi cong cong cười, tiến đến: "Tối nay anh có rảnh không?"

Chậc.

Trì Yên đem ánh mắt chuyển qua, dừng lại trên người cô gái kia lần nữa.

Không thể phủ nhận, đây là một cô gái cực kì xinh đẹp. Bất luận là diện mạo hay khí chất, mỗi cái nháy mắt thôi cũng chọc người ta xuân tâm ngộn ngào.

Trì Yên vô duyên vô cớ lại cảm thấy có chút bực bội.

Phụ nữ thật ra chính là một loài vật rất thần kì, giác quan thứ sáu thường chính xác đến mức giận sôi người. Giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết: Hai người kia khẳng định có gian tình!

Trì Yên biểu tình càng lúc càng lạnh lùng, Trì Nhiên đưa tay kéo góc áo cô, cô cũng chả thèm để ý, thu lại anh mắt, chẳng muốn nhìn Khương Dịch càng không muốn nhìn cô gái xa lạ xinh đẹp kia.

Khương Dịch đáp lời dứt khoát: “Không rảnh.”

Người nọ cũng không nhụt chí: “Hôm nay anh tới tìm dì Thẩm sao?”

Đây vốn là bệnh viện gia đình Thẩm Văn Hinh, hèn gì cô gái kia không hề nghi ngờ cô và Khương Dịch đi cùng nhau.

Khương Dịch nhìn Trì Yên khẽ chớp mắt, trả lời theo lời của cô ta: “Phải.”

Người nọ thở ra một hơi, cười cười tiến lên vài bước. Lúc này cô ta sớm đã coi chị em Trì Yên là không khí rồi, chỉ toàn tâm toàn ý đặt hết lên người anh, cúi người sờ sờ lên mái tóc của cô bé trên giường: " Làm sao anh biết Trăn Trăn ở đây?"

Nghe cô ta nói thì cô bé trên giường hẳn tên "Trăn Trăn" rồi.

Khương Dịch lặng lẽ liếc nhìn Trì Yên vẫn luôn an an tĩnh tĩnh bên cạnh

Cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì mà mắt cứ nhìn về phía trước, đôi môi mím lại căng thẳng, giống như đang nghiền răng nghiền lợi vậy.

Anh nhìn thấy đặc biệt thuận mắt, giơ tay che đi nụ cười nơi khóe môi "Ân", đáp "Nghe bạn bè nói"

Quá rõ ràng, "bạn bè" mà anh nói tới là chỉ Trì Yên.

Trì Yên nâng mắt lên, vừa hay thấy Khương Dịch nâng tay chỉ vào mắt: "Trần Trần có sao không?"

"Không có vấn đề gì lớn....." Cô gái nhìn Trì Nhiên rồi thuận tiện lại liếc Trì Yên, căn bản chẳng để hai người vào mắt, " Bỏ đi, hôm nay tâm trạng của tôi tốt cũng không so đo với mấy người nữa."

Vừa nói, cô ta vừa giơ giơ di động trong tay lên: "Vốn dĩ muốn tìm luật sư đến để nói chuyện, nhưng mà bây giờ_____ cũng không phải lãng phí thời gian làm gì, chỉ cần cậu nói xin lỗi tôi thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra hết."

Trì Nhiên: "Chị....."

"Xin lỗi."

Việc này vốn dĩ là do Trì Nhiên sai trước, nói "xin lỗi" cũng không coi là sai.

Hơn nữa, Trì Yên thật sự không nhìn nổi, Khương Dịch cùng cô gái này liếc mắt đưa tình. Cô cảm thấy cổ họng như bị tắc một viên đạn, lúc nào cũng có thể nổ bùm một cái.

Lửa cháy bốc lên, khói cau mù mịt.

Trì Nhiên không nói chuyện.

Người trước mặt kia vốn dĩ chẳng phải kẻ yếu đuối gì, bây giờ trông có vẻ ôn nhu, thấu tình đạt lý thể thôi, chứ vừa rồi khi chỉ có hai người cô ta đã uy hiếp cậu không phải chỉ một hai lần thôi đâu.

Chính là kẻ hai mặt điển hình.

“Trì Nhiên.”

Khi Trì Yên gọi tên đầy đủ của cậu, chính là lúc đã cực kì tức giận rồi.

Trì Nhiên rất cuống mồm miệng, cực kì miễn cưỡng xin lỗi một câu.

Khương Dịch xem đồng hồ lần nữa, “Thẩm Ninh, tôi còn có việc, đi trước.”

Hóa ra tên Thẩm Ninh.

Trì Yên lại nhìn cô ta lần nữa.

Đáy mắt Thẩm Ninh hiện lên tia mắt mát, nhưng chỉ thoáng qua, cô ta lại cười cười nhìn anh: "Vâng"

Trì Nhiên không nhịn được muốn trợn trắng cả mắt, nhưng trước đó đã bị Trì Yên xách cổ ra khỏi phòng bệnh

"Sau này ngoan ngoãn một chút, nếu không lại có lần sau cũng đừng tìm chị tới giúp!"

Trì Nhiên thái độ biết sai nhìn cô, sau đó đặc biệt hiếu thảo đỡ cô đi trên đường.

Khương Dịch ra sớm hơn hai người vài phút, lúc này trên hành lang đã chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Trì Yên trong lòng khó chịu giống như bị nghẹn cái gì ở cổ làm sao cũng không nhổ ra được.

Trì Nhiên cũng nhận ra hôm nay tâm trạng cô không tốt, nói đông nói tây rồi đảm bảo sau này không làm sai nữa, cuối cùng dưới ánh mắt ghét bỏ của Trì Yên thành thành thật thật lái xe về.

Bên tai Trì Yên lập tức của yên tĩnh.

Cô buồn chán đến chết đi dọc theo con đường, ngón tay cọ nhẹ vài cái lên di động. Trước kia ốp di động được Lục Chi Nhiên kí tên lên nên cô cũng không dùng nữa, tháo xuống rồi lại lười đi mua ốp mới, sau đó để điện thoại trần luôn.

Tay cô hơi lạnh, vỏ di động lại càng lạnh hơn

Trì Yên hít hít mũi, đang định đem điện thoại bỏ lại vào túi, màn hình chợt sáng một chút, là một cái tin nhắn.

【Định đi bộ về nhà sao? 】

Vừa nhìn tên người gửi, Trì Yên theo bản năng xoay người lại.

Bên phải đường phía sau, Khương Dịch lái xe không nhanh không chậm đi phía sau cô, khoảng cách không xa lắm nhưng bởi vì tiếng động không lớn nên cô vừa rồi vẫn không biết.

Trì Yên cất điện thoại đi, sau đó hơi cúi đầu, chạy từng bước nhỏ lên xe.

Trong xe đã mở máy sưởi, Trì Yên đem bàn tay hơi lạnh đặt ra sau gáy, chờ Khương Dịch dẫm chân ga phóng đi, cô mới hỏi: “Bạn gái cũ?”

“Không phải,” Khương Dịch mắt nhìn phía trước, lực chú ý giống như không hề bị cô phân tán một chút nào. Chỉ là đáy mắt lại dâng lên ý cười nhàn nhạt: "Anh không có bạn gái cũ"

Trì Yên “Sách” một tiếng, ngữ khí so vừa rồi nhẹ đi không ít, “Cô ấy

thích anh sao a?"

"Hình như vậy."

..... Còn hình như vậy.

Trì Yên quay đầu nhìn anh, cô vẫn giữ nguyên tư thế vắt tay ra sau như trước, động tác nhìn qua rất buồn cười, cô mở to hai mắt: "Cô ấy thích anh như vậy, tại sao anh không đáp lại?"

Đèn xanh vừa đổi, Khương Dịch dừng xe lại.

Cuối cùng anh cũng nghiêng mắt nhìn cô một cái, sau đó bàn tay đang cầm vô lăng gỗ nhẹ một cái: "Em xem trên tay anh đang đeo cái gì?"

Nga..... Nhẫn.

Trì Yên vừa rồi suýt chút nữa đã quên mất anh giờ là chồng của cô rồi.

Khương Dịch giơ tay chạm chạm vành tai cô "Buổi chiều mặc nhiều quần áo hơn một chút"

Trì Yên: "Buổi chiều em ở nhà mà."

"Không phải buổi chiều em có lịch quay sao?"

Trì Yên: "..... Em nhớ lầm."

"Lại nói dối!"

Khương Dịch cười nhạt, nhưng không nói gì nữa, đợi đèn xanh bật

liền khởi động xe, đồng thời mở lò sưởi lớn hơn một chút.

Cả buổi chiều Trì Yên thật sự không ra khỏi nhà.

So với cô, Khương Dịch lại rất vội vàng, bận bịu. Vừa ăn qua cơm trưa liền đến công ty, mãi đến khi màn đêm buông xuống, anh vẫn chưa về.

Buổi tối 7 giờ năm mươi, Trì Yên mở laptop, phát sóng trực tiếp.

Đã có một vết xe đổ đi trước, lần này cô không dám vẽ tranh nữa, lại tiếp tục quay trở về với livestream trò chơi hằng ngày. Mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, cũng không biết qua bao lâu, bóng đèn trên đầu chợt lóe lên một cái, toàn bộ phong đột nhiên tối thui

Bất chợt tối đen như thế làm cho Trì Yên hoảng sợ, cô nghĩ là bị mất điện, lập tức đứng dậy, dựa vào ánh sáng điện thoại để đi tìm cái đèn pin

Phía sau có tiếng mở cửa truyền đến, Trì Yên cũng không quay đầu lại, tim cô vẫn còn hơi hoảng đây, hô hấp không thuận hỏi: "Có phải bị mất điện không?"

Người đàn ông phía sau không đáp lại

Trì Yên cầm đèn pin, vừa muốn xoay người qua đã bị người phía sau ôm chặt lấy.

Trên người đàn ông mang theo hương rượu và thuốc lá thoảng qua, mang theo chút lãnh lẽo từ bên ngoài quấn chặt lấy người Trì Yên.

Trì Yên hoảng sợ hét "A" một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ.

Khương Dịch ghé sát môi xuống, mềm ấm nóng bỏng, cơ hồ muốn dán chặt lên vành tai nhỏ: “Yên Yên ngoan, đừng kêu lớn tiếng như vậy.”

Bàn tay anh nâng cằm cô lên khẽ xoay lại để tầm mắt của cô có thể đối diện màn hình, trên màn hình hiện lên vô số bình luận, hầu như đều giống hệt nhau. Giọng anh áp xuống rất thấp, ái muội câu hồn: "Không mất điện"

---

*Editor: cuống loạn! Cuống loạn! Tui phải làm sao bây giờ? Chế Yên ghen rồi, Khương giáo sư vui rồi, chương sau có thật mấy chế ơi!!!!!!!
Tui phải làm sao? Tui phải làm sao? Tui không gõ được H, tui chưa đủ tuổi, tui phải làm sao? Ai cứu tui đi!*

Chương 20

Trì Yên khẳng định những người khác không nghe thấy lời anh nói, bởi vì trên màn hình vẫn chưa có cái bình luận nào nhắc đến người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Ngược lại, vừa rồi cô lại không cẩn thận chuyển chế độ ghi hình thành cameras. Lúc này, trên màn hình chỉ còn cánh tay trái đang chống lên bàn của cô.

Khá đẹp, nhưng nhìn cũng hơi ghê người.

Bình luận tới tấp bay tới, đều hỏi cô có chuyện gì vậy. Trì Yên với lấy tai nghe, hít thật sâu mới miễn cưỡng giúp cho giọng nói bình thường một chút: "Mình không có việc gì, chỉ là vừa nãy không cẩn thận nên đụng phải cái bàn thôi ấy mà".

Chưa được nửa phút sau, bình luận đã đổi hướng.

Phía sau, tay người đàn ông nào đó đã dò xét từ vạt áo ngủ đi vào, Trì Yên thậm chí chỉ thấy trên màn hình có một tia sáng nhấp nháy một chút, có lẽ đèn pin bị chặn lại lúc vạt áo của cô bị kéo lên.

Bên tai Trì Yên vẫn còn giọng gọi "Yên Yên" du dương của Khương Dịch, ái muội lưu luyến, ôn nhu đến say lòng.

Từ trước đến nay anh chưa từng gọi cô như thế.

Cũng bởi vì từ trước đến nay chưa từng gọi, Trì Yên mới cảm thấy mềm nhũn cả chân. Cô chống tay dịch lên phía trước, vừa hơi

chuyển mình, chân đã bị tách ra một chút, chân anh đã chen vào giữa hai chân cô, đồng thời cúi đầu hôn xuống vành tai nhỏ xinh.

Trì Yên khẽ hừ một tiếng.

Bởi vì sợ có âm thanh kì lạ truyền vào mic lại vội vàng ném tai nghe đi. Động tác của cô rất nhanh, trước khi các fan kịp hỏi có chuyện gì cô đã ấn luôn phím tắt rồi.

Lập tức, ngay cả điểm sáng nhỏ trên máy tính cũng đã biết mất rồi.

Giọng của Trì Yên cuối cùng cũng to lên một chút, lại có chút run run, lại ảm chứa vài tia nức nở: "Khương Dịch, có phải anh uống nhiều lắm rồi không?"

Cô vẫn bị anh ôm chặt từ phía sau, đầu hơi lệch sang một bên, môi Khương Dịch liền từ vành tai cô rơi xuống bên sườn mặt. Hô hấp của anh rất nóng, dựa vào cô tuy không nặng nhưng lại truyền tới mùi rượu tỏa ra không ngừng.

Trì Yên nhăn mũi, "Em đi nấu canh giải rượu cho anh!"

Nói rồi túm lấy cánh tay đang làm loạn trên người cô kéo ra. Sức lực ha bên chênh lệch, đợi đến khi cô kéo tay anh ra được trên chọp mũi đã phủ một lớp mồ hôi mỏng rồi.

Trì Yên khẽ thở ra, nóng rực, lại buồn bực.

Vừa rồi, đầu nóng lên cô vội vã tắt luôn livestream, giờ muốn lên Weibo giải thích một chút. Vì thế chạy nhanh đi cầm di động bắt đầu soạn lên

【 đột nhiên mất điện, ngày mai tiếp tục nha! 】

Còn chưa kịp ấn đăng lên, cô đã bị Khương Dịch đẩy lên phía trước nửa bước, run tay một cái không cẩn thận xóa luôn chữ cuối cùng cùng dấu chấm câu, sau đó đăng lên.

Vì thế này bài đăng Weibo biến thành mơ mơ hồ hồ thế này đây 【đột nhiên mất điện, ngày mai kể】.

Ban đầu Trì Yên căn bản cũng không chú ý tới, di động của cô đã bị Khương Dịch ném sang một bên rồi.

Trì Yên khẽ xoay người, “Để em xuống lầu lấy cho anh.....”

Đôi mắt cô lấp lánh, ướt át long lanh, giọng có chút buồn bã, dễ dàng cảm nhận được tâm tình cô đang không tốt.

Quả thật hôm nay Khương Dịch uống không ít rượu, những chỗ cần phải xã giao đúng là quá nhiều, chặn được một chỗ lại có nơi đến.

Phản ứng của anh chậm lại vài giây, đến khi Trì Yên muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh mới vội vã túm tay cô kéo vào trong lòng.

"Tức giận sao?"

Trì Yên không đáp.

“Đèn không phải anh cố ý tắt, có thể là do đoản mạch thôi.”

Trì Yên vẫn như cũ không đáp tiếng nào.

Nửa phút qua đi, cánh tay ôm cô hơi nới lỏng, Trì Yên nhấp môi dưới, đáy mắt nổi sóng. Đợi đến khi anh buông ra, tay lại vói vào trong vạt áo ngủ của cô, cũng không hề lộn xộn, chỉ quấn chặt vòng

eo tinh tế của cô lại.

“Không phải vì chuyện này.....”

Khi Khương Dịch nói chuyện, Trì Yên thậm chí còn có thể cảm giác được yết hầu anh khẽ lên xuống phát ra thanh âm, rất nhẹ, đem câu nói kéo dài hơn nửa phần. Anh dán môi lên vành tai cô, tiếp tục thì thầm: "Vì Thẩm Ninh sao?"

Trì Yên giật mình.

“Anh còn cho là em không để tâm nữa cơ.”

Từ bệnh viện ra tới giờ, Trì Yên thoát nhìn vẫn rất bình thường.

Giọng Trì Yên buồn bực: “Em phản ứng chậm không được a?”

Kỳ thật ban đầu cô cũng không quá để tâm, nhưng cái cô gái đó vừa nhìn đã biết là có ý với Khương Dịch, giống hệt như cây xương cá cứ mắc nghẽn ở cổ họng. Lúc mới vừa vào cũng chả thấy làm sao nhưng lâu một chút lại khó chịu vô cùng.

Trì Yên buồn bực gần nửa buổi chiều rồi.

“Được a, em nói cái gì cũng được hết.”

Cả mặt Trì Yên đều chôn trong ngực anh, giọng nói hơi ồm ồm:

"Anh cũng thích cô ấy đúng không?"

"Anh nói thích cô ấy lúc nào thế?"

Người này muộn tao* như vậy, thích ai còn có thể tự mình nói ra

sao?

(*kiểu người ngoài lạnh trong nóng, kiểu bên ngoài đứng đắn bên trong thì biến thái- vế trên là cho bạn Yên Yên hiểu, vế dưới là cho chúng ta hiểu>◦<)

Trì Yên: “Em nhìn thấy thế!”

Khương Dịch bị cô chọc, cười nhẹ tựa như cười nhạt vậy, rất nhẹ một tiếng.

“Nếu không tại sao lúc trưa anh lại nói đến tìm mẹ hả?”

“Không thì phải nói là đi cùng vợ anh đến sao?”

“.....”

“Không muốn công khai là chính em nói,” Khương Dịch dừng một chút, “Bên trong chỉ có hai người, vợ anh lại không thể là Trì Nhiên ——”

Lúc ấy anh cũng lười phải tốn công để ứng phó với Thẩm Ninh, lại biết Trì Yên không muốn cho người khác biết quan hệ của hai người, vì thế mới trực tiếp nương theo lời Thẩm Ninh mà đáp

Khương Dịch cũng chẳng nghĩ nhiều, kết quả không ngờ lại bị Trì Yên hiểu lầm.

"Anh thật sự không thích cô ấy"

Khương Dịch cúi đầu ghé tới bên tai cô nhẹ nhàng hôn xuống, từ vành tai đến bên má rồi lại tới khóe môi. Lúc nói chuyện, có hơi thở ấm áp thổi bên môi cô, "Anh chỉ thích em"

Tay Trì Yên vốn rữ bên người tay lập tức nắm chặt, vạt áo ngủ đáng thương cũng bị cô nắm chặt tạo ra những nếp nhăn lớn. Hô hấp của cô khi nặng khi nhẹ, không biết là bởi vì nộ hôn của anh hay vì lời anh nói nữa. Khí huyết dâng lên, cả người cô nóng bừng. " _____
Hình như anh thật sự uống nhiều lắm rồi đấy!"

Cô cảm thấy, lúc Khương Dịch tỉnh táo tuyệt đối sẽ không nói mấy câu kiểu này đâu.

Quả nhiên, anh nhẹ hỏi: "Cái gì cơ?"

Mỗi chữ nói ra đều không rõ ràng, còn mang theo vài phần giọng mũi.

"Em lấy cho anh....."

Lần thứ ba ý muốn "nấu canh giải rượu" của Trì Yên bị chết non, cô đã bị Khương Dịch đẩy lên giường. Trì Yên vừa thở nhẹ một cái, còn chưa kịp hô lên tiếng nào đã bị anh hôn xuống.

Cả mặt cô đều nóng bừng, anh nhẹ "Ân" một tiếng, trong giọng nói mang rõ ý cười, "Em cho anh"

Để như trở bàn tay, anh nhanh chóng đem lời cô xuyên tạc ra rồi!*

(*Câu trên của chị Yên là "Em cho anh....." (lộng tỉnh rượu thang) tức là em lấy canh giải rượu cho anh, sau đó Khương giáo sư đã lập lại câu nói đó theo một ý rất chi là trong sáng khác đó)

Trì Yên muốn phản bác cô không phải có ý đó, nhưng mà Khương Dịch căn bản chẳng cho cô cơ hội nào cả. Anh cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh của cô, Trì Yên hít vào một hơi, cơ thể mềm nhũn, ngay lập tức đến một chữ cũng không thốt ra được.

Ngón tay Khương Dịch mang theo chút hơi lạnh vói vào trong cổ áo cô, không nhanh không chậm đi xuống dưới, "Không mặc?"

Hỏi thừa, ai tắm rửa xong còn mặc nội y nữa.

Trì Yên lười trả lời vấn đề này, cả người khô nóng khó chịu. Cô đè bàn tay Khương Dịch đang làm trò trên ngực mình: "Anh đừng động nữa, em nóng!"

"Anh cửi cho em"

"_____" Trì Yên khóc không ra nước mắt, "Anh đừng động vào em, em sẽ không nóng nữa"

Khương Dịch rõ ràng chẳng nghe lọt mấy lời cô vừa nói, bàn tay vẫn hướng xuống hông cô nhẹ nhàng xoa nắn, tự mình kéo dây áo ngủ của Trì Yên xuống.

Áo ngủ trơn mềm rất nhanh đã từ trên người cơ trượt xuống.

Trì Yên theo bản năng muốn che ngực lại, còn chưa kịp đưa tay lên đã bị Khương Dịch ấn xuống. Đôi mắt đen của anh càng thêm sẫm lại, giọng nói ôn nhu lại thêm chút dụ dỗ: "Yên Yên, cho anh, được không?"

Trì Yên nhắm mắt lại, cô thật sự cực kì khẩn trương

Thậm chí cô có thể khẳng định, nếu bây giờ cô nói "Không được", Khương Dịch sẽ lập tức từ trên người cô đứng dậy. Nhưng hai chữ kia đến bên miệng rồi vẫn không thể nào nói ra được.

Trì Yên không phải đứa trẻ ba tuổi, cũng không phải không hiểu rõ

tâm tư của bản thân.

Nghĩ nghĩ, nghĩ mãi hơn một phút đồng hồ, cô mới nhẹ nhàng nói:
"Anh đi tắm trước đã_____"

"Hạ nhiệt giúp em trước!"

Ngón tay hơi lạnh của Khương Dịch một đường châm ngòi, tay khẽ xoa nhẹ hông cùng căng chân cô. Trí nhớ của anh rất tốt, vẫn còn nhớ rõ những điểm mẫn cảm trên người cô.

Bởi vì quá chuyên nghiệp, vị trí chính xác đến mức làm Trì Yên phát sợ. Tia lí trí cuối cùng của cô cũng đã bay tán loạn, bị đánh tan chẳng còn cái gì nữa.

Cô nghiêng nghiêng đầu, ngay khi tay không bị Khương Dịch đè nữa, để tránh bản thân phát ra tiếng động quá lớn cô chỉ đành bỏ ngón trở vào miệng khẽ cắn.

Khương Dịch nhẹ nâng tầm mắt, dừng lại trên khuôn mặt cô, đồng tác ngay lập tức cũng dừng lại.

Cho dù rất tối, anh vẫn có thể thấy được khuôn mặt ửng đỏ của Trì Yên, đôi mắt cô long lanh trong suốt, dáng vẻ khẽ cắn ngón tại lại có thể câu hồn cướp phách người ta

"Trì Yên."

Anh gọi tên cô.

Trì Yên có chút mê mang chớp chớp mắt, còn đang mơ mơ màng màng suy nghĩ, vẫn là lúc Khương Dịch gọi "Yên Yên" càng dễ nghe hơn.

Khương Dịch cảm thấy Trì Yên hình như đã bị người ta dạy hư mất rồi.

Anh vốn dĩ cũng sắp không chịu đựng được nữa rồi, nhưng lại sợ Trì Yên đau. Nên chỉ có thể kích thích điểm mẫn cảm trên người cô trước mà thôi. Kích thích liên tục mới dám đưa ngón trỏ đi xuống phía dưới.

Trì Yên gần như ngay lập tức tỉnh táo lại, rằng không tự chủ lại tăng thêm lực cắn ngón tay. Ngón tay đau dường như lại càng làm cho cô hưng phấn hơn.

Rõ ràng cô không hề chạm vào rượu lại cảm thấy bản thân dường như đã uống quá nhiều rồi

Khương Dịch cố gắng kiềm chế động tác của mình, xác nhận Trì Yên không sao mới chậm rãi đẩy mạnh một chút. Khi chạm vào một điểm nào đó, Trì Yên bất giác lại nhẹ nhàng hừ nhẹ một tiếng

“.....”

Trì Yên phản ứng lại rất nhanh, khẩn trương cắn chặt tay mình.

Cô cảm nhận được ngón tay anh đẩy ra một chút, sau đó lại hướng nơi đó đâm vào một cái “Nơi này?”

“Khương Dịch!”

Trì Yên không nhịn xuống được, cất cao giọng gọi tên anh, vừa xấu hổ lại vừa tức giận, gọi lên giọng nói lại vô cùng run rẩy, giống như đang alfm nững vậy.

Giống hệt như trước kia hay nóng giận vậy, nhưng mà, lúc ấy lá gan cô nhỏ hơn bây giờ nhiều, rất sợ anh, cho nên sau khi tức hộc máu gào tên anh lại mềm giọng gọi thêm một tiếng "Ca ca" nữa

Khương Dịch cảm thấy Trì Yên đang muốn lấy mạng anh

Phía dưới đều đã trướng phát đau rồi nhưng anh vẫn không dám liều tới, chỉ có thể từng chút, từng chút một trêu chọc cơ thể cô.

“Gọi thêm lần nữa!”

Trên trán anh đã có vài giọt mồ hôi nhỏ xuống đáp lên xương quai xanh tinh tế của Trì Yên.

Trì Yên quay đầu không nhìn anh, khó khăn lắm mới có được một lần kiên cường nói: "Không gọi!"

Khương Dịch cũng không so đo với cô. Anh đưa tay tháo thắt lưng, giọng khàn khàn: "Ngoan. Đau thì nói với anh!"

Lời vừa ra, Trì Yên thậm chí còn chưa hoàn toàn phản ứng lại đã cảm thấy dưới thân có vật cứng nóng rực chậm rãi tiến vào.

Động tác của Khương Dịch ôn nhu đến mức không giống anh, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Trì Yên. Cơ thể tuy không cứng đờ nhưng vẫn đau chết đi được.

Cô há miệng cắn một ngụm lên vai Khương Dịch, bởi vì quá đau, nước mắt rơi lã chã, dọc theo má chảy xuống, khóc nức nở: "Đau, anh đi ra ngoài...."

Khương Dịch phớt lờ cô luôn.

Trì Yên: “Anh nói đau liền nói cho anh biết mà.”

“Nhưng là anh không có nói anh sẽ ra ngoài.”

Trì Yên nhắc chân đá anh, còn chưa tới đã bị anh cầm đầu gối nâng lên. Tư thế này giúp anh đi vào càng sâu. Anh còn kiên nhẫn nói với cô: "Anh sẽ nhẹ nhàng"

Nhẹ nhàng cái rắm.

Trì Yên cũng không biết mình đã lặn lội bao lâu, đến cuối cùng toàn thân đều không còn tí tri giác nào, bị Khương Dịch lật qua lật lại, cuối cùng chỉ có thể dựa vào người anh, tới phúc quá khứ, cuối cùng ghé vào hẳn trên người, động một cái cũng không muốn.

Cuối cùng tắm rửa đổi khăn trải giường, kết thúc mọi chuyện, tất cả đều là Khương Dịch tự làm hết

Đàn ông và phụ nữ quả là không giống nhau. Một bên thù kiệt sức, một bên lại dư thừa tinh lực.

Khương Dịch đã tỉnh rượu. Anh ôm Trì Yên sậy tóc cho cô, tiếng máy sậy cứ ô lạp lạp, giọng Trì Yên lại có chút ách: “Khương Dịch, có phải anh già đầu như này rồi cũng chưa chạm vào phụ nữ không?”

Ngón tay đàn ông xuyên qua mái tóc cô, nhẹ nhàng mát xa mấy cái, "Hôm nay không phải chạm vào em rồi sao?"

Trì Yên mặt không chịu được, nhưng là ý thức lại cực kì thanh tỉnh, cô ôm lấy cánh tay Khương Dịch, nhẹ híp mắt nhìn tay kia của anh, cô thở dài, nhẹ nhàng một tiếng hoàn toàn bị tiếng máy sậy tóc che lấp mất

“Anh thích em sao?”

Cô nghi ngờ lời Khương Dịch nói kia chẳng qua chỉ là do say rượu, vì vậy thật sự rất muốn hỏi rõ một lần.

Động tác của Khương Dịch hơi dừng lại, một lúc sau mới đáp lại:
"Thích!"

Thật ra Trì Yên có thể cảm nhận được, nhưng chính là cô không có biện pháp giải thích được — — “Nếu thích em, tại sao lúc ở nước ngoài lại không chủ động gọi cho em?”

Trì Yên: “Anh cũng lưu sai số di động của em sao?”

Editor xịt máu: Mặc dù cảnh sắc hông có mấy (nếu tui đọc sẽ thấy khá nhạt) nhưng mọi người hãy thông cảm cho đứn lần đầu gõ cảnh truyện này nha! Lần đầu sai sót nhắm mắt bỏ qua nà! lu thương! (Tui xin nghỉ mấy ngày tiếp máu đây!)

Chương 21

Từ lúc Trì Yên bắt đầu hỏi vấn đề đầu tiên, Khương Dịch đã biết sớm muộn gì cô cũng sẽ đem chuyện này ra hỏi rồi.

Cô nhóc này tuy nhớ người thì không rõ lắm, nhưng là ở các mặt khác, trí nhớ cũng không tệ lắm.

Trước kia Trì Yên không hỏi là vì cảm thấy Khương Dịch không thích cô, hơn nữa lúc ấy cô một mình cũng cảm thấy rất vui vẻ, căn bản không đem việc anh có gọi điện hay không đặt trong lòng.

Gọi hay không gọi, đối với mà nói cũng chả khác gì nhau cả.

Nhưng là đặt vấn đề ở hôm nay thì lại không giống nhau.

Bởi vì tâm tính thay đổi rồi!

Khương Dịch hình như hơi cười một cái, “Không có.”

Trì Yên nhú mày, ngay sau đó liền nghe anh nói tiếp theo một câu: “Anh không có ”

Máy sấy vẫn đang hoạt động, ở bên tai Trì Yên kêu “Ong ong”, vì thế trong nháy mắt ấy, Trì Yên thậm chí hoài nghi bản thân nghe lầm.

Cô quay đầu lại, đôi mắt không tự chủ được mở to hơn một chút, “Vậy anh còn không bằng em_____”

Tốt xấu gì, cô cũng vẫn gọi, tuy là lúc ấy, có khả năng mắt bị mù nên

nhìn sai số.

Lời còn chưa xong, Khương Dịch đã tắt máy sấy đi, giọng Trì Yên tựa hồ như dừng lại cùng với tiếng máy sấy. Cô hơi sững sốt một chút, sau đó lại thấy anh ung dung thong thả rút dây điện

“Mười một số, nhớ rất rõ.”

Chỉ số thông minh của Trì Yên nháy mắt bị nghiền nát, cô quay đầu trở lại, hơi hơi cúi đầu, cảm nhẹ nhàng chống bên xương quai xanh “VẬY mà anh cũng chẳng thèm gọi cho em.”

Cô khẳng định nói, kết quả không quá nửa phút đã nghe thấy Khương Dịch trả lời: “Đã gọi rồi.”

Tay phải Khương Dịch từ trên bả vai cô trượt xuống, sau đó dừng bên eo cô, tay trái vòng qua đầu gối, sau đó hơi dùng lực ôm cô ngồi lên đùi mình.

Anh thì nhẹ cầm lên vai cô, "Gọi 3 lần!"

Trì Yên có chút ngốc, cô chả có tí ấn tượng nào cả.

“Em không nhận.”

Giọng Khương Dịch không cao không thấp, ngữ khí nghe chẳng khác bình thường là bao. Nhưng vào tai Trì Yên lại giống như lời lên án vô hình ấy.

Đều là việc xảy ra đã lâu, kí ức đã sớm chả load được thông tin gì rồi, da đầu Trì Yên căng lên, phủ nhận: "Không thể nào!"

“Lấy di động qua đây.”

Trì Yên vẫn ngồi trên đùi anh, duỗi tay vươn ra muốn lấy di động trên chiếc tủ đầu giường. Cô vốn không mặc nội y, trên người lại chỉ mặc có bộ áo ngủ lỏng lẻo, vừa động một cái, bả vai cùng một mảng lớn trước ngực đều lộ ra ngoài, da thịt trắng nõn lại ẩn hiện mấy vết đỏ khả nghi.

Trì Yên lười đến đưa tay sửa lại, Khương Dịch dường như cũng cố ý tránh vùng cổ, chỉ để lại dấu vết từ xương quai xanh trở xuống mà thôi.

Rất nhanh cô đã lấy điện thoại qua.

Không xem thì không biết, vừa nhìn đã làm cho cô giật mình.

Di động có vẻ đã bị Khương Dịch tắt âm, vì vậy Bạch Lộ và Tống Vũ gọi qua mấy lần cô đều không hay biết gì cả.

Tính ra cũng mấy chục cuộc gọi nhớ rồi.

Ngay lập tức Trì Yên đã quên lí do ban đầu Khương Dịch bảo cô lấy điện thoại qua. Dựa vào lòng anh, trước tiên, cô vẫn cẩn thận trả lời lại hai người kia. Cả hai đều vì cô bỗng nhiên cắt livestream mà lo sợ cô xảy ra chuyện gì không hay mới vội vã gọi điện đến hỏi.

Nói chuyện vài câu, sau khi xác nhận chỉ đơn giản là do nhà cô bị mất điện, cả hai đều chúc ngủ ngon rồi đi nghỉ ngơi.

Lúc Trì Yên gọi lại cho hai người kia, ngón tay lướt trên màn hình rất nhanh, giọng lại hơi nhỏ, cô theo thói quen khẽ cắn cắn môi, khóe miệng nâng lên mang theo vài phần nghịch ngợm.

Khương Dịch nhìn rõ nội dung cô nội dung trả lời của cô, lớn thì thấy

thình thoảng cô gửi qua một gói biểu cảm cổ xưa nào đó, nhỏ thì thấy cả dấu chấm cuối mỗi câu cô đáp.

Trì Yên còn chưa phục hồi tinh thần sau khi bị ngạc nhiên, vừa rời Bạch Lộ có nhắc đến, cô mới lên Weibo nhìn thử một chút.

Từ Bạch Lộ đến Tống Vũ thấy cô không livestream đều biết có vấn đề rồi, còn khỏi phải nhắc đến hội fan có trí tư như tưởng cực kì phong phú của cô.

Quả nhiên, cô vừa click mở Weibo một cái, suýt chút nữa bị một đồng tin kia làm cho mù mắt.

Khương Dịch cũng không thúc giục cô, chỉ nhẹ ôm cô vào lòng để cô tự mình giải quyết vấn đề của mình trước.

Ai cũng hiểu đạo lí "thu hậu tính sở", anh cũng chả vội gì.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, chỉ vài phút sau, tay của Khương Dịch đã bắt đầu không thành thật.

Tâm tư Trì Yên chẳng đặt ở đây nữa rồi, tay vẫn liên tục kéo xuống xem bình luận.

Vì tránh để các fan lo lắng, cô định trả lời ở bình luận cô thích nhất, kết quả, vừa lần đầu mở ra, cô đã bị nghẹn họng_____

【 Yên Yên có bạn trai rồi sao? Thừa dịp mất điện, tối lửa tắt đèn tức cảnh sinh tình (tất), vứt bỏ chúng ta chờ trước màn hình, khóc thút thít. 】

Ngón tay Trì Yên trên bàn phím loanh quanh mấy vòng, một lúc lâu sau mới gõ vài chữ đáp lại: 【 mình không có bạn trai. 】

Khương Dịch thật sự không phải bạn trai cô mà.

Phía sau cũng không được mấy cái bình luận bình thường, đến cái thứ năm thì lại bắt đầu có chút ngập ngừng lần nữa rồi.

【 trong một phút mất điện ấy, tôi hình như nghe thấy tiếng Yên Yên nói chuyện với ai đó. 】

Có người ở dưới rep lại: 【 tôi cũng nghe thấy rồi, sau đó cô ấy có “A” một tiếng, mềm khóc, đáng yêu, thật muốn ôm ấp một chút, hôn trộm một cái, nâng niu cẩn thận 】

Sau đó là chủ bình luận cũng rep lại: 【 +1. Quan trọng nhất chính là hình như tôi có nghe được giọng đàn ông, giống hệt nam thần Trung Thôn Dã Trí* của tôi lúc diễn phim vậy đó. 】

(*hình như là Murokino Mochido)

Trì Yên không kéo xuống nữa, mắt cô chú ý tới nửa câu sau của người nọ. Thử vào weibo của người đó một chút, quả nhiên thấy tất cả đều liên quan đến Trung Thôn Dã Trí kia.

Vừa nghe liền biết là một vị minh tinh nước ngoài nào đó.

Phạm vi hiểu biết của Trì Yên cũng chả lớn lắm, nhưng vẫn dứt khoát phối hợp nói theo vị fan này, trả lời lại một câu: 【 thông minh, lúc ấy mình đúng là đang xem phim của anh ấy. 】

Bạch Lộ đã dạy cô, cái này gọi là “Gãi đúng chỗ ngứa”.

Sau khi trả lời bình luận, Trì Yên thoát khỏi Weibo, lúc này mới nhớ đến việc đưa điện thoại ra cho Khương Dịch.

Tay anh vốn dĩ đang vắt phía trên eo cô, dù cô xoay người lại, cái tay ấy vẫn chả nhúc nhích tí nào, hơn nữa còn cọ nhẹ trên ngực cô khiến toàn thân Trì Yên như bị điện giật. Khương Dịch nhướn mày nhìn cô.

Phòng ngủ còn bật có một cây đèn bàn nhỏ, ánh sáng chiếu lên mặt anh tạo thành cái bóng nhỏ, lại chia mặt anh thành hai bên sáng tối vô cùng rõ ràng.

Khuôn mặt lạnh lùng, sâu xa, nhưng đáy mắt lại chứa vài tia nhu tình.

Trì Yên ngẩn ra một chút, sau đó vội vã kéo bàn tay hư hỏng đang mò trong quần áo mình của anh ra, "Di động"

Khóe môi Khương Dịch khẽ cong lên, không biết cảm di động của cô bao lâu, sau đó đã đưa lại cho cô, "Nhìn quen không....Yên Yên?"

Hai chữ cuối cùng cơ hồ bị anh áp xuống cực nhẹ, gần như đã bị che lấp bởi tiếng thở nặng nề của anh.

Trên màn hình hiện lên một dãy số, Trì Yên cẩn thận nhìn kĩ một lần, cuối cùng cũng nhìn ra chút kì quái_____ cái này với số cô nhớ sai cực kì giống nhau!

Ánh mắt chuyển lên phía trên, Trì Yên thấy được tên mục chứa.

Black list.

Trì Yên: "....."

Trì Yên có chút buồn bực giơ tay che mặt, " không phải em cố ý....."

Khương Dịch cười nhẹ một tiếng.

“Số điện thoại nước ngoài nhìn rất giống số máy kẻ quấy rối, lúc ấy em không biết là anh.....” Trì Yên ho nhẹ một tiếng, tầm mắt đặc biệt mờ mịt lung lay một vòng trước ngực anh, tự tin đã teo tóp đến đáng thương rồi, “Anh vẫn có thể đổi số khác gọi mà!”

Lời tuy là nói như vậy, nhưng nếu lúc ấy Khương Dịch thật sự đổi số khác gọi tới, nói không chừng cô lại tiếp tục quăng nó vài black list luôn ấy chứ.

Cuối cùng Khương Dịch cũng trả lời cô một câu: “Sau lại không muốn gọi nữa.”

“..... Tức giận sao?”

“Không phải tức giận, vẫn khá tốt.”

Trì Yên: “Chắc chắn là anh tức giận rồi!”

Khương Dịch quả thực bị cô làm cho tức cười.

“Anh thật sự không giận”

Trì Yên nâng mặt anh lên nhìn. Tay Khương Dịch quấn vài lọn tóc của cô vào tay, anh hơi rũ mắt, giọng nói thả chằm chằm: "Lúc gọi điện cho em không nghĩ gì, không nhận cũng khá tốt."

“Muốn nghe giọng nói của em, lại không dám nghe giọng nói của em.”

Tình cờ gặp Lục Cận Thanh kia cũng xuất ngoại bàn chuyện làm ăn, ở cùng anh vài ngày, lại nói bóng nói gió hỏi thăm tin tức của Trì Yên.

Lúc Trì Yên cho anh vào danh sách đen, Lục Cận Thanh vốn muốn cười to một trận lại sợ bị anh mắng, cứ nhìn anh dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Thật ra Khương Dịch không cảm thấy có chuyện gì to tát cả.

Thời gian đấy anh bận đến nỗi cơ hồ còn chẳng gặp được cái giường nữa, thật vất vả mới đem Trì Yên bỏ ra khỏi đầu, vạn nhất nghe thấy giọng của cô, anh lại sợ bản thân không khống chế được mình nữa.

Ở trước mặt Trì Yên, tự chủ của anh đều chẳng là cái quái gì cả.

Bắt đầu từ rất nhiều năm trước, Khương Dịch đã không còn dám cùng Trì Yên ngồi chung một bàn để viết luận văn nữa rồi. Cô ngồi đó, không cần nói cũng chẳng cần động đã có thể dễ như trở bàn tay kéo hiệu suất làm việc của anh xuống đến âm vô cực rồi.

Đã hơn nửa đêm, Trì Yên được anh ôm trong lòng cực kì thoải mái, mí mắt cũng không khống chế được mà kéo xuống, ý thức của cô đã chẳng còn rõ ràng, nhưng vẫn hỏi một câu: "Anh có nhớ em không?"

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô, hô hấp của cô ổn định, đôi mắt đã nhắm nghiền, hàng mi dài vẫn hơi run rẩy, trên mặt vẫn ửng hồng. Anh đưa tay phác họa đường cong đôi môi mềm, ánh mắt nồng nàn.

"Nhớ!"

Trì Yên không nghe được, nhưng Khương Dịch vẫn nói tiếp một câu: "Mỗi ngày đều nhớ."

Chỉ cần nghĩ đến thôi đã ngay lập tức muốn trở về gặp cô.

Nhưng là anh đã sớm qua cái tuổi bị cảm xúc chi phối rồi.

.

Ngày hôm sau.

Khi Trì Yên tỉnh dậy, tay chân trên người dường như không thể phối hợp được với nhau nữa.

Cô không có cảnh quay buổi sáng, nhưng vẫn gọi điện thoại xin phép đạo diễn một câu.

Vị trí của Khương Dịch bên giường đã lạnh tanh. Trì Yên lăn sang đầu giường bên kia, mũi khẽ ngửi dường như vẫn cảm nhận được mùi hương sạch sẽ thuộc về riêng anh.

Trì Yên sờ sờ di động, vừa hay thấy được cuộc gọi của Bạch Lộ.

Kêu được vài tiếng, Trì Yên đã nhanh chóng bắt máy.

“Yên Nhi, cậu có biết cậu đang trên hot search không?”

“..... Tớ vừa mới dậy.”

Bạch Lộ thờ dài, nghe không ra đang vui hay buồn

Trì Yên hỏi cô: “Lại là fan nhà tớ làm à?”

“Lần này không chỉ có fan của cậu đâu, quần chúng ăn dưa hóng chuyện đều đang bùng nổ đấy!”

Giọng điệu của Bạch Lộ có chút quái dị: “Bọn họ đều nói chưa thấy ai

lúc livestream chơi game còn có thể xem phim được.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Cái kia..... Yên Nhi, lúc ấy cậu thật sự có thể tập trung lực chú ý sao?”

“Có thể a, sao vậy, tớ vẫn chơi rất ổn mà.”

Cuối cùng Bạch Lộ nghe ra chút manh mối, hỏi thử cô: “Có phải cậu lừa fan của mình không, hả?”

“..... Ân.”

“Vậy chắc cậu cũng không biết Trung Thôn Dã Trí là ai đâu, đúng không?”

“Không biết rõ lắm.”

Quả nhiên..... Bạch Lộ vì cô mà rầu thúì ruột, cô cười nhỏ một tiếng, rất nhanh đã dừng lại: “Cậu lên Baidu tra một chút đi.”

Trì Yên nhận được chỉ thị, click mở cửa sổ tìm kiếm.

Cô dựa vào trí nhớ gõ vào mấy chữ, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Đến lúc tìm được kết quả, mới nhìn lướt qua vài cái, mắt Trì Yên đã không chịu được nháy lên mấy lần.

Đậu má.

Thế mà lại là phim hành động— —

Phim "hành động tình cảm"*

(*nói trắng ra là phim A+)

Chương 22

Trì Yên hiếm khi mới được lên đầu đề vài lần, kết quả mỗi lần đều là nhờ người khác mới lên được.

Cô thật sự sắp khóc ngốc đến nơi rồi, nhẹ đề lại huyết thái dương vẫn không ngừng nảy lên, xoa đuôi maqts hỏi Bạch Lộ: “Lộ Lộ..... Làm sao bây giờ a?”

Trước nay ở trên mạng cô tuy rằng không phải xây dựng hình tượng thanh thuần đáng yêu gì, nhưng mà cũng chưa tới mức hào phóng như thế.

Bạch Lộ: “Yên Nhi, lúc chơi game mà xem phim không hề có vấn đề..... Quan trọng phim cậu xem hình như hơi .....”

“.....”

“Dù sao trước hết vẫn phải nghĩ cách giải thích với fan của cậu đã.”

“.....”

Chính là vì không nghĩ ra được mới hỏi cậu đó.

Trước kia Bạch Lộ cũng chưa từng gặp phải loại chuyện như thế này, nhưng cũng biết hiện tại không thể kích động Trì Yên được, cố gắng trấn tĩnh mà đưa ra kiến nghị: “Câu trả lời lần này sẽ liên quan trực tiếp tới con đường sau này cậu phải đi, hay là chúng ta dứt khoát đáp lại, dù sao cậu cũng chả hợp với hình tượng ngọc nữ thanh thuần.”

“Tớ không hợp chỗ nào chứ?”

“Cậu đi hỏi Khương tổng xem, cậu hợp sao?”

Trì Yên lắc lắc đầu.

Tối hôm qua lúc làm chuyện nào đó đó, Khương Dịch hình như có nói cô đừng câu dẫn anh nữa.

Bên kia đã có người gọi Bạch Lộ đi đưa tin, cô nói với Trì Yên một câu: “Yên Nhi cậu xem làm sao thù làm, nếu thật sự không được nữa thì đi tìm Khương tổng dùng quan hệ xã hội giúp cậu đi.”

Trì Yên lên tiếng, “Tớ tự mình nghĩ cách.”

Cô không muốn kéo Khương Dịch vào chuyện này, còn lộ ra quan hệ hai người.

Ít nhất bây giờ vẫn chưa được.

Cắt điện thoại, Trì Yên lại lăn trên giường thêm vài phút, toàn thân cô đều không còn tí sức nào để nhắc người dậy nữa rồi, đặc biệt là hai bên đùi, vừa đau vừa nhức.

Trì Yên cảm thấy bản thân lớn như vậy rồi, ngoài trừ mấy ngoài dì cả đến thăm hỏi, cũng chưa bao giờ khó chịu đến như vậy, khó chịu đến mức rời khỏi giường đều không muốn.

9h 10", Trì Yên đăng nhập Weibo.

Đại khái trước đây cũng chưa từng có kiểu chuyện như thế này, sự tò mò của dân mạng như muốn bùng nổ, vì thế nhiệt độ của Trì Yên

và vị nam chính kia vẫn không hề giảm sút, cứ luôn quần quanh ở top 3 trong 10 mục.

Trì Yên bị đèn nháy báo đồng tin màu đỏ kia làm nhức óc, nhưng lại chẳng thể trì hoãn thêm được nữa. Cô ngồi nhìn giao diện Weibo nửa ngày, cứ gõ rồi lại xóa, gõ rồi lại xóa, một lúc sau vẫn trống không chẳng được chữ nào.

Không biết phải làm sao đây.

Chính lúc đang sút đầu mẻ trán như thế, lại có tiếng báo tin nhắn đến.

Trì Yên rời khỏi mục đăng tin, sau đó thấy được tin nhắn của Lục Cận Thanh — —

【 chị dâu, em quả thực sùng bái chị! 】

Trì Yên đáp lại một chuỗi dấu ba chấm.

【 chị thật sự vừa xem Tiểu Trí vừa chơi game sao? 】

“Tiểu Trí” này, hẳn là cách gọi yêu của Lục Cận Thanh đối với Trung Thôn Dã Trí rồi?

Trì Yên lại lần nữa gõ dấu ba chấm.

Lục Cận Thanh: **【 hôm qua anh tư không ở nhà sao? 】**

【 Có. 】

【 sao chị không thử hỏi anh ấy một chút đi? 】

【.....Anh ấy cũng biết? 】

【 không chỉ biết, bọn em còn cùng nhau xem vài lần rồi đấy 】

Lúc này, Trì Yên đến dấu ba chấm cũng không gõ được nữa, cô tắt tin nhắn, vừa muốn tìm đến baidu tra nhân vật lợi hại này này một chút, Khương Dịch đã gọi điện đến.

Bởi vì sợ quấy rầy công việc của Khương Dịch, từ nãy đến giờ Trì Yên vẫn luôn không dám gọi điện cho anh, lần nay ngược lại, chính anh lại gọi cho cô trước.

Cô khẽ thở nhẹ một hơi, tay nhanh chóng bắt điện thoại.

“Đã dậy chưa?”

Giọng Khương Dịch không lớn, giống như đang cố tình đè thấp xuống một chút, Trì Yên nằm trên giường, “Vẫn chưa.”

Đầu dây bên kia tạm dừng vài giây, Trì Yên nghe được tiếng bước chân rất nhẹ của anh, “Còn khó chịu không?”

“..... Có chút.”

Nhưng mà, hiện tại tạm bỏ qua vấn đề có khó chịu hay không đã, Trì Yên vươn người dậy dựa đầu vào thành giường, tay không cầm điện thoại ấn lên đui mát xa vài cái, "Anh nhìn thấy hot search rồi?"

Khương Dịch không phủ nhận.

“Vậy đêm qua anh..... có phải cũng đã thấy em tin đáp lại fan rồi phải không?”

Hôm qua lúc cô rep bình luận còn dựa vào trong lòng Khương Dịch, chỉ cần anh cúi đầu một chút, khẳng định có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đầu dây bên kia chẳng chút do dự, rất nhanh đáp lại: "Có thấy"

Trì Yên hít vào một hơi, giọng nói không tự giác mà cao lên một ít: "Có phải anh đã sớm biết Trung Thôn Dã Trí là ai không? "

"Ừ."

Người này..... Đáp cũng thật là dứt khoát lưu loát đấy, đều chẳng cần nghĩ ngợi gì luôn cơ.

"Vậy tại sao anh không nói cho em biết?"

"Em đâu có hỏi anh đâu."

"Khương Dịch ——"

"Làm sao thế?"

Trì Yên nóng giận đến mức tóc đã muốn dựng ngược, "Hiện tại phải làm sao đây?"

Đầu dây bên kia không lập tức đáp lại, có tiếng đóng cửa vang lên, theo sau là giọng nói từ tính, giọng nói so với lúc này đã lớn hơn mấy phần: "Trì Yên, em cũng thành niên lâu rồi"

Trì Yên không hiểu ý của anh lắm.

"Có nhu cầu cũng là rất bình thường."

Trì Yên phản bác: "Em không nhu cầu."

“Không có nhu cầu sao,” Khương Dịch hình như hơi cười thì phải, thôos giọng đáp nhẹ một tiếng, “Vậy tối qua em kêu lớn tiếng thế làm gì?”

Tuy là Trì Yên không muốn thừa nhận một chút nào, nhưng bây giờ cái họng vẫn đang đau lại không cho phép cô lớn tiếng phủ nhận.

Trì Yên chỉ có thể chuyển đề tài: “Lúc này anh làm gì vậy?”

Lại phải nói nhỏ như thế.

“Đang họp.”

Trì Yên chớp chớp mắt, “Vậy sao lại gọi điện cho em?”

“Sợ em ghen đến hỏng luôn.”

Khương Dịch dừng một chút, “Có thể xử lý được không?”

Đầu bên kia lại có tiếng gõ cửa vang lên, Trì Yên loáng thoáng nghe thấy có người nhắc anh đi họp.

Trì Yên thúc giục anh vài câu: “Anh cứ đi họp đi trước đi, tự em có thể xử lý được mà.”

Cúp điện thoại, trên màn hình lại hiện ra giao diện Weibo như cũ

Cô thật sự đã lớn lắm rồi..... tay Trì Yên gõ nhẹ mấy cái lên bàn phím, rốt cục cũng đánh ra được mấy chữ.

【 Thứ nhất, lúc chơi game mình vẫn có thể tập trung lực chú ý.

Thứ hai, mình đã thành niên lâu rồi, dù sao tất cả mọi người đều đã là người trưởng thành, không cần nói rõ chắc cũng hiểu.

Thứ ba, vẫn thật sự xin lỗi, đáng lẽ mình nên làm con mèo nhỏ rúc trong chăn xem trộm thôi mà.

Thứ tư, lần sau mình không dám nữa

Thứ năm, cầu tha thứ. 】

Sau khi gõ xong, Trì Yên liền lập tức đăng lên, nháy mắt cảm thấy nhẹ nhàng không ít.

Lúc này Trì Yên mới có dũng khí đi xóa tin nhắn.

Cô có thói quen định kì phải xóa sạch tin nhắn. Chỉ có hai ngày đã có mấy nghìn tin, mọi tin đều như một sòng bài định lực của cô mà thôi.

Đại khái đều là bội phục cô có thể xem loại phim này lại còn có thể chuyện tâm chơi game thật tốt nữa chứ.

Trì Yên nhanh chóng lướt qua, lúc qua được một nửa lại thấy được một cái tin nhắn có chứng thực V*

(*đánh dấu tài khoản người nổi tiếng trên weibo)

Weibo chính thức của Ái Luyện Châu Báu!

Trì Yên rất ấn tượng đối với nhãn hiệu này.

Nhãn hiệu nổi tiếng số một trong nước, còn có chuyên gia thiết kế độc quyền.

Trì Yên gõ vào xem, nhận được tin đối phương nhắn đến.

Đại khái chính là xem hai lần livestream của cô, họ lại phát hiện ra tay cửa cô rất đẹp.

Có vẻ sợ nàng không tin, đối phương đã phải dùng phần lớn tin để thao thao bất tuyệt mà khen cô. Trì Yên đã lớn như vậy rồi, các từ ngữ hoa mỹ từng nghe dường như đều bị cái vị này kéo ra.

Ba hoa chích choè, hoa hết cả mắt.

Trì Yên kéo đến tận cuối cùng, sau đó thấy được một tin mới nhất

--

【 Trì tiểu thư, xin hỏi cô có muốn hợp tác với nhãn hàng của chúng tôi không? 】

Trì Yên còn tưởng gặp phải kẻ lừa đảo, xem lại weibo của đối phương mới thấy, đây quả thực là thật, không có nhằm chút nào cả.

【 xin hỏi..... tài khoản ngài bị trộm sao? 】

Bên kia nhanh chóng đáp lại, ha ha một trận rồi mới trả lời vấn đề chính, 【 yên tâm đi, tài khoản của chúng tôi không hề bị trộm đâu. 】

Đối phương lại tiếp tục gửi qua 2 bức ảnh, là lần trước cô livestream vẽ tranh cùng bức ảnh chụp tay ngoài ý muốn ngày hôm qua.

Một bức ngón trỏ có đeo nhẫn, một bức lại không mang cái gì.

Ái Luyến: 【 lần đầu tiên thấy có người đeo nhẫn ở trên ngón trỏ như vậy, lại còn rất đẹp nữa. 】

【 hơn nữa thói quen mang nhẫn của Trì tiểu thư cũng rất độc đáo.
】

Ý ông ta, đại khái là chỉ thói quen đeo nhẫn ở khớp thứ hai trên ngón trỏ của Trì Yên.

..... Rõ ràng cô chỉ là sợ lúc sau không lấy ra được mới tùy tiện đeo như thế thôi mà.

Trì Yên vẫn còn chưa biết trả lời sao cho ổn.

Mà cùng lúc này, trong phòng họp công ty Ái Luyến, mọi người đều đang đợi câu trả lời của Trì Yên

Trên màn hình máy chiếu vẫn còn chiếu hình ảnh của một vài người mẫu, mà mấy vị trên cao kia vẫn chưa hài lòng, mọi người mặt mày đều u ê, tất cả đều đem mắt dán lên người đang cầm chiếc di động kia.

Tổng giám hỏi anh ta một câu: “Đồng ý rồi sao?”

“Vẫn chưa trả lời ạ.”

Rõ ràng đánh dấu đã đọc, lại vẫn chậm chạp chưa chịu trả lời là sao.

“Tổng giám, cô ấy sẽ không cho rằng chúng ta là kẻ lừa đảo chứ?”

Câu vừa mới dứt, trên màn hình đã xuất hiện một tin nhắn mới

Trì Yên: 【 gặp mặt nói chuyện được không? 】

Ánh mắt người nọ từ màn hình di động nâng lên, giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Trì tiểu thư nói muốn gặp mặt nói chuyện ạ.”

Thời gian Trì Yên cùng Ái Luyện Châu Báu hẹn là bốn ngày sau, cũng là vào chủ nhật cuối tuần.

Hơn mười một giờ, cô đến phim trường, trước khi đi đã phải giải quyết bữa trưa ở nhà trước rồi.

Buổi trưa, thời tiết cũng ấm hơn, ánh mặt trời dường như có chút làm lóa mắt người ta.

Trì Yên tìm một vị trí đỗ xe lại, lúc xuống xe theo bản năng giơ tay che mắt, phải một lúc sau mới thích ứng được, vừa đóng sầm cửa xe lại một cái toan đi đã bị người phía sau gọi lại.

“Trì Yên?”

Giọng nói này cô có quen.

Dù sao cũng đã xem vô số tác phẩm của anh rồi.

Trì Yên quay đầu nhìn anh, môi nở nụ cười: “Hi.”

Ánh mắt Lục Chi Nhiên giống như ngày thường, vô cùng dịu dàng ôn hòa, chẳng có bất kì công kích nào, hai người nhìn nhau vài giây, Trì Yên nhanh chóng đưa mắt rời đi: "Có chuyện gì sao?"

Lục Chi Nhiên cười cười, “Xem em không có chuyện gì, anh an tâm rồi.”

Ban đầu, Trì Yên còn không hiểu nguyên nhân, mãi cho đến khi Tống Vũ không biết từ chỗ nào đột nhiên chạy ra. Cô so với Tống Vũ có

cao hơn một chút, lúc Tống Vũ khoác tay lên vai cô liền vô thức phải hơi cúi xuống, “Yên Yên, cuối cùng chị cũng tới rồi!”

Cô giống như đã coi Lục Chi Nhiên như không khí rồi.

“Hôm nay nghe đạo diễn nói chị xin nghỉ nửa ngày, làm em lo chết đi được!”

Trì Yên cười một chút: “Chị không sao cả a.”

Chỉ là lên hot search thôi mà, cô không đến mức giữ lo lắng trong lòng đâu.

Tuy rằng lần này lên hot search chẳng hay ho gì, chưa biết chừng, nếu sau này cô có danh tiếng một chút còn bị người ta lôi ra trêu ghẹo ấy.

Nhưng mà đây đều là chuyện sau này thôi.

“Đúng rồi, có tin bất quái chị có muốn nghe không?”

Trì Yên theo bản năng quay đầu nhìn Lục Chi Nhiên, kết quả quay loạn đầu lên cũng chẳng thấy bóng anh đâu nữa.

“Lục tiên bối vừa đi rồi rồi, chắc là diễn rồi,” Tống Vũ vỗ vỗ gáy, “Đúng rồi nói bất quái, Yên Yên chị chắc cũng biết Khương Dịch phải không?”

Trì Yên hô hấp chậm một nhịp: “Có nghe nói qua.”

Không chỉ có nghe nói qua, ngày hôm qua còn ngủ qua rồi kìa.

“Vừa rồi có một người bạn làm việc bên tòa soạn nói cho em biết,

anh ta thế mà lại kết hôn rồi!”

Chương 23

Tim Trì Yên đập thình thịch, cố ổn định hô hấp hỏi: "VẬY..... sao?"

"Chị cũng không biết đúng không?"

Tống Vũ vừa thấy bộ dáng giống như chẳng hay biết gì của cô thì cực kì hưng phấn, lôi lôi kéo kéo tay cô tiếp tục nói: "Chẳng trách lần trước mấy scandal với gái gú đều giải quyết sạch, hóa ra là bởi hoa đã có chủ rồi a..... Chị nói xem, anh ta mới có bao nhiêu tuổi, sao đã vội vã kết hôn rồi cơ chứ?"

"Năm nay anh ấy không phải đã hai sáu tuổi rồi sao, cũng đã sớm đến tuổi kết hôn rồi chứ nhỉ?"

Tống Vũ kinh ngạc: "Sao chị lại biết năm nay anh ta bao nhiêu tuổi chứ?"

"..... Chị nghe bạn nói."

Tống Vũ cũng không quá quan tâm đến vấn đề tuổi tác này, xòe bàn tay ra, chỉ từng ngón, triệt để phân tích rõ ràng, logic cho cô nghe: "Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nghe nói còn rất đẹp trai, dù sao chính là càng ngày càng đáng giá.", cô lắc lắc đầu, "Vẫn là quá trẻ, thật đáng tiếc"

"Cũng không biết vợ anh ta là người như thế nào mới có dũng khí kết hôn với anh ấy."

Trì Yên: "....."

Nghe thấy Tống Vũ nói mấy câu đó, Trì Yên có thể khẳng định cô ấy căn bản không hề cho rằng "Khương Dịch" trong miệng liên hệ chút nào với vị "Khương giáo sư" mới gặp mấy ngày trước.

Khương Dịch cũng có vòng quan hệ rất lớn trong giới giải trí, dường như từ đạo diễn sản xuất, nhà đầu tư đến các diễn viên, anh đều ít nhiều quen biết.

Hơn nữa không mấy khi lộ mặt trên mấy tờ tạp chí, hay trước mặt công chúng, cũng có rất ít người trực tiếp gọi tên anh, Tống Vũ không quen cũng rất bình thường.

Trì Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngón tay hơi hơi nhấc lên, tùy ý để Tống Vũ bắt lấy tay mình, bóng gió hỏi cô: “Làm sao em biết anh ta rất đẹp trai chứ?”

“Chủ biên của bạn em phải sút đầu mẻ trán mới có thể dành được cơ hội phỏng vấn anh ta, trợ lí còn nói không được phép chụp ảnh, cũng không được ghi hình, hơn nữa, cũng chỉ có thể phỏng vấn vòng vắn mấy phút thôi.”

Danh tiếng của Khương gia quá lớn, Khương Dịch lại không phải kiểu công tử chơi bời lêu lổng, hơn nữa lại có giao hảo với lão tổng của giới truyền thông Lục Cận Thanh, vốn dĩ đã rất thần bí, lần trước tin tức lại liên tục bị moi ra, lăn lộn mấy vòng, giá trị tin tức cũng lập tức tăng mạnh.

Tống Vũ nói xong có chút khát nước, tạm dừng vài giây nuốt một ngụm nước miếng, Trì Yên mắt tinh nhìn thấy mới lấy chai nước trên xe đưa ra cho cô.

“Chị thật tốt, ai cưới được chị khẳng định trong mơ cũng có thể mỉm cười,” Tống Vũ vừa tủm tỉm cười vừa vặn nắp bình, uống một ngụm,

thở ra một hơi, tiếp tục nói: “Sau đó chủ biên của bọn họ mới chú ý đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của ta, vốn định hỏi vì sao anh ta lại đi theo hướng kinh doanh, kết quả sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn lại cảm thấy vấn đề này nhất định ra hot hơn nhiều nên sửa miệng hỏi có phải anh ta có bạn gái rồi không.”

“VẬY mà Khương Dịch cũng chẳng lảng tránh chút nào, trực tiếp thừa nhận mình kết hôn rồi luôn.”

Tống Vũ tự mình suy đoán: “Chắc là không muốn mấy tờ tạp chí kia viết loạn lại tạo scandal.....”

Trì Yên đáp lại mấy tiếng, giống như chẳng để ý gì cả: "Thế chủ biên kia không hỏi vợ anh ấy là ai sao?"

"Đương nhiên là hỏi rồi!" Tống Vũ miêu tả sinh động như thật, chỉ thiếu điều khoa chân múa tay nữa thôi, "Anh ta nói 4 chữ"

Trì Yên cúi đầu nhìn tay mình từ ngón út cong cong rồi tới ngón trỏ, vài giây thần thờ, trước khi Tống Vũ mở miệng lại đáp trước 4 chữ: “Không thể phụng cáo*?”

(*không thể nói được!)

“Bingo!”

Tống Vũ vỗ vỗ tay, vỗ xong sau mới cảm thấy có điều không thích hợp “Sao chị biết?”

“Đoán.”

Trì Yên thật sự đoán.

Tống Vũ cũng chẳng nghi ngờ gì, cong cong mắt cười, đáy mắt dường như còn muốn bắn ra ánh sáng màu hồng: "Bạn em nói, sau khi chủ biên của họ trở về muốn đến Bảo Thượng mua một chiếc nhẫn cùng kiểu với Khương Dịch, kết quả tìm nửa ngày cũng không tìm ra"

Nhẫn cưới của Trì Yên và Khương Dịch là bản giới hạn, tuy rằng có hơi đơn giản một chút nhưng trên thị trường chắc chắn không có cái cùng loại.

Cô chợt nhớ ra, có khi trong lúc livestream vẫn đeo nhẫn, theo bản năng giơ tay trái lên cọ cọ vài cái lên ngón trỏ.

Tống Vũ không chú ý lắm, lại tiếp tục đề tài đang buồn, tiếp tục cùng cô bàn luận vấn đề vợ Khương Dịch là ai

Trì Yên ở cùng với Tống Vũ cũng không tồi, nhưng vẫn chưa thể bằng với Bạch Lộ, không thể nói rõ ngọn ngành đầu đuôi chuyện tình cảm này được, khóe miệng động vài cái, sau đó đột nhiên mỉm cười, xấu xa mười phần: "Chị a."

Tống Vũ căng to mắt nhìn nàng.

Trì Yên mặt không đổi sắc nói nốt nửa vế sau: "Chị nằm mơ kết hôn cùng anh ấy."

Đối phương tặng cô một cái nhìn xem thường, "Tưởng bỏ."

.

Bởi vì chuyện nhẫn cưới, cả buổi chiều Trì Yên luôn có chút thất thần.

Tất cả cảnh quay của cô đều là vào buổi chiều, thời gian nghỉ ngơi rất ngắn, hôm nay trạng thái của cô có chút không ổn, vì thế chả dám nghỉ ngơi thả lỏng chút nào, cầm kịch bản đối lời với Tống Vũ.

Vất vả chống đỡ được đến lúc kết thúc công việc, đã là hơn 9 giờ tối.

Eo Trì Yên có chút đau, nhưng chân lại càng nhức hơn.

Cũng chẳng biết là do hôm nay quá mệt mỏi hay là do hôm qua vận động quá mạnh nữa.

Sau khi chia tay Tống Vũ, Trì Yên không lập tức nổ máy mà lại mở click hình chụp mà Ái Luyện Châu Báo gửi cho cô lúc trước ra xem.

Bởi vì bức ảnh hơi mờ nên thật ra cũng không nhìn rõ chiếc nhẫn trên ngón trỏ của cô.

Nhìn xa một chút, so với chiếc nhẫn bình thường cũng chả khác nhau là mấy.

Tâm tình lơ lửng nữa ngày trời của Trì Yên lúc này mới thả lỏng được.

Cô lại lên xem cái tin Weibo mới đăng sáng nay, số lượt like và bình luận nhiều hơn so với bài đăng hàng ngày mấy lần.

Trì Yên bò lên trên tay lái, kéo xuống xem mấy bình luận. Vốn dĩ cô cho rằng sẽ có không ít bình luận châm chọc và chửi bới cô, không ngờ bình luận đứng đầu lại làm cho cô cũng phát sợ luôn.

Quả nhiên giống hệt lời trước kia Bạch Lộ nói với cô, fans của cô vừa ôn nhu đáng yêu lại là người rất chu đáo. ID bình luận kia cô rất ấn tượng, dường như vì đặc biệt chú ý đến cô nên mỗi lần đăng bài

đều có thể vào bình luận rất sớm, nhiều lần đứng đầu đồng comments

Hôm nay Yên Yên thoát đơn sao: 【bạn em có thể thông cảm chị hai mươi mấy năm chưa từng XXX, nên tâm tình trở nên táo bạo, nhưng mà lần sau có thể đừng nhìn Trung Thôn Dã Trí không? Anh ta cũng chẳng đẹp trai gì cả, chỗ em đây còn có hàng đẹp trai hơn này, Yên Yên nhắn cho em đi em gửi nick cho nhé!】

Phía dưới còn tặng thêm một tấm hình, tạo dáng chữ V rất phổ biến trong mấy video tràn lan trên mạng.

Trì Yên không nhịn được cười, đáp lại: 【đổi nghề bán ảnh rồi sao?】

Sau đó mấy cái, đều là mấy bình luận chẳng khác là mấy.

Hoặc an ủi hoặc đồng tình, mỗi chữ đều đặc biệt dẹt dài.

Trì Yên đột nhiên cảm thấy bản thân rất may mắn.

Từ khi lập weibo đến nay, cô đều nói mình độc thân, lúc chưa bước chân vào giới giải trí đóng phim đã bắt đầu livestream. Đến bây giờ cũng gần hai năm rồi, phần lớn thời gian livestream đều là để làm chút việc vặt. Ví như đi ra bên ngoài ăn món này đó ngon ngon, lúc nhàn rỗi thì chơi game, hoặc thỉnh thoảng sẽ tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng linh tinh nào đó..... vân vân.

Phần lớn các fan đều đã ở bên cô rất lâu rồi, lúc trước cũng chẳng thấy sao, bây giờ lại cảm thấy ấm lòng.

Trì Yên nhìn hơn nửa đồng bình luận, bởi vì quá nhiều không thể xem hết nên chỉ có thể mò ra thôi.

Lại nhìn thời gian, còn có ba phút nữa là đến đúng 10 giờ

Cô vừa rời lại vào xem weibo đến nửa tiếng.

Vừa lúc định đem điện thoại bỏ ra, cô lại nhận được tin nhắn của Khương Dịch

【Có cần anh đi đón không? 】

Trì Yên rep một câu “Không cần” sau đó bỏ điện thoại ra, thắt đai an toàn khởi động xe.

Có thể Khương Dịch cũng biết thân thể cô hai ngày này không thoải mái nên mấy ngày tiếp theo đều đặc biệt kìm nén, ôm cô vào lòng hôn mấy cái, quần áo cởi được một nửa rồi cũng sẽ dừng lại.

Trì Yên thậm chí hoài nghi, Khương Dịch cứ như vậy rút quân, sẽ có một ngày vì ghen mà phát bệnh luôn không.

Cô vốn dĩ cũng chả có việc gì, nhưng thật sự da mặt vẫn mỏng lắm, Khương Dịch cũng không quyết liệt muốn, cô cũng chẳng có mặt mũi nào mà đề nghị cả.

Mấy ngày nay Trì Yên ngủ rất ngon, đến Chủ nhật, sắc mặt so với bình thường lại càng tốt hơn.

Từ sáng sớm, công ti Ái Luyện bên kia đã gửi thời gian và địa điểm gặp mặt cho cô, Trì Yên dậy thật sớm, rửa mặt xong liền ngồi trước gương trang điểm.

Khương Dịch đang thay quần áo, trong gương, cơ thể anh trần trụi, nửa người trên ánh trong gương, cơ bắp nổi rõ, những đường cong

cực kì rắn chắc.

Mũi Trì Yên hơi nóng lên, có nhéo nhẹ một cái, làm sao cũng không thu tâm mắt lại được, tay cầm chuốt mi run run, lại tạo một vết đen nhỏ trên mí mắt.

Cô buồn bực kêu lên, quay đầu nhìn Khương Dịch: “Anh thay quần áo xong chưa?”

Người đàn ông đang cài nút áo liếc nhìn cô một cái.

“Biết rõ còn cố hỏi.”

“..... Vậy anh mặc nhanh nhanh lên”

Trì Yên sờ sờ mũi, ánh mắt từ trên xương quai xanh của anh dừng lại mấy giây rồi mới dời đi, chột dạ giải thích: "Em sợ anh chậm giờ làm thôi!"

Cô nói rồi lại quay đầu lại, cầm nước tẩy trang xóa cái vết đen kia.

Bởi vì sợ rửa không sạch, cô nghiêng người ghé sát vào gương để rửa, lúc lau xong lui về lại đập lưng vào người phía sau.

Tay Khương Dịch đỡ nhanh trên vai cô “Hôm nay muốn đi ra ngoài sao?”

Trong gương, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Trì Yên ngồi, Khương Dịch đứng, một người nâng mắt, một người hơi rũ mi, trong tay cô vẫn còn nắm chặt bông tẩy trang, đầu ngón tay có dính nước tẩy trang nhớp nhớp nhanh chóng lan truyền cảm xúc, cô gật gật đầu, rời tầm mắt ra khỏi gương, sau đó quay đầu nhìn trực

tiếp vào anh.

“Muốn đi bàn chuyện bên Ái Luyến một chút.”

Dừng một chút, Trì Yên cảm thấy con mắt Khương Dịch còn cao hơn cô mấy phần, chưa chắc đã biết nhãn hiệu này nên giải thích một câu: "Là một nhãn hiệu trang sức"

“Anh biết.”

Khương Dịch hơi cúi người xuống, tay từ trên vai cô hướng lên phía trên, nhẹ nhàng dường ở hõm vai cô.

Mấy ngày nay nhiệt độ tăng, Trì Yên chỉ mặc một cái váy hai dây, vốn dĩ định lúc ra ngoài sẽ mặc thêm một chiếc áo len mỏng, lúc này còn chưa kịp mặc, bàn tay ấm áp của anh đã dính sát vào da thịt cô rồi. Trì Yên cúi đầu nhìn bàn tay kia, ngón tay Khương Dịch rất nhẹ nhàng vuốt ve trên da cô mấy cái.

Ngay lúc Trì Yên cảm thấy khó chịu anh lại nói: “Thẩm Ninh là nhà thiết kế của bọn họ”

Chính là tình địch số một của cô.

Trì Yên đương nhiên nhớ rõ cái tên này.

Cô nhú mào, ngón tay Khương Dịch nhẹ nhàng mở ra, từ đuôi mào cô vừa vẽ đến đôi môi hồng, sau đó lại nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô một cái: “Đừng để bản thân chịu ấm ức!”

Trì Yên “Nga” một tiếng, thấy Khương Dịch phải đi lại đuổi tay túm chặt tay anh: “Rốt cục anh và Thẩm Ninh có quan hệ gì?”

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô, “Trước kia cô ấy từng tỏ tình với anh.”

Mắt Trì Yên sáng ngời, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh trong mắt lại có chút hiếu kì cũng không quá rõ ràng. Khương Dịch lại cúi người hôn lên môi cô lần nữa, một nụ hôn mềm mại kéo dài, "Bị anh từ chối rồi."

Chương 24

Dường như Khương Dịch cố ý dừng lại một chút.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi thế thôi, Trì Yên lại như ngồi trên một chuyến tàu lượn siêu tốc, khóe môi cô khẽ nâng lên, cô nghiêng đầu tránh nụ hôn ngày càng sâu của anh.

“Anh sẽ đi trễ đấy!”

Đôi môi mỏng của Khương Dịch rơi xuống má cô, nhưng vài giây sau anh đã bắt lấy cằm cô, xoay mặt cô về, tư thế của anh có chút không thoải mái, bèn dứt khoát bế Trì Yên từ trên ghế dậy ôm vào lòng, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Trì Yên nén giận, chưa được bao lâu, mặt đã nghẹn đỏ cả lên.

Lúc này Khương Dịch mới rời khỏi môi của cô, chuyển sang nhẹ nhàng hôn bên khóe môi cô, “Đã muộn rồi.”

Từ lúc Trì Yên gọi anh lại, anh đã biết muộn mất rồi.

“Thế sao anh không đi nhanh đi?”

“Dù sau cũng trễ rồi, chậm thêm mấy phút nữa cũng chả sao.”

Trì Yên: “...”

Đây là logic gì thế hả.

Trì Yên vẫn bị anh ôm vào trong lòng, mùi sữa tắm trên người rất dễ chịu, hòa với mùi kem cạo râu buổi sáng, sạch sẽ mát lạnh.

Cô dứt khoát mặc kệ anh ôm, không biết qua bao lâu, Trì Yên nhỏ giọng nói: “Anh nên đi rồi đấy.”

Anh khẽ “Àn” một tiếng, nhưng tay lại trượt từ trên vai cô xuống, kéo luôn cả dây áo cùng đi, Trì Yên da gà nổi khắp người.

Cô chỉ có thể nâng tay giữ lên để dây áo không rơi hẳn xuống, “Khương Dịch... anh cứ tiếp tục như thế, có khi nào công ty có thể sẽ bị anh làm cho phá sản không?”

Làm việc không đàng hoàng chút nào.

Trì Yên cảm thấy câu này nói ra không được tốt lắm, cho nên cũng ép giọng thấp xuống một chút, nếu không cẩn thận, căn bản cũng chẳng nghe rõ.

Rõ ràng, Khương Dịch đã nghe rõ, anh cười nhẹ một cái, giọng vừa thấp lại hơi khàn: "Quản tốt việc nhà đi!"

Khương gia là Khương gia, anh là anh, hoàn toàn là hai cá thể độc lập chẳng chút liên quan nào.

Huống hồ "Có phá sản thì vẫn nuôi nổi em"

.

Lúc Trì Yên đến tổng công ty Ái Luyện, thì sớm hơn thời gian hẹn là 15 phút.

Cô không có thói quen phải để cho người ta đợi lâu, nên đã tính toán

thời gian thật tốt, đến sớm hơn một chút.

Bởi vì phải lên tầng cao nhất nên phải đi thang máy lên.

Sau khi nhân viên thang máy ấn tầng trệt giúp cô xong, hình như là nhận được chỉ thị nào đó, quay ra xin lỗi rồi giải thích với cô hai câu, liền vội vàng vàng đi làm chuyện khác trước.

Trì Yên cũng không để ý nhiều vấn đề này, sau khi người kia ra ngoài thì ấn nút đóng cửa đi lên tầng trên.

Thang máy từ từ đi lên từng tầng từng tầng một, Trì Yên nhìn chăm chăm vào con số đang biến hóa không ngừng kia, chợt lại nghe thấy tiếng di động kêu.

Là tin nhắn của Tống Vũ

【 Tin siêu siêu hot! Mấy ngày trước có nói với chị chuyện Khương Dịch kết hôn rồi đúng không, bạn em bên tòa soạn đã viết xong bản thảo thông báo rồi, lần này bên Khương Dịch cũng chả có ý muốn áp xuống chúy nào, nói không chừng chỉ nửa tiếng nửa thôi là có thể thấy tin tức này rồi đấy! 】

Trì Yên xoa xoa đuôi mắt, đáp cô ấy: 【 trước kia đều sẽ bị áp xuống sao? 】

Hai ngày nay cô vội vàng đi quay, thật ra cũng đã quên bém mắt phải nói chuyện này với Khương Dịch luôn.

Vốn dĩ việc này cũng chả ảnh hưởng lớn đến Trì Yên, dân mạng dù có thần thông quảng đại tới mấy cũng chẳng có khả năng đào ra tin tức Khương Dịch không muốn công khai.

Anh không muốn cho người khác biết, vậy khẳng định sẽ chẳng ai biết cả.

Tống Vũ rep lại rất nhanh: 【 Ý của Lục tổng đấy, tin tức của Khương tổng đều phải quá tay anh ta mà, nhưng mà trước kia đều bị áp xuống, có khả năng do tình huống lần này đặc thù nên không đề nặng thôi. 】

Cách vài giây, 【 đúng rồi, chắc chị cũng biết Lục tổng nào đúng không? 】

Tâm tư Trì Yên đã chẳng còn đặt ở chốn này, cũng không lập tức trả lời lại.

Tống Vũ cho rằng cô không biết, vội giải thích: 【 chính là bạn tốt của Khương Dịch, hai tháng trước, em có cơ hội gặp anh ta một chút, phát hiện rất nhiều đại minh tinh đều chú ý đến anh ta, kết quả, Lục tổng cũng chả nhìn ai được mấy cái. 】

Đây là chắc chắn rồi, ông trùm ngành truyền thông Lục Cận Thanh, người muốn nịnh bợ cậu ta tất nhiên không ít.

Lúc mà Tống Vũ nhìn thấy, chắc chắn Lục Cận Thanh cũng chẳng chú ý gì tới cô ấy cả, nếu không cô cũng đã chẳng có cái kiểu phản ứng này rồi.

Tống Vũ: 【 bọn họ hình như quen nhau rất nhiều năm rồi, vốn dĩ lúc chưa biết Khương tổng kết hôn, em vẫn luôn cho rằng bọn họ mới là chân ái. 】

Cô không đem đoạn lời sau của Tống Vũ đặt ở trong lòng.

Mới vừa đáp lại một chuỗi dấu ba chấm, “Đinh” một tiếng, cửa thang

máy mở ra, đã tới tầng cao nhất rồi.

Công ty Ái Luyện không hề nhỏ, tầng cao nhất trống trải, hành lang cực kì dài

Trì Yên đi dọc theo hành lang, lúc đi đến cuối cùng mới thấy được văn phòng giám đốc điều hành, cô đứng yên, lấy di động ra nhìn thời gian một chút, sau đó mới gõ cửa.

Rất nhanh đã có người ra mở cửa.

Trì Yên đối với công ty này cũng không tính là quen, nhưng trước kia đã hỏi Bạch Lộ về mấy lãnh đạo cao cấp của công ty, ví như người trước mặt này, Bạch Lộ đã cho cô xem ảnh rồi.

Là phó tổng giám đốc của Ái Luyện.

Hình như họ Lưu thì phải.

Người nọ nhiệt tình chào hỏi: “Trì tiểu thư phải không? Xin chào. Xin chào.”

Trì Yên gật đầu, cong môi đáp lại: “Xin chào, Lưu tổng.”

Rõ ràng Lưu tổng không ngờ cô biết họ mình, không khỏi nhìn cô thêm mấy lần, sau đó mới ý thức không được thích hợp lắm mới thu tầm mắt lại, dẫn cô vào trong.

Văn phòng sáng sủa rộng rãi, bố trí cũng xa hoa.

Sau khi đi được vài bước, Trì Yên chú ý tới người đang ngồi ở giữa sofa.

Thẩm Ninh cúi đầu xem bản thảo thiết kế, đầu chẳng thèm nâng lên nhìn cô lấy một cái.

Lưu tổng chú ý tới ánh mắt của cô, giới thiệu: "Đây là tổng giám thiết kế của công ty chúng ta, Thẩm Ninh."

Thẩm Ninh nghe thấy có người nhắc tới tên của mình, lúc này mới ngẩng đầu lên, cô ta khẽ nhếch mày, trên mắt lộ ra một loại xa cách cùng kiêu ngạo, hoàn toàn khác với dáng vẻ lần trước Trì Yên gặp được.

Cô ta liếc mắt đánh giá Trì Yên, có thể là bởi vì lần trước hoàn toàn xem cô như không khí nên lần này phải mất gần nửa phút mới nhận ra đã từng gặp cô ở đâu, khuôn mặt cô ta xinh đẹp, khóe mắt hơi nheo lại: "Hóa ra là cô a....."

"Hai người quen nhau sao?"

Thẩm Ninh cảm thấy có chút không thích hợp, giọng nói lãnh đạm: "Gặp qua một lần."

Trì Yên lớn lên xinh đẹp, có một khuôn mặt cực kì dễ nhận, đặc biệt là cặp mắt kia, lần trước, cho dù Thẩm Ninh không chú ý tới cô nhưng liếc qua một hai lần cũng có chút ấn tượng.

Cô ta lại một lần nữa nhìn xuống bản thảo thiết kế, sau khi lật đến một trang nào đó, lại nhìn Lưu tổng: "Lưu tổng, phiền giúp tôi lấy một ly nước, cảm ơn."

Nghe thái độ cùng ngữ khí của Thẩm Ninh, Trì Yên cảm thấy chẳng giống tổng giám thiết kế của Ái Luyện mà giống như tổng giám đốc Ái Luyện thì đúng hơn đấy, đối với phó tổng lại là cái bộ dạng hất hàm sai khiến, tư thái cao ngạo thế này cơ.

Rất nhanh, phản ứng của Lưu tổng càng làm Trì Yên khẳng định ý nghĩ này.

Ông ta đến nửa phần do dự hay không vui đều không có, lập tức khom lưng cúi đầu đi ra cửa rót nước.

Sau khi cửa văn phòng đóng lại, Thẩm Ninh bỏ bản thảo thiết kế sang bên: “Trì tiểu thư?”

Trì Yên cũng không né tránh ánh mắt cô ta, gật đầu.

Lần đó, lúc Thẩm Ninh gặp Thẩm Văn Hình ở bệnh viện, có hỏi một câu có thấy Khương Dịch đâu không, kết quả nhận được lại là không.

Ý chính là Khương Dịch lừa cô ta.

Trực giác của Thẩm Ninh nói rằng, hai người kia hẳn có quen biết, lông mày tinh tế của cô ta khẽ nhíu lại, đi thẳng vào vấn đề: "Cô có quen Khương Dịch không?"

Trì Yên vốn dĩ muốn nói “Không quen”, lời nói tới bên miệng rồi, lại đột nhiên sửa lời.

“Quen.”

Lông mày Thẩm Ninh càng nhăn chặt, giác quan thứ 6 của cô ta rất đúng, nói rằng quan hệ của Trì Yên và Khương Dịch không hề tầm thường.

Hơn nữa còn không giống kiểu quan hệ không bình thường của cô ta và Khương Dịch.

Lưu tổng đã đẩy cửa trở lại, ông ta còn đặc biệt chu đáo mà rót thêm một ly cho Trì Yên. Trì Yên cảm ơn rồi nhận lấy, sau đó ngay lập tức nghe thấy Lưu tổng bên cạnh nói một câu: "Đúng rồi, Ninh Ninh, lúc này chú nghe thư kí bát quái, nói Khương tổng kết hôn rồi."

"Hai đứa quen nhau nhiều năm như vậy, cháu chắc đã sớm biết rồi phải không? "

Trì Yên chú ý ở chỗ "quen nhau nhiều năm như vậy".

Cô với Khương Dịch mới quen nhau 8 năm, không dài, không ngắn, nhưng hình như so với thời gian quen Thẩm Ninh thì lại quá ngắn.

Câu nói vừa rơi xuống được vài giây, Thẩm Ninh đột nhiên "A" một tiếng.

Bởi vì là dùng ly giấy một lần, tay cô ta vừa dùng chút lực, ly giấy đã bị bóp nhăn, nước bên trong tràn ra, tuy không bỏng nhưng ít nhiều vẫn hơi nóng.

Lưu tổng hoảng sợ, vội vàng rút khăn giấy đưa qua: "Ninh Ninh cháu cẩn thận một chút, bằng không chú làm sao ăn nói với Thẩm đồng a....."

Thẩm đồng..... Chủ tịch Ái Luyện hình như họ Thẩm.

Khó trách.

Ngón tay Trì Yên vuốt ve dọc miệng ly giấy, sau đó đưa đến bên môi uống một ngụm.

Cô thấy đáy mắt Thẩm Ninh thoáng qua điều gì đó, rất nhanh lại khô

phục bình tĩnh, “Lưu tổng, chú đi ra ngoài trước đi, tôi có việc cần nói với Trì tiểu thư một chút.”

Lưu tổng dặn dò lại vài câu, rất nhanh không nói hai lời đi ra cửa.

Trong văn phòng nhanh chóng chỉ còn lại hai người bọn cô.

Không ai nói chuyện, cực kỳ giống sự yên bình trước cơn bão táp trước

Trì Yên chậm rì rì uống nước, sau khi thấy đáy, cô thấy Thẩm Ninh đứng dậy đi đến, “Lần trước Khương Dịch có mặt ở phòng bệnh của Trần Trần, là vì cô phải không?”

“Tôi nói không phải, cô sẽ tin sao?”

Thẩm Ninh hít vào một hơi, tâm tư người phụ nữ này rõ ràng rất thâm trầm, giống như bề ngoài cô ta lúc này vẫn bất động thanh sắc, "đối tượng kết hôn của anh ấy cũng là cô?"

“Phải.”

Thẩm Ninh cảm thấy bản thân bị người phụ nữ trước mặt bức điên rồi.

Cô ta phải cố gắng kiềm chế lắm mới không có thay đổi quá lớn, nhưng nhìn Trì Yên giống như chẳng để ý chút nào, giọng điệu nói chuyện đều nhẹ nhàng băng quơ. Càng chẳng hề gợn sóng, lực sát thương lại thật sự kinh người.

Đầu ngón tay Thẩm Ninh dùng sức, móng tay được sửa cẩn thận lại sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, dường như cô ta đã chẳng cảm thấy chút đau đớn nào nữa, cười nhạt một tiếng: "Cô lăn lộn trong giới giải

trí hỗn loạn, nhảy vào vũng nước đục này còn hi vọng có thể lâu dài bên Khương Dịch sao?"

Trì Yên nâng mắt.

“Chú Khương khẳng định cũng không đồng ý đúng không?”

Không thể không thừa nhận, Thẩm Ninh cũng rất hiểu về Khương gia.

Khương Bác Đào quả thật không đồng ý, hơn nữa nhìn qua còn là cực kì phản đối nữa kia.

Trì Yên “Nga” một tiếng, tim cô đập càng nhanh, lại càng là bội phục sự bình tĩnh ngoài mặt của mình, giọng nói của cô vẫn như thường: “Thì đã sao chứ?”

“Ít nhất tôi không cần hẹn trước vẫn có thể cùng anh ấy ăn cơm tối.”

Thẩm Ninh: “.....”

Lần trước lúc cô ở bệnh viện có hỏi Khương Dịch buổi tối rảnh không.

Khương Dịch, người này luôn luôn dứt khoát lưu loát, đấy cũng chẳng oхай lần đầu tiên cô ta bị từ chối.

Đối với tất cả mọi người anh đều lãnh đạm như thế, Thẩm Ninh tập mãi cũng đã thành thói quen, quen đến mức chẳng chút suy nghĩ nhiều, vừa định lên tiếng, di động lại chọt reo.

Trì Yên rũ mắt, nhẹ híp lại mới miễn cưỡng thấy được tên báo hiện lên trên màn hình di động.

Lục Cận Thanh.

Ặc, cậu ta thế mà cũng quen người phụ nữ này sao.

Thẩm Ninh nhìn thấy ánh mắt cô, ấn nhận điện thoại, còn chưa kịp nói gì, người ở đầu bên kia đã lên tiếng trước.

Giọng rất nhẹ, trầm thấp lạnh lùng

“Tôi là Khương Dịch.”

Chương 25

Thẩm Ninh sững sốt chớp mắt một cái, sau đó phải nhìn lại tên thông báo trên màn hình điện thoại một lần.

Là Lục Cận Thanh, không sai.

Giọng cô ta có chút khô khốc, xoay người đưa lưng về phía Trì Yên nhấp ngụm trà, “Anh.....”

“Di động không có số của em nên mới dùng máy Cận Thanh.”

Ngón tay Thẩm Ninh xoắn chặt, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Trì Yên càng lúc càng thấy người này rất lợi hại, vừa rồi lúc nói chuyện với cô chỉ thiếu điều xòe móng vuốt ra, mà bây giờ nhận điện thoại của Lục Cận Thanh lập tức thay đổi thái độ rồi.

Khoảng cách hai người hơi xa một chút nên cô cũng chẳng nghe được giọng trên điện thoại. Tình thế kéo dài chưa bao lâu đã thấy Thẩm Nĩnhoay người lại nhìn cô.

Sắc mặt cô ta không được tốt lắm, tay cần di động siết lại trắng bệch, giọng vẫn rất nhẹ, mềm mại yếu ớt: "Trì tiểu thư, cô có thể tránh mặt đi một chút được không?"

Phụ nữ quả nhiên là giỏi thay đổi.

Trì Yên từ trên người Thẩm Ninh đã có thể suy ra kết luận này, cô cũng không có thói quen xấu nghe trộm người ta nói điện thoại, gật

đầu đáp, trước khi ra khỏi cửa còn nhắc nhở cô ta một câu: "Tổng giám Thẩm à, hy vọng cô có thể xử lí việc riêng nhanh một chút."

"Tôi rất bận đấy."

Thẩm Ninh cắn chặt răng, biết đầu kia có Khương Dịch đang nghe, ghen một bụng tức cũng không dám phát tác, chờ sau khi đóng cửa xong, cô ta mới cố hết sức điều chỉnh giọng nói: "Khương Dịch..... giờ anh nói đi."

Đầu dây Khương Dịch bên kia vang lên tiếng bật lửa, loáng thoáng còn có thể nghe thấy Lục Cận Thanh đang nói vài câu bát quái gì đó.

Một lát sau, người bên kia mở miệng, lần này biến thành giọng của Lục Cận Thanh.

"Thẩm Ninh."

"Àn," Thẩm Ninh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, "Cận Thanh..... Khương Dịch đâu?"

"Anh ấy đang hút thuốc."

Lục Cận Thanh cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào chủ đề luôn: "Tôi nghe Sở Sở nói, lúc trước cô không thích cô người mẫu nhỏ làm đại ngôn cho nhãn hiệu gia đình nhà mình nên lúc cô ấy thử nhãn cố tình chọn cái nhỏ hơn hai size cho cô ấy."

Thẩm Ninh nghe cái hiểu cái không.

Cô ta quả thật đã làm ra chuyện này, cái ả người mẫu rất xinh đẹp, nhìn thanh cao đúng kiểu đóa bạch liên hoa, cô ta thật sự không nhìn nổi mới trong tối ngoài sáng chính cô ta một chút.

Nhưng mà đây là chuyện của 2 năm trước rồi.

Lục Cận Thanh tiếp tục nói: “Nghe nói cái nhẫn kia sau đó không tháo ra được, cuối cùng phải gọi nhân viên tới giúp.”

Giọng cậu rất nhẹ, ngữ khí cũng không mặng không nhạt, giống như thật sự chỉ đang tường thuật một sự thật chẳng có nửa xu quan hệ đến mình, chẳng hề có ý muốn chỉ trích cô ta chút nào.

Thẩm Ninh tạm dừng vài giây, cuối cùng vẫn lên tiếng.

“Ách” trong giọng nói của Lục Cận Thanh mang theo mấy phần trêu đùa, “Vị kia nhà anh tư đâu rồi, cô không thuận mắt chị ấy, không phải muốn chinh chị ấy đấy chứ?”

Lục Cận Thanh đã trực tiếp nói ra sự thật rõ ràng rành rành.

Thẩm Ninh quả thật nhìn Trì Yên không thuận mắt

Rõ ràng cô ta mới là người cùng Khương Dịch lớn lên, từ nhỏ đến lớn rồi đến hiện tại, thế mà không biết từ xó nào nhảy ra một Trì Yên lại chiếm trước cơ hội.

Từ trước đến nay quan hệ của Thẩm gia và Khương gia vốn không tồi, lúc cô ta và Khương Dịch quen nhau, cả hai cũng mới tầm 8-9 tuổi.

Mười năm nay, Khương Dịch vẫn luôn không có bạn gái. Thẩm Ninh vốn cho rằng, dù Khương Dịch hiện tại không có ý gì với cô ta nhưng sớm muộn gì rồi cũng sẽ là của cô ta.

Cho dù bên nhau không phải vì thích thì cha mẹ trưởng bối hai nhà

cũng sẽ can thiệp vào.

Nào biết, cô ta vừa xuất ngoại đào tạo một năm trở về, sự tình đều đã thay đổi rồi.

Thẩm Ninh nuốt mạnh xuống, không nói gì.

“Đây là thừa nhận rồi?”

Rốt cục Thẩm Ninh cũng mở miệng: “Anh đưa điện thoại cho Khương Dịch đi.”

Đầu bên kia an tĩnh chưa đầy nửa phút, giọng Khương Dịch đã truyền qua ống nghe.

Lại cục kì đơn giản chỉ nói một chữ: “Nói.”

Dường như vì vừa hút thuốc xong, giọng anh lúc này có chút khàn khàn, mơ hồ lộ ra chút biếng nhác.

Thẩm Ninh hít một hơi thật sâu: “Em vẫn chưa làm gì động đến cô ta, anh đã lo đến nỗi vội đi che chở như vậy sao?”

Khương Dịch không đáp, tiếng bật lửa lại vang lên một chút.

Hình như Lục Cận Thanh có mắng anh một câu, Khương Dịch cũng không để ý đến cậu ta.

Thẩm Ninh: “Chúng ta quen nhau đã lâu như vậy .....

Lần này, cuối cùng Khương Dịch cũng đáp cô một câu, “Thời gian anh và Trì Yên quen nhau cũng không ngắn.”

“Vậy mà anh lại làm đến mức vì cô ta mà uy hiếp em sao?”

Lục Cận Thanh là kiểu người tương đối thích xem diễn trò, vừa rồi lúc nhận điện thoại, cậu ta còn làm bộ không cẩn thận mở loa ngoài.

Khương Dịch cũng không tắt đi, cho nên cậu mới nghe rõ được mấy lời này.

Lục Cận Thanh cảm thấy, có vài người phụ nữ, luôn ý vào ưu thế của bản thân, lại quen thành thói nâng bản thân lên quá cao rồi.

Ví như Thẩm Ninh.

Thời gian mấy người bọn họ quen nhau quả thật cũng khá dài.

Nhưng thời gian dài không có nghĩa là tình cảm sẽ sâu nặng.

Thẩm Ninh thích Khương Dịch, trong vòng bạn bè của bọn họ đã chẳng còn là bí mật nữa, đó là một loại yêu đơn phương táo bạo mà trắng trợn đấy.

Nhưng yêu đơn phương thì tất nhiên không mấy tốt đẹp.

Cô ấy đã thổ lộ với Khương Dịch mấy lần, Khương Dịch cũng đã từ chối mấy lần rồi.

Người này cũng là quá cố chấp, dường như đã chắc chắn dù sớm hay muộn thì Khương Dịch cũng sẽ là của cô. Lúc còn học cao trung, còn thường xuyên tự nhận mình là bạn gái Khương Dịch, còn đi dạy dỗ mấy bạn nữ dám viết thư tình cho Khương Dịch nữa chứ.

Sau bị người ttong nhà dạy dỗ một trận, cô mới thu liễm một chút.

Vốn dĩ mấy năm nay Thẩm Ninh rất ít nhắc lại bản thân thích Khương Dịch, bọn họ cũng cho rằng thời gian quá dài đã khiến cô hết hy vọng rồi, kết quả, không ngờ, lửa rừng quả nhiên thiêu bất tận*, tình cảm kia quả thật giống như cỏ dại lan nhanh góc đầu trở lại.

(*lửa rừng cháy mãi không hết: ý nói tình cảm của Thẩm Ninh lâu như vậy mà vẫn còn)

Đầu điện thoại bên kia, cô ta thấy anh chẳng nói lời nào, tưởng rằng anh đã mềm lòng, giọng cũng chậm lại một chút: "Sao lại không lên tiếng nữa thế?"

Khương Dịch đem điếu thuốc đang hút dở dập trong gạt tàn, nâng mắt hỏi Lục Cận Thanh: "Cô ấy vừa nói cái gì?"

Vừa rồi anh có hơi thất thần một chút, bởi vì nhớ đến lần trước, lúc anh tháo nhẫn ra cho Trì Yên, nhóc con kia ứa nước mắt, trong suốt long lanh, muốn rơi cũng không được.

Trong lòng phiền muộn làm người ta cáu gắt.

Lục Cận Thanh nghiêng người liếc anh một cái, lặp lại lời Thẩm Ninh vừa nói một lần.

Thẩm Ninh vẫn đang cầm điện thoại đợi anh đáp lại.

“Có chút chuyện.”

Thẩm Ninh còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy Khương Dịch đáp lại: “Cô ấy là vợ của anh, còn em là ai?”

“Em là gì của anh sao?”

Sau khi Trì Yên ra khỏi văn phòng, lại ở hành lang đi tới đi lui hai vòng nữa.

Bên ngoài chẳng có bóng người, đôi giày đế bằng của cô dẫm lên sàn nhà bóng loáng kia hình như đều tạo nên những tiếng vang đáp lại.

Trì Yên đợi đến phát chán, lúc đi đến vòng thứ ba, bèn lấy di động ra gọi cho Khương Dịch.

Sau hai tiếng chuông vang, anh tắt điện thoại.

Trì Yên cho rằng anh đang bận, định rời khỏi giao diện, kết quả lại không cẩn thận ấn nhầm lại tiếp tục gọi qua thêm một cuộc điện thoại.

Cô vội vàng muốn ngắt cuộc gọi, đầu bên kia lại nhanh hơn, “Đô” một tiếng, trên màn hình tự động trở về giao diện chính, chưa tới vài giây, khi mà cô đang đưa tay sờ sờ mũi, lại nhận được một tin nhắn.

【 ngoan, chờ anh vài phút. 】

Vì thế Trì Yên cất di động, ngoan ngoãn đứng bên ngoài chờ anh.

Lục Cận Thanh và Thẩm Ninh nói chuyện điện thoại đã hơn 10 phút rồi, cũng chẳng biết có chuyện gì lớn không nữa.

May mà tầng cao nhất ít người, cho nên không ai chú ý tới cử chỉ quái dị của Trì Yên.

Cô chán muốn chết lấy di động ra lướt Weibo.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủn mà số lượng fan trên weibo của cô đã tăng gấp mấy lần luôn rồi.

Mấy ngày trước Tống Vũ cũng cùng cô tương tác với nhau, vốn dĩ vẫn luôn ở bình luận phía dưới bài đăng của nhau, hôm nay Trì Yên lại bất ngờ nhận được tin nhắn của cô ấy.

【 Yên Yên..... Hôm nay em mới phát hiện..... Lướt tổng thể mà follow chị đấy.....】

Lúc trước Tống Vũ gửi tin nhắn đến, giống hệt như cách nói chuyện cực kì thẳng thắn, vậy mà hôm nay lại liên tục dùng dấu ba chấm, quá hiển nhiên là đã bị kinh sợ không nhỏ.

Trì Yên tròn tròn mắt nói dối: 【Thật không? Em không nói chị thật sự cũng không biết đấy】

【 Thôi đi, em thấy chị cũng follow anh ta rồi! 】

Nga..... cô quên mất tiêu.

Trì Yên định chuyển đề tài: 【 hôm nay em không phải quay sao? Còn có thời gian lướt Weibo à. 】

【 ha hả, đừng nói lảng sang chuyện khác với em, hôm nay em thật sự rất nhàn rỗi đấy. 】

Tống Vũ: 【 Em nhớ rõ chị còn chưa có kí hợp đồng với công ty mà】

【 đúng vậy, loại nghệ sĩ tuyến 18 như chị đây thì làm gì có tư cách kí hợp đồng với công ty nào chứ. 】

【 phi. 】

Tống Vũ gửi một icon khinh thường qua, 【 có phải Lục tổng phát hiện tiềm lực của chị, muốn kí hợp đồng với chị nên mới chú ý tới chị không? 】

Nguyên nhân Lục Cận Thanh follow cô, Trì Yên biết rất rõ ràng.

Bởi vì Khương Dịch chứ sao.

【 đừng suy nghĩ vớ vẩn, không phải. 】

【 vậy vì cái gì mà anh ta lại follow chị chứ? 】

【 thật sự muốn biết sao? 】

【 cực kì muốn. 】

【 muốn cũng không có biện pháp, chị cũng không biết. 】

Tống Vũ cũng cảm thấy cô thật sự không biết, không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại hỏi cô: 【 nếu Lục tổng thật sự muốn kí hợp đồng với chị, chị có đồng ý không? 】

Trì Yên bị cô hỏi như thế lại cảm thấy bản thân giống như là vì nghệ thuật hiến thân vậy.

Cô có chút dở khóc dở cười: 【 sao lại không muốn chứ? 】

【 oa, Lục tổng phong lưu như vậy, chị không sợ anh ta dùng quy tắc ngầm với chị sao? 】

Ha hả..... Lục Cận Thanh hẳn là không dám đâu.

Trì Yên không trực tiếp trả lời vấn đề này, nói chêm chọc mấy câu rồi chuyển sang một đề tài khác.

Hai người không biết buôn dưa bao lâu, Thẩm Ninh mở cửa đi ra, saocs mặt cô ta thoạt nhìn cực kì không tốt, không phải kiểu nhợt nhạt mà lại giống như là bị ghen một bụng tức giận vậy đó.

Trì Yên nghĩ thầm, Lục Cận Thanh thật lợi hại, ngăn ngùn vài phút đã có thể đem khí thế của cô ta làm xẹp xuống hơn nửa rồi.

Thẩm Ninh cũng chưa thềm nhìn cô, đã gọi điện thoại nội tuyến kêu Lưu tổng qua bàn chuyện chính sự.

Trong lòng Trì Yên cực kì hiếu kì, lại hiểu rõ đạo lí tò mò hại chết người ta nên trong suốt quá trình bàn việc, đều ngoan ngoãn ngậm miệng không nhắc một chữ đến Khương Dịch.

Từ việc mang thiết kế mới của Ái Luyện ra, đến việc đơn giản xác nhận hợp đồng công việc, cuối cùng bàn bạc xong thì đã hết nửa ngày rồi.

Dường như Thẩm Ninh cực kì không muốn nhìn thấy cô, toàn bộ hợp đồng đều giao cho giám đốc Lưu bàn bạc cùng cô, cả người đều kiêu căng ngạo mạn rời đi, hệt như một con khổng tước cao ngạo.

Vừa hay, Trì Yên cũng không muốn thấy cô ta.

Hợp đồng rất ổn, Lưu tổng cũng không sốt ruột, chờ cô xem kĩ từng điều khoản một. Giữa chừng, Lưu tổng nhìn không được muốn đi toilet. Trì Yên đã chụp hình hợp đồng, gửi qua cho Bạch Lộ một phần, ngấm lại lại thấy không ổn, lại gửi qua bên Khương Dịch một

lần.

Bạch Lộ rep trước: 【 Yên Nhi nhà ta giỏi nhất, hợp đồng đã tìm luật sư mình quen biết xem qua, không phát hiện vấn đề gì cả. 】

Cách không đến nửa phút, Khương Dịch cũng gọi điện thoại qua.

Lưu tổng mới đi ra ngoài được vài phút, cô nghĩ ông ấy hẳn là sẽ không trở lại nhanh như thế nên ấn tiếp nghe, “Uy?”

Ở trong văn phòng của người khác, cô theo thói quen hạ thấp giọng xuống, tinh tế mềm mại.

“Hợp đồng không có vấn đề.”

“Ân..... Anh có ý kiến gì không?”

Dù sao cũng là công ty Thẩm gia

“Ân,” Giọng Khương Dịch có chút buồn bực, mang theo tiếng hít thở nặng nề “Anh sẽ không can thiệp vào công việc của em.”

Rốt cuộc Trì Yên cũng nghe ra điểm không thích hợp: “Khương Dịch, giọng anh sao lại khàn thế?”

Chương 26

“Tùy em nghĩ thôi”

Trì Yên cực kì không tin, cô vừa định lên tiếng phản bác lại nghe được tiếng mở cửa rất nhẹ, ban đầu cô còn tưởng là Lưu tổng đi toilet đã trở lại, vừa đưa mắt qua mới phát hiện cửa văn phòng căn bản chẳng có thay đổi gì.

Ngược lại, đầu dây điện thoại bên kia, giọng Khương Dịch vừa cất lên vài giây, tiếng ồn ào lại càng lúc càng lớn.

Lời tới miệng rồi, Trì Yên lại nuốt trở về, quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã tối sầm rồi.

Bấy giờ mới nhìn thời gian, đã hơn 7h tối rồi.

Trì Yên: “Đang bàn công việc à?”

“Ân.”

“Có phải đang uống rượu không?”

Trì Yên bắt đầu hiểu vì sao giọng anh lại khàn như vậy.

Mỗi lần Khương Dịch uống nhiều rượu, giọng sẽ hơi khàn, tuy không nghiêm trọng nhưng rất rõ ràng.

Người bên đầu kia không đáp.

“..... Uống nhiều quá rồi đúng không?”

“Không có.”

“Thế sao giọng lại khàn như vậy chứ?”

“Hút thuốc nhiều.”

Quả thật hút hơi nhiều.

Trước kia tuy rằng Khương Dịch cũng hút thuốc, nhưng lại biết Trì Yên không thích, nên cả ngày cũng chỉ hút có vài điếu, sợ trên người lại nặng mùi thuốc.

Nhưng hôm nay lại không giống.

Sợ Trì Yên chịu ủy khuất, nhưng anh lain không thể quang minh chính đại tới, chỉ một buổi chiều đã hút rất nhiều thuốc, sau khi hộp thuốc hết, Lục Cận Thanh còn "xuy" một tiếng, trực tiếp ném bật lửa vào thùng rác luôn.

Nhưng Trì Yên không biết điều đó, chỉ cho rằng công việc của anh có điều phiền muộn, sau khi nhìn thời gian trò chuyện, vốn định ngắt điện thoại, lúc này lại nghĩ tới một vấn đề:

“Anh ăn cơm tối chưa ăn?”

“Chưa ăn.”

“Vậy khi nào anh.....”

Trì Yên còn chưa kịp nói “Xã giao xong” xong, tiếng mở cửa đã vang lên, lần này là đến từ chỗ cô bên này? Lưu tổng đã làm bấm gì đó đi

vào.

Hiển nhiên Khương Dịch cũng nghe được tiếng động bên cô, qua vài giây, giọng nói khàn khàn của anh hòa với tiếng chạm cốc hỗn loạn cùng truyền tới: "Nhớ phải ăn cơm tối đấy!"

Trì Yên: "....."

"Trước 8 giờ anh sẽ về."

Đây chính là quá nhanh rồi

Sau khi nói câu "Uống ít thôi đấy", Trì Yên đã cúp điện thoại trước khi Lưu tổng tiến qua.

.

Một đầu khác, trong phòng khách sạn.

Khương Dịch mới ngắt điện thoại, liền có người cầm ly rượu đi qua, anh giơ tay ấn ấn ấn đường, lúc này đuôi mày khẽ nhấc, ánh mắt thanh tỉnh, chẳng có nửa điểm bị nhiễm say: "Không uống."

"Khương tổng....."

Lục Cận Thanh ở bên cạnh ngắt lời, "Nhìn không thấy a? Chị dâu không cho uống đấy."

Ánh mắt cậu vừa cố ý lại như vô tình dừng ở chiếc nhẫn trên tay Khương Dịch. Người nọ rất nhanh cũng chú ý tới, lại nhớ đến tin tức hôm nay mới bị tuồn ra "Đã kết hôn" cũng biết điều không tiếp tục mòi rượu nữa.

Có mấy sao nữ nhỏ trong giới giải trí đang ngồi kia, tuổi không hề lớn, nhưng Khương Dịch cũng chẳng chú ý gì tới, cơ bản cũng chả có tí ấn tượng nào.

Anh không uống thêm chút rượu nào nữa, đến men say ban đầu cũng càng ngày càng nhạt bớt, mà tỉnh táo lại càng ngày càng tăng lên.

Ngồi bên cạnh Lục Cận Thanh là một tiểu hoa đán, chắc là rất ít khi gặp được nhà đầu tư nào đẹp trai như Lục Cận Thanh, nên miệng lưỡi cũng chưa lúc nào rảnh rỗi cả, nói chuyện nhẹ nhàng êm ái, hết như người phương Nam vậy đó.

Nhưng cũng không nói chuyện dễ nghe như Trì Yên được.

Khương Dịch nghiêng mắt nhìn cô ta một cái.

Cũng không đẹp bằng Trì Yên.

Người nọ vẫn đang tiếp tục nói chuyện với Lục Cận Thanh: "Lục tổng, anh nói xem em có nên đi xăm hình gì đó lên người không, trước kia em cảm thấy phụ nữ mà xăm hình thù chả hay ho gì, nhưng mà lần trước lại nhìn thấy có người xăm, lại khá là đẹp."

Lục Cận Thanh cảm thấy người phụ nữ này thật lắm lời.

Nhưng cậu ta lại không phải kiểu người lãnh đạm như Khương Dịch, nên "Ân" một tiếng rồi thuận miệng hỏi:

"Ai xăm trên người thế?"

"Lần trước anh còn follow cô aya trên Weibo đó," nữ minh tinh kia suy nghĩ một chút, hình như nhất thời đã quên mất tên người kia,

"Hình như..... gọi là cái gì Yên đó."

Lục Cận Thanh lập tức tỉnh rượu hơn nửa.

Cậu quay đầu nhìn sang, quả nhiên thấy Khương Dịch cũng đang nhìn qua, khóe miệng hơi dương lên, ánh mắt lại chẳng mặn chẳng nhạt.

Lục Cận Thanh: "Xăm ở đâu thế?"

Nữ minh tinh ghé sát lại một chút, nhỏ giọng nói: "Bên phải bụng dưới, có phải rất ái muội hay không? Lần trước bọn em có quay cùng nhau, lúc cùng thay đồ thì nhìn thấy."

Người nọ thấy Lục Cận Thanh dường như có điểm hứng thú, lập tức đều kéo ra hết tất cả những gì mình biết: "Chính là một đóa hoa hồng, đặc biệt lại là một đóa rất lạ mắt, màu đỏ, lúc ấy để nhìn rõ em còn ngồi xổm xuống giả bộ nhặt đồ để nhìn kỹ một cái đấy!"

Lục Cận Thanh không đáp.

"Vốn dĩ chỉ là một đóa hoa bình thường thôi, nhưng ở trên người cô ấy thì lại rất đẹp."

Lục Cận Thanh lại nhìn Khương Dịch lần nữa, người phía sau mặt vẫn chẳng có biểu tình gì, nếu không biết còn tưởng rằng anh căn bản không để ý cơ đấy.

Cậu giơ tay chống khóe môi ho nhẹ một tiếng, chỉ hai ba câu đã tổng cổ nữ minh tinh kia ra chỗ khác bồi rượu.

Nữ tinh kia tuy rằng không tình nguyện nhưng cũng không dám không nghe lời của người cho mình bát cơm, ngưng ngưng vài câu

liền dịch ra chỗ khác.

Lục Cận Thanh nghiêng nghiêng đầu, thấp giọng hỏi Khương Dịch: “Anh Tư, anh đã từng thấy hình xăm kia trên người chị dâu rồi à?”

“Không chú ý lắm.”

Quả thật anh không có chú ý, lần trước có lẩn lộn cùng Trì Yên, chỉ mãi lo cô có sẵn sàng không, hơn nữa hôm ấy đèn có vấn đề, khi tối khi sáng, sau đó lại dứt khoát tắt cả đèn bàn, căn bản không thể chú ý đến hình xăm nhỏ trên bụng cô được.

Đáy mắt Lục Cận Thanh đã có tia khinh thường muốn tràn ra ngoài rồi.

“Hai người quả thật đã kết hôn hơn nửa năm rồi sao?”

Khương Dịch mặc kệ cậu ta, anh nhìn đồng hồ, sau đó vươn tay lấy áo vét ở sau lưng ghế

Mọi người vẫn ngồi đầy ở đấy, ăn uống linh đình, bữa tiệc mới đến nửa cuộc vui, Khương Dịch đã cầm bản hợp đồng đã kí tốt, không chút khách khí mà chạy lấy người trước.

Lục Cận Thanh: “.....”

.

Buổi tối Khương Dịch có uống rượu, chỉ có thể gọi tài xế qua đón.

Anh đứng ở bên ngoài khách sạn. Thành phố Lâm An đêm tháng tư, gió đêm hình như đều đã mang theo hơi ấm, lúc thoảng qua người đều nhẹ nhẹ êm êm.

Khương Dịch đứng hứng gió một chút, cổ họng càng lúc càng ngứa.

Lúc 8 giờ kém 5 phút, một chiếc Bentley màu trắng ngừng ở trước mặt anh.

Khương Dịch mở cửa xe ngồi vào, tiện tay ném áo khoác lên ghế, “Quá.....”

Đầu anh xoay sang, lúc thấy người đang ngồi ở ghế lái thì khựng lại, dừng một chút, sau đó duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái lên cằm cô, đột nhiên dùng sức nhẹ xoay mặt cô đối diện với mình.

“Trì Yên?” giọng anh có chút khàn nhưng vẫn như cũ rất dễ nghe.

“Hôm nay là sinh nhật con gái chú Lý, nên em liền cho chú ấy nghỉ sớm.”

Chú Lý chính là tài xế.

Bên ngoài ánh đèn đường chiếu vào, Khương Dịch ngược sáng so với cô, khuôn mặt nhìn không quá rõ nhưng lại vô cùng thâm thúy.

Trì Yên và anh nhìn nhau gần nửa phút.

Mãi đến khi ánh mắt anh rõ ràng có sự biến chuyển, như là có một ngọn lửa bùng lên, cô mới chuyển tầm mắt đi chỗ khác, cúi đầu khởi động xe.

Trì Yên lái xe không nhanh được như Khương Dịch nhưng cũng may là khá ổn.

Vốn dĩ chỉ cần mười phút lái xe, vậy mà lại bị cô biến thành gần 20

phút, chờ lúc tắt máy sau đó mở cửa nhà đã là 8 rưỡi rồi.

Trì Yên tìm đôi dép lê ra đổi, lại hỏi anh lần nữa: “Anh đã ăn cơm chưa?”

Khương Dịch cúi đầu, nghe vậy nâng mắt nhìn, “Em thì sao?”

Trì Yên vừa nghe anh trả lời, liền khẳng định là chưa ăn. Cô thở dài, sau đó nhẹ sờ soạng bụng, “Em cũng chưa kịp ăn.”

“Muốn ăn cái gì, anh đi làm.”

Trì Yên cảm thấy rất khó tưởng tượng.

Cô còn nhớ rõ trước kia lúc ở Khương gia, vị tiểu thiếu gia này trước nay chưa từng bước vào phòng bếp, qua tám năm, vậy mà lại biết nấu cơm rồi.

Trì Yên còn nhớ rõ lần trước cô bị ốm, Khương Dịch còn nấu cháo cho cô, Trì Yên nhẹ nuốt nước miếng, tuy rằng rất hoài niệm hương vị kia nhưng cũng không muốn để Khương Dịch, nên sau đó lại tự sắp xếp đi vào phòng bếp.

Nấu cháo có hơi tốn thời gian một chút, lúc Trì Yên chờ bên cạnh có lấy di động ra lướt xem tin hot mới nhất.

Đứng đầu top Hot search là một cái tên hơi quen mắt.

Họ Khương, Trì Yên cảm thấy đã nghe qua ở đâu đó.

Từ sau sự việc "Tiểu Trí" lần trước, Trì Yên đã dưỡng thành thói quen trước khi làm gì thì phải tìm tòi tìm hiểu đầy đủ trước, vừa định lên baidu tra cái tên này thì Bạch Lộ đã gửi tin nhắn đến.

【 thấy Khương Vận trên hot search không? 】

Dựa vào tác phong của Bạch Lộ hẳn là muốn hỏi cô một câu có biết người này là ai không.

Lần này cô trực tiếp tình lược, hiển nhiên là kết luận không biết, sau đó cô nàng trực tiếp đơn giản giới thiệu người này hết một lượt: **【 Người đại diện kim bài của công ti Lục tổng, khoảng thời gian trước ở nước ngoài đã đào tạo ra được một nhóm nam, cực kì cực kì hot luôn, nhưng cái này không quan trọng nên mình không cần nói cụ thể. 】**

【 có cảm thấy có phải có điểm kì quái hay không? 】

Trì Yên hít một hơi, trả lời cô ấy: **【 đều họ Khương a? 】**

【 Đúng! Có người nói cô ấy là chị gái của Khương Dịch, nhưng lại chẳng có ai chứng thực cả, cũng chả ai dám đào lên luôn. 】 Bạch Lộ tiếp tục nói: **【 mỗi năm cô ấy đều đào tạo ra một người mới cực hot, là cái cây hái ra tiền đấy, có muốn theo cô ấy không? 】**

Trì Yên: **【 trước tiên, phải có công ty chịu kí hợp đồng với tớ đã. 】**

Bạch Lộ cảm thấy lời cô nói cũng đúng, chỉ có thể dùng lời nói an ủi cô mà thôi.

【 Yên Nhi, ước mơ vẫn phải có nhé! 】

Trì Yên thu di động, sau đó múc cháo ra.

Cô cũng không hiểu nhiều về gia đình Khương Dịch, trừ việc biết anh có ba chị gái ở bên ngoài, thì đến việc tên của ba chị gái này cô cũng

chẳng rõ.

Nhưng mà người họ Khương cũng đâu có ít, cố sức mà đem hai người liên hệ với nhau thì có vẻ quá gượng ép rồi. Trì Yên không nghĩ tiếp nữa, bụng đồ ăn ra bàn cơm.

Khương Dịch sau khi tắm rửa đi xuống, Trì Yên đang cầm muỗng múc cháo. Mắt cô hơi rũ xuống, hàng mi đen dài, lúc rũ xuống còn có thể tạo ra một cái bóng manh mãnh nho nhỏ, theo động tác của cô mà nhẹ nhàng rung động.

Lúc anh đi đến bên bàn cơm rồi, Trì Yên mới hoàn hồn, cô giơ tay khẽ sờ chóp mũi, cực kì trực tiếp hỏi: "Khương Dịch, anh có quen Khương Vận không?"

Khương Dịch mới vừa ngồi xuống, ngón tay đang lau bọt nước dính trên cằm, gật đầu: "Chị gái anh."

..... Vậy mà cũng đúng thật này.

Khương Dịch có ba chị gái nhưng cũng chỉ có tình cảm tốt với Khương Vận.

Còn hai người kia, đã ít gặp mặt lại càng miễn bàn đến tình cảm sâu hay cạn.

Thấy Trì Yên không nói lời nào, Khương Dịch cười khẽ: "Sao thế?"

Trì Yên: "Chỉ là thấy chị ấy trên hot search nên thuận miệng hỏi một chút thôi mà."

Quả thật chỉ là thuận miệng hỏi một chút, Trì Yên cũng không muốn nghe chuyện gì khác cả.

Đề tài này nhanh chóng bị ném ra sau đầu, Trì Yên ăn đã hết nửa bát cháo, khẽ giương mắt nhìn về phía đối diện.

Vừa hay, anh cũng giương mắt nhìn qua.

Từ trước đến nay động tác khi dùng bữa của anh vẫn rất ưu nhã, cơ bản là sẽ không phát ra tiếng động, Trì Yên nhìn anh đưa chiếc muỗng sứ trắng vào trong miệng, hình như khẽ cắn một cái mới buông ra.

Trên mặt Khương Dịch vẫn cực kì lãnh đạm, nhưng đáy mắt lại hiện lên một cảm xúc gì đó mãnh liệt cuồn cuộn chảy qua, anh hỏi: "Ăn xong rồi sao?"

Trì Yên gật đầu: "Vâng."

"Vậy qua đây một chút," giọng anh thấp đến mức có chút mập mờ, "Anh muốn xác nhận một chuyện."

Chương 27

Trì Yên đẩy ghế ra đứng dậy, nhưng lại không vội vã đi qua: “Xác nhận cái gì?”

Ánh mắt Khương Dịch rõ ràng có điểm kì quái.

Trì Yên càng nhìn, bàn tay nắm thành ghế lại càng chặt, cô nhấp môi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn chăm chăm như thế khiến cô nóng lên.

"Em qua đây, anh sẽ nói"

Trì Yên lại càng không muốn qua, dứt khoát lại ngồi xuống, kiên cường nói: "Em không qua, anh cũng có thể nói mà!"

Cô tuy rằng có sợ Khương Dịch nhưng biết anh sẽ chẳng làm gì mình cả, nghĩ thế nên lá gan cũng lớn hơn mọi ngày không ít, nắm chặt lấy lưng ghế, không chịu buông tay, cũng không chịu đi qua bên kia.

Nhiệt độ trong nhà hơi cao, lúc nấu cơm lại có hơi nóng bốc lên nên có chút nóng, lúc vào phòng bếp, Trì Yên đã cởi áo khoác mỏng ra rồi, giờ trên người chỉ mặc đúng một chiếc váy hai dây.

Sườn* bên Trì Yên đối diện với Khương Dịch, phía sau xương bướm** nhô ra vừa phải, dáng người cô mảnh mai, nhưng nhìn qua lại không đến mức quá gầy.

(*Sườn: bên người đó.

**đừng hỏi tôi xương bướm là gì cả, tui lên tra nó ra là xương trong hộp sọ cơ T_T

" Xương bướm hay còn gọi là xương cánh bướm, nhô ra sau lưng trên eo dưới gáy tầm chỗ bả vai. Ai có xương nhô ra cừa phải cực đẹp luôn " by . Cảm ơn bạn nhìu.) đề cập đến một người dùng

Ánh mắt Khương Dịch hơi trầm xuống, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng.

Trì Yên cảm thấy có chút kinh ngạc, mới vừa nghiêng đầu qua xem, trên vai trái lại có một bàn tay phủ lên, khô ráo ấm áp, lại có lớp chai mỏng.

Ánh mắt cô hơi dao động, còn chưa kịp phản ứng lại, làn váy đã bị anh vén lên, kéo đến tận hông, sau đó lại theo thành ghế trượt xuống một chút.

Vì váy không quá dài, nên bên trong cô có mặc một chiếc quần đùi để lót, Trì Yên còn tưởng rằng do buổi tối Khương Dịch uống quá nhiều nên bây giờ mới đột nhiên động tình, vừa muốn thấp giọng nói chuyện, tay anh đã kéo luôn cái quần đùi lót của cô xuống. Chỉ là kéo có mấy centimet thôi.

Đầu ngón tay anh hơi lạnh, nhưng giọng nói lại có chút nóng bỏng:
"Xăm khi nào thế?"

Bấy giờ Trì Yên mới biết anh muốn xác nhận cái gì.

Cô còn cho rằng Khương Dịch đã sớm biết rồi, chỉ là không để bụng nên cũng chẳng hỏi qua.

Tuy rằng Trì Yên không tính là kiểu thực nữ ngoan hiền tiêu chuẩn, nhưng khi còn nhỏ để cậu không lo lắng nhiều, rất ít khi gây ra tai họa lớn nào.

Tuy rằng chính cô cảm thấy chuyện này chả có gì là lớn cả.

Cô cắn môi dưới, vì dùng sức có chút mạnh nên sau vài giây buông ra lại có chút đau.

“Trì Yên?”

Khương Dịch nhắc nhở cô một tiếng.

Đáy mắt Trì Yên nóng lên một chút: “Trước khi quen anh đã có rồi.”

Da cô cực kì trắng nõn, mịn màng, trong suốt trơn bóng như một khối ngọc thuần khiết bậc nhất, mà đóa hồng điểm lệ trên bụng nhỏ kia, còn chưa lớn bằng một quả trứng gà, lại nở rộ trong mắt anh.

Ngón tay anh phủ lên, vuốt ve vài cái lên đóa hoa kia, lực vuốt rất nhẹ, giọng Trì Yên lập tức có chút run, không biết là ngứa hay do điều gì khác, "Khương Dịch, anh đừng nhìn....."

“Sao lại có cái sẹo này?”

Mắt Trì Yên mở to.

Quả thật cô là vì muốn che cái sẹo lại mới xăm lên người.

Cái sẹo kia chỉ lớn bằng đầu ngón út, cũng không sâu, cho nên Bạch Lộ dù đã nhìn qua, cũng sờ qua vô số lần cũng chưa từng chú ý đến vết sẹo ở dưới hình xăm kia.

Đầu lưỡi Trì Yên cứng lại, có chút kinh ngạc, "Không cẩn thận nên bị thôi....."

“Anh muốn nghe lời nói thật.”

Khương Dịch ở tư thế nửa quỳ, muốn nhìn vào mắt cô chỉ có thể ngẩng đầu lên, ngón tay anh vẫn lưu luyến bên hông cô chẳng hề di chuyển, ánh mắt sâu thẳm nhìn chẳng thấy đáy.

Anh theo thói quen hơi híp mắt nhìn cô, "Không cẩn thận," anh xuy một tiếng, đặc biệt nhẹ giọng, "Không cẩn thận nên bị bỏng thuốc lá ở đây ư?"

“Không phải.....” hai tay Trì Yên đều để trên thành ghế, cũng không quan tâm loại tư thế này sẽ làm mình lộ bao nhiêu, dù sao ở trước mặt Khương Dịch, cô cũng không lo lắm điều thế được, chỉ có thể đem mặt chôn vào cánh tay, lại thấp giọng lặp đi lặp lại hai chữ mấy lần.

Khương Dịch thực sự không biết làm sao với cô nữa.

Hỏi không được lại đau lòng không dám bức cô nói.

Khương Dịch có chút bức bối kéo cà vạt, thở ra một hơi nóng rực, anh duỗi tay ôm lấy Trì Yên, mới đụng tới cánh tay trần của cô đã khiến cô theo bản năng rụt về.

Giống như là phản xạ có điều kiện vậy.

Trì Yên hơi nâng mặt lên, đáy mắt cô hiện lên ần ần một tầng nước, che dấu đi vài phần mê mang cùng hoảng sợ.

Cô cũng nhận ra được tâm trạng Khương Dịch đang không được tốt,

cánh tay đặt trên thành ghế trượt xuống, xoay người muốn đi dọn dẹp chén đĩa lại bị anh ôm ngang lên.

Trì Yên hoảng sợ, hai cánh tay theo bản năng nâng lên vòng lấy cổ anh, “Còn chưa dọn bàn a.....”

“Không cần dọn.”

Giọng Khương Dịch có chút lạnh, Trì Yên rụt rụt cổ, không dám tiếp tục nói chuyện.

Vốn dĩ Trì Yên cho rằng đêm nay Khương Dịch muốn cảm thú một lần, kết quả người nợ vào phòng ngủ liền xử lý công việc, liếc cũng chả thèm liếc cô lấy một cái.

Trì Yên biết trong lòng anh đang tức giận, hẳn là giận cô không nói cho anh biết nguyên nhân có vết sẹo kia.

Cô thật sự không muốn nói.

Nguyên nhân có vết sẹo quả thật quá mơ hồ, Bạch Lộ không biết, cậu không biết, tất cả người nhà họ Trì đều không biết.

Trì Yên thậm chí hy vọng không có bất kì ai biết cả.

Chỉ là đáng tiếc, căn bản không có khả năng ấy.

Trì Yên ở trong phòng tắm cọ rửa nửa ngày, cuối cùng thật sự là không thể không đi ra ngoài, mới tùy tiện lấy khăn tắm vẩy quanh đi ra ngoài.

Khương Dịch không vui, cô cũng cảm thấy rầu rĩ trong lòng, bởi vì Khương Dịch, còn bởi vì một đoạn kí ức chôn sâu trong lòng vĩnh

viễn không muốn nhớ tới.

Cô giơ tay phải sờ sờ lên hình xăm trên bụng mình, quả thật vết sẹo kia là do tàn thuốc gây ra, chẳng qua qua nhiều năm như vậy, dấu vết cơ hồ đều đã sờ không ra nữa rồi, nếu không phải Trì Yên có ký ức, thậm chí cô cũng không thể nghĩ lại có vết sẹo này.

Trì Yên lại lần nữa cảm thán sự cẩn thận của Khương Dịch

Mà ở bên kia giường, người đàn ông từ đầu đến cuối chẳng liếc cô lấy một cái, lực chú ý toàn bộ đặt lên chiếc laptop không rời nửa phân.

Ban đầu Trì Yên còn tưởng anh đang làm việc thật.

Mãi sau khi sấy tóc xong về giường, nhìn màn hình trống trơn của anh, hồ sơ mở ra, bên trên chỉ viết có mỗi cái tên bản báo cáo, còn lại chẳng có chữ nào nữa.

Trì Yên hướng anh bên kia cọ cọ, “Khương Dịch..... Anh tức giận sao a?”

Trì Yên hỏi xong liền hối hận.

Đây là chuyện rõ ràng rành ròi còn gì.

Khương Dịch khép máy tính lại, anh vẫn như cũ không nhìn cô, tắt đèn ngủ đầu giường, "Ngủ."

"Anh thật sự muốn biết sao?"

Khương Dịch không để ý đến cô nữa.

Trì Yên cảm thấy bản thân buồn bực sắp chết rồi.

Bên người cô tựa như có một khối băng đang nằm, khí lạnh thổi vèo vèo bên này.

Trước nay Trì Yên chưa từng thấy Khương Dịch như vậy.

Cô biết Khương Dịch muốn biết.....

Nhưng vấn đề là, cô lại không muốn nói.

Hoặc là phải nói, cô cần thời gian để nói rõ chuyện này.

Chẳng qua thời gian dài ngắn lại không chịu sự khống chế của cô.

Trì Yên có chút buồn bực mà thwór hắt ra, sờ soạng kéo tay Khương Dịch.

Tay anh cầm vào thật thoải mái, tinh tế thon dài, ngón tay Trì Yên hơi hơi giữ chặt, giọng nói dịu dàng gọi anh: "Khương Dịch ca ca."

Khương Dịch vốn đang muốn đẩy cô ra, kết quả vừa nghe thấy lời này lại không thể nào ra tay được, lại sửa lại vỗ vỗ lên lưng cô: "Ngủ đi."

"Không ngủ được."

Trì Yên vừa nói xong, tay đã từ cổ áo ngủ của Khương Dịch đi vào.

Hiếm được khi cô chủ động như vậy, Khương Dịch cảm thấy mình sớm muộn gì cũng bị cô bức điên, yết hầu khẽ nuốt vài cái, sau đó duỗi tay tóm chặt tay cô, hô hấp hơi nặng, giọng cũng hơi khàn: "Em chắc chắn sao?"

Trì Yên có chút lúng túng, nhưng cũng chỉ một chút như vậy, sau đó liền kéo giọng "Ân" một tiếng.

Sự thật chứng minh, có những chuyện đến chết vẫn không làm được

Trì Yên hẳn là nên cực kì lúng túng.

Lần này cô chủ động như vậy, về sau lại không bao giờ dám chủ động nữa.

Rõ ràng Khương Dịch so với lần đầu tiên đã mạnh mẽ, dữ dội hơn nhiều, cũng không biết là do hôm nay tâm trạng không tốt hay là cảm thấy cô vẫn chịu được mà cứ lặp đi lặp lại một lần lại một lần. Mãi đến khi Trì Yên mệt đến không mở nổi mắt ra, chỉ có thể dựa vào lòng anh không nhúc nhích.

Ly nước đã đặt tới bên môi rồi, Trì Yên cũng chẳng buồn nhếch miệng lên một chút

“Uống nước.”

“Không muốn uống.”

“Mất nhiều nước như vậy, thật sự không muốn uống sao?”

Đầu óc Trì Yên hiện tại xoay chuyển chậm hơn ngày thường, gần phút qua đi, cô mới hiểu được ý tứ những lời này.

Trên mặt cô ửng hồng, hừ nhẹ một tiếng: “Không biết xấu hổ.”

“Là do em chủ động.”

Trì Yên hơi giật mình một chút, quả thật có chút khát nước, liền thuận theo động tác của Khương Dịch, cái miệng nhỏ nâng lên uống từng ngụm nhỏ, lúc sau đã thấy đáy cốc, cô mở miệng hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Một giờ rồi."

Trì Yên: "....."

Cô hữu khí vô lực, nhưng giọng lại có nghẹn ngào: "9 giờ em có lịch quay....."

"Ngủ đi, ngày mai anh gọi em."

Trì Yên đáp ứng, thật sự là bị lẫn lộn trong thời gian quá dài như thế vừa mới vừa mệt, vùi vào trong ngực Khương Dịch, mí mắt rất nặng, nhưng cô lại không ngủ được.

Không quá vài phút, Khương Dịch lại tắt đèn ngủ đi lần nữa.

Trong phòng lại lần nữa tối đen, Trì Yên hít một hơi, bởi vì đã kiệt sức nên giọng đặc biệt nhẹ.

Cô gọi anh một tiếng: "Khương Dịch."

"Sao thế?"

Trì Yên mở hé mắt một ít, Khương Dịch chỉ cách cô hơn 10cm một chút, anh vừa hay cũng đang nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, có tia sáng di chuyển.

"Anh vẫn tức giận sao?"

"Anh không tức giận."

Phi.

Thật sự cho là cô không nhìn ra chắc.

Trì Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng ở trong đêm khuya yên tĩnh lại cực kì rõ ràng.

Tay Khương Dịch dán lên bụng cô, lòng bàn tay dọc theo vết theo vết sẹo kia cọ nhẹ, Trì Yên cũng không trốn, giọng nói ra càng nhẹ: "Nếu....."

Cô dừng một chút, ước chừng hơn mười giây.

Khương Dịch cũng không thúc giục cô.

Hô hấp Trì Yên rất chậm, thậm chí chậm đến nói Khương Dịch cho rằng cô đã ngủ thiếp đi rồi, cô lại nói tiếp câu đang dở dang: "Nếu lúc em và anh, không phải lần đầu tiên thì sao?"

Cô nhớ rõ lúc học đại học, có cô bạn cùng phòng ra ngoài thuê phòng với bạn trai, loại chuyện này ở đại học là quá bình thường, Trì Yên cũng tôn trọng ý tưởng cùng quan niệm của mỗi người, chưa bao giờ cảm thấy có gì không ổn cả.

Chỉ là không quá mấy ngày, bạn nữ kia lại chia tay với bạn trai.

Lý do có chút buồn cười, bởi vì bạn nữ kia không phải là lần đầu tiên.

Ngày đó Trì Yên cùng Bạch Lộ cả ngày còn công khai lên án tên đàn ông xấu xa kia, mới có thể kéo bạn cùng phòng từ cửa sổ vào trong.

Ngón tay Trì Yên nhẹ nhàng siết chặt, móng tay đâm vào có chút

đau, thấy Khương Dịch không đáp, cô lại hỏi một câu: “Có phải anh có thể vì thế mà sẽ không vui không?”

Chương 28

Khương Dịch không trả lời, động tác vuốt ve trên hình xăm của cô đều ngừng lại.

Hơi thở của hai người đều rất nhẹ, nhợt nhạt mà đan chéo của nhau, an lành, bình thản.

Khương Dịch càng không đáp lời, tim Trì Yên lại đập càng nhanh, không yên ổn nhảy loạn cả lên, dường như muốn nhảy từ trong lồng ngực ra, cô giơ tay ấn nhẹ lên ngực mấy cái, vừa định lên tiếng lại nghe thấy anh mở lời: "Vì sao lại hỏi thế?"

"Anh cũng biết hiện tại muốn đến bệnh viện làm một tấm màng cực kì dễ dàng....."

"Trì Yên," lời này Trì Yên còn chưa nói hết đã bị Khương Dịch chặn lại: "Em có phải lần đầu tiên hay không chẳng lẽ anh không biết sao?"

Hai chân Trì Yên hơi hơi nhấc lên, "Cho nên em mới nói là nếu."

Giọng cô rất thấp, nghe như từ phía xa truyền tới.

Tay Khương Dịch chậm rãi dùng sức, thay vì bóp chặt eo cô lại kéo cô ôm vào trong ngực.

Giọng Trì Yên càng buồn: "Trả lời em."

"Muốn nghe lời nói thật sao?"

"..... Ân."

"Sẽ."

Tim Trì Yên trầm xuống.

Loại cảm giác này thật sự không dễ chịu gì, giống như cả người lơ lửng ở trên không trung vậy, vẫn luôn ở trong trong thái bơ vơ tứ cố vô thân.

Tay Khương Dịch cách một lớp chwn khẽ vuốt lên lưng, từng chút từng chút một, thở hắt ra một hơi mới nói tiếp: "Nhưng sau đó, dù không vui thì thích vẫn là thích."

Sau khi tức giận xong, có phải lần đầu tiên hay không hình như cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Trong miệng Trì Yên đột nhiên có chút chan chát.

"Trì Yên."

Khương Dịch lại gọi cô một câu, cả họ lẫn tên.

Hình như lúc ở trên giường lăn qua lăn lại, anh mới có thể nửa dụ dỗ nửa lừa gạt gọi cô là "Yên Yên".

Trì Yên nghe gọi mà có chút kinh hãi, đáp lại chậm nửa nhịp:

".....Ân?"

"Vết sẹo trên người em, là ai gây ra?"

Lần này Khương Dịch hỏi quá trực tiếp, Trì Yên sửng sốt vài giây

mới phản ứng lại được, "Em không muốn nói."

Dừng một chút, cô lại bỏ thêm một câu: "Hiện tại chưa muốn nói."

Dù sao cô cũng cần một thời gian để có thể chậm rãi vượt qua được khoảng tối trong lòng.

"Vậy khi nào em muốn nói hãy nói."

Khương Dịch quá hiểu tính Trì Yên, cũng không miễn cưỡng cô, đem góc chăn kéo cho cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Ngoan, ngủ đi!"

.

Thời gian gần đây, Trì Yên dậy muộn hơn nhiều so với bình thường.

Đồng hồ sinh học như đã bị Khương Dịch xáo trộn lên, buổi tối ngủ muộn, nhưng chất lượng giấc ngủ thật ra cũng không tệ lắm, vừa ngủ là có thể nằm đến hừng đông, có khi còn ngủ hơn, sau đó lại bị điện thoại của Khương Dịch đánh thức.

Thứ hai, Trì Yên dậy hơi muộn, nhưng lần này đánh thức cô không phải là điện thoại Khương Dịch gọi mà là Bạch Lộ.

Bạch Lộ đi thẳng vào vấn đề, sau một hồi riu rít, Trì Yên vẫn chưa nghe ra được câu nào cả, cô xoa xoa mũi, "Lộ Lộ, cậu lặp lại lần nữa, tớ không nghe rõ."

Vừa nói xong, chính Trì Yên cũng thấy kinh ngạc.

Không được rõ ràng, còn có chút khàn khàn

Bạch Lộ lo lắng nói: "Làm sao vậy?"

Trì Yên liếc mắt nhìn mấy cái áo mưa đã dùng trong thùng rác, sau đó có chút buồn bực mà đề đề cổ họng, "Giao mùa, bị cảm chút."

Cuối tháng năm đầu tháng sáu, bị cảm là chuyện hết sức bình thường.

Bạch Lộ nghe cô hít hít cái mũi, cũng không nghĩ nhiều, sau khi dặn dò cô chú ý thân thể vài câu, lại kéo đề tài kia lại: "Bên phía Lục tổng hình như thật sự muốn kí hợp đồng với người mới."

Một công ty truyền thông lớn như thế, không có khả năng không chào mời người mới, đồng thời vẫn luôn có những diễn viên gạo cội nữa.

Dù có danh khí, giá trị con người cao thì cũng không được.

Trong cái vòng luẩn quẩn này vẫn luôn đòi hỏi phải có màu sắc mới mẻ, sau khi thay đổi, đổi mới, nếu thật sự có bản lĩnh sẽ lưu lại một nét màu rực rỡ, nhưng còn nhiều hơn nữa là những đóa phù dung sớm nở tối tàn, kinh diễm đẹp đẽ ngấn ngùi qua đi, lại càng bị nhiều người vùi lấp mất.

Trì Yên lên tiếng, không quá để lòng.

Bạch Lộ lại hỏi: "Khương tổng không nhắc đến với cậu sao?"

"..... vì sao anh ấy phải nói với tớ chứ?"

Quả thật Khương Dịch rất ít khi nhúng tay công việc của cô, trừ khi ngẫu nhiên đi quay phim ở bên ngoài về muộn thì mới gọi điện hỏi thăm, còn lúc khác ý mà, Trì Yên muốn nghe giọng anh cũng phải lao tâm lao lực đấy.

Nhưng Bạch Lộ không biết chuyện này, cô nàng còn cảm thấy rất kinh ngạc: "Bởi vì tớ thấy, Lục tổng để ý đến cậu a....."

Trì Yên: "....."

Không cần cô sửa đúng, Bạch Lộ đã giải thích nói: "Ý tớ là, anh ta có khả năng xem trọng giá trị thương mại của cậu."

Đại ngôn quảng cáo cho Ái Luyện Châu Báu cũng đang trong quá trình quay phim tuyên truyền..... Chỉ là vẫn chưa có xong, đến bộ phim duy nhất cô được đóng một vai diễn quan trọng, nữ phụ số 2 cũng mới quay được một nửa, Trì Yên cũng chả biết giá trị thương mại của mình ở chỗ nào nữa.

Thái độ cô cực kì hoài nghi: "Cậu chắc là tớ có giá trị thương mại chứ?"

"Vô nghĩa, cậu cho rằng có người mới nào như cậu, tùy tùy tiện tiện là leo hot search không?"

Bạch Lộ: "Tuy rằng cậu cũng chỉ là bị bê lên, nhưng là cũng không dễ dàng gì, ít nhất có độ hot."

Bên này Bạch Lộ đang cắt nối biên tập tin tức, nhìn thấy tin nào hay sẽ nói cô nghe vài câu, mấy hôm nay cô cũng hơi bị cảm, cũng ít khi ra ngoài, nên tin tức cũng cập nhật chậm không ít.

Bên Trì Yên bên này càng không cần phải nói, Bạch Lộ bên này chặt đứt, Tống Vũ đầu kia cũng không được bao nhiêu.

Lỗi tai hiếm khi được thanh tịnh chút, Bạch Lộ thuận miệng hỏi cô vài chuyện hằng ngày, lúc đang nói lại đột nhiên "Ai" một tiếng, "Đúng rồi Yên Nhi, lần trước tớ nói với cậu về Khương Vận, cậu còn nhớ

không?"

"Có a."

Trì Yên nghĩ nghĩ, tạm thời không nói cho cô bạn biết Khương Vận là chị của Khương Dịch.

"Có nói cô ấy cũng đang muốn tuyển người không?"

Trì Yên vừa rời giường mặc quần áo, vừa đáp lời kia đầu Bạch Lộ, "Nói qua."

"Công ty Lục tổng còn có một kim bài quản lý khác, hai người khả năng sẽ quản lý người mới, hiện nay nghề nào cũng phải có cạnh tranh, dù sao thì chắc cậu cũng hiểu."

Trì Yên có thể hiểu.

Mỗi ngành nghề đều không thể thiếu việc lục đục với nhau, dù trên mặt không phải là sống chết cạnh tranh với nhau, nhưng ngầm bên dưới cũng tuyệt không đơn giản đâu.

Giới nghệ sĩ này là như thế, bọn họ không thể rời khỏi phạm vi luẩn quẩn của một người quản lý, ấy mới là tốt.

Trì Yên dẫm dép lê đi vào toilet, "Hai người này đều chả có quan hệ gì với tớ cả."

"Sao cậu biết được chứ?"

Bạch Lộ lần thứ hai lại "Ai" thêm một tiếng, tầm mắt dừng rên màn hình máy tính, cách vài giây mới mở miệng, tốc độ có chút nhanh, giống như mang theo nửa phần kinh ngạc nửa phần vui mừng: "Lục

tổng phát Weibo tag cậu."

Trì Yên lấy nước đánh răng lại bị lời của Bạch Lộ làm gián đoạn, không cẩn thận chinsky nước làm đổ ra ngoài, đến một nửa phút sau cô mới phản ứng lại, vòin vàng bỏ cái ly qua một bên rút tờ khăn giấy lau tay.

Bạch Lộ đã tự giác đem nội dung thuật lại: "Chỉ tag cậu thôi, một chữ cũng chưa nói."

Trì Yên: "....."

Tác phong của tên Lục Cận Thanh này..... lại làm cho mấy người có suy nghĩ không tốt nghĩ là bọn họ muốn công khai tin yêu đương mất!

Quả nhiên, câu tiếp theo của Bạch Lộ chính là: "Nếu là tớ mà không biết tình huống, chắc cũng cho rằng hai người các cậu có gian tình quá."

Cô nàng dùng một chữ "Cũng", ý nghĩa quá rõ ràng.

Trì Yên nhìn thời gian, cũng không tiếp tục nói chuyện cùng Bạch Lộ nữa "Chờ lát nữa tớ phải đến phim trường, tối nay gọi sau nha."

Sau khi cắt điện thoại, lại đi rửa mặt lau mặt xong, động tác của cô rất nhanh, cả trang điểm cũng chỉ mất tầm mười phút mà thôi, đạp phanh xe lao đến phim trường.

Trì Yên cũng không quên chuyện của Lục Cận Thanh, sau khi chạy tới phim trường đúng giờ, lại quay xong một cảnh nhỏ, Trì Yên mới có thời gian đáp lại.

Ý của Lục Cận Thanh cô không ngấm ra được nên dứt khoát nhắn tin hỏi cậu ta.

Cô với Lục Cận Thanh cũng không thân lắm, nên lúc nhắn chọn từ đặc biệt quy củ: 【 Lục tổng, xin hỏi cậu @ tôi là có ý gì? 】

Lục Cận Thanh hẳn là đang bận, một lúc sau cũng không rep lại.

Trì Yên cũng không ôm di động xem liên tục, bên tai dính lên chỗ mấy cái diễn viên người một lời ta một câu nghe bát quái, tuổi cùng xấp xỉ cô, địa vị..... Dù sao mấy cô ấy cũng chưa có địa vị gì.

Trì Yên luôn luôn có thể xác định một cách tương đối chính xác bản thân mình, cũng không xem bản thân là ngôi sao hạng nhất, lúc hứng thú sẽ buôn chuyện với mấy cô ấy vài câu.

Nhưng mà hôm nay cô thật sự chả cis tí hứng thú nào, còn chưa biết ý tứ của Lục Cận Thanh, nên không dám tùy tiện đáp lại hẳn, chỉ sự giả bộ cái gì cũng chưa xong đã bị dân mạng suy nghĩ lung tung trước rồi.

Tống Vũ cũng đang buôn chuyện ở bên kia, vì nghĩ đến cảm nhận của Trì Yên nên cũng tránh Trì Yên và Lục Cận Thanh, nhảy qua hai người bọn họ, hầu như đều lôi hết mấy chục hit search trên weibo ra mà nói rồi.

Khó có được lúc nhàn rỗi như thế, cho nên mấy người vây một chỗ, nhiệt huyết buôn chuyện đã chảy xông lên trời, từ nói Khương Vận đến người đại diện khác, lại bàn đến mấy nghệ sĩ dưới trướng của bọn họ.

Trì Yên nghe được câu có câu không, đại khái vẫn hiểu được một chút.

Vì không phân biệt, chỉ sà sà như nhau, nên việc cạnh tranh mới có vẻ đặc biệt kịch liệt.

Một núi không có hai hổ, đạo lý ai cũng hiểu, một công ty lại có đến hai kim bài quản lý hình như có vẻ đã quá nhiều.

Trì Yên rõ ràng một câu cũng chưa nói, nhưng so với mấy người kia lại còn muốn khát nước hơn, cầm một chai nước khoáng tới, tay vặn mấy cái trên nắp chai, thế mà mãi không mở được.

Cô không phải cô gái nhỏ kiêu kiêu mềm yếu, chả có tí sức lực nào, việc này trước nay tất nhiên vẫn tự mình làm, lúc học đại học, bạn cùng phòng còn trêu ghẹo cô nói vì cô tự mở nắp chai nước nên mới độc thân mãi.

Trên thực tế có quan hệ cái rắm..... Rõ ràng là không muốn tìm thôi.

Thử nghĩ sau này mà có bạn trai, hôm nào đấy hai người đi dạo phố, tách ra mấy phút cô lập tức không nhận ra người đó là ai..... Trì Yên liền cảm thấy độc thân vẫn rất tốt.

Ít nhất không cần gặp phải loại tình huống xấu hổ như thế.

Lòng bàn tay Trì Yên bị nắp chai nước cứa vào hơi đau, cuối cùng dứt khoát từ bỏ, một tay bỏ chai nước kia nguyên vẹn trở về, vừa định cầm một chai nước khác mở ra, lại thấy có một bàn tay đưa tới, nhẹ nhàng vặn nắp chai nước đưa cho cô?

Xung quanh lập tức an tĩnh lại, đến mấy người bát quái sôi trào bên kia cũng không hện mà dừng lại.

Trì Yên nâng mắt, nhìn về phía Lục Chi Nhiên nói cảm ơn: "Cám ơn."

Lục Chi Nhiên chắc là mới vừa diễn xong, nhìn cô cười một cái liền kéo ghế ngồi bên cạnh cô, lại nói với mấy người kia: "Đang nói chuyện gì thế?"

Vì thế tình huống lập tức biến thành mấy cô gái nhỏ thẹn thùng nói nhỏ lại, từ thơ từ ca phú nói tới nhân sinh triết học.

Trì Yên cắn ống hút nhấp môi dưới, rũ mi mắt che đi nửa phần ý cười trong đáy mắt, cùng lúc đó, Lục Cận Thanh đã rep lại tin nhắn

【 chị dâu, bây giờ chị có thời gian không? 】

Trì Yên lật lật kịch bản, cô thói quen ghi lại lịch quay, cùng với cả khi nào sẽ kết thúc công việc.

Cô nhìn chằm chằm lịch quay vài lần, sau đó trả lời cậu ta: **【 sau ba giờ chiều sẽ có thời gian. 】**

Lục Cận Thanh: **【 Chị vẫn chưa kí hợp đồng với công ty nào đúng không? 】**

【 chưa có, sao vậy? 】

Suy đoán của Bạch Lộ lúc này choáng lầy tâm trí cô, quay cuồng làm cho trước mắt có chút hoảng, Trì Yên khẽ nhíu mi, sau đó nhìn câu tiếp theo của Lục Cận Thanh: **【 công ty của bọn em muốn kí hợp đồng với chị..... chính xác mà nói người đại diện của công ty muốn ký hợp đồng với chị. 】**

Lông mày Trì Yên càng nhăn chặt, hơi hơi tức giận lại vẫn ôn nhu như cũ.

【 đừng hiểu lầm, không liên quan đến em đâu. 】

【 càng không liên quan đến anh Tư em.】

【 đúng rồi, chị Khương Vận vẫn còn chưa biết quan hệ của chị với anh Tư đâu. 】

【 Chị dâu? 】

【 chị yên tâm, người mới cùng kí hợp đồng cũng không phải chỉ có mỗi chị. 】

Lục Cận Thanh bên kia hình như đang xem lại còn có những ai, vài phút sau mới thêm một tin qua, là ảnh chụp.

Chỉ là một tấm ảnh chứng nhận cực kì bình thường, bên trên là ảnh một cô gái, tuổi xấp xỉ còn khóe miệng hơi cười, bên má còn có núm đồng tiền, nhưng đáy mắt lại mang một cảm giác nặng nề.

Trì Yên khẽ cắn môi dưới.

Người này, cô quen.

Chương 29

Hiển nhiên Lục Cận Thanh không biết điều này, ngay sau đó lại gửi thêm một tin qua.

【 nhưng người mới này là người mà người đại diện khác muốn kí cơ. 】

Trì Yên nhìn chăm chăm hàng chữ trên màn hình kia, lại chợt cảm thấy xuất hiện tầng tầng lớp lớp hình ảnh chồng chéo lên nhau, cô nhắm mắt lại lại mở ra, chỉ để nhìn rõ những chữ này mà phải mất những nửa phút.

Tống Vũ bên cạnh hình như cũng phát hiện cô có chút kì lạ, duỗi tay sờ vào trán cô, “Yên Yên, chị không thoải mái sao?”

Rõ ràng lời nói vang lên ngay bên tai, vậy mà vào trong tai Trì Yên lại xa vời như thế.

Cô hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn cô nàng khẽ mím môi: "Chị không sao."

Lại quay đầu lại, nhìn hai hàng chữ dài trên màn hình

【 buổi chiều có thể tới công ty không? 】

Dường như bởi vì Khương Dịch nên Lục Cận Thanh nói chuyện với cô vẫn luôn rất khách khí, 【 nếu không em đi đón chị nhé? 】

Cơ hội tốt như thế tất nhiên không thể lãng phí, huống chi nếu đã

không cần Khương Dịch mở cửa sau cho cô thì cũng chả cần chần chừ nữa, Trì Yên chẳng do dự nữa, tuy rằng trong lòng vẫn hơi vướng mắc một chút, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời đồng ý.

Tâm trạng Trì Yên không được tốt lắm, từ sau khi nhận tin cùng Lục Cận Thanh, càng chẳng có tâm tình nào cả.

Lúc hơn 11h, Lục Cận Thanh lại up một bài Weibo, vẫn là kịch bản cũ, nhưng lần này lại @ một cái tên khác.

Đỗ Vũ Nhu.

Là một bài đăng nữa cố ý tag tên người mới muốn kí hợp đồng.

Từ tận đáy lòng Trì Yên vốn dĩ còn có chút mong đợi, lúc này tất cả đều bởi vì ba chữ kia thiêu đến một mẫu cũng chả còn.

Lần phát Weibo lần này của Lục Cận Thanh có một chỗ tốt duy nhất, đại khái là đã kéo Trì Yên từ hot search kéo xuống dưới được rồi.

Coi như là một cách làm sáng tỏ bị biến tướng một chút, Trì Yên nhìn qua, cô lại vừa có thêm một lượng fans, có dân mạng bình thường, kéo xuống chút nữa, còn có thể nhìn thấy mấy minh tinh đang có độ nổi tiếng.

Trì Yên không thể nào quên được, liền lướt qua mấy người đó luôn.

Nhưng lượng fans có tăng lên cũng không thể làm tâm tình của cô trở nên tốt hơn được, tâm tình Trì Yên vẫn kém như cũ, kém đến mức giữa trưa cũng chả nuốt được miếng cơm nào.

Cơm hộp của đoàn phim vốn dĩ cũng chả có tí dinh dưỡng nào, thoạt nhìn thanh thanh đạm đạm, Trì Yên lay hai chiếc đũa, thật sự khó có

thể nuốt xuống, nhưng lại không thể lãng phí, dứt khoát bung hộp cơm ra bên ngoài phim trường đi đút cho đám mèo hoang.

Này nơi dường như là nơi có nhiều mèo hoang tụ tập.

Trì Yên ngồi xổm ven đường thất thần, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi và chiếc áo T-shirt cực kì đơn giản, trên tay bên trái có chú mèo hoang đang ăn uống đến quên mình, bên phải lại cầm nhánh cây ngắn vẽ vài nét bút lên mặt đất.

Tên Đỗ Vũ Nhu, lại xóa, sau đó là tên Khương Dịch.

Lại sau đó, Trì Yên còn không có chưa kịp xóa đi, phía sau đã vang lên một giọng nam: “Em đang làm gì thế?”

Trì Yên theo bản năng dùng thân thể ngăn trở tầm mắt người nọ, nhấc chân lên cạo xóa mấy chữ kia, Lục Chi Nhiên nghiêng nghiêng đầu, “Khương..... Khương gì thế?”

Vẫn là bị anh ta thấy rồi.

Trì Yên đứng lên, bởi vì ngồi xổm hơi lâu, hai chân có chút tê dại, không tự giác ngã về phía trước một chút, may mắn được người đàn ông đỡ mới không bị ngã, cánh tay Trì Yên trực tiếp tiếp xúc lên tay anh, không đến vài giây lập tức rút tay về.

Chỉ nháy mắt thế thôi, nhưng rất nhanh lại có ánh đèn flash lóe lên cách đó không xa.

Trì Yên nheo mắt, lúc ngẩng đầu lên, chỉ có thể thấy được cửa sổ xe mau chóng đóng lại.

Khoảng cách không gần, cô đến biển số xe cũng thấy không rõ.

Lục Chi Nhiên hiển nhiên cũng không ngờ lúc này sẽ có paparazzi, nhìn chăm chăm về phía cái đuôi xe đaz chạy ra xa xa kia mấy lần, sau đó mới cúi đầu nhìn Trì Yên.

Trì Yên cau mày rũ mắt, khóe miệng nhấp, môi mím chặt, giống như bị ứ huyết vậy.

Anh vốn cho rằng cô để ý đến loại chuyện bị chụp lén như thế này, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, giờ tay muốn xoa xoa tóc cô.

Hoàn toàn là động tác dựa theo bản năng mà ra.

Trước khi làm thế, đến chính Lục Chi Nhiên cũng chẳng nghĩ được gì.

Nhưng lại đúng lúc Trì Yên tránh đi, tay anh lướt nhẹ qua trán cô chỉ cách có mấy tấc, rốt cuộc Lục Chi Nhiên cũng nhận ra điểm không thích hợp, thu tay lại che bên khóe môi, “Xin lỗi.”

Trì Yên nhăn cái mũi, “Không sao.”

Cô cảm thấy, Lục Chi Nhiên cùng vị ảnh đế mà cô biết, chẳng giống nhau chút nào cả.

Nhưng lại chẳng thể nói rõ là không giống chỗ nào cả.

Trì Yên rất không thích loại hành động dễ gây hiểu lầm cho người khác kiểu này, cô lấy di động ra, mượn việc xem thời gian mà bỏ qua ánh mắt của anh.

Trì Yên cảm thấy không thích hợp lắm, loại cảm giác không thích hợp này vẫn cứ theo cô liên tục đến khi cô quay xong cảnh cuối.

2h15" chiều, trước một giây lúc Trì Yên đi ra khỏi phim trường, Tống Vũ chạy tới ghé lỗ tai cô: "Cả buổi chiều Lục Chi Nhiên cứ nhìn chị suốt."

Từ trước đến nay, Tống Vũ vẫn luôn lén lút gọi Lục Chi Nhiên tùy tiện như vậy.

Trì Yên quay đầu nhìn Lục Chi Nhiên đang trò chuyện cùng đạo diễn cách đó không xa, "Em đừng nói bậy."

"Thật đấy..... ước chừng chính là mười phút một lần đi."

"....."

"Dù sao mỗi lần em quay đầu, chỉ cần anh ta không quay, thì nhất định là đang nhìn chị." Tống Vũ dừng một chút, "Có phải anh ta có ý với chị không?"

Bọn họ trong nghề này, nói "Thích" có vẻ quá thuần khiết mà cũng rất tùy tiện.

Trì Yên hướng cô nàng ngoắc tay một cái, chờ cô thò qua mới nhẹ giọng nói: "Tống Vũ, về sau đừng nói mấy lời như thế."

Tống Vũ kinh ngạc, vừa muốn hỏi "Tại sao?", lại nghe Trì Yên nói tiếp: "Nói trộm cho em biết, chị có bạn trai rồi."

Mắt cô khẽ đảo, "Ân..... Chính là cái người trong bữa tiệc chúc mừng đóng máy lần trước lôi kéo chị đó."

.

3h kém 10", Trì Yên chạy tới công ty Lục Cận Thanh.

Đoạn đường hoàng kim ở giữa trung tâm thành phố, lầu cao san sát, Trì Yên đi thang máy thẳng lên tầng cao nhất chẳng ngừng lại chút nào.

Lúc thư kia đưa cô vào văn phòng, bên trong đã có bốn người đang ngồi.

Lục Cận Thanh, cùng ba người phụ nữ.

Tầm mắt Trì Yên nhìn lướt qua người từ gần mình nhất đến người ở phía xa nhất, người nọ cũng vừa hay đang nhìn cô.

Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hai người đều ngẩn ra một chút.

Trì Yên không ngờ Đỗ Vũ Nhu cũng ở đây.

Tay nàng chỉ siết chặt chút, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh lại dáng vẻ bình thường, đi đến bên cạnh Lục Cận Thanh ngồi xuống.

Hơn nữa, trong hai người ở đây, có một người là chị Khương Dịch.

Không khó để phân biệt được.

Trì Yên hướng chị ấy cười một cái, lúc gặp Thẩm Văn Hình cũng chưa như vậy bao giờ đâu. Cẩn thận tập trung lực chú ý nghe hia người đại diện nói trọng điểm.

Chẳng ai nhặt được thời gian cả, nên mọi người đều nói ngắn gọn, còn cực kì nhanh chóng.

Rất nhanh hợp đồng đã được ký kết.

Khương Vận quản lí cô, mà Đỗ Vũ Nhu thì được một người đại diện khác quản lí.

Hai người đại diện dường như lúc nào cũng ở trong trạng thái như nước với lửa, giống như chả thềm nhìn mặt nhau luôn, có thể là do ghét nhau nên ánh mắt người đại diện kia nhìn Trì Yên cực kì lạnh lùng.

Trì Yên cũng không để trong lòng.

Công việc ký hợp đồng đã sắp kết thúc, dạ dày Trì Yên có chút khó chịu, ra ngoài để đi toilet.

Hẳn là do không ăn cơm trưa rồi, Trì Yên ở toilet nôn khan vài phút, lúc đẩy cửa phòng đi ra bồn rửa tay, lại ngoài ý muốn đụng phải Đỗ Vũ Nhu cũng đang ở trước bồn rửa tay, soi gương trang điểm lại.

Lúc đối phương thấy cô, động tác dừng một chút, sau đó mím môi cười với cô: “Yên Yên.”

“Không ngờ hôm nay sẽ gặp được cậu,” Đỗ Vũ Nhu đóng lại vòi son, đưa đầu ngón tay lên đếm một chút, “Chúng ta..... Hình như cũng đã chín năm rồi chưa gặp lại.”

Quả thật là chín năm.

Trì Yên vẫn nhớ rõ ràng.

Lúc mười lăm tuổi, Trì Yên mới vừa lên cao trung, ngồi cùng bàn với Đỗ Vũ Nhu, khi đó, tính cách Trì Yên so với hiện tại rất cởi mở, ở bên

cạnh cô ấy cũng không tệ lắm.

Trì Yên cũng cười, cúi đầu rửa tay: “Quả thật rất bất ngờ.”

Cô còn cho rằng đời này sẽ không bao giờ thấy được người này nữa chứ.

Sự tồn tại của Đỗ Vũ Nhu với Trì Yên mà nói, cũng không phải một ký ức quá tốt.

Cô rửa tay rất nhanh, lúc ngẩng đầu lên, phát hiện Đỗ Vũ Nhu vẫn đang nhìn cô.

Khuôn mặt cô thanh thuần tú lệ, nhưng là ánh mắt lại mang theo vài phần tối tăm không phù hợp với diện mạo của mình.

Môi Trì Yên mím thành một đường thẳng, sau đó nghe thấy Đỗ Vũ Nhu mở miệng: “Yên Yên, hy vọng cậu sẽ không nói ra chuyện 9 năm trước.”

Trì Yên không đáp.

Đỗ Vũ Nhu: “Cậu cũng là người trong cái nghề hỗn tạp này, hẳn là biết ở nơi này không thể có vết nơ được, nói ra đối với cậu cũng không phải là chuyện gì tốt cả.”

Đối với Trì Yên là không tốt lắm, nhưng mà đối với chính cô ta càng không tốt.

Rốt cuộc bị cưỡng bức không thành, bị chụp khóa thân uy hiếp đều là cô ta mà.

Hình như Đỗ Vũ Nhu có ý liếc liếc mắt nhìn xuống bụng nhỏ của cô

một cái, “Vết sẹo trên người cậu.....”

“Trước kia cũng chưa kịp nói, cảm ơn cậu.”

A.

Trì Yên đột nhiên liền có chút buồn cười, khóe miệng cô gợn lên tới nửa phần, cuối cùng vẫn nhịn xuống, “Yên tâm, tôi không nhàn rồi thế như vậy.”

Nói xong không hề nhìn cô ta, Trì Yên rút tờ giấy khăn, cọ lau tay sau đó ném vào thùng rác.

Sau đó nhấc chân, đi ra toilet.

Lúc Trì Yên về đến nhà, cả người đều không có chút sức nào.

Chắc là do đói.

Cô lái xe vào gara, lười xuống xe, dứt khoát ghé luôn vào trên tay lái đợi.

Cơn buồn ngủ rất nhanh đánh úp lại, Trì Yên ngủ lại cực kì không yên, mới bị một đôi tay chạm vào liền đột nhiên bừng tỉnh.

Khóe mắt dâng lên nước mắt, ánh nước trong suốt.

Trì Yên duỗi tay đẩy anh, vừa mới chạm vài người anh, liền từ trong mộng hồi thần lại, nặng nề hít thở.

Cô thả lỏng dựa vào sau ghế, giọng cực nhẹ, còn có chút suyễn:

“Mấy giờ rồi thế?”

Đảo mắt nhìn qua, bên ngoài đã tối đen.

“hơn 9 giờ rồi.” Khương Dịch nói xong muốn ôm cô lên “Về phòng ngủ tiếp.”

“Không cần,” Trì Yên lẩm bẩm, dựa vào lưng ghế cọ cọ, “Anh chờ em thêm lát nữa.”

Khương Dịch liếc nhìn cô một cái thật sâu, thật sự không lay chuyển được cô, chỉ có thể lùi lại chút khoảng cách, một tay chống trên cửa sổ xe, hơi nghiêng đầu nhìn cô, giọng hơi trầm xuống: “Mơ thấy ác mộng sao?”

“Ân.....” Trì Yên cũng không phủ nhận, làm như thật gật gật đầu, nhẹ nhàng băng quơ: “Mơ thấy thiếu chút nữa em đã bị người ta cưỡng bức rồi.”

“Trì Yên.”

Giọng Khương Dịch nặng hơn một chút.

“Nghe em nói.”

Trầm mặc ngẩn ngui, cô nghe thấy tiếng cổ họng Khương Dịch khẽ nuốt “VẬY em nói đi.”

Cô mím môi, hơi hơi xoắn vạt áo lên, ngón tay chạm lên vết sẹo kia, "Vết sẹo này là em bị từ 9 năm trước."

“Năm ấy em mới mười lăm tuổi, còn không biết anh là ai.”

Khương Dịch không nói một lời.

“Khi đó em có một người bạn chơi rất thân, cùng nhau học trên lớp, cùng nhau làm bài tập..... Sau đó có một ngày, không biết cô ấy làm sao lại chọc phải một người trong trường..... Một người rất xấu.”

Trì Yên không thể nghĩ ra từ ngữ nào hình dung tốt hơn nữa.

“Hôm đó em phải giúp thầy giáo làm chút việc, nên không về nhà với cô ấy được, chờ đến buổi tối lúc em từ phòng tự học đi ra, lại phát hiện cô ấy vẫn chưa về, bị mấy người vây lại một chỗ, nam nữ có cả, tầm bảy tám người.”

Trì Yên nhớ không rõ.

Cho dù cô so với người khác đều nguyện ý nhớ việc này.

“Khương Dịch, anh biết em thấy cái gì không?”

“Cái gì?”

“Bọn họ cởi hết quần áo của cô ấy, lúc đó cũng đã gần hết rồi, lúc ấy em rất sợ, không có thời gian lật xem số của cậu, cũng chỉ có thể gọi 110 báo nguy trước thôi.”

Trì Yên hơi thở nhẹ ra một chút, giọng nói có chút run run: "Sau đó không cẩn thận bị bọn họ nhìn thấy."

Đến bây giờ Trì Yên vẫn nhớ rõ ánh mắt Đỗ Vũ Nhu lúc đó.

Bất lực, tuyệt vọng.

Lúc ấy cô sợ tới mức chân đều phát run, rồi lại không nhấc chân chạy được.

Khương Dịch lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sau đó..... Trước khi bọn họ phát hiện cô một giây, có một gã con trai ðe lên người Đỗ Vũ Nhu, nhìn cô chẳng chút kiên ðe.

Lúc ấy Đỗ Vũ Nhu kêu lên một tiếng “Yên Yên”, người nọ tựa hồ liền thay ðổi chủ ý, hỏi cô: “Bạn cô em à?”

Là hỏi Trì Yên.

Trong mắt hắn, Trì Yên so Đỗ Vũ Nhu có lực hấp dẫn hơn nhiều.

Rất nhanh hắn buông Đỗ Vũ Nhu ra, giơ tay châm ðiếu thuốc, hít sâu một hơi sau ðó vẫy tay về phía cô: "Lại ðây, ðể ông ðây làm phòng một chút, rồi sẽ thả bạn cô em ði."

Chương 30

Trì Yên cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, biết chuyện này không có khả năng giải quyết đơn giản như vậy, một bên muốn chạy, một bên lại cảm thấy không thể để Đỗ Vũ Nhu ở lại một mình được.

Cô chỉ chần chờ mấy giây, đã có người nhận ra ý đồ của cô, túm lấy tay cô kéo vào trong.

Sức không nhỏ, Trì Yên lao đảo vài bước, thiếu chút nữa đụng đầu vào người hút thuốc kia.

Lòng cô trầm xuống mấy phần, hai chân phát run, đến khớp hàm cũng run lên, nhưng lại cưỡng ép bản thân phải ngẩng đầu nhìn đối phương.

Lúc ấy Trì Yên chỉ nghĩ đơn giản: ít nhất phải nhìn kĩ mặt mấy người này, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng không để bọn chúng ung dung ngoài vòng pháp luật.

Người nọ hút thuốc động tác rất thành thạo, tầng tầng làn khói màu xám trắng bốc lên, cách giữa hai người, có kích thích hơi ẩm trong mắt Trì Yên, cô chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

..... Nhìn không rõ.

Thật vất vả nhìn, lại chớp mắt một cái, lại trở nên toàn không còn tí ấn tượng nào.

Đó là lần đầu tiên Trì Yên xuất hiện vấn đề này.

Cô không hề có chứng mù mặt người, ngẫu nhiên không nhớ được mặt ai thì chẳng qua cũng là bởi do ít tiếp xúc, nhưng lần này, đơn thuần là bởi vì chứng ngại tâm lý không nhớ được.

Mặc kệ muốn khắc vào trong trí nhớ thế nào, chỉ quay đầu lại thì đã quên luôn rồi

Người nọ hướng về phía cô thổi điếu thuốc, hỏi một câu đặc biệt cà lơ phất phơ: “Em gái nhỏ, nghĩ kỹ rồi chứ?”

Loại xưng hô này, nghe ra như tên côn đồ ngoài chợ, hoặc là đại ca của nhóm công tử quyền thế nào đó trong trường vậy.

Trì Yên rất ít khi tiếp xúc với khói thuốc, trước đây, thậm chí cô chỉ cần người một chút là đã bị gay mũi rôi, cô ghen thờ đỏ bừng mặt, lại cố gắng ép bản thân phải chấn định, "Các người đừng có làm bậy, tôi đã báo cảnh sát rồi đấy."

Có người bắt đầu cười.

Tiếng cười đáng khinh lại cực kì chói tai, tim Trì Yên càng lạnh

Kẻ cầm đầu mở miệng: “Em gái nhỏ, em cảm thấy hiện tại em báo cảnh sát, bọn họ phải kéo bao lâu mới đến đây?”

“Nửa giờ hay một giờ chứ?”

“Trong thời gian dài như vậy, muốn làm cái gì còn làm không xong sao?”

Trì Yên hoàn toàn không thể phủ nhận.

Cậu cô làm trong ngành này, tuy rằng không bao giờ nói với cô, nhưng Trì Yên cũng biết mỗi ngày việc họ phải em đều cực kì nhiều; gọi cảnh sát tuy rằng đã chuyển được rồi, nhưng chưa chắc đã lập tức đến được.

Giống như một ván cờ.

Trì Yên hoàn toàn không có tự tin để đánh cuộc.

Mấy người bên cạnh kia lại chẳng bị ảnh hưởng chút nào, cầm cameras “Răng rắc răng rắc” vang lên, cho dù Trì Yên không quay đầu lại nhìn, vẫn cảm thấy được ánh sáng có chút lóa mắt lóa qua.

Móng tay Trì Yên đều sắp đâm thủng lòng bàn tay rồi.

Người kia hỏi cô: “Cho cô em ba giây suy nghĩ”

“3..... 2.....”

Trì Yên hít sâu, “Nói lời giữ lời?”

Hôm nay nếu cô đã bị túm vào vũng nước đục này, mặc kệ giúp hay không giúp Đỗ Vũ Nhu, khẳng định cũng không có cách nào đứng ở ngoài cuộc được.

Không ai sẽ để cô an ổn rời đi cả.

Trì Yên nói mấy chữ này rất chậm, có thể kéo dài thêm mấy giây thì kéo dài.

Người nọ lại phun ra một làn khói thuốc, phả lên sườn mặt của Trì Yên, Trì Yên một trận buồn nôn, cố nhấp môi mới không nhổ ra.

“Đương nhiên.”

Trì Yên lại trầm mặc một chút.

Cô vốn không có khái niệm về thời gian, đặc biệt lúc này mỗi giây đều bị kéo dài ra, có khả năng cô đã báo cảnh sát được nửa tiếng, cũng có khả năng chỉ mới mấy phút mà thôi.

Kẻ kia rõ ràng không có nhiều kiên nhẫn, hùng hù hỏ hỏ vài câu, Trì Yên cảm thấy hắn đã muốn thẹn quá thành giận rồi, bất ngờ hét lên: “Nóng quá.”

Trì Yên đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, cảm giác cái tàn thuốc kia ấn lên trên bụng mình, tàn thuốc rõ ràng rất nóng, vậy mà trong nháy mắt ấy, cả người cô lại phát lạnh.

Kẻ kia thật sự rất biến thái, nhìn cô cả mặt nhăn nhó khó chịu, tâm trạng hình như tốt lên không ít, quay đầu cười hỏi mấy người khác: “Ảnh chụp chụp được không?”

Rất nhanh có người đáp: “Tốt!”

Sức lực toàn thân Trì Yên tựa hồ đều bị nơi bị tàn thuốc làm phỏng rút ra, lòng bàn chân nhũn ra, đã muốn đứng không vững.

Đối với mấy tên côn đồ, 4 chữ "Nói lời giữ lời" chẳng khác nào chuyện cười.

Trì Yên cảm giác được áo mình bị xốc lên một chút, cô đau đến mức hoa cả mắt, trên người lại không có vũ khí sắc bén nào có thể đả thương người, chỉ có thể bám vào lòng bàn tay làm bản thân tỉnh táo lại, nhìn kẻ kia nhiều hơn mấy lần.

Nhưng nhìn nhiều thì sao chứ, không nhớ được vẫn là không nhớ được.

Hiện tại Trì Yên chỉ nhớ được vài đặc điểm trên khuôn mặt kẻ đó, đi cùng còn có mấy cô gái nữa, nhưng Trì Yên không kịp nhìn kỹ, bên tai có tiếng còi cảnh sát vang lên, mấy người kia chưa làm được chuyện chính, trước khi rời đi còn mắng vài tiếng uy hiếp: "Hôm nay nếu nói chuyện này ra thì....."

Có người quơ quơ cameras, "Dù sao bọn tao vẫn là vị thành niên."

Không biết bắt đầu từ khi nào, vị thành niên đã thành điều đảm bảo vô tội rồi.

Trì Yên hít một hơi, chờ mấy người đều đi rồi, mới trượt dọc xuống theo chân tường.

Đây là đoạn thời gian khó khăn nhất của Trì Yên.

Sợ cậu lo lắng, miệng vết thương đau cũng không dám kêu, thời gian dài mặc quần áo đều rất khó chịu.

Thời gian này trạng thái của Đỗ Vũ Nhu còn kém hơn cô, cứ xin nghỉ ốm suốt.

Trì Yên đến tuần thứ ba mới biết, Đỗ Vũ Nhu dường như khá hậm hực, trong lòng có cảm một cái rằm mà cũng không dám nói chuyện này ra để công kích cô.

Hướng chi căn bản cô chả làm gì sai cả.

Cô không biết mấy kẻ kia tên họ là gì, thậm chí không nhớ nổi dáng vẻ của bất kì ai trong bọn chúng

Hơn nữa trong thời gian dài Đỗ Vũ Nhu không chịu nói chuyện, chuyện này cứ thế bị quên đi. Lại sau đó, không bao lâu, Đỗ Vũ Nhu làm thủ tục xin nghỉ học, dọn đến sống ở thành phố khác.

Thật sự hôm nay Trì Yên không ngờ sẽ gặp phải cô ấy.

Vốn dĩ trừ lúc tắm rửa, thấy hình xăm kia mới nhớ đến chuyện này, có rất nhiều lúc, cô cũng nguyện ý lựa chọn muốn quên đi.

Chuyện này đối với Đỗ Vũ Nhu có ảnh hưởng lớn, đối cô, ảnh hưởng cũng không nhỏ.

Tuy rằng không tính là phát sinh trên người cô, nhưng cũng để lại bóng ma không nhỏ, giống mây đen cuồn cuộn đè lên đỉnh đầu cô, cô phải bỏ ra mấy tháng mới có thể quay về quỹ đạo bình thường được

Từ sau đó, Trì Yên mới bắt đầu nhớ không rõ được người khác phái cùng tuổi.

Chỉ nhằm vào diện mạo là nhớ không rõ.

Sau lên đại học, Bạch Lộ cũng phát hiện vấn đề này, mang cô đi gặp bác sĩ tâm lý mấy lần.

Bác sĩ nói đây là do có chướng ngại trong lòng, Trì Yên cũng biết.

Nhưng mà lại không khắc phục được.

Dù sao cô cũng không định tìm bạn trai, không khắc phục được thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

Không quen biết thì không quen biết.

Dù sao giáo sư đại học của bọn cô đều không ohair bạn cùng trang lứa, sẽ không xuất hiện loại tình huống xấu hổ đi học mà không nhớ mặt thầy giáo được.

Trì Yên vẫn luôn cảm thấy chuyện này đối mình cũng không có nhiều ảnh hưởng lắm..... Mãi đến khi cô gặp lại Khương Dịch cách đây tám năm.

Tuyệt đối là ảnh hưởng lớn.

Ký ức đột nhiên im bật, suy nghĩ trở lại, Trì Yên thở ra một hơi buồn bực, tay đỡ lên trên tay lái, chôn mặt ở giữa hai cánh tay.

Trì Yên chớp chớp mắt, hốc mắt khô khốc, căn bản không chảy ra giọt nước mắt nào.

Cô nghe thấy Khương Dịch hỏi: “Hôm nay gặp ai thế?”

Trì Yên nâng mặt lên, ngón tay buộc chặt trên tay lái, quay đầu nhìn anh.

Đáy mắt Khương Dịch rất đen, cứ u u như chẳng có tí ánh sáng nào tiến vào được.

"Chính là cô gái kia, hôm nay cũng đến công ty Lục tổng kí hợp đồng."

Khương Dịch mím môi: “Dày vò em thành cái dạng như vậy rồi, cô ta còn muốn kí hợp đồng?”

“Khương Dịch.....”

Trì Yên cũng không phải không nghĩ gì, Đỗ Vũ Nhu có thể là cố ý gọi cô, nhưng cho dù cô ta không gọi, ngày đó Trì Yên đoán chừng cũng không thể thanh thản yên ổn rời đi.

“Có phải anh thấy em rất khờ đúng không?”

“Đúng.”

Trì Yên tùy tay rút xấp giấy ném lên người anh, cô có chừng mực, biết không đánh mắt được, nên ném lên ngực anh, lúc xấp giấy rơi xuống, cọ nhẹ lên cằm anh một cái.

Khóe miệng cô cong lên, “Cho anh thêm một cơ hội, trả lời lại lần nữa.”

Cô nhóc này trước nay mọi việc đều thích để ở trong lòng, hôm nay nói cả ra thật cũng không dễ dàng gì.

Khương Dịch cười một chút: “Không ngốc, Yên Yên của chúng ta là thông minh nhất.”

Đây là lần đầu tiên Khương Dịch ở dưới giường gọi cô là “Yên Yên”.

Trì Yên nghe rõ được hai chữ này từ chính miệng Khương Dịch nói ra, lại giống hệt như được rót mật, một chữ thôi, ngọt!

Cô gơ tay vượt cằm nhìn anh, “Em cũng cảm thấy em khờ, nhưng lúc ấy đứng ở nơi đó, mặc kệ đáy lòng có bao nhiêu tiếng gào thét nói em phải chạy đi, em lại không thể nhấc chân lên nổi.”

“Nếu em đi rồi, có phải cũng sẽ trở thành một kẻ xấu xa không?”

“Khương Dịch, sau chuyện đó, em không thích cô ấy, nhưng cũng không có hối hận gì cả”

Quan hệ giữa cô và Đỗ Vũ Nhu đã thay đổi.

Nhưng chuyện này, cô chưa từng hối hận.

May mắn duy nhất chính là, cô mặc kệ hậu quả hay kết cục, cuối cùng thì vẫn tốt đấy thôi.

Trì Yên ngáp một cái, cả ngày hôm nay đều uể oải, nói ra tất cả trong lòng lại cảm thấy thoải mái không ít.

Cô nâng cánh tay lên hoạt động, sau đó duỗi duỗi tay về phía Khương Dịch: “Khương Dịch, anh ôm em, em không muốn đi.”

Khương Dịch mở cửa xe đi xuống: “Không ôm.”

Trì Yên bị anh không chút do dự cự tuyệt làm cho sừng sốt một chút, phản ứng lại mới mở cửa xe đi theo xuống, theo vài bước lại cúi xuống “Ai u” một tiếng, “Khương Dịch, chân em bị chuột rút.....”

Thật sự là bị chuột rút.

Đùi phải Trì Yên nhẹ điểm chấm đất, cúi xuống đi xoa xoa chân, bởi vì vấm đề tư thế nên cổ áo trên có chút rộng mở, có thể mơ hồ thấy được bầu ngực trắng nõn của cô.

Ánh mắt Khương Dịch tối sầm lại, đi qua ngòi xồm xuống xoa chân cho cô, còn chưa được hai cái, cả người Trì Yên đã bị đè, hai cánh tay thon dài quấn lấy cổ anh, chôn mặt lên trên hõng cổ.

Trên người cô mang theo mùi hương nhàn nhạt, giống như mùi

nước hoa nào đó, lại không giống lắm.

Khương Dịch ôm cô chặt chút, “Mệt sao?”

“Mệt..... Hôm nay đứng cả một buổi trưa luôn ấy.”

Anh cười một chút, nhột nhạt lên tiếng: “Diễn cái gì thế?”

Trì Yên đơn giản nói vài câu.

Dù sao Khương Dịch cũng không phải thật sự nguyện ý nghe.

Nói đến đóng phim, Trì Yên lập tức liền nghĩ đến buổi trưa lúc cho mèo ăn, có đèn flash lóe sáng một chút.

Nhóm paparazzi giỏi nhất khoản lấy góc độ, vốn dĩ không có gì, đều có thể bị bọn họ chụp ra một đống ái muội, lại bị thêm mắm dậm muối viết vài nét bút..... ngày mai đoán chừng sẽ không thể sóng êm bể lặng được rồi.

Đầu tiên Trì Yên giải thích một câu: “Em với Lục Chi Nhiên không có gì.”

Anh lạnh nhạt nói một tiếng: "Anh biết."

..... Sợ là đến ngày mai anh sẽ không nói như vậy nữa đâu.

Trì Yên vẫn là được Khương Dịch ôm vào.

Không biết là do ghen lâu mới nói hết tâm sự cho người ta hay là do hôm nay Khương Dịch quá mức dịu dàng, tâm trạng Trì Yên đặc biệt tốt, cảm thấy mỹ mãn mà tắt xong đi ra.

Khương Dịch đang xem TV.

Tin tức giải trí.

Trì Yên nhìn thoáng qua, không thấy mặt mình trên đó.

Mới vừa bò lên trên giường, cổ họng Trì Yên bắt đầu có khí chua dội lên, cô che miệng, lẩn long lóc chạy về phía toilet, đỡ bồn cầu, nôn ra mấy phút liền.

Vất vả lắm mới thoải mái hơn chút, Trì Yên súc miệng xong, vừa mới chuyển đầu muốn đi ra ngoài, đã nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh cửa.

Khương Dịch giơ tay sờ lên trán cô, may mắn, nhiệt độ bình thường.

“Anh đi nấu cơm cho em.”

“Buổi tối em ăn rồi.....”

Nhưng mà chắc cũng nôn ra hết rồi.

Trì Yên bẹp bẹp khóe môi, có suy nghĩ không tốt thoáng qua:

“Khương Dịch, mấy lần trước anh có làm tốt biện pháp không đó?”

Dì cả đã chậm mấy ngày, mấy ngày nay cô ăn uống cũng không tốt, đặc biệt hôm nay, ăn cái gì là nôn ra cái đó.

Trì Yên sợ không cẩn thận lại trúng chiêu rồi.

Khương Dịch nghiêng đầu nhìn cô, “Làm tốt.”

Hiện tại Trì Yên vẫn chưa muốn có con, uống thuốc thì không tốt cho

sức khỏe, Khương Dịch không muốn cô sau này sinh non, cho nên mỗi lần đều đặc biệt chú ý vấn đề này.

“Ngoan, đừng suy nghĩ vớ vẩn.”

Trì Yên vẫn cảm thấy không yên, vừa vặn bên ngoài lại chiếu đến một cuộc đối thoại khôi hài ở — —

【 Lễ Tình Nhân độc thân cầu làm sao bây giờ? 】

【 ở trên đường thì chen vào giữ mấy đôi tình nhân đang đi dạo, hoặc cầm kim đi vào siêu thị hay cửa hàng đồ người lớn, hắc hắc hắc. 】

Trì Yên: “.....”

Cô đá Khương Dịch một cái, nhắc chân ra cửa, lúc định chen qua bên người Khương Dịch đi ra lại bị anh kéo vào ôm trong ngực.

Giọng nam thấp thấp vang lên trên đỉnh đầu, ần ần mỉm cười: “Sao lại dễ nổi giận thế này?”

Trì Yên: “.....”

Cô rõ ràng là buồn bực.

Cũng không biết có thể có người thiếu đạo đức như vậy không chứ, làm ra cả loại chuyện kiểu này.

“Vạn nhất thực sự có thi làm sao bây giờ?”

“Em muốn làm sao thì làm thế.”

“Vạn nhất mẹ đã biết.....”

“Không cần phải lo này lo kia,” anh cúi đầu hôn lên trán cô, "Em quyết định là được."

Trì Yên vẫn cảm thấy buồn bực.

Càng nghĩ đến đoạn đối thoại của hai người vừa rồi trên TV thượng lại càng buồn bực.

Thiếu đạo đức, thật là quá thiếu đạo đức.

Thời gian vẫn chưa muộn lắm, Trì Yên cũng đã qua cơn buồn ngủ, lúc này không ngủ được, cô nằm bên giường một bên lướt weibo, một bên gặm hoa quả.

Hot search quả nhiên không phải là cô cùng Lục Cận Thanh nữa.

Giờ biến thành — — cô, Đổ Vũ Nhu, cùng với Lục Cận Thanh.

Trong mắt người ngoài, nghiêm nhiên biến thành tam giác quan hệ.

Trì Yên ngẩng đầu nhìn Khương Dịch, anh còn đang xem TV.

Hôm nay thoát nhìn anh lại phá lệ nhàn rỗi

Suy nghĩ này vừa nổi lên trong đầu Trì Yên, di động Khương Dịch đã có người gọi đến.

Anh nhanh chóng tiếp nghe.

Không biết đầu bên kia nói gì, Trì Yên nghe Khương Dịch hỏi: “Công ty các cậu còn kí thêm với ai nữa?”

Di động Trì Yên thiếu chút nữa không cầm chắc được, quả nhỏ nghẹn trong cổ họng, cô sặc đến ho khan vài tiếng.

Khương Dịch ôm cô vào trong lòng, giúp cô thuận khí, không chút để ý mở miệng: “Tiền vi phạm hợp đồng tôi trả, đừng kí với cô ta.”

Trì Yên càng không thể được.

Vốn dĩ cô cho rằng lúc ở trên xe, Khương Dịch chỉ là thuận miệng nói thế thôi.

Trì Yên phồng miệng, vừa muốn nói chuyện, ngón tay anh đã đặt lên môi cô, đem lời cô chưa kịp nói giwux chặt lại.

Đầu kia chắc là đang hỏi anh vì sao.

Bởi vì Trì Yên nghe thấy Khương Dịch đáp một câu: “Nhìn cô ta không thuận mắt.”

Trì Yên vẫn không nhịn xuống được, nghiêng nghiêng đầu, “Khương Dịch, anh đừng như vậy.”

Tuy rằng cô không thích Đổ Vũ Nhu, nhưng cũng không muốn mượn tay Khương Dịch đối nghịch với cô ta.

Hướng chi hôm nay Lục Cận Thanh mới phát Weibo kéo ba người bọn họ lên hot search, chính là vì muốn kí với hai người bọn cô, nếu qua thời gian nữa dân mạng lại thấy Lục Cận Thanh chỉ kí với mình cô, đến lúc đó có nói cô và Lục Cận Thanh không có gian tình cũng chả ai tin cả.

Khương Dịch cũng nghiêng đầu nhìn cô, “Đừng như thế nào?”

“Anh không cần phải xen vào việc của em với Đỗ Vũ Nhu đây.”

Trì Yên nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của anh, cô đương nhiên biết anh đang trút giận cho cô, nhưng..... " Đỗ Vũ Nhu biết mấy kẻ kia là ai, nhưng cô ấy không nói với em"

“ Anh làm như vậy..... em sẽ không có cơ hội hỏi ra ”

Khương Dịch nhíu mi, “Chỉ có cô ta biết sao?”

Trì Yên gật gật đầu, thậm chí cô còn nhớ rõ kẻ kia mặc đồ gì, nhưng lại không thể nhớ khuôn mặt của hắn, "Em không nhớ được người, cũng không phải lần đầu tiên anh mới biết mà."

Nghĩ đến là buồn bực.

Trì Yên rũ rũ mắt, cảm xúc đột nhiên có chút hạ xuống.

Khương Dịch rút cuộc mở miệng: "Được, anh không can thiệp vào nữa."

Khóe môi Trì Yên dương lên một chút, cảm đột nhiên bị anh nhẹ nhàng lên, đôi mắt anh đen kịt, khóe môi mang theo mấy phần ý cười.

Trì Yên cảm thấy không bình thường.

Quả nhiên, cô nghe thấy Khương Dịch hỏi: “Vậy em là nhớ anh rõ hơn hay nhớ Lục Chi Nhiên rõ hơn? ”

Trì Yên nghĩ thầm: Xong rồi.

Căn bản không cần chờ đến ngày mai.

Cô hít một hơi, rũ mắt, liền nhìn thấy trên màn hình di động của Khương Dịch có một bức ảnh, bức ảnh kia cực kì chói lọi phóng to trên mặt điện thoại.

Phía dưới còn có một hàng chữ — —

【 anh, anh soi gương đi, có phải thấy mặt đầy ánh sáng xanh rồi không hả*? 】

(*ý nói bị cấm sùng, như kiểu đội nón xanh á)

Editor: Hôm nay chúc mừng sinh nhật chồng tui nên tui up 2 chương luôn nè! Mau khen tui đi!

Mọi người nhớ vào phần cuộc hội thoại để xem thông báo lịch đăng truyện nhé! lu thương!

Chương 31

Lại xem tên mà Khương Dịch lưu cho người gửi tin kia.

Sở Sở.

Trì Yên thật đúng là muốn một ngày nào đó tóm được cơ hội, đem cái cô nhóc kia nhốt trong phòng tối cẩn thận giáo dục một phen.

Khương Du Sở còn chia sẻ một bài hát nữa chứ.

《 Ánh sáng màu xanh 》 , Trì Yên trước kia đi KTV cũng từng hát qua.

“Nhìn anh.”

Hàng mi Trì Yên run rẩy một chút, không biết nên dùng biểu tình gì để nhìn anh, liền đơn giản giả bộ hông nghe thấy, vừa muốn cúi đầu xuống thấp hơn nữa, bàn tay đang giữ cằm cô đột nhiên dùng sức, "Em cảm thấy Sở Sở nói có đúng không?"

“Không đúng,” Trì Yên lập tức phủ nhận, “Đương nhiên là không đúng!”

Sợ Khương Dịch không tin, Trì Yên không ngừng cố gắng nói: “Nhìn mặt ngài xem, sắc mặt hồng nhuận..... Thật sự một chút cũng không xanh xao gì cả.”

Cô chỉ thiếu chút thật sự đi lấy gương qua cho Khương Dịch.

Khóe miệng Khương Dịch cong lên một chút, “Chắc là không phải ảnh bị chụp lúc đang đóng phim đâu nhỉ,” mà anh hơi nhúu, khóe mắt cũng nhẹ nhàng nâng lên, “Giải thích vài câu?”

Trì Yên cảm thấy đặc biệt phải giải thích cẩn thận, cũng không biết Khương Dịch có tin hay không tin nữa.

Cô kể lại đại khái mọi chuyện một lần, không tô sắc quá đẹp, đương nhiên càng không dám thêm mắm dặm muối, một năm một người giải thích rõ từ góc độ người nhìn.

Khương Dịch đã vắt tay qua đầu, khẽ tựa vào đầu giường, nghiêng đầu nghe cô nói, di động cầm ở trong tay, màn hình còn sáng lên, từng tin Khương Du Sở gửi qua, anh cũng chả rep cái nào cả.

Trì Yên nói nói mấy câu, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, vừa hay thấy trên tủ đầu giường có một chén nước, cô cũng không lo lắng có phải Khương Dịch để đó không, với tay lấy rồi uống mấy ngụm.

Lần thứ hai cô nhắc lại: “Em với Lục Chi Nhiên thật sự không có quan hệ gì cả.”

Nếu nhất định phải nói, duy nhất liên hệ duy nhất có lẽ là bọn họ follow weibo của nhau thôi.

Nhưng mà Trì Yên với mấy người bạn khác phải follow nhau cũng không ít.

Lục Cận Thanh và cô cũng follow qua lại đấy thôi, có thấy Khương Dịch nói cái gì đâu.

Trì Yên nghĩ đến Weibo, đột nhiên nhớ ra cô không hề follow Khương Dịch.

Nhưng mà quả thật không thể táo bạo trắng trợn mà theo dõi được.

Lui một vạn bước nói..... dù cô có muốn follow cũng không biết weibo Khương Dịch là gì luôn.

Trì Yên cũng không phải không lên Weibo tìm qua hai chữ “Khương Dịch”, mỗi lần hiện ra tài khoản đều là của một đám người không liên quan gì cả.

Cô nhìn Khương Dịch, lại nhìn màn hình di động của anh, sau đó hỏi: “Khương Dịch, anh cũng có Weibo sao?”

“Có chuyện gì à?”

Khương Dịch vừa rời tuy rằng để cô giải thích, nhưng hình như cũng không quá để Lục Chi Nhiên ở trong lòng, duỗi tay ôm Trì Yên vào trong lòng, giọng nói lại cực kì ôn nhu, "Em muốn follow anh sao?"

Không thể trắng trợn táo bạo theo dõi nhưng là hẳn là có thể “Lặng lẽ theo dõi” mà, Trì Yên nhớ rõ Weibo là có chức năng này mà.

Cô “Ân” một tiếng, khẽ ngẩng mặt nhìn anh, “Vậy rốt cuộc anh có hay không?”

Khương Dịch: “Không có.”

Trì Yên: “.....”

Nói nhiều như vậy có cái rắm gì dùng để hả.

Trì Yên duỗi tay lấy di động của mình, tay căng hết cỡ mà mới sờ được đến cái vỏ, dứt khoát lấy chân kéo gần lại mấy cm, sau đó mới

vươn tay ra lấy.

Cô nằm trong ngực Khương Dịch, click mở Weibo, sau đó rời khỏi acc chính, lúc muốn đăng nhập vào acc phụ, ngón tay đột nhiên dừng lại một chút, sửa lại, dờn đến chọn “Đăng ký tài khoản mới”.

Số di động trong nước của Khương Dịch cũng không khác số cô là bao nhiêu, Trì Yên còn nhớ rõ, sau khi gõ 11 số vào, chỉ cách hơn 10s đã nghe thấy tiếng di động anh rung lên.

Trì Yên cũng không ngẩng đầu: “Mã xác nhận.”

Khương Dịch cũng không hỏi cô làm gì, rất nhanh nói mấy số.

Trì Yên liền mạch lưu loát đến mật khẩu cũng tự lưu

Tới lúc đặt tên, cô bắt đầu thấy khó khăn.

Hai chữ "Khương Dịch" đã sớm có người dùng rồi.

Trì Yên định nhắm mắt ấn bừa mấy cái trên bàn phím, sau khi ấn loạn rồi, lại cảm thấy đóng mật mã kia không thể lưu Smart được, cô lại yên lặng xóa đóng chữ ấy đi, sau đó lại thêm hai chữ phía say tên "Khương Dịch".

Sau đó xác nhận, thông qua.

Lại sau đó, sau khi Trì Yên kéo qua mấy cái chú ý cho người mới của Weibo, điều đầu tiên làm là follow chính mình

Vì thế mục theo dõi đã có 1 người.

Trì Yên cảm thấy bản thân có chút tự luyến, lại còn trẻ con nữa chứ.

Khóe môi cô nâng lên, sau khi thu lại mới ngẩng đầu nhìn Khương Dịch, Khương Dịch lại đang trả lời Khương Du Sở.

Anh cũng không kiêng dè Trì Yên, tư thế cầm di động nhìn đặc biệt không thẹn với lương tâm, Trì Yên liếc vài lần, lúc liếc qua lại thấy Khương Du Sở gửi thêm mấy câu ——

【 ảnh chụp là tòa soạn bọn em chụp, chủ yếu là muốn chụp Lục Chi Nhiên thôi, ngoài ý muốn mới chụp cả chị ta vào. 】

【 yên tâm đi anh, gửi cho anh xong là em xóa luôn rồi. 】

【 anh nhất định phải bảo chị ta cảm ơn em cẩn thận đấy. 】

Trì Yên: “.....”

Cô hẳn là phải đem Khương Du Sở mời vào phòng tối, cẩn thận cảm ơn một phen.

Khương Dịch rõ ràng là đợi Khương Du Sở nói hết một lượt, xác định cô nàng không nói nữa mới rep lại.

Anh đánh chữ rất nhanh, dưới đầu ngón tay, một dòng chữ từ từ chạy ra: 【 về sau cách Thẩm Ninh xa một chút. 】

Trì Yên sừng sốt, “Con bé cũng quen Thẩm Ninh?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Trì Yên mới cảm thấy vừa rồi đầu óc mình đúng là bị chập mạch.

Cô nhớ rõ Khương Dịch đã từng nói qua đã quen Thẩm Ninh rất nhiều năm rồi, Khương Du Sở quen cô ấy cũng là hết sức bình

thường.

“Sở Sở quen cô ấy cũng mười mấy năm rồi, cùng nhau lớn lên.”

Vậy khó trách lại không nhìn cô thuận mắt rồi.

Đoán chừng từ lúc bắt đầu, Khương Du Sở đã coi Thẩm Ninh là chị dâu tương lai rồi, đột nhiên lại nhảy cô chạy đến chiếm chỗ của Thẩm Ninh, Trì Yên cũng có thể hiểu cảm giác của Khương Du Sở.

Lại nhìn màn hình di động của Khương Dịch, giao diện chat biến đổi, có người gọi điện thoại đến.

Là Khương Du Sở.

Xem ra cô nàng là cảm thấy dùng chữ viết thì không thể biểu đạt được cảm xúc của mình nữa rồi.

Trì Yên ở rất gần Khương Dịch, đến tiếng hít thở của anh cũng nghe rõ, chứ đừng nói đến là tiếng của Khương Du Sở.

Giọng điệu Khương Du Sở giống như nghi ngờ, nhưng càng hơn là thăm dò: “Anh, anh với chị Thẩm Ninh sao lại thành thế này a?”

“Cái gì sao lại thành thế này?”

“Chị ấy nói chị ấy gọi điện thoại anh, anh lại không nhận.”

“Anh tại sao phải nhận chứ, còn có,” giọng Khương Dịch trầm xuống một ít, “Khương Du Sở, ai bảo em nói số của anh cho cô ấy hả?”

Khương Du Sở bị Khương Dịch gọi cả tên lẫn họ, khí thế tức khắc xẹp xuống, ấp úng nói: “Em cho rằng anh cũng không sao.....”

Dù sao Khương Dịch và Thẩm Ninh cũng quen nhau nhiều năm như vậy.

Từ khi Khương Du Sở bắt đầu có ký ức đã thấy Thẩm Ninh mỗi ngày đều đi theo sau anh rồi.

Nói như thế nào cũng nên coi như là thanh mai trúc mã.

Khương Du Sở càng nghĩ càng cảm thấy cái này từ ngữ thích hợp, giọng lập tức đều tăng cao chút, “Anh, không phải anh thích chị Thẩm Ninh sao, cho số điện thoại thì đã làm sao chứ?”

Cái đầu đang dựa vào ngực giật giật, Khương Dịch cúi đầu nhìn thấy đôi mắt lóng lánh của Trì Yên đang mở to nhìn anh.

Khương Dịch cảm thấy Khương Du Sở có thể là đũa ngọc.

“Anh nói thích cô ấy khi nào thế?”

“Anh đương nhiên không có khả năng tự nói, là em tự nhìn ra.”

Ý giống hệt Trì Yên từng một lần hỏi anh

Sau đó cô đã bị Khương Dịch "đè" một lần, đến Khương Du Sở.....
Trì Yên duỗi tay sờ sờ lỗ tai, sau đó nghe thấy Khương Dịch nói một câu: “Vậy thì em nên đến bệnh viện khám mắt đi.”

Khương Du Sở: “..... Anh!”

“Chị dâu em là Trì Yên, không phải Thẩm Ninh, sau này thành thật một chút, đừng nghĩ giúp đỡ người ngoài nữa.”

Giọng điệu Khương Dịch có chút nặng nề.

Đến Trì Yên nghe được trong lồng cũng có chút run sợ, cô còn khá tò mò Khương Du Sở sẽ có phản ứng gì.

Cô nhóc kia được nuông chiều, sợ là lớn như vậy cũng chưa từng bị Khương Dịch nói thế.....

Quả nhiên, Trì Yên nghe thấy được tiếng hít mũi của Khương Du Sở

Giọng cô bé nghe ủy khuất cực kỳ, “Anh, anh cứ nhiên dọa nạt em..... Em là em gái anh cơ mà.....”

Anh dừng vài giây, lúc đáp lại, giọng cũng không tự chủ được mềm xuống: “Sở Sở ——”

Quả nhiên mặc kệ là khi nào, chiêu làm ủy khuất làm nũng này đều dùng tốt trên người đàn ông được.

Trì Yên trong lòng thở dài, ngay sau đó lại nghe được Khương Dịch trầm giọng nói: “ Trì Yên cũng là bà xã của anh. ”

“Bên kia ba đã làm khó anh rồi, em đừng đối nghịch với anh được không.”

Ngón tay Trì Yên khẩn trương nắm chặt ga trải giường, trái tim nặng nề mà rơi xuống.

Đầu dậy bên kia Khương Du Sở cũng trầm mặc, qua vài phút, cô nàng mới rầu rĩ nói: “Em biết rồi.....”

“Về sau Thẩm Ninh hỏi em về anh, em sẽ nói thẳng là không biết.”

Khương Du Sở là thật sự cho rằng Khương Dịch có ý với Thẩm Ninh.

Cái kiểu tính tình của Khương Dịch, từ trước đến nay cô nàng vẫn luôn nhìn không thấu, chỉ có thể nhìn vẻ bề ngoài mà đoán thôi.

Hướng chi mỗi lần Thẩm Ninh nói với cô về Khương Dịch đều luôn là một bộ dạng lời thề sắt son..... Khương Du Sở quen cô ấy nhiều năm, tin tưởng là chuyện đương nhiên.

Nếu không phải hôm nay đem chuyện này làm rõ, sợ rằng cô nàng vẫn cho rằng hai người mới là lưỡng tình tương duyệt, Trì Yên chỉ là một kẻ ngáng chân mà thôi.

Nghe thấy Khương Du Sở đầu bên kia rất cuộc cũng đáp ứng, Khương Dịch nhíu chặt mày mới có thê thả lỏng ra vài phần.

Một bên là em gái, một bên là bà xã

Khương Dịch đều không muốn giữa hai người có bất cứ chuyện không vui nào.

“Vậy anh thích Trì Yên à?”

Khương Du Sở nói hơi nhanh “Thế sao hai người còn phân giường ngủ?”

Khương Dịch: “Ai nói bọn anh phân giường.....”

Khương Dịch nói còn chưa xong, Trì Yên vẫn luôn an an tĩnh tĩnh dựa vào lòng anh đột nhiên lên tiếng.

Cực kì đơn giản “A” lên một tiếng.

Mềm nhẹ kéo dài, lại mang theo nửa phần dồn dập cùng hít thở không thông.

So với mấy diễn viên trong phim A còn muốn ái muội dụ người hơn nhiều.

Trì Yên đã dùng phương thức đơn giản nhất để phủ định vấn đề của Khương Du Sở.

Ánh mắt Khương Dịch trầm xuống, yết hầu lên xuống rất nhanh.

Trước kia anh cũng chưa từng phát hiện, hóa ra Trì Yên lại có thiên phú đặc biệt trên loại phương diện này.

Đầu dây bên kia Khương Du Sở sau một lúc ngơ ra mới kịp phản ứng lại, giọng điệu biến đổi, như là đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc: “Anh anh anh…… Hai người hai người!”

“Em muốn đi nói cho mẹ, hai người cố ý dạy hư em!”

Đầu bên kia, Khương Du Sở phần nộ cắt điện thoại.

Đầu bên này, bên tai Trì Yên vẫn văng vẳng giọng nói thuần khiết của Khương Du Sở.

Cô nghịch nghịch ngón tay, cảm thấy tiếng kêu lúc nãy của mình, có thể là có điểm qua rồi.

Chương 32

Trì Yên thật ra cũng không phải là có thiên phú, chỉ là lúc học đại học phải chịu đựng sự hun đúc của Bạch Lộ, nghe mấy loại tiếng kêu này nhiều quá, nếu học không giống thì cô còn làm diễn viên thế quái nào được.

Cô nhìn màn hình trong tay Khương Dịch dần tối, rồi mới nâng mắt lên nhìn anh: "Có phải em làm hơi quá mức rồi không?"

Trì Yên cũng không ngờ Khương Du Sở thuần khiết như thế

Rõ ràng cũng sắp xỉ tuổi cô rồi, thế mà lại đối lập hoàn toàn, mà thật ra, hình như tâm tư cô có vẻ không thuần khiết lắm thì phải.

Trì Yên giơ tay chạm chạm cái mũi.

Đây là động tác cô quen làm khi cảm thấy buồn bực

"Em nói xem?"

Khương Dịch tùy tiện ném điện thoại trong tay lên trên giường, sau đó nghiêng mắt nhìn cô.

Ánh mắt đen kịt, gợn sóng cuồn cuộn.

Dựa vào hiểu biết của Trì Yên đối với anh, lập tức biết bản thân đã châm lửa lên người rồi.

Cô nhanh chóng chống tay bò dậy lăn qua bên giường kia, đánh đòn

phủ đầu: "Nghe nói thời kì đầu mang thai không nên làm loại chuyện này đâu...."

Nói giống hệt như cô đã chắc chắn mình có thai ấy.

Khương Dịch chả coi lời cô nói ra gì, cúi người áp đề lên, nam nữ quả thật chênh lệch quá lớn, cho dù là sức lực hay là thể trọng, anh vừa sát lại, lập tức có cái bóng cực to trùm đến.

Khương Dịch thật sự rất đẹp trai, một khuôn mặt hoàn hảo không góc chết, không cần nói cũng chả cần làm gì cả, thế mà vẫn có thể câu hồn đoạt phách người ta.

Trì Yên có thể hiểu được nguyên nhân vì sao Thẩm Ninh bị anh từ chối nhiều lần như vậy mà vẫn thích anh.

Đến hồn cô cũng đã bị câu đi một nửa mất rồi, nhưng tốt xấu gì thì cũng vẫn còn một nửa, "Được thôi, nếu hôm nay anh nhất định muốn, vậy em phải đi chuẩn bị trước một chút...."

Ngay trước khi bị anh đè trên giường, Trì Yên đã lăn long lóc ra, trở mình bò lên trước rồi, nhưng bò chưa được 10cm đã bị anh túm lấy mắt cá chân.

Cô cũng không tiếp tục dịch lên phía trước nữa, kéo ngăn tủ đầu giường, lấy ra mấy cái áo mưa mua từ hôm trước, lập tức mở ra mấy cái.

Khương Dịch cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trì Yên mở một đồng ra, sau đó cẩn thận tỉ mỉ dơ lên nhìn.

"Trì Yên, em làm gì thế?"

“Em nhìn xem có dấu bị kim đâm vào không. ”

Khương Dịch thấp giọng mắng một tiếng, tay giữ mắt cá chân cô tăng thêm chút lực, kéo cô túm lại phía mình

Trì Yên vẫn đang trong tư thế nằm bò, mới vừa xác nhận không có lỗ kim, đã bị anh đè xuống bên dưới, giọng anh rất thấp, hô hấp vừa nặng lại vừa nóng phả hết lên tai cô: “Xem xong rồi, hửm?”

“.....”

Giữa hai chân Trì Yên bị chống, sợ tới mức không dám lên tiếng.

“Không nói lời nào, anh coi như em xem xong rồi.”

Căn bản Khương Dịch cũng không cho cô cơ hội nói chuyện, nụ hôn đã dừng trên cổ cô, tay từ bả vai cô vòng qua, rất nhanh đã kéo áo ngủ cô từ trên bả vai kéo xuống.

Trì Yên run một chút, rầu rĩ hừ một tiếng.

Cả nụ hôn và tay anh đồng thời hướng một đường đi xuống, nụ hôn tinh tế ngọt ngào lại có chút vội vã.

Trì Yên bị anh hôn đến mức có chút khó nhịn đến mức đất muốn rung lên luôn rồi, muốn chuyển thân mình qua, eo lại bị anh ấn không thể động đậy.

Nụ hôn của Khương Dịch vẫn tiếp tục đi xuống.

Hô hấp Trì Yên cũng theo đó mà run lên, thở hổn hển: "Khương Dịch, anh nhanh lên một chút....."

Phía bên dưới, người đàn ông hình như hơi thấp giọng cười một tiếng: "Anh không muốn em."

Thân thể Trì Yên không tốt.

Không mang thai là tốt nhất, nhưng nhờ đâu thật sự có, anh cũng không dám làm xằng làm bậy.

Trước khi có kết quả chính xác, Khương Dịch cũng chỉ có thể coi như cô có thật mà làm thôi

Lúc anh nói chuyện, hơi thở đều phả lên đùi Trì Yên, tay cô khăn trương ga trải giường, tức giận đến muốn khóc.

Người này quả thực không biết xấu hổ, đem người ta trêu chọc ra rồi, sau đó lại nói với cô là không muốn làm.

Trì Yên hít cái mũi, "Vậy anh đứng lên!"

Khương Dịch không nghe cô, cúi đầu, môi dán lên cái đùi trắng nõn mềm mịn của cô, sau đó hướng lên trên, lại lên trên nữa.

Trì Yên "A" một tiếng, so vừa rồi còn muốn quỵến rũ câu hồn hơn nhiều, cơ thể mềm nhũn, thế mà ngược lại eo lại căng lên mấy phần.

Khương Dịch không dám làm thật với cô, Trì Yên cùng anh lặn lội nurat ngày, cuối cùng vẫn dùng tay giải quyết cho anh.

Trì Yên không có kinh nghiệm, lại không có nhiều sức lực, sau khi xong việc động cũng không muốn động, lòng bàn tay nóng lên, ngón tay cũng lười động dù chỉ một chút.

Cô nhắm mắt nằm lên trên giường, một chốc cũng không ngủ được, không biết qua mấy giờ, lại nghe thấy Khương Dịch gọi điện thoại.

Là gọi cho Lục Cận Thanh, ý thức của Trì Yên vẫn tỉnh táo.

Hình như Khương Dịch cho rằng cô ngủ rồi nên ép giọng xuống rất thấp, "Cái người mới họ Đỗ kia, cậu cố gắng kí ít mấy năm đi."

Anh hình như không nhớ rõ tên Đỗ Vũ Nhu

Trì Yên và Đỗ Vũ Nhu đều kí hợp đồng 3 năm, vấn đề này khi bàn hợp đồng cô đặc biệt chú ý đến.

Nói ngắn hơn..... Dường như còn có hợp đồng một năm thì phải.

Nhưng vấn đề là hợp đồng đã ký, nếu sửa ít đi sẽ tính là vi phạm hợp đồng đấy, Trì Yên mơ mơ màng màng nghĩ.

Ngắn ngủn vài phút, Khương Dịch dường như cũng đã thương lượng ồn thỏa với Lục Cận Thanh rồi.

Đến lúc sau thì Trì Yên đã mơ hồ ngủ mất, chỉ cảm thấy có một đôi tay hơi chuyển người cô lại, dường như sợ đánh thức cô, chỉ ôn ôn nhu nhu mà ôm vào trong ngực.

Khương Dịch rũ mắt nhìn cô

Trên mặt cô gái nhỏ vẫn còn đỏ ửng không biến mất, kéo dài đến cả vành tai đều có chút phấm hồng, dịu dàng lại sạch sẽ.

Nhắc nhở Lục Cận Thanh phải giám sát Đỗ Vũ Nhu một chút, lúc này Khương Dịch mới cắt điện thoại, tắt đèn ngủ đầu giường, duỗi tay sửa lại góc chân cho Trì Yên.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, có người rất nhanh đã đi vào giấc mộng rồi.

Trì Yên rất nhanh đã đem việc xác nhận có thai hay không lên lịch trình. Mấy hôm nay cô bận, suýt chút nữa đã có lần quên mất tiêu chuyện này, nhưng mà đi cả vẫn tiếp tục lu9f ngày, hơn nữa hôm nay lần thứ hai cô không muốn ăn, buổi chiều sau khi quay xong, gọi điện thoại cho Bạch Lộ.

Bạch Lộ vẫn chưa tan làm, Trì Yên liền lái xe đỗ ở dưới lầu tòa soạn của bọn họ.

Lúc cô đến có mua hai ly nước chanh, lạnh lạnh mát mát, thanh nhiệt lại giải độc nữa chứ. Sau khi Trì Yên uống hết một ly nước chanh, rốt cuộc cũng thấy Bạch Lộ đi ra.

Bạch Lộ sợ cô chờ sốt ruột, múa may hai tay giống như Vịt Donald chạy chậm qua đây, đến khi kéo cửa xe ra ngoài thì đã thở hồng hộc rồi.

Trì Yên chờ cô nàng hít thở bình thường trở lại mới đưa ly nước chanh còn lại qua.

“Hôm nay không đi săn tin sao?”

“Lời này có vô nghĩa không cơ chứ, đi săn tin thì bây giờ cậu còn có thể thấy tớ ở đây à?”

Bạch Lộ lấy ống hút hút một ngụm nước chanh, “Yên Nhi, hôm nay sao cậu cẩn thận thế, đến tìm tớ còn mang theo đồ uống sao?”

Trì Yên: “.....”

“Một ly nước chanh này là để mua chuộc tớ à?”

Trì Yên: “Nhìn tớ giống loại người này sao?”

Được rồi..... cô thật là như thế.

Bạch Lộ cũng không tiếp tục trêu ghẹo cô nữa, sau khi uống ngụm nước cho bớt khát mới hỏi cô: "Nói đi, muốn nhờ tớ làm gì hả?"

Trì Yên khởi động xe, “Tớ rồi cậu sẽ biết.”

Xe rất nhanh đã ngừng lại ven đường.

Bạch Lộ nhìn ra hiệu thuốc bên ngoài, “Cậu bị bệnh à?”

“Giúp tớ mua que thử thai được không, chị gái Lộ Lộ?”

Bạch Lộ bị 4 chữ cuối cùng của cô làm cho trợn trắng mắt, phải một lúc sau mới chú ý đến nửa câu phía trước của cô.

Mắt cô nàng căng ra, "Cậu với Khương tổng....."

Trì Yên gật gật đầu, “Tuy rằng tớ vẫn chỉ là diễn viên tuyến 18, nhưng thật sự không thích hợp để đi mua cái đồ này.”

Dừng một chút, cô còn nói thêm: “Đi bệnh viện dường như cũng không thích hợp lắm.”

Trì Yên cũng không phải không nghĩ tới cách đi tìm Thẩm Văn Hinh.

Chỉ là nếu để Thẩm Văn Hình biết chuyện này, cô cảm thấy nếu thực sự có, đến lúc đó không cần nói nhất định sẽ làm khó Khương Dịch.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ nghĩ ra biện pháp này có thể thử trước một chút.

Bạch Lộ liên tiếp hít mấy hơi liền, sau đó lấy khẩu trang, đeo kính râm lên, xoay người muốn xuống xe.

Trì Yên vội túm chặt cô nàng, “Cậu che kín mít như thế làm gì?”

Nhìn qua như kiểu muốn đi cướp ngân hàng ấy, vừa thấy đã khiến cho người ta hoài nghi rồi.

Bạch Lộ trừng mắt liếc cô một cái, cuối cùng miễn cưỡng bỏ kính râm ra, vội vàng lao vào trong tiệm thuốc.

Mười phút sau, Bạch Lộ về mặt buồn bực đem túi nhét vào tay Trì Yên.

Vừa rồi cô nàng đang chọn que thử được một nửa, cô nhóc này lại bảo một que sẽ có khả năng sai sót lớn, làm cô phải quét sạch đồng que thử có trong cửa hàng về.

Lúc tính tiền, ánh mắt cái cô thu ngân kia nhìn cô liên tục thay đổi.

Trì Yên có điểm muốn cười, nhưng lại sợ Bạch Lộ đánh cô, chỉ dám nghiêng mặt ra ngoài cửa sổ.

Bạch Lộ rộng lượng, cũng không chấp nhặt với cô

Nửa giờ sau, lúc Trì Yên đưa cô nàng đến cửa nhà, cô cũng đã gần như quên sạch chuyện này rồi, lại tiếp tục nên tán chuyện lại tán

chuyện.

Bát quát chuyện mấy hôm trước, khi hot search hừng hực gào tên Đỗ Vũ Nhu với Lục Cận Thanh, trên mạng truyền tin hot, nói Lục Cận Thanh ngã vào tình yêu rồi.

Nhưng Trì Yên cảm thấy, Đỗ Vũ Nhu chắc không lọt được vô mắt Lục Cận Thanh đâu.

Trì Yên nghe cô bạn nói lại nói, cũng không có cắt lời cô, chờ cô nói đến khi khát nước mới đưa một chai nước qua: "Nước chanh hết rồi, uống tạm cái này đi!"

"Lộ Lộ!"

"Sao thế?"

"Cậu giúp tớ chú ý Đỗ Vũ Nhu một chút."

Bạch Lộ dù sao cũng paparazzi, so với cô thì tiện hơn nhiều.

Trước nay cô không hề nói với cô ấy về Đỗ Vũ Nhu này

Bạch Lộ có chút kinh ngạc nhìn cô: "Cậu quen cô ta à?"

Trì Yên gật gật đầu, "Trước kia quan hệ cũng không tệ lắm."

Bạch Lộ hiểu rõ, "Cô ta cướp bạn trai của cậu à?"

"....."

Khả năng mấy người làm paparazzi bọn họ trí tưởng tượng đều bay xa hơn so với người thường gấp mấy lần mất, Trì Yên thuận miệng

trêu ghẹo một câu: “So với chuyện đó lại càng nghiêm trọng hơn.”

Trì Yên tự hỏi vài giây, vẫn đơn giản kể lại chuyện trước kia với Bạch Lộ một lần.

Trì Yên tận lực tự thuật một cách nhẹ nhàng băng quơ, tránh nặng tìm nhẹ.

Bạch Lộ vẫn nghe đến nước mắt lưng tròng, cô quen rất nhiều người, nhanh chóng tìm cái người hỏi thăm về Đỗ Vũ Nhu, “Nghe nói là bị bao nuôi.”

Bạch Lộ “Sách” một tiếng, “Đúng rồi, hiện tại người đại diện phụ trách cô ấy.....”

Là đối thủ một mất một còn của Khương Vận.

Trì Yên cho rằng đây là trọng điểm rồi, kết quả không ngờ Bạch Lộ dừng một chút, sau đó ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói một câu: “Liên quan đến tình địch của cậu..... Cô ta cũng chính là chị dâu của Thẩm Ninh.”

Chương 33

Trì Yên thật sự không ngờ có sự trùng hợp như thế.

Trách không được ánh mắt lúc trước người đại diện kia nhìn cô có điểm kì lạ.

Bạch Lộ không yên tâm nhắc nhở cô: “Về sau cậu chú ý nhiều một chút, lúc trước tớ có chụp mấy nghệ sĩ của ả ta, mấy người đều là bị bao nuôi cả đấy.”

“Tin đấy nếu không lộ ra thì thuận lợi lên ngôi, tin đó mà lộ ra thì lại tiếp tục bồi dưỡng người tiếp theo. Đây là thủ đoạn MIA quen dùng, may mắn cậu không đi theo ả ta, nếu không thế nào cũng phải bị ả ta chuốc say nhét lên giường một nhà đầu tư nào đó cũng không biết chừng.”

MIA là nghệ danh của người đại diện kia trong giới.

Bạch Lộ tiếp tục nói: “Đến lúc đó cậu có tình lại làm loạn với ả ta, ả còn nói là vì muốn tốt cho cậu nữa. Nếu cậu mà không nghe ả, chẳng những mất trong sạch mà đến sự nghiệp cũng chả có chỗ quái nào tốt lên nữa điểm cả.”

Rất nhiều quy tắc ngầm thật ra đều là từ nguồ đại diện mà ra.

Trì Yên nhú mày.

Trước kia công việc của cô không liên quan đến cái này, Bạch Lộ cũng không nói cho cô biết, cô nàng vỗ vỗ bả vai Trì Yên: " Dù sao có

việc gì cậu cũng có thể tìm Khương Vận, chị ấy nói sao cũng làm ở đó nhiều năm rồi, lain là chị chồng của cậu, nếu có vấn đề nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết giúp cậu."

Trì Yên gật đầu, mở khóa cửa xe ra, nói mấy câu tạm biệt với Bạch Lộ, lúc này mới lái xe về nhà.

Lúc Trì Yên về đến nhà, Khương Dịch vẫn chưa về.

Người giúp việc đã về quê kết hôn sinh con, Trì Yên cũng không thích trong nhà có người ngoài đi lại, lúc Khương Dịch chưa về, cô cảm thấy trong nhà quá trống vắng, cho nên mới tìm một cô gái nhỏ, cũng coi như tìm bạn cho chính mình.

Sau Khương Dịch về, cô cũng không tìm người giúp việc linh tinh nữa.

Thời gian còn sớm, Trì Yên không vội vã nấu cơm, cầm túi đồ Bạch Lộ mua cho cô đi vào toilet.

Dựa theo kết quả sau mấy lần thử que, kết quả đều là âm tính.

Khe ngón tay của Trì Yên đã ra không ít mồ hôi, có chút dính, cô giật giật ngón tay, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên lòng đi rửa tay.

Dưới vòi nước lạnh rửa tay thật sạch, Trì Yên còn chưa rửa tay xong, bụng dưới đã truyền đến một cơn đau quặn.

Quen thuộc lại rất kịch liệt.

Trước kia Trì Yên ghét nhất loại phản ứng sinh có di cả này, cho rằng đây là điểm phản lại con người, thế mà lần này lại vui chưa từng

thấy.

Vốn dĩ cô vẫn chưa yên tâm lắm, nghĩ lại muốn lén lút đến bệnh viện kiểm tra, lần này khá tốt, bệnh viện căn bản không cần phải đi nữa rồi.

Trì Yên lập tức rút tay ra khỏi vòi nước lạnh, sau khi đóng vòi lại, cầm khăn lông lau tay.

Không có cách nào, cô thật sự không quá muốn có con.

Ít nhất hiện tại vẫn chưa muốn có con.

Sau khi vui vẻ, Trì Yệ lại khôi phục lại tâm trạng suy yếu mỗi lần đi cả ghé thăm như bình thường.

Uống đến mấy chén đường đỏ, sau khi chạy vào toilet mấy lần, Trì Yên thật sự không dám uống nữa, nằm trên giường lấy cái gối lọt để trên bụng, cầm di động bắt đầu xem kịch bản.

Cứ xem đến tầm 8h tối, Weibo Trì Yên có tin nhắn.

Là Lục Cận Thanh gửi tới một số điện thoại.

Trì Yên còn nghĩ là của cậu ta, vừa định hỏi cậu có chuyện gì, đầu bên kia đã giải thích: 【 là số riêng của chị Khương Vận, chị dâu lưu vào trước đi. 】

Trì Yên sợ chờ lát lại quên mất nên lập tức lưu lại vào trong danh bạ.

Kia đầu không có động tĩnh gì nữa.

Trì Yên nhàn đến nhàm chán, kịch bản cũng lười xem, lên search thử

Đỗ Vũ Nhu.

Lúc ấy, Lục Cận Thanh rõ ràng có tag hai người bạn họ, Đỗ Vũ Nhu hình như cũng rất hot, hiện tại fans còn đông hơn của cô đến mấy lần.

Lúc Trì Yên vào Weibo của cô ta, có thấy được giới thiệu.

Nữ chính của 《 nhiếp hồn 》 .

Trì Yên có nghe qua bộ phim này, mấy năm nay đặc biệt được có một IP chế tác siêu hot, vì được chuyển thể từ tiểu thuyết huyền huyền, vốn đã có cả ngàn vạn fans nguyên tác rồi, so với bộ phim văn nghệ cô đang đóng kia quả thật nổi hơn rất nhiều.

Bộ phim này hình như hai tháng nữa sẽ khởi quay, nhưng diễn viên đã cơ bản định xong rồi, trước khi xuất trận mà đã cực kỳ hot rồi.

Nhưng mà, Trì Yên cũng chẳng chú ý lắm.

Cô chỉ biết vai Lục Chi Nhiên đóng là nam 2, nam chủ là do một ảnh đế lâu năm sắm vai.

Đại khái cũng vì có chút vấn đề, cho nên mới lùi lịch khai máy một thời gian.

Trì Yên tìm thử quyển truyện xem 《 nhiếp hồn 》

Nguyên tác không có nhiều đất diễn của nữ chính, nên nói dù Đỗ Vũ Nhu là nữ chính, nhưng đất diễn cũng chỉ tương đương vai nữ 3 trong những bộ phim khác mà thôi.

Nhưng cho dù có như thế, thì nó vẫn là một cơ hội hấp dẫn để khán

giả chú ý đến.

Trì Yên nâng cằm nghĩ, vai chính này của Đỗ Vũ Nhu có thể nào là do MIA dùng phương thức nào đó để giành về không?

Không nghĩ ra được.

Hình như có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng dạ quân tử, nhưng mà, nghe ra cũng không có gì không đúng.

Trì Yên lắc lắc đầu, lau dọn mặt bàn.

Mấy phút nữa là đến 8h rưỡi rồi.

Buổi tối Trì Yên cũng vẫn chưa ăn cơm, cô cũng không ăn được bao nhiêu, nhưng sợ cứ như thế sẽ bị đau dạ dày, nên chỉ có thể chậm rì rì đi xuống dưới nhà nấu cơm.

Đầu mùa hạ, cô còn dán lên bụng cái túi chườm ấm.

Không biết là do tác dụng của túi chườm ấm, hay là do thể chất của cô tốt hơn, bây giờ cũng không còn quá đau nữa.

Phòng khách lâu một vẫn an tĩnh trống vắng như cũ.

Trì Yên mở tủ lạnh ra, sau khi nhìn cả cái tủ đều trống rỗng, cuối cùng thật sự không chịu nổi được cái khí lạnh cứ đánh vào mặt mũi, mới đưa tay đẩy.

Cửa tủ lạnh bị cô đóng lại.

Chỗ lối vào cửa bị ai đó mở ra.

Trì Yên còn tưởng mình nghe lầm, quay đầu nhìn qua, vừa hay nhìn thấy người đàn ông đang cúi đầu đổi giày.

“Từ từ đã.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Khương Dịch, anh có uống rượu không?”

“Không có, sao vậy?”

Khương Dịch đứng ở chỗ ánh sáng không tốt lắm, anh không thay giày nữa, đi lên mấy bước về nơi sáng ngời kia, “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn ạ,” Trì Yên trở tay chỉ chỉ tủ lạnh, “Chúng ta đi siêu thị đi.”

Khương Dịch nâng tay xem giờ, “Bây giờ sao?”

“ nếu anh mệt, em cũng có thể tự đi một mình.....”

Trì Yên hơi ngửa đầu nhìn anh, “Nhưng mà bây giờ đêm khuya tĩnh lặng, khả năng không an toàn.”

8h rưỡi ở thành phố lớn, cô nhóc này cũng không thấy xấu hổ mà bảo là đêm khuya tĩnh lặng.

Khương Dịch nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi nhẹ nhàng câu lên.

“Mặc thêm áo vào, bên ngoài có gió đấy.”

Lúc này bụng nhỏ của Trì Yên vẫn nóng, cô gật gật đầu, sau đó lên lầu lấy một cái áo khoác, sau khi soi gương lại thấy không hợp lắm.

Cô cùng Khương Dịch ra ngoài như vậy, khẳng định sẽ bị người ta nhận ra.

Tuy rằng khả năng này rất nhỏ.

Trì Yên cuộn tóc lại, ngồi xổm trước tủ quần áo, lấy bộ tóc giả lần trước Bạch Lộ đưa cho cô ra.

Là kiểu tóc chấm vai hơi cuộn, tóc mái cũng có một lớp mỏng.

Sau khi xử lí xong, Trì Yên soi gương, lúc này mới vừa lòng với thiếu nữ trong gương.

Cô lại kéo đôi dép lê chạy xuống lầu.

Người đàn ông đưa lưng về phía cô đang uống nước, nghe thấy tiếng cô xuống lầu, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Hình như anh có sừng sốt vài giây, sau đó ho nhẹ một tiếng.

Trì Yên sờ sờ mái tóc ngắn mới của mình, hai mắt long lanh, “Khó coi lắm à?”

Khương Dịch cảm thấy Trì Yên giống nữ sinh vị thành niên đang học cao trung.

Lúc anh vừa mới quen Trì Yên, cô nhóc này chính là để tóc dài, lại buộc thêm cái đuôi ngựa, lúc đi đường tóc ở phía sau nhẹ nhàng đung đưa

Một chút một chút đều có thể đem tâm trí vốn chẳng gợn sóng của anh đảo loạn cả lên.

Khương Dịch lần đầu tiên nhìn thấy Trì Yên như thế này, mắt anh hơi nhíu lại, cúi người chạm nhẹ lên môi cô, thấp giọng nói mấy chữ: “Đẹp muốn chết.”

“.....”

Bên tai Trì Yên nóng lên, hận không thể chui vào trong tủ lạnh bình tĩnh một chút.

Bên cạnh tiểu khu có một siêu thị lớn, mở cửa 24h.

Lúc hai người Trì Yên và Khương Dịch đi vào, bên trong có không ít người, bốn phương tám hướng đều chung sáng đèn, khiến cho mấy thứ hàng hóa trên kệ cao bị chiếu mà to lên.

Khương Dịch đẩy xe, Trì Yên đi bên phía tay phải của anh, cứ từng cái, từng cái ném đồ ăn vặt vào, ném đến chả biết mệt là gì luôn.

Trong tầm tay luôn không ngừng có người đi qua, cũng may không ai chú ý đến hai người bọn họ.

Tới khu rau quả, Trì Yên nghiêng đầu hỏi Khương Dịch: “Khương..... Dịch, anh muốn ăn gì?”

Chữ “Dịch” bị Trì Yên áp đến gần như không nghe thấy được.

Cô không dám quá lớn tiếng gọi anh.

Khương Dịch giống như căn bản không lưu ý gì, nghiêng đầu nhìn một bên khác, “Tùy em thôi.”

Vì thế Trì Yên liền thật sự tùy mình, mua tất cả đều là các loại rau

quả cô thích ăn.

Chờ Trì Yên thanh toán xong quay lại, vẫn thấy Khương Dịch nhìn về phía hướng kia.

Trì Yên không nhận được cũng nhìn thoáng qua.

Cô bị cận thị, hơn nữa so Khương Dịch bị cận thị còn nặng hơn một chút. Khoảng cách xa như vậy, Khương Dịch có thể thấy rõ, nhưng Trì Yên nhìn thì đã có điểm mờ hồ rồi.

Trì Yên đem đồ ăn bỏ vào xe đẩy, sau đó nửa híp mắt nhìn qua.

Bên cạnh có một quầy mạnh tiêu thụ viên*, vừa nhìn thấy cô đã hoảng sợ, lúc bước đến bên kia càng lúc càng gần, đột nhiên người đàn ông phía sau lại thấp giọng cười một tiếng.

Ngay sau đó tay Trì Yên bị anh giữ lại, “Đừng nhìn.”

(*kiểu mấy người hãy chào hàng, giới thiệu sản phẩm.... đó)

Lời editor: do tuần này mình hơi lười nên chỉ làm được có 4 chap thôi, tuần sau hứa sẽ chăm. lu thương mọi người.

mình đã up phần giới thiệu văn án của một số truyện sủng mình chọn để làm sau khi làm xong bộ này. Hi vọng mọi người vào đọc thử rồi quyết định chọn một truyện để mình edit nhé!

Từ giờ đến khi làm xong truyện này, bộ nào có nhiều sao nhất thì mình sẽ làm bộ đó. Mong được mọi người ủng hộ.

Chương 34

Lời này nói có hơi muộn.

Trì Yên đã đi đến đủ gần để nhìn ròi, gần đến có thể miễn cưỡng nhìn rõ chữ trên mặt hàng kia.

Cái gần cô nhất là Okamoto, xa một chút là Durex, lại xa thêm chút nữa.... Trì Yên không có mặt mũi nhing tiếp, cô vô thức ngẩng đầu lên trời.

4 chữ “kế sinh vật phẩm*” đỏ thẫm vô cùng chói lọi, ngoài dự đoán của mọi người treo ở phía trên.

(*đồ dùng kế hoạch hóa gia đình)

Trì Yên chột dạ vừa muốn lui về sau vài bước, người đàn ông phía sau đã tiến lên trước gần nửa bước, cánh tay anh cọ qua bên sườn trái của Trì Yên, vừa tùy ý, lại vừa dứt khoát cầm mấy hộp ném vào trong xe chở hàng.

Ánh mắt của dì đẩy mạnh tiêu thụ viên kia nhìn cô càng thêm hoảng sợ.

Tuy rằng Trì Yên cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn không lí giải được ánh mắt của dì nhìn cô.

Dựa theo đạo lí mà nói, ở vị trí công tác này của dì ấy, chắc là cũng đã gặp qua không ít cô gái lớn gan hơn cô rồi, nhưng từ thái độ của dì ấy, lại giống như lần đầu tiên gặp phải kiểu người như này ấy.

Trì Yên kéo kéo cổ tay áo Khương Dịch, nhỏ giọng hỏi anh: “Có phải vì anh lấy quá nhiều không a?”

Cô cảm giác bản thân lúc này như chú khỉ trong vườn bách thú đang bị mấy dì vây xem.

Trì Yên vươn tay chỉ chỉ mấy cái hộp đang an an tĩnh tĩnh nằm trong xe mua sắm_____một, hai, ba.....

Chỉ có năm hộp.

Cô lại nhìn dì kia một cái.

Dì kia cũng đang nhìn cô, vẻ mặt muốn hỏi lại thôi, nhưng vẫn không nhin xuống được: "Cô gái nhỏ, cháu phải bảo vệ tốt bản thân a....."

Trì Yên nghe được vẻ mặt ngốc lảng, ngay sau đó liền nghe được dì kia nói, “Cháu mới chỉ giống cô bé con hơn mười tuổi chưa thành niên, không thể vì nhìn cậu ta đẹp trai mà bị cậu ta lừa lên giường, sau này chắc chắn sẽ hối hận đấy.....”

Dì nói còn khinh thường nhìn Khương Dịch: “Tiểu tử lớn lên khá tốt, sao có thể làm ra loại chuyện này thế hả?”

Dì ở làm ở siêu thị này một năm rồi, đã gặp không ít kiểu người đi mua áo mưa, nhưng cũng chưa từng thấy loại đưa vị thành niên đi mua bao giờ cả.

Còn trắng trợn táo bạo như thế.

Dì mà không nói, Trì Yên thiếu chút nữa đã quên trên đầu mình bây giwof là tóc giả có sức mê hoặc cực kì lớn.

Trì Yên sờ sờ tóc ngắn bên tai, bị nghẹn nước miếng đến ho nhẹ một tiếng: “A..... chị à, em thành niên rồi ạ.”

Dì kia hình như có chút nghi hoặc mà nhìn cô một cái, ánh mắt hòa hoãn hơn lúc trước không ít, "Thật sao?"

"Tuy là em mới 20 tuổi nhưng thật sự thành niên rồi."

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô, khóe môi nâng lên một chút, phát ra tiếng cười rất nhẹ.

Trừ Trì Yên, hẳn những người khác đều không nghe thấy.

Đại khái là đang cười câu “Mới hai mươi tuổi” kia của cô rồi.

Dì liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, sau đó quay đầu.

Trì Yên cũng quay đầu, vừa muốn tiếp tục đi dạo phía trước, trong xe lại có thêm mấy hộp Okamoto bay vào, “VẬY chuẩn bị nhiều một chút.”

Trì Yên: “.....”

Thật đúng là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý.

Trì Yên cũng không lấy vật kia bỏ lại lên kệ hàng, mãi đến khi ra khỏi tầm mắt của dì kia, cô mới đánh lên tay Khương Dịch một cái.

“Vừa rồi sao anh không nói cho em biết hả?”

Cứ nghĩ đến ánh mắt của dì kia, Trì Yên lại cảm thấy mắt mặt xưa nay chưa từng có.

“Anh bảo em đừng nhìn rồi.”

Trì Yên cưỡng từ đoạt lí: “Anh phải trực tiếp kéo em đi chứ.”

Đến cuối cùng, lại làm cho cô như kiểu dục cầu bất mãn vậy

“Anh có kéo em.”

“.....”

Một đường đi đến đây, cô với Khương Dịch hình như hình như tăng thêm không ít lực hấp dẫn.

Bắt đầu có người khác phái nhìn cô cười ái muội, có cô gái liếc liếc mắt nhìn vào xe đồ của bọn họ, ngay sau đó trên mặt cũng hiện lên nụ cười thần bí.

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, vẫn như cũ không có ai nhận ra cô cả.

Trì Yên giơ chân đá đá bánh xe nhỏ, cô nói nhiều sai nhiều, mới nói có mấy câu mà đã đem tất cả sai lầm ôm hết lên người mình rồi

Cô quay mặt sang một bên, lấy mấy hộp sữa chua muốn bỏ vào xe đồ, lấy hiệu quả "che trời", còn chưa bỏ vào trong xe, tay đã bị anh bắt lấy: "Có thể uống lạnh à?"

Trì Yên dừng một chút, “Sao anh biết.....”

Chuyện dì cả nhà cô tới, còn chưa kịp nói với Khương Dịch.

“Thấy em uống nước đường đỏ.”

Khương Dịch liếc nhìn cô một cái, “Bỏ lại đi.”

Trì Yên buồn bực muốn chết, bắt đầu thương lượng với anh, “Em mua hai hộp thôi.”

“Không được.”

“Một hộp?”

Trì Yên đã cầm lấy một loạt bỏ vào xe mua sắm “Em có thể đợi mấy ngày nữa mới uống.”

Hoàn mỹ đạt được mục đích.

“Không phải một hộp sao?”

“Người ta không cho tách ra bán.”

Khương Dịch cười nhạt một tiếng, nhưng cuối cùng cũng không bắt cô bỏ lại nữa.

Hai người dạo siêu thị tốn không ít thời gian, lúc về đến nhà đã hơn 9 giờ rồi.

Bụng Trì Yên thật ra cũng không quá đau, nhưng mà đi bộ thời gian dài, bây giờ thấy hơi mệt, ôm một hộp sữa chua ngồi khoanh chân trên sofa.

Khương Dịch ở trong bếp nấu cơm, Trì Yên cũng không dám tìm đường chết mà ăn sữa chua lúc này, bỏ sữa chua vào nước nóng ngâm, cô một bên đổi kênh, một bên câu cá câu không trò chuyện với bạn tốt.

Buổi tối là thời gian mấy người tuổi các cô cuồng hoan phóng túng, ăn chơi hóng chuyện.

Bạch Lộ và Tống Vũ đều rảnh rỗi.

Hai người biết nhiều chuyện, nhặt mấy tin có ý nghĩa nói với cô.

Trì Yên thừa lúc hai cô nàng thao thao bất tuyệt nói mà lên lướt Weibo, vừa lướt trang đầu đều là mấy tin phổ biến, chắc là dùng tiền mua, bây giờ bình và chia sẻ cũng chưa hơn một trăm.

Cô vốn định lướt qua, ngón tay đều đưa lên rồi lại bị cô kéo trở về.

Đề tài rất quen thuộc — —

Về bạo lực học đường.

Trì Yên mím môi, cô đã trải qua loại chuyện này, nên vừa thấy đã cực kì đồng cảm, hoàn toàn không thể đứng ngoài cuộc được, chỉ chần chờ vài giây đã ấn chia sẻ.

Cũng chỉ đơn giản là chia sẻ, không phát biểu bất cứ điều gì cả.

Sau khi chuyển phát xong, Trì Yên lại cùng hai người kia hàn huyên vài câu, sau một hồi đem mấy chuyện sắp tới lớn lớn bé bé đều nói cả, bấy giờ mới chạy đến phòng ăn cơm tối.

Trì Yên vừa đến kỳ sinh lý, nên có vẻ đặc biệt không có tinh thần, buổi tối cũng không dễ ngủ.

Trước kia lúc ở một mình, phần lớn cô đều nằm trên giường quay cuồng đến mức không có ý thức mới có thể ngủ được, thậm chí lúc

học đại học, có một lần Bạch Lộ phải đưa cô lên phòng y tế nữa.

Thời gian đó, sức khỏe của cô thật sự suy kiệt.

Sau khi gả đến Khương gia đã tốt hơn không ít, Thẩm Văn Hinh là bác sĩ, biết cái gì tốt cho sức khỏe, cái gì không tốt, dưỡng hơn nửa năm cuối cùng cũng không cần lặn qua lặn lại nữa.

Đêm nay Trì Yên nằm trong ngực Khương Dịch ngủ còn sâu hơn mấy hôm trước, mãi đến 8h mới tự nhiên tỉnh dậy.

Hai ngày này không có cảnh diễn của cô, Trì Yên dứt khoát tắt hết chuông báo thức.

Hình như hơn 7 giờ Khương Dịch đã đi rồi, Trì Yên nhớ rõ bản thân nghe được tiếng động, cô mệt đến không làm gì được, đến mắt cũng không mở luôn.

Trì Yên bò trên giường một lát, lúc này mới nhớ ra hôm nay Khương Vận hẹn gặp cô.

Hiện tại Khương Vận chỉ dẫn theo hai người, so với cô, người kia đã tự mình thành một vị tai to mặt lớn, chỉ thiếu cuối năm nay được phong Ảnh đế nữa thôi.

Nghĩ như vậy, Trì Yên cảm thấy bản thân có thể là xoay đổi vận mệnh, có thể may mắn được Khương Vận nhìn trúng.

Trì Yên trang điểm nhẹ nhàng, chỉ trang điểm đơn giản một chút, nhìn trong sáng dịu dàng.

Lúc sắp ra cửa cả miệng vẫn đầy vị đường đỏ, chính cô cũng cảm thấy khó chịu, lấy mấy cái kẹo cao su ra nhai, sau đó lại súc miệng

bằng nước ấm, chờ hơi thở sạch sẽ, lại lột một viên mút hoa quả ăn

Địa điểm Khương Vận hẹn là một quán trà ở trung tâm thành phố

9 giờ 40", Trì Yên đến trước 20"

Quán trà lúc này không có nhiều người, trang hoàng đẹp đẽ, xa hoa, hành lang treo hơn mười bức danh họa, nhìn đều có vẻ đã lâu năm rồi, tuy rằng Trì Yên không có nhiều hứng thú.

Cô đi theo phục vụ dẫn đường đi lên, lúc tới cuối cùng, phục vụ gõ cửa vài cái, rất nhanh đã có người nói "Mời vào".

Cửa bị mở ra, Trì Yên đi vào, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Diện tích phòng bao không lớn, nhưng nhìn rất thoải mái, ánh đèn màu vàng cam, nhu nhu hòa hòa phủ xuống, Trì Yên liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện với Khương Vận.

Cái bàn hình như làm từ gỗ lê, là bàn bốn người, phía đối diện vừa hay cái ghế đôi, nâu thẫm, có khắc hoa văn rất tinh xảo.

Trì Yên chú ý tới chỗ bên cạnh Khương Vận có để đồ, có túi, còn có áo khoác, ngay cả di động cũng đều đặt ở một bên bàn.

Mà đối diện chị, người đàn ông cũng không nhìn cô, cầm chén trà nhấp một ngụm.

Khương Vận mở miệng trước: "Tiểu Trì, thật ngại quá," chị khụ một tiếng, "Khương Dịch em đứng lên, để cho cho cô gái nhỏ người ta còn ngồi với chứ."

Trì Yên cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Đi gặp mặt người khác, cô luôn có thói quen đến sớm hơn mười phút

Chỉ là bây giờ vừa thấy, đã biết cô không nên đến sớm.

Ai có thể ngờ Khương Dịch không đến công ty, ngược lại chạy tới tới gặp Khương Vận chứ?

Khương Dịch buông chén trà xuống, sau khi có tiếng đụng nhẹ, anh nghiêng đầu nhìn về phía Trì Yên.

Khóe miệng anh câu lên một tia ý cười không rõ, đứng dậy tránh ra, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Trì Yên biết Khương Vận không biết quan hệ giữa cô với Khương Dịch.

Thật ra mà nói, lúc cô và Khương Dịch kết hôn rất vội vàng, ngoại trừ Thẩm Văn Hình và Khương Du Sở, lúc ấy căn bản là chẳng có ai khác trong Khương gia biết cả.

Cô nâng khóe môi, diễn nhiều rồi nên rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt tự nhiên, đặc biệt lễ phép cười nhẹ: "chị Khương Vận, Khương.... tổng"

Khương Dịch đứng lệch phía dưới, sườn mặt rất đẹp, Trì Yên thấy độ cong khóe môi anh càng sâu.

Cô làm như không phát hiện ra.

Khương Vận: "Tiểu Dịch, em có thể đi rồi."

Khương Dịch không nhúc nhích.

“Em ở đây, Tiểu Trì sẽ cảm thấy ngại đấy.”

Khương Dịch nghiêng đầu nhìn Trì Yên, “Sẽ sao?”

Trì Yên duỗi tay đè lại cái tay đang lộn xộn trên đùi mình kia, nghiêng rãnh nghiêng lợi nói: “Sẽ không.”

Khương Vận cảm thấy có chút kì quái.

Chị lặt lặt mấy cái kịch bản ở trước mắt mình, “Tiểu Trì, gần đây chị lấy được mấy kịch bản này .....

Di động Trì Yên rung lên một chút.

Khương Vận dừng lại, hai người đồng thời nhìn về phía di động di động

Chỉ có mỗi mình Khương Dịch, việc không liên quan mình mà xốc lên một góc váy của Trì Yên dưới gầm bàn

Khương Vận chỉ chỉ di động của cô: “Xem tin nhắn trước đi.”

Trì Yên xin lỗi cười cười với chị, cũng không lo lắng đi quản Khương Dịch, đảo tay lấy di động qua, sau đó chạm nhẹ vào xem.

Là một tấm hình, máu chảy đầm đìa, nhìn vô cùng đáng sợ.

Trì Yên kinh hãi nhỏ giọng kêu một tiếng, theo phản xạ có điều kiện ném điện thoại lên bàn, xoay người ôm chặt lấy người đàn ông bên cạnh.

Chương 35

Lá gan của Trì Yên không lớn, lúc học đại học trong phòng ngủ có người xem phim kinh dị, còn nhiệt tình mời cô cùng xem, Trì Yên trước nay cũng chưa dám liếc xem dù chỉ một cái.

Tim cô đập bình bịch, trong đầu lập tức bị một sợi dây kéo căng trong đầu cô, cung phản xạ cũng kéo dài ra, phải qua mấy giây mới phát hiện hành động của bản thân hình như hơi kích động quá mức.

Cánh tay đàn ông vòng qua eo cô, động tác không lớn, nhìn qua giống như là phản xạ tự nhiên vậy.

Bên tai vẫn còn tiếng hít thở dồn dập của chính mình, cùng với giọng nổ kinh ngạc cực kì của Khương Vận: "Tiểu Trì, em đang làm gì vậy?"

Lúc này Trì Yên mới phản ứng lại, lập tức buông tay đang túm chặt cổ tay áo sơ mi của Khương Dịch ra.

Cô nắm chặt bàn tay, giọng nói vẫn run run, liếc nhanh nhìn Khương Dịch rồi lại vội vã rời tầm mắt, bày ra bộ dạng cực kì chột dạ, ngại ngùng về hành động lỗ mãng ban nãy, "Ngại quá Khương tổng..... Tôi không cố ý đâu!"

Khương Dịch dừng mắt trên người cô, một lúc lâu sau cũng không thu lại.

Cô nhóc này ngược lại diễn cũng được đấy.

Ánh mắt ánh sâu thăm tòả cả ra hơi nóng, Trì Yên bị anh nhìn đến cả người đều không tự nhiên, hơn nước trước mắt còn có tấm ảnh khùng bố như thế liên tục ẩn hiện trước mắt.

Trì Yên nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra.

Lại sau đó, cô nhìn đến vị trí đối diện, lưng Khương Vận tựa vào ghế, hai tay ôm ngực. Khóe môi chị mím thẳng, nhìn cô một cái, lại nhìn Khương Dịch một cái.

Trì Yên cảm thấy cứ bị chị nhìn như thế sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ tẩy, vì để dờn lực chú ý của chị Khương Vận, đôi mày nhíu chặt, hồn vẫn chưa về đã nhìn đến cái di động bị cô ném lên bàn.

Quả nhiên lực chú ý của Khương Vận nhanh chóng rời đi: "Nhìn gì thế?"

Chị duỗi tay về phía Trì Yên "Đưa di động cho chị, chị xem một cái."

Trì Yên đưa điện thoại qua, đặc biệt thiện ý nhắc nhở chị một câu: "Chị Khương Vận, chị phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy."

Khương Vận bị cô chọc cười, click mở màn hình, chỉ nhìn thoáng qua, mày đã gắt gao nhíu lại, thấp giọng mắng một câu.

Rõ ràng tâm lý của chị so với Trì Yên mạnh hơn nhiều, Trì Yên nhìn hân hân ứng của chị là có thể biết được rồi.

Khương Vận giương mắt nhìn Khương Dịch, sau đó lại thu mắt lại, xem xem ai là người gửi tin cho Trì Yên.

Nặc danh.

Khương Dịch rớt cuộc mở miệng: “Chị, sao vậy?”

“Có người gửi cho Tiểu Trì một bức ảnh đe dọa,” Khương Vận đặt điện thoại lên bàn, quay đầu nhìn về phía Trì Yên: “Tiểu Trì em cẩn thận ngấm lại xem, gần đây có ở trước mặt công chúng đắc tội mình tinh nào nên chọc tới fans của người đó không?”

Trì Yên nhanh chóng lắc đầu.

Cô không phải là người nóng tính, lúc quay phim, ở chung với mọi người cũng không tệ lắm, càng đừng nói là ở trước mặt công chúng làm gì, giả như có thật sự không hợp, ngoài cũng phải chỉ cho qua mà thôi

Hai tay Trì Yên đều đặt dưới gầm bàn lại bị tay Khương Dịch kéo qua, niết nhẹ từng ngón, từng ngón tay.

Trái tim xao động bất an của cô gần như ngay lập tức mà bình tĩnh trở lại.

“Nếu không thì gần đây có thân cận quá mức với nam minh tinh nào không, fans của cậu ta hoặc fans của em không hài lòng, vì thế mới gửi kiểu ảnh này đến dọa em.”

Phía dưới gầm bàn, lực tay anh vô thức tăng lên, Trì Yên rầu rĩ hừ một tiếng, Khương Vận hồ nghi liếc nhìn cô một cái: “Sao vậy?”

Trì Yên lắc lắc đầu, “Duy nhất chỉ từng có chút quan hệ với Lục Chi Nhiên, nhưng mà cũng là chuyện cách đây một thời gian rồi ạ.”

Trong khoảng thời gian này tuy rằng lúc quay phim cô cũng phải có mấy cảnh tình cảm, nhưng vì chưa phát sóng nên căn bản không có nhiều fans CP.

Trì Yên cũng không nghĩ ra.

Ngón tay Khương Vận gõ gõ lên bàn, lấy điện thoại gọi người kiểm tra IP gửi ảnh đến trước.

Rất nhanh đã có kết quả, người nọ dùng phần mềm cut IP.

Vì thế, thân phận của người nọ hoàn toàn không có dấu tích.

Khương Vận cũng đã không ít lần gặp loại chuyện này, chị mang nhiều nghệ sĩ như vậy, hơn nữa phần lớn bọn họ đều có danh khí không nhỏ, gặp đủ các loại fans bạn gái, bạn trai, não tàn, biến thái cả rồi, cũng thường xuyên nhận được thư đe dọa các loại.

Một lần nghiêm trọng nhất, nữ minh tinh theo cô nhận được một con bút bê Tây Dương đầy máu.

Nữ tinh kia trực tiếp bị dọa đến ngất xỉu.

Cuối cùng điều tra rõ mới biết được, nguyên nhân bị đe dọa là bởi vì lúc nữ tinh kia ghi hình một tiết mục, chắn màn ảnh của idol nhà người ta.

Khương Vận cúi người nghiêng sang một chút, “Tiểu Trì, nghĩ cẩn thận lại một chút, nghĩ từ mấy ngày nay đi.”

“Ai cũng không được bỏ qua, tính cả người em lơ đãng dẫm chân phải luôn, đều phải một năm một mười nói ra hết.”

Chị nói xong nhìn Khương Dịch, lại lần nữa lặp lại: “Tiểu Dịch, em vội thì có thể đi trước.”

“Em không vội.”

“.....”

Khương Vận dứt khoát không để ý đến anh nữa, đem toàn bộ lực chú ý đặt lên chuyện này.

Trì Yên chỉ kém mỗi việc mấy ngày nay ăn gì đều nói ra hết, ra sức suy nghĩ thật nhanh, cũng không nghĩ được mình đắc tội ai cả.

Cô cùng Khương Vận mắt to trừng mắt nhỏ.

Vẫn là Khương Dịch bên người nói một câu: “Weibo.”

Trì Yên quay đầu nhìn anh.

Anh cũng vừa vặn đang nhìn cô, đôi mắt đen láy sáng ngời, Trì Yên sợ Khương Vận nhìn ra manh mối, vội vàng chuyển tầm mắt, Khương Vận đã đưa di động của cô tới: "Tự em xem xem có gì khác thường không."

Trì Yên muốn đưa tay ra nhận, hai tay lại đều bị Khương Dịch nắm, mười ngón tay đan vào nhau, Khương Dịch căn bản không có ý định muốn buông ra.

Mãi đến khi Khương Vận gọi cô thêm một câu nữa, cuối cùng Khương Dịch mới buông tay, Trì Yên mặt không đổi sắc cầm lấy điện thoại, ngựa quen đường cũ mở Weibo ra, click mở chủ trang của mình kéo xuống.

Lúc nhìn đến cái thứ nhất, cô hơi sùng sốt một chút.

Trì Yên khẩn trương, miệng đắng lưỡi khô, cô khẽ liếm môi dưới,

vừa vận nhìn thấy một ly trà đầy đầy về phía chỗ cô.

“Chị Khương Vận, hình như em biết là ai rồi.”

Trì Yên càng cảm thấy khát nước, cầm chén trà kia lên nhẹ nhấp một ngụm.

Khương Vận ho nhẹ một tiếng, không lập tức hỏi cô là ai, chỉ nhíu mày nhìn Khương Dịch: “Khương Dịch, em thành thật chút đi.”

Dứt lời chị mới quay đầu hỏi Trì Yên: “Là ai?”

“Chị Khương Vận, chị còn nhớ rõ người mới lần trước cùng em ký hợp đồng không?”

“Hai người quen nhau à?”

Khương Vận nhớ rõ, lần trước hai người các cô còn chẳng nói với nhau câu nào cả.

Trì Yên gật gật đầu, “Bạn học trung học.”

Cô cũng biết có một số việc giấu không được, nhẹ nhàng bâng quơ dùng bốn chữ "Bạo lực học đường" kia khái quát quãng thời gian đã qua, cô đặt điện thoại trên bàn, ngón tay lướt nhẹ trên màn hình, "Lần trước gặp nhau, cô ấy bảo em đừng nói chuyện này ra"

Trì Yên quả thật không định nói ra, ít nhất trước khi biết mấy kẻ kia là ai thì sẽ không nói ra.

Nhưng thật trùng hợp, đêm qua cô lại chia sẻ chủ đề này lên Weibo.

Đại khái là bị Đỗ Vũ Nhu nhìn thấy rồi.

Khương Vận hỏi cô: "Gọi là Đổ gì ấy nhỉ?"

"Đổ Vũ Nhu."

Khương Vận: "Tiểu Dịch, em giúp chị tra....."

"23 tuổi, bằng cấp cao trung, sau khi nghỉ học trung học thì không học tốt lắm, trạng thái tâm lý và tinh thần đều có vấn đề. Nửa năm trước được một lão tổng họ Vương bao dưỡng, lần trước nhận được vai nữ chính của một bộ phim."

Khương Vận sừng sốt một chút.

"Em có ý với cô ta à? "

"Chị, chị cảm thấy có khả năng không?"

Khương Dịch cười một chút, "Còn không bằng chị nói em có ý Trì tiểu thư thì hơn."

"Đừng nói lung tung."

Khương Vận hung ác liếc anh một cái, "Nói tinh thần có vấn đề, vậy quả thật có thể là cô ta."

Chị cũng không ngờ Trì Yên sẽ gặp phải loại người này, định trấn an vỗ vỗ tay Trì Yên, "Mấy ngày nay chú ý an toàn, trong khoảng thời gian này chị cũng không sắp xếp thêm gì cho em, ngoại trừ phim trường và nhà ra, không được đi đâu cả đấy."

"Đúng rồi, địa chỉ nhà em là ở đâu?"

Trì Yên báo địa điểm.

“Nghe có chút quen, haizz, di động phải mở 24 giờ đấy, không cần tùy tiện nhận điện thoại của người lạ, có việc thì gọi cho chị.”

Trì Yên đặc biệt phối hợp gật đầu.

“Đúng rồi, chắc em không có bạn trai đúng không?”

Trì Yên: “..... Không có ạ.”

“Có cũng không cần gạt chị, bây giờ có bạn trai chị cũng sẽ ép hai đứa chia tay đâu.”

Nghe ý này của Khương Vận, khả năng sau thời kì nguy cơ này, giống như sẽ cưỡng chế bọn họ chia tay ấy.

Trì Yên lắc lắc đầu: “Thật sự không có.”

“Nếu không chị đến ở với em mấy ngày được không?”

Trì Yên thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, cô nâng nâng mắt, thoáng nhìn nghiêng đầu nhìn Khương Dịch bên kia, cằm khể nâng, khóe miệng và độ cung sườn mặt đều rất đẹp, vừa gợi cảm, lại vừa cấm dục.

Cô véo nhẹ một cái lên đùi anh, "Không cần đâu chị Khương Vận, nhà em còn có người giúp việc mà."

Lúc này Khương Vận mới yên lòng, chị nhìn thời gian “Ở lại cùng ăn cơm chứ?”

“Hôm nay không được rồi, chị và Khương tổng tiếp tục công việc đi

a.”

Trì Yên đứng dậy, góc váy bị anh không cẩn thận làm nhăn một góc, cô lại bất động thanh sắc vuốt phẳng lại, cầm lấy di động muốn đi ra ngoài.

“Khương tổng, nhờ anh một chút.”

Khương Dịch đứng dậy tránh ra, khóe miệng hơi câu lên nhìn cô cười nhẹ.

Trì Yên nói xong lời tạm biệt với hai người, sau khi bị Khương Dịch câu ra một thân phát hỏa, vội vã chạy trốn chết.

Cửa mở một cái chớp mắt sau lại khép lại lần nữa, Khương Vận mới hơi dùng lực gõ mặt bàn: “Tiểu Dịch, thấy em nghĩ thông suốt rồi, thân là chị gái tuy rằng rất vui vẻ, nhưng em đừng động tâm với Tiểu Trì ”

“Chị không chấp nhận để nghệ sĩ trong tay mình ngủ cùng người khác để thành danh đâu.”

Khương Vận ngụ ý là: Em chết tâm này đi.

Khương Dịch đương nhiên biết ý chị, anh cũng không giải thích nhiều.

Trì Yên nguyện ý diễn, thế thì anh sẽ bồi cô diễn mấy ngày vậy.

Khương Vận mày nhíu lại buông ra, nhưng mấy giây sau lại nhăn chặt, "Em nói trạng thái tinh thần của Đỗ Vũ Nhu có vấn đề, có chứng cứ trực tiếp không?"

Khương Dịch: “Vương tổng nói từng thấy bệnh án của cô ta, nhưng do cô ta khá xinh đẹp lại biết nghe lời, trước đây cũng không đặt chuyện này ở trong lòng.”

Khương Vận gật gật đầu: “Thế chuyện cô ta bị bao nuôi kia ở đâu ra?”

Khương Dịch kéo khóe miệng cười, đáy mắt có đen đặc lướt qua: “Chị, nếu là em lấy được chứng cứ — —”

Đáy mắt anh mang theo nửa phần ý cười, nhìn qua càng sâu không thấy đáy, “Chị nói báo đáp thế nào đây? Có thể để Tiểu Trì nguyện ý bồi em một đêm không?”

Chương 36

Khương Vận thiếu chút nữa cho rằng bản thân nghe lầm rồi.

Từ trước đên này, sinh hoạt cá nhân của Khương Dịch đơn giản sạch sẽ, loại chuyện bao dưỡng nữ minh tinh này cũng chưa từng xuất hiện trên người anh. Khương Vận đánh giá anh vài lần, ý muốn từ trên mặt anh tìm ra dấu hiệu đùa giỡn.

“Chị, em nghiêm túc đấy!”

“Lăn đi!” Khương Vận hận không thể cách cái bàn cho anh một quyền, “Bảo Lục Cận Thanh bồi em đi, Tiểu Trì thì không có cửa đâu.”

“Tiểu Trì mới đi vào quỹ đạo, em đừng nghĩ vẽ thêm mấy nét đen ngòm vào cô ấy.”

Khương Vận lật lật cuốn sổ chị tiện tay dùng để ghi lịch trình, thấy Khương Dịch không nói nữa, cho rằng lần này anh đã chết tâm rồi, lại quay lại đề tài ban nãy: "Mau tìm chứng cứ Đỗ Vũ Nhu được bao dưỡng cho chị, chị cảm thấy cô ta còn có điều mờ ám nữa."

Nếu là người bình thường còn tốt, ít nhất còn có thể nói đạo lý.

Mấu chốt lại ở chỗ người này không bình thường.

Khương Vận khép cuốn sổ lại, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Khương Dịch.

Chị quá hiểu thằng em này, mười phút trước chị còn cảm thấy Khương Dịch là nhất thời hứng chí thôi, nhưng tới lúc này, chị không thể không cường điệu lần nữa: “Em với Tiểu Trì là nghiêm túc thật à?”

Khương Dịch nhíu đôi mắt nhìn chị khẽ câu môi: “Nghiêm túc.”

“Vậy từ từ đã.”

Khương Vận dừng một chút, “Theo đuổi thì có thể, dùng quy tắc ngầm thì không được.”

“Hơn nữa tốt nhất đừng theo đuổi thời gian này, độ nổi tiếng của Tiểu Trì vẫn chưa chưa đủ lớn, chỉ cần có nơi nào xử lý không tốt sẽ dễ dàng bị người ta hiểu lầm là dựa vào kim chủ để tiến thân.”

Phía đối diện trầm mặc một lát, mãi đến khi Khương Vận nhin không được muốn nói thêm vài câu nữa, anh mới “Àn” một tiếng.

Khương Vận nhướn mày nhìn anh, bỗng thấy vui mừng: “Em hiểu đạo lý này là được rồi.”

“Tiểu Dịch, em thử nghĩ kĩ mà xem, Tiểu Trì giống như chú thỏ trắng nhỏ vậy, nhìn là biết rất dễ dỗ rồi.”

Khương Dịch nhẹ cười.

Còn thỏ trắng nhỏ — — a, còn không kém hồ ly nhỏ là bao đâu

.

Mấy ngày nay Trì Yên trở nên đặc biệt cẩn thận.

Có số điện thoại lạ gọi đến, chuông còn chưa vang cho hết đã bị chết non rồi.

Trước kia lúc cô ngẫu nhiên không muốn làm cơm sẽ gọi cơm hộp, mấy ngày nay lại không giống trước nữa.

Bao gồm cả việc đi siêu thị mua đồ ăn, cô đều phải chờ Khương Dịch về cùng đi.

Cái di ở siêu thị ấn tượng sâu sắc với cô, mỗi lần nhìn thấy cô đều phải liếc nhìn đầy thâm ý.

Hôm thứ Bảy, toàn bộ đoàn phim kết thúc công việc sớm hơn một ngày so với dự kiến.

Tháng sáu chạng vạng, hơn 5 giờ chiều, ánh mặt trời vẫn rất tươi đẹp.

Đã nhiều ngày nhiệt độ cứ khoing ngừng tăng lên, lúc quay phim lại là cảnh mùa xuân, mặt trời chói chang nhô lên cao, diễn viên đoàn phim còn phải mặc thêm một lớp áo khoác cùng quần dài.

Lúc kết thúc công việc, trên người Trì Yên đều ra không ít mồ hôi.

Tống Vũ mua cho một cái quạt nhỏ, cô ngồi trong phòng trang điểm, vừa chờ thợ trang điểm tháo trang sức cho, vừa cầm quạt để gần cổ.

Tống Vũ bên cạnh cô thở ngắn than dài: “Yên Yên, chị có nóng không a?”

Cô nàng đã cầm một cái túi chườm nước đá ôm ở trong ngực.

Cũng không được, vẫn có khí nóng cuộn cuộn bốc lên từ dưới bàn

chân, sau đó tràn lên khắp người

Trì Yên gật gật đầu: “Nóng.”

“Đạo diễn nói đêm nay mời mọi người đi ăn, Yên Yên chị có muốn đi không a?”

Trì Yên có nghe nói qua việc này.

Cả đoàn phim vội vã trong một thời gian khá dài, vất vả lắm mới được một cơ hội cho cả tập thể được kết thúc công việc sớm, đi ra ngoài chúc mừng một chút cũng dễ hiểu.

Đặc biệt trong khoảng thời gian này, mỗi người trong đoàn làm phim đều ở chung với nhau đặc biệt hài hòa.

Là thật sự hài hòa, ít nhất Trì Yên có thể gọi được tất cả tên các nam diễn viên rồi.

Trì Yên tắt quạt, “Chị không đi đâu.....”

Mấy ngày nay là thời kì cực kì không thích hợp tham gia mấy hoạt động kiểu này.

“Yên Yên hôm nay chị có hẹn với ai à?”

“Không có.” Trì Yên lắc đầu.

Hôm nay là không có hẹn.

Mà mà ngày mai có — — cô phải đi quay phim tuyên truyền cho Ái Luyện Châu Báu.

“VẬY ĐI THÔI YÊN YÊN.....” Toàn bộ trong phòng, có thể nói chuyện với Tống Vũ chỉ có Trì Yên, cô nàng kéo ghế dịch sang bên này, tránh hai trợ lí kia, ghé sát vào tai Trì Yên nói nhỏ: "Trước đó đạo diễn có hỏi qua rồi, đặt phòng ở ngay bên cạnh phòng Lục tổng luôn."

Đạo diễn đề cử diễn viên với nhà đầu tư cũng là chuyện rất thường thấy thôi.

“Chắc là ông ấy cố ý đề cử người cho Lục tổng, em thấy đạo diễn rất vừa lòng với chị, không đi ông ấy không thể đề cử đúng không, Yên Yên, chị nghĩ mà xem, có phải cảm thấy rất thiệt không?”

Trì Yên vẫn lắc đầu, hơn nữa không hiểu: “Em đi là vì muốn được đề cử?”

“Em là cái loại người nông cạn thế à?”

Tống Vũ vươn ngón trỏ lắc lắc, híp mắt cười cười, bên tai một mảnh nhỏ ửng đỏ, ghé vào đầu vai Trì Yên đầu giọng nói một cái tên.

Là tên nam số 2 cùng đoàn phim.

Bởi vì Trì Yên vẫn luôn đối diễn với anh ta, cho nên có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Phản ứng của cô lại trì độ, cũng không phải không nhìn ra, Tống Vũ đây là xuân tâm nhận nhạo rồi.

Tống Vũ lôi kéo cánh tay cô quơ quơ, “Yên Yên chị đi với em một lần, về sau chị có bảo em làm trâu làm ngựa em cũng đồng ý.”

Trì Yên: “VẬY TRƯỚC EM HỌC MỘT TIẾNG TRÂU KÊU ĐI.”

Tống Vũ: “..... Mu?”

Trì Yên quay đầu qua, “Phốc” một tiếng, làm cho Tống Vũ chả còn chút mặt mũi nào.

Tống Vũ nói đến nông nổi kia rồi, Trì Yên cũng không có biện pháp từ chối.

Trước khi đi cùng cô nàng, Trì Yên lại nhắn tin thông báo tình huống cho Khương Vận.

Khương Vận cũng không có ý kiến gì, sau khi bảo Trì Yên gửi cách liên hệ với Khương Vũ cho, dặn dò cô tự chăm sóc mình cho tốt, có vấn đề linh tinh gì thì gọi cho chị xong, hai người mới cúp điện thoại.

Lần này đạo diễn đặt chỗ chính là ở hội quán của Lục Cận Thanh

Hội quán tráng lệ, sàn nhà lau sạch đến mức có thể soi bóng người luôn rồi.

Trì Yên bị Tống Vũ lôi kéo đi vào bên trong, lần này cô không uống rượu, trạng thái cực kì thanh tỉnh mà nhìn, lại càng cảm thấy bản thân như đang đi trong gương, hơi cúi đầu một chút, thậm chí có thể miễn cưỡng đếm được thân hình mấy người.

Mắt Tống Vũ vẫn luôn dán vào người nam số 2, đặc biệt là sau khi vào phòng, nam số 2 ngồi cạnh Trì Yên, Tống Vũ hận không thể móc hai mắt ra dính lên người anh ta luôn.

Trì Yên ngồi bên cạnh cô nàng càng thấy giống một cái bóng đèn cực sáng.

Bởi vì đều là quen biết, trên bàn cơm rất nhanh đã náo nhiệt lên.

Rượu quá ba tuần, Trì Yên cực kì có nhãn lực mà đề nghị đổi chỗ với Tống Vũ đã hơi có men say.

Trì Yên cũng uống rượu, nhiều hơn hai ly một chút, có thể ở trong phạm vi chịu đựng của cô được.

Ý thức của cô vẫn còn thanh tỉnh, nhưng trên mặt lại hơi nóng.

Phòng vẫn náo nhiệt như cũ, Trì Yên nói với Tống Vũ mấy câu, rồi đứng dậy đi ra ngoài cho thoáng khí.

Cô nhóc kia là điển hình thấy sắc quên bạn, cười tủm tỉm gật đầu với cô, còn không bằng nam số 2 quan tâm cô: “Chú ý an toàn.”

Trì Yên mím môi, cầm di động đi ra ngoài.

Cô đã tới hội sở này hai lần rồi cho nên biết mỗi tầng trệt đều có một ban công lộ thiên.

Nhưng vị trí cụ thể thì cô lại nhớ không rõ.

Không phải phía đông, thì là phía tây thôi.

Trì Yên trước dọc theo hành lang đi về phía đông, phía đông lại bị chặn lại. Cô chỉ có thể xoay hướng khác, qua mấy chục mét, cô quay lại một góc, tầm nhìn quả thật bắt đầu có chút sáng lên.

Cô đẩy cửa hơi hé ra ra, sau đó đi ra ngoài.

Gió trong đêm hè oi bức khẽ xao động, quét qua mỗi một tấc da tấc thịt trên người, giống như suối phun nước dưới nhà đều bắn hết lên đây.

Trì Yên dựa vào lan can nhìn phía nơi xa.

Bởi vì đứng ở chỗ cao, toàn bộ thành thị dường như đều có thể thu vào trong đáy mắt, dưới lớp phồn hoa, hình như lại có chút quạnh quẽ.

Trì Yên nhắm hơn mười phút, cảm giác say hoàn toàn biến mất, lúc đang muốn trở về lại nghe thấy có tiếng nói từ xa truyền đến.

Lúc cô ra ban công không khép cửa lại, cho nên bây giờ có thể nghe thấy được tiếng nói chuyện.

Là hai người đàn ông.

Hơn nữa hai người này cô còn đều tính là quen thuộc.

Trì Yên cảm thấy chắc mình nên đi qua chào hỏi một câu.

Dù sao bên trong cũng có một người là chồng của cô mà.

Vị trí Trì Yên đang đứng khá khó thấy được, ánh sáng có thể nói là hơi âm đạm, nếu không phải cố ý đi về phía này, căn bản sẽ chẳng ai chú ý tới.

Hai người kia hiển nhiên cũng không chú ý thấy cô.

Độ công nhận của Trì Yên đối với giọng nói cao hơn nhiều, dù sao cô cũng không dễ nhớ mặt người khác phái, vì đã đắc tội không ít người, nhiều lúc cô đều phải dựa vào giọng nói mà phân biệt.

Chẳng khác bao nhiêu so với cảm giác giọng nói của người mù cả.

Rất nhanh cô đã biết một người khác kia là Lục Cận Thanh.

Tốc độ nói của Lục Cận Thanh không quá nhanh, cũng không nghe ra cảm xúc gì “Tối qua Vương tổng tối chụp ảnh gửi đến, anh nhìn xem có phải cô ta không?”

Người đàn ông kia không đáp, không chút để ý hỏi lại: “Người công ty cậu, cậu không quen à?”

Lục Cận Thanh liếc mắt nhìn anh, “Là cô ta không sai.”

Cậu ta lại hỏi: “Anh không xem thử sao?”

“Không có hứng thú, cậu trực tiếp gửi cho chị tôi đi.”

“Dáng người cũng không tệ lắm, anh Tư, anh thật sự không xem một cái à?”

Lục Cận Thanh đã đem ảnh chụp đưa qua, “Dù sao chị dâu em cũng không ở đây, anh xem một cái chị ấy cũng không biết đâu.”

Trì Yên: “.....”

Cô hơi dịch sang chỗ bên cạnh, sau đó chỉ ló đầu ra tầm mấy centimet để xem xét thôi.

Khương Dịch đưa lưng về phía cô đứng, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, cũng không thấy anh có bất cứ động tác nào.

Lục Cận Thanh câu có câu không đặt câu hỏi: “Cô ta đắc tội gì với anh thế?”

Đầu tiên là bảo cậu ta đừng kí với Đỗ Vũ Nhu, sau đó lại không thể

hiểu được sửa lại chủ ý, đảo mắt một cái lại thành như này luôn.

Lục Cận Thanh: “Trước kia anh muốn chơi quy tắc ngầm mà bị cô ta từ chối à?”

Cho nên vì yêu sinh hận?

Trì Yên nghe mà có chút buồn cười.

Ngay sau đó cô nghe thấy anh thấp giọng cười một tiếng: “Tôi không quen cô ta”

Lục Cận Thanh bưng tỉnh đại ngộ.

“Đắc tội chị dâu em à?”

“Ân.”

“rốt cuộc cô ta làm gì chị dâu em mà đến nỗi bị anh đuổi cùng giết tận thế này hả?”

Trì Yên nấp trong góc, xung quanh cực kì thanh tịnh, giống như đem cuộc đối thoại của hai người kia càng phóng to lên một chút.

Thậm chí cô còn có thể nghe được tiếng bật lửa vang lên, hẳn là Khương Dịch châm điếu thuốc, “Trì Yên bị cô ta gửi ảnh đến dọa.”

“Cô ấy nhát gan, tôi cũng chưa dám dọa cô ấy đấy.”

Lục Cận Thanh “Sách” một tiếng.

Bên này Trì Yên đã có thể mơ hồ ngửi thấy mùi thuốc lá, nhàn nhạt, lại nhanh chóng bị gió thổi tan.

Giọng anh lại lần nữa gợn lên: "Cô ấy tốt như vậy, không ai được bắt nạt cô ấy hết."

Trì Yên là một người cảm tính, lúc bị cảm động đến rơi cả ra hai giọt nước mắt lại nghe tiếng cười trầm thấp nhạt nhẽo của Khương Dịch vang lên: "Chỉ có tôi mới được bắt nạt cô ấy thôi."

“.....”

Đậu má, quả nhiên cảm động không quá ba giây mà.

Chương 37

Khương Dịch nói chuyện chính sự với Lục Cận Thanh xong, chưa đến vài phút đã có tiếng bước chân gần đó vang lên, sau đó yếu dần, cho đến khi biến mất.

Lúc này Trì Yên mới đi ra.

Không biết là ai lại thiếu đạo đức ném cái lon rỗng ra ban công, Trì Yên cúi đầu, mím môi một cái, đá cái lon về phía trước_____ cô nhớ rõ phía trước có một cái thùng rác.

Tóc Trì Yên dài gần đến eo, lúc này cũng không có buộc lại, dịu dàng mà thả xõa trên vai, vì hơi cúi đầu nên có vài sợi chảy xuống, che khuất tầm nhìn một chút.

Cô căn bản không cần trốn ở đây nghe trộm, Trì Yên có chút buồn bực nghĩ, cô hoàn toàn có thể quang minh chính đại đi ra hỏi Khương Dịch cho rõ ràng.

Về câu nói cuối cùng của anh.

Trì Yên trợ trắng mắt, sau đó không cảm thận nhìn thấy người đàn ông đứng cách đó không xa.

Cái lon bị cô đá đến chân thùng rác rồi, Trì Yên lại không có tâm tư hất nó lên bỏ vào thùng rác.

“Trì Yên?”

Người đàn ông rũ mắt nhìn cô, âm cuối tăng cao, giống như không ngờ cô sẽ xuất hiện ở chỗ này vào lúc này.

Đáy mắt Trì Yên vẫn mờ mịt hơi nước, thoát nhìn vô cùng ướt át, Khương Dịch nhìn về phía sau cô, hơi hơi nhíu mày.

Vẻ mặt của anh làm Trì Yên tạm thời quên mất tìm anh tính sổ.

Cô còn tưởng rằng phía sau có cái gì không tốt, hai chân run lên, theo bản năng muốn quay đầu xem.

Giọng anh lại nhanh hơn một bước nói trước: “Đừng quay đầu lại.”

Trên ban công có gió thổi qua, rõ ràng là mang theo độ ẩm, Trì Yên lúc này lại cảm thấy có chút lạnh.

Hai đùi Trì Yên lộ ra trong không khí, lúc này có chút run run.

Mày tú của cô khẽ nhíu, sắp khóc đến nơi rồi, cũng bất chấp Khương Dịch vừa nói cái gì, đầu cũng không dám quay, cứ nhìn anh, hỏi:

"Đằng sau có cái gì thế?"

Trì Yên là bị bức ảnh kia của Đỗ Vũ Nhu dọa sợ rồi.

Anh duỗi tay ôm cô, cúi đầu thấp giọng nói bên tai cô: "Phía sau rất tối!"

“.....”

Trì Yên cứ như thế bị anh chơi một ván.

Còn “Trước nay cũng chưa dám dọa cô ấy”..... Ha hả.

Trì Yên chui ra khỏi ngực anh, lui lại nửa bước, lại không cẩn thận dẫm lên cái gì đó làm phát ra một tiếng vang, cô mới nhớ đến cái lon kia, cúi người nhặt lên bỏ thùng rác.

Cô đặc biệt giàu sắc thái mà "Hừ" một tiếng, nhắc chân muốn đi về, vừa đi được bước đầu tiên đã bị anh giữ chặt tay.

"Tức giận à?"

Trì Yên cứng rắn lại "Hừ" một tiếng.

Khương Dịch thật ra rất hưởng thụ một tiếng này, nhẹ cười một chút, "Uống bao nhiêu rượu rồi?"

"Không nói cho anh....."

Trì Yên còn chưa dứt lời, tay anh đã hơi dùng sức, nắm lấy cổ tay cô kéo qua, "Không nói, anh cũng có biện pháp để biết."

Hình như hôm nay Khương Dịch không hề chạm vào rượu, trên người mang theo hương vị sạch sẽ mát lạnh, chỉ có mùi thuốc lá không quá rõ ràng nữa.

Lúc anh cúi đầu xuống, Trì Yên hơi nghiêng nghiêng tránh, "Ba ly."

Không cho hôn.

Cô đã lấy ra cái dáng vẻ nổi nóng rồi.

Khương Dịch cũng không miễn cưỡng cô, thuận theo tư thế này hôn nhẹ lên má cô một cái. "Uống nhiều quá à?"

“Không uống nhiều, em ngàn ly không say.”

Lời này tuy hơi khoa trương xiu, nhưng chỉ vài chén như vậy, thật sự không quật ngã được cô.

Tính tình nhỏ của Trì Yên cũng không đùa quá mấy phút, cô căn bản không phải là kiểu người tùy hứng, trước kia cũng chỉ ngẫu nhiên mới làm nũng với Bạch Lộ.

Đùa giỡn với Khương Dịch tần suất thấp lại cực thấp, mười ngày nửa tháng cũng không được một lần, một lần chạm thì vài phút, nhiều thì hơn mười phút.

Ai cũng biết cái tốt là phải giữ lại.

Đặc biệt Trì Yên cảm thấy bản thân thường xuyên đùa giỡn sẽ chọc phiền người khác, cho đáng vẻ bướng bỉnh của cô có thể miễn cưỡng coi là cảnh đẹp ý vui.

Trì Yên mặc cho anh ôm, an tĩnh lại ngoan ngoãn.

Cách một lát, nàng mới mở miệng hỏi Khương Dịch: “Vừa rồi anh với Lục tổng nói ảnh chụp, là cảnh chụp gì thế?”

“Muốn biết à?”

Trì Yên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó gật đầu.

Khương Dịch buông cô ra, duỗi tay từ túi quần lấy di động ra, sau đó đưa tới.

Lần đầu tiên anh phối hợp như vậy, còn dễ dàng như thế à, Trì Yên nghĩ thầm.

Trì Yên duỗi tay cầm lấy, còn chưa đụng tới di động, tay anh đã nhấc, giơ di động lên cao. Trì Yên ngẩng đầu, tầm mắt chạy theo cái tay cầm di động nâng lên, quá cao.

Chiều cao nam nữ chênh lệch rất lớn, hôm nay Trì Yên lại không đi giày cao gót, chỉ ngẩng đầu vừa thấy, liền cảm thấy cái di động kia ở cách cô quá xa xôi rồi.

“Khương Dịch!”

Trì Yên chỉ có thể nhón chân vớ, thật vất vả chạm tới tay anh, vừa định tiếp tục hướng lên, eo đã bị bàn tay đàn ông dùng sức giữ chặt.

Trời đất quay cuồng, Trì Yên bị anh xoay người ôm lấy, cô còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị anh đè trên lan can.

Anh đè ép hôn xuống.

Mùi thuốc lá trong miệng anh rõ hơn mùi thuốc là trên người một chút, cùng với hương rượu vang đỏ thuần khiết trong miệng Trì Yên hòa quyện vào nhau, giống như hương vị ngày thường Khương Dịch vẫn hôn cô.

Trì Yên uống nhiều rượu như vậy mà vẫn còn thanh tỉnh, nhưng lại dễ dàng bị nụ hôn bất thành hình này của anh làm cho choáng váng.

Bên tai có tiếng gió quất qua, dưới lầu có tiếng nước phun lên, Trì Yên chớp chớp mắt, cực kì biết cách phá hỏng phong cảnh, nặng nề cắn lên môi anh một cái.

“Em phải về đây.”

Trì Yên tránh đầu đi, gương mặt ửng đỏ, hô hấp không xong, cô quơ quơ di động: “Đoàn phim có người gọi em.”

Màn hình di động sáng lên, mặt trên quả nhiên chói lọi lên một cái tên.

Hô hấp của Khương Dịch càng nặng, anh đè đè ấn đường, rầu rĩ “Ân” một tiếng: “Buổi tối cùng về với anh.”

Hình như anh cũng đã quen với việc đang làm kiểu chuyện này mà bị đánh gãy, ngoại trừ giọng nói không lớn như bình thường, nhìn qua thì vẫn là một bộ dạng chính nhân quân tử.

Trì Yên tỉ mỉ đáng giá biểu tình trên mặt anh một lần, ý muốn tìm ra sóng ngầm nổi lên dưới vẻ ngoài bình tĩnh kia.

Không hề có kết quả.

Vừa rồi cô không khống chế tốt lực cắn, không cẩn thận cắn rách khóe môi Khương Dịch luôn rồi.

Trì Yên chạm chạm môi, đầu lưỡii chạm nhẹ lên hàm răng, có mùi máu nhè nhẹ.

Điện thoại Tống Vũ đã cắt.

Trì Yên cúi đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn nhìn thấy Tống Vũ gửi một tin nhắn mới: 【 Yên Yên, tụ hội kết thúc viên mãn, không thấy Lục tổng đâu, đạo diễn nói ai về nhà nấy, em không đi với chị được, chú ý an toàn a tiểu bảo bối! 】

Trì Yên đọc đến mấy chữ cuối cùng mà nổi hết cả da gà.

“Đạo diễn nói có thể đi rồi.”

Trì Yên cất điện thoại đi, sau đó ngẩng đầu nhìn Khương Dịch, khoe miệng cô cong lên độ cung rất nhỏ, đôi mắt so sao trời sau lưng cô còn sáng hơn.

Khương Dịch: “Tốt.”

“Vậy đi thôi.....”

Trì Yên bị ánh mắt anh dọa sợ tới mức chân mềm, hai chân run rẩy đi không được mấy bước đã bị anh từ sau lưng đẩy dè lên trên tường.

“Khương Dịch..... Anh không thể bắt nạt em.”

“Không bắt nạt em,” tay anh đã từ vạt áo cô vói vào, một đường vuốt qua cái eo mảnh cảm xinh đẹp của cô, lại tiếp tục hướng lên trên, đẩy nội y của cô lên, “Đây không phải là thương em sao?”

Trì Yên cũng khó chịu, nhưng vẫn còn có lý trí.

Địa điểm này làm cô thấy ngại ngùng, cô duỗi tay dè tay Khương Dịch, cắn răng phun ra hai chữ.

“Về nhà.”

Khương Dịch không uống rượu, cho nên còn có thể lái xe.

Rõ ràng động ý xấu trước chính là anh, kết quả tới cuối cùng, không hẳn nại được trước lại là Trì Yên.

Anh lái xe rất bình thản, giống như tác phong lúc bình thường, mà lại

giống như là cố tình.

Trì Yên hận không thể bỏ đầu ra ngoài cửa sổ luôn, để cho thật nhiều gió đêm thổi giúp cô bình tĩnh một chút. Không biết là do hơi rượu, hay là do thủ đoạn của Khương Dịch cao siêu, Trì Yên thấy đáy lòng khô nóng khó chịu, "Bùng" một tiếng bốc lên, không thể nào dập tắt được.

Cô còn nhớ rõ kết quả lần trước mình chủ động, lần này không thể nào chủ động được, ngồi trong phòng tắm bình tĩnh nửa ngày, cuối cùng vẫn bị Khương Dịch ôm ra ngoài.

Vì bất việc, trực tiếp chẳng thèm quấn khăn tắm cho cô luôn, ôm cô từ phòng tắm đến phòng ngủ rồi lên giường

Mỗi khi đến loại chuyện này, Trì Yên luôn không còn tia khái niệm nào về thời gian cả.

Không biết thời gian đi nhanh hay chậm, lúc ngẫu nhiên bị anh dùng sức đâm xuống, nàng giương mắt nhìn mặt đồng hồ treo trên bức tường đối diện, cảm thấy kim giây hình như không di chuyển.

Đêm nay Khương Dịch so trước kia còn mạnh mẽ hơn, anh, con người này luôn luôn khắc chế, lần này trước khi muốn cô còn đang hoang cho một cái lí do.

Ngày mai đi công tác.

Trì Yên thậm chí cảm thấy Khương Dịch là muốn đem loại chuyện không được làm trong lúc đi công tác này làm hết trong đêm nay.

Ngoài cửa sổ sắc trời từ từ tối dần.

Sau khi chấm dứt, Trì Yên bị ôm đi tắm, sau khi trở lại giường đã mệt đến không muốn mở mắt ra nữa.

Tay anh ôm vòng ra phía sau lưng cô, không quá vài phút, hô hấp đã đều đều.

Cùng lúc đó, toàn bộ phòng đều tối sầm xuống.

Đèn đường đúng lúc cũng tắt, đã là 12h rồi.

Trì Yên lại không hề buồn ngủ, chờ sức lực khôi phục một ít, cô mới nhẹ nhàng rút ra khỏi lòng Khương Dịch, tùy tay mặc thêm áo ngủ, cầm di động của hai người ra khỏi phòng.

Trì Yên sợ đánh thức Khương Dịch nên dứt khoát đi xuống phòng khách dưới lầu.

Thời gian này, nói sớm không còn sớm, nhưng là nói muộn cũng không tính là muộn, rất nhiều hội mèo đêm vẫn đều ra sức cuồng hoan, ăn chơi.

Ví như Bạch Lộ.

Trì Yên một bên gọi điện cho Bạch Lộ, một bên mở máy Khương Dịch

Di động của anh có thiết lập mật mã, Trì Yên trước thử sinh nhật anh, không đúng.

Sau đó thử sinh nhật mình, vẫn không đúng.

Cô thử dài với Bạch Lộ ở đầu dây điện thoại bên kia: "Tâm của đàn ông, như kim đáy bể a....."

Bạch Lộ cười ngửa tới ngửa lui, “Được rồi được rồi, nói chính sự đi.”

“Lần trước không phải cậu bảo tớ chú ý cái cô họ Đố kia một chút sao? Tớ thật sự tìm ra tin tức rồi. ”

Trì Yên vẫn siêng năng thử mật mã.

Thậm chí còn phải đau khổ nghĩ kĩ, không biết xấu hổ mà thử ngày đầu tiên cô và Khương Dịch quen biết. Trên màn hình xuất hiện một hàng chữ nhắc nhở.

Không phải 【 mật mã chính xác 】 .

Mà là 【 ngài đã liên tục nhập mật mã sai năm lần, mời năm phút đồng hồ sau lại nhập lại lần nữa. 】

Bạch Lộ tiếp theo nói: “Lúc trước không phải nói nàng có kim chủ sao, vai nữ chính 《 nhiếp hồn 》 chính là bởi vì tầng quan hệ này mới chọn cô ta, mấy ngày hôm trước kim chủ của cô ta hình như lại cho cô ta bắt được đại ngôn của nhãn hiệu Ái Luyện đấy.”

Trì Yên nheo mắt.

“Mấy hôm trước thử qua vai, nghe nói ngày mai..... Nga không đúng, đã qua 12 giờ, hôm nay muốn đi quay chính thức đấy”

Năm phút đồng hồ đã qua.

Trì Yên tiếp tục nhập mật mã, “VẬY chắc cô ta quay cùng với tớ rồi.”

Oan gia ngõ hẹp.

Trì Yên hít một hơi, đáp lời Bạch Lộ, đồng thời, mặt mã lần này cũng vừa hay được cô mở ra.

Chương 38

Là ngày kết hôn của cô và Khương Dịch.

Lúc ban đầu, Trì Yên quả thực không nghĩ đến, cô vẫn luôn không coi ngày đó là ngày đặc biệt, bởi vì nó là 1 ngày sau sinh nhật cô, cho nên ấn tượng mới hơi khắc sâu một ít.

Giao diện di động Khương Dịch đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Trì Yên thẳng đến album — — đáng tiếc album cũng bị đặt mật mã.

Cô tiếp tục vô hạn không tuần hoàn mà thử.

Sau đó lại vô hạn tuần hoàn bị ngăn chặn.

Tất cả những ngày có liên quan đến cô và Khương Dịch đều thử qua, kết quả vẫn không đúng.

Duy nhất đáng được ăn mừng một chút là, lần này không cần chờ năm phút đồng hồ thử lại.

Trì Yên mở lịch ngày ra,, không ôm chút hy vọng nào tìm được ngày cô livestream hôm nọ, sau khi nhập vào, lại sao đó, phía trên xuất hiện tấm ảnh chụp gần nhất.

Người này..... Quả nhiên biến thái.

Thế mà lại lấy cái ngày này làm mật mã*

(*có ai hiểu ngày này là ngày gì không? /^-^ che mặt cười gian xảo/)

Đó là một bức ảnh hơi lớn gan một chút, nhưng lại hoàn toàn không thể nói là ảnh lộ liễu được.

Trên ảnh là một cô gái; hai cánh tay thon dài trắng nõn ôm lấy bên ngoài chần, xương quai xanh lộ ra độ cung gợi cảm.

Trì Yên lập tức nghĩ tới câu “Dáng người không tời” kia của Lục Cận Thanh.

Nữ chính lúc trước mà cậu ta đàm luận với Khương Dịch hẳn là Đổ Vũ Nhu rồi.

Tầm mắt Trì Yên hướng lên phía trên, lại kéo lên trên nữa.

Sau đó thấy được sườn mặt của mình.

Phía dưới còn ghi chú mấy chữ: Lần đầu tiên.

Chắc lần đó chụp sau khi Trì Yên ngủ.

Lựa chọn góc độ rất tốt, tránh đi mấy dấu vết ái muội, ngược lại nhìn qua như thể ảnh chụp chân dung bình thường thôi.

Tại Trì Yên nóng lên, duỗi tay tiếp tục kéo xuống.

Bạch Lộ ở bên kia vẫn tiếp tục nói, thấy cô thời gian dài không nói lời nào, cho rằng cô bị Đổ Vũ Nhu làm cho sợ hãi, ôn nhu hỏi cô: “Yên Nhi, có cần ngày mai tới đi với cậu không?”

“Không cần — —”

Giọng Trì Yên chình lại, “Nếu không cậu đi cùng tớ cũng được, nhớ mang cameras lổ kim với bút ghi âm.”

Từ chuyện Đỗ Vũ Nhu gửi cho cô bức ảnh kia là có thể thấy trạng thái tinh thần của cô ta không ổn rồi.

Lần này gặp cô, sợ không biết lại làm ra chuyện xấu gì nữa đây.

Trì Yên nói với Bạch Lộ thêm mấy câu, sau khi dặn hết mọi chuyện, nhìn qua đồng hồ, đã hơn 12h rưỡi rồi.

Album ảnh chụp của Khương Dịch không nhiều lắm, một cái một cái kéo xuống cơ bản đều là cô.

Trì Yên theo thói quen kéo từ gần nhất về phía trước.

Mấy ảnh phía sau chắc đều chụp từ 8 năm trước

Độ phân giải ảnh không cao, nhưng cũng có thể nhìn ra người trên ảnh là cô

Phía dưới mỗi bức ảnh đều ghi chú một câu, số lượng từ hoặc nhiều hoặc ít.

Lần đầu tiên cô bị anh bắt nạt đến phát khóc, lần đầu tiên đối diện anh làm bài không được lại ngủ mất, lần đầu tiên bị anh hôn.....
Khương Dịch giống như lưu lại hết tất cả những liên quan của anh và cô trong quá khứ vậy.

Xem ảnh một lúc, mắt Trì Yên có chút trướng trướng, chớp một chút vẫn cảm thấy khó chịu.

Trì Yên đến cuối cùng cũng không thể tìm được ảnh của Đỗ Vũ Nhu, cô chỉ có thể lại đóng điện thoại lại, đổ chén nước mới rồi đi lên lầu.

.

Trì Yên nhớ rõ buổi tối bản thân là ôm Khương Dịch ngủ, tới ngày hôm sau, lòng ngực cũng chỉ dư lại một cái gối ôm.

Khương Dịch chắc là đã đang trên đường đi công tác rồi.

Buổi sáng 7 giờ.

Hiếm khi cô mệt mà lại dậy sớm như vậy

Trì Yên ghé nằm trên giường trong chốc lát, sau đó gọi điện thoại cho Khương Dịch, dự kiến anh đã tắt máy.

Phim tuyên truyền buổi chiều mới chính thức bắt đầu quay, nhưng mà quá trình trang điểm lại tương đối phức tạp, cho nên trước 11h đã cần đến studio rồi.

Trì Yên lăn lắn trên giường, cũng chưa đến tám giờ.

8 giờ 1", cô đã đánh răng rửa mặt xong.

Tối hôm qua cô bị Khương Dịch lăn lộn quá sức, không muốn tự lái xe, chỉ có thể chờ Bạch Lộ lái xe đến đón.

Rốt cuộc cũng phải gặp Đỗ Vũ Nhu, trước khi ra khỏi cửa, Trì Yên vẫn phải trình bày tình huống với Khương Vận.

Trên đường đến địa điểm quay, Trì Yên dựa vào ghế lái phụ, biểu tình uể oải.

Tình mẹ trong Bạch Lộ tràn lan, an ủi nói một đồng lớn để cô thả lỏng, sau khi nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, người được cô nâng an ủi đã dựa vào cửa sổ xe ngủ mất tiêu rồi.

Lúc đến nơi, Trì Yên dường như cảm nhận được thời gian, không chờ Bạch Lộ gọi đã tự mình dậy trước.

Cô xoa xoa đôi mắt, mở cửa sổ xe đón không khí vào.

Địa điểm quay là ở trong nhà, đèn trần cơ hồ lấp kín cả trần nhà, chỉ cần nhìn qua là thấy cực kì chói mắt.

Thanh âm "Tạch, tách" liên tục vang lên, Trì Yên nhìn quanh bốn phía một lượt, trước sau vẫn chưa thấy bóng dáng Đỗ Vũ Nhu đqau cả, mới hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Lộ sắm vai trợ lý nhỏ của cô, dấu ghi âm bút và cameras kín mít, Trì Yên ở phòng trang điểm hoá trang, cô nàng liền phụ trách bung trà đổ nước, ngẫu nhiên sẽ nói với cô vài câu bề tình huống bên ngoài.

Trì Yên thử ba lần trang điểm, cuối cùng lại bị loại toàn bộ.

Tới lần thứ tư cuối cùng cũng ổn.

Chuyên viên trang điểm cứ xin lỗi cô mãi, ngược lại Trì Yên không cảm thấy có gì đáng trách, cười một chút đã cho qua đề tài này.

Lúc này đã hơn 10h rưỡi sáng rồi.

Trì Yên cầm quần áo đi vào phòng thử đồ thay.

Bạch Lộ một tắc cũng không rời đi theo, phòng thử đồ tuy rằng chỉ có hai người bọn cô, nhưng Bạch Lộ vẫn đề giọng xuống: “Vừa rời tứ thấy Đỗ Vũ Nhu tới, có người bao dưỡng đúng là không giống nhau, đến đi đường nhìn cũng nắm chắc hơn người bình thường.”

Trì Yên thay bộ lễ phục màu trắng, tóc cô dài, vừa rời được chuyên viên trang điểm dùng máy uốn tóc tạo những cuộn sóng lớn, nhìn qua lại quyến rũ hơn không ít.

Cô không đáp lời, nhưng vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, lời Bạch Lộ mới nói xong không lâu, cửa phòng thử đồ đã bị mở ra, Đỗ Vũ Nhu nhắc giày cao gót đi đến.

Cô ta nhìn qua thật sự quá bình thường, nếu bỏ qua ánh mắt có nửa phần u ám trong mắt cô ta.

Trì Yên không nhìn cô ta nhiều, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, chờ Bạch Lộ léo cho cô cái khóa sau lưng xong, đứng dậy muốn rời khỏi.

Bởi vì yêu cầu khi quay, làn váy của lễ phục màu trắng được thiết kế quét đất, tầng tầng lớp lớp đan xen nhau, Trì Yên vì tránh để dẫm lên làn váy, đi một đôi giày cao gót tận 10 phân.

Bạch Lộ đứng bên cạnh cô, càng thêm giống một trợ lý nhỏ.

Đỗ Vũ Nhu hình như thấy Bạch Lộ không có chút lực uy hiếp nào, tự động xem nhẹ cô, cười cười với Trì Yên: “Mấy ngày nay ngủ có ngon không?”

Bạch Lộ thật muốn tiến lên xé nát miệng cô ta.

Trì Yên lại trầm ổn, “Khá tốt.”

“Yên Yên, lúc trước tôi đã nói với cậu rồi, cậu chắc chưa quên chứ?”

Đỗ Vũ Nhu dừng một chút, giọng điệu bỗng nhẹ chút, “Nếu quên rồi, thì không phải đơn giản chỉ là có ngủ ngon hay không nữa đâu đấy”

Cuối cùng Trì Yên cũng đưa mắt nhìn cô ta, “Đỗ Vũ Nhu, sao lại ngược đời biến thành tôi thiếu cậu, bị cậu uy hiếp thế này?”

Đỗ Vũ Nhu mặc bộ lễ phục màu đen, giống như vì phối hợp này bộ lễ phục, trang điểm cũng hơi đậm, kẻ mắt dài hơi thô, bầu mắt dùng tông xám, ngay cả môi cũng tô son màu đỏ tím đậm.

So với tấm ảnh khủng bố cô ta gửi kia còn đáng sợ hơn nhiều.

Trì Yên chuyển mắt, ngay sau đó lại thấy Đỗ Vũ Nhu mở miệng, lần này giọng nói không tự giác mang theo mấy phần âm ngoan: “Cậu đương nhiên không nợ tôi, nhưng tôi thật không hiểu, vì sao mấy năm nay tôi vất vả gian nan như vậy, ngược lại cậu lại giống như người chẳng có việc gì?”

“Cô cũng có thể giống như người không có việc gì.”

Bạch Lộ có lòng nói lí cho cô ta.

Nhưng Trì Yên có thể nghe ra, Đỗ Vũ Nhu căn bản là dầu muối đều không ăn nữa rồi, tư tưởng của cô ta đã đến mức cực đoan, mỗi lời nói ra đều lộ ra ý: Tôi không sống tốt, cậu cùng đừng mong được yên.

Diễn hình của tâm lí muốn chống lại xã hội.

Người như vậy đặc biệt không được kích thích

Trì Yên cảm thấy mỗi giây ở cạnh cô ta thôi đều sẽ rất nguy hiểm, cũng lười nói nhiều với cô ta, kéo Bạch Lộ đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, Đỗ Vũ Nhu lại vui sướng khi thấy người gặp họa, mở miệng: “Trì Yên, cậu nói xem, với một nữ diễn viên, tin hắc lớn nhất, có phải là làm tiểu tam cho một người đã kết hôn rồi không?”

Trì Yên quay đầu nhìn qua.

Không hề nghi ngờ, cả cô và Bạch Lộ đều cho rằng Đỗ Vũ Nhu đang nói chính mình.

Mãi đến khi Đỗ Vũ Nhu nói câu tiếp theo: “Khuyên cậu một câu, trước nên tìm mối quan hệ xã hội nào tốt một chút để tẩy trắng đi.”

Bạch Lộ truy vấn, Đỗ Vũ Nhu cũng không chịu nói thêm một chữ, không coi ai ra gì ngồi xuống soi gương.

Mí mắt Trì Yên nặng nề nháy dưng, cô tưởng quan hệ của mình với Khương Dịch bị mọi người phát hiện, sau khi ra khỏi phòng hóa trang, cô càng nghĩ càng thấy không đúng.

Gần 11h, cô nhận được một cuộc điện thoại sau khi bị Đỗ Vũ Nhu giáng một quả bom hạng nặng

Một cái tên đặc biệt ngoài ý nghĩ của cô.

Khương Du Sở.

Trì Yên tìm chỗ ya người mới ấn nghe.

Khương Du Sở rõ ràng vẫn còn ở tòa soạn, bên cạnh còn có tiếng người nói chuyện, cô nàng đẽ giọng nói xuống rất thấp, "Tôi nói

chị,..... Trì Trì Trì....."

Khương Du Sở kích động đến nói cũng không rõ, "Chị với cái lão họ Vương ở công ti Thiên Thuận là thế nào hả?"

"Cái gì thế nào chứ?"

"Hôm nay có người gửi cho tòa soạn của bọn tôi ảnh của chị với cái gã kia.... ảnh giường chiếu."

Mắt Trì Yên không tự chủ được căng lớn, lão họ Vương ở công ti Thuận Thiên..... cô căn bản chả quen biết gì cả.

Đầu bên kia Khương Du Sở vẫn tiếp tục nói: "Xương quai xanh bên phải có nốt ruồi..... Mặt cũng giống chị.....Điện cho anh tôi không được nên trước đã bảo anh Cận Thanh dim ảnh xuống rồi."

Cô nàng cũng có chút gáp, ngày thường cô nàng quá phận thế nào cũng không dám làm đến mức độ này.

Hướng chi sau khi biết Khương Dịch để Trì Yên ở trong lòng, so với lúc trước Khương Du Sở đã thu liễm không ít rồi, lui tới với Thẩm Ninh cũng giảm bớt rất nhiều.

Vốn dĩ an an tĩnh tĩnh mà qua một thời gian, ai ngờ hôm nay lại xuất hiện một cái phiền toái lớn thế này.

Trì Yên nghe được một cái đầu trong hai cái lớn, trên xương quai xanh bên phải của cô quả thật có một nốt ruồi, hôm qua nhìn trên ảnh đã thấy có.

Nhưng có nốt ruồi trên xương quai xanh không chỉ có mình cô.

Đỗ Vũ Nhu cũng có.

Đầu Khương Du Sở bên kia liên tiếp có tiếng ấn nút chuột truyền tới, giọng cô nàng có chút vì sốt ruột mà có chút bất ổn “Cái lão Vương tổng kia kết hôn đã mấy năm rồi, con đều đã đi nhà trẻ luôn.....”

“Vừa rồi tìm người phân tích qua rồi, kĩ thuật của người P* ảnh quá cao, trước mắt vẫn không tìm ra được sơ hở.”

Khương Du Sở lại bắt đầu gọi điện thoại.

Trì Yên bên này cũng có thể nghe được tiếng cô nàng điên cuồng ấn bàn phím, một lúc lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Sở.....”

Tên còn chưa gọi đủ, Trì Yên đã nghe được Khương Du Sở đầu bên kia kêu rên một tiếng: “Anh, cô vợ nhỏ nhà anh bị người ta chinh kìa!”

(*P: chắc là photoshop rồi, tha thứ cho 1 đứm mù công nghệ như tui)

Chương 39

Không biết có phải vì lần trước bị Khương Dịch nói hay không, thái độ của Khương Du Sở đối với cô rõ ràng đã được cải thiện.

Tuy không tính là thay đổi 180°, nhưng cũng nhỏ 40° thì vẫn có.

Trì Yên biết bên kia điện thoại chuyển tiếp rồi, cô cũng thu lại giọng, không tiếp tục mở miệng nữa.

Khương Du Sở nhanh chóng kể hết mọi chuyện với Khương Dịch một lần, cô làm nghề này thời gian chưa tính là quá dài, nhưng thiên phú thì vẫn phải có, biết làm thế nào để nói thẳng trọng điểm, cũng biết làm thế nào để tránh nặng tìm nhẹ hoặc thêm mắm dặm muối.

Trì Yên cũng không nghe thấy đầu nam bên kia nói gì.

Sau khi Khương Du Sở ngắn gọn tóm tắt, lại hỏi thêm một câu: "Bên phía anh Cận Thanh đã áp tin xuống rồi, nhưng chắc cũng không kéo dài được bao lâu cả, anh, bây giờ phải làm sao đây?"

Vấn đề đã hỏi ra khỏi miệng, Khương Du Sở an tĩnh đợi câu trả lời.

Bên cạnh Bạch Lộ như là bà giúp việc già, hết sức chuyên chú quạt cho cô, lại đảm bảo không ai trốn ở góc tường nghe lén cả.

Trì Yên cũng không nói lời nào, cô cũng đang đợi Khương Dịch trả lời.

Thời gian chờ đợi tựa hồ bị kéo dài ra, Trì Yên lấy điện thoại ra khỏi

bên tai, xem thời gian trò chuyện, đã hơn năm phút rồi.

Đầu bên kia Khương Du Sở an tĩnh một lúc lâu, sau đó truyền đến giọng nói tức giận của cô nhóc, "Thế mà dám cúp điện thoại của em!"

Cùng lúc đó, Trì Yên nhận được một cái tin nhắn mới

【 nhận điện thoại. 】

Tiếng Khương Du Sở nhẹ giọng oán giận còn ở bên tai, Trì Yên cảm thấy không quá chân thực, nhưng là lại không thể không đánh gãy cô nàng, cô tận lực giữ giọng mình bình thường một chút, "Sở Sở chị còn có việc, cúp trước nhé."

"Ok, chị cũng không cần luẩn quẩn trong lòng, dù sao không phải lúc nào chị cũng tìm ra sơ hở cả."

Khương Du Sở cũng không phải một người nói nhiều, đặc biệt dưới tình huống cô nàng và Trì Yên cũng không thân thiết lắm như thế.

Ở trước mặt Khương Dịch, cô nàng có thể ríu rít nói cái ba ngày ba đêm không nghỉ, ở trước mặt Trì Yên, nói ba câu tuyệt đối đã dừng lại rồi.

Cho dù là như thế, cũng không dễ dàng gì.

Khương Du Sở nhanh chóng cắt điện thoại, ngay sau đó Trì Yên gọi lại cho Khương Dịch.

Chuyện kia chắc cũng đều biết cả rồi, Trì Yên cũng không lặp lại nữa, chỉ cường điệu giải thích một câu: "Em không quen Vương tổng kia."

"Anh biết."

Giọng Khương Dịch nhẹ nhàng, “Vừa rồi Sở Sở gửi ảnh qua cho anh”

Trì Yên còn chưa nhìn qua cái ảnh gọi là giường chiếu kia.

Trong đầu có thứ gì đó nhanh chóng thoáng qua, Trì Yên buột miệng thốt ra: "Người trong ảnh có hình xăm không?"

Cô xăm mình là sau khi thi đại học mới xăm.

Lúc ban đầu, Trì Yên căn bản cũng không có tình che đậy nó, sau lại vào hệ biểu diễn ở đại học, lúc này mới cảm thấy có sẹo không tốt lắm, dứt khoát chọn một ngày lành tháng tốt xăm một đóa hoa lên.

Lúc ấy Đỗ Vũ Nhu sớm đã cùng cô nước sông không phạm nước giếng rồi, không biết chuyện này cũng là bình thường thôi.

Đầu kia yên lặng một lát, Khương Dịch mở miệng: “Không có.”

Trì Yên hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Làm việc cho tốt” giọng Khương Dịch thả chậm, “có nhớ anh không?”

Mới vừa rồi còn có chút khẩn trương giờ lại đột nhiên thay đổi.

Trì Yên mất tự nhiên khụ một tiếng.

Từ khi Khương Dịch đến bây giờ, tính theo giờ, cơ bản dùng một bàn tay cũng có thể đếm được.

Trùng hợp Bạch Lộ duỗi tay túm túm cô, Trì Yên hàm hàm hồ hồ lên tiếng, nhanh chóng cắt điện thoại.

Ái Luyến Châu Báu đi theo hướng đẹp để xa hoa, mỗi một đồ trang sức đều có kiểu dáng đặc biệt.

Không thể không thừa nhận, Thẩm Ninh làm thiết kế sư cực kì xứng chức hơn nữa còn rất xuất sắc nữa kìa.

Nhưng chút đề cao này không làm cải thiện hảo cảm của Trì Yên với Thẩm Ninh.

Hôm nay duy nhất không làm cô sốt ruột chính là Thẩm Ninh không xuất hiện ở studio.

Một Đỗ Vũ Nhu đã đủ để cô ứng phó, nếu lại có thêm người nữa, đoán rằng đầu cô sẽ muốn nổ ra mất.

Đỗ Vũ Nhu đại ngôn chính là kiểu vòng cổ mới nhất, dáng người cô ta quả thật rất tốt, bởi vì tuổi trẻ, phần cổ trắng nõn, đẹp để.

Chiếc vòng cổ màu bạc ở trên cổ cô ta lại bị ánh đèn trên đỉnh đầu chói tỏa, lóe ra ánh sáng lấp lánh, làm cho vòng cổ vốn đã đẹp lại càng đẹp hơn.

Đèn flash lóe lên không ngừng, Đỗ Vũ Nhu cũng phối hợp làm ra các loại tư thế.

Khó khăn cao thấp không đợi.

Nhiếp ảnh gia rõ ràng không vừa lòng lắm.

Một đoạn video ngắn cùng mấy ảnh chân dung chụp hơn một giờ, nhiếp ảnh gia vẫn không có dấu hiệu vừa lòng.

Bạch Lộ vui sướng khi người gặp họa, miệng đã muốn ngoác đến tận mang tai rồi.

Trì Yên lại không cảm thấy có cái gì cả, chỉ là tầm mắt vẫn luôn hướng lên người Đỗ Vũ Nhu, từ đôi mắt đến xương quai xanh của cô ta

Thật sự nhìn không rõ lắm.

Trì Yên duỗi tay túm túm Bạch Lộ: “Lộ Lộ, cậu nhìn xem trên xương quai xanh của cô ấy có nốt ruồi không?”

Bạch Lộ không rõ nguyên do, nhưng sau khi nhìn một lúc vẫn gật gật đầu.

Cô nàng duỗi tay chỉ chỉ Trì Yên: “Tớ nhớ rõ cậu cũng có, vị trí hình như cũng không khác nhau lắm.....”

Lời Bạch Lộ còn chưa nói xong, di động đã hơi rung lên.

Cô tạm thời thu về cảm thán về, click mở nhóm chat đồng nghiệp xem vài cái.

Lại là tin tức lớn, nhưng không phải tin hot tòa soạn nào đưa lên cả.

Bạch Lộ dùng tốc độ nhanh nhất xem một lần, sau đó lại dùng tốc độ nhanh nhất nói hai chữ.

Trì Yên nghe thấy được, là “Mẹ nó”.

Bạch Lộ click mở ảnh chụp phóng đại, sau đó lại phóng đại, vẫn luôn phóng đại đến không thể lại phóng đại được nữa

“Yên Nhi — —”

Bạch Lộ tựa hồ vẫn chưa tìm được từ ngữ nào để nói cả, sau một lúc muốn nói lại thôi nhìn cô, dứt khoát đẩy điện thoại ra, "Người trên ảnh này hơi giống cậu....."

Trì Yên không cần xem cũng biết là bức ảnh Khương Du Sở nói lúc trước.

Cô thất thần liếc liếc mắt một cái, vốn là muốn tìm điểm bất đồng, kết quả ngoài ý muốn phát hiện trên ảnh chụp người cũng không lộ toàn mặt, chỉ có non nửa sườn mặt mà thôi.

Mà phía sau người phụ nữ còn có một gã đàn ông, nhìn qua đại khái là ba bốn mươi tuổi, hơi mập một chút.

Đây là Weibo một dân mạng phát vài phút trước, bởi vì bị Đổ Vũ Nhu like nên nhanh chóng truyền bá mở ra.

Bên trên Weibo còn có mấy lời ái muội: 【 đoán xem là ai? Nghe nói có phim mới đang quay, là nữ số 2 nga!】

Trì Yên cũng muốn chửi bậy.

Vừa ngẩng đầu lại thấy ngay tầm mắt người khởi xướng nhìn qua.

Đổ Vũ Nhu nhìn qua tâm tình không tồi, cong khoe môi giờ giờ di động về phía cô.

Xem nửa mặt trên tấm ảnh chụp kia, căn bản là cô không hề sai.

Nhưng xem một chút nữa, Bạch Lộ cũng phát hiện ra điểm không thích hợp, “Trên người cô ta không có đóa hồng nhỏ sao?”

Bạch Lộ đối với hình xăm trên người Trì Yên lại nổi lên một cái xưng hô nghịch ngợm.

Trì Yên gật gật đầu, “Trước xem cô ta diễn tiếp đã.”

Dù sao không được bao lâu sẽ hạ màn thôi.

Lúc này Bạch Lộ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Như vậy cũng khá tốt, chính cô ta tạo độ hot cho đề tài, kết quả đến lúc dân mạng nghi ngờ, xì, phát hiện người like bài weibo này chính là tự mình chụp thôi.”

Bạch Lộ chà xát tay: “Ngẫm lại liền thấy rạo rức, phim truyền hình cũng không dám viết như vậy nữa.”

Trì Yên thiếu chút nữa bị cô nàng chọc cười.

Click mở Weibo vừa thấy hot search đã treo một tiêu đề 【 nữ tinh thần bí chen chân vào hôn nhân của trùm địa ốc 】 .

Lại phía dưới còn có một cái: 【 nữ chính 《 nhiếp hồn 》 like ảnh 】 .

Đoán chừng qua mấy ngày nữa sẽ thành, nữ chính 《 nhiếp hồn 》 cần thay người

Trì Yên rời khỏi Weibo, không bao lâu, đã bị nhiếp ảnh gia gọi lên đi chụp ảnh.

Dù sao Trì Yên cũng xuất thân chính quy, kỹ thuật diễn cùng cảm ứng màn ảnh vẫn tốt hơn so với Đổ Vũ Nhu, Đổ Vũ Nhu mất hai cái giờ mới chụp được ảnh ổn, cô chỉ mất có 30 phút mà thôi.

Nhiếp ảnh gia đối với cô cực kì vừa lòng, trước khi kết thúc công việc còn đưa cô một tờ danh thiếp.

Trì Yên cất danh thiếp vào trong túi, nói cảm ơn rồi lại nói hẹn gặp lại, sau đó mới cùng Bạch Lộ rời khỏi studio.

Cho tới hôm nay, Trì Yên đã có cách liên hệ với hầu nhân vật nổi danh trong hai lĩnh vực.

Một là Lục Phi làm bên âm nhạc, một là nhiếp ảnh gia hôm nay.

Xen lẫn trong giới showbiz này, quen được nhiều người vẫn tốt hơn.

Bởi vì niềm vui ngoài ý muốn này, tâm trạng Trì Yên đều tốt hơn không ít, buổi tối còn ăn nhiều hơn một chén cháo.

Tấm ảnh giường chiếu kia ngấn ngủi có mấy ngày đã cực hot lan tỏa hết mạng internet luôn rồi.

Mỗi ngày Weibo Trì Yên có đến vạn người nạc danh gửi tin nhắn đến, cô cũng lười xem qua, cứ theo lẽ thường nên đăng bài hằng ngày thù đăng bài hằng ngày, nên livestream thì livestream.

Cô cài đặt lại bình luận Weibo thành “Chỉ fan mới được bình luận”, sau đó sự kiện “Giường chiếu môn” ngày càng gay cấn, không ít người muốn hỏi có phải cô hay không, sau đó lại vì để bình luận mà follow cô.

Thời gian có mấy ngày, lượng fans của Trì Yên đã lên đến mấy chục vạn.

Lượng fans ở weibo của Đỗ Vũ Nhu cũng tăng mạnh.

Nguyên nhân trong lòng Trì Yên biết rõ ràng, bởi vì người trên ảnh chỗ xương quai xanh có một nốt ruồi.

Giới giải trí này người có nốt ruồi không thiếu, nhưng người có nốt ruồi ở vị trí đó thì lại ít.

Về bình luận nghi ngờ, Trì Yên thống nhất không rep lại, cô trực tiếp phát Weibo: 【 tôi không có bạn trai, cảm ơn. 】

Vì mấy năm nay do bạo lực trên internet mà có mấy minh tinh tự sát, nên chuyện này không có chứng cứ trực tiếp, dân mạng so với trước đây cũng dịu dàng hơn nhiều, phần lớn là đợi kết quả xác thực.

Còn có một đồng fans chân ái của Trì Yên phát cờ hò reo nói sẽ tiếp tục tin tưởng cô

Vì cho thấy quyết tâm, còn có fan đi đầu làm một gói biểu cảm, đương nhiên, bị làm gói biểu cảm chính là mặt cô.

Tống Vũ thấy cứ gửi gói biểu tình đó sang trên chọc cô.

Sau khi trên chọc xong, cô nàng gọi Trì Yên đi dạo phố: “Yên Yên tiểu bảo bối, chị ở nhà không buồn đến mốc meo sao? Ra ngoài cùng em đi dạo phố được không?”

Mấy ngày nay Trì Yên không có lịch diễn, cẩn thận ngấm lại, quả thật đã hai ngày không ra khỏi nhà rồi.

Lại không hoạt động nữa có khả năng sẽ chán chết mất thôi, Trì Yên đồng ý với Tống Vũ.

Lúc nhận được điện thoại của Khương Vận, Trì Yên đang theo sau Tống Vũ, trơ mắt nhìn cô nàng ở trung tâm thương mại mà đại sát tứ

phương.

Cô che che ống nghe, vì trước đó không nhận được điện thoại xin lỗi: “Ngại quá chị Khương Vận, vừa rồi em không có nghe được.”

Trung tâm thương mại đông người, lại ồn ã, không nghe thấy là hết sức bình thường.

Khương Vận cũng không so đo, “Nửa giờ có thể về tới nhà không?”

Trì Yên nâng nâng mắt, nhìn Tống Vũ đã bắt đầu mở ví tính tiền, “Hẳn là có thể.”

“Được, chị ở nhà em chờ em.”

Lúc đó Khương Vận đã lái xe đến cửa tiểu khu rồi, lại bị bảo vệ ngăn cản.

Khương Vận kéo cửa sổ xe xuống, càng cảm thấy nơi này hơi quen quen.

Bảo vệ làm việc rất có trách nhiệm, cuối cùng Khương Vận chỉ có thể gọi điện để Trì Yên nói chuyện với bảo vệ, sau đó chị mới được lái xe vào.

Lần trước Trì Yên đã nói địa chỉ rất cẩn thận, cẩn thận đến cả biển số nhà luôn.

Sau khi Khương Vận tìm được chỗ ở, duỗi tay ấn chuông cửa.

Chị nhớ rõ Trì Yên có nói trong nhà có người giúp việc.

Không quá một lát, cửa từ bên trong mở ra, Khương Vận vốn dĩ định

chào hỏi một câu, kết quả đến bên miệng lại biến thành một tiếng không rõ ý gì, “Thao*”.

(*=*fuck*)

Chị đứng ở ngoài cửa, người đàn ông đứng bên trong.

Sau hai giây đối diện, Khương Vận khoanh tay trước ngực, mở miệng hỏi anh: “Khương Dịch — — sao em lại ở trong nhà Tiểu Trì?”

Chương 40

Khương Dịch cười như không cười liếc nhìn chị một cái, cũng không nói lời nào, xoay người đi vào bên trong.

Khương Vận theo sát đi vào, cũng không rảnh lo đến vấn đề đổi hay không đổi giày, sau khi trở tay đóng cửa lại mới hỏi Khương Dịch: “Em vào bằng cách nào?”

“Đi vào thôi.”

Khương Vận nghiêng người liếc anh một cái, “Em trộm chìa khóa nhà của Tiểu Trì à?”

“Chị,” đáy mắt Khương Dịch hiện lên ý cười càng thêm rõ ràng, “Đây là nhà em, em trộm chìa khóa làm gì?”

Khương Vận lặng thinh vài giây.

Khương Dịch cũng không nói nhiều, để chị có thời gian sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Khương Vận suy nghĩ cũng nhanh, một lát sau đã rõ ràng mọi chuyện, “Hai đứa ở bên nhau từ khi nào?”

Dừng một chút, trước khi Khương Dịch trả lời, chị lại bổ thêm một câu: “Là bạn bè nam nữ bình thường hay là quan hệ bao dưỡng hả?”

“Vợ chồng, hợp pháp.”

Khương Vận: “.....”

Khương Vận dù sao cũng khác với hai chị gái kia, tình cảm của chị với Khương Dịch từ nhỏ đã rất tốt, Khương Dịch cũng không định lừa chị làm gì.

Nói chính xác hơn nữa là, Khương Dịch căn bản không muốn lừa gạt Khương Vận.

Anh với Trì Yên xác lập quan hệ quả thật hơi vội vã, ngay cả Thẩm Văn Hình cũng phải đến buổi tối sau khi lấy giấy về mới biết được.

Lúc ấy Khương Vận đang ở nước ngoài dẫn dắt một nhóm Hàn, mỗi ngày đều vội đến đầu óc choáng váng, Khương Dịch mới tạm thời để chuyện này lại.

Lại sau đó, hai người đều bận rộn.

Thật vất vả đến bây giờ hai người mới thành thoi một chút, lần trước ở trà lâu gặp Trì Yên, lúc ấy Khương Dịch còn muốn nhân tiện giới thiệu luôn, kết quả cô nhóc kia đảo khá nhanh, trước đã bày ra bộ dạng chẳng quen biết gì anh rồi.

Ngoài việc phối hợp, anh cũng không còn biện pháp nào.

Khương Vận rõ ràng bị tin tức này làm khiếp sợ, chút nữa là chị nói bậy thêm câu thứ hai sau khi vào cửa: “Kết hôn khi nào?”

“Năm trước.”

Khương Vận hít sâu, ý định khôi phục lại tâm trạng của mình.

Hít đi hít lại mấy lần, chị chỉ có thể từ bỏ_____

Mẹ nó, tức chết chị.

“Khương Dịch, em thật có thể đấy.” Khương Vận nghiêng răng nghiêng lợi.

Khương Dịch đáp lại: “Tiểu Trì càng có thể.”

Khương Vận cười lạnh, “Chờ con bé về, chị sẽ tính sổ cẩn thận với hai đứa.”

.

Trì Yên cúp điện thoại không bao lâu, mí mắt phải liền nháy lên không ngừng.

Tống Vũ xách bảy tám cái túi lớn nhỏ không đồng nhất, các nhãn hiệu không giống nhau, cô nàng chọn hai cái túi đưa cho Trì Yên, “Cầm, chị em đi thay đồ”

Trì Yên cúi đầu nhìn, màu sắc ổn, cô chắc là có thể mặc nó được.

“Làm sao vậy, sao lại thất thần thế?”

“Mí mắt cứ luôn nháy hoài.”

“Nhìn không ra a Yên Yên, không ngờ chị còn mê tín đấy?”

Trì Yên kỳ thật cũng không muốn tin này đó cái gì.

Nhưng mí mắt cứ nháy nháy vậy kéo theo chuyện xấu ở trên người cô luôn phá lệ cực chuẩn luôn.

Lúc thi thử cao khảo, cô nộp bài thi văn, mắt cứ giật liên hồi. Sau đó thông báo kết quả, cô vì tẩy xóa đáp án quá nhiều mà bị điểm thấp nhất từ trước đến giờ luôn.

Lần đó Trì Yên thiếu chút nữa bị chủ nhiệm lớp ghim lên bảng đen làm triển lãm một ngày.

Còn có một lần là khóa học tự chọn ở đại học, đi học đều chỉ trong chốc lát, giáo viên khoa còn chưa tới, toàn bộ lớp học cãi cọ ồn ào, lúc Bạch Lộ và nàng mặt mày hờn hờ nói lịch sử đen tối của thầy giáo là một lần bị dính lá cải trên răng, mí mắt Trì Yên cứ luôn nháy liên tục.

Nhắm mắt, dùng ngón tay ấn ấn thế nào cũng không được.

Sau đó không đến nửa phút, bên tai đột nhiên thanh tịnh lại, Trì Yên ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn đến thầy giáo đã hơn 50 tuổi thối râu trùng mắt nhìn bọn cô

Thầy mở miệng hỏi tên hai đứa cô, lần này trên răng vẫn dính lá cải, so với lời Bạch Lộ nói còn thấy rõ hơn

Trì Yên chỉ có thể nhin xuống không cười ra tiếng, nhưng Bạch Lộ lại nhin không được, thiếu chút nữa đem nước miếng đều phun ra luôn.

Bị Bạch Lộ liên lụy, Trì Yên cùng cô nàng thành hai học sinh duy nhất trượt môn học tự chọn.

Không phải do Trì Yên không tin.

Cô duỗi tay che che đôi mắt, lòng bàn tay có thể rõ ràng cảm giác được mí mắt nhẹ giật, kéo theo lông mi khẽ đảo qua lòng bàn tay

Trì Yên sợ tới mức không dám tự lái xe, Tống Vũ đảm nhiệm tài xế, đưa cô hoàn hảo không tổn hao gì tặng về.

Đã chạng vạng tối, mặt trời bắt đầu lặn dần, treo san sát phía sau tòa nhà cai tầng, từ từ ẩn xuống.

Trì Yên chớp chớp mắt có chút không thoải mái, cầm chìa khóa mở cửa, sau đó lúc đem túi giấy đặt trên tủ giày, thấy được bên trên lại có thêm một chùm chìa khóa.

Là Khương Dịch.

Trì Yên đột nhiên nhớ tới Khương Vận gọi điện thoại cho cô.

Quay đầu vừa thấy, quả nhiên nhìn thấy ở giữa phòng khách có một người phụ nữ xinh đẹp nhã nhặn đang nhìn cô, dáng vẻ lạnh nhạt.

Tầm mắt lại lệch về một bên, cô thấy được người đàn ông đã không gặp mấy ngày nay.

Khương Dịch đi công tác mấy ngày nay, Trì Yên gọi cho anh cũng không tính là ít, tầm mỗi ngày một cuộc, cũng không nghe báo hôm nay anh về.

Trì Yên cởi giày ra, trong lúc nhất thời lại quên đi dép lê, sửng sốt vài giây mới chào hỏi với Khương Vận.

Khương Vận: “Giải thích đi!”

Trì Yên “Nga” một tiếng, vẫn là định nói thật thôi.

Cô đứng ở bên gần cửa, mất một phút cũng không giải thích được, một phút đồng hồ cũng không dám qua đó.

Hiện tại Khương Vận ở trong mắt cô lại có thêm một thân phận.

Một cái cùng loại với thân phận người lớn trong nhà đó.

Khương Dịch nhíu mày, “Đi dép vào.”

Nếu anh không nhắc nhở, Trì Yên thật đúng sẽ quên mất.

Mùa hè không thể so với mùa đông, sàn nhà cũng không lạnh như vậy, cách một lớp tất, đi lên cũng không thấy lạnh.

Trì Yên chạy nhanh đi dép lê vào.

Khương Vận đã đặt câu hỏi: “Không phải nói không có bạn trai sao?”

Trì Yên: “Chị Khương Vận, nhưng em chưa nói em không có chồng a.....”

“.....”

Khương Vận muốn dùng vũ lực rồi.

Chuyện khác Trì Yên luôn làm chị bớt lo lắng, khiếm tốn còn nỗ lực, thế mà lại có chuyện như này, đâm cho chị một đao.

Khương Vận càng nghĩ càng giận, mặt banh ra hết như mặt than vậy: "Viết một bản kiểm điểm ba ngàn chữ, không được chép trên mạng xuống!"

Trì Yên: “.....”

Cô đã nói mà Khương Vận nhìn không khác chủ nhiệm cao trung của

cô là mấy.

Đến việc phạt cũng giống nhau như thế.

Nhưng dù sao sai cũng là ở cô, cô không dám tranh luận, sau khi học Bạch Lộ nói một đồng lời vuốt mông ngựa, nịnh nọt xong, biểu tình trên mặt Khương Vận quả nhiên tốt hơn một chút.

Nhưng mà cũng chỉ là một chút mà thôi.

Chị sợ lại nói tiếp nữa sẽ bị hai người này chọc tức, vì vậy trực tiếp đi thẳng vào chủ đề nói ra mục đích hôm nay đến.

Hôm nay Khương Vận tới là vì chuyện của Đổ Vũ Nhu.

Đổ Vũ Nhu like bức ảnh kia khiến cho nó càng hot, chậm chạp đây chun không đưa ra ảnh chụp toàn mặt, đại khái chắc cũng muốn đợi khi hot lên đến đỉnh điểm, sau đó lại truyền tin hot ra.

Như vậy hiệu quả tốt nhất, độ truyền bá cũng sẽ cao nhất.

Đổ Vũ Nhu còn tuyên bố với bên ngoài là mình lỡ tay_____ lỡ nên treo một giờ mới hủy like.

Dựa theo kịch bản của Đổ Vũ Nhu, đoán chừng mấy ngày nữa sẽ công bố mặt nhân vật chính, Khương Vận tuyệt đối không để Trì Yên thật sự bị lộ mặt ra.

Cho dù sau đó có thể chứng thực ảnh đã bị xử lí qua PS, cũng không được.

Loại ảnh này gây ra hậu quả quá lớn, như mấy tay anh hùng bàn phím thị phi nhiều, rất nhiều lúc bọn họ thậm chí còn không muốn tin

tưởng bằng chứng, chỉ chấp nhận cái mình nhìn thấy mà thôi.

Không chỉ không thể kéo dài nữa, còn cần phải giải quyết dứt khoát lưu loát cho nhanh thôi.

Trước Trì Yên phát một cái Weibo giải thích rằng mấy năm trước mình có xăm một hình hoa hồng, sau đó theo sát sẽ có đại V* tung ảnh giường chiếu của Đỗ Vũ Nhu và Vương tổng.

(*Weibo có chứng nhận là người nổi tiếng)

Tư thế tuy rằng không giống ảnh trước, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhìn ra là cùng một người.

Nói xong chuyện chính sự, Khương Vận lại dặn dò: “Chuyện của hai đứa tạm thời không cần công khai đâu đấy.”

Trì Yên đương nhiên không có ý kiến gì, cười tủm tỉm đồng ý.

So với cô, Khương Dịch lại nhìn như kiểu có ai thiếu anh tám trăm vạn vậy, trên mặt không có nhiều biểu cảm lắm.

Khương Vận không chấp anh, trước khi đứng dậy chạy lấy người còn làm động tác hôn gió với Trì Yên: “Tiểu Trì, nhớ rõ bản kiểm điểm của em, một chữ cũng không được thiếu đâu đấy.”

Khương Dịch: “Chị, cửa ở bên kia.”

Khương Vận: “.....”

Ha hả, cái thằng nhóc có vợ lập tức quên chị này!

“Phanh” một tiếng cửa bị đóng lại.

Lúc này, Trì Yên mới lơ lửng tâm trạng, lập tức ném cả người mình lên sô pha, đầu không nghiêng không lệch mà gối lên đùi Khương Dịch.

“Sao không nói cho em biết hôm nay anh về hả?”

Ngón tay anh len vào mái tóc dài của cô, động tác mềm mại vuốt xuống, nhẹ nhàng băng quơ: “Em không hỏi anh.”

Trì Yên lại hỏi: “Anh mở cửa cho chị Khương Vận à?”

“Sao nào?”

Trì Yên lồm cồm bò dậy, bởi vì động tác quá nhanh, đầu choáng váng, cô lại nương theo lực của anh ngồi xuống: “Anh có thể không cần mở cửa cho chị ấy mà.”

“Không mở cửa cho chị ấy, làm sao chị ấy biết được anh ở trong nhà em hả?”

Khương Dịch cố tình nhấn mạnh hai chữ "nhà em".

Trì Yên vươn ngón trỏ run rẩy chỉ vào anh, giọng nói cũng run lên theo: “Anh anh anh..... Anh là cố ý sao?”

Giọng nói lạc ra, ngón tay bị anh cầm chặt, Khương Dịch ôm cô vào trong lòng, hơi xốc áo cô lên, "Chị của anh vừa mới nói, tốt nhất là phải chụp một tấm hình."

Anh là chỉ cái hình xăm kia.

Trì Yên thiếu chút nữa đã quên mất vụ này, duỗi tay lấy di động.

Eo cô bị Khương Dịch ôm lấy, cho nên nửa người trên ép xuống có hơi thấp, ngực mềm mại cọ nhẹ trên đùi anh.

Khương Dịch ôm cô càng chặt, chờ cô thẳng người lại mới ghé vào tai cô thấp giọng như thì thầm: "Anh chụp giúp em."

Trì Yên cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng nhét điện thoại vào tay anh, sau đó cực kì phối hợp cố định vật áo trên.

Thật ra, vị trí của hình xăm cũng không tính là quá thấp, chẳng qua lần trước mặc quần đùi có cạp hơi cao, lần này lại mặc quần cao bồi cạp thấp, chỉ cần nhấc áo lên là có thể thấy được hình xăm rồi.

Trì Yên duy trì cái tư thế kia, đợi một lúc lâu sau, cũng không thấy anh có động tĩnh gì.

"Không tìm được camera sao?"

"Ân." giọng anh càng thấp như là từ mũi hừ nhẹ ra.

"Em tìm cho anh."

Di động một lần nữa trở lại trong tay cô, màn hình sáng lên, hai chữ "Camera" cực chói lọi ở chính giữa.

Trì Yên cảm thấy mắt Khương Dịch hình như không tốt lắm

Trì Yên click mở camera, sau đó lại đưa cho Khương Dịch, xoa tay xuống mới mở miệng: "Khương Dịch, thương lượng chuyện nhỏ này với anh một chút....."

Cô ngẩng mặt nhìn anh, khóe môi nhẹ nhấp, đôi mắt sáng ngời.

đôi mắt anh nhẹ híp lại: “Chuyện gì?”

“Chị Khương Vân nói viết kiểm điểm, anh viết hộ em đi.”

Chương 41

Trong những chuyện Trì Yên thấy phiền nhất, viết bản kiểm điểm có chiếm một chân.

Lúc cô học đại học nghe Bạch Lộ mắng thầy giáo môn tự chọn, rõ ràng chỉ là một người nghe, hơn nữa lúc Bạch Lộ nói chuyện còn chẳng nói được câu nào, chỉ ngẫu nhiên nghe được không nhận được mà cười một chút, kết quả tội vẫn vạ vào thân.

Không chỉ có treo thi, càng phát rồ chính là trước khi bị trượt, giáo viên kia lại phạt hai đũa bọ cô viết kiểm điểm.

Tám ngàn chữ.

Trì Yên viết đặc biệt có tâm, lưu loát viết đến nửa đêm, viết tới cổ tay muốn gãy ra luôn, kết quả chính là lão đầu bị chứng cứng bách kia đeo kính lão, đếm từng chữ, từng chữ một.

Còn thiếu mười mấy chữ, Trì Yên cũng vì mười mấy chữ kia mà treo môn.

Trước khi học đại học, Trì Yên là một học sinh tốt, chẳng mấy khi phạm lỗi cả.

Ngẫu nhiên phạm một lần sai, phần lớn cũng đều dễ dàng được tha thứ.

Học tập tốt, lớn lên cũng đẹp, không có người nào lại muốn gây khó dễ cho cô cả.

Càng như vậy, sau lần cô viết bản kiểm điểm gần 8 ngàn chữ kia, càng căm thù chuyện này đến tận xương tủy.

Trì Yên mặt ngẩng lên hơn nửa, cổ hơi không thoải mái, cô nghiêng nghiêng đầu khẽ tựa vào vạ Khương Dịch, mi mắt hơi rũ xuống, có chút không nâng lên được nữa rồi, lại nghe thấy Khương Dịch đáp lại hai chữ: “Không được.”

Đáp án này, kiên quyết mà có chút ngoài dự đoán.

Trì Yên không thích, đôi mắt vốn dĩ sáng lấp lánh lại tối sầm lại, “Cái gì cơ?”

“Không được.”

Khương Dịch lặp lại, đã bắt đầu chụp mấy tấm ảnh hình xăm của cô.

Mặt anh hơi thu, nhìn an tĩnh lại ôn nhu.

Nhưng đối với một chút cũng không dụa dàng.

Đặc biệt là bản kiểm điểm ba ngàn chữ này của cô, xét đến cùng cũng tại anh mới phải viết.

Trì Yên nhú nhú mày, “Khương Dịch, anh viết giúp em đi.....”

“Anh chưa từng viết qua.”

Trì Yên đương nhiên biết anh chưa từng viết qua.

Cô là học sinh tốt, Khương Dịch so với cô lại càng là học sinh tốt.

Trì Yên còn phạm sai lầm, nhưng Khương Dịch đoán chừng lớn như vậy cũng chưa từng làm ai phải lo lắng cả.

“Cho nên mới bảo anh viết đó,” Trì Yên mở to mắt nói dối: “Giúp anh có thể hiểu được cảm giác phải viết bản kiểm điểm.”

Dứt lời, anh chuyển mắt, rốt cuộc cũng nhìn cô.

Weibo của Trì Yên anh đã thuận tay phát giúp cô rồi, di động bị anh tùy tiện đặt sang một bên, anh cười như không cười nhìn cô, giọng nói mang theo mấy phần ý cười: “Ta không muốn hiểu.”

Trì Yên: “.....”

Trì Yên là người có cốt khí của phụ nữ thời đại mới, lập tức định tự lực cánh sinh, cô duỗi tay bẻ cánh tay đang ôm eo cô kia.

Sức lực cô rõ ràng không bằng Khương Dịch, đến đầu ngón tay của anh cũng không bẻ ra được.

Trì Yên hơi giận dữ, nâng mặt lên một chút, giọng điệu hơi nặng nhưng nhìn thế nào cũng giống làm nũng, "Anh buông em ra, em phải đi viết bản kiểm điểm."

“Thật ra cũng không phải không thể viết.”

Trì Yên không lập tức nói nưac.

Lòng bàn tay anh ấm áp, theo vạt áo cô vói vào, “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Trì Yên xem đồng hồ, không rõ nguyên do: “ 7 giờ.”

“Ba ngàn chữ?”

Trì Yên bắt đầu không đủ tự tin, “..... Ân.”

Hữu khí vô lực.

“VẬY ba giờ đi.”

Đai áo nội y của Trì Yên vừa lúc bị anh cởi ra, cô xoay xoay thân người, muốn duỗi tay cản Khương Dịch lại, mới vừa xoay một chút, đã bị cái tay ở bên ngoài của anh nắm cầm, người đàn ông lập tức hôn xuống.

Không hề dịu dàng.

Giống như mưa rền gió dữ, công thành đoạt đất.

Trên người anh sạch sẽ, mùi hương trong miệng cũng chỉ có một, không có tí hơi thuốc lá hay hơi rượu nào.

Mang theo một loại cảm giác thuần khiết cực kì mát lạnh.

Trì Yên trực tiếp bị anh đẩy ngã trên sô pha, trong đầu cô tựa hồ có vô vàn ngôi sao đang bay loạn xạ, nhưng lại không hiểu sao vẫn nhìn rõ người trước mặt này.

Cô nhẹ nuốt một ngụm nước miếng, khiến cho anh hôn càng sâu.

Trì Yên vẫn chưa quen thờ được, không đến một lát đã không hô hào được, cô duỗi tay đẩy Khương Dịch, Khương Dịch rất hiểu cô, hơi dờn đi môth chút để cô thờ dốc.

Đầu lưỡi anh chạm nhẹ bên khóe môi cô, cứ khi có khi không nhẹ

nhàng liếm láp, Trì Yên cảm thấy ngứa ngứa, hừ một tiếng thổi bùng ngọn lửa lên.

Khương Dịch hình như hơi cười một chút.

Trì Yên lại đi nhìn đồng hồ — — thời gian trôi quá chậm.

Cô bắt đầu giãy giụa ở giữa “Ba ngàn chữ” và “Ba giờ”, hai bên của cán cân vẫn luôn lên lên xuống xuống, cuối cùng vẫn không ra kết quả.

Trì Yên một bên cảm thấy bản thân quá không có cốt khí, một bên lại an ủi chính mình, có cốt khí thì có ích gì chứ.

Bản kiểm điểm đối với cô mà nói y như cái bùa tránh quỷ, nhìn đến là thấy phiền.

Động tác của Khương Dịch dừng lại, không tiếp tục nữa

Trì Yên còn tưởng rằng lương tâm anh trở dậy, vừa muốn chui ra khỏi dưới thân anh, lại nghe thấy Khương Dịch gọi cô.

“Trì Yên.”

Cả tên lẫn họ, xem ra tinh trùng vẫn chưa lên đến não, thần trí vẫn thanh tỉnh.

Trì Yên quay đầu nhìn qua, trong ánh mắt đen u u của anh có tia sáng xuyên đến, mắt anh rất đẹp, thêm nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt lại càng thêm dịu dàng liếm diễm.

Trì Yên nhất thời không thể thu mắt lại, dường như đã rơi vào đáy mắt anh. Mãi đến khi Khương Dịch nói câu tiếp theo: "Em chủ động

một chút đi!".

Trì Yên lập tức phục hồi tinh thần, đối với việc chủ động trong chuyện này, đối với cô mà nói không phải là kí ức tốt đẹp gì.

Bên tai cô có chút nóng lên, sau đó rất nhanh nhạy cảm nhận được cả khuôn mặt đều nóng phừng, cô cảm thấy cô cần một ly nước lạnh để bình tĩnh một chút.

Trì Yên giãy giụa vài giây, "Nếu không cứ để em tự viết đi....."

Loại chuyện này, cô thật sự không thể làm thêm lần nữa.

Trì Yên muốn đứng dậy, lại bị anh ấn bả vai đè ép trở về, anh khẽ cắn lên vành tai cô, "Coi như nể mặt chồng em giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy, chủ động một lần được không?"

Mặt Trì Yên càng nóng.

Khương Dịch không thường hay nói kiểu lời này, đáy lòng Trì Yên mềm nhũn, rối tinh rối mù, lại như là dẫm lên một đám bông, cảm giác không chân thật cứ ủa đến.

Từ chối không được, cũng muốn từ chối.

Trì Yên thấp thấp giọng lên tiếng, tiếng rất nhẹ, nhỏ bé yếu ớt như tiếng muỗi vo ve, nâng tay lên lung tung cởi nút áo sơ mi của anh.

Một cái tiếp một cái.

Xuống chút nữa, là dây lưng.

Ngón tay Trì Yên có chút run, khe hở ngón tay hình như đã có không

ít mồ hôi, cô vẫn luôn hít sâu, không hề có kĩ xảo mà tháo ra.

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô, giọng nói ách lại, hô hấp cũng nóng lên: "Có phải em cố ý đúng không?"

Đương nhiên không phải!

Trì Yên còn chưa bao giờ tháo thắt lưng cho ai cả.

Hướng chi cô vốn dĩ có chút cạnh thị, thật sự không có biện pháp, dứt khoát để gần hơn một chút kéo ra.

Thật vất vả “két két” một chút, dây lưng bị cởi bỏ, tay Trì Yên như bị điện giật rụt về, “Tự anh làm đi.”

“Không được.”

“Khương Dịch, anh không có tay sao ——”

Trì Yên nói còn chưa nói xong, dưới thân đột nhiên tê rần, hai chân cô cũng khẩn trương khép lại, cắn chặt môi dưới.

Anh mở miệng, “Dài không?”

“Dài, dài.....” giọng Trì Yên run lên, không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Nhanh lên.”

Ngón tay anh dùng sức hướng vào bên trong day nhẹ, Trì Yên kêu lên một tiếng, không tình nguyện lại tiếp tục.

Vốn dĩ đang là mùa hạ, nhiệt độ không thể so với hai tháng trước,

nếu không bật điều hòa, cả biệt thự sẽ đều mang theo hơi khô nóng.

Trì Yên vốn dĩ đã nóng, bị Khương Dịch lăn lộn nửa ngày càng nóng hơn.

Dưới lầu không có áo mưa, cô lại bị Khương Dịch lấy một tư thế nào đó khó có thể nói rõ bế lên lầu, Trì Yên một bên có chút hưởng thụ, một bên có chút buồn bực không ngừng nhìn đồng hồ.

Lúc hơn 9h một chút, Trì Yên vội hô dừng.

Ngày mai cô phải đi quay, lại còn phải tham gia họp báo của Ái Luyến nữa, cho nên không thể quá muộn được.

Hướng chi, ngày mai Khương Dịch khẳng định cũng có việc.

Khương Dịch cũng nhìn cô mệt rồi, ôm cô đi tắm, sau khi lau khô tóc cho cô mới thả lê giường.

Trì Yên còn chút sức lực, hiếm khi cô mới có thể thừa chút tinh lực như thế, Khương Dịch vào thư phòng viết bản kiểm điểm, cô cũng ngồi một bên xem anh viết.

Chữ anh rất đẹp, không tính là đặc biệt tinh tế, nhưng mỗi nét bút tựa hồ đều lộ ra sự mạnh mẽ và mềm mại, nhìn đặc biệt thuận mắt.

Thuận mắt đến mức Trì Yên nhìn không bao lâu đã ghé vào trên bàn ngủ mất tiêu luôn

Lúc tỉnh lại, ánh mặt trời đã chói lóa rồi.

Không hề nghi ngờ, trước khi cô dậy, Khương Dịch đã đến công ty rồi, trên bàn có đặt một ly nước, Trì Yên duỗi duỗi tay sờ sờ, lúc này

vẫn hơi âm ỉm.

Sau khi Trì Yên rửa mặt xong, cầm ly nước kia, chậm rì rì đi xuống lầu.

Hôm nay cô quay lúc hơn 9h, họp báo lúc tầm 3h chiều.

Lúc Trì Yên đã thu thập thỏa đáng ra cửa, cũng chỉ mới 8 giờ.

Hôm qua cô ngủ sớm, thời gian không ngủ phần lớn cũng đều bị Khương Dịch quấy lấy, nên căn bản không để ý sau khi phát Weibo kia đã có hưởng ứng.

Trì Yên thậm chí suýt nữa đã quên chuyện này.

Nếu không phải sau đó Khương Vận cho cô một trận liên hoàn CALL đoạt mệnh.

Khương Vận nói chuyện luôn luôn ngắn gọn súc tích, mở miệng liền đi thẳng vào chủ đề: “Về người trên bức ảnh kia, hiềm nghi của em đã hoàn toàn mất rồi.”

Trì Yên hít sâu một hơi.

“Thế Đỗ Vũ Nhu thì sao ạ?”

“MIA cũng không định quản cô ta, dù sao trái ohaar chẳng qua chỉ là một người mới, hỏng mất một người, về sau vẫn còn ngàn ngàn vạn vạn người.” giọng điệu Khương Dịch cũng có chút nhẹ nhàng, “Trước mắt công ty không xét quan hệ xã hội, xem ý tứ này định bỏ cô ta.”

“Cố ý dẫn đường cho đại chúng hắc em, chen chân vào gia đình

người khác, kỹ thuật diễn không tốt còn chơi chiêu lớn, cứ theo hướng này vài giờ nữa, đoán rằng cô ta sẽ không còn ngày tái xuất đâu.”

Trì Yên không tỏ ý kiến, cũng không đánh giá gì.

Mặc kệ nói như thế nào, Đổ Vũ Nhu đây đều là tự làm tự chịu, đồng tình cũng nên cho cô ta.

Khương Vận: “Đúng rồi, bản kiểm điểm của em đâu?”

Trì Yên có chút mặt đỏ, nói chuyện có chút không có tự tin: “Chị Khương Vận, ngày mai em đưa chị fduowcj không?”

“Buổi tối đưa chị là được.”

Khương Vận lại hỏi, “Là tự em viết sao?”

Trì Yên tự cổ vũ mình: “Đương nhiên rồi ạ.”

Khương Vận không hỏi gì nữa, cười cười rồi treo điện thoại.

Trì Yên kết thúc cảnh quay.

Cơ thể cô không quá tốt, đặc biệt sau mấy lần bị Khương Dịch chính đốn giáo dục về quy luật ẩm thực, ba bữa đều bắt đầu ăn uống bình thường, mặc kệ có thức ăn hay không, lượng cơm ăn đều phải đạt đủ tiêu chuẩn.

Lúc 2h rưỡi, Trì Yên cùng Bạch Lộ đến buổi họp báo.

Ái Luyện là một nhãn hiệu lớn, phóng viên tham gia họp báo không ít, hiện trường họp báo hiện trường ô áp áp một mảnh, đưa mắt nhìn

qua tất cả đều là đầu người.

Ở giữa một đám đầu người đếm không xuể, Trì Yên đẩy vài người ra, rất dễ dàng nhìn thấy Khương Du Sở đã không gặp nhiều ngày.

Cô nhóc cực kì đường hoàng, tinh thần hăng hái, microphone nhanh chóng đưa đến bên miệng Đỗ Vũ Nhu, “Xin hỏi Đỗ tiểu thư, về tấm ảnh giường chiếu gần nhất trên mạng, chính cô có ý kiến gì không?”

Chương 42

Giọng Khương Du Sở không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể để tất cả người chung quanh đều có thể nghe thấy.

Vốn đang có người khe khẽ nói nhỏ, cuộc họp báo nháy mắt im hẳn. — — bức ảnh bị gọi là sự kiện “Giường chiếu” kia, ở trên mạng tuy rằng lan truyền cực hot, nhưng công ty cùng hai bên đương sự rốt cuộc vẫn chưa có đáp lại, cho nên các phóng viên cũng chỉ dám len lén bát quái thôi.

Đỗ Vũ Nhu là nhỏ, công ti sau lưng cô ta lại là lớn.

Không ai muốn đắc tội ông chủ Lục Cận Thanh của cô ta..... Vạn nhất, Lục Cận Thanh lại có gì với cô ta thì sao?

Đều là suy đoán, càng là lưỡng lự, nên càng không dám trắng trợn táo bạo.

Một nơi to như vậy đột nhiên an tĩnh lại, vừa rồi đàn flash còn không ngừng nháy, bây giờ cũng dừng lại, tất cả mọi người ở đây dường như đều yên lặng không dám chớp mắt.

Ngoại trừ Đỗ Vũ Nhu.

Trì Yên thấy khóe miệng cô ta vốn nở nụ cười nhu hòa, đột nhiên lại biến mất, tốc độ nhanh như là đang biểu diễn tuyệt kĩ độc môn “Biến sắc mặt” vậy đó.

Tên Đỗ Vũ Nhu cực kì hợp với vô ta, thoạt nhìn đều là mang theo

dáng vẻ dịu dàng yếu đuối, Trì Yên dừng bước chân.

Giờ này khắc này, khoảng cách giữa cô ta và Đỗ Vũ Nhu không xa, giờ tay là có thể chạm tới.

Đỗ Vũ Nhu hình như đã bị Khương Du Sở kích thích, lực chú ý đều đặt trên người con bé, đến Trì Yên đi tới cũng không chú ý.

Cô ta trầm mặc nửa phút mới mở miệng, biểu tình cứng đờ, giọng lạnh lẽo: “Không hề có chứng cứ, tôi có thể kiện cô tội phỉ báng.”

Đỗ Vũ Nhu vừa nói, mắt vừa nhìn thẽ công tác trên ngực cô bé, “《 danh ưu 》 à, ngày mai cô có thể thu thập đồ đạc chạy lấy người rồi đấy.”

Xung quanh lại bắt đầu vang lên mấy đăm luận nho nhỏ.

Đỗ Vũ Nhu chơi mấy tin tức lớn cũng không phải một ngày hai ngày, quan tâm đến kim chủ sau lưng cô ta, mấy phóng viên giải trí bình thường cũng không dám nghị luận ra bên ngoài.

Nhưng Khương Du Sở nào phải phóng viên giải trí bình thường.

Cô không thu microphone về dù chỉ nửa phân, giống hệt như súng liên thanh bắn ra một tràng dài: “Đỗ tiểu thư, nhân viên phân tích của tòa soạn chúng tôi đã tìm ra được địa chỉ IP của người tung ảnh nóng giấu mặt lần đầu tiên rồi, tuy rằng đã qua phần mềm thay đổi, nhưng vẫn có thể phân tích qua, kết quả cho thấy là cùng địa chỉ IP của cô.”

“Cô giải thích thế nào đây?”

Những lời này của Khương Du Sở vừa ra khỏi miệng, bên cạnh đã

có người theo sát đồng dạng lặp lại vấn đề này một lần nữa

Cuộc họp báo lại náo nhiệt lên, nhưng hoàn toàn khác với loại náo nhiệt ban đầu.

Chung quanh có không ít microphone cùng phóng viên vây lấy Đỗ Vũ Nhu, đoán chừng cô ta bị hỏi đến ohats phiền, lấy cái túi mang theo nện lên đầu người ở gần nhất.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Trì Yên ở gần Khương Du Sở, vừa muốn kéo cô ra khỏi đống hỗn loạn, chớp mắt lại thấy trong tay Đỗ Vũ Nhu có thứ gì lóe sáng một chút.

Hình như có cái gì đó hắt lại ánh sáng của đèn flash.

“Trạng thái tâm lý và tinh thần đều có vấn đề.”

Trì Yên đột nhiên nhớ tới lời Khương Dịch hình dung về Đỗ Vũ Nhu, cô không kịp nhìn kĩ, nhưng cho dù chỉ nhìn qua, cũng có thể nhìn ra trong tay cô ta là cái gì.

Bắt đầu từ sơ trung cô đã học vẽ tranh, lên cao trung, ban đầu có thể thân với Đỗ Vũ Nhu có một nửa nguyên nhân là bởi vì hai người có chung nhiều sở thích.

Trì Yên không phải chưa từng tiếp xúc với dao rọc giấy.

Mà giờ phút này, mặt người phụ nữ hơi dữ tợn nâng tay lên, chém về phía mặt Khương Du Sở

Tầm mắt Khương Du Sở vẫn dừng trên camera, cũng chưa kịp phản

ứng lại.

Tim Trì Yên vọt lên cổ họng, sau khi giơ tay lên chắn cho con bé, vội lấy túi chắn lên mặt cô nàng.

Một cô gái nhỏ xinh xinh đẹp đẹp, nếu trên mặt lại có một vết sẹo, đừng nói Khương Du Sở, sợ rằng Khương Dịch cũng đau lòng chết.

Động tác của Trì Yên hoàn toàn là theo bản năng — — cô cũng vẫn chưa kịp phản ứng lại, chỉ mới chớp mắt một cái, trê cánh tay đã truyền đến từng cơn đau xuyên vào tim.

Xung quanh có người gọi tên cô, nhưng cô cũng không nghe rõ.

Miệng vết thương không quá sâu, nhưng hơi dài, toàn bộ cánh tay bên phải của Trì Yên đều thấy đau.

Đèn flash cứ lóe lên, cô thấy ó bảo vệ đã khống chế được Đỗ Vũ Nhu, hiện trường càng thêm hỗn loạn, có người báo cảnh sát, có người gọi cấp cứu.

Thật ra cũng không nghiêm trọng gì.

Trì Yên mơ mơ màng màng nghĩ, giây tiếp theo, cô đã đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

Lúc Trì Yên tỉnh lại đã là đêm rồi.

Phòng bệnh chỉ có một mình cô, bình nước truyền còn treo, hẳn là vừa mới thay, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, sau đó truyền vào dịch quản, chảy vào trong mạch máu của cô.

Cả cánh tay trái đều thấy hơi lạnh.

Trì Yên cũng không biết là đã quá nửa đêm chưa nữa, hoặc cũng có thể không muộn như thế, có khả năng mới qua 8h thôi.

Vết thương trên cánh tay phải đã được xử lí qua, hình như có thuốc giảm đau, lúc này cũng không cảm thấy quá đau nữa.

Ngón tay vẫn như cũ không thể hoạt động tự nhiên được.

Trì Yên mất sức của chín trâu hai hổ, mới cọ tới cọ lui dựa vào đầu giường ngồi dậy.

Không thú vị gì cả.

Tầm mắt của Trì Yên dạo qua một vòng, thấy di động của mình ở trên mép tủ đầu giường, bên cạnh còn có cái bật lửa.

Màu đen thuần, hình thức đặc biệt đơn giản.

Là Khương Dịch.

Trì Yên nhấp nhấp khóe môi có chút khô khốc, sau đó lấy di động đến

Di động vẫn còn pin, bên trong có vô số cuộc gọi nhỡ.

Có quan hệ gần, cũng có người không quá quen thuộc nhưng nói thì vẫn phải nói

Trì Yên dứt khoát không gọi lại cho ai cả.

Hôm nay trên Weibo, đoán chừng kịch hay cứ diễn từng hồi lại từng hồi thôi.

Quả nhiên, Trì Yên vừa mở Weibo, trước tiên là thấy được tin về "Ảnh giường chiếu" của Đỗ Vũ Nhu cùng với tin hôm nay cô ta cố ý đá thương người khác trong buổi họp báo.

Công ty vẫn không có động tĩnh gì.

Trì Yên nhìn vài cái rồi thôi, lại click mở trang chủ của mình ra, sau đó thấy được tin hôm qua Khương Dịch đăng hộ cô.

【 đẹp không? Chia sẻ hình ảnh nào. 】

Câu văn không có vấn đề, hình ảnh cũng không có vấn đề.

Lúc Trì Yên thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại chú ý tới có người đã share bài đăng này.

Cô tưởng là Bạch Lộ, nếu không phải thì chắc cũng là Tống Vũ.

Kết quả click mở ra lại thấy, là một tài khoản không có avatar, share cùng với caption: **【 đẹp. 】**

Lại vừa nhìn ID, là tài khoản Trì Yên đã từng đích thân gõ bốn chữ: Khương Dịch ca ca.

Đó là Weibo cô đăng kí cho Khương Dịch, nhưng vấn đề chính là..... cô không đưa mật khẩu cho Khương Dịch mà!

Trì Yên nhìn mấy chữ này đều cảm thấy đầu óc nóng lên, vội vàng đi ra, cô hít hơi hơi sâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lúc vừa định lướt Weibo tiếp, cửa phòng bệnh lại bị mở ra.

Cô giương mắt, vừa đúng lúc nhìn lên người đàn ông vừa tiến vào.

Sắc mặt Khương Dịch không được tốt lắm, mày hơi nhú, ánh mắt đen kịt, sau khi đóng cửa lại mới mở miệng hỏi: “Ngốc à?”

Anh vốn dĩ muốn nói “Điên rồi à”, nhưng lại sợ ngữ khí nặng quá, trực tiếp dọa cô nhóc này khóc thì không hay, nghĩ một lát mới phun ra hai chữ này.

Nghiến răng nghiến lợi phun ra.

Giọng điệu vẫn có chút nặng, Trì Yên chớp chớp mắt, “Không ngốc a.....”

Cô vừa mới rồi còn cẩn thận lướt Weibo đấy.

Trên tay Khương Dịch có xách theo một hộp giữ nhiệt, anh bước từng bước vào, Trì Yên lại rụt rè muốn lùi lùi lại phía sau.

Đến khi không lùi lại được nữa, phía sau lưng cô đã là vách tường rồi, “..... Anh đến đây lúc nào thế?”

“Quên rồi.”

“.....”

Trì Yên cũng không biết anh tức giận cái gì, mở to mắt nhìn anh mấy lần, còn chưa nói lời nào, bụng đã không biết kìm chế mà kêu lên một tiếng. Mặt cô vẫn không đổi sắc hỏi sang chuyện khác: “Mấy giờ rồi?”

“hơn 8 giờ.”

Hộp giữ nhiệt bị mở ra, hương cháo lập tức bay ra bốn phía.

Trì Yên nuốt một ngụm nước miếng, “Anh làm à?”

“Mẹ anh.”

Hôm nay Khương Dịch, thật hiếm được ít lời mà nhiều ý.

Trì Yên cử động không tiện, chỉ có thể để Khương Dịch đút cho, cái miệng nhỏ của cô cố nuốt vào, “Sở Sở đâu?”

Động tác của người đàn ông dừng lại.

Miệng Trì Yên vẫn còn giương lên, có dính một hạt cơm, đợi vài giây cũng không chờ được anh đút cho, cô khẽ nhích lại gần, có chút kinh ngạc: “Con bé..... Bị thương à?”

Cô nhớ rõ trước khi mình ngất xỉu, Khương Du Sở hoàn hảo không tổn hao gì mà.

Khương Dịch cúi một bên khóe môi, thần sắc có chút lạnh: “Không có.”

“Không có thể sao trông anh chả vui mừng tí nào thế?”

“Anh nên vui vẻ sao?”

“Chẳng lẽ không.....”

Khương Dịch hiếm khi đánh gãy lời cô một lần, “Có em có cần mạng nữa không hả?”

“Đương nhiên cần, em lớn như vậy cũng không dễ dàng gì đâu.”

Ha hả.

Khương Dịch cười nhạt.

Trì Yên biết đây là anh lo lắng cho mình, giải thích một câu: “Lúc ấy cô ta chém về phía mặt Sở Sở, cô gái nhỏ tất nhiên để ý mặt mình, nếu để lại dấu vết gì, anh có đau lòng không?”

Trì Yên cảm thấy cô nói đặc biệt có đạo lý.

Bỏ qua vấn đề ngày thường cô và Khương Du Sở ở chung không có chuyện gì nhiều, chỉ tính con bé là em gái của Khương Dịch, cô đã không thể bỏ mặc rồi.

Huống chi Đỗ Vũ Nhu cũng không phải cầm một cái dao to tổ chảng gì cả.

Sau khi cô lấy túi chẩn thì lực chịu vốn dĩ đã nhẹ đi không ít, sẽ không có gì ngoài ý muốn cả.

“Cho nên anh không phải xót em nữa à?”

Trì Yên cắn cắn khóe môi, “Em không phải không có việc gì.....”

Khương Dịch từ từ liếc qua, Trì Yên lập tức đem một chữ cuối cùng nuốt về, ẩm ức chảy ra hai hàng nước mắt.

Mày Khương Dịch càng nhấn chặt: “Đau à?”

“Đói.”

Đói nên khóc.

Chút tức giận còn lại của Khương Dịch hoàn toàn tiêu tan.

Khương Du Sở với Trì Yên, một người là em gái, một người lại là vợ, quan trọng thì khẳng định đều quan trọng, nhưng ý nghĩa rất cuộc cũng không giống nhau.

Yết hầu của anh hơi giật lên, múc một muống cháo đưa lên môi thổi thổi, vừa định đưa qua, Trì Yên đã gọi anh một tiếng: “Khương Dịch.”

Khương Dịch giương mắt nhìn cô.

“Anh lại đây một chút.”

Cô không tiện đứng dậy, Khương Dịch sợ cô đụng đến miệng vết thương, hơi cúi người thấp xuống, lúc còn cách khoảng hơn 10 cm, Trì Yên đột nhiên nghiêng người về phía trước, chạm lên môi anh một cái.

Khương Dịch sửng sốt một giây, sau đó nghe được Trì Yên nhẹ nói bên tai: “Khương Dịch, anh không cần tức giận được không?”

Khóe môi Khương Dịch vô thức nhẹ cong lên, lại đáp lại không chút hàm hồ: “Không được.”

Trì Yên lại nghiêng đầu chạm lên môi anh: “Được chưa?”

“Không được.”

Trì Yên vốn dĩ đang định chơi lại trò cũ một lần, thành linh lại nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh bị gõ vang, giọng Khương Vận vang lên: “Tiểu Trì, chị có thể vào không?”

Trì Yên: “Chị Khương Vận, chị chờ hai phút đã, để em thay quần áo.”

Cô dùng ánh mắt ý bảo Khương Dịch nhanh lên.

Người đàn ông lại ôm eo cô cúi đầu hôn xuống, một nụ hôn rất mềm mại, rất nhẹ nhàng, nhưng Trì Yên vẫn bị nghẹn đến mặt đỏ bừng_____

Khương Vận vẫn ở bên ngoài đấy.

Khương Dịch rất nhanh đã tránh ra, trước khi ra khỏi cửa thì duỗi tay lấy bật lửa, Trì Yên túm chặt tay anh: "Đừng hút."

Anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt nặng nề, ẩn có thâm ý.

"Sau này hút thuốc rồi thì không được hôn em nữa."

Chương 43

Trì Yên nói đặc biệt nghiêm túc.

Khương Dịch không nghiện thuốc lá, cô có thể nhìn ra, bằng không cũng không có khả năng thật sự khiến anh bỏ thuốc hoàn toàn trong thời gian ngắn được.

Ngoài cửa, giọng Khương Vận lại lần nữa vang lên: “Tiểu Trì, em ăn cơm tối chưa?”

Trì Yên nhìn ra cửa.

Nếu đáp chị là “Ăn rồi ạ”, nói không chừng trong chốc lát Khương Vận chờ không được sẽ trực tiếp phá cửa đi vào.

Cho nên cô đặc biệt cơ trí đáp lại hai chữ: “Chưa ạ.”

Quả nhiên, Khương Vận hỏi cô: “Muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn bánh bao gạch cua, ở nhà ngay đối diện bệnh viện thôi ạ.”
Trì Yên lại nói, “Cảm ơn chị Khương Vận.”

Người bên ngoài đáp một tiếng, cuối cùng không có tiếng gì nữa.

Lúc này Trì Yên mới xoay đầu qua, duỗi tay muốn lấy bật lửa trong tay Khương Dịch.

Tay trái của cô còn vướng mũi kim, Khương Dịch cũng không dám để cô quá sức, thay tay đè tay cô ấn lên giường: “Đừng lộn xộn.”

Mu bàn tay Trì Yên lúc này mới cảm thấy đau.

Có lẽ thuốc hết tác dụng, miệng vết thương trên cánh tay lúc này cũng hơi hơi đau, lại có chút ngứa.

Chỗ bán bánh gạch cua ra đến cửa bệnh viện là có thể nhìn thấy, đoán rằng Khương Vận cũng chẳng mất quá nhiều thời gian.

Trì Yên ngẩng mặt nhìn Khương Dịch: "Anh còn không ra đi?"

Nói rồi, cầm cô nhẹ nâng, hất hất ra phía cửa.

Đáy mắt Khương Dịch đã đen lain càng tối kịt, "Anh còn chưa vào, làm sao ra được hả?"

Trì Yên buột miệng thốt ra: "Tui khinh."

Mới vừa nói ra, vệt đỏ ửng trực tiếp từ bên tai tràn luôn xuống cổ.

Trước kia cô chưa từng nói lời thô tục bao giờ.

Trì Yên quen thân với Bạch Lộ, nhiều nhất cũng chỉ phối hợp với cô nàng mắng qua vài người, nói qua vài đề tài không được thuần khiết lắm, còn lời thô tục, cho dù trong lòng cô có vô số lần hình thành thì cũng không nói ra ngoài miệng bao giờ.

Trì Yên bị lời của mình làm cho ngốc luôn, cô ghen một hơi không phun ra được, liếc trộm Khương Dịch một cái.

Người đàn ông hình như bị cô mắng đến xừng sốt vài giây, đôi mắt hơi hơi nheo lại, cui xuống nhìn thẳng vào mắt cô: "Học ai hả?"

“..... Học anh.”

Khương Dịch từng nói qua trước mặt cô, tuy là số lần ít đến cực kì ít, ít đến có thể xòe một bàn tay ra đếm thử.

Người Khương gia tựa hồ đều như vậy cả.

Nói lời thô tục, trừ Khương Dịch, từ Khương Du Sở đến Khương Vận đều có nói, nhưng tới tới lui lui cũng chỉ có hai chữ như vậy thôi.

Hiện tại, lần đầu tiên Trì Yên cũng cố gắng hiến cho này hai chữ.

“Nói lại”

“Học anh.....”

“Cậu trước.”

Trì Yên quay mặt đi.

Khương Dịch, người này thật là có thể suy diễn loại hành động “Tìm mắng” này vô cùng nhuần nhuyễn mà

Hai người ở rất gần, gần thêm mấy tấc nữa là có thể tiếp xúc với nhau luôn

Ngón tay Trì Yên nhẹ nhàng moi cái chiếu, nhắc nhở anh: “Chị Khương Vận sắp về tới.....”

Lời nói còn chưa nói hết, hơi thở đàn ông đã gần thêm chút nữa, ấm áp sạch sẽ mà phả lên khóe môi cô, giữ cằm cô hôn xuống.

Trì Yên còn chưa kịp phản ứng lại, miệng vẫn đang trong trạng thái

khẽ nhếch, cái lưỡi linh hoạt của anh đã thuận thế tiến vào, nhẹ nhàng mà đảo qua miệng cô, từng tắc từng tắc.

Trì Yên khẩn trương, không khống chế được mình, hơi cắn xuống, lực không mạnh, nhưng hẳn cũng không tính là nhẹ, vì cô nghe thấy Khương Dịch khẽ hừ một tiếng.

Cô bị đẩy dựa đến bức tường phía sau, anh cúi người áp đến, bên tai cô vang lên một tiếng gì đấy, Trì Yên khẽ rủ mắt, thấy cái bật lửa đã lăn nửa vòng vững vàng rơi vào trong thùng rác.

Nhà tư bản chính là khác người, nói ném liền ném.

Trì Yên nhìn chằm chằm cái bật lửa chôn thân trong thùng rác vài lần, vốn dĩ cũng không muốn nghiêng đầu tránh động tác tiếp theo nữa, cô nheo mắt lại, vừa muốn phối hôn anh, cửa lại bị gõ vang lần nữa — —

“Tiểu Trì, em khỏe chưa?”

Trì Yên không có cách nào nói chuyện, chỉ mơ mơ hồ hồ “Ân” một tiếng.

Giây tiếp theo, cô nghe thấy tiếng then cài cửa chuyển động.

Đáy mắt Khương Dịch lóe lên một chút, trước khi Khương Vận đẩy cửa đi vào chỉ một giây thôi đã sửa lại cô áo Trì Yên cho ngay ngắn rồi.

“Tiểu Dịch, em đến lúc nào thế?”

Trì Yên thay anh trả lời: “vừa đến thôi ạ.”

Khương Dịch nhìn cô một cái, cười như không cười.

Khương Vận cũng không hỏi nhiều, mở gói bánh gạch cua ra, đưa đôi đũa cho Khương Dịch: "Trì Yên cử động không tiện, em đút cho con bé đi."

Khương Dịch vừa muốn nhận đôi đũa, chị lại thu tay lại.

"Bỏ đi, không định xem hai đũa bây mắt đũa mày liếc," chị gấp một cái bánh bao đưa đến bên miệng Trì Yên: "Tiểu Trì há miệng, chị đút cho em."

Trì Yên: "....."

Lúc này Trì Yên đã ăn cháo rồi, bây giờ bụng đã no rồi, nhưng vẫn ăn thêm mấy cái bánh gạch cua.

Thấy cô ăn được, Khương Vận lúc này mới buông đũa xuống, chị ngẩng đầu nhìn Trì Yên: "Trước khi nói bản kiểm điểm, nói chính sự đã."

Trì Yên gật đầu.

"Buổi chiều có thấy tin tức được không?"

Trì Yên vẫn gật đầu như cũ, "Vừa rồi có xem qua ạ. "

"Bên Ái Luyện bên kia khẳng định không dùng Đỗ Vũ Nhu nữa, video tuyên truyền khẳng định cũng muốn chụp lại."

Trì Yên không nói tiếp, nghe chị tiếp tục nói, đồng thời, lén lút liếc mắt ngắm Khương Dịch một cái

Khương Dịch ngồi cuối giường cô, tầm mắt dừng trên mặt cô, không cố tình nhưng cũng chả kiêng dè gì

Khương Vận: “Nghiêm túc một chút.”

Trì Yên cuống quít thu tầm mắt về.

“Vừa rồi chị đã nói qua với Ái Luyến rồi, em bị thương, sắp tới lại nhiều việc, mặc kệ đổi thành ai, cũng không liên quan đến em, nếu yêu cầu em chụp lại, vậy tính giá khác”

Khương Vận quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Không ai đồng ý làm lại lần hai cả, huống chi vừa tốn sức lại chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Khương Vận: “Chuyện thứ hai, vai nữ chính 《 nhiếp hồn 》 của Đỗ Vũ Nhu cũng bị kéo xuống rồi, hôm nay đạo diễn bên kia liên hệ với chị, hỏi em sắp tới có bận gì hay không.”

《 nhiếp hồn 》 là tác phẩm lớn, cho dù đất diễn của nam số 3 ít hơn nữ chính cũng đã có vô số diễn viên hạng hai đi tranh rồi.

Trì Yên nhú nhú mày: “Chị Vận, chắc em không thích hợp đâu?”

“Quả thật không thích hợp,” Khương Vận lời ít mà ý nhiều, “Chị đã xem qua nhân vật cùng cốt truyện rồi, trước mắt em không thích hợp nhận loại kịch bản này.”

Dừng một chút, Khương Vận lại nói: “Còn nữa hiện tại trên mạng đều truyền Đỗ Vũ Nhu có thể nhận được 《 nhiếp hồn 》 là vì dựa vào kim chủ leo lên, đoàn phim 《 nhiếp hồn 》 cái tiếng này, nếu đổi sang em, khó tránh cũng sẽ bị dân mạng suy đoán lung tung là bị bao

duỡng.”

Khương Vận “Đừng nói dân mạng, ngay cả chị nếu không biết tình huống, cũng sẽ nghĩ thế.”

Rốt cục ngay cả thằng em trai của chị lần trước cũng nói muốn dùng quy tắc nhằm với nghệ sĩ của chị đấy thôi.

Một cô gái nhỏ dịu dàng xinh đẹp thế này, nghĩ linh tinh với cô cũng không phải chỉ có một hai người.

Khương Vận liếc nhìn Khương Dịch, sau đó tiếp tục nói: “Bộ phim em đang quay nhanh chóng đóng máy rồi, buổi chiều lúc chị đi có hỏi qua bác sĩ, miệng vết thương không sâu đến mức lưu lại sẹo đâu, nếu muốn nghỉ ngơi mấy ngày thì báo nghỉ một thời gian, nếu em cảm thấy không có vấn đề gì thì chị chọn cho em một bộ tiếp.”

Khương Dịch nhíu mày: “Chị — —”

“Em câm miệng, để Tiểu Trì nói.”

Trì Yên quay đầu nhìn Khương Dịch, anh cau mày nhìn cô, trong tối ngoài sáng đều đang nhắc nhở cô “Nghỉ ngơi mấy ngày”.

Cô yên lặng thu mắt lại: “Không cần nghỉ ngơi ạ.”

Người đàn ông cười nhạt.

Khương Vận rất vừa lòng câu trả lời của cô, vết thương của Trì Yên quả thật không ảnh hưởng lớn, người lại trẻ tuổi, đúng là thời điểm lên cố sức.

Ấn tượng đầu tiên của chị với Trì Yên vốn dĩ đã không tồi rồi, tính

tình cũng hợp nhau, hơn nữa lại thêm quan hệ với Khương Dịch, nhìn cô bé này ngày càng thấy thuận mắt.

Khương Vận cười tủm tỉm vỗ vỗ mặt cô,

“Khoảng thời gian trước có chú ý kịch bản, có hơi không thích hợp lắm nhưng chị vẫn nói, hiện tại, danh khí của em không đủ, nếu chọn ầu một vai nữ chính, còn không bằng cứ tiếp tục làm một nữ n cho phim lớn mà ổn.”

Khương Vận nói thẳng, nháy mắt giúp Trì Yên nhận rõ bản thân mình

Thật ra cô rất tán đồng với ý kiến của Khương Vận

Trong cái giới showbiz này, nếu không có nhân mạch rộng, thì chỉ có thể tự mình in từng dấu chân mà thôi.

Trì Yên càng nguyện ý làm kiểu người ở vế sau.

“Qua mấy ngày nữa có thể xem qua kịch bản, chị rất coi trọng bộ này đấy.”

Những lời này đã kết thúc chính sự, Khương Vận sờ sờ cằm, chuyển đề tài: “Có mang bản kiểm điểm theo không?”

“Có ạ.”

Trì Yên nhìn về phía cái túi trên bàn, “Ở trong túi ạ.”

Khương Vận lấy túi qua, sau đó kéo khóa ra, chị thấy một bản kiểm điểm cỡ tầm 3 tờ giấy.

Chữ viết..... Có chút quen thuộc.

Khương Vận đọc nhanh như gió xem qua “Tự em viết?”

Trì Yên: “..... Ân.”

Có người đặc biệt không cho mặt mũi cười nhẹ một chút, giọng rất thấp tất nhẹ, nhưng cũng rất êm tai.

Trì Yên mặc kệ anh, ngược lại hỏi Khương Vận: “Chị Vận, có được không ạ?”

Khương Vận cũng cười, “Thật sự là em viết à?”

Sáng này Trì Yên có xem qua bản kiểm điểm, nhưng thời gian vội vã, cô cũng chỉ mới xem có một phần thôi.

Đặc biệt đứng đắn, tuyệt đối không có nửa điểm không thích hợp.

Cô đặc biệt trịnh trọng gật gật đầu, “Vâng.”

“Bạn cả một ngày rồi, mắt hơi mỏi, Tiểu Trì, em đọc cho chị nghe đi.”

Trì Yên: “.....”

Trước đây là cô làm sai, lại cảm thấy ngại ngùng nên chỉ có thể nhận lấy cẩn thận đọc từng chữ một.

Trang đầu tiên, câu văn lưu loát, đến một lỗi chính tả cũng không có. Đặc biệt khiêm tốn kể lại sự việc.

Đến trang thứ hai, bắt đầu thường xuyên xuất hiện tên "Khương Dịch"

Sau đó lại đến trang thứ ba, Trì Yên bắt đầu không rõ hai chữ "Khương Dịch" nữa.

Cô càng đọc càng cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng lại không thể dừng lại được, chỉ có thể căng da đầu đọc tiếp.

Khương Vận ngồi bên cạnh, đôi mắt lão luyện thường thức biểu tình trên mặt cô, một bên phải cố khống chế cho mình không được hiện ý cười quá rõ ràng, một bên lại không thể kêu dừng được.

Bản kiểm điểm ba ngàn chữ, bị Trì Yên ê a đọc đến nửa tiếng.

Chóp mũi cô lấp tấm mồ hôi, đầu ngón tay cũng đổ mồ hôi.

Hai trang sau của bản kiểm điểm, khái quát nội dung chỉ có mấy ý_____

Tui thích Khương Dịch.

Tui cực kì thích Khương Dịch.

Không ai thích Khương Dịch bằng tui cả.

Từ trước nay tui chưa từng thấy người đàn ông nào tốt hơn Khương Dịch hết.

Đậu má..... Trì Yên chưa bao giờ biết người đàn ông này lại không biết xấu hổ như thế!

Cô đọc đến mặt đỏ tai hồng, nhưng đương sự nghe được còn rất hưởng thụ, khoe môi hơi hơi câu lên, khoe mắt nhẹ chẹn, đáy mắt vừa ái muội, vừa dịu dàng.

Trì Yên: “.....”

Khương Vận nheo đến mắt sắp rút gân, vẫn không nhịn được “Phụt” một tiếng bật cười: “Tiểu Trì, tuy rằng em lạc đề, nhưng nề mặt em thích em trai chị như vậy, chị không truy cứu với em nữa.”

Trì Yên: “.....”

Vậy cô có phải nên cảm ơn Khương Dịch không?

..... Ha hả.

Sau khi đọc xong bản kiểm điểm, phòng bệnh phân hóa nghiêm trọng thành hai thái cực.

Hai chị em bên kia nhìn cực kì thoải mái, chỉ coa mình Trì Yên là buồn bực, hận không thể nuốt hết đồng giấy kia vào.

Mãi đến khi từng giọt nước nhỏ xuống, kim tiêm được Khương Dịch rút ra, Trì Yên mặc kệ anh, mắt cũng chẳng thèm nâng lên một chút, cầm di động download game một người chơi rồi bắt đầu chơi.

Khương Vận cũng cười đủ rồi, ý vị không rõ khen cô một câu: “Tiểu Trì, ngữ văn của em thật tốt.”

“.....” Trì Yên khô cằn cười một tiếng “Lúc học cao trung, em chính là cán sự môn ngữ văn đấy ạ.”

Khương Vận không nhịn được lại cười một chút.

Có người, tiếp xúc càng nhiều lại càng thấy thích. Nhưng càng thích thì cũng không thể ngồi đây mãi được, Khương Vận nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm nữa.

“Được rồi, hôm nay chị về trước đây.” chị nói rồi quay đầu nhìn Khương Dịch, “Chăm sóc Tiểu Trì cẩn thận vào đấy.”

Trì Yên hừ nhẹ.

Sau khi cửa bị đóng lại, cô chạm bắt đầu trò chơi.

Khương Dịch cười cô, cô cũng không để ý tới, anh có duỗi tay khẽ chạm mặt cô, Trì Yên nghiêng đầu cắn anh, ngón tay anh liền bị cô cắn lấy, dường như vẫn mang theo mùi cháo.

Trì Yên không nhả ra, mãi đến khi nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, có giọng nữ vang lên: “Mẹ, mẹ mau xem..... Anh con bị bạo hành gia đình kìa!”

Chương 44

Chắc là lúc Khương Vận đi không khép kín cửa, nên chỉ cần đẩy nhẹ một cái, cửa liền tự mở ngay.

Nếu không phải giọng Khương Du Sở vang lên đúng lúc như thế, Trì Yên thậm chí còn không biết có người đi vào.

Cô hướng mắt ra cửa nhìn một chút, Khương Du Sở vẫn đang bám vào khung cửa ngoai ra bên ngoài, chắc là đang đợi Thẩm Văn Hinh đi phía sau rồi.

Trì Yên vẫn không nhả ra, ngược lại càng dùng thêm sức.

Khương Dịch hít vào một hơi, “Ngoan, buông ra trước, đợi chút lại cắn sau.”

Lúc đó Thẩm Văn Hinh và Khương Du Sở đều đang đứng ngoài cửa, khuôn mặt đã rất giống, đến biểu cảm trên mặt cũng y chang luôn.

Giật mình kinh ngạc.

Lúc này Trì Yên mới hoàn toàn phản ứng lại, vội vàng nhả ra, tầm mắt mơ hồ nhìn liếc qua cửa, giọng nói hơi nghẹn lại, vì thế giọng cũng hơi rung rung: “Mẹ.....”

Cô không hỏi Thẩm Văn Hinh sao lại đến, bởi vì trên người Thẩm Văn Hinh lúc này vẫn còn mặc áo blouse trắng, chắc là vẫn chưa tan ca.

So với cô, Khương Dịch lại giống như chả có việc gì, giống như người lúc nãy bị "bạo hành gia đình" không phải là anh vậy.

Ngón tay anh vẫn còn dính nước miếng của cô, cũng không vội lau khô, chỉ nâng ngón tay lau nhẹ lên môi cô một cái, "Muốn uống nước không?"

“Không uống.”

Cô nào còn có tâm tư mà uống nước chứ.

Khương Du Sở đóng cửa lại, “Mẹ, mẹ xem dấu răng trên tay anh con kìa, đứng xa thế này mà vẫn có thể thấy rõ luôn.”

Cô nàng vừa lên tiếng nhắc nhở, Trì Yên mới nhớ vừa rồi cô dùng sức quả thật hơi mạnh, cúi đầu nhìn thoáng qua, trên ngón tay trở thon dài trắng nõn của anh quả thật lại dư ra một vết cắn đỏ, phía trên còn hơi bong bóng, loáng thoáng ánh sáng.

Trì Yên muốn giải thích cũng không biết phải giải thích thế nào.

Thẩm Văn Hình rõ ràng không tin chuyện ma quỷ của Khương Du Sở, chụp cánh tay cô bé một chút, “Đừng nói bừa, hôm nay nếu không phải có chị dâu con thì không biết con nằm ở đâu rồi, ma qua cảm ơn chị dâu đi.”

Khí thế của Khương Du Sở lập tức xẹp lép

Lúc ấy mọi chuyện đột nhiên xảy ra, lúc cô phản ứng lại được, Trì Yên đã đỡ đòn hộ cô rồi.

Bà chị dâu này sức khỏe yếu cô biết chứ, không biết là do đau hay mất máu mà ngất luôn, hôn mê li bì cả một buổi chiều.

Lúc Khương Dịch đến bệnh viện thật ra cũng không mắng cô, nhưng một câu cũng không nói — — còn không bằng mắng cô một trận còn tốt hơn.

Vẫn phải chờ Thẩm Văn Hình bận bịu xong hết, Khương Du Sở mới dám cùng mẹ qua đây.

Bất kể là xin lỗi hay cảm ơn, Khương Du Sở đều đến để tự mình nói.

Cô cũng không phải sói mắt trắng, không có khả năng qua chuyện này mà vẫn đối xử với Trì Yên như xưa được.

Khương Du Sở cũng không phải kiểu người hay ngưng ngưng xoắn xít, sau khi bị Thẩm Văn Hình đẩy một chút, lập tức dứt khoát đánh một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái tiến lên, một lần vừa nói rõ xin lỗi, vừa cảm ơn luôn, “Thực xin lỗi, còn có cảm ơn, chị, chị..... Chị dâu.”

Nếu không phải Khương Du Sở nói lấp tạt dừng nhiều lần như thế, Trì Yên còn tưởng rằng mình nghe lầm rồi.

Khương Du Sở tính tình tùy hứng, trước kia chạm mặt không nhiều lắm, lần đó Khương Dịch qua điện thoại nói rõ ràng với con bé, Khương Du Sở đã đổi cách xưng hô với cô, vẫn luôn gọi thẳng tên họ, ngẫu nhiên lúc lười gọi tên thì "Uy" một tiếng định gọi cô.

Hôm nay con bé lại gọi như vậy một tiếng, Trì Yên còn cảm thấy rất bất ngờ.

Không thể tin có, được sung mà chết khiếp cũng có. Kẹp ở giữa hai loại cảm xúc này, còn có niềm sung sướng chui lên từ dưới đất nữa.

Khóe môi Trì Yên cong cong: “Em gọi chị là cái gì cơ?”

Khương Du Sở nhìn Khương Dịch, người kia căn bản là mặc kệ cô nàng.

Đầu sỏ gây tội rõ ràng là cái ả họ Đỗ kia, kết quả đến cả người bị hại như Khương Du Sở cũng bị liên lụy.

Khương Du Sở thành thành thật thật lặp lại: “..... Chị dâu.”

Trì Yên cảm thấy cực kì mỹ mãn, lên tiếng, “Không có việc gì.”

Khương Du Sở so với tưởng tượng của Trì Yên còn sợ Khương Dịch hơn nhiều, hơn nữa tiếng đồng hồ, một câu dư thừa cũng không dám nói.

Trì Yên cảm thấy địa vị của mình ở Khương gia lại tăng thêm một bậc, hôm nay, Khương Du Sở đã bắt đầu hiền hòa ngoan ngoãn rồi, Thẩm Văn Hình càng không phải nói, càng hỏi han ân cần, hỏi cô muốn ăn cái gì, mấy ngày nay sẽ nấu cho cô ăn.

Ba người phụ nữ một cái đài diễn.

Khương Dịch ngồi cuối giường, bỗng chốc như trở thành một người dư thừa.

Cứ cách vài giây anh lại nhìn Trì Yên một cái, kết quả thấy cô nhóc kia cười đến là vui vẻ, một cái liếc mắt cũng chẳng thèm cho anh.

Khương Dịch mặt không biểu cảm tiếp tục xem diễn.

Trì Yên ở bên cạnh ai cũng đều vui vẻ cả.

Đến cả lúc ở bên cạnh anh, dù có nóng giận thế nào, muốn mắng cũng chả mắng được.

Khương Dịch ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, ngày mai Khương Du Sở còn có việc, nên cũng theo sau anh đi ra ngoài.

Bên ngoài bóng đêm dày đặc, màn đêm bao trùm lên tất cả, ngược lại, càng làm cho trong phòng bệnh thêm sáng ngời. Nhân lúc Thẩm Văn Hình lấy thêm nước còn non nửa bình cho cô, Trì Yên lấy di động ra xem có tin tức quan trọng nào không.

Bạch Lộ có gửi mấy tin cho cô, Trì Yên vừa xem qua đã thấy tên Đỗ Vũ Nhu, liền nghe thấy Thẩm Văn Hình vừa đi lấy thêm nước về, hỏi: "Tiểu Yên, con có thích Tiểu Dịch không?"

Mắt Trì Yên từ màn hình di động dời đi, sau đó dừng lại trên mặt Thẩm Văn Hình.

Rõ ràng là mẹ con thế mà hai người này lại cho người ta cảm giác không giống nhau.

Thẩm Văn Hình hiền hòa, mà Khương Dịch có nhiều khi lại thanh thanh lãnh lãnh.

Từ khi anh 18 tuổi đã như vậy, cứ vậy đến 26 tuổi vẫn lạnh lùng đến mức vật sống cảm đến gần.

Thẩm Văn Hình hỏi trắng ra như vậy, hoặc nhiều hoặc ít sẽ làm cô cảm thấy có chút ngượng ngùng, Trì Yên ngoảnh vai giây, sau đó kéo dài âm điệu "Àn" một tiếng.

Thẩm Văn Hình lén lút nhẹ nhàng thở ra — — cuối cùng cũng không phải là con trai bà đơn phương một mình nữa rồi.

Tính tình Trì Yên bà rất rõ, mặc kệ là người hay việc gì đều sẽ không nóng cũng không lạnh, chẳng xa cũng chẳng gần.

Thường xuyên làm người ta khó nhận ra được cảm tình của cô, thích hay ghét, đều không rõ ràng.

Trước kia Thẩm Văn Hình vẫn mãi không thể nhìn ra Trì Yên có thích Khương Dịch không, cho dù cô có nói mỗi tuần đều sẽ gọi cho Khương Dịch, nhưng vấn đề có gọi hay không thì chưa rõ được.

Bà sợ nếu hỏi thì Trì Yên sẽ thấy gánh nặng, thế nên cũng chẳng dám hỏi.

Trì Yên bảo gọi, Thẩm Văn Hình tất nhiên liền trao quyền cho cô.

Trì Yên gả vào Khương gia, cái rào cản đầu tiên chính là Khương Bác Đào, Thẩm Văn Hình không thể bỏ rào cản kia cho cô, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ không trở thành cái rào cản thứ hai.

Thẩm Văn Hình ngồi xuống bên mép giường Trì Yên, đưa cái ly qua, lại nói tiếp: "Khương Dịch thực sự rất thuchs con."

Trì Yên thiếu chút nữa phun hết ngụm nước vừa uống vào, cô bị sặc một chút nhưng không ho khan ra, chỉ duỗi tay đề lên cổ họng.

“Trước kia mẹ với lão Khương đều rất bận, thời gian ở nhà cũng không nhiều, có khả năng là do bậc làm cha làm mẹ như chúng ta, nên tính tình Khương Dịch mới tương đối lạnh lùng. Lúc nó đi học, mẹ với ba nó chưa bao giờ lo nó yêu đương sớm cả_____”

Trì Yên chậm rì rì uống ngụm nước, để tránh bị sặc thêm lần nữa, vẫn phải uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Thẩm Văn Hình đương nhiên không cần lo Khương Dịch sẽ yêu sớm, bởi vì khi đó đến liếc mấy cô bé kia anh cũng chả thèm liếc lấy một cái.

Thư tình thu được nhiều vô số kể, anh cũng không ném đi, tới tới lui lui cũng chỉ có một câu từ chối: "Cảm ơn, tôi không thích con gái."

Có một lần có một nữ sinh đuổi tới tận cửa nhà, vừa lúc lại bị Thẩm Văn Hình bắt gặp

Thẩm Văn Hình trốn trong góc tường nghe lén nửa ngày, lúc trước lo lắng con trai sẽ bị cô bé kia làm cho chạy mất dép, sau khi nghe xong lại hận không thể để Khương Dịch bị cô bé kia dọa chạy ấy chứ.

Từ sau khi đó, Thẩm Văn Hình bắt đầu nói bóng nói gió quan tâm tới chuyện tình cảm của Khương Dịch.

Thẩm Ninh quen anh lâu như vậy, bà thấy thế mới hay nhắc đến Thẩm Ninh với anh.

Sau đó, Thẩm Ninh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, muốn đi tỏ tình, mới viết một bức thư tình thật là dài, dùng một cái bao giấy thật là đẹp bỏ thư vào.

Thẩm Văn Hình vẫn như cũ ngồi xồm trong góc tường, lần đầu tiên Khương Dịch lấy lí do khác ra để từ chối, không phải là "Tôi không thích con gái" nữa mà là "Tôi không thích cậu."

Đó là tuần thứ hai sau khi Trì Yên tới Khương gia.

Thẩm Văn Hình rốt cuộc cũng phát hiện điểm không thích hợp, bắt đầu chú ý nhiều hơn tới Trì Yên.

Lúc đó Trì Yên rất an tĩnh, buộc tóc đuôi ngựa, mắt to ngậ nước, nhìn đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Nhưng mà, cái cô bé người gặp người thích này..... lúc ấy vẫn là vị thành niên mà.

Lúc bấy giờ số lần Thẩm Văn Hinh ăn cơm ở nhà ít lại càng ít, rốt cuộc cũng tới một buổi tối nào đó, bà khó khăn lắm mới cùng hai người kai ăn cơm, hôm đó Thẩm Văn Hinh cũng chả ăn được gì, chỉ mãi lo nhìn động tĩnh của hai đứa.

Trì Yên có thói quen tốt, lúc ăn và ngủ sẽ không nói chuyện, nên đầu cũng chả nâng lên được lần nào.

Khương Dịch thì không giống thế, một bữa cơm hơn mười phút, anh mất đến mười phút đều là để nhìn Trì Yên.

Thẩm Văn Hinh ở dưới gầm bàn đá anh, anh lại không chút để ý thu ánh mắt lại, làm như người vừa rời mắt sáng lấp lánh không phải là anh ý.

Hơn tám năm sau, ánh mắt Khương Dịch nhìn Trì Yên vẫn y như cũ chẳng chút thay đổi.

Thẩm Văn Hinh vừa rời có chú ý quá, chỉ cần chỗ nào có Trì Yên, những kẻ khác tòng mắt anh đều thành không khí cả.

Bao gồm bà và Khương Du Sở luôn.

Là người mẹ sinh ra anh, nuôi anh lớn, Thẩm Văn Hinh buồn bực thờ dài, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy rất vui vẻ.

Bà vỗ vỗ bả vai Trì Yên, giọng điệu ôn hòa: “Hôm nay mệt mỏi rồi, bảo Khương Dịch chú ý một chút rồi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thẩm Văn Hình nói hình như hơi có thâm ý gì đấy.

Trì Yên gật đầu: “Mẹ, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau khi Thẩm Văn Hình chuẩn bị thuốc cần uống cẩn thận rồi, đến lúc ra khỏi cửa đã là 10h tối rồi.

Trì Yên không hề buồn ngủ, click mở tin nhắn lúc trước Bạch Lộ gửi qua cho cô xem tỉ mỉ một lần.

Tất cả đều là về Đổ Vũ Nhu, có chuyện Khương Vận đã nói trước với cô rồi, cũng có chuyện Khương Vận chưa có nói qua.

Ví dụ Đổ Vũ Nhu phải ở cục cảnh sát mấy tiếng, có người đến bảo lãnh cho cô ta, đưa ra giấy tờ chứng minh thần kinh có vấn đề.

Sau đó không biết Bạch Lộ làm cái gì mà không nhắn tiếp.

Trì Yên gõ mấy chữ gửi qua:

【 sau đó thì sao? 】

Cách hai ba phút, Bạch Lộ trả lời: **【 bệnh tâm thần đương nhiên phải tống vào bệnh viện tâm thần rồi. 】**

【Bây giờ bọn tớ đều đang ngồi xỏm ở phía tây viện điều dưỡng Lam Sơn đây, vừa rồi thấy Đổ Vũ Nhu, cậu không biết đây, không rõ là cô ta diễn quá siêu hay là có bệnh thật, lại giống đến thế. 】

Viện điều dưỡng Lam Sơn, chính là bệnh viện tâm thần lớn nhất

thành phố Lam An này.

Bạch Lộ: 【đời này đoán là cô ta chẳng ra được nữa đâu, xí, cũng không xem cô ta chọc vào ai.】

Trì Yên cạn lời.

【 được rồi, bọn tớ phải kết thúc công việc rồi, gọi sau nhé.】

Những lời này mới nói chưa đến vài giây, Bạch Lộ lại bồi thêm câu nữa: 【 đúng rồi, 《 nhiếp hồn 》 ngừng quay rồi.】

Hứng thú của Trì Yên cuối cùng cũng được khơi lên, vừa muốn hỏi tại sao, Bạch Lộ đã tặng cô 2 chữ_____ tạm biệt!

Đang ở chỗ cao trào lại đột nhiên im bật.

Trì Yên hận không thể cách màn hình túm Bạch Lộ ra: “.....”

Khương Dịch gọi điện thoại vẫn chưa về, một mình Trì Yên đợi thật sự nhàm chán, lại cầm di động lướt xem hot search trên Weibo một lần

Vừa rồi Bạch Lộ nói 《 nhiếp hồn 》 ngừng quay hẳn là tin tức nội bộ, vì trên mạng vẫn chẳng có động tĩnh gì cả.

Thế nhưng phía dưới Weibo của cô lại cực kì náo nhiệt.

Có người vào quan tâm hỏi thương tích của cô, cũng có kẻ nghi ngờ cô cố tình dùng cách này để lảng xê.

Người trước thì cô rep, kẻ sau cô chả có tâm trạng nào.

Trì Yên dứt khoát phát Weibo giải thích luôn: 【 Mình không sao cả, chỉ là cánh tay hơi đau chút thôi. 】

Nhanh chóng lượng share lên đến hàng ngàn, sau đó lại tiếp tục nhanh chóng đến cả hàng vạn luôn

Cũng may fans cô không ít, cho dù ngẫu nhiên xuất hiện mấy cái bình luận nghi ngờ, cũng nhanh chóng bị đá bay xuống.

【 mấy ngày nay thật sự là tự Yên Yên phát Weibo sao? Sao lại nói ít nhue thế chứ? 】

【 Yên Yên trong khoảng thời gian này không bình thường. 】

【 nữ thần, nếu chị có bạn trai, nhất định phải nói cho bọn em biết đấy! 】

Trì Yên rep “Được”.

Nhưng mà sợ rằng cũng chẳng có cơ hội mà nói với bọn họ rồi

Trì Yên lại lướt một vòng qua chủ trang, mãi đến 10h15", Khương Dịch mới về.

Cuộc điện thoại này của anh, ước chừng cũng mất đến nửa tiếng.

Trì Yên rời Weibo, lại mở cái game một người chơi kia ra, hỏi anh: "Ai gọi điện thoại thế?"

Lúc cô nói chuyện vẫn cúi đầu, lông mi vừa dài vừa đen, dịu dàng rũ xuống, bị đèn chiếu tạo thành cái bóng nhỏ, hơi hơi rung động, như là muốn bay đi mất.

Có thể là do cơ thể không thoải mái lắm, sắc mặt cô lúc này không được tốt, tái nhợt không có tí máu nào.

Chỉ có trên môi như phủ một lớp son đỏ nhàn nhạt.

Khương Dịch nhẹ nhàng cười: “Em đoán xem?”

Game một người chơi cực kì nhàm chán, sau khi Trì Yên chết mấy chục lần thì không khống chế được bỏ điện thoại snag bên, trừ vớng du ra, cô căn bản cũng không chơi trò chơi nào.

Trì Yên giương mắt nhìn anh, đoán thật: “Thẩm Ninh?”

“Tiếp tục đoán.”

Trì Yên: “..... Lục tổng?”

“Không phải,” Khương Dịch nhẹ nhàng chớp mắt, quay đầu nhìn đến ly nước còn một nửa, bên cạnh còn có mấy viên thuốc, "Việc công ti".

Trì Yên “Nga” một tiếng.

Phòng bệnh chỉ có giường đơn, nhưng cũng may có hai cái.

Trì Yên duỗi tay lấy nước uống thuốc, hàm hàm hồ hồ hỏi anh: “Hôm nay anh không phải về sao?”

“Về rồi thì ai chăm sóc em?”

“Em không cần có người chăm sóc,” Trì Yên quơ quơ tay trái, “Hoạt động tự nhiên này.”

Tay trái dù sao cũng chỉ có cái lỗ kim, lúc này đã không còn ảnh

hường gì lớn.

Khương Dịch cũng không nghe cô, đi tới kéo ghế càng tới gần giường, ngồi cách cô càng gần, giơ tay vén tóc ra sau tai cho cô, “Mệt không?”

Trì Yên lắc lắc đầu.

Ngủ cả một buổi chiều rồi, nếu lại mệt nưac, chắc cô nên thành heo luôn cho xong.

“Thế có đói không?”

“Khương Dịch..... Em vừa mới ăn xong.”

Khương Dịch cong môi, anh dường như gần sát vào Trì Yên, biểu tình trên mặt Trì Yên cực kì đứng đắn, cô hỏi: "Anh có biết mẹ nói gì với em không?"

"Nói gì vậy?" Khương Dịch cực kì phối hợp.

"Mẹ nói, anh thực sự rất thích em."

Khương Dịch hơi thấp người xuống nhìn cô, khóe miệng như có như không khẽ câu lên, anh nhấn từng chữ một: "Anh quả thực rất thích em."

Trì Yên: “Bắt đầu từ khi nào thế?”

“Lần đó em khóc lóc gọi anh là Khương Dịch ca ca — —”

“Dừng!”

Trì Yên vốn đang muốn nghe thử cái chuyện yêu thầm khi xưa, kết quả, người này vừa nói ra khỏi miệng đã không muốn nghe nữa.

Cô nghĩ phải dứt khoát ném đề tài này đi thôi, vừa muốn hỏi anh chuyện liên quan đến 《nhiếp hồn》, lại nghe Khương Dịch mở miệng: “Kỳ thật trước đó đã thích rồi.”

“Vậy anh là vì em chưa thành niên, nên không thổ lộ với em sao?”

Trì Yên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cái khả năng này là cực kì thấp.

Khương Dịch, cái loại này người, hẳn là không phải suy xét đến loại vấn đề này đâu

Hắn với cái kiểu tính cách này..... Càng là kiểu sẽ không chủ động thổ lộ với bất kì.

Quả nhiên, Khương Dịch trả lời: “Không phải.”

“Lúc ấy không phải thích em đến nỗi không có em thì không sống được, sợ bản thân chỉ là nhất thời nông nổi, sẽ làm châm trổ em mất.”

Từ trước đến nay anh có thể đem tất cả tình cảm che dấu thực tốt, hơn nữa lúc đó Trì Yên còn quá đơn thuần, lại không bao giờ thử nghĩ đến chuyện này.

Thẩm Văn Hình và Lục Cận Thanh đều có thể nhìn ra vấn đề, nhưng cô thì vẫn không.

Trước kia Khương Dịch chưa từng động tâm tư với người khác, thật vất vả tìm hiểu, chỉ cảm thấy bản thân chỉ là nóng lên 3 phút* mà thôi.

(*bốc đồng)

Càng không tiếp xúc qua, lại càng thấy sợ hãi.

Một cô gái tốt như thế không thể bị hủy trong tay anh được, vì thế Khương Dịch cũng không để tình cảm này ở trong lòng nữa, áp lực thời gian trôi qua, ngược lại cũng không thấy sao nữa cả.

Trì Yên không nói lời nào, chỉ hơi nhíu mày.

Khương Dịch nhướn mày nhìn cô, “Hỏi xong chưa?”

Đương nhiên là chưa, Trì Yên buột miệng thốt ra: “Vậy vì sao anh lại muốn hôn em?”

“Không khống chế được mình.”

Trên thực tế, đây cũng không phải lần đầu tiên Khương Dịch hôn cô.

Lần đầu tiên Khương Dịch hôn Trì Yên, là lần ở trong thư phòng Trì Yên làm bài tập bên cạnh anh mà lại ngủ quên.

Giấc ngủ đó của cô hình như cũng khá sâu, khi đó Khương Dịch cũng vẫn ngây thơ, chỉ lướt nhẹ chạm lên khóe môi cô hôn một cái, sau đó như bị điện giật đứng thẳng dậy.

Đầu choáng váng não nóng lên, Khương Dịch chạy ra ngoài ban công cho thoáng khí..

Lúc lướt qua mặt gương ở trong thư phòng, anh còn thấy cả mặt mình tồng đó.

Xưa nay chưa từng đỏ lên như vậy.

Trì Yên đương nhiên không biết chuyện này, cô còn tưởng nụ hôn đầu của mình là mất ở trong học viên y khoa, cho nên lúc học đại học, mỗi lần cùng Bạch Lộ đi qua học viện y khoa đều nhíu mày.

Mỗi khi như thế, cô lại có thể nhớ đến Khương Dịch, tuy rằng cô đã chẳng còn bao nhiêu ấn tượng về khuôn mặt của anh cả.

Nhưng này cũng không cản trở việc cô ở trong lòng trọn trắng mắt với anh

Tựa hồ đã cách rất nhiều năm.

Nhưng tính lại, rõ ràng Trì Yên mới tốt nghiệp còn chưa đến hai năm.

Suy nghĩ của cô bay xa đi, dường như mọi việc đều ập đến cùng nhau, cô nâng cằm, đối mắt nhìn Khương Dịch, nhưng anh nhìn anh có chút lóe: "Vậy đến lúc nào anh mới không có em thì không sống được hả?"

Trì Yên có chút thất thần, trong lúc nhất thời phía đối diện chả còn bóng người từ khi nào cũng không biết, chờ đến khi cô phản ứng lại, cả người đã rơi vào lòng của anh.

Mùi hương trên người anh sạch sẽ dễ chịu, Trì Yên dùng sức hít cái mũi, cũng không nghĩ thấy mùi thuốc lá nữa.

Cô dùng khuỷu tay chọc anh: "Anh vẫn chưa....."

"Chưa từng thích người khác, vốn dĩ cho rằng cũng không thích em_____” Khương Dịch dừng một chút, cánh tay ôm cô buộc chặt thêm chút nữa, giọng nói ép xuống hơi thấp: "Sau đó có một lần lúc đi tìm Cận Thanh thấy em, đột nhiên muốn ôm em vào ngực, chỉ để

mình anh chắc hết mọi đau khổ trên đời.”

Chương 45

Khương Dịch từ trước đến nay đều ít nói, hôm nay hiếm khi mới nói nhiều như vậy, Trì Yên nằm trong lòng anh, đặc biệt nghiêm túc lắng nghe.

Bên ngoài đêm đen như mực đè ép xuống, ngoài cửa hành lang tiếng người đi lại cũng bắt đầu giảm dần, Trì Yên ngáp một cái, đáy lòng mềm mại, giọng nói cũng trở nên ôn ôn nhu nhuận: “Em muốn đi ngủ.”

“Mệt à?”

“Ân, ngày mai còn phải quay phim.”

Giọng anh càng thấp: “Yên Yên, em ngoan ngoãn một chút — —”

Trì Yên trong lòng khẽ động, duỗi tay bắt lấy cổ tay anh, sau đó chậm rì rì nắm lấy tay anh, "Đã mấy ngày rồi, cũng không thể để cả đoàn làm phim đợi một mình em được."

Cô nói rồi nâng nâng tay phải, “Dù sao mặt cũng không bị thương, trên vẫn có thể đeo kính được.”

Khương Dịch không phản đối nữa.

Dù sao có phản đối tiếp thì kết quả vẫn giống nhau cả thôi — — Trì Yên căn bản sẽ không nghe anh.

Cách nửa phút, Trì Yên nghe được tiếng anh thấp thấp đáp “Được”,

cô hít một hơi, bị Khương Dịch ôm có chút nóng nhưng lại nghĩ lại, cọ cọ lên người ạn, giọng nói mềm mại, mắt nhắm nghiền lại, nói lời có chút không rõ ràng: "Anh ôm em ngủ."

Giường không lớn, nhưng hai người người vẫn miễn cưỡng có thể được.

Trì Yên ngủ hơi không thoải mái, nhưng lại cực kì ngon giấc

Do lúc chiều cô ngủ lâu như thế rồi, nên hôm sau cô dậy hơi sớm.

Cánh tay Khương Dịch vẫn ôm trên eo cô, hình như sợ cộm đau cô nên không dùng sức. Trì Yên dễ dàng kéo tay anh ra, nhẹ nhàng rời giường đi đánh răng rửa mặt.

Cảnh diễn của Trì Yên quả thật không còn nhiều lắm, đoạn quay sau cơ hồ đều là cảnh ngược nam 2 nữ 2, đạo diễn và biên kịch đại khái chắc cũng sợ bị người ta ném đá chết, thật sự không còn cách nào, chỉ có thể cắt cảnh nữ 2 đau khổ mà chết đi.

Cho nên đến đoạn nam số 2 ngoài ý muốn bị tai nạn xe cộ, Trì Yên sắm vai nữ số 2 ở trước giường bệnh của anh ta nhớ lại kí ức đã qua, sau cảnh đó cơ bản đã hết chuyện của Trì Yên luôn.

Càng đến đoạn sau, tình cảm nhân vật càng khó nắm bắt.

Đạo diễn đã tốt còn muốn tốt hơn, mỗi cảnh diễn cơ hồ đều phải mất 4, 5 lần mới qua được.

Sau đó một vòng, Trì Yên chỉ còn thiếu một cảnh cuối cùng mà thôi, ngắn ngủi chỉ 10s, nhưng chỉ xếp sau mỗi nam nữ chính

Cô chờ ở bên cạnh, vẫn ngồi xem Lục Chi Nhiên diễn vai nam chính

và nữ chính diễn cảnh hôn, vì là cảnh thân mật cuối cùng nên yêu cầu cũng nghiêm khắc hơn một chút.

Động tác không đúng là phải quay lại, ánh mắt không đúng cũng phải quay lại.

Kĩ thuật diễn của Lục Chi Nhiên quả thật rất tốt, nhưng lần này lại bị nữ chính liên lụy, nên cảnh hôn cứ NG liên tục.

Đạo diễn tức giận mức gãi đầu.

Đại khái ông đang ở thời kì rụng tóc, lúc giơ tay chỉ vào nữ chính giảng cách diễn, Trì Yên dường như còn thấy mấy sợi tóc bị ông túm xuống ở khe tay.

Trạng thái của nữ chính không ổn, mặt lúc hôn rất gượng cứng, bộ dạng không nói lên lời.

Tất cả người trong đoàn phim đều bị trì hoãn, đến cuối cùng, vẫn không có tiến triển.

Tống Vũ vệ viên anh đào đưa vào trong miệng Trì Yên, nhỏ giọng bát quái nói: "Yên Yên, lúc trước em đã nói với chị rồi, cô ta tuyệt đối đã qua phẫu thuật thẩm mỹ, chị xem, loại này ấy mà, vào thời khắc máu chốt có thể nhìn ra, cả mặt đều cứng đờ."

Cô nàng sắc mặt không đổi mà chỉ chỉ khóe môi nữ chính: "Chị xem, có phải cô ta nâng khóe môi không? Vừa rồi một cảnh cảm động như thế, vậy mà cả quá trình cô ta đều đang cười!"

Trì Yên bị cô nàng đút quả anh đào mà thiếu chút nữa bị nghẹn hạt ở cổ họng, cô nhanh chóng chạy ra phun hạt ra, "Được rồi, tốt nhất cứ ngồi xem diễn là được rồi."

Cô không giống Tống Vũ nhiều chuyện như vậy.

Chuyện đời tư của người khác cũng không muốn nói đến.

Trì Yên coi như đang xem diễn miễn phí, kết quả không ngờ ngắn ngủi có 10 phút, cô lại thành người diễn ở bên trong.

Thời gian cấp bách, căn bản không tìm được thể thân diễn cảnh hôn thích hợp.

Nhưng mà cảnh diễn này lại rất quan trọng, thật sự không thể cắt đi được, đạo diễn nhìn tới nhìn lui, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Trì Yên có thân hình cao sắp xỉ nữ chính.

Cũng không biết có phải bị giận lên hồ đồ không, lúc này ông nhìn mặt Trì Yên không hiểu sao lại thấy giống nữ chính thế.

Chỉ khác nhau ở chỗ, mặt Trì Yên nhìn qua tương đối tự nhiên.

Ông vẫy vẫy tay với Trì Yên, “Tiểu Trì, cô lại đây quay.”

Tống Vũ giật mình, kềm mỗi treo mấy dấu hỏi chấm lên đỉnh đầu mà thôi.

Cái nôi đột nhiên không chút dấu hiệu nện trên đầu, Trì Yên so với Tống Vũ còn giật mình hơn nhiều.

“Đừng nhìn nữa, chính là cô, Tiểu Trì.” Đạo diễn đã bắt đầu thúc giục, “Lập tức lên quay, quay xong sớm thì về nhà ăn cơm sớm.”

Tất cả mọi người đều nhìn qua bên này.

Trì Yên lập tức trở thành mục tiêu chú ý của tất cả mọi người, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẫn là Tống Vũ chọc chọc cô, “Yên Yên, chị có quay không a?”

Lúc trước Trì Yên có quay một cảnh hôn với nam số 2.

Cô thật sự không quen, nhưng lại không muốn vì một cảnh thân mật trên màn ảnh mà NG, Ng càng nhiều, đồng nghĩa với việc quay lại càng nhiều.

Trì Yên một lần đều không muốn nghĩ tới.

Đối phương không phải Khương Dịch, đối với cô mà nói đều là một loại dày vò.

Cô còn nhớ rõ hôm đó còn mang một chai rượu riêng từ nhà đi, trước khi quay phải uống đến cạn đáy để lấy can đảm.

Quả nhiên dùng được, một lần liền qua.

Nhưng vấn đề hiện tại là..... cô không mang rượu.

Đợi mất vài giây hồi thần, Trì Yên đã tiến lên phía đạo diễn và Lục Chi Nhiên một bước.

Đạo diễn đơn giản thô bạo kéo cô đến đối diện Lục Chi Nhiên, trước là để đối diện tìm cảm giác đã.

Trì Yên ngẩng đầu, sau cùng anh đối diện mấy giây, lại quay đầu: “Đạo diễn, có thể đổi người không a?”

“Cái gì?”

Tống Vũ thay cô nói chuyện: “Đạo diễn, Yên Yên cô ấy then thùng.”

Trì Yên gật đầu thật mạnh

Lục Chi Nhiên nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, rồi lại không chịu bỏ qua, dường như đang tự hỏi, những lời này là thật lòng sao.

“Đều là người trưởng thành cả, xấu hổ cái gì chứ a?”

Đạo diễn không để ở trong lòng, “Tôi còn nghe nói thời gian cô thích Chi Nhiên khá dài rồi!”

Lời này hình như còn có nghĩa khác, Trì Yên phản bác: “Là sùng bái.”

“Cùng một ý cả, hôn thần tượng còn thấy ngại ngùng sao?” Đạo diễn chạy đến một bên lấy một vật, “Cái này thì dễ thôi, uống rượu lấy can đảm, lần trước diễn cảnh hôn, tôi cũng thấy cô uống rượu.”

Bên cạnh bắt đầu có người cười.

Lúc mới bắt đầu còn cố tình nhìn xuống, sau khi cười vài tiếng lại dứt khoát cười ầm lên.

Bên ngoài sắc trời quả thật đã tối dần, Trì Yên thật sự không có biện pháp đùn đẩy nữa, dù sao kết quả đều như nhau cả, có ngại ngùng xoắn xít kéo dài nữa ngày còn không bằng thoải mái hào phóng đáp ứng cho xong.

Rượu vẫn phải uống.

Trì Yên uống hơn nửa chai rượu, đầu hơi choáng, bước chân cũng xiêu vẹo, đến Lục Chi Nhiên ở phía đối diện dường như cũng có mấy

cái bóng chồng lên nhau.

Trì Yên dùng sức chớp chớp mắt, cô nhìn kịch bản, rất nhanh đã có nước mắt chảy ra, lăn xuống theo khóe mắt, từng hàng, từng hàng, thanh khiết sạch sẽ.

Cô diễn vào quá nhanh.

Đạo diễn vội nháy mắt với Lục Chi Nhiên, chạy đến bên kia vội nhìn chăm chăm vào máy quay phim.

Không biết trùng hợp hay cố tình, nữ chính và Trì Yên quả thật có điểm giống.

Trừ bỏ đôi mắt, những chỗ khác đều có chút giống.

Chẳng qua trước kia quay đều là lộ toàn mặt, không có ai chú ý đến, mà lần này nữ chủ nhắm mắt lại, bởi vậy, độ tương đồng đột nhiên lộ ra.

Như vậy càng tốt, hậu kỳ cũng không phải làm.

Đạo diễn nhìn chăm chăm camera cảm thấy rất mỹ mãn.

Toàn bộ đoàn phim đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, trừ bỏ Trì Yên.

Cô cũng không hoàn toàn say, cho nên lúc diễn cảnh hôn có chút kháng cự, mắt cô nhắm nghiền, khớp hàm cũng cắn chặt.

Thật vất vả đợi đến khi đạo diễn hô cut, Trì Yên lập tức quay đầu đi, Lục Chi Nhiên đỡ lấy cô, giọng ôn ôn nhuận nhuận mang theo nửa phần ý cười: “Trước kia rất ít khi quay cảnh hôn à?”

Dù sao người ta là nam thần, chỉ một câu như vậy, đã khiến Trì Yên hận không thể chui xuống đất.

Cô hơi lung lay một chút, Tống Vũ vội tiến lên tới đỡ cô, “Chị uống say thật đấy à?”

Trì Yên chỉ có thể nói theo cô: “Có chút.”

Đạo diễn thấy ánh mắt cô có chút mông lung, cũng cảm thấy hơi áy náy, vốn dĩ định nghỉ ngơi vài phút, thấy thế vội vàng đưa cảnh của Trì Yên lên trước.

Hơn mười giây màn ảnh, đến lời thoại cũng không có, hoàn toàn là dựa vào biểu cảm của ánh mắt mà diễn.

Trì Yên qua rất thuận lợi

Có thể do uống rượu vào nên cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

Trì Yên không thể lái xe, Lục Chi Nhiên vốn dĩ muốn đưa cô về, nhưng như vậy không tránh được sẽ bị hiểu thành cái loại tin gì, Trì Yên cũng không muốn có scandal với ảnh đế, nên gọi Tống Vũ đưa cô về nhà.

Lúc về đến nhà, giữa dãy biệt thự tối tăm, chỉ có mấy cái đèn đường sáng tỏ, ban đêm lại giống như có sương mù, mông lung.

Trì Yên nghĩ lại.

Hôm qua Khương Dịch đi công tác, lần này khá xa, còn phải vượt qua đại dương nào đó

Nhưng mà Trì Yên không giỏi địa lí, cụ thể là đại dương nào thì đã

quên tiêu mất rồi.

Tống Vũ một đường đưa cô về, Trì Yên cảm thấy cơn say đã bị gió thổi tan không ít.

Bụng cô lúc này trống rỗng, sau khi vào nhà thì cầm lấy hộp sữa chua uống, vốn dĩ định căn thời gian gọi điện cho Khương Dịch, kết quả trước khi gạt số điện thoại kia thì lại có một dãy số khác gọi đến trước.

Khương Vận đi thẳng vào vấn đề: “Em và Lục Chi Nhiên sao lại thế này?”

Trì Yên thành thành thật thật trả lời, “Hôm nay em làm thế thân cho nữ chính ạ.”

Khương Vận: “Hôm nay có fan đến thăm Lục Chi Nhiên, chụp phải cảnh hai người diễn cảnh hôn phát ra rồi.”

Dừng một chút, chị lại nói: “Quả thực mà nói, là fans của hai người Lục Chi Nhiên và em, cũng chính là fans CP, còn là một nhóm mấy vạn fans CP.”

Khương Vận một bên nói một bên xem số liệu trên Weibo.

Số lượng like cùng share đã phá hàng vạn rồi_____ kì quái.

Rõ ràng Trì Yên và Lục Chi Nhiên còn chưa diễn qua vai tình nhân nào, sao lại tự nhiên có thể phi ra một đống fans CP thế này?

Khương Vận: “Trước kia em tiếp xúc nhiều với Lục Chi Nhiên à?”

“Không tính là nhiều ạ.”

Nhưng cũng không tính là ít.

Mấy tháng diễn cùng, tuy rằng vai diễn của hai người không có cảnh phối hợp gì, nhưng tiếp xúc với nhau là không thể thiếu được.

Hướng chi nghe Tống bát quái nói, Lục Chi Nhiên dường như đặc biệt chú ý cô, chẳng qua trước kia Trì Yên vẫn luôn không để ở trong lòng.

Khương Vận đầu kia đã bắt đầu soát tên Trì Yên.

Hai chữ mới đánh ra, đề tài đầu tiên chính là cùng Lục Chi Nhiên, nhìn qua độ hot còn không hề thấp.

Với nam 2 thì chả có cái nhiệt nào, ngược lại lại cùng nam 1 ảnh để tạo thành CP.

Khương Vận xem giao diện, trước dò hỏi ý tứ cô: “Em tính làm sao bây giờ?”

“..... Em không biết.”

Trì Yên thật sự không biết.

Nếu cô đơn phương đứng ra làm sáng tỏ, cũng chưa chắc đã có người tin.

CP có fans, khẳng định cũng chả thiếu người muốn mắng cô.

Quan trọng nhất chính là: Trì Yên một chút cũng không muốn xào CP cùng Lục Chi Nhiên.

“Tiểu Trì, hôm qua trước khi Tiểu Dịch đi công tác có dặn chị chăm sóc em cẩn thận, làm một chị gái phải chăm sóc em.” Khương Vận đầu kai dừng vài giây, “Nói cho em biết một chuyện, mấy hôm trước, có fan độc duy của Lục Chi Nhiên gửi thư cảnh báo đến cho em, chị sợ làm em sợ nên không nói ngay cho em biết.”

Trì Yên kinh ngạc không ít

“Vốn dĩ không làm rõ cũng không sao cả, nhưng chị sợ lần sau lại có người đưa mấy cái khung bố đến, khiến em sợ đèn ngủ không yên, quay về Khương Dịch lại trách chị không chăm sóc em chu đáo.”

Trì Yên không dám nghĩ đến hình ảnh kia.

Lần trước Đỗ Vũ Nhu gửi ảnh khung bố cho cô, đã làm cô sợ không ít, càng đừng nói mấy thứ khung bố thấy được sờ được.

Cô lên tiếng đáp, thế nào cũng thấy không thể kéo dài việc làm sáng tỏ chuyện này được nữa.

Nhưng trước khi làm sáng tỏ, cô hỏi Khương Vận một vấn đề trước: “Chị, nếu em nói thẳng em có bạn trai sẽ thế nào?”

Khương Vận cũng hiểu ý cô, đơn giản rõ ràng phân tích tóm tắt cho cô: "Nam nữ diễn viên không giống nhau, nam diễn viên fans bạn gái quá nhiều, nếu công bố tình yêu quá sớm sẽ ảnh hưởng không tốt, nhưng nữ diễn viên thì có ít ảnh hưởng hơn. Em công bố mình có bạn trai cũng không phải không được, nhưng tiền đề là_____"

“Không thể nói bạn trai là Khương Dịch.”

Chương 46

Khương Vận tạm dừng vài giây, cũng không nghe thấy cô đáp lời, thờ dài nói: “Tiểu Trì chính em hẳn cũng biết, em và Khương Dịch hiện tại là một quan hệ không bình đẳng, Khương Dịch là em trai chị, chị cũng không muốn nó không danh không phận mà trộm yêu với em, nhưng mà Tiểu Trì, so với việc ấy, chị càng không muốn sau này tên em đều phải dính lấy cái tên "Khương Dịch".”

“Đến lúc đó đạo diễn biên kịch nhà làm phim vừa nhìn thấy em, ý nghĩ đầu tiên sẽ là người này là vợ của Khương Dịch, mình phải đặc biệt chiếu cố cô ấy. Dân mạng khi nhắc đến em sẽ là đi lên nhờ hậu đài lớn. Tiểu Trì, nếu em không muốn như vậy, tạm thời trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.”

Khương Vận thao thao bất tuyệt nói một đoạn dài, cuối cùng còn hỏi ý kiến cô một lần: “Tiểu Trì, em cảm thấy thế nào?”

Trì Yên không có ý kiến gì

Khương Vận có thể hiểu được nội tâm của cô, suy nghĩ của cô với lời chị nói cũng không khác nhau quá nhiều.

Sau khi cắt điện thoại, Trì Yên mở Weibo ra bắt đầu biên tập.

Sự việc đã đơn giản như vậy, thế mà cô vẫn phải sửa sửa xóa xóa mấy câu, cuối cùng cũng không thể up lên được, lại lấy dép lê chạy lên lầu_____

Đi lấy giấy đăng kí kết hôn.

Sau hôm lấy giấy với Khương Dịch xong, Trì Yên liền đem hai cái quyển sổ nhỏ nhỏ màu đỏ kia ép xuống đáy hòm.

Trừ phi ngày nào đó ly hôn cần dùng đến, bằng không cô thật sự không nghĩ sẽ lấy ra xem một cái.

Nguyên nhân đơn giản đến không thể đơn giản hơn: Cô không có dũng khí xem lại hình mình trên ảnh chụp lần thứ hai.

Hôm lấy giấy là trước hôm Khương Dịch đi nước ngoài một ngày, Khương Dịch bất ngờ bảo đi làm, giống như sợ cô đổi ý bất ngờ vậy, hơn 8h sáng đã xuất hiện ở phòng khách Trì gia.

Người Trì gia đối vị con rể tương lai này hiển nhiên cực kì tiếp đãi, nhiệt tình chỉ thiếu mức nắm lấy tay anh hỏi han ân cần.

Trì Yên bị mẹ kế ép dậy, đầu bù tóc rối, chỉ kịp đổi quần áo.

Khương Dịch lúc ấy ngồi ở phòng khách dưới lầu một, ánh mắt nhìn cô ần ần mang theo ý cười dịu dàng.

Trì Yên nhớ không rõ lắm, khi đó suy nghĩ đơn thuần, sao qua nhiều năm như vậy, người này lớn lên vẫn đẹp như thế.

Cô không mê trai, nhưng tầm mắt phải liếc mấy cái mới thu lại được.

Ba và mẹ kế đều đang nói chuyện, đem Khương Dịch khen đến tận mây xanh, còn đem cô ném xuống dưới lớp đáy bùn.

Trì Yên nghe được, nghĩ thầm nếu đã tự hiểu như thế thì đừng để cô gả đi.

Trì gia căn bản không xứng với Khương gia.

Cũng giống như Trì Yên không xứng với Khương Dịch.

Ngày đó, Khương Dịch không nói gì, đáy mắt tựa như che một tầng hơi băng mỏng, lạnh lạnh.

Lúc Trì Yên bị anh kéo đến Cục Dân Chính, vẫn còn có chút buồn ngủ, mắt mông lung, tóc hơi rối, có sợi tóc còn xõa ra, che gần nửa khuôn mặt, lại bị Khương Dịch đưa tay ván ra sau tai.

Động tác của anh rất dịu dàng, chẳng qua lúc ấy Trì Yên căn bản không chú ý đến.

Trì Yên cứ qua loa như vậy mà chôn mình xuống dưới nắm mồ hôn nhân.

Bởi vì toàn bộ hành trình không trong trạng thái, cho nên bác gái xử lý thủ tục đăng ký kết hôn cho hai người còn tưởng rằng họ đến li hôn, cứ luôn nhắc nhở cô, đây là chỗ đăng ký kết hôn đó.

Vất vả chụp ảnh xong rồi dán lên, Trì Yên vừa lấy tờ hôn thú nhìn qua, hận không thể kéo bản thân nửa giờ trước ra đánh chết.

Đây rõ ràng là tấm ảnh cô không dám cho ai xem nhất, đến ảnh chứng minh thư còn đẹp hơn nữa kia.

Vì thế sau khi trở về, cô quyết định không để cho hai quyển sổ kia thấy được ánh sáng mặt trời nữa.

Hôm nay thật sự là tình huống đặc thù, Trì Yên bất đắc dĩ mới lục tung tìm ra.

Khương Dịch quả thật rất đẹp trai, cho dù là ảnh trên chứng minh thư cũng rất đẹp.

Trì Yên tự động tránh nhìn khuôn mặt của chính mình, sau đó khép tờ hôn thú chụp một tấm, lại sau đó, sửa lại hai hàng chữ để phát Weibo — —

【 Đã có người để nhớ, ở tại nơi phương xa. 】

Sau đó đính kèm tấm ảnh chụp giấy đăng kí kết hôn vào.

Sau khi Trì Yên phát xong mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vốn dĩ độ hot của cô không cao, nhưng hôm nay lại có liên hệ với Lục Chi Nhiên, nên có chiếm hot search một lúc.

Dân mạng vào hot search này, đều có thể thấy bài đăng Weibo mới nhất của cô.

Không đến vài phút, phía dưới bài đăng của cô đã có fan đứng đầu ý tới tổng kết bài Weibo cho cô_____

Hôm nay Yên Yên có bạn trai sao: **【** Tôi đại diện ra phiên dịch giúp mọi người một chút.

1. Tôi kết hôn rồi, nhưng không phải cùng Lục ảnh đế.
2. Tình yêu xa cách, tôi rất nhớ anh ấy.
3. Yên Yên, em cho chị full điểm luôn. **】**

Trì Yên lập tức chặn bình luận này, lại phát Weibo mới giải thích: **【** lại bổ sung một chút.

Vốn là việc cá nhân không định công khai, nhưng gần đây có nhiều tin đồn quá, không thể không làm rõ một chút.

Vị kia nhà tôi tương đối thích ăn dấm, hai người bọn tôi lại cách khá xa, hai bên đều tương đối bận, anh ấy tức giận, tôi cũng chỉ có thể gọi điện thoại dỗ anh ấy, hi vọng mọi người sau này không cần suy đoán nữa, fans CP khpong cần liên hệ đến bản thân diễn viên.

Cuối cùng gửi lời xin lỗi đến các fans của tôi, thực xin lỗi, hiện tại mới nói cho mọi người biết. 】

Sau khi Trì Yên đăng lên, tay có chút run run

Hắn là vừa rồi tốc độ gõ chữ hơi nhanh quá.

Weibo này nhanh chóng phát tán khắp nơi, những diễn viên có quan hệ không tồi với cô hầu như đều share chúc mừng.

Trì Yên nhìn độ hot của cô cùng Lục Chi Nhiên trên hot search dần dần giảm xuống, giống như vừa đánh một trận chiến ác liệt, làm bản thân đánh đến cả thể xác lẫn tinh thần đều thấy mệt.

Mệt mỏi cả ngày, Trì Yên định sau khi tắm xong mới gọi điện thoại cho Khương Dịch, bất tri bất giác đã ngủ mất

Cảnh diễn của Trì Yên đã hết, hơn nữa cánh tay bị thương vẫn chưa khỏi hẳn, sau mấy ngày cũng không đến đoàn làm phim nữa.

Bên ngoài ánh mặt trời lại độc, cô đến ra khỏi cửa cũng không muốn ra.

Bạch Lộ gọi cô rất nhiều lần.

Gọi từ thứ hai đến tận thứ Bảy, Trì Yên thật sự không dám tiếp tục đùn đẩy nữa, bôi mấy lớp kem chống nắng rồi mới không tình nguyện ra khỏi cửa.

Bởi vì là ngày nghỉ, Bạch Lộ thoát nhìn so với bình thường lại càng căng tràn sức sống hơn.

Trì Yên giống như cái đuôi nhỏ, cùng cô nàng đi càn quét toàn bộ trung tâm thương mại, đi một lúc lâu, hai chân đều đã muốn đứt ra lupon, cuối cùng mặc kệ Bạch Lộ phản đối mãnh liệt vẫn kéo cô màng đến quán cafe nghỉ ngơi.

Quán này người có hơi đông, số phòng lại không nhiều lắm nên đầy cả.

Trì Yên cùng Bạch Lộ chỉ có thể tìm một cái góc ngồi xuống.

Bạch Lộ lấy miếng bánh kem nhỏ bỏ vào miệng, hơi nhiều nên nói không rõ: "Vị kia nhà cậu khi nào thì về hả?"

Sau khi tự cô phát Weibo làm rõ, Bạch Lộ với Tống Vũ đều đổi cách xưng hô sang 4 chữ này.

Ban đầu Tống Vũ còn không hài lòng vì bị cô gạt, nhưng sau khi ngay xong vài câu, lại lập tức ném cái không hài lòng ra sau đầu.

Trì Yên chống cằm khẽ khuấy ly cà phê, đã cho một khối đường vào rồi, nhấp thử một ngụm mà vẫn thấy đắng, cô nhú mày: "Ngày mai."

Ngày mai, cũng vừa lúc Ái Luyện cùng một nhãn hiệu trang phục khác tổ chức buổi tiệc tối từ thiện.

Trì Yên làm người đại diện của Ái Luyến, tất nhiên cũng được mời đi.

Sau sự việc của Đỗ Vũ Nhu, Ái Luyến dứt khoát không mời thêm người đại diện khác nữa, sau khi nói chuyện với Khương Vận, lại tăng giá mời Trì Yên.

Mấy hôm trước lúc đi quay video tuyên truyền, Trì Yên còn đụng phải Thẩm Ninh.

Nghĩ đến người này là mí mắt đã muốn nhảy lên rồi, Trì Yên đè lên mí mắt, trong lòng có chút không yên.

.

Hai người về sớm, cho nên không thấy được, cách có vài phút Thẩm Ninh cùng MIA đã từ phòng bên đi ra.

Từ đầu đến cuối Thẩm Ninh đều cau mày, lúc đi ra còn suýt chút nữa va vào nhân viên phục vụ, MIA nhanh tay le mắt kéo cô ta qua: “Ninh Ninh, sao em lại thế này?”

“Chị dâu, em muốn phơi bày việc kết hôn của Trì Yên với Khương Dịch.....”

Lời còn chưa dứt, miệng đã bị MIA che lại, đè thấp giọng nói nói: “Ngàn vạn lần em đừng có làm, Khương Dịch đã nói mình kết hôn rồi, lúc này em đem đề tài chuyển lên người cậu ta, khẳng định chẳng ai nhàn rồi đến làm àm lên đâu. Hiện tại nếu em đem tin này đưa cho giới truyền thông, đến lúc đó sẽ có một đống paparazzi đi theo bên người Khương Dịch, em lại muốn tiếp cận cậu ta, vậy không phải thành tiểu tam xen vào hôn nhân của người ta sao?”

MIA hận sắt không thành thép mà dùng sức chọc cái trán của cô ta:

“Ngốc như em, từ khi nào lại thiếu kiên nhẫn thế?”

Thẩm Ninh không hé răng, nhưng quả thật đã nghe vào lời của MIA

“Gái trẻ đẹp ai mà chẳng thích, em cứ chờ đến khi cảm giác mới mẻ của Khương Dịch với cô ta hết rồi, sau đó đem tâm tư đặt lên người em, trước để cậu ta ly hôn, sau em mới có thể danh chính ngôn thuận tiến vào Khương gia có hiểu không? Lúc này em tự tìm đường ngáng chân mình làm gì hả?”

Ngày thường cô ta là một người rất ổn trọng, nhưng chỉ cần đụng tới Khương Dịch một chút thôi lại không khống chế được cảm xúc của mình

“Nhiều lắm thì ngằm ngáng chân cô ta, đừng có làm rõ ràng lộ ra. ”

Thẩm Ninh nhú mày, móng tay ấn chặt vào lòng bàn tay, giống như sắp bị bẻ gãy, lúc sau mới đáp một tiếng được, lấy di động ra gọi ra ngoài.

.

Chiều thứ hai, Trì Yên nhận được điện thoại bên Ái Luyện gọi tới.

Bởi vì là hai cái nhãn hiệu cùng kết hợp tổ chức tiệc tối, Trì Yên làm người phát ngôn, nên phải mặc đồ của hai nhãn hiệu này.

Người tham gia tiệc tối tương đối đa dạng, người có danh tiếng lớn có minh tinh hạng nhất như Lục Chi Nhiên, nhỏ thì có đến Tống Vũ, cô cùng rất nhiều người ở tuyến 5, tuyến 6 không nhớ rõ tên.

Còn có không ít mấy thương nhân tư bản cũng ở trong danh sách khách mời.

Sau khi đi ngang qua sân khấu, tiệc tối chính thức bắt đầu.

Trì Yên thấy được Lục Cận Thanh ở cách đó không xa, người nọ đang nói chuyện cùng với những người khác, lúc thấy cô còn hướng ly tới phía này.

Làm đáp lại, Trì Yên uống vào mấy ngụm.

Lúc này Tống Vũ đang đi lấy đồ ăn, Trì Yên một chỗ khá yên tĩnh nhanh nhanh gọi điện thoại cho Khương Dịch.

Giọng đàn ông rất nhanh truyền đến, mơ hồ còn lẫn với tạp âm khá ồn ào: "Sao thế?"

Trì Yên bước từng bước nhỏ xoay vài vòng. Hôm nay từ lễ phục cô mặc đến giày cao gót cô đi đều là của nhãn hiệu hợp tác với Ái Luyện.

Lễ phục là một bộ váy trắng tinh khiết, vừa chạm đầu gối, kiểu dáng đơn giản vào phóng, mỗi một viên châu đặc biệt tinh xảo.

Cô cúi đầu, duỗi tay nhẹ nhéo một hạt châu, đầu ngón tay nhẹ cọ lên, cô hỏi: "về rồi à?"

Chỗ ồn ào thế chắc là ở sân bay.

Người đầu kia không đáp mà hỏi lại: "Nhớ anh sao?"

Trì Yên nhẹ nhàng cong môi, sau đó nghe được Khương Dịch lại mở miệng: "Quay đầu lại."

Cô không rõ nguyên do quay đầu, sau đó thấy được phía sau — —

tường.

Trì Yên mặc kệ anh, trực tiếp cắt điện thoại.

Di động còn chưa kịp cất vào, đã bị người từ phía sau ấn eo ôm một chút, Trì Yên run một cái, bên tai có khí nóng khẽ đảo qua, ngựa ngửa

“Còn không trả lời anh,” giọng đàn ông trầm thấp phả bên tai trái,
“Nhớ anh sao..... Bà xã?”

Chương 47

Tiệc tối có không ít người, nhưng cũng may chỗ này tương đối yên tĩnh, không có ai qua.

Trì Yên vừa rồi xoay một vòng lớn mới tìm được một chỗ như vậy

Bữa tiệc ăn uống linh đình, cô cho rằng sẽ không ai phát hiện mình.

Trì Yên bị Khương Dịch gọi một tiếng đến mềm cả chân, tay cô vẫn còn đang kéo viên châu kia. Hạt châu bóng loáng mượt mà, dùng sức hơi lớn một chút, ngón cái cùng ngón trỏ từ phía trên đã trượt xuống.

Hôm nay Khương Dịch xưng hô với cô không bình thường.

Trì Yên một hơi thấy có mùi rượu, có chút ngọt, có chút chát, bay vào tổng mũi thì lại cảm thấy choáng váng.

Trong lúc nhất thời phân không rõ là trên người cô hay là trên người Khương Dịch nữa.

Giọng Trì Yên có chút run: “Ai, ai là bà xã của anh?”

“Em nói xem ai là bà xã của anh?” giọng Khương Dịch càng thấp, tay ôm càng chặt.

Trì Yên vừa rồi bị anh dọa sợ tới mức không nhẹ, tim đập vẫn chưa bình tĩnh lại, duỗi tay bẻ tay anh đang bám lên eo mình, “Anh bỏ tay ra.....”

Anh dùng sức không tính là lớn, nhưng Trì Yên vẫn không thể tránh được.

Trên người cô lại mặc bộ lễ phục kiểu cúp ngực, động tác chỉ cần hơi lớn một chút rất có khả năng sẽ lộ hết cảnh xuân.

Trì Yên ỡm ờ, vẫn chưa kịp đẩy người ra, tiếng chuông di động đã vang lên trước.

Không cần xem cũng biết là Tống Vũ đang đi lấy đồ ăn.

“Anh buông em ra trước, bạn em gọi rồi đây này.”

“Nhớ anh sao?”

Không cho anh nghe được đáp án anh muốn, đoán chừng trong thời gian ngắn Trì Yên đừng mong rời khỏi lòng anh.

Từ trước đến nay Trì Yên luôn là kẻ thức thời, lập tức đáp: "Nhớ, đặc biệt cực kì nhớ."

Kỳ thật cũng không tính là nói dối.

Cô đã hơn một tuần không gặp Khương Dịch rồi, nói không nhớ khẳng định là giả.

Ban đầu mấy ngày đầu vội vã còn tốt, đến lúc ăn cơm cũng có khả năng qua, trong đầu tạm thời không nghĩ đến người này, nhưng cứ đến lúc rảnh rỗi lại không khống chế được bắt đầu suy nghĩ miên man

Khương Dịch bận, cô lại không thể quấy rầy công việc của anh.

Mỗi ngày gọi điện một lần, mỗi lần lại là do mình không chịu được ngủ trước.

Quanh tai vẫn yên tĩnh như cũ.

Bữa tiệc tối ồn ào tựa hồ đng cách rất xa, Trì Yên bị ôm, cứ hít vào thở ra, xung quanh đầy mùi rượu.

Cô nhúu nhúu mày thử hỏi một câu: “Uống rượu à?”

Trì Yên thật ra hỏi cũng không tự tin gì, dù sao thật sự mà nói, có khả năng có uống còn nhiều hơn Khương Dịch.

Người đàn ông phía sau đáp lại: “Xã giao.”

Trách không được, xưng hô với cô lại không bình thường thế.

Điện thoại lại rung lên, Trì Yên giật mình, “Em thật sự phải quay lại rồi.....”

Tống Vũ nếu tìm không thấy cô, không chắc sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Ngược lại lần này Khương Dịch giữ chặt nữa, cánh tay mới buông lỏng, Trì Yên đã chui từ trong lòng anh ra ngoài, tiếng giày cao gót “Lộc cộc” chạm trên mặt đất vang, cô lập tức lùi lại đến hơn một thước.

Lại vừa nâng mắt, cô nhìn thấy mắt Khương Dịch hơi cong lên.

Người đàn ông tây trang sạch sẽ phảng phiu, tầm mắt lại hướng lên trên, có thể là do vừa uống xong rượu, trên mặt anh hơi đỏ, đáy mắt sáng ngời, nửa cười không cười.

“Em nhớ anh như thế à?”

Nếu không phải bởi vì phía sau còn có bức tường, anh thậm chí hoài nghi Trì Yên còn có thể trực tiếp lùi đến hơn mười mét cơ đấy.

“Nhớ thật mà,” Trì Yên liếm môi, “Em là sợ bị người khác thấy thôi.”

Trường hợp này paparazzi đông đảo, vừa rồi bị Khương Dịch ôm trong chốc lát, Trì Yên đã cảm thấy bản thân sơ suất quá.

Rốt cuộc là trong trường hợp có công chúng, cô luôn phải giữ khoảng cách với người khác phái.

Cho dù cái người khác phái này, là nửa kia trên hộ khẩu của cô.

Di động đã ngừng rung, sau lưng Trì Yên thấy hơi ngứa, hình như là khóa váy cộm lên da.

Trì Yên cũng không để ý, duỗi tay chỉ chỉ ra phía sau Khương Dịch, nhắc nhở anh: “Lục tổng hình như đang đợi anh.”

“Chút nữa uống ít rượu thôi.”

Trì Yên mũi chân nhẹ điểm: “Đã biết.”

Uống ít hay không, cơ bản là không phải do cô quyết định đến.

Đến lúc đó lái tổng của Ái Luyến giới thiệu cô với người khác, lại có người đến mời rượu, làm thế nào cũng không có biện pháp từ chối.

Trì Yên không nói ra, hiện tại cô chỉ một lòng nghĩ làm sau chạy nhanh khỏi Khương Dịch trước, cô còn phải đi tìm Tống Vũ nữa.

Tống Vũ tính nôn nóng, nói không chừng lúc này chò đã phát bực lên rồi.

Hôm nay Khương Dịch đến đây cũng là vì chính sự, thấy cô nghe lời, giơ tay nhìn đồng hồ, lúc này mới xoay người rời đi.

Trì Yên vừa rời nghẹn một hơi, sau khi thở dài một một cái, đột nhiên nghe được tiếng vang rất nhỏ.

Không đến vài giây, Khương Dịch còn chưa bước đến bước thứ hai đã bị người ta ôm lấy từ phía sau.

Người phụ nữ thân kiều thể nhuyễn, ngực mềm mại dán lên lưng anh, cạnh một tầng vải mỏng mà ma sát

Quả nhiên không uổng công thương cô, còn biết chủ động nhào vào trong ngực.

Ánh mắt Khương Dịch tối lại, yết hầu lên xuống, vừa muốn nói chuyện, đã nghe thấy Trì Yên sau đầu nhỏ giọng nói: "Khương Dịch, hình như lễ phục của em bị rách....."

Giọng cô đặc biệt nhỏ, mơ hồ còn mang theo vài phần nức nở.

Khương Dịch không nghe rõ: "Làm sao vậy?"

"..... váy em rách!" giọng Trì Yên lập tức lên cao mấy độ.

Đúng lúc Lục Cận Thanh ở phía trước vừa vặn xoay qua liếc hai người bọn họ một cái.

Khương Dịch vừa nhấc mắt, nhìn thấy Lục Cận Thanh giật giật khóe

miệng, ánh mắt ái muội, không tiếng động nói hai chữ: Lợi hại.

Khương Dịch cũng mặc kệ cậu ta, anh vốn dĩ có uống không ít rượu, lúc này lại bị Trì Yên cọ càng thêm nóng, duỗi tay kéo tay Trì Yên đang quấn trên eo mình, “Trước buông ra đã.”

“Em không.”

Buông ra nói không chừng váy sẽ lập tức bị tụt xuống mất.

“Ngoan, nghe lời.”

Trì Yên vẫn trong tư thế kè sát vào anh, nhưng tay quả thật là có buông lỏng ra không ít, ngược lại lại bắt đầu đưa tay đi giữ váy.

Loại chuyện thế này mà cũng có ngày xảy ra trên đầu cô.

Trì Yên dám cam đoan, hôm nay mình vẫn chưa ăn được bao nhiêu cả, lúc mặc cái bộ lễ phục này vào cũng rất vừa người, ai mà ngờ rằng đột nhiên lại có chuyện cơ chứ.

Mày cô nhíu chặt, ngẩng đầu nhìn Khương Dịch, ánh mắt sáng ngời, lại phủ một lớp mây mù. “Anh giúp em che một chút.”

Phía sau chính là một gian phòng nghỉ cho khách quý.

Người có thể đi vào hiển nhiên không nhiều, hướng chi lại trong trường hợp hôm nay, đại đa số đều là người có uy tín, danh tiếng nói chuyện sinh ý bên ngoài, muốn mở rộng bản đồ quan hệ của mình ra một chút.

Vẫn là nhờ Lục Cận Thanh qua đây mở cửa cho bọn họ, bất động thanh sắc khẽ cười, tầm mắt chỉ liếc trên người Trì Yên có một cái đã

bị Khương Dịch nhốt luôn ở ngoài cửa.

Trì Yên dựa lưng vào cửa, bả vai dùng sức, kẹp chặt hai cánh tay không cho lễ phục rơi xuống, cúi đầu lấy kim băng ở trong túi.

Kim băng là lúc trước Khương Vận bảo cô bỏ vào.

Sau mấy lần có tin tức minh tinh bị lộ hàng, mỗi nghệ sĩ theo Khương Vận đều được nhắc nhở mang theo đồ chuẩn bị phòng ngừa.

Dù sao cũng không chiếm nhiều chỗ, đến thời điểm máu chốt lại phát huy được tác dụng, Trì Yên cũng chuẩn bị để ở trong túi.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải dùng đến.

Cô đưa kim qua, "Khâu cho em đi."

Khương Dịch ngẩng đầu nhìn cô, không nhúc nhích.

Trì Yên nhắc chân nhẹ đá anh, "Nhanh lên."

"Lùi qua đây."

Trì Yên chờ anh nhận kim, đặc biệt phối hợp lùi qua đi.

Phòng nghỉ so với bên ngoài an tĩnh hơn rất nhiều, cái cửa này xem ra cách âm rất hiệu quả, âm thanh bên ngoài đến nửa câu cũng không lọt vào được

Trì Yên đứng cạnh cửa, một tay giữ chặt trước ngực, một tay khác nhẹ chống lên cửa.

Đầu ngón tay đàn ông như có như không đụng vào lưng cô, mỗi khi chạm vào một chút, Trì Yên lại phải ép lên phía trước một chút.

Ép đến không thể ép được nữa, cô cơ hồ đã kề sát lên cánh cửa, Khương Dịch vẫn không buông cô ra.

Trì Yên quay đầu nhìn anh: “Khương Dịch, anh có được không đó?”

Khương Dịch hơi nhú mày, "Nếu không tự em làm nhé?"

“.....”

Nếu cô có thể tự làm còn dùng đến loại tự đày ải thế này?

Thời gian mỗi giây mỗi giây trôi qua, Trì Yên tựa hồ có thể nghe được tiếng kim giây chuyển động, so với tiếng tim cô đập còn thông thả hơn nhiều.

Khương Dịch rõ ràng không phải đang khâu lại quần áo cho cô, tay đều dọc theo lưng cô mà sờ soạng một vòng, hơn nữa còn tiếp tục có xu thế đi xuống.

Chóp mũi Trì Yên bắt đầu đỏ mồn mồn, lúc điện thoại Tống Vũ lại gọi đến lần nữa, cô lại thúc giục: "Được chưa?"

“Được rồi.”

Tay Trì Yên vẫn còn nắm chặt quần áo, cho nên trong lúc nhất thời cũng không cảm giác được có thật sự đã khâu được hay chưa, nhẹ buông tay ra, vừa mới định đi mở cửa, váy đã tụt xuống.

Tuy rằng không hoàn toàn bị tụt ra, nhưng vẫn trượt xuống không ít, lộ ra non nửa bầu ngực trắng nõn mượt mà.

Không phải nhãn hiệu lớn sao, sao chất lượng lại kém thế không biết. Trì Yên quả thực khóc không ra nước mắt, hận không thể kéo nhà thiết kế trang phục cho cô ra đánh một trận.

Trì Yên dứt khoát lườm khâu lại, che ngực nhích lại phía cửa, bắt đầu gọi điện cho Tống Vũ.

Hôm nay, bộ váy này mặc kệ thế nào cũng không thể mặc ra ngoài được nữa, chỉ có thể gọi người đến lấy một bộ mới mà thôi.

Tống Vũ cũng không thể trực tiếp rời đi, nhưng cũng may lại có quen bạn làm ở cửa hàng của nhãn hiệu này, bảo cô an tâm ở phòng nghỉ đợi, chờ lát nữa cô nàng sẽ đem quần áo qua.

Trì Yên lăn lộn đến có chút mệt, phòng nghỉ mở điều hòa, nhanh chóng làm khô lớp mồ hôi trên chóp mũi, cô có chút mất hết sức lực mà nhích lại gần, điện thoại vừa cúp, đã nghe thấy Khương Dịch mở miệng: “Quần áo là của Ái Luyến?”

“Hình như không phải, là của một nhãn hiệu cùng hợp tác.”

Trì Yên suy nghĩ vài giây, thật sự nghĩ không ra cụ thể gọi là gì, chỉ có thể nói: “Chính là một chủ tiệc khác của hôm nay.”

Đều là đầu não của ngành sản xuất, nhưng mà Trì Yên thật sự đối với nhãn hiệu không nhạy cảm lắm.

“Khóa kéo bị động tay chân, đúng rồi,” Khương Dịch nửa dựa nửa ngồi bên cái bàn công tác màu đen, trên mặt anh còn mang theo mấy phần ửng đỏ, nụ cười vừa dịu dàng lại có phần ngả ngớn: “Thẩm Ninh là bạn của nhà thiết kế bên đấy.”

Trì Yên: “.....”

Trách không được cô vừa nhìn thấy Thẩm Ninh, mí mắt liền bắt đầu nháy.

Đây rõ ràng là muốn tính kế cô, may mắn hôm nay lại qua đây gọi điện cho Khương Dịch, vạn nhất nếu ở chỗ đông người, đảm bảo hôm nay sẽ loạn lớn.

Trì Yên ngẫm lại liền cảm thấy nghĩ mà sợ, giơ tay túm váy lại chặt hơn môth chút.

Cô giương mắt trừng Khương Dịch, “Hoa đào của anh sao lại nhiều như thế nào hả?”

Khương Dịch nâng đùi phải, từ bàn công tác đứng dậy, “Em cũng không ít.”

“.....”

“Làm thế thân cảnh hôn cho người ta có vui không?”

“.....”

Anh bước từng bước một đi tới, Trì Yên mới vừa rụt vào ven tường một chút, đã bị anh ấn bả vai dựa vào góc tường, “Vừa rồi anh có xem qua, phòng nghỉ không có đặt cameras.”

Hô hấp của Khương Dịch có chút trầm, “Bạn em chắc phải nửa giờ nửa mới qua đúng không?”

Trì Yên: “Khương Dịch ——”

“Nửa giờ này, chúng ta có thể làm chút chuyện thú vị được đấy.”

Editor: thả thính đêm chưa khuya. lu mọi người, moa moa. Vốn định 1k☆ sẽ tặng bất ngờ. Tiếc là không kịp. Đợi dịp khác tặng mọi người bất ngờ nhé! lu thương

Chương 48

Trì Yên chính là một người không thú vị, cho nên một chút cũng không muốn làm chuyện thú vị gì.

Huống chi lời từ trong miệng Khương Dịch nói ra, căn bản không lúc nào thuần khiết cả.

Bả vai Trì Yên bị tay Khương Dịch giữ sẵn, không thể lùi cũng chẳng thể tiến, muốn nhúc nhích cũng không được, xương bả vai dựa vào vách tường dày cộm lạnh lẽo làm không thoải mái lắm, vừa định bảo anh buông ra trước, tay Khương Dịch bỗng đã buông rồi, Trì Yên trọng tâm không vững, lập tức nhào vào lòng anh.

Cơ thể đàn ông với phụ nữ dù sao cũng không giống nhau, nếu là ngã vào lòng Tống Vũ; Trì Yên có khả năng là không muốn đứng dậy, nhưng lại ngã lên người Khương Dịch, mới chỉ một chút thể thôi mà nước mắt suýt nữa chảy ra luôn rồi.

Trước mắt Trì Yên mơ mơ hồ hồ, chớp chớp mắt cũng không dám ngẩng đầu, đem nước mắt chảy ra chùi hết lên áo sơ mi của Khương Dịch.

Phòng nghỉ an an tĩnh tĩnh, chỉ có tiếng điều hòa chạy, cùng với tiếng hít thở không rõ của hai người bọn họ.

Trì Yên dán trong ngực Khương Dịch, còn có thể mơ hồ nghe được tiếng tim anh đập theo quy luật, cô duỗi tay ôm Khương Dịch một chút, tay vừa mới quấn lấy eo anh, khóa kéo sau lưng cuối cùng cũng bị mở ra.

Bộ váy phía sau mở rộng, làm lộ lưng cô ra ngoài, bóng loáng lại trắng nõn, hai xương cánh bướm độ cong rất đẹp, cánh tay dùng một chút lực, hình dạng càng thêm rõ ràng.

Mặt còn chôn trong ngực Khương Dịch không nhúc nhích, giọng Trì Yên thấp thấp, mang theo giọng mũi: “Không cần.”

“Lập tức sẽ tốt thôi.”

Vừa nghe đã biết là lời dỗ cô rồi, hoàn toàn không đáng tin.

Trì Yên vẫn không yên tâm, “Lỡ như có cameras thì làm sao bây giờ?”

Thời gian trước có bạo hot "sự kiện phòng thử đồ", chính là một đôi tình lữ lúc ở trong phòng thay đồ thân mật, không chú ý đã bị cameras quay lại, sau đó bị truyền lên trên mạng.

Trì Yên càng nghĩ càng không dám ngẩng đầu, ôm Khương Dịch càng chặt.

Nơi nào đó của anh đã sớm có phản ứng, bị cô ôm như thế, cả người đều căng cứng khó chịu, giọng Khương Dịch rất trầm, gằn từng chữ một, giống như có mấy phần nghiêng răng nghiêng lợi: "Không có cameras."

“Làm sao anh biết là không có chứ, cũng không phải do nhà anh mở — —”

“Chính là do nhà anh mở.”

“.....”

Trì Yên sửng sốt vài giây.

Cô vẫn còn đang tự hỏi tính chân thật của lời nói này, tay anh đã càng lúc càng xuống sâu, lưu loát vén làn váy cô lên tận hông.

Cả người Trì Yên nóng bừng, ngón chân căng cứng thẳng tắp, dùng sức bám lấy đế giày

Toàn bộ quá trình Trì Yên cũng không dám ngẩng đầu lên, mắt nhắm nghiền, ngón tay giữ chặt áo vét của Khương Dịch càng bấu chặt.

Khí lạnh điều hòa thổi tới không ít, nhưng cô lại vẫn thấy nóng.

Càng khẩn trương, cảm quan lại càng rõ ràng, cô thậm chí có thể cảm nhận được Khương Dịch đẩy mạnh lên như thế nào, màn dạo đầu không đủ, Trì Yên lại càng khẩn trương, có chút đau, lại có chút khó chịu khác thường, như có như không hừ nhẹ một tiếng.

Khương Dịch khẽ rên một tiếng, làm như thờ dài, ngược lại kéo tay Trì Yên qua: “Dùng tay.”

*

Lúc trước Tống Vũ đã hỏi Trì Yên địa điểm rồi, nên lúc đến cũng không gọi điện trước cho cô.

Cô nàng tới sớm hơn dự tính vài phút, lúc của bị gõ, Trì Yên vẫn chưa giải quyết xong cho Khương Dịch.

Khương Dịch sợ cô lát nữa không thể đi ra ngoài, nên căn bản đều không dám chạm mạnh vào cô, chân Trì Yên vẫn hơi run, nghe thấy giọng nữ loáng thoáng ngoài cửa, tay không tự giác dùng thêm chút

lực, sau đó mới phản ứng lại đột nhiên buông ra, tay tìm tờ khăn giấy phía sau người anh lau qua, đến gần cửa mới đáp lại Tống Vũ ở bên ngoài.

Tống Vũ cầm quần áo chán đến chết, thật vất vả chờ cánh cửa trước mặt mới mở, cũng chỉ có một cánh tay trắng nõn thon dài vươn ra.

Tống Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy ra xa mấy mét, “Chị chị chị.....”

Trì Yên không rảnh giải thích với cô nàng: “Tiểu Vũ, em đưa quần áo cho chị trước, lúc sau nói với em sau.”

Nghe thấy được giọng cô, lúc này Tống Vũ mới thở nhẹ một hơi, sau khi đưa túi qua lại túm lấy cổ tay cô: “Trì Yên, chị nóng thế à, tay đều ra mồ hôi rồi?”

Trì Yên lập tức rút tay về, ngay sau đó đóng cửa lại, dựa vào bên cửa mở mắt nói dối: “bên trong không có điều hòa, hơi nóng một chút.”

Bên tay phải, người đàn ông nửa dựa tường nhìn cô cười không rõ ý vị.

Trì Yên vốn dĩ cho rằng sau khi Tống Vũ đưa quần áo qua, nói thế nào cũng nên rời đi, kết quả nửa phút sau đáp lại lời cô, cái người kia lại dựa cửa mà làm nhảm lái nhại nói tiếp.

Đại khái chính là lúc cô ở trong này, bên ngoài có chuyện rồi.

Tống Vũ không biết quan hệ của ôc với Thẩm Ninh, còn dùng một loại giọng điệu hơi sùng bái để nói mấy câu: “Đúng rồi Yên Yên, vừa rồi em còn thấy hai nhà thiết kế của chủ sự Phương gia đấy, quả là

xúng một từ xinh đẹp, nghe nói lúc trước người ta còn đạt giải quốc tế cơ.....”

Trì Yên ở bên trong phá cái túi được gói cẩn thận..

Tiếng tất tất tác tác ép tiếng Tống Vũ xuống không ít, nhưng vẫn miễn cưỡng nghe thấy được, "Em còn nghe nói, trong hai người bọn họ, có một người sao chép ý tưởng của đàn chị khoa trước, nhưng mà lại không bị lộ ra, cho nên hiện tại vẫn rất hot, đến cả minh tinh hạng nhất cũng đi tranh đề cô ta thiết kế cơ."

Trì Yên dựa vào cửa đứng, nghe vậy nghiêng nghiêng đầu, tay Khương Dịch lại bắt đầu làm chuyện xấu, cô cũng không quản nổi, chỉ lên tiếng hỏi Tống Vũ: "Là Thẩm Ninh hay là người khác?"

"Chắc là người khác đấy, nhưng tên gù thì em quên rồi."

Tống Vũ lại hỏi: "Yên Yên, chị thay có được không?"

"Còn chưa..... Ân....." Trì Yên cắn môi dưới, duỗi tay đẩy Khương Dịch, "Đi ra ngoài....."

"Yên Yên?"

Trì Yên khẽ nhếch miệng điều chỉnh hô hấp, tuy giọng vẫn run run như cũ: "Tiểu Vũ em đi trước đi, lát nữa chị qua đi tìm em."

Tống Vũ: "Em vẫn là chờ chị đi, tránh cho quần áo của chị lát nữa lại hỏng."

Tống Vũ hoàn toàn không có ý rời đi, cố tình Khương Dịch cũng không có ý định kết thúc

Hai bên đều phải ứng phó, Trì Yên bị lẫn lộn đến khó chịu, thật vất vả chờ Khương Dịch xong, Tống Vũ đã ở bên ngoài ngáp lên ngáp xuống: “Yên Yên, có phải chị ngủ trong đó luôn rồi không?”

Trì Yên: “.....”

Khương Dịch đã cầm khăn giấy lau người cho cô, hai chân Trì Yên run run, chỗ giữa hai chân bị ma sát đến khó chịu, sau khi cô đáp Tống Vũ một tiếng, vội mặc bộ lễ phục mới vào.

Quần áo cũ đã được cô gấp cẩn thận bỏ vào túi, trước khi ra khỏi cửa, Trì Yên xoay người trừng mắt nhìn Khương Dịch một cái: “Anh đợi chút hãy ra ngoài.”

Tay Trì Yên đã chạm vào then cửa, vẫn cảm thấy không thích hợp lắm, lại chỉ chỉ phía sau Khương Dịch, "Nhớ mở cửa sổ ra."

Khương Dịch thay cô sửa sang cho cô, lại hôn lên khóe môi cô một cái, đặc biệt kiên nhẫn đáp: "Được."

Lúc này, Trì Yên mới yên tâm mở cửa, để ngừa Tống Vũ phát hiện ra điểm khác thường, một giây cô cũng không dám chậm trễ, cho dù chân vẫn run run cũng lôi kéo Tống Vũ chạy như bay.

Lúc đến đại sảnh còn gặp Lục Cận Thanh, người nọ cười đến vẻ mặt nhộn nhạo, khóe miệng đầy thâm ý mà kéo dài đến tận mang tai.

Tống Vũ nhìn đến mức ngạc nhiên: “Yên Yên chị nói Lục tổng có phải uống nhiều quá rồi không a, lại dùng ánh mắt như thế để nhìn chị kìa”

Trì Yên mặt không đổi sắc: “Có thể lắm.”

Quần áo Tống Vũ chuẩn bị rất thoải mái, quan trọng nhất chính là Trì

Yên ăn mặc rất yên tâm.

Sau đó Trì Yên và Tống Vũ vẫn luôn dính lại với nhau, Tống Vũ đi lấy rượu trái cây, cô lại đứng một bên đợi.

Đợi vài phút, không chờ được Tống Vũ, ngược lại lại chờ ra Thẩm Ninh cùng một người phụ nữ khác

Trì Yên thay bộ lễ phục khác, tuy là hai bộ không khác nhau quá nhiều, nhưng lúc trước nếu để ý thì chỉ cần liếc qua một cái cũng có thể phát hiện điểm khác biệt.

Ví như Thẩm Ninh, cùng với cả người bên cạnh cô ta.

Thẩm Ninh đánh giá cô vài lần, ánh mắt sâu kín, tựa hồ đã lộ ra khí lạnh xung quanh

Đại khái cô ta đối với việc Trì Yên thay lễ phục cực kì không hài lòng.

Trì Yên bất động thanh sắc nhìn người phụ nữ bên cạnh cô ta một cái, mặt mày sắc nét, màu tóc cũng không phải thuần khiết màu đen, thoạt nhìn hẳn là con lai.

Nhưng tiếng Trung lại nói khá rõ, không hề kiêng dè Trì Yên ở bên cạnh chút nào, ra dáng ra hình mà nói chuyện với Thẩm Ninh.

Quả nhiên như Khương Dịch đã nói, quan hệ của hai người này thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Tống Vũ nhanh chóng trở lại, sau khi đưa cho Trì Yên một ly rượu trái cây, mới chú ý tới hai người kia, mắt sáng rực lên, mới vừa nghĩ có nên chào hỏi một tiếng hay không, hai người kia đã thu tầm mắt lại.

Bên cạnh trống trải không người, nhưng Thẩm Ninh không muốn chần qua.

Tống Vũ và Trì Yên đứng gần nhau, hai người nhìn như thể liền thể vậy, Thẩm Ninh muốn đi qua, phải chặn ngang hai người bọn họ.

Tống Vũ rất có mắt nhìn, vừa muốn nhường cho cô ta, tay đã bị Trì Yên túm chặt

Thẩm Ninh căn bản không ngờ sẽ có vụ này, chân bước đến không đúng lúc, hơn nữa còn do giày cao gót, thân mình chới với, lại có người nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy.

Cô ta tưởng là bạn mình, kết quả lúc định quay đầu cảm ơn lại đối diện đôi mắt có ý cười của Trì Yên.

Thẩm Ninh trở mặt rồi lại chớp mắt, còn chưa kịp đẩy cô ra, từ ngực xuống đã thấy hơi lạnh lạnh, có chất lỏng màu hồng nhạt loang trên váy cô ta, tràn ra một mảng lớn dính nhớp ướt át.

Cô ta “A” một tiếng, cuống quýt đẩy Trì Yên ra.

Trì Yên cười lên đặc biệt thuần khiết, nhìn như một chú thỏ trắng không có lực công kích nào, "Ngại quá Thẩm tổng giám, vừa rồi vì đỡ cô, không cẩn thận lại làm đổ rượu rồi."

Thẩm Ninh tức giận đến chết khiếp, bởi vì là mùa hè, rượu trái cây bị Tống Vũ thả đá vào, cho dù cách lớp vải, vẫn cực kì lạnh.

Trì Yên tùy tay đặt cái ly không lê xe đẩy kế bên, "Không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là tùy tay giúp đỡ thôi."

Nói rồi, kéo tay Tống Vũ rời đi.

Một ly nước đá dội xuống dưới, Thẩm Ninh lạnh thấu tim.

Lúc bạn cô ta đến đỡ, cô ta vẫn còn run run, cũng không biết là do là do lạnh hay do tức giận nữa.

Người phụ nữ kia ở bên tai oán giận, nói một tràng lưu loát tiếng Pháp: “Khương Dịch thấy sao mà có thể thượng loại phụ nữ này chứ?”

*

Ly nước đá kia Trì Yên đỡ ra cũng không tạo ra sóng to gió lớn gì.

Ở đây quả là không ít người đã nhìn thấy, nhưng thật sự ra đúng là Trì Yên đỡ Thẩm Ninh nên mới bắt đặc dĩ nghiêng ly.

Chưa đến 15", nhóm xem nào nhiệt cũng tự khắc tản ra.

Thời gian kết thúc tiệc tối cũng không quá muộn.

Trì Yên không phải người mẫu, không cần đi tăng hai, kế tiếp cơ bản không còn chuyện của cô, trước đã cùng Tống Vũ rời đi.

Thời tiết tháng 7 thay đổi thất thường, giữa trưa rõ ràng quang đãng, tới buổi tối đã như mưa giông sắp đến.

Gió bên ngoài tạt qua, mọi thứ dường như đều bị gió thổi tan, rõ ràng là mùa hè, lại có mấy phần lạnh lẽo.

Tống Vũ uống đến nổi say luôn rồi, gió lạnh thổi cũng không làm tỉnh cô được, cô nàng còn ôm cột đèn đường, bắt đầu hát.

Người qua đường đều dánh vé vôi vàng, nhưng vẫn không nhin được quay đầu xem cô gái uống say phát điên này, Trì Yên duỗi tay kéo cô nàng, mới kéo được một cánh tay cô khỏi cột đèn đường, lại nghe thấy cô đối bài hát: “Sai sai sai, là em sai.....”

Trì Yên đối này bài hát có ấn tượng, cô vẫn còn nhớ đây là bài hit một thời của Smart

Người qua đường nhìn qua ngày càng nhiều, Trì Yên chỉ có thể dùng sức mà kéo cô nàng ra khỏi cái cột điện, cũng không biết Tống Vũ coi cô thành gã đàn ông nào, vừa buông tay đã ông cầm lấy Trì Yên.

“Sao ngực anh lại trở nên bự như thế hả?”

Trì Yên không nói lời nào, tiếp tục kéo cô nàng, định chạy nhanh ra cản xe taxi nhét cô vào.

Tống Vũ duỗi tay chọc chọc ngực cô, sau đó lại chọc chọc.

Trì Yên nghiêng răng nghiêng lợi: “Tống Vũ!”

Tống Vũ không đáp lại, ngược lại ngẩng đầu muốn hôn Trì Yên.

Quả thực Trì Yên bội phục rượu phẩm* của người này rồi, vừa muốn tránh đi, eo đã bị người phía sau ôm lấy.

(*ý nói dánh vé phẩm chất sau khi uống rượu xong.)

Tống Vũ bị hụt, lắc lư vài cái mới đứng vững chân, sau khi lăn lộn như vậy, cô nàng cũng đã thanh tỉnh chút, duỗi tay chỉ chỉ người đàn ông phía sau Trì Yên, lúc nói chuyện âm cuối rõ ràng bị cuộn lên: “Khương, Khương giáo sư..... Sư sinh luyện* là không cho phép

nga!”

(*tình yêu giữa giáo sư và sinh viên)

Quả nhiên vẫn là say không nhẹ.

Trì Yên không còn dám trì hoãn, vừa muốn đi cản taxi, bên chân đã thấy dường một chiếc siêu xe màu đỏ hay thấy trên taobao.

Cửa xe bị mở ra, giọng Lục Cận Thanh từ bên trong truyền tới: “Chị dâu — —”

Trì Yên dừng một chút, trước đem Tống Vũ nhét vào ghế sau, ngay sau đó cũng đi lên.

Trì Yên biết Tống Vũ ở chỗ nào, sau khi báo địa điểm thì mở hết cửa sổ xe ra.

Thời tiết từ từ thay đổi mạnh hơn, mới hơn mười phút, đã mưa to gió lớn, có hạt mưa từ ngoài cửa sổ xe bay vào tấp vào mặt, lúc này Trì Yên mới đóng cửa sổ xe lại.

Tầm mắt nghiêng qua, vừa vặn nhìn thấy Khương Dịch đang nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Mắt anh rất sáng, như là ánh lửa chọt léo giữa đêm đen mênh mang, phủ lên là ánh sao trời lấp lánh.

Trì Yên cũng không tránh mắt đi, hai người cứ thế đối diện một lúc lâu, mãi đến khi Tống Vũ dựa đầu vào ngực Trì Yên.

Khương Dịch rút cuộc nghiêng đầu nhìn Tống Vũ đang say như chết, nhẹ nhàng từ từ mà “A” một tiếng.

Lúc ấy Trì Yên cũng không có để trong lòng.

Mãi đến sau khi về đến nhà, cô lại bị Khương Dịch, cái người đàn ông vô cùng keo kiệt kia lăn lộn đến chết đi sống lại.

Bên ngoài đông tố đan xen, tia chớp chợt lóe, chiếu lên hai cơ thể trên giường.

Ôn nhu lại hài hòa.

*

Thành phố Lâm An giống như đã vào mùa mưa, liên tiếp có những cơn mưa to.

Tối hôm thứ hai, thời tiết cuối cùng cũng trong hơn một chút. Trời xanh không mây, không khí sạch sẽ lại tươi mát.

Chiều thứ hai, Trì Yên thừa dịp trong khoảng thời gian này không bận gì, nên đã livestream lần đầu tiên sau thời gian dài.

Cô livestream chính là chơi một game mới nhất_____ game kiếm tiền dựa vào bán tranh, game này tuy là đơn giản, nhưng chơi để giết thời gian cũng không tệ lắm.

Sau khi vẽ xong bức thứ nhất, bán được 2 tệ.

Sau đó lại đến bức thứ 2, bán được 1 tệ.

Đến bức thứ 3, căn bản chả ai nguyện ý mua cả..

Trì Yên học vẽ gần mười năm, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy bị đá kích.

Lại thấy trên màn hình, tất cả đều là một đồng “Ha ha ha” dài ngoằng, ngẫu nhiên mới có thể thấy mấy lời an ủi cô đừng nản lòng.

Trì Yên dưới sự tức giận đóng game lại, mở cameras livestream phác hoạ.

Từ vẽ bản thảo đến khắc hoạ chi tiết, tốc độ của Trì Yên cực nhanh, bắt đầu vốn là tùy tiện tìm một tấm ảnh sân khấu để vẽ, kết quả vẽ vẽ, lại không tự giác vẽ trật đi.

Trên giấy lại lần nữa xuất hiện một đôi mắt đào hoa liễm diễm đa tình.

Đám fan lại bắt đầu nổi dậy tâm tư thiếu nữ: 【 Yên Yên, giáo sư của bọn em cũng là mắt đào hoa, cũng có nốt ruồi nhỏ nhé! Chỉ là thầy ấy kết hôn rồi! 】

Cô viết lên trang giấy: 【 thật trùng hợp, ông xã nhà tui cũng có nè. 】

Chương 49

Đây là lần đầu tiên Trì Yên nhắc đến Khương Dịch trước công chúng.

Cho nên cho dù các fan cũng không biết xưng hô này là chỉ ai, nhưng bình luận thì vẫn bùng nổ ngay lập tức.

Trì Yên thật ra vẫn chưa quen với hai chữ này, vẫn cảm giác lờ lờ ra làm mặt đỏ bừng, có chút buồn nôn, khó có thể mở miệng.

Cũng vì khó có thể mở miệng, cô mới trực tiếp dùng bút viết ra.

Thế nhưng lại giống như không khác biệt lắm, hai chữ kia vẫn vô cùng quyến luyến.

Có fan mượn cơ hội hỏi sinh hoạt tình cảm của cô cùng Khương Dịch, các fans của cô đều rất giỏi đoán ý người khác, nên phần lớn cũng đều hỏi quen ra sao, quen bao lâu rồi.

Trì Yên kéo tai nghe gần về phía miệng hơi một chút, cô cũng không thích nói chuyện sinh hoạt cá nhân ra trước mặt công chúng, nên chỉ đơn giản qua loa một câu: "Quen rất nhiều năm rồi, anh là người ngoài giới, cho nên không muốn nói quá nhiều."

Các fan sôi nổi tỏ vẻ đã hiểu, đề tài không được bao lâu, đã lôi trở lại livestream rồi.

Vừa rồi định nghỉ ngơi một lát, sau đó Trì Yên lại tiếp tục livestream trò chơi.

5h30 chiều, Trì Yên đúng giờ tắt livestream.

Mấy ngày nay lượng fans trên Weibo của cô tăng không ít, cũng không biết là do đợt này phim bắt đầu tuyên truyền hay do thời gian trước công bố tin kết hôn.

Mặc kệ là do cái gì, ảnh hưởng mang đếm đều có tốt có xấu, điều duy nhất đáng ăn mừng là cái lợi thì nhiều hơn cái hại.

Ly nước ấm bên cạnh đã lạnh bớt, Trì Yên uống một ngụm, lúc tắt máy tính lại nhận được điện thoại của Khương Vận.

Đầu bên kia Khương Vận hỏi một câu: "Tiểu Trì, em có nhà không?"

Trì Yên đáp có, sau đó đã nghe thấy đầu bên kia có tiếng cửa xe đóng lại, Khương Vận lời ít ý nhiều: "Ra mở cửa cho chị với, vừa nãy đi bàn chuyện với một công ty quảng cáo, vừa lúc đi qua nhà em, tiện đường mang luôn kịch bản cho em đây."

Tiếng giày cao gót "lộc cộc" từ đầu bên kia lọt vào tai, Trì Yên vừa đáp lại chị vừa đi xuống lầu, lúc đến phòng khách vừa hay nghe được tiếng gõ cửa vang lên.

Cùng lúc đó, điện thoại cũng bị Khương Vận cúp luôn.

Trước đó Trì Yên đã nghe Khương Vận nói qua mấy kịch bản chị nhận được cho cô, mỗi loại đều không giống nhau, điểm giống nhau duy nhất có lẽ là mỗi nhân vật đều hợp với Trì Yên, đều là nữ phụ số 6, dùng 1 tay cũng không lên hạng được.

Khương Vận lần này mang theo hai kịch bản đến, từ biên kịch đến đạo diễn đều là những vị nổi tiếng trong ngành.

Vai chạy cờ rước võng cũng không tệ, chỉ kém mỗi vai nam nữ chính, Khương Vận cố ý giành vé trống vai nữ số 6 cho cô.

Phim này là cùng loại với nguyên bản 《 Liêu Trai Chí Dị 》 , đều từ mấy chuyện xưa xâu chuỗi lại thành.

Đất diễn nhân vật của Trì Yên thật ra cũng không ít như Khương Vận nói, là một nữ 2 trong một chuyện nhỏ.

Bởi vì là phim huyền nghi, nên có không ít cảm giác ghê rợn, mỗi nhân vật bên trong đều thấy không bình thường.

Đặc biệt là Trì Yên, yêu cầu đóng vai một nữ giáo viên trẻ tuổi biến thái.

Nữ giáo viên mặt ngoài đơn thuần tốt đẹp giống như tiểu bạch thỏ, nhưng sau lưng lại là kẻ biến thái chuyên ngược đãi học sinh.

Trì Yên xem hình tượng nhân vật mà thấy đầu to ta luôn, trước khi thấy kịch bản, cô đã nghe Khương Vận không chỉ một lần lập đi lập lại rằng nhân vật này rất hợp với cô.

Cô vốn cảm thấy khá tò mò, ai ngờ hôm nay đọc kịch bản rồi lại là một nhân vật khó nói như thế.

Trì Yên lật lật ra sau, xác nhận nữ giáo viên này rõ ràng là bại hoại tận tàng đáy của xã hội, căn bản không thể xoay người được nữa mới khếp kịch bản vào.

Khương Vận xinh đẹp dựa vào sô pha uống sữa chua, thấy cô xem xong mới hỏi: "Thế nào, có phải rất hợp với em không?"

“.....”

Trì Yên nghi ngờ: “Chị, chị thật sự xem kịch bản rồi chưa?”

“Tiểu Trì chị nói cho em biết, em mà diễn vai nữ giáo viên biến thái này thì tuyệt đối không có vấn đề.”

Trì Yên không tiếp nhận được loại phim thể này.

Trước kia tuy rằng cô cũng có diễn qua vai nữ thứ ác độc, nhưng cái vai nữ phụ ác độc đến tận xương tủy thể này thì quả thật là chưa từng tiếp xúc, Trì Yên cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận nổi: "Chị....."

“Tiểu Trì, cái em cần chính là một bộ phim có thể chứng minh được thực lực của mình.” Khương Vận ném hộp sữa chua vào thùng rác, vào chuyện chính một cái là dáng vẻ thay đổi hoàn toàn, "Trailer bộ phim em đang diễn đã tung ra rồi, hiện tại không ít dân mạng nói em với nữ chính đều là bình hoa, kĩ thuật diễn còn không bằng phim online."

Khương Vận dừng một chút, “Tuy rằng trailer còn chưa đến 3 phút, em và nam số 2 cũng không có đến nửa phút.”

Trì Yên có thể hiểu lời Khương Vận nói.

Hiện tại xã hội này chính là như vậy, đại đa số dân mạng đều có sẵn ác ý với nữ diễn viên, so sánh trên dưới, nhưng lại khá dễ chịu với nam diễn viên.

Vết xe đổ có không ít.

Ví như trước đó không lâu có một nữ diễn viên, vốn dĩ cả giá trị nhan

sắc lẫn kĩ thuật diễn đều ở tuyến trên, kết quả diễn một bộ phim thần tượng xong lại bị chửi không ra gù cả.

Mà nam diễn viên diễn đôi với cô ấy, tìy là toàn bộ quá trình đều để mặt than nhưng vì đẹp trai, nên cứ thế mà thành tiểu sinh lưu lượng, cho dù phim tiếp theo có là rác rưởi, vẫn luôn có fans ủng hộ, rất ít khi xuất hiện tình huống bị điểm liệt đó.

Kết quả diễn xuất của nam diễn viên này chẳng tiến bộ được gì, mà cái nữ diễn viên kia, bị chửi nhiều, cuối cùng dứt khoát đổi sang làm diễn viên bên phim hài.

Trì Yên cũng không thích cái loại phim thần tượng anh anh em em lắm, cả bộ đều là vấn đề yêu đương, cảnh thân mật trên màn ảnh khăng định không ít, cô lại cúi đầu lật lật kịch bản.

Mỗi câu trên kịch bản đều là khái quái về nhân vật, đủ thấy bút lực của biên kịch quả không tệ.

Ngón tay Trì Yên động động, gấp lại một góc kịch bản.

Khương Vận lại khôi phục giọng điệu lúc trước, lần này lại ôn hòa như một chị gái thực thụ: "Tiểu Trì, em cẩn thận suy nghĩ xem."

"Em chắc cũng biết, chị không quá muốn cho em nhận mấy phim về tình yêu, không phải vì có nhiều cảnh thân mật khiến Tiểu Dịch không thích mà chủ yếu là con đường thần tượng sẽ không được lâu dài. Hơn nữa mấy hôm trước đạo diễn có gửi một đoạn phim qua, chị xem. một lần đại khái cũng có thể phát hiện ra em không quen lắm với kiểu phim như thế."

Sự cân bằng trong lòng Trì Yên đã bắt đầu nghiêng nghiêng, thấy Khương Vận rất có lí, cũng không do dự nữa, trước tiếp gật đầu.

Khương Vận đối với sự thông minh của Trì Yên rất thích, chị sờ sờ đầu Trì Yên, "Ngoan như vậy, có phải đỡ để cái tên Khương Dịch biến thái hay ghen tị kia tra tấn em không."

Trì Yên không có lời gì để nói, "....."

Khương Vận: "Đúng rồi Tiểu Trì, Khương Dịch nói với chị, hôm nay đưa em tới Giang Nam nhất phẩm một chuyến."

Trì Yên đã khá lâu rồi không về Giang Nam nhất phẩm.

Nếu không phải lần này Khương Vận nhắc tới, thậm chí cô đã quên Khương gia còn có một người không thích cô- Khương Bác Đào.

Khương Vận đại khái cũng nghe Khương Dịch nói qua, khó được dịu dàng an ủi cô: "Yên tâm đi, bác gái chị lôi bác trai ra nước ngoài du lịch rồi."

Trì Yên: "....."

Cô càng lúc càng không hiểu nguyên nhân Khương Dịch gọi cô qua.

Trì Yên kinh ngạc nhìn Khương Vận, người sau chỉ buông tay: "Chị chỉ phụ trách đưa em qua thôi."

*

Lúc Khương Vận dừng xe lại, hoàng hôn vừa lúc hoàn toàn chìm vào sau dãy núi phía xa.

Lúc chạng vạng, sắc trời dần muộn.

Toàn bộ khu biệt thự vì ở vùng ngoại thành, nên yên tĩnh hơn nhiều so nội thành, lúc này chỉ ngẫu nhiên mới truyền đến vài tiếng mèo kêu, làm bốn phía càng trở nên an tĩnh.

Buổi tối Khương Vận có hẹn, cũng không định đi vào, sau khi mở cửa xe cho cô, đã nhanh chóng rời đi.

Trì Yên đứng bên ngoài ấn chuông cửa, sau khi vang hai tiếng có một bác gái trung niên ra mở cửa.

Cô đối với người cùng giới thì ấn tượng cũng khá sâu sắc, vẫn nhớ rõ đây là người giúp việc của Khương gia, chắc cũng phải làm ở Khương gia mấy năm rồi, cũng biết nhìn người mà đối đãi, thấy cô thì đặc biệt nhiệt tình đón vào.

Trì Yên đi theo phía sau, người giúp việc đi phía trước câu được câu không trò chuyện với cô: “Tiểu thiếu gia về một lát rồi, vừa rồi lúc tôi chuẩn bị cơm chiều, còn chuẩn bị riêng đồ cô thích ăn nữa.”

Trì Yên cười một chút, coi như đáp lại.

Khương Dịch gọi cô tới nơi này, không thể chỉ vì ăn một bữa cơm chiều được.

Quả nhiên cửa vừa mở ra, Trì Yên liền phát hiện điểm không thích hợp.

Bác giúp việc lấy đôi dép lê từ tủ giày ra cho cô đổi, Trì Yên đứng yên bên cạnh cửa, có thể nghe thấy được bên trong truyền ra tiếng nói.

Giọng nam là Khương Dịch, giọng nữ ngoài Khương Du Sở, còn có một người khác.

Hán ngữ của người nọ nói không lưu loát, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nghe hiểu ý cô ta, Trì Yên cảm thấy có chút quen, nhưng lại không nhớ ra đã nghe ở chỗ nào.

Cô đứng ngây gần nửa phút, mãi đến khi bác giúp việc nhắc nhở, Trì Yên mới thấy có lỗi, lên tiếng rồi đổi giày đi vào.

Trong phòng khách có 3 người đang ngồi, Khương Dịch và Khương Du Sở ngồi đối diện cô, mà một người phụ nữ khác lại đưa lưng về phía cô, mái tóc màu nâu. Trì Yên càng nhìn càng thấy quen.

Vẫn là Khương Du Sở nhìn thấy cô trước, ánh mắt lóe lên rồi quay đầu nhìn Khương Dịch: "Anh, vợ anh đến."

Khương Dịch lúc này mới nâng mắt lên.

Trì Yên cũng không chờ anh gọi, rất tự giá đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, lại vừa nhắc đầu, nhìn rõ người phụ nữ đối diện.

Không phải tóc vàng mắt xanh, nhưng cũng có thể nhìn ra không phải người Trung Quốc chính cống.

Là người phụ nữ Trì Yên gặp ở bữa tiệc từ thiện lần trước

Nếu trí nhớ cô không xuất hiện sai lầm, người phụ nữ này hình như là bạn của Thẩm Ninh.

Vậy hôm nay xuất hiện ở chỗ này.....

Ngay lúc Trì Yên thiếu chút nữa cho rằng Thẩm Ninh cũng ở đây, Khương Du Sở đã mở miệng, là nói với người phụ nữ kia: "Chị hai, hôm nay chị muốn ở lại ăn cơm chiều không?"

Hốc mắt Trì Yên căng lớn chút, có chút không thể tin được.

Cô biết Khương Dịch có ba chị gái, nhưng không biết ngoại trừ Khương Vận, còn có một chị gái con lai đấy.

Người phụ nữ kia từ đầu đến cuối cũng chưa rời mắt khỏi mặt Trì Yên, ba phần đánh giá, bảy phần khinh miệt.

Hắn là cô ta rất khinh thường Trì Yên.

Trì Yên duỗi tay chạm chạm cằm, còn đang suy nghĩ có nên đánh đòn phủ đầu không, Khương Dịch đã nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Đói chưa?”

Cô buông tay sờ bụng, thành thành thật thật mà đáp: “Có chút.”

Thời tiết càng nóng, chứng thèm ăn của cô lại càng không tốt.

Giữa trưa nay ăn ít cơm, nhưng lại uống kha khá sữa chua, lúc này dạ dày trống rỗng, có chút khó chịu.

Khương Du Sở duỗi tay quơ quơ trước mặt người nọ: “Chị hai, có phải vì chị dâu em quá đẹp, nên chị không rời được mắt không?”

Trì Yên: “.....”

Thật đúng là khó được, lúc còn sống mà lại nghe được những lời này từ miệng Khương Du Sở.

Tiếng Trung của người nọ tuy rằng không tốt, nhưng năng lực lý giải lại rất mạnh, căn bản không cần thời gian phiên dịch trong đầu, trực tiếp đáp: “Chị nhìn còn kém ca Thẩm Ninh.”

Cô ta nói rồi cầm lấy túi đi ra cửa, “Chị hện Thẩm Ninh ăn cơm rồi, cơm chiều không ăn với mọi người được.”

Khương Du Sở hướng về phía bóng dáng người phụ nữ mắt tròn trắng, chờ sau khi tiếng đóng cửa vang lên mới “Phi” một tiếng: “Thật đúng là tự cho mình là nhất!”

Cách Khương Dịch ở trung gian, Trì Yên thăm dò nhìn Khương Du Sở liếc mắt một cái.

Khương Du Sở hiểu ý cô, nhanh chóng chạy sang ngồi cạnh Trì Yên, Trì Yên vì nhường chỗ cho cô nàng, chỉ có thể dịch lại phía Khương Dịch, hai người dán lại gần nhau, Khương Dịch lại không có mắt hiểu ý, chả có ý định dịch ra chút nào.

Trì Yên lại nhanh chóng thành ngồi trên đùi anh, thân thể hai người cách một lớp vải dính lại với nhau, thậm chí Trì Yên còn cảm nhận được tay anh đang làm loạn trên eo cô.

Da đầu cô lập tức có chút tê dại, may mà Khương Du Sở chỉ lo nói, không chú ý tới hai người bọn họ có điểm không thích hợp lắm

“Chị dâu em nói cho chị biết, vừa nãy là con gái thứ hai nhà chú em, chú em ấy à, người này tương đối phong lưu, lúc trẻ.... không đúng, ngay cả hiện tại, cũng đi gieo giống khắp nơi, nhưng có thể nảy mầm lên thì chỉ có ba thôi, chị em..... chính là Khương Vận, cái này liền không cần phải nói, là do thím em khó sinh mà cố sinh ra, còn hai người khác_____”

Khương Du Sở “Hừ” một tiếng, “Đều là mấy người lêu lổng bên ngoài sinh.”

Xem ra không chỉ Khương Dịch, Khương Du Sở cũng chỉ có tình cảm tốt với một chị gái là Khương Vận thôi.

Khương Du Sở đáp tay lên đùi Trì Yên, sau đó nhìn Khương Dịch: “Anh, chúng ta như vậy thật sự được sao?”

Người đàn ông lạnh mắt nhìn cô: “Bỏ tay ra.”

Khương Du Sở lập tức lùi tay về, quy quy củ củ nắm chặt, tự nắm tay mình.

Trì Yên có chút ngốc: “Hai người..... làm sao?”

“Tháng này có một giải đấu thiết kế lớn, mấy hôm trước Khương Mẫn về nước chắc cũng là vì chuyện này, vừa vặn hai tháng trước Thẩm Ninh đã đem bản thảo thiết kế gửi cho em một phần, sau đó hôm nay lúc Khương Mẫn đến đây, em cố ý nói bản thảo để trên bàn trà.....”

Khương Du Sở nói rồi cúi người lấy bản thảo trên bàn trà lật lật qua, “Quả nhiên bị chị ta cầm đi.”

Hai tháng trước, quan hệ của Khương Du Sở và Thẩm Ninh vẫn chưa tệ lắm.

Thẩm Ninh muốn ở bên Khương Dịch, trước tiên nhất định xuống tay bên Khương Du Sở, lúc ấy vì biểu đạt không chuyện gì không nói với Khương Du Sở, nên mỗi lần thiết kế bản thảo đều sẽ chia cho Khương Du Sở xem cùng

Cho dù Khương Du Sở làm tin tức, căn bản không nghĩ xem thiết kế gì gì đó.

Cô vốn định đều để xuống đáy hòm, cũng không ngờ hôm nay sẽ dùng tới.

Điều duy nhất Khương Du Sở không nghĩ ra chính là, Khương Dịch vì sao đột nhiên muốn chinh Khương Mẫn.

Cô nàng nhìn Khương Dịch, bởi vì vấn đề tư thế, không nhịn được lại để tay lên đùi Trì Yên, "Anh, chị ta đặc tội anh thế nào?"

Khương Mẫn và Khương Vận quan hệ không tốt, do yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên hai anh em Khương Dịch cũng đều có quan hệ không tốt với Khương Mẫn.

Nhưng dù không tốt, đây cũng là lần đầu tiên Khương Dịch bắt Khương Mẫn.

Khương Du Sở nghĩ tới nghĩ lui, may mắn đầu óc xoay chuyển cũng đủ nhanh, nhìn về phía Trì Yên: "Chị dâu, chị ta đặc tội chị à?"

Trì Yên cũng không định gạt Khương Du Sở, nói đơn giản chuyện bộ lễ phục một lần.

Cái váy kia đến bây giờ vẫn được cất giữ cẩn thận, khóa kéo sau lưng rõ ràng là bị người ta cố ý cắt mở từ trước, khóa kéo là đồ đều, mặc lên người trong thời gian dài, mài mòn sẽ càng lúc càng nhiều, dễ dàng bị hỏng.

Trì Yên vốn dĩ cho rằng Khương Dịch sẽ không để ở trong lòng, dù sao qua một lúc, cũng không thấy anh nhắc đến vấn đề ấy nữa.

Khương Du Sở cả kinh cắn móng tay: "Nhìn không ra a, Thẩm Ninh lại hư như vậy?"

Trì Yên không tỏ ý kiến.

Thẩm Ninh người này..... Khả năng chỉ là xấu xa với cô thôi.

Trì Yên cùng Khương Dịch ở Giang Nam nhất phẩm ăn cơm chiều.

Trì Yên ăn không nhiều, nhưng vẫn bị Khương Dịch buộc uống hai bát đu đủ hầm sữa.

Khương Du Sở ngồi đối diện cười, vẻ mặt ái muội: “Mẹ em có nói, ăn chỗ nào bổ chỗ đấy.”

Khương Dịch cũng không phản bác: “Ngoan, ăn nhiều một chút.”

Trì Yên: “.....”

Bên tai cô nóng lên, cúi đầu xuống bộ ngực không tính là nhỏ lắm của mình, lập tức không muốn ăn nữa.

Lúc 9h tối, Khương Dịch và Trì Yên mới rời khỏi Giang Nam nhất phẩm.

Bụng Trì Yên ăn đến sắp nổ ra luôn, một bước cũng không muốn đi, leo lên người Khương Dịch cũng không muốn dậy.

Khương Dịch cũng rất nghe cô, cô không muốn đi anh liền cõng cô ra xe.

Trong miệng Trì Yên đều là mùi sữa, lúc nói chuyện, hô hấp phả lên tai anh, vừa mang theo một loại ấm áp tinh khiết, vừa thơm: "Chị Khương Vận nhận cho em một bộ phim rồi."

Anh thấp thấp đáp: “Ân.”

“Không có cảnh thân thiết nào.”

Trì Yên dừng một chút, giọng càng mềm càng nhẹ: “Anh vui không..... Ông xã?”

Chương 50

Trì Yên cảm thấy hình như mình uống phải sữa giả rồi.

Sau khi nói xong, giọng cô thấp đến mức đã có chút nghe không rõ, âm cuối không hề bị nâng lên mà còn bị cô ép xuống.

Cánh tay Trì Yên dùng sức, tay ôm cổ anh càng thêm chặt.

Không biết là do thời tiết quá khô nóng hay là do da mặt cô quá mỏng, lại như có một cỗ khí nóng vọt lên tận tới mặt.

Cô chôn mặt sau cổ anh, hoảng hốt nghe thấy tiếng anh thâm thấp cười: "Ân."

Từ trước đến nay, Khương Dịch không có nhiều ý kiến về việc Trì Yên quay cái gì. Nhưng không có ý kiến không có nghĩa là anh thấy vui khi thấy cô đi quay.

Rốt cuộc thích lâu như vậy, nhìn thấy cô thân thiết với gã đàn ông khác sẽ khó tránh khỏi không vui.

Cho dù anh tinh tường biết đóng phim khác với thực tế.

Nhưng cũng không có biện pháp, Trì Yên thích, anh cũng yêu ai yêu cả đường đi lối về mà thích thôi.

Nghe được đáp án mình muốn, Trì Yên cảm thấy khá mỹ mãn, đứng đưa chân hừ ra một cái bắt đầu ngâm nga giai điệu hát.

Giọng của cô rất dễ nghe, không giống Tống Vũ, ngũ âm không đầy đủ, nghe cô ngâm nga giai điệu thôi cũng là một loại hưởng thụ

Ánh đèn đường màu vàng cam tỏa ra, phủ kín cả con đường, Khương Dịch cống cô từ từ bước, rõ ràng hôm nay căn bản không hề uống rượu, lại giống như bị say, suy nghĩ chẳng được gì.

Trì Yên ở sau lưng hỏi anh: “Khương Dịch, anh thích em sao?”

“Thích.”

“Thích bao nhiêu?”

Khương Dịch cong môi: “Muốn thích bao nhiêu thì thích bấy nhiêu”

Trì Yên hừ nhẹ, khoe miệng cong cong, lại lẳng yên không nói.

.

Trên đường về, Trì Yên mơ mơ màng màng buồn ngủ cả một đường.

Cô không thích gió điều hòa lắm nên mở hết cửa xe ra, để gió bên ngoài thổi vào, sau khi cần quét cả xe một lượt lại thổi qua bên Khương Dịch, đi ra.

Trì Yên ngủ gật nửa ngày, lại không thể nào ngủ được_____ mí mắt nhẹ nháy, làm lòng cô đều thấy bất an.

Hôm nay thời tiết ban ngày khá tốt, vạn dặm không mây, nhưng đến buổi tối thì lại hơi oi bức, oi một lúc rồi lại mưa to một hồi.

Trì Yên dùng ngón tay nâng mí mắt lên, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng cây lay động, cửa sổ xe mở ra, hình như đã có giọt nước khô nóng nháy xuống, ngẫu nhiên bắn lên mặt Trì Yên mấy giọt.

Trời mưa vẫn chưa to lắm.

Thời tiết không tốt, trong lòng Trì Yên càng như bị nhét thêm nhúm bông, mềm mại, hít thở đều không thông.

Lại nghiêng đầu Khương Dịch, ánh mắt anh vẫn nhìn về phía trước, chuyên chú lái xe.

Trì Yên nhìn chằm chằm sườn mặt của anh nửa phút, vừa mới đem tầm mắt thu lại, mắt lại bị ánh đèn lung lay chiếu tới, cũng không biết xe đối diện bị làm sao, chạy lung tung chọt lao lại đấy.

Quả nhiên có chuyện không tốt xảy ra.

Trì Yên theo bản năng quay đầu nhìn Khương Dịch, việc ngoài ý muốn tới quá nhanh, cô chỉ tới kịp nhìn thấy Khương Dịch đánh tay lái về phía mình một chút, còn chưa kịp phản ứng lại, “Phanh” một chút, một tiếng động lớn vang lên bên tai, trước mặt Trì Yên tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Trì Yên tỉnh lại đã là hơn 12h đêm

Cô thể nhưng không bị thương nặng, chỉ có chân trái bị cọ nên bị xước da, đầu bị đụng nhẹ, bây giờ thấy hơi choáng váng.

Phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, Trì Yên mới vừa giật giật ngón tay, đã làm người đang ghé vào giường cô tỉnh dậy.

“Tiểu Trì, có thấy không thoải mái ở đây không?”

Phòng bệnh không bật đèn, Trì Yên ngốc lẳng nghe ra đây là giọng Khương Vận.

“Chị, em không sao.....” giọng Trì Yên khô khốc, “Khương Dịch đâu?”

Dựa theo động tác đánh tay lái của Khương Dịch, anh chắc chắn bị thương nặng hơn Trì Yên nhiều, Trì Yên vừa nghĩ đến ngực đã thấy khó chịu.

Khương Vận càng không nói, cô lại càng lo lắng không yên, trở tay cầm Khương Vận tay, âm cuối cực run: “Chị.....”

“Khương Dịch đã chuyển sang phòng bệnh thường rồi, chắc ngày mai sẽ có thể tỉnh lại thôi.”

Trì Yên cắn cắn khóe môi, đau.

Căn bản không phải đang nằm mơ..... Còn không bằng đang nằm mơ cho xong.

Trước mắt cô một mảnh mơ hồ, hơi nước kết thành một tầng ở hốc mắt, sau đó lại chảy dài xuống.

Khương Vận có chút hoảng, ôm chầm lấy cô vỗ nhẹ lên bả vai an ủi: “Tiểu Trì em không cần khẩn trương như thế, Khương Dịch thật sự không có việc gì.”

Trì Yên không nói lên lời, lúc khóc cũng phần lớn là vô thanh vô tức, an an tĩnh tĩnh, nếu không phải Khương Vận vừa rồi thấy cô rút nước mắt, thậm chí căn bản nhìn không ra cô đang khóc.

Khương Vận khẽ vuốt lưng cô: “Thật sự không nghiêm trọng như vậy đâu”

Thấy Trì Yên vẫn không nói lời nào, Khương Vận lại thở dài: “Thật sự không tin, ban ngày tự em đi xem đi.”

Đã bằng này tuổi rồi, Khương Dịch cũng đã trải qua nhiều sóng gió cuộc đời, khuyên can mãi cuối cùng cũng dỗ được Trì Yên.

Phòng bệnh chỉ có hai người, lúc này Khương Vận mới yên lòng, cũng bò lên trên giường đi nghỉ ngơi một lát.

Buổi tối Trì Yên ngủ không yên, liên tiếp mơ vài ác mộng, sau khi tỉnh lại, ngoài trừ tim đập nhanh căn bản lại không nhớ rõ gì cả

Khương Vận dậy còn sớm hơn cô, sau khi chờ Trì Yên dọn dẹp xong, chị đã mang ít đồ ăn sáng vào.

Ăn mà không biết mùi vị gì, Trì Yên chỉ thất thần ăn mấy miếng đã buông chiếc đĩa.

Khương Vận: “Ăn no rồi à?”

Trì Yên gật đầu, sắc mặt cô không tốt lắm, tái nhợt đến mức có thể so với tấm ga trải giường trắng tinh trên giường bệnh luôn.

Khương Vận gật gật đầu, cũng buông chiếc đĩa: “Bệnh viện bên này chị trông cho, em cứ đi làm việc của mình đi.”

Hôm nay Trì Yên có lịch làm việc.

Đoàn phim hôm nay muốn tham gia quay một gameshow, không phải

phát sóng trực tiếp, phải chờ khi phim truyền hình phát rồi mới phát chương trình này

Kế hoạch đã lập từ vài ngày trước, không thể vì một người là Trì Yên mà thay đổi được.

Thấy Trì Yên không có phản ứng gì, Khương Vận điểm điểm gáy cô: “Ngốc rồi à? Khương Dịch nếu có chuyện gì, chị chặt đầu xuống cho em làm cầu đá được không?”

“Được rồi được rồi, trang điểm lại đi.” Khương Vận mở túi hoá trang ra, lại lấy son son phấn phấn ra, “Sau khi quay xong chắc vẫn sẽ còn phỏng vấn đấy, chuẩn bị thật tốt nhé!”

Trì Yên hữu khí vô lực đáp “Ân” một tiếng, tùy ý để Khương Vận lấy bông dậm phấn làm loạn trên mặt mình một trận.

Cô không yên tâm Khương Dịch, trước khi đi ghi hình tiết mục vẫn phải bảo Khương Vận đưa mình đi nhìn thoáng qua phòng bệnh.

Trên giường bệnh người đàn ông hô hấp vững vàng, sắc mặt so với tưởng tượng của cô thì tốt hơn một chút, mặt mày vẫn sạch sẽ đẹp đẽ, nhìn so bình thường lại dịu dàng hơn rất nhiều.

Trì Yên đứng bên cạnh một hồi lâu, hốc mắt có chút nóng lên, mãi đến khi thời gian thật sự không còn sớm nữa, bị Khương Vận kéo ra, vừa lúc lại có nữ bác sĩ đi qua, nhìn cô liếc một cái, “Người nhà bệnh nhân sao?”

Cô giương mắt, hốc mắt đỏ lên, đáy mắt vẫn ướt đẫm, vị bác sĩ kia cũng không quen biết cô, thấy cô phản ứng như vậy mới cảm thấy là lạ, không nhịn cười cười: “Anh ta thật sự không có việc gì, không cần lo lắng như vậy đâu.”

Lúc này Trì Yên mới yên lòng một chút, kéo dài đến tận bây giờ, thời gian đã không còn sớm nữa, cô bị Khương Dịch lôi lên xe, "Đi thôi!"

.

Tiết mục bắt đầu ghi hình lúc 11h.

Đoàn phim chỉ mời có nam nữ chủ với nam nữ số 2, cùng với hai ca sĩ hát nhạc phim mà thôi.

Quan hệ của Trì Yên với nữ chính rất bình thường, có thể là bị đạo diễn so sánh với Trì Yên nhiều lần, nữ chính nhìn cô không vừa mắt cũng không phải ngày một ngày hai.

Trì Yên lười giao lưu cùng loại người này, đặc biệt hôm nay cô chẳng muốn nói lời nào cả

Hôm nay ghi hình rất thuận lợi, cho dù toàn bộ hành trình Trì Yên đều thất thần, nhưng may thay, khung hình của cô cũng không nhiều lắm, nên cơ bản không xảy ra vấn đề gì lớn.

Gameshow tổng cộng hơn 1 tiếng, từ diễn tập trước, đến sau đó chính thức quay, lại thêm cắt nối biên tập, liên tục quay từ 11h đến hơn 5h.

Mặt Trì Yên có chút cứng lại luôn, vất vả chống đỡ được đến khi kết thúc, vừa muốn rời đi lại bị nam số 2 túm lấy, "Trì Yên, còn phỏng vấn nữa."

Trì Yên chỉ nói cảm ơn, lại ngồi về chỗ

Đối tượng phỏng vấn chủ yếu là hai nam diễn viên, đến nỗi Trì Yên

và nữ chính, chỉ ngẫu nhiên bị hỏi một hai vấn đề nhỏ mà thôi.

Mặt Trì Yên không biểu cảm ngồi nghe, mãi đến khi người chủ trì đột nhiên dời microphone về phía cô và nữ chính, hỏi vấn đề cực kì xảo quyệt: “Bị dân mạng đánh giá là bình hoa, xin hỏi hai vị cảm thấy dân mạng nói có lý không? Hai vị đánh giá kĩ thuật diễn của bản thân thế nào?”

Nụ cười của nữ chính lập tức cương cứng bên khóe miệng, đối lập hoàn toàn, Trì Yên lại bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nhàn nhạt nhìn người chủ trì liếc mắt một cái, không lên tiếng.

Lúc trước Khương Vận nói qua sẽ có phỏng vấn, trước đó còn chuẩn bị cho cô phương án đối đáp lại mấy vấn đề nữa.

Kết quả người chủ trì này giống như cố ý làm người ta khó xử, chuyên chọn loại câu hỏi không dễ trả lời.

Cũng may tuy rằng hôm nay đầu cô phản ứng chậm, nhưng vẫn có thể phản ứng lại, mím môi dưới, giọng điệu lạnh nhạt: "Về vấn đề kĩ năng diễn xuất, một ngàn người sẽ có một ngàn cách nhìn khác nhau, nếu để tôi tự đánh giá chính mình_____ chủ quan mà nói, tôi cảm thấy có thể qua được, khách quan mà nói..... tôi không có cách nào tự đánh giá chính mình."

Microphone lại chuyển hướng sang nữ chính, nữ chính ha hả cười, cơ hồ muốn khen mình lên mây luôn.

Trì Yên nghe bên tai trái, ra bên tay phải, biểu cảm trên mặt cô vẫn lạnh lạnh, trộm liếc điện thoại một cái, lại nghe thấy Lục Chi Nhiên nói thay cô mấy lời: "Từ góc độ của một tiền bối vào giới sớm hơn mấy năm mà nhìn thì tôi cảm thấy kĩ thuật diễn của Tiểu Trì không tồi."

Thật vất vả chờ đến lúc ảnh đế mở miệng, người chủ trì lập tức thừa thắng xông lên: “Vậy kỹ thuật diễn của nữ chính thì sao?”

Lục Chi Nhiên cười nhàn nhạt, không đáp.

Thật vất vả đợi đến khi phỏng vấn kết thúc, sau khi tất cả thiết bị ghi hình tắt đi, bà vai Trì Yên hơi sụp xuống, trước khi rời đi, lại khách khách khí khí cảm ơn Lục Chi Nhiên.

Lục Chi Nhiên có chút buồn cười: “Cảm ơn anh khen kỹ thuật diễn của em tốt à?”

Trì Yên gật gật đầu, ngay sau đó hìn đồng hồ, “Em còn có việc, lần sau có cơ hội gặp lại.”

Lời nói là nói như vậy, nhưng trong lòng Trì Yên lại rõ ràng, cô với Lục Chi Nhiên không cùng cấp bậc, các loại họp báo hẳn đuổi cũng không đến gần, phim truyền hình chắc cũng sẽ không lại có phim quay cùng nhau nữa.

Mà câu “Có cơ hội gặp lại” này, cũng không biết sẽ kéo đến ngày tháng năm nào nữa.

Chuyện Trì Yên bị tai nạn giao thông cũng không có nhiều người biết, bao gồm có Bạch Lộ, lúc gọi điện đến giọng điệu không có gì đặc biệt cả.

“Bảo bối nhi, cậu còn nhớ rõ chuyện 《 nhiếp hồn 》 dừng quay không?”

Trì Yên đã đem xe đi sửa, cô cũng không định nói chuyện tai nạn giao thông cho Bạch Lộ, chỉ đáp: “Nhớ chứ.”

Bạch Lộ: “Nam chủ trước kia là nam thần của cậu, bởi vì ngừng quay, mấy hôm trước tạp chí của bọn tớ có theo dõi một chút, Lục Chi Nhiên sắp tới có nhận một bộ huyền nghi”

Trì Yên hỏi: “..... 《 Người dẫn đường 》 ?”

“Thông minh!” Bạch Lộ lại hỏi: “sao cậu biết?”

Cô còn có thể làm sao mà biết được..... Bởi vì Khương Vận đã đưa kịch bản cho cô đó, chính là 《 Người dẫn đường 》 .

Càng trùng hợp hơn là, hôm nay Trì Yên quay xong tiết mục, mới nói Lục Chi Nhiên hẹn có cơ hội gặp lại.

Vậy mà, cơ hội lập tức tới rồi đó

Chương 51

Thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có; thế giới nhỏ bé, không trùng hợp không nên chuyện.

Sau khi cúp điện thoại, Trì Yên mở cửa xuống xe.

Tối hôm qua sau khi mưa một trận, hôm nay, trời lại trong.

Gần 6h chiều, mặt trời mới có dấu hiệu lặn xuống, không khí vẫn ẩm đạm khô nóng.

Trước khi vào bệnh viện, Trì Yên mở phần liên hệ gần nhất, gọi cho Khương Vận.

Hôm nay cô bận đến 6-7 tiếng lặn, bận đến mức đầu óc choáng váng muốn phình to lên luôn, sau khi gọi đi mới phát hiện gọi sai mất rồi.

Đây là số Trì Nhiên mà.

Lúc quay chương trình có tắt âm, trên đường đi đã bỏ lỡ điện thoại của Trì Nhiên.

Sau khi Trì Yên phát hiện gọi sai, cũng không cúp máy, vừa đi vào bệnh viện, vừa chờ người kia bắt máy.

Sau khi điện thoại vang lên một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy một giọng nữ dịu dàng nhắc nhở, sau đó ngưng hẳn.

Trì Yên không tiếp tục gọi nữa, ngược lại gọi cho Khương Vận.

Khương Vận tiếp rất nhanh, hẳn là vì nhận điện thoại nên ra khỏi phòng bệnh, sau một tiếng khép cửa “Chi a”, giọng Khương Vận có lẫn tiếng của y tá nào đó đang nói chuyện với người bệnh ngẫu nhiên cùng tiến vào. — —

“Tiểu Trì, làm sao vậy?”

“Chị, Khương Dịch.....”

Trì Yên đã lên lầu, xoay người một cái, đã nhìn ngay thấy Khương Vận bên này.

Cô đặt điện thoại bên tai, khóe miệng mới giật giật, Khương Vận đã tiếp lời: "Tĩnh một lúc rồi, bình thường cả."

Khương Vận hướng cô làm động tác “OK”, “Bây giờ đang nghỉ ngơi, em qua nhìn xem đi.”

Trì Yên nghẹn khí nửa ngày lúc này mới phun ra, ấm áp mới dâng lên, cuối cùng sự bất an cùng bức bối nơi đáy lòng cũng lột ra, giống như thấy ánh mặt trời lần nữa vậy.

Khương Vận còn có việc gấp, sợ Trì Yên không quen đường, chỉ chỉ đầu phòng bệnh cho cô, lại trấn an vài câu sau đó mới rời khỏi bệnh viện.

Thật ra Trì Yên rất ấn tượng với vị trí phòng bệnh của Khương Dịch

Đi dọc theo hành lang, chính là phòng thứ hai gần cuối.

Bởi vì sợ ảnh hưởng đến Khương Dịch nghỉ ngơi, lúc Trì Yên đi vào đều rất nhẹ nhàng, rõ ràng đi một đôi giày cao gót, bước trên nền

bệnh viện trơn bóng, thế mà lại không hề phát ra tiếng động nào.

Quả nhiên như lời Khương Vận nói, Khương Dịch hiện tại vẫn an an tĩnh tĩnh nằm trên giường bệnh.

Trì Yên đến càng gần, bước chân bước lại càng nhẹ.

Hô hấp của anh vững vàng, trên trán có quần băng vải, cũng không giống dáng vẻ không chút máu nào lúc trước.

Trì Yên chậm rì rì thở ra một hơi buồn bực, động tác nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế bên mép giường, thân trên hơi cúi, tay chống cằm nhìn anh chăm chăm.

Một người lãnh đạm như vậy, bộ dạng an an tĩnh tĩnh ngủ vẫn dịu dàng đẹp mắt hơn nhiều so với kẻ khác.

Có thể bởi vì do tác dụng của thuốc, Khương Dịch ngủ rất say.

Trì Yên cũng không biết mình nhìn chăm chăm anh bao lâu, chỉ cảm thấy người này giống như càng nhìn càng thuận mắt.

Tối qua cô ngủ không yên, giữa trưa lại không được nghỉ ngơi, lúc này thấy hơi không chịu nổi, hốc mắt nóng lên đầu như say xe, bất tri bất giác nghiêng đầu ngã xuống.

Trì Yên là bị Khương Dịch đánh thức dậy.

Vì lúc trước có nắm tay Khương Dịch ngủ, cô ngủ lại nông, cho nên tay hơi giật một chút, Trì Yên liền đột nhiên bừng tỉnh.

Đầu cô còn hơi vụng, tầm mắt vẫn chưa rõ, lúc ngẩng mặt lên thấy mắt còn phấp phấp hơi nước mênh mang.

Trì Yên chớp chớp mắt, một hồi lâu mới phản ứng lại, “Khương Dịch.....”

Mãi đến khi lời nói ra khỏi miệng, Trì Yên mới phát hiện ra giọng mình hơi nghẹn lại, giống như đã lâu không uống nước vậy.

Người đàn ông rút tay ra khỏi tay cô, một tay chống giường, nhồm dầy, nửa dựa vào đầu giường, ánh mắt không mẫn không nhạt đảo qua cô một vòng, mở miệng: "Cô là ai?"

Trì Yên sững sốt, một lúc lâu sau cũng chưa thể phản ứng lại.

Cô biết lúc ấy Khương Dịch có thể là bị đụng đầu, nhưng cũng không ngờ va chạm thế lại trực tiếp đâm đến không quen mình luôn.

Lời Khương Vận nói anh đều bình thường cả lúc trước còn phảng phất quanh quẩn ở bên tai, Trì Yên dùng sức cắn môi dưới, rất nhanh đã thấy cảm giác đau đớn tràn ra.

Không phải cô ngủ mơ hồ đồ.

Trì Yên vẫn không dám tin, “Anh không biết em là ai sao?”

Khương Dịch gật đầu.

Không nói nhiều một chữ, tác phong hoàn toàn nhất quán với tính cách lãnh đạm.

Trong lòng Trì Yên trống rỗng, cảnh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, lại càng không dám tin, cô duỗi tay muốn chạm vào trán anh, còn chưa chạm đến đã bị tay anh giữ lại.

Giọng anh thanh thanh lãnh lãnh, mang theo nửa phần khó chịu: “Vị tiểu thư này, xin cô tự trọng.”

Tự trọng cái rắm.

Còn vị tiểu thư này..... Trì Yên hít sâu một hơi, suy nghĩ hoàn toàn bị loạn cả lên, không biết tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Khương Dịch duỗi tay nhỏ đống dây dợ đang cầm bắt tay xuống, xốc chân xuống giường, mới vừa đi ra ngoài không đến nửa bước, Trì Yên đã túm chặt lấy anh: “Anh đi đâu?”

Anh rũ mắt nhìn tay cô đang giữ chặt cổ tay mình, từ từ phun ra hai chữ: “Về nhà.”

“Anh biết nhà anh ở đâu sao?”

Cuối cùng Khương Dịch cũng giương mắt nhìn cô, cười như không cười: “Chứ không cô biết à?”

Trì Yên cảm thấy mình muốn điên rồi.

Cô dường như không thể chịu được án mắt như vậy của Khương Dịch, một tay vẫn đang buông bên người khế nắm chặt.

Anh lại hỏi: “Chủ động như vậy, là muốn về cùng tôi ư?”

Trì Yên hít sâu, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng: “Đi.”

Cô xoay người, cầm di động và chìa khóa xe, “Em biết anh ở chỗ nào, dù sao cũng tiện đường, vừa lúc đưa anh một đoạn.”

Lần này Khương Dịch không nói gì nữa. Trì Yên cầm chìa khóa đi trước, anh lại không nhanh không chậm theo sau, mày hơi nhíu, thần sắc không rõ.

Tới trước sảnh, Khương Dịch đi qua xử lý thủ tục xuất viện

Trì Yên cố tình chọn nơi ít người chú ý gọi điện cho Khương Vận, bên kia vừa nhận, cô cũng chưa thềm xưng tên lập tức vào thẳng chủ đề: "Chị, Khương Dịch anh ấy.... Có phải bị đâm hông đầu rồi không?"

Bên kia, Khương Vận vốn dĩ đang uống nước, thình lình nghe một câu như vậy, ngậm nước còn chưa kịp uống hết đã phun sạch lên bàn làm việc, "Sao, làm sao vậy?"

"Anh ấy không nhớ em là ai."

"Mất trí nhớ?" Khương Vận thốn thức, "Nhưng nó vẫn nhận ra chị mà a!"

Trì Yên: "....."

Thật là càng làm lòng người chua xót.

"Tiểu Trì trước em đừng gấp, có thể là tạm thời thôi, nói không chừng ngủ một giấc tỉnh lại, ngày mai lại tốt rồi."

Trì Yên hoàn toàn không biết nên đáp lại thế nào, vừa lúc thấy Khương Dịch làm xong thủ tục xuất viện đi qua, "Ân" vài tiếng, lại vội vội vàng vàng cúp điện thoại.

Trì Yên cảm thấy trước nay bản thân chưa từng chân chó như thế, đến cửa xe cũng là cô đi mở cho Khương Dịch.

Người nọ còn cảm kích, vẫn làm ra bộ mặt lạnh nhạt cười như không cười nhìn cô, Trì Yên bị nhìn mà tâm phiền ý loạn, đã sốt ruột lại ủy khuất, mái tóc dài cơ hồ bị cô vò thành cái ổ gà luôn.

Sợ lại bỏ qua chuyện gì quan trọng, từ sau khi ra khỏi phòng bệnh, cô đã mở chuông điện thoại sẵn, lúc dừng lại ở ngã tư chờ đèn, quả nhiên nhận được một cuộc gọi.

Như cũ là của Trì Nhiên.

Trì Yên dừng xe lại ven đường, mới vừa nhận điện thoại, đầu kia đã có giọng nam chui vào tai: "Chị, có phải chị quên mai là đại thọ 80 của ông nội rồi không?"

Trì Yên không còn lời gì để nói, "....."

Tuy rằng vạn phần không nên, nhưng cô quả thật là đã quên.

"Ông nội nhắc chị hơn một tháng rồi, hôm nay chị có thể về thăm ông không?"

Giọng Trì Nhiên mang theo nửa phần khẩn cầu, cùng với nửa phần ủy khuất.

"Đúng rồi, ông nói bảo chị đưa Khương..... Anh rể em tới nữa."

Trì Yên: "..... Được."

Trì Nhiên lập tức hưng phấn hẳn, "Chị, chị muốn ăn cái gì, đợi lát nữa em bảo phòng bếp làm cho chị!"

Trì Yên thuận miệng nói mấy món, nói xong lời cuối cùng lại bổ sung

một câu: “Chị còn muốn ăn quả xoài ngàn tầng.”

Cô nâng lên, liền thấy qua kính chiếu hậu, mà người đàn ông nhú lại một chút.

Không rõ ràng lắm, nhưng quả thật có nhú một chút — —

Trì Yên dị ứng với xoài.

Lúc trước cô còn không hiểu tại sao người này lại chỉ quên cô, vì vậy, giống như cần phải xem xét một chút.

Sau khi cúp điện thoại của Trì Nhiên, Trì Yên quay đầu xe

Khương Dịch nghiêng đầu nhìn cô: “Làm gì vậy?”

Trì Yên nhấp môi dưới, “Đi siêu thị mua ít đồ.”

Khương Dịch còn ở bên nhìn cô, ánh mắt đen láy, không thấy được đáy, cũng chẳng có tia sáng nào.

Trì Yên càng nắm chặt tay lái.

Gần Trì gia có đến mấy cái siêu thị, Trì Yên dứt khoát chạy xe trực tiếp đến siêu thị gia đình kia.

Sợ nhiều người sẽ bị nhận ra, cô không dám để Khương Dịch đi theo vào, sau khi vào siêu thị càn quét một vòng, ôm một túi đồ lớn đi ra.

Có thực phẩm chức năng cho ông nội, còn có một ít hoa quả.

Giữa đồng hoa quả, xoài chiếm một nửa, còn một nửa, là một quả sầu riêng.

Khương Dịch nhìn thẳng nhíu mày, cũng chỉ nhíu mày, nửa chửa cũng không nói.

Trước kia cô cũng không phát hiện ra đấy, Khương Dịch diễn cũng rất tốt đấy

Tuyệt đối không thua một tiểu sinh đang bạo nào cả.

Trì Yên lái xe chạy đến cửa biệt thự Trì gia, toàn bộ quăng đưng đi không nói một lời.

Mãi đến đúc dừng xe, Trì Yên mới giương mắt nhìn Khương Dịch một cái, khóe miệng nhẹ cong, ngọt ngào cười cười với anh, ngược lại cúi đầu nhìn quả sầu riêng kia: “Anh biết đây là em mua cho ai không?”

“Ai?”

“Anh.”

Khương Dịch: “Tôi không thích ăn.”

“Nhưng mà anh chắc rất thích quỳ.”

Khóe mắt Khương Dịch nhẹ trều một chút, “Vị tiểu thư này.....”

“Khương Dịch, anh diễn tiếp xem!”

Giọng Trì Yên không lớn, vừa ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước, chỉ chớp chớp mắt, nước mắt đã rớt xuống.

Cô hít một hơi, mở cửa xe, đồ cũng không xách theo, nhắc chân đã

đi xuống xe.

Càng nghĩ càng giận.

Trì Yên đi rất nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng Khương Dịch, còn chưa đi được mấy bước đã bị anh dễ như trở bàn tay ôm vào lòng.

Giọng anh thấp, nhưng lại dịu dàng không ít: “Bà xã, anh biết sai rồi, đừng giận được không?”

Chương 52

Không tức giận mới lạ đó.

Trì Yên căn bản không khống chế được bản thân nữa, nước mắt rơi càng nhiều, giống như không thể giữ lại được.

Trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có cách nào bình tĩnh lại, cô vừa tránh người vừa lạnh giọng: "buông em ra."

Vì thế Khương Dịch thật sự thả tay ra.

Trì Yên thu lại bước chân, lão đảo ngã về phía trước nửa bước, vừa vừa giơ tay lau nước mắt, đã bị anh ấn bả vai xoay người lại.

Khương Dịch ôm cô vào lòng, cầm nhẹ chống trên đỉnh đầu cô, "Bà xã ngoan, đừng khóc."

Dừng vài giây, anh lại bổ thêm một câu: "Ông xã biết sai rồi."

Giữa trưa nay Khương Dịch mới tỉnh, nằm trên giường nằm nửa ngày cộng một buổi tối, vốn dĩ đã cảm thấy khó chịu, kết quả mắt ra người đầu tiên thấy còn không phải người mình muốn gặp nhất.

Cô nhóc này cũng thật chuyên nghiệp, vốn dĩ sức khỏe đã không tốt, kết quả lần này mới bị tai nạn xe cộ, vừa quay đầu cái đã đi ghi tiết mục.

Lúc Khương Vận ở bên cạnh nói với anh, Khương Dịch mặt không biểu cảm mà nghe.

Vừa vặn TV bệnh viện vẫn mở, trên có chiếu một bộ phim Hàn quốc của năm, cốt truyện cầu huyết một người lại đến một người, cái gì mà bị tai nạn xe làm mất trí nhớ, cái gì mà ung thư đều lòi ra hết, Khương Vận còn ở bên cạnh xem đến là ngập tâm, "Quả nhiên mất trí nhớ là lí do tốt vạn năm không đổi."

Khương Dịch liếc vài lần.

Cũng không phải là lí do tốt sao..... Vốn dĩ nữ chính tránh xa nam chính cả ngàn dặm, sau khi biết nam chủ vì mình mà mất trí nhớ, lại đổi tính làm như một khác cũng không muốn rời.

Kết quả đổi đến trên người anh, không chỉ không làm cho Trì Yên nhiệt tình thêm ngược lại còn phải đi quỳ vỏ sò riêng.

Phim truyền hình quả nhiên đều là gạt người.

Khương Dịch vốn dĩ chỉ muốn trêu Trì Yên một chút, không ngờ trêu một cái lại chọc cho cô phát khóc luôn.

Anh nhẹ giọng đem lời hay ra nói hết một lượt, Trì Yên vẫn dựa trong ngực anh hít hít cái mũi nhỏ, một câu cũng không chịu nói.

Lúc Trì Yên khóc tiếng rất nhỏ, nhưng anh vẫn có thể nghe thấy, tiếng khóc yếu ớt như muỗi kêu bay vào trong tai, Khương Dịch liền cảm thấy có chút chịu không nổi.

Anh thích đem Trì Yên lăn lộn đến phát khóc, nhưng lại cố không thích cô khóc vì không vui.

Lục Cận Thanh nói anh có bệnh, Khương Dịch từ trước đến nay không tỏ ý kiến.

Không có cách nào phủ nhận, bởi vì chính anh cũng cảm thấy bản thân có bệnh.

Khương Dịch buồn bực nói, “Đừng khóc!”

Giọng điệu có chút nặng, Trì Yên ngừng một chút, tiếng hít mũi càng rõ, anh lại không tự giác mềm xuống, “Về rồi lập tức đi quỳ, quỳ tới bao giờ cũng được.”

Trì Yên lấy áo sơ mi của anh lau lau nước mắt, khóc nhiều có chút khát nước, lúc này mới ngừng lại, nâng mặt xoay người đi luôn

Khương Dịch theo phía sau, sợ lại chọc cô tức giận, lúc nói chuyện dịu dàng chả giống anh chút nào: "Còn giận sao, bà xã?"

Trì Yên ngừng lại, đứng yên trước cánh cửa sắt khắc hoa của biệt thự

Không có chìa khóa Trì gia, chỉ có thể ấn chuông cửa.

Trì Yên ấn chuông cửa, đợi người ra mở non nửa phút, tay đập trên cửa sắt, ngón tay dọc theo hoa văn khắc hoa nhẹ trượt xuống, rốt cuộc chịu nói chuyện với anh: “Khương Dịch, anh biết lúc anh nói không nhớ ra em là ai, lúc ấy em nghĩ gì không?”

Khương Dịch kéo tay cô, “Nghĩ gì thế?”

Trì Yên tùy ý để anh lôi kéo, khóc một lát, mắt lúc này quả nhiên có chút sưng, hốc mắt vẫn phấm hồng, lúc quay đầu nhìn qua, giống như chú thỏ con chịu ủy khuất rất lớn.

“Lúc ấy em suy nghĩ, nếu anh thật sự không nhớ ra em, em nên làm

gì để anh lại thích em một lần nữa.”

Khương Dịch rũ mắt nhìn cô, đáy mắt tựa hồ có sao trời đã lướt qua.

“Sau đó em lại nghĩ lại, cảm thấy em căn bản không có bản lĩnh ấy,” Trì Yên rất tự hiểu sức mình, quay đầu lay cửa sắt, “Cho nên định lừa anh nói chúng ta đã ly hôn, sau đó đi tìm mùa xuân thứ hai cho mình.”

Vừa mới dứt lời, cô rõ ràng cảm nhận được bàn tay đang nắm tay mình càng thêm chặt, “Thật à?”

Lúc này Trì Yên mới cảm thấy tâm trạng thoải mái không ít, cô nâng nâng cằm, tiến lên để người giúp việc đối diện mở cửa cho hai người: “Đương nhiên.”

Là giả.

Người giúp việc làm ở Trì gia đã mười mấy năm rồi, vẫn luôn đi theo từ thành phố khác đến thành phố Lâm An.

Quan hệ gia đình Trì Yên phức tạp lại cầu huyết, mẹ cô chưa kết hôn đã có thai, sinh cô xong thì ném cho cậu. Sau khi cậu hi sinh trong nhiệm vụ, lại trần trọc về với cha ruột ở Trì gia.

Khi đó Trì Yên đã hơn mười sáu tuổi, cách xa nhau nhiều năm như vậy, tựa hồ đến máu mủ tình thâm hay thân tình gì gì đều không tồn tại nữa — — khả năng vì Trì Viễn Sơn vốn không có tình cảm với mẹ cô, nên ông cũng không thích đứa con gái là Trì Yên.

Đến nữ chủ nhân hiện tại của Trì gia, Ninh Tuệ, thì lại càng không thể có thể có nửa điểm thích cô được, còn cho cô là con ghẻ.

Nhưng người giúp việc này với Trì Yên lại bất ngờ rất hòa thuận, lúc trước vẫn còn ơt nhà, bác ấy đều sẽ hay nấu đồ ăn ngon với cơm thêm cho cô.

Hôm nay vừa thấy cô, bác đã cười đến không khép miệng được: “Tiểu thư và cậu chủ đã về rồi sao a?”

Thật hiếm thấy, bác còn nhận ra được Khương Dịch mới chỉ ghé qua một lần.

Bác giúp việc nhanh chóng chú ý đến đôi mắt như thỏ con của cô: “Tiểu thư, mắt cô làm sao vậy?”

Cửa bị mở ra, Trì Yên đặc biệt tự nhiên nói dối: “Vừa rồi có hạt cát bay vào mắt, xoa nhẹ vài cái thì đỡ.”

Bác giúp việc thấy đã hơn 8h, cũng không nghi ngờ thêm.

Trì Yên không nói một lời đi theo bác vào bên trong, tay còn bị Khương Dịch lôi kéo, đi nhanh một chút đã bị anh kéo về.

Chân anh rõ ràng dài hơn chân cô nhiều, kết quả đi lại rất chậm, Trì Yên quay đầu lại trừng anh, cảm thấy bản thân giống như đang dắt một con sủng vật thiệt là bự vậy đó.

Miệng Trì Yên giật giật, vẫn là thu lại lời giục anh nhanh lên, cô cũng thả chậm bước chân, chậm rì rì đi phía sau với anh.

Từ cổng lớn đến phòng chính có tròng một vườn hoa hồng, vừa lúc vào mùa hoa, lúc này đang nở rộ phủ khắp mặt đất, vừa đẹp mắt lại thơm ngào ngạt.

Trì Yên cúi đầu nhìn tay hai người đang nắm chặt, tức giận tích cả

một đường đột nhiên tiêu tan hết.

Còn đỡ hơn phải nghĩ cách để Khương Dịch thích cô thêm lần nữa.

Lúc này Trì gia ngoại trừ bác giúp việc ra thì không còn ai nữa.

Trì Nhiên đi chơi bóng với bạn học ông nội sang nhà hàng xóm chơi cờ, mà nam nữ chủ nhân của cái nhà này là Trì Viễn Sơn và Ninh Tuệ cũng không biết bận việc gì, dù sao thì lúc này cũng không có nhà.

Trì Yên vui vẻ được thanh tịnh, ngồi trên sofa ăn nho đã được bác giúp việc rửa sạch, quả nào quả nấy mọng nước, ăn vào miệng lại chua chua ngọt ngọt.

Cô lột vỏ ra, không tự giác đưa lên bên miệng Khương Dịch.

Khương Dịch còn chưa ăn xong, bác giúp việc lại từ phòng bếp nhô đầu ra: "Tiểu thư, cô thật sự muốn ăn xoài ngàn tầng sao?"

Bác nhớ rõ lúc trước Trì Yên ở nhà không hề chạm qua xoài.

Trì Yên xoay đầu, động tác trên tay cũng theo đó ngừng một chút, Khương Dịch thay cô trả lời, thuận tiện ăn luôn quả nho cô đút qua cho: "Cô ấy không ăn được đâu ạ."

Bác giúp việc đáp lại, sau đó lại rút đầu về.

Đầu ngón tay Trì Yên còn lưu lại cảm xúc ôn ôn nhuyễn nhuyễn kia, ngón tay xanh nhạt ướm át, cô cúi đầu liếc liếc mắt một cái, lại dùng kia tay tiếp tục lấy thêm nho.

.

Trong bốn người, về đầu tiên là ông nội.

Đã mấy tháng rồi ông chưa gặp Trì Yên, lại thích bé gái, nên ngày thường đều đau lòng đưa cháu gái này, vừa về thấy cô đã tủm tỉm cười nói đông lại nói tây.

Từ quốc gia đại sự đến vấn đề hòa thuận trong gia đình

Trì Yên có thể nghe ra ý tại ngôn ngoại của ông — ông là sợ cô với Khương Dịch sống không hòa thuận

Lão nhân gia rốt cuộc cũng đã có tuổi rồi, thân thể không còn khỏe mạnh nữa, mấy năm nay lại cứ ba ngày hai lần là phải vào bệnh viện chạy, chỉ nói thôi đã thấy mệt mỏi đến ho ra.

Trì Yên ở bên cạnh niết vai thuận khí cho ông, sau mấy lần khuyên ông lên lầu nghỉ ngơi một lát, khuyên can mãi cuối cùng mới khuyên được ông.

Sau đó là Trì Nhiên về, trước giờ cơm tối vài phút.

Ba mẹ Trì ăn cơm tối bên ngoài, ông nội sau khi ngủ một giấc lại lười xuống giường, nên cuối cùng trên bàn cơm chỉ còn lại ba người bọn họ

Trì Nhiên muốn nói lại thôi, nghiêm túc ăn cơm; mãi đến khi bác giúp việc thu dọn hết bát đĩa mới mở miệng hỏi Trì Yên: “Chị, hôm nay hai người vẫn về sao?”

Trì Yên nhìn đồng hồ.

Hơn 8 giờ, cô gật gật đầu: “Lập tức phải về luôn.”

Người cũng thấy rồi, nếu ở chỗ này một đêm, nói không chừng chờ lát nữa hai người kia về, sẽ nháo ra chuyện xấu tới nữa không biết.

Mặt Trì Nhiên lập tức sụp xuống, nhưng vẫn hiểu chuyện, chỉ rầu rĩ không vui “Nga” một tiếng.

Tim Trì Yên mềm nhũn, duỗi tay sờ soạng đầu cậu nhóc, sau đó đứng dậy: “Học hành cẩn thận, có việc gọi cho chị là được.”

“Chị.....”

Khương Dịch liếc cậu một cái, cậu lập tức thu hết lời làm nũng cầu sủng ái định nói lại.

Trì Yên không định ở lâu, hôm nay trở về không gặp phải người không muốn thấy vốn dĩ là một chuyện tốt, cô sợ nếu về muộn sẽ đụng phải hai người kia mất. Sau khi chào hỏi ông nội trên lầu xong, lại lôi kéo Khương Dịch muốn ra cửa.

Kết quả vẫn chậm một bước.

Cửa mới mở ra, ba mẹ Trì đã xuất hiện trước mặt.

Vốn không khí đang hài hòa nháy mắt trở nên xấu hổ.

Trì Nhiên mở miệng: “Ba, mẹ.....”

Ninh Tuệ tựa hồ đã sớm biết hôm nay Trì Yên về, cũng không quá kinh ngạc, từ trước đến nay bà ta luôn sống giữ mặt mũi, thấy Khương Dịch ở đây thì lập tức cầm tay Trì Yên, một bộ dạng mẹ con tình thâm: “Yên Yên đã về, bữa tối hôm nay ăn được không?”

Trì Yên vốn muốn ra ngoài luôn, kết quả lại bị bà ta tóm về.

Trì Viễn Sơn mặt than, hôm nay cũng không có nhiều biểu tình lắm — — đối với cô vẫn không có nhiều biểu tình.

Trì Yên rút tay khỏi tay Ninh Tuệ, nói không hàm hồ chút nào: “Dì ạ, bọn con phải về rồi.”

Có thể do hôm nay khóc nhiều, hốc mắt cô còn có chút sưng, Ninh Tuệ bất động thanh sắc nhìn mắt cô, liếc mắt một cái, lại nắm tay cô: “Đừng đi vội thế a, dì có chuyện muốn nói với con.”

Giờ phút này Ninh Tuệ, giống hệt tú bà thanh lâu đang đứng vẫy cửa.

Trì Yên nhú nhú mày, mới vừa rút tay về, đã lại nghe Ninh Tuệ nói: “Yên Yên a, phụ nữ nếu đã gả cho người ta rồi, vẫn là nên an phận một chút.”

Lần này nhú mày không chỉ có Trì Yên, mà còn có Khương Dịch.

Anh kéo Trì Yên gần về phía mình, mày hơi nhú, sắc mặt không vui.

Ninh Tuệ còn tưởng rằng chọc tới lòng tự trọng đàn ông của anh, tiếp tục tận tình khuyên bảo nói: “Con xem con đi, ba ngày hai lần lại có tai tiếng với tên đàn ông khác, con làm thế Khương Dịch phải nghĩ làm sao a!”

Trì Yên: “.....”

Giống như là đang muốn nói tốt cho Khương Dịch ấy.

Khóe miệng cô nhẹ nhàng câu lên, cũng lười duy trì mặt ngoài bình

thân với bà ta: “Dì à, dì cũng lớn tuổi như vậy rồi, sao còn có thể không hiểu được tin nào nên tin, tin nào không nên tin sao?”

Vấn đề tuổi tác luôn luôn là tử huyệt của Ninh Tuệ.

Bà ta lớn hơn Trì Viễn Sơn vài tuổi, tuy rằng không nhìn ra, nhưng năm nay đã qua năm mươi ba tuổi, sắc mặt bà ta nháy mắt cứng lại: "Dì đây cũng là vì muốn tốt cho con_____"

Nói còn chưa dứt lời, đã bị người ta nhẹ nhàng bâng quơ đánh gãy.

“Dì à,” Khương Dịch nhẹ mị mắt, ngón trỏ vuốt nhẹ lên mu bàn tay Trì Yên “Con đưa cô ấy về, không phải để nghe dì nói cô ấy không tốt.”

Chương 53

Ninh Tuệ căn bản không ngờ Khương Dịch sẽ nói giúp Trì Yên, trong lúc nhất thời không biết vặn vẹo bay đi đâu hết rồi, một lúc lâu sau mới từ việc trở mắt phản ứng lại.

Vốn dĩ bà ta nhìn thấy mắt Trì Yên hơi hồng, còn tưởng rằng là ở Khương gia bị ủy khuất, dù sao quan tâm một cô con ghé không có tình cảm cũng không bằng đi lấy lòng con rể có đại nghiệp.

Ninh Tuệ suy tính kĩ càng, nghĩ thầm nhiều lời mấy câu để vổ vổ mông ngựa*, nào biết không cẩn thận đã vồ luôn lên mông ngựa rồi

(*ý nịnh nọt lấy lòng)

Hôn nhân của Khương Dịch và Trì Yên rất vội vã, đến cả hôn lễ cũng chưa làm, Ninh Tuệ cũng không trông cậy Khương Dịch sẽ thích Trì Yên.

Mặc kệ thế nào, Trì gia bọn họ đã leo lên cái cành cao này rồi, đừng nói Trì Yên không phải do bà ta đẻ ra, cho dù có phải, vì lợi ích Trì gia mà chịu chút oan ức, Ninh Tuệ cũng cảm thấy đương nhiên.

Còn nguyên nhân Khương Dịch cưới cô..... Ninh Tuệ cảm thấy, đại khái cũng đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa.

Dù sao cũng là cô bé con trẻ tuổi xinh đẹp mà, có ai lại không thích kia chứ?

Với nhà giàu mà nói, chuyện kiểu này từ trước đến nay đều loạn

thành một đồng, có nói cũng không xuể. Cảm giác mới mẻ qua rồi, những kẻ nhà giàu không phải đều sẽ vứt bỏ "Chân ái" lúc trước mà họ một hai đòi cưới về để tìm niềm vui mới đó sao?

Ninh Tuệ thấy nhiều phu nhân nhà giàu vì loại chuyện này khóc lóc nỉ non, sau khi khóc đã xong, không ly hôn thì cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Giống như bà ta và Trì Viễn Sơn đã nhiều năm chung chăn gối, nhưng mấy năm gần đây, nhiều khi đến cơ hội chung giường cũng chả có.

Mà Trì Yên với Khương Dịch, chẳng qua cũng chỉ là những người tiếp theo mà thôi.

Khác nhau chỉ ở thời gian sớm hay muộn.

Hôm nay đột nhiên lại có chuyện thế này, Ninh Tuệ hiển nhiên có chút trở tay không kịp.

Mặt bà ta thoáng chốc trở nên vô cùng đặc sắc, nhưng dù sao cũng là cái bánh quẩy già rồi, nên rất nhanh đã tìm cho mình bậc thang để leo xuống: "Dì chính là sợ tình cảm vợ chồng hai đứa vì loại tin tức này mà bị ảnh hưởng, mấy cái tờ báo lá cải kia cũng chẳng có đạo đức nghề nghiệp gì cả, lại còn dám viết linh ta linh tinh nữa!"

Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ. Ninh Tuệ từ trước đến nay đều phát huy lời này vô cùng thành thực

Khóe miệng Trì Yên nhếch lên tia trào phúng càng rõ ràng, "Thật sao, dì, không phải dì cũng toàn tin chứ?"

"Trì Yên ——"

Trì Viễn Sơn từ lúc vào cửa chưa nói gì rồi cuộc cũng lên tiếng, đại khái là cảm thấy Trì Yên quá vô lễ, hoặc là cảm thấy bản thân trước mắt người ngoài cần phải tạo hình tượng môth trụ cột gia đình, ông ta nhíu mày quát lớn: “Không ai dạy con nên nói chuyện với trưởng bối thế nào sao?”

Trì Yên: “Không có.”

Đến cha mẹ sinh ra cũng chưa dạy, còn trông mong cậu cô vừa thay cha vừa thay mẹ cả ngày bôn ba vất vả dạy dỗ ư?

Trì Yên càng nghĩ càng cảm thấy khá buồn cười, cô thật sự cười một chút, ngay sau đó lại nghe thấy Trì Viễn Sơn nói: “ Ta đây hôm nay phải dạy dỗ con cẩn thận.....”

“Cô ấy sai thì con sẽ từ từ dạy_____”

Trì Yên nâng mắt, còn chưa kịp nhìn bộ dạng tức hộc máu của Trì Viễn Sơn, đã bị Khương Dịch túm ra sau rồi.

Lại vừa nâng mắt, trong phạm vi tầm mắt tất cả đều là bóng lưng thẳng tắp của anh, Trì Yên nắm chặt tay anh, lại nghe thấy Khương Dịch mở miệng, giọng điệu không nặng, hiếm khi tâm bình khí hòa: “Nghe nói gần đây Trì gia muốn giành lấy miếng đất phía đông thành phố?”

Muốn giành lấy miếng đất kia, trái phải chẳng qua chỉ cần một câu của Khương gia, Trì Viễn Sơn lập tức thanh tỉnh lại, khí thế tức khắc bốc hơi luôn, giọng điệu hòa hoãn rất nhiều: “Cái kia Khương.....”

“ Khương gia nhà con cũng chưa có ai dám nặng lời với cô ấy một câu,” giọng Khương Dịch có chút lạnh, mang theo vài phần trào

phúng nhè nhẹ, “Nếu hôm nay ngài nhất định muốn nói, vậy miếng đất kia, mơ là sẽ có thôi.”

Khương Bác Đào dù không hài lòng với cô con dâu là Trì Yên thế nào, cũng chưa từng biểu hiện quá rõ ràng, lời nói nặng nhẹ đều là ngấm ngấm xả lên đầu Khương Dịch.

Còn Thẩm Văn Hinh càng không cần phải nói, bà còn hận không thể đem Trì Yên trở thành quốc bảo nâng niu trên tay ấy chứ.

Khương gia giống như mới là nhà cô vậy đó, mà Trì gia sinh cô nuôi cô, ngược lại lại khó ở giống như nhà chồng mà trên phim truyền hình kênh CCTV hay chiếu.

Không khí phòng khách nháy mắt càng thêm cứng đờ, sắc mặt Ninh Tuệ và Trì Viễn Sơn đều không được tốt, nhưng hiển nhiên không ai dám nói thêm câu nào.

Trì Yên cảm thấy áp lực, ngoéo ngón tay Khương Dịch một cái, “Về nhà, ông xã, hôm nay em mệt quá.”

Giọng Khương Dịch lập tức dịu xuống: “Được.”

Mãi đến khi bị Khương Dịch lôi kéo ra cửa, Trì Yên cũng chưa thèm liếc nhìn đôi vợ chồng bằng mắt không bằng lòng kia một cái.

Một cánh cửa thôi, vậy mà đã ngăn ra được hai thế giới hoàn toàn đối lập, bên trong là địa ngục, bên ngoài là thiên đường, đến không khí cũng tươi mát hơn.

Trì Yên thật sự rất mệt.

Vốn dĩ Khương Dịch đã làm cô kinh hồn táng đảm một ngày, ba bữa

cơm ăn cũng không yên, lại ghi hình nửa ngày, bây giờ mắt cũng không thể mở quá to được nữa rồi, mơ mơ màng màng mà dựa vào ghế phụ ngủ luôn.

Cũng không biết lúc tỉnh lại là mấy giờ, Trì Yên đã nằm trên giường lớn rồi, hơi nghiêng đầu một chút, đã thấy trên sàn nhà phòng ngủ, không rõ là ánh trăng hay là đèn đường chiếu vào, dịu dàng tỏa đầy mặt đất.

Ngủ một giấc xong, cả người đều thoải mái không ít.

Trên người cô ăn mặc áo ngủ, nội y đã bị cởi ném sang một bên, Khương Dịch chắc là sợ đánh thức cô nên chưa tắm rửa cho cô, chỉ thay quần áo cho cô mà thôi

Trì Yên nằm trên giường một lát, lăn qua lộn lại thế nào vẫn không ngủ được, dứt khoát đứng dậy lấy di động.

Bây giờ di động vẫn chưa tự động khóa máy, click mở màn hình ra mới thấy, mới hơn 10h tối.

Cô mới ngủ một giấc ngắn mà thôi.

Phòng ngủ không bật đèn, Trì Yên cũng lười đi mở đèn lớn, chỉ vặn đèn bàn điều chỉnh độ sáng thích hợp.

Khương Dịch không ở phòng, cô gọi điện cho anh trước.

Có giọng nữ nhắc nhở đối phương đang trong cuộc trò chuyện.

Trì Yên chỉ có thể cắt điện thoại, nghĩ download mấy bộ phim huyền nghi về học tập, kết quả mới bắt đầu gia nhập đội ngũ download, Khương Vận đã gọi điện thoại đến — —

“Tiểu Trì, Khương Dịch nhớ ra em rồi phải không?”

Trì Yên: “.....”

Cô thiếu chút nữa đã quên mất chuyện Khương Dịch giả vờ mất trí nhớ với mình luôn.

Trong phòng cũng không có sầu riêng cô chuẩn bị trước đó, Trì Yên một bên sờ xoạng trong bóng tối đi ra cửa, một bên đáp lại Khương Vận: "Anh ấy gù bộ!"

Lúc này đến phiên Khương Vận nói không ra lời.

Trì Yên mở cửa: “Trẻ con chết đi được”

Khương Vận đặc biệt phối hợp với cô: “Tiểu Trì em phải hiểu nó, đàn ông nói đến chuyện yêu đương thì chỉ số thông minh đều rớt xuống, chẳng qua là Tiểu Dịch so với mấy người khác rớt càng thảm hại hơn mà thôi.”

Trì Yên cong khóe môi cười, một câu có một câu không cùng Khương Vận nói xấu Khương Dịch.

Cho đến lúc xuống phòng khách dưới lầu, mở cửa tủ lạnh môn ra lại thấy, quả sầu riêng kia đã bị lột da, chỉ còn thịt quả mập ú lại "Dậy hương" an an tĩnh tĩnh nằm đó.

Mà xác quả sầu riêng xác cùng với xoài, toàn bộ lại không cánh mà bay.

Trì Yên tìm khắp các tầng, kém mỗi đi lục thùng rác nữa thôi, kết quả vẫn không tìm được.

Buổi tối rồi nên cô cũng không ăn uống gì nhiều, chỉ uống ngụm nước lại lên lầu.

Lúc lên đến nơi, Trì Yên lại gọi cho Khương Dịch lần nữa.

Vẫn như cũ, đang trong cuộc trò chuyện.

Cuộc điện thoại này, đã hơn mười phút rồi đấy.

Cô cứ liên tục phải cắt điện thoại, thế mà hai người kia còn chưa nói xong sao.

Trì Yên nhàm chán quay về phòng, lúc đi ngang qua thư phòng mới phát hiện cửa không có đóng kĩ, có ánh đèn từ teong phòng hắt ra theo khe cửa, kéo dài một đường sáng dài.

Trì Yên đứng ở bên ngoài, vẫn có thể mơ hồ nghe được giọng nam từ bên trong truyền ra.

Cô vốn dĩ cho rằng Khương Dịch đến công ty tăng ca, dù sao cả ngày hôm nay đều không làm gì cả, hoàn toàn không ngờ anh lại vẫn ở nhà.

Trì Yên chỉ đứng non nửa phút, sau đó mới hạ quyết tâm đẩy cửa ra, rón ra rón rén, vô thanh vô tức lên vào thư phòng.

Động tác của cô quả thật quá nhẹ, từ việc đi vào đến lúc đóng cửa, lại đến đi đến phía sau Khương Dịch, không hề phát ra tiếng động nào.

Đến gần rồi, cô mới nghe được đại khái nội dung cuộc điện thoại này

Là về tai nạn xe cộ tối hôm qua

Hình như là vì tài xế mệt nhọc điều khiển xe, lại thêm tình hình thời tiết hôm qua không tốt nên mới không cẩn thận tông phải, bây giờ đã giao hoàn toàn cho bên cảnh sát giao thông xử lí rồi.

Trì Yên ngại dép lê có tiếng động, hiện tại lại là giữa hè, nên lúc ở cửa đã cởi dép ra, chân trần đi trên sàn, không cảm thấy lạnh, ngược lại rất thoải mái.

Đầu điện thoại bên kia hẳn là Lục Cận Thanh, vì nàng nghe thấy Khương Dịch mắng cậu ta một câu: “Lăn, cô ấy ngủ rồi.”

Khóe miệng Trì Yên dương lên một chút, sau đó lại tiến lên phía trước một bước, duỗi tay ôm vòng eo trắng kiện của anh.

Cơ thể Khương Dịch rõ ràng cứng lại một chút, “Cúp đây.”

Cuộc điện thoại không biết đã kéo dài bao lâu bấy giờ mới bị anh cắt đứt, Trì Yên thu tay rất nhanh: “Vừa rồi em đi xuống tìm sần riêng của em.”

Khương Dịch: “.....”

“Nhưng lại không tìm được.”

“Vậy đừng tìm nữa.”

“Có phải bị anh ném rồi không?”

Khương Dịch đồng dục: “Phải.”

“Ném cũng không sao, ngày mai em vẫn có thể đi mua.....” Tay Trì Yên đột nhiên bị nắm lấy, giọng cô nhẹ hơn rất nhiều, một chữ cuối cùng không rõ nữa, cô vừa muốn thuận thế thu tay lại, đã bị anh xoay người ôm lấy.

“Bà xã, em bỏ qua cho anh được không?”

Trì Yên không còn lời gì để nói.

Đương nhiên là không bỏ qua được rồi.

Quyề sầu riêng chẳng qua chỉ là cái lý do mà thôi, một lí do thể hiện sự tức giận của cô.

Nhưng lại bị Khương Dịch nói trắng ra như vậy, Trì Yên vẫn phải căng da đầu nói: “Sao phải bỏ qua hả, anh đáng đời mà.”

Giọng nam trên đỉnh đầu thấp thấp cười, “Sao không đi dép?”

“Không muốn đi đó.”

Vừa dứt lời, cô đã bị Khương Dịch bế thốc eo lên, "Sau này đi dép cẩn thận vào, không được để cảm lạnh đâu đấy."

Trì Yên thấp giọng đáp: “Vậy anh ôm em về, em muốn đi tắm.”

Giọng Khương Dịch cũng rất thấp, tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô càng chặt: "Tắm chung."

Chương 54

Trì Yên cũng không phải đũa tre mới lên ba, sao có thể không hiểu “Tắm chung” có thâm ý gì, nếu là ngày thường, cô còn cảm thấy những lời này không có gì, cùng lắm thì bị Khương Dịch lấn lộn qua mấy vòng.

Nhưng lúc này trong đầu Trì Yên lại cứ vang vọng mãi lời Khương Vận nói với cô.

Vừa rồi Khương Vận gọi điện cho cô, trừ chuyện hỏi thăm tình hình của Khương Dịch, còn thông báo lịch sắp xếp mấy ngày nay nữa

--

Cuộc họp báo của bộ phim đã quay xong bắt đầu lúc 9h sáng mai, ngay sau đó là bộ phim huyền nghi 《người dẫn đường》 vì để phối hợp với diễn viên chính nên phải khởi quay trước thời gian.

Vốn dĩ định sẵn là giữa tháng 8, kết quả lại nhảy đến cuối tháng 7.

Khương Vận vốn đang định trong lúc này nhận thêm mấy quảng cáo cho Trì Yên, kết quả sau khi nhận được thông báo thì phải bỏ hết.

Mười quảng cáo thua một bộ 《 người dẫn đường 》 này.

Dùng lời nói hoa mỹ của Khương Vận mà nói, nếu Trì Yên có thể dựa vào 《người dẫn đường》 chứng minh được thực lực của mình, con đường sau này sẽ thông thoáng không ít rồi.

Trì Yên thậm chí cảm thấy, nếu bản thân quen Khương Vận sớm

hơn mấy tháng, khẳng định không có cơ hội nhận được bộ phim văn nghệ tình yêu kia.

Trì Yên mũi chân duỗi thẳng, mười ngón chân trắng nõn xinh đẹp, khinh khinh xảo xảo đặt trên dép của Khương Dịch, cô nắm chặt tay áo sơ mi của Khương Dịch: “Không cần, mai em còn phải tham gia cuộc họp báo.....”

“Nghĩ cái gì thế?” anh thấp thấp cười, “Chỉ tắm rửa một cái thôi mà.”

Giọng điệu Khương Dịch bình thản, không chút phập phồng, nghe vô cùng thuần khiết, như vậy so ra, hình như suy nghĩ trong đầu cô có vẻ đều đen tối quá.

Trì Yên hừ nhẹ: “Em không tin.”

Rõ là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, lại ra bộ thuần khiết với cô nữa chứ.

“Thật mà, lừa em là chó luôn.”

Trì Yên sừng sốt một hồi lâu, mãi đến khi bị anh ôm vào trong phòng tắm, vẫn còn đang suy nghĩ câu nói kia của anh có ý gì.

Bồn tắm rất lớn, đủ lớn để cho hia người cùng vào

Nước ấm xả bên cạnh, trong phòng tắm, hơi nước bốc lên, phủ một tầng hơi nước lên cả tường men sứ lẫn gương soi, mơ mơ hồ hồ một mảnh.

Trì Yên cảm thấy bản thân đã cận lại càng cận nặng.

Áo ngủ mỏng tang dính hơi nước, lúc này đã dính sát lên người, sau

đó bị Khương Dịch kéo xuống, Trì Yên lập tức nhảy vào bồn tắm, ngâm cả người vào trong nước, chỉ để lộ ra một cái đầu: "Em tắm trước."

Khương Dịch không rõ ý vị khế cười, duỗi tay cởi nút áo sơ mi: "Đã nói là cùng nhau tắm cơ mà."

"Không được."

"Được"

Trì Yên cuối cùng vẫn nhượng bộ, "Anh không được xằng bậy đâu đấy"

Khương Dịch gật đầu, "Xằng bậy làm chó luôn."

Vẻ mặt anh quá nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Trì Yên chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn tin.

Nhưng sự thật thường thường vô cùng tàn khốc, kết quả của việc tin làm Khương Dịch chính là, Trì Yên không hề nghi ngờ mà bị xằng bậy.

Nhiệt độ nước ấm vừa phải, Khương Dịch quả thật ban đầu không hề lộn xộn, ngón tay xẹt qua thân thể cô mỗi một chỗ, tinh tế lại ôn nhu.

Trì Yên cảm thấy đặc biệt không dễ dàng gì, khóe miệng cười còn chưa kịp kéo ra, eo đã bị anh ôm lấy, sau đó lại nhẹ nhàng buông đi.

Động tác của anh tuy nhẹ, nhưng Trì Yên vẫn cảm thấy có chút đau, cô cau mày cào lên đùi Khương Dịch mấy cái: "Anh nói nếu xằng bậy sẽ là chó....."

Môi mỏng của anh dán lên vành tai cô, quả thật cô không giật mình mới nhẹ nhàng bên tai cô phun ra một chữ.

Trì Yên nghe được.

Gâu.

Đậu má — — cô mà còn tin Khương Dịch cô sẽ làm cún luôn đó.

Khương Dịch cũng biết mai cô có việc, nên không đặc biệt hung hãn, gần 12h, Khương Dịch đã ôm cô ra khỏi buồng tắm, dùng khăn lau sạch cho cô.

Trì Yên không mở nổi mắt nữa, tùy ý để đôi tay kia nhẹ nhàng lướt qua người mình, sau đó lại có bộ áo ngủ mềm mại thay thế vào.

Cô chắc vẫn còn tí ý thức, vì sau khi được đặt lên giường, mơ mơ màng màng nghe Khương Dịch gọi cô một tiếng: “Yên Yên.”

Trì Yên cũng mơ mơ màng màng đáp lại: “Ân.....”

Âm điệu bị kéo dài ra, như là nói mơ trong mơ vậy đó.

Một tay Khương Dịch chống đầu nằm nghiêng nhìn cô, ngón tay phải lại nhẹ vuốt chân mày cho cô, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

Trì Yên trở mình, an lại từ phía sau nhẹ ôm cô vào lòng.

“Lúc ấy em nghĩ, nếu anh thật sự không nhớ ra em, em nên làm gì để anh lại thích em thêm lần nữa.”

Trong lòng Trì Yên không có đáp án, nhưng Khương Dịch lại có.

Cô chẳng cần làm gì cả, anh vẫn sẽ thích cô thêm lần nữa.

.

Hôm sau Trì Yên dậy sớm, cũng không cảm thấy cơ thể không thoải mái.

Từ trước đến nay vào mùa hè mặt trời hay mọc sớm, mới hơn 6h, bên ngoài đã thấy ánh mặt trời rồi.

Trên tay Trì Yên còn thấy đề một cánh tay, sau tai còn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của anh, cô nhẹ nhàng gỡ tay Khương Dịch ra, sau đó lại tiếp tục nhẹ nhàng rời giường đi rửa mặt mở cửa thay quần áo.

Hôm nay Khương Dịch dậy hơi muộn, chờ anh sửa sang cảm thận xong xuống dưới nhà thì Trì Yên đã làm xong bữa sáng rồi.

8h rưỡi sáng, Trì Yên đến hiện trường họp báo trước.

Hiện trường có không ít phóng viên, Bạch Lộ xen lẫn trong đám người, cách không đếm được mấy đầu người mà dựng ngón tay cái.

Thật đáng mừng.

Đây dù sao cũng là lần đầu tiên Trì Yên tham gia cuộc họp báo.

Cuộc họp báo trôi chảy Trì Yên đã quá quen thuộc, nhàm chán bắt đầu

Trì Yên cố gắng không cho bản thân quá thất thần, thật vất vả chống đỡ được đến lúc kết thúc vào giữa trưa, lại thấy chạy ra mấy phóng

viên của vài tạp chí đến phỏng vấn.

Duy nhất đáng ăn mừng chính là, Trì Yên không bị buộc chặt bên Lục Chi Nhiên.

Hơn một nửa người kia không ai biết đâu là nữ tinh tuyển 3 đã kết hôn, không có Lục Chi Nhiên, độ chú ý của Trì Yên giảm mạnh không phanh.

Cô cầu còn không được, từ tầng tầng vòng vây chen qua, gửi cho Bạch Lộ một tin: 【 Lộ Lộ, lúc học đại học cậu vẫn hay cho tớ xem mấy bộ phim huyền nghi có vai nữ chính biến thái nào ấy nhỉ? 】

Bạch Lộ đã có đồng nghiệp đi phỏng vấn Lục Chi Nhiên và nữ chính, cô nàng cũng không đi qua xem náo nhiệt làm gì, ở trong góc gửi mấy bộ điện ảnh tài nguyên cho Trì Yên

Trì Yên: 【 tớ yêu cậu. 】

【 tớ không cần cậu yêu, mời để tớ thu tiền nào. 】

Bạch Lộ lại tiếp, 【 một bộ phim hai tệ, nếu không đủ tớ vẫn còn. 】

Trì Yên vui sướng đáp liên tiếp, đặc biệt hào phóng gửi qua mười tệ: 【 không cần thối lại, thương cho cậu. 】

Bạch Lộ: 【 cảm ơn kim chủ ba ba. 】

Mấy bộ phim Bạch Lộ gửi qua đều là mấy bộ phim huyền nghi phản ánh không ít vấn đề xã hội, vì khác với nội dung phim tình yêu nên độ phổ biến cũng kém khá xa.

Từ hình ảnh đến cốt truyện, lại đến cả kĩ thuật diễn của mỗi diễn

viên, rất dễ dàng hiểu được vì sao nó được xúng vào hàng kinh điển.

Mấy ngày nữa 《Người dẫn đường》 sẽ bắt đầu quay, Trì Yên ngoài việc xem kịch bản, mỗi ngày đều ôm notebook xem mấy bộ điện ảnh này, tới tới lui lui lặp đi lặp lại mà xem.

Bắt đầu cô cũng ngại để Khương Dịch ôm mới dám xem, sau xem nhiều rồi, lá gan cũng lớn ra, Khương Dịch làm việc bên cạnh, cô liền đeo tai nghe xem một mình.

Lúc Khương Dịch làm việc, Trì Yên không thể quấy rầy.

Bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Tới trước hôm khởi quay một ngày, Trì Yên xem mấy bộ điện ảnh kia nhiều đến mức sắp thuộc cả lời thoại luôn rồi.

Từ tình cảm đến suy nghĩ của mỗi nhân vật, Trì Yên đều tỉ mỉ phân tích, làm đến hơn mười trang viết, còn phân tích kịch bản ngắn gọn lại một lần.

Cuộc thi thiết kế tầm vóc quốc tế kia đã bắt đầu từ mấy ngày trước.

Vì Thẩm Ninh và Khương Mẫn nên Trì Yên cũng chú ý một chút, đến tối hôm nay, cô dứt khoát buông kịch bản xuống, chuyên tâm chờ kết quả trận thi đấu thiết kế này.

Bây giờ là 7h rưỡi tối, cách thời gian công bố kết quả còn nửa tiếng.

Trên Weibo đã xuất hiện hot search về đề tài này rồi

Ngay phía dưới nó, chính là vấn đề ngày mai 《Người dẫn đường》 khởi qua.

Từ nam nữ chủ, cho tới nam nữ số 3, đều diễn viên tham gia vào làng giải trí từ 3 năm trở nên và đã có tác phẩm tiêu biểu. Đạo diễn cùng đội hình lớn mạnh, vẫn luôn nhận được sự quan tâm của đại chúng.

Điểm tranh luận duy nhất đại khái là Trì Yên cùng với mấy nữ diễn viên mới vào nghề, không có tác phẩm tiêu biểu, so sánh với mấy vị tiền bối, quả là cực thiếu nhân khí.

Dân mạng bàn luận sôi nổi.

Cũng không có gì lạ cả, chỉ cần là phim chế tác lớn, thường thường vẫn luôn có nghị luận xôn xao.

Trì Yên lướt một vòng đồng bình luận, thấy cái tốt thì tâm trạng cũng lên theo một chút, thấy cái xấu thù cũng không để ở trong lòng làm gì.

Rất nhanh đã đến tám giờ.

Trì Yên vừa muốn mở livestream bàn luận về cuộc thi thiết kế thì lại có người gọi đến.

Vừa thấy tên hiện lên, lại là người Trì Yên không muốn gặp.

Ninh Tuệ dường như rất gấp, điện thoại vừa tiếp, giọng nói bén nhọn của bà ta đã bay đến: "Yên Yên, con có thể cho dì mượn chút tiền không?"

Trì Yên: "Dì, con có muốn cho mượn, cũng không mà cho mượn được a."

“Con kết hôn với Khương Dịch lâu như vậy rồi, sao lại không có tiền được chứ?”

Trì Yên vẫn như cũ lạnh nhạt: “Con thật sự không có, nếu không dì trực tiếp gọi cho Khương Dịch ấy, bảo anh ấy cho dì mượn?”

Đầu kia an tĩnh hơn mười giây.

“Yên Yên a, con không muốn biết mẹ con là ai sao?” Ninh Tuệ đại khái cũng là biết ý Trì Yên, bắt đầu ra điều kiện: “Con cho dì mượn tiền, dì sẽ nói cho con biết, thế nào?”

Nói giống y như thật ấy.

Lúc mẹ cô sinh cô, Ninh Tuệ còn chả biết đã quen Trì Viễn Sơn chưa nữa.

Giọng Ninh Tuệ nâng cao vài phần: “Trì Yên, con phải tin dì, dì thật sự biết đấy.”

Trì Yên vẫn không nói lời nào.

Ninh Tuệ: “Lúc dì mới kết hôn với ba con, còn nhận được tin với ảnh chụp mẹ con gửi đến, nói cho ông ấy biết đã sinh con ra, chẳng qua tin đó bị dì dấu đi rồi.!”

Trì Yên cười nhạt một tiếng.

Da mặt Ninh Tuệ đúng là tăng dần theo tuổi tác, tiếp tục nói: “Mẹ con tên gì chắc con biết chứ? ”

Trì Yên biết thật, nhưng cũng đã chẳng quan trọng nữa rồi

Lúc cô còn nhỏ cậu có nói với cô, có nhiều khả năng mẹ cô đã thay tên đổi họ rồi, chứ nếu không sao đã một thời gian dài như thế mà vẫn không có tin tức gì.

Thời kì đó, camera chứ được dùng rộng rãi, chỉ lưu lại một bức ảnh duy nhất, cũng vì trong nhà từng bị hỏa hoạn mà đã tan thành tro bụi rồi.

Tới bây giờ, Trì Yên đã hoàn toàn không muốn biết nữa rồi.

Ninh Tuệ ở đầu kia lại hỏi: “Thế nào, nghĩ kỹ rồi chứ?”

Trì Yên “Ân” đáp: “Tiền dì tìm người khác mượn đi, con không muốn biết.”

Ninh Tuệ vừa nghe, rõ ràng đã không còn bình tĩnh như lúc đầu, tốc độ nói cũng nhanh lên: "Hôm nay dì còn thấy bà ấy nữa"

Tay định cúp điện thoại của cô dừng lại một chút, Ninh Tuệ đầu bên kia cũng đã an tĩnh lại, hình như đang đợi đáp án của cô

Lòng Trì Yên chợt nhói lên, "Kẹtttt" một tiếng, cửa mở ra, Trì Yên mới vừa ngẩng đầu, đã thấy Khương Dịch hỏi: "Gọi cho ai đấy?"

Chương 55

Ngón tay Trì Yên run lên, chạm luôn vào cái nút màu đỏ, di động nhẹ rung một tiếng, điện thoại đã bị cô không cẩn thận cúp luôn rồi.

Không nghe được câu kế tiếp của Ninh Tuệ, ngược lại Trì Yên lại nhẹ nhàng thở ra.

Khương Dịch kéo kéo cà vạt, tiến vài bước đến trước mặt cô, hơi cúi người nhìn thẳng vào cô, “Sao thế?”

Trì Yên ném điện thoại qua một bên, cũng lờ xem phát sóng trực tiếp luôn, ôm gối cọ cọ đầu giường, "Khương Dịch, em đã từng nói với anh về mẹ em chưa?"

Trong trí nhớ của cô thì là không có.

Nhưng sợ có thể là lúc uống say hay bị ốm, khi mà ý thức không được tỉnh táo lắm, con người ta cực kì yếu ớt, Trì Yên không dám khẳng định mình chưa từng nhắc đến.

Quả nhiên, cô nghe được Khương Dịch trả lời: “Từng nói.”

Lần đầu tiên Khương Dịch nghe Trì Yên gọi mẹ là ở lần cô làm bài tập mà ngủ quên mất cách đây 8 năm.

Có thể là mơ thấy ác mộng, nôm cô ngủ không yên, lông mày thanh tú cứ nhíu chặt, cả chóp mũi và trán đều đỏ mồ hôi, khóe miệng khẽ động, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Mẹ ơi"

Lúc ấy Khương Dịch cũng không chú ý lắm, chỉ cho rằng cha mẹ Trì Yên là vì một lí do ngoài ý muốn nào đó mà ly hôn, cho nên cô mới sống cùng cậu.

Sau này anh mới biết rõ mọi chuyện lúc Trì Yên đã trở lại Trì gia, cũng không rõ cảm giác nữa, chỉ là đau lòng cho cô.

Hai người kia, căn bản là không xứng làm cha mẹ.

Càng không xứng làm cha mẹ Trì Yên.

Cũng chỉ có duy nhất một lần ấy, Khương Dịch nghe thấy Trì Yên gọi hai chữ này.

Thời gian lâu rồi, anh cũng thiếu chút nữa đã quên Trì Yên dù không nói, nhưng trong lòng cũng vẫn để ý chuyện này.

Khương Dịch cố gắng thả chậm giọng xuống: "Lại mơ thấy ác mộng à?"

Trì Yên lắc lắc đầu, mí mắt rũ xuống: "Em vốn dĩ cho rằng đời này sẽ không còn gì vướng mắc vào nhau nữa, nhưng vừa nãy____"

Trì Yên nghiêng đầu nhìn di động, màn hình đã tối xuống, giống như cuộc điện thoại vừa rồi căn bản không hề tồn tại.

Thà rằng đừng có còn hơn.

Trì Yên dùng lời lẽ đơn giản nhất để thuật lại lời Ninh Tuệ: "Em không muốn biết bà ấy là ai, nhưng lại muốn xem thử, người có thể nhẫn tâm vứt bỏ con gái ruột rớt cục là hạng người gì."

Loại cách làm này, thật ra có khác gì bỏ chồng vứt con kia chứ.

Trì Viễn Sơn và Ninh Tuệ không phải người tốt đẹp gì, mẹ đẻ của cô cũng đâu khác là bao.

Kẻ tám lạng người nửa cân.

Trì Yên cúi đầu niết gối, vốn dĩ tâm trạng hôm nay cũng không tệ, kết quả lại bị một cuộc điện thoại phá hủy tất cả.

Gối đầu mềm như bông, bị cô dùng sức xoa bóp, tay vừa buông lỏng đã nhanh chóng khô phục nguyên trạng, Trì Yên thật sự nhàm chán, ném gối đầu qua một bên, duỗi tay ôm eo Khương Dịch: “Anh nói xem nếu bà ấy thấy em, có thể nhận ra em.không?”

Lời vừa ra miệng, Trì Yên đã tự cười mình.

Hai mươi bốn năm không gặp, nói không chừng đến việc bản thân có con gái bà ấy cũng quên sạch rồi.

“Nếu nhận ra thì sao?” Khương Dịch nửa ngồi xồm xuống, ngón cái cọ nhẹ lên khóe mắt cô, "Nếu bà ấy nhận ra em, thì em định làm gì?"

Trì Yên nâng mí mắt.

Ánh mắt của cô lạnh lạnh, đến ánh sáng long lanh thường ngày cũng như đã bị thứ gì đó che lấp, một hồi lâu mới lắc lắc đầu: “Em không biết.”

Sắc xuất của chuyện này có thể so sánh với việc sao hỏa đâm vào trái đất mất.

Trì Yên một bên cảm thấy không có khả năng, một bên lại không biết phải làm sao cả.

Trên người Khương Dịch có mùi rượu nhàn nhạt, Trì Yên nhăn cái mũi, cũng không ngờ tâm trạng Khương Dịch cũng sa sút giống cô, xoay đề tài hỏi anh: “Uống rượu sao?”

“Không uống.”

Trì Yên lại hít hít cái mũi, Khương Dịch cười một chút, duỗi tay niết cái mũi cô, “Thật sự không uống mà.”

“Em không tin.”

Lời vừa dứt, bàn tay niết trên mũi cô dừng lại, ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Khương Dịch đẩy ngã trên giường.

Vừa rồi Trì Yên vì để hô hấp mà môi đều khẽ nhếch lên, nên lúc anh hôn hạ xuống, đầu lưỡi đã dễ dàng trượt vào, sạch sẽ, chỉ có hương trà thanh đạm.

“Tin chưa?”

Trì Yên thở hỗn hển: “Tin, tin rồi.....”

Khương Dịch vẫn đề lên người cô, chẳng tốn bao nhiêu sức lực, cũng chẳng muốn đứng lên, Trì Yên đẩy đẩy anh: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn.”

“Muốn ăn gì? Em làm cho anh.”

“Ăn em a.”

Trì Yên hôn lên mặt anh một cái: “Ăn cơm trước.”

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh còn không ít, Trì Yên làm bữa tối đơn giản, chờ Khương Dịch ăn xong lại đi rửa bát, cuộc thi thiết kế đã kết thúc, kết quả cũng đã thông báo.

Lại click vào cái buổi phát sóng trực tiếp kia, MC đã đang nói lời kết thúc rồi.

Trì Yên chỉ có thể rời ra, liên tục chiến đấu trên các chiến trường trên Weibo.

Weibo lúc này cực kì náo nhiệt, đằng sau đề tài hot search đứng top 1 là một chữ "Bạo", độ hot so với vụ cô và Lục Chi Nhiên chả biết cao hơn bao nhiêu lần luôn.

Khương Dịch đang tắm rửa, Trì Yên ghé vào đầu giường, click vào xem thử.

Là kết quả thi đấu hôm nay.

Bởi vì đây là năm đầu tiên cuộc thi được diễn ra ở trong nước, các tinh anh trong giới thiết kế đều tụ tập lại đây, cho nên độ hot vốn đã cao, đặc biệt hôm nay còn lòi ra một vụ sao chép nữa chứ_____ Khương Mẫn quả nhiên đã dùng bả thiết kế Thẩm đã sớm hoàn thành, thay đổi một vài chi tiết để làm nhẫn.

Thế là tác phẩm hai người liền có nét giống nhau như thế.

Tuy rằng có nhiều chi tiết khác nhau, nhưng đại khái vừa nhìn qua đã thấy chả khác nhau là bao.

Càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc hơn, hai người này không phải là bạn thân khuê mật của nhau sao

Qua lại nhiều năm, kết quả hôm nay lại rẽ đường.

Sau lưng Trì Yên đã đổ một lớp mồ hôi, ngay từ đầu lúc biết Khương Du Sở cố ý lộ bản thiết kế ra ngoài cô còn nghĩ rằng Khương Mẫn chỉ là tham khảo một chút.

Ai biết người này cũng thật lợi hại, mấy chỗ sửa qua cũng chả bằng đừng sửa nữa cho xong.

Dân mạng đã nổ tung rồi, mấy người đứng trên cao đều cho rằng bản thân là đúng.

【 có một câu nói như thế nào ấy nhỉ? Phòng cháy phòng trộm phòng khuê mật, quả không sai đi?! 】

【 thật là một bài học xương máu a! 】

【 đoán xem đoán xem, đoán xem ai là nguyên sang ai là sao chép? 】

【 tôi đánh cuộc một bao que cay, tuyệt đối là Thẩm Ninh sao chép! Cô nhìn xem mấy tác phẩm thiết kế gần nhất của cô ta có cái nào đẹp đâu! 】

【 trên lầu +1. 】

.....

Tin kéo dài đến bảy tám trăm cái, Trì Yên nhàm chán không chịu được, bất tri bất giác lại thấy tin rep cuối cùng.

Sở Sở là tiên nữ: 【 tôi đánh cuộc mười bao que cay, tuyệt đối là

Khương Mẫn sao chép! 】

Trì Yên: “.....”

Bởi vì hai bên vẫn chưa đưa ra được chứng cứ chứng minh bản thân là người sáng tác, mà ai mắt sáng cũng nhìn ra, hai bộ này không đơn giản chỉ là linh cảm lớn gặp nhau đâu.

Giám khảo bên kia tạm thời vẫn chưa có cách giải quyết.

Trì Yên lướt Weibo vài phút, lại thấy trên trang đầu, Thẩm Ninh mới phát một cái Weibo: 【 đã xem lại chứng cứ, hy vọng ngày mai có thể thấy cô xin lỗi thanh minh, bằng không chúng ta sẽ gặp nhau ở toà án @ Khương Mẫn 】

Thẩm Ninh nháy mắt thành cường thế một phương.

Lại là một vở kịch

Trì Yên rời khỏi Weibo, duỗi tay sờ lên mâm trái cây trên tủ đầu giường, sau đó mở WeChat ra trò chuyện với Tống Vũ

Tống Vũ so với cô còn kích động hơn nhiều, dường như còn có chút kích động nói năng lộn xộn: 【 Yên Yên chị thấy hot search chưa! Cái gì gọi là làm bậy không thể sống, chính là hai người này, quả thực là sáng khoái trong lòng! 】

Trì Yên cũng cảm thấy sáng khoái lắm, mới vừa cho một quả nho vào miệng, lại nghe Tống Vũ gửi qua một tin: 【 cái ả họ Khương thật sự là chó không đờn được việc ăn cầu X, thật làm cho Khương giáo sư nhà chị mất mặt! 】

【 Có quan hệ gì với Khương giáo sư nhà chúng ta chứ? 】

Trì Yên còn tưởng rằng Tống Vũ đã biết Khương Mẫn là chị Khương Dịch, thiếu chút nữa bị quả nho làm nghẹn lại.

Tống Vũ: 【 không phải đều họ Khương sao..... nếu là mấy ngàn năm trước có lẽ là người cùng nhà, Yên Yên chị nói đúng không? 】

【 tới giờ uống thuốc rồi đó, bảo bối nhi. 】

Tống Vũ nói nhiều, ngày thường nói chuyện với cô cũng không bận tâm điều gì.

Huyền thuyên với Tống Vũ một hồi, sau đó Trì Yên cảm thấy tâm trạng đã tốt lên không ít, Weibo không ngừng có đầu đề mới được đẩy lên, Trì Yên trượt xuống xem, sau đó lại thấy Khương Mẫn phát Weibo.

Là ba phút trước, lúc này độ hot đã vượt cả bài của Thẩm Ninh luôn.

Không có mấy đoạn văn viết, chỉ có hai đoạn ghi âm, giọng nói quen thuộc, có thể nghe ra là Thẩm Ninh và Khương Mẫn.

Đoạn thứ nhất, là Thẩm Ninh chính miệng lúc trước thấy ghét một sao nữ nào đó, còn ngáng chân cô ấy làm cô ấy không tháo được nhẫn ra, cuối cùng phải mời nhân viên phòng cháy đến.

Đoạn thứ hai là cuộc đối thoại của Thẩm Ninh và Khương Mẫn.

Trì Yên cực bất hạnh bị nhắc đến, nhưng cũng chỉ có một lần, sau đó đều là dùng từ "con đàn bà xấu xí" để thay thế.

Là lần hai người bọn họ thiết kế cho cô ở bữa tiệc từ thiện.

Trì Yên: “.....”

Rõ ràng cô rất xinh đẹp, thế mà không hiểu sao vào trong miệng bọn họ lại thành "con đàn bà xấu xí" chứ?

Trì Yên vạn phần không phục, bên dưới đã có fan thay cô nói chuyện.

Yên Yên nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu: 【 vị nữ sĩ này chẳng lẽ cả đầu óc và cả tim đều không tốt à? Ôm Yên Yêb nhà bọn tui đi, người xấu xí thì lại lắm lời, lời này quả không sai đâu. 】

Hôm nay ăn mười quả dưa hấu: 【 không phải fans Trì Yên, nhưng nói cô ấy xấu..... mì đây chắc phải tự chôn xuống đất trách cho người ya lại bảo xấu vô cùng. 】

Thẩm Ninh và Khương Mẫn đều không phải loại đèn cạn dầu, ngầm hiểu cũng rõ hoặc là không giải thích được hoặc là giải hòa không thành, nên dùng cách này để xé xác đối phương.

Khương Mẫn đại khái là một loại “Bà đây không tốt người cũng đừng mong ổn”, dù sao trong tay cô ta cũng có nhược điểm của Thẩm Ninh, dứt khoát bỏ hết ra luôn.

Lưỡng bại câu thương còn tốt hơn để mình cô ta thất bại thảm hại.

Diễn hình là kiểu người có chết cũng muốn kéo thêm một cái đệm lưng.

Đoạn âm kia vẫn đang tuần hoàn phát, cứ vang lên bên tai, giống như tiếng ma quỷ rên rỉ, làm cho Trì Yên cũng bắt đầu nghi ngờ cuộc đời.

Lúc Khương Dịch từ trong phòng tắm đi ra, vừa lúc thấy Trì Yên nhíu mày nhìn gương, thở ngắn than dài.

Anh vừa lau tóc vừa đi qua, lúc đến gần thì tùy ý ném khăn lông lên ghế, duỗi tay chạm vào mặt Trì Yên.

Trì Yên đang ngồi xếp bằng, lại có giọt nước trên tóc anh rơi xuống, nhỏ vào giữa gan bàn chân, hơi hơi lạnh lại hơi hơi ngứa, Trì Yên nâng mặt nhìn anh: “Khương Dịch, em rất xấu sao?”

Chương 56

Mắt Khương Dịch hơi nhíu, không đáp, còn đang nhìn chỗ nào nữa không biết.

Đường cong bên sườn mặt anh vô cùng hoàn mỹ, lại giống như mang theo nửa phần cảm giác thanh tâm quả dục, tầm mắt Trì Yên nửa híp lại đi xuống dưới, sau đó lại nhìn đến đôi môi của anh.

Độ cong không lớn, nhưng rõ ràng là đang cười.

Mặt Trì Yên nóng lên, cảm thấy ngượng ngùng lại tức giận, tiện tay vớ lấy cái gối nện lên người anh: "Anh cười cái gì?"

Gương bị cô tùy tay ném trên giường, ga trải giường mềm như bông bị đè lên tạo ra không ít nếp uốn, Trì Yên rõ mắt nhìn gương mặt mình trong gương.

Tuy rằng tức muốn hộc máu, nhưng mà môi hồng răng trắng, vẫn có thể nhìn được mà.

Khương Dịch càng không nói lời nào, Trì Yên lại càng là cảm thấy vẻ ngoài của mình có vấn đề.

Cách non nửa phút, cô lại lần nữa nâng mặt lên tới, đem lui người ngồi lên đùi Khương Dịch: "Thật sự rất xấu sao?"

Cuối cùng Khương Dịch cũng quay mặt nhìn cô, khoe môi nhẹ cong, vẫn mang theo ý cười như cũ: "Không có."

“Vậy sao vừa rồi anh không nói lời nào?”

“Anh đang suy nghĩ, bệnh viện nhà ai chữa mắt tốt,” tay anh phủ lên mắt cá chân của cô, lòng bàn tay ấm áp, hơi dùng lực kéo về phía mình, “Ai nói, để anh mang cô ta đi chữa mắt.”

Trì Yên nâng khóe miệng, híp mắt cười: “Thẩm Ninh nói.”

Dừng một chút, cô lại hỏi: “Anh muốn mang cô ta đi sao?”

“Không đi, mắt cô ta không tốt cũng chả phải chuyện ngày một ngày hai.”

Ngón chân Trì Yên cuộn lại một chút, tay anh dọc theo đường cong của cô đi lên, sau đó chui vào dưới váy ngủ của cô, lại hướng lên, dừng phía sau lưng cô

“trước kia mắt cô ấy cũng không hảo sao a?”

Khương Dịch đề cô xuống, cúi đầu khẽ cắn lên vành tai xinh đẹp, nặng nề mà “Ân” một tiếng: “Cô ta mãi vẫn nhìn không ra anh thích em.”

“.....”

Trì Yên không còn lời gì để nói, trong lòng nghĩ đến lời Khương Du Sở nói trước kia cũng không sai.

Không chỉ Thẩm Ninh, bao gồm cả Khương Du Sở cùng Trì Yên là người trong cuộc, lúc bắt đầu cũng không ai có thể nhìn ra.

Khương Dịch là một người muộn tao như vậy, nếu chính anh không muốn nói, ai có thể nhìn ra anh thích ai chứ?

Chiều hôm sau 《 Người dẫn đường 》 chính thức khai máy, tối hôm qua Trì Yên lại lặn lội nửa ngày với Khương Dịch, ngủ muộn nên quên không đặt báo thức, cứ ngủ thẳng một mạch.

Vở “Khuê mật đại chiến” kia của Thẩm Ninh và Khương Mẫn đã diễn ra cả buổi tối, vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Tới hơn 8h sáng, độ hot vẫn không có xu thế giảm.

Trì Yên ghé vào giường lướt Weibo, dưới lớp chăn mỏng, cô vẫn chưa mặc quần áo, hai tay vòng ra khỏi chăn, trần trụi trắng nõn.

Cô cho rằng Khương Dịch đã tới công ty rồi.

Kết quả mới xem được một chút, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Trì Yên quay đầu nhìn anh, kinh ngạc chớp mắt: “Anh vẫn chưa đi à?”

“Anh đi hay không đi, em còn không biết sao?”

Trì Yên “Nga” một tiếng, lúc quay đầu vừa rồi, có thể là bả vai động tác có chút lớn, chăn từ trên vai trượt xuống không ít, lộ ra xương cánh bướm xinh đẹp, lưng lộ ra mảnh lớn, cánh tay vắt trên giường chỉ che được non nửa bộ ngực no đủ.

“Đắp chăn cẩn thận vào,” Khương Dịch kéo ra cửa tủ quần áo, lấy ra nội y của Trì Yên, sau đó đi đến đuôi giường, “mới sáng ra, không cần câu dẫn anh.”

Trì Yên biết sáng sớm là thời gian không thể chọc vào đàn ông, hướng chi cô cũng không muốn Khương Dịch thành người phóng túng quá độ như Lục Cận Thanh, đặc biệt nghe lời kéo chăn lên, mặc nội y trong chăn.

Lúc Trì Yên mặc quần áo, Khương Dịch đứng phía trước, nửa dựa vào tủ đầu giường cười như không cười.

Trì Yên cảm thấy một màn này so với tưởng tượng còn hài hòa hơn nhiều.

Cô vừa thay quần áo vừa nói với anh: “Thẩm Ninh với Khương Mẫn thế mà vẫn đang trên hot search đấy”

Từ đêm qua đến giờ, ở trên đó ước chừng mười hai tiếng đồng hồ rồi.

Giọng điệu Khương Dịch nhàn nhạt, “Mua hot search.”

Trì Yên đã mặc xong nội y, chăn bị xốc lên, cô sững sốt nhảy xuống giường đi tìm quần áo mặc hôm nay

“Có phải có bệnh không a, loại tin tức này còn đi mua hot search à?”

Giọng điệu Khương Dịch so với vừa rồi càng nhạt: “Anh mua.”

“.....”

Trì Yên đang đứng trước tủ quần áo chọn đồ lập tức cứng người, sau đó lại làm như không có việc gì cầm bộ quần áo ra

Trì Yên đại khái biết ý Khương Dịch, phỏng chừng cũng là vì xả giận cho cô mà thôi.

Cô cảm thấy rất vui, tâm trạng giống như được ánh mặt trời trên bên ngoài chiếu rọi vào vậy đó.

Bộ jumpsuite này mặc không dễ, tóc bị mắc lại vào cái nút áo phía sau, Trì Yên sờ soạng vài cái, đột nhiên tóc bị túm lấy để lên vai, ngón tay anh động tác lưu loát, nhanh chóng sửa lại quần áo cho cô.

Trì Yên xoay đầu xoay qua, hôn lên cằm anh một cái, "Ăn sáng chưa đó?"

"Cháo ở trong nồi," Khương Dịch ôm lấy eo cô "Anh đến công ty, có việc thì gọi cho anh."

Hai người cùng nhau xuống lầu.

Sau đó Trì Yên đi vào nhà ăn, Khương Dịch đi ra cửa.

Biệt thự to như vậy, nhưng lại tràn đầy hơi thở của cuộc sống đầm ấm.

Trì Yên ăn qua cơm sáng, sau đó lười nhìn qua tin Khương Vận gửi, rồi lại đi xem kịch bản, cứ xem xem mãi đến gần trưa

Giữa trưa không muốn làm cơm, Trì Yên liền tùy tiện đặt một hộp cơm.

Lúc đợi người giao hàng đến, Trì Yên lười vào Weibo xem, vấn đề của Thẩm Ninh và Khương Mẫn cũng đã bị đề tài 《Người dẫn đường》 đề xuống rồi, nhưng mà vẫn chằm chằm ngồi thứ hia kia.

Lại vào Weibo hai người xem thử, khu bình luận nhà Khương Mẫn toàn mấy lời mắng chửi, sau đó là Thẩm Ninh, đã thấy cô ta dút

khoát trực tiếp đóng khu bình luận lại

Đây tuy không phải biện pháp tốt, trị ngọn không trị gốc, nhưng tốt xấu gì cũng không khiến bản thân phiền lòng.

Lúc rạng sáng cô ta đã phát một tấm hình, là tấm chụp ngày tác phẩm chiếu, cùng một dòng chữ nhìn vô cùng chính nghĩa_____

【 sao chép không chỉ là vấn đề nhân phẩm mà còn là sự xúc phạm tới cả pháp luật. 】

Không có cách bình luận, vì thế có người vì để mắng cô ta mà dút khoát share rồi viết: 【 rõ ràng đều là một đám hàng như nhau cả, kết quả còn diss nhau lên làm gì. 】

Mà trải qua một buổi tối lại thêm một buổi sáng, nhóm ban giám khảo thiết kế cũng đã cho ra kết quả.

Xét thấy Thẩm Ninh ngầm đưa ra chứng cứ đầy đủ chứng minh cho bản thân, giám khảo trực tiếp hủy bỏ tư cách dự thi của Khương Mẫn, hơn nữa cô ta lại từng sao chép trước đây, vì vậy, nghiêm cấm quyền tham gia bất kì cuộc thi quốc tế nào nữa.

Còn về phía Thẩm Ninh, nhóm giám khảo vì nhân tính mà suy xét đến tầm quan trọng của nhân phẩm, hủy bỏ giải nhất của cô, thành tích cùng giải thưởng đều hoãn lại.

Mà Thẩm Ninh làm tổng giám thiết kế của Ái Luyện Châu Báu, tất nhiên sẽ liên lụy đến thanh danh Ái Luyện, đây là suy nghĩ đầu tiên của Trì Yên sau khi xem xong

Quả nhiên, vào trang chủ của Ái Luyện trên Weibo.

Bên dưới đều là tiếng mắng chửi

Giống như là nguyên lý một con sau làm dầu cả nồi canh, không ít người đem bất mãn với Thẩm Ninh đổ hết lên người Ái Luyện.

Cho dù Trì Yên cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, nhưng cô quả thật không làm được gì cả.

Duy nhất không đã chịu liên lụy, đại khái chỉ có Trì Yên và một người đại diện khác.

Lướt bình luận không đến vài phút, cơm hộp đã đưa tới.

Trì Yên cầm di động phóng tới bàn cơm, lấy cơm hộp ra, vừa xem mấy tin mới trên di động.

Có Khương Dịch hỏi cô ăn cơm trưa chưa, còn có Bạch Lộ Tống Vũ vui vẻ thay cô, Trì Yên rep lại hết, an tâm ăn cơm còn chưa đến nửa phút, di động chợt vang lên.

Lại là Ninh Tuệ.

Trì Yên lười nghe, dứt khoát trực tiếp chỉnh tắt âm, an an tĩnh tĩnh ăn xong hộp cơm.

Sau 15", Ninh Tuệ đã gọi 70 cuộc điện thoại.

Hơn nữa mãi cho đến khi Trì Yên lái xe ra khỏi tiểu khu, bà ta vẫn không có xu thế dừng lại.

Màn hình di động cách vài giây lại sáng lên, cô không nghe lại tới xuống

Lặp đi lặp lại hơn mười lần, hình như Ninh Tuệ đã hiểu rõ sự thật cô sẽ không nhận, tức muốn học máu mà chả làm gì được, không tiếp tục gọi cho cô nữa.

.

Buổi khai máy cực kì thuận lợi.

Toàn bộ đoàn phim, người duy nhất Trì Yên quen chỉ có Lục Chi Nhiên, nhưng cô biết rõ không thể mập mờ được, cho nên ngoài lúc đóng phim, ngẫu nhiên lúc chạm mặt anh ta cũng chỉ gật gật đầu.

Đơn thuần xuất phát từ sự tôn trọng của một văn bối đối với tiền bối mà thôi.

Ngoại trừ nam nữ vai chính cùng nam nữ số 2, mấy diễn viên trong những mấy chuyện lẻ đều không có trùng lặp, cho nên hiệu suất rất cao, mấy bộ lẻ đều đồng thời khởi quay luôn, quay riêng biệt, chỉ bỏ qua mấy phân cảnh liên quan đến nhân vật chính.

Thời gian dự kiến quay phim là từ cuối tháng 7 đến cuối tháng 9, vì thời gian tương đối gấp nên lượng công việc và áp lực của mỗi diễn viên đều cao hơn bình thường

Đến lượt Trì Yên nghỉ ngơi, cô lại ôm kịch bản xem qua, lúc ngồi với nữ diễn viên trong đoàn nói chuyện, cô cũng rất ít khi tiếp lời.

Vì thế kết quả của những người lãng phí thời gian chính là, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bị một cảnh NG, chỉ có Trì Yên, lần nào cũng trực tiếp một lần là qua.

Lúc đạo diễn xem, trên mặt cơ hồ đều phải cười ra hoa tới nơi rồi, cũng biết không muốn cô bị bôi đen, nên chưa bao giờ bảo các diễn

viên khác học tập cô, chỉ là mỗi lần thấy cô lại thấy giống con gái trong nhà, có gì ngon đều sẽ mang đi cho Trì Yên.

Đã một tháng liền, Trì Yên 3 bữa cơm cũng không đúng giờ, đều là dựa vào đồ ăn ngon của đạo diễn mới không bị đau bao tử

Trì Yên giống như cực kì rất có duyên với các vị trường bối, đương nhiên, trừ Khương Bác Đào.

Một tháng này trôi qua tương đối ổn.

Sinh hoạt của Trì Yên đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, Thẩm Ninh cùng Khương Mẫn xé tới xé đi, kết quả tự xé bản thân đến mức trong ngoài chẳng thành người được nữa, bắt đầu là đóng Weibo, sau đó hai nguiwf dứt khoát rời khỏi tầm mắt của đại chúng luôn.

Ninh Tuệ bên kia càng là an tĩnh — — Trì Yên đã đưa số bà ta vào blacklist.

Tháng này Trì Yên bận rộn, nhưng Khương Dịch so ra còn bận hơn cô, ba ngày hai bữa đều phải đi công tác, đi một lần lại còn dài cả tuần.

Đến cuối tháng 8, Khương Dịch lqij ra nước ngoài

Vai diễn của Trì Yên bắt đầu tiến vào giai đoạn quay tăng cường, thân phận nữ giáo viên trẻ tuổi bị bại lộ, đang từ tiểu bạch thỏ đơn thuần chuyển thành tiểu hắc thỏ ác độc.

Quá trình chuyển biến này cực kì khó nắm bắt.

Buổi tối lúc ở nhà, Trì Yên xem đoạn phim đã được cắt nối biên tập, cứ một lần lại một lần xem đi xem lại chả thấy phiền, loại cảnh phim

này qaur thật là thắm tận tâm gan người xem, rõ ràng vẫn là mùa hè, Trì Yên ôm chần vẫn cảm thấy không đủ, dứt khoát vừa xem, vừa gọi điện cho Khương Dịch.

Vì sợ hãi, giọng Trì Yên vẫn có chút run, mang theo nửa phần nức nở: “Khương Dịch.....”

Bên kia không đáp

“Khương Dịch?”

Bấy giờ cách hơn mười giây, anh mới thấp thấp đáp: “Ân.”

“Ngủ sao?”

“Không có.” Dừng một chút, giọng Khương Dịch lại truyền tới, “Ngủ không được.”

Trì Yên lập tức ấn tạm dừng bộ phim: “Sao thế a?”

Cô vừa định hỏi anh có phải do vấn đề công việc không, lại nghe đầu bên kia càng thấp càng trầm trả lời: “Dục cầu bất mãn a bà xã.”

Góc pr của editor: xin chào các mỹ nữ yêu mến, sau bao ngày chần chọc, tui quyết định biến đây làm nhà riêng chứ hông phải là vườn chung nữa. Vì thế, ở nhà riêng, tui sẽ đăng truyện tự viết nữa, tuy k được hay, nhưng các mỹ nữ hãy vào xem hộ đi nào! lu thương!

Chương 57

Trì Yên ghen lời, khẽ nuốt nước miếng, "Anh có thể đứng đắn chút được không?"

Khương Dịch ở đầu bên kia nhẹ nhàng cười.

Cô nhóc này chẳng qua là chưa từng thấy bộ dạng không đứng đắn thật sự là gì mà thôi.

Trì Yên tính tình dịu dàng, nói chuyện cũng không giống một vài cô gái nào đó, Khương Dịch còn nhớ rõ trước kia, cô gái nhỏ này đến một câu nói tục cũng không nghe được.

Có người vừa nói, cho dù không phải nói với cô, cô cũng có thể mặt đỏ nửa ngày.

Khương Dịch lúc ấy tự hạn chế mình, rất ít khi nói những lời này, nhưng cứ tưởng tượng đến bộ dạng cô gái nhỏ ôn ôn nhu nhu đỏ mặt, tim anh lại đặc biệt xao động.

Muốn nhìn mặt cô hồng, lại không muốn phá hỏng hình tượng của mình trong mắt Trì Yên.

Sau đó anh lại nghĩ ra một biện pháp tốt — — anh không thể nói thô tục, nhưng Lục Cận Thanh có thể nói mà.

(Không thể kìm lòng chen vô, Khương giáo sư, thật không ngờ bộ mặt thật của anh lại như vậy. Hình tượng! Làm ơn giữ hình tượng giùm tui cái)

Thời gian ấy mỗi lần Lục Cận Thanh gọi điện cho Khương Dịch, lúc Trì Yên ở bên cạnh, Khương Dịch sẽ cố từng mở lớn âm lượng, quả nhiên, thời gian Lục Cận Thanh gọi cho anh càng dài, mặt Trì Yên càng đỏ.

Giống như máu cả người đều dồn hết lên mặt vậy đó, đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu được luôn.

Khương Dịch khi đó đã muốn dạy hư cô rồi.

Nhưng xúc động nhanh chóng qua đi, sau khi bình tĩnh lại, anh lại vô cùng rõ ràng biết mình không thể dạy hư cô được.

Không chỉ không thể dạy hư, mà còn phải bảo vệ cô thật tốt.

Nhưng mà, đó là chuyện của mấy năm trước rồi.

Còn ở hiện tại, Trì Yên hiển nhiên là đã bị cô bạn nào đó dạy hư mất tiêu rồi còn đâu, Khương Dịch nghe thấy cô hỏi: “Muốn em sao..... Khương Dịch ca ca?”

Trước mắt Khương Dịch tựa hồ xuất hiện ảo giác, anh nhắm mắt lại, nằm ở trên giường nhẹ giọng hỏi lại: “Em đoán sao?”

“Em không đoán.”

Khương Dịch cười cười, một tay không cần điện thoại khế tháo thắt lưng, “Yên Yên, đã một tuần rồi anh không có được ôm em”

Giọng anh có chút khàn khàn, gợi cảm liêu nhân.

Trì Yên cọ nhẹ lên đầu gối, lòng mềm nhũn cả ra, cách ngàn vạn dặm

sóng điện từ, cô còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng hít thở của Khương Dịch.

Hơi dồn dập, có chút nặng nề.

Trì Yên cũng đã xem không ít phim giáo dục kiểu đó rồi, mặt nóng lên, run giọng hỏi anh: “Anh đang làm gì?”

“Gọi điện thoại cho em.”

“Tay anh làm gì?”

“Thay em.muốn anh.”

Trì Yên: “.....”

Lần đầu tiên cô thấy có người có thể đem loại chuyện này dùng phương thức này nói ra.

Tiếng thở dốc của anh giống như kè sát bên tai, Trì Yên nghe được mặt đỏ tim đập, ở trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng không tránh khỏi.

Ở bên giường kia, vẫn còn lưu lại hương thơm trên người Khương Dịch, cô ghé lại gần, đặc biệt nhẹ đặc biệt nhẹ nói: “Ông xã, em cũng đặc biệt muốn anh.”

Cũng không biết người ở đầu kia có nghe thấy không nữa, tóm lại vẫn không trả lời.

Tiếng hít thở ở đầu dây bên kia càng ngày càng nhẹ, mãi đến khi cơ hồ nghe không thấy nữa, Khương Dịch mới thấp thấp mở miệng, ngữ điệu ẩn có ý cười: “Muốn gì?”

Trì Yên không đáp.

Khương Dịch lại hỏi: “Dùng cái gì muốn?”

Trì Yên rất cuộc nhẹn không được, “Lăn — —”

Cắt điện thoại, Trì Yên ném điện thoại sang bên cạnh giường

Còn cô ghé vào trên giường, phía dưới quần đùi là đôi chân thẳng tắp thon dài, gắt gao khép chặt, hai chân lạnh lẽo, nhưng bụng nhỏ lại khô nóng khó chịu.

Đậu má.

Khương Dịch cái tên bệnh thần kinh này

(Đậu má. Hai vợ chồng nhà này, tiếp máu, cầu tiếp máu! Hãy để tui im lặng làm nốt tầm 30 chục chương còn lại, hãy để tui sống, tui không muốn bị chết giữa đường vì thiếu máu, ai cứu tui!)

.

Trì Yên liên tiếp mấy ngày đều không ngủ ngon.

Khương Dịch lần này đi công tác dài hơn trước kia nhiều, đã gần 1 tháng rồi, mỗi tối Trì Yên đều gọi điện cho anh, đều bị anh không biết là cố ý hay vô tình trêu chọc một phen.

So với Khương Dịch nà nói, Trì Yên vẫn là quá đơn thuần.

Cô căn bản không thể so với Khương Dịch, bắt đầu còn nhặt lời hay nói cho anh nghe, làm anh bận xong công việc có thể thả lỏng, kết

quả mỗi lần sau khi Khương Dịch thả lỏng rồi, khó chịu đều là Trì Yên.

Đặc biệt mỗi lần nghe được là tiếng rên nhẹ cuối cùng của anh, Trì Yên liền càng thêm giận sôi máu, đỏ mặt nghiêng răng nghiêng lợi mắng anh.

Khương Dịch không so đo với cô, vừa chọc người tức giận lại phải ngọt ngào đi dỗ.

Trong thời gian dài, tối nào Trì Yên cũng đi ngủ trong tình trạng nhộn nhạo khó chịu, ngày hôm sau lại tỉnh dậy trên chiếc giường lớn trống rỗng

Lại ngày nữa qua đi, dưới bóng mắt cô đều đã nổi lên một lớp nhọt nhạt màu xanh.

Hai quầng thâm mắt đã chiếm cứ dưới mắt cô nửa tháng rồi, mỗi lần Trì Yên soi gương đều cảm thấy buồn bực, nghĩ lần sau không gọi điện cho Khương Dịch nữa, nhưng đến giờ lại lo anh quá mệt mỏi

Phân cách hai nơi, cô dường như thật sự không thể làm được gì nhiều cho anh cả.

Chỉ cần nghĩ như vậy, nỗi buồn bực tự trong đáy lòng Trì Yên lại bất giác tiêu tan.

Đảo mắt đã đến nửa cuối tháng chín tháng, Trì Yên vất vả một thời gian dài như vậy, rốt cuộc cũng kết thúc chuỗi ngày quay cùng với nữ chính.

Rạng sáng nay Khương Dịch đã lên máy bay, lúc này đã nhanh đến thành phố Lâm An rồi.

Sáng sớm Trì Yên đã bò dậy, ngáp một cái, nhìn mình trong gương sắc mặt tái nhợt, đáy mắt vẫn như cũ_____ đây là chứng cứ lưu lại do cô thời gian dài không nghỉ ngơi thật tốt.

Cô bò trên bàn trang điểm mấy phút, đợi đến khi hoàn toàn tỉnh táo lại, mới trang điểm cẩn thận.

Phấn lót với má hồng đều tăng thêm nhiều, so với mọi ngày cũng trang điểm đậm hơn hẳn.

Hôm nay là cảnh diễn thứ hai đếm ngược từ dưới lên của nữ biến thái trước khi rút đài, Trì Yên tới tới lui lui trước gương mấy lần, đột nhiên cảm thấy trạng thái này rất thích hợp để diễn vai nữ biến thái kia.

Bất luận là sắc mặt hay là trang điểm, nhìn đều hơi tái nhợt mà sâu sắc thấm vào lòng người.

Trì Yên cảm thấy trong mắt mình còn mang theo oán khí, đại khái là do một tháng không gặp Khương Dịch mới sinh ra.

Ngay cả lúc đến đoàn phim, ngay cả đạo diễn cũng quan tâm hỏi cô có phải thân thể không khỏe hay không nữa.

Làm cho Trì Yên vốn dĩ không phải không khỏe lại cảm thấy thế thật.

Đạo diễn Phùng năm nay 50 tuổi, vợ lại không thể sinh con, hai người cũng không nhận con nuôi, nhưng vẫn sống thoải mái qua ngày.

Nếu có con mà nói, cơ bản cũng phải lớn bằng Trì Yên rồi, tính Trì Yên lại hiền lành, cực kì hợp ý đạo diễn Phùng, công việc trong

ngoài đều chăm sóc cho cô cả.

Rõ ràng là hai người không liên quan gì, thế mà so với cha đẻ cô lại còn tốt hơn, Trì Yên lắc lắc đầu, thật vất vả câu ra một mặt ý cười tự nhiên: “Đạo diễn Phùng, cháu không sao, chỉ là mấy ngày nay không ngủ ngon thôi ạ.”

Phùng đạo diễn đặc biệt hòa ái cười cười với cô: “Căng thẳng à a?”

Cảnh diễn mấy ngày nay là phần cai trào nhất của bộ phim, không ít diễn viên NG tới NG lui, một lần lại một lần quay, thần kinh mọi người đều căng thẳng, ngay cả Trì Yên, có vài ngày ngắn ngủi mà cũng NG mấy cảnh liền.

Tuy nhiên Trì Yên quả thật không phải vì thế mà ngủ không ngon, ngược lại, cô là vì ngủ không ngon nên trạng thái lúc đóng phim mới không được tốt, nhưng cô vẫn gật gật đầu: “Có chút ạ.”

Đưa mắt đi nhìn toàn bộ phim trường đều là học thoại lại học thoại, đối diễn lại đối diễn.

Tất cả mọi người bận bận rộn rộn, chỉ thiếu nước phân thân

Cho nên mỗi khi trên mạng nói có một minh tinh đương hồng nào đó kĩ thuật diễn không tốt, các fans tuyệt đối sẽ xông lên nói người ta có bao nhiêu nỗ lực, có phát bệnh cũng không quên học lời thoại..... cách nói ấy một mặt nào đó đối với diễn viên là không công bằng.

Trong cái vòng này, trừ bỏ trường hợp cá biệt, đại đa số mọi người đều trong trạng thái này, chuyên nghiệp đến nỗi có những khi vì quay phim đến ăn cơm cũng không có.

Đạo diễn Phùng vỗ vỗ bả vai cô, “Thả lỏng nào, lúc trước phát huy

rất tốt mà.”

Ở trong mắt đạo diễn Phùng, Trì Yên không hẳn tính là có thiên phú, nhưng dù sao cô cũng xuất thân chính quy, kỹ thuật diễn đương nhiên cũng hơn người thường một chút.

Nhưng so với mấy diễn viên gạo cội trong đoàn phim, ông lại cảm thấy cô bé này thật sự là lợi hại, vào giới không lâu, nhưng kỹ thuật diễn đã có một loại tự nhiên cùng linh động.

Lúc bộ phim tình yêu của phát sóng, đạo diễn Phùng còn xem riêng vài lần, không hề khoa trương mà nói, bộ phim kia hoàn toàn là dựa vào Trì Yên và Lục Chi Nhiên chống đỡ.

Cũng khó trách có các fan giống như điên rồi gán hai người làm CP, ngay cả cái vị kia trong nhà ông, 40, 50 tuổi rồi lại muốn ngừng mà không được thành fans của đôi này.

Phùng đạo diễn càng nghĩ càng cảm thấy bản thân khá buồn cười, nếu đã nghĩ đến đây, dứt khoát nói với Trì Yên một câu: “Tiểu Trì a, bộ phim cháu với Chi Nhiên quay lúc trước ấy, hai ngày trước bác có xem mấy tập.”

Trì Yên sừng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại được.

Không có biện pháp, lời mô tả của đạo diễn Phùng này thật sự không làm cô nhớ đến bộ phim kia ngay lập tức được.

Bộ phim văn nghệ tình yêu kia lúc bắt đầu còn bị cục điện ảnh giữ cả tháng trời, nói là có mấy cảnh có ảnh hưởng không tốt, sau đó đem cắt hết mấy cảnh hờ bả vai diễn cảnh "giường chiếu" của nữ chính, chỉ còn kém cắt luôn cả cảnh hôn.

Quả thực là phát rồ.

Nhưng sau đó lại không biết vì nguyên nhân gì mà không có chấp hành, kéo tới kéo đi kéo dài tới hôm trước mới chính thức phát sóng.

Trước mắt vẫn không có ảnh hưởng quá lớn, bởi vì mới ra mấy tập nên số lần lên sân khấu của Trì Yên trong vai nữ số 2 không nhiều lắm, cũng chưa có định hướng tình cảm rõ ràng, trong suốt đêm không thể trong suốt hơn được nữa

Nếu không đạo diễn Phùng đột nhiên nhắc đến, Trì Yên cũng đã quên luôn sự tồn tại của bộ phim này rồi, sau đó nghe được đạo diễn Phùng lại tiếp tục nói: “Kỹ thuật diễn của nữ chủ kia thật quá kém.”

“.....”

Đạo diễn Phùng: “Nếu là cháu diễn nữ chính, bộ phim này tuyệt đối có thể hot hơn.”

Khóe miệng Trì Yên nhẹ giật: “Đạo diễn Phùng.....”

“Tiểu Trì, là thế này, bác gái cháu cực kì thích CP của cháu với Chi Nhiên ..... Cho nên luôn ước hai đứa về nhà bác chơi, cháu thấy sao?”

Trì Yên rất cuộc đã biết mục đích mà ông đột nhiên nhắc tới này bộ phim này rồi.

Cô có chút dở khóc dở cười: “Đạo diễn Phùng..... Cháu đã kết hôn, nếu không bác về nói với bác gái cháu một tiếng, khuyên nhủ bác ấy sửa sang thích CP của cháu với vị kia nhà cháu được không?”

“Cháu kết hôn rồi?” đạo diễn Phùng l chấn động, ông không quá chú

ý tới tin tức giải trí, cho nên cũng không biết vụ Trì Yên kết hôn, ngược lại phản ứng lại, bắt đầu do dự không chừng: “Chỉ là bác gái cháu thích kiểu đẹp trai cơ.....”

Nói trắng ra là cường cái đẹp, Trì Yên hoàn toàn có thể hiểu.

Sắc đẹp khó cưỡng mà, áp dụng trên người ai cũng được, không phân biệt giới tính, càng không liên quan đến tuổi tác.

Trì Yên gật gật đầu: “Cháu cũng thích trai đẹp ạ.”

Dừng một chút, “Cháu đặc biệt thích anh ấy.”

“Bỏ đi, bác quay đầu lại cẩn thận khuyên nhủ bà ấy,” đạo diễn Phùng vẫn không quên mời cô, “Có rảnh mang theo vị kia nhà cháu tới nhà ăn cơm được không?”

Trì Yên híp mắt cười: “Được ạ.”

Trì Yên quay cả một buổi chiều, lúc trước cô không tiếp xúc qua loại nhân vật như thế này, nên quả thật không nắm chắc được mạch cảm xúc.

Ngay một ánh mắt biểu đạt cũng đều có yêu cầu nghiêm khắc, Trì Yên thử rất nhiều lần, mới miễn miễn cưỡng cưỡng làm toát ra vẻ mặt âm hiểm dưới dáng vẻ ôn hòa, lại vì bạn diễn mà NG một lần

Liên tục không gián đoạn quay bốn năm tiếng, cuối cùng đạo diễn Phùng cũng cho bọn họ nghỉ nửa tiếng

Mắt Trì Yên sắp rút gân đến nơi, thừa dịp nghỉ ngơi chỗ trống vắng, nhắm mắt lại dùng cách trị liệu mắt từ xưa.

Không đến hai phút, di động rung lên một chút.

Trì Yên không nhìn tên báo hiện lên, dựa vào bản năng mà nhận, đầu kia truyền đến giọng nam: “Trì Yên ——”

Trì Yên mở to mắt, đáy mắt có tia sáng nhợt nhạt chảy qua, miễn cưỡng tách ra một ít oán khí đã giăng co mấy ngày nay.

Đầu kia có tiếng cười thấp thấp, cùng với tiếng hít thở nhẹ nhẹ: "Đã nửa tiếng không cười rồi, là vì dục cầu bất mãn sao?"

Khóe miệng Trì Yên không tự giác nhẹ nhếch, vẫn như cũ oán niệm mường mường.

“Yên Yên ngoan, cười một chút cho anh xem.”

(Không thể sống được với vợ chồng nhà này. Dục là anh gọi xong chị sẽ diễn cực đạt luôn. Muốn bao nhiêu oán hận có bấy nhiêu oán hận, muốn bao nhiêu biến thái có bấy nhiêu biến thái)

Chương 58

“Không cho.”

Trì Yên cự tuyệt dứt khoát, cau mày mím môi, chỉ có cặp mắt kia lại sáng lên một chút.

Khương Dịch ít nhất có một câu không sai.

Quả thật cô có chút dục cầu bất mãn, thật sự chỉ là một chút thôi

Mà đầu sỏ làm cô như vậy, lúc này cư nhiên còn muốn cô cười.....
Tưởng bở.

Hừ huống chi, cười anh cũng chả nhìn thấy.

Trì Yên triệt để xem nhẹ nửa câu đầu của Khương Dịch

Giọng anh rất nhẹ, giống như thào thấp mà dụ dỗ: “Cho anh.”

Trì Yên đột nhiên cảm thấy đầu có chút loạn cả lên.

Cô nhớ rõ lúc lần đầu tiên Khương Dịch muốn cô cũng nói y như vậy.

Giọng điệu cungc chả khác là bao.

Bên tai Trì Yên nóng lên, sau đó từng chút bốc lên cực nóng, rồi lại nhanh chóng lan hết lên mặt.

Cô theo bản năng che lại tai nghe: “Câm miệng.”

Vì thế Khương Dịch đã thật sự ngậm miệng.

Hai bên đột nhiên đều an tĩnh lại, Trì Yên còn có thể nghe được tiếng hít thở mơ hồ từ đầu bên kia, cô nghiêng đầu nhìn thời gian, đã qua 20 phút nghỉ.

Chỉ còn mười phút, đoàn phim sẽ lại quay tiếp.

Trì Yên biết hôm nay Khương Dịch về, nhưng hôm qua lúc gọi điện cho anh cũng thấy anh nói sẽ đến thành phố Lâm một chuyến, còn khi nào về đây, có lẽ là tầm buổi tối hoặc muộn hơn.

An tĩnh chưa đến nửa phút, Trì Yên hỏi anh: “Khương Dịch, anh đang làm gì?”

Bên anh không tính là an tĩnh, có tiếng người trộn lẫn, ngẫu nhiên sẽ vang lên tiếng còi.

Khương Dịch đáp: “Đang đợi em cười.”

“Đừng nháo.....”

“Không nháo,” Khương Dịch cười nhẹ, “Ngẩng đầu.”

Lúc này Trì Yên mới phát hiện ra có điểm không đúng lắm, vừa nâng mắt lên, quả nhiên thấy một người đàn ông không biết đã đến đối diện từ khi nào.

Bởi vì cốt truyện yêu cầu, hôm nay cảnh quay không phải ở trong phòng kín, phim trường là dạng nửa kín, một bên kia, cách đó không xa chính là một con đường cái rộng mở.

Chỗ anh đứng kia, xung quang coa không ít diễn viên và quay phim ngang qua, hoặc cúi đầu bận rộn đi qua, hoặc mắt sáng ngời nhìn thêm mấy lần.

Tim Trì Yên đột nhiên đập nhanh hơn hẳn.

Cô vẫn luôn cảm thấy ở cùng Khương Dịch luôn có một cảm giác vợ chồng già quen thuộc.

Nhưng tại giây phút này, lạ không thể nào kiềm chế được trái tim bang bang nhảy loạn của mình.

Cách những người qua đường ngẫu nhiên, Trì Yên có thể nhận ra anh, nhưng lại không nhìn rõ vẻ mặt anh lúc ấy.

Tay cô chỉ siết chặt chút, lời muốn nói ra lại nghẹn lại, Khương Dịch mở miệng trước: “Ngủ không ngon sao?”

Giọng Trì Yên rầu rĩ đáp: “Đều tại anh.”

Mãi đến bây giờ, mắt cô vẫn còn hơi căng lên, trợn mắt nhắm mắt đều cảm thấy khó chịu.

Vì tránh cho có người phát hiện điểm lạ, Trì Yên cúi thấp đầu không nhìn anh— — dù sao nhìn cũng không rõ.

Trì Yên dùng một tay nhàn rỗi khác cầm lên cái kính râm, cực kì đoan trang đeo lên, bọng mắt đen sì tuy đã được che lại nhưng vẫn nhìn ra không có chút tinh thần.

“Bang” một tiếng vang nhỏ, Trì Yên khép gương lại, nhẹ che lại một cái ngáp, giọng anh ở đầu kia dường như đồng thời rơi xuống cùng

tiếng này: “Àn, đều tại anh.”

Trì Yên vẫn cúi đầu như cũ, oán khí bất tri bất giác tiêu hơn phân nửa.

“Hôm nay mấy giờ quay xong?”

Trì Yên bắt đầu nhìn thời gian, cùng với mấy cảnh diễn còn lại của cô ngày hôm nay trên kịch bản, bảo thủ nói ra một con số: “Đại khái 8 giờ tối.”

Cảnh diễn của cô còn lại không nhiều lắm, nhưng trạng thái của mọi người hôm nay đều không được tốt

Hướng chi còn có một cảnh quay phải quay ở bể bơi, Trì Yên không tính là vọt lên cạn, nhưng quả thật cũng không tính là biết bơi, chờ lát nữa xuống nước sợ còn phải tốn thêm nửa giờ điều chỉnh trạng thái nữa.

Trì Yên nâng mặt, mặc dù tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng vẫn đem ánh mắt yên lặng dừng trên người anh, “Anh muốn chờ em cùng về sao?”

Bây giờ còn chưa đến 6 giờ.

Trì Yên suy nghĩ một chút, không đợi Khương Dịch trả lời, lại lên tiếng trước: “Anh vẫn là về trước đi.....”

“Sợ bị người ta nhìn thấy à?”

“Không phải ——” Khương Dịch không nhắc nhở, cô cũng thiếu chút nữa quên luôn vấn đề này, cô vuốt cằm nhìn anh, vô thực cảm thấy cách xa như vậy không thấy vẻ mặt của ạn cũng khá tốt, “Sợ anh quá

mệt mỏi.”

“Vậy em ngoan, cười một chút, anh lập tức không mệt.”

Khóe miệng Trì Yên nhèn lên: “Anh có thể thấy sao?”

Cô nhớ rõ thị lực của Khương Dịch cũng không tốt lắm.

Quả nhiên, Khương Dịch đáp cô: “Vậy em đến gần đây một chút.”

Trì Yên lại nhìn thời gian.

Còn mười phút.

Tiếng người bốn phía càng lúc càng ồn ào, tiếng học thoại rồi diễn tập không dứt bên tai, bên người Trì Yên cũng không dứt tiếng người lui tới lui đi.

Cô cũng không chậm trễ, đứng dậy đi theo sau một nhân viên công tác ở trường quay đang bận bận rộn rộn, ra vẻ bình tĩnh từng bước một đi về bên kia.

Mỗi một bước đi, khoảng cách giữa hai người lại càng gần.

Trì Yên cũng có thể nhìn rõ vẻ mặt anh rồi. .

Trên cằm Khương Dịch có lún phún ít râu, không nhiều lắm, Trì Yên thậm chí có thể số sợi.

Tầm mắt lại hướng lên trên, chính là độ cong đôi môi mỏng đẹp đẽ của anh, sống mũi cao, cùng với cặp mắt đào hoa ôn nhu lại đa tình.

Khuôn mặt mang ý cười.

Ánh mắt Trì Yên dừng trên mặt anh một hồi lâu, vừa định thu lại, đã thấy chân mình bị vướng.

Trọng tâm không vững, Trì Yên nhẹ nhàng “A” một tiếng, lúc phản ứng lại, đã vòng tay ra ngoài.

Giây tiếp theo, bàn tay trắng nõn mềm mại của cô gái nhỏ túm chặt cổ tay áo sơ mi của anh.

Khương Dịch hạ mắt, một tay nhẹ đáp lên eo cô, đặc biệt quy củ đỡ cô đứng vững.

Chung quanh đã có người nhìn qua, thấy cô không có việc gì mới lại bận rộn việc mình.

Trong mắt người ngoài, hai người bọn họ căn bản chỉ là những người xa lạ. Người đàn ông quá mức thân sĩ, ngược lại cô lại có vẻ như chủ động nhào vào trong ngực người kia.

Dù sao chung quanh còn có nhiều người như vậy, nói không chừng lúc nào đó lại có người chú ý đến bọn họ. Trì Yên có tật giật mình muốn đẩy anh ra, tay mới vừa vươn ra, Khương Dịch đã thu tay lại.

Trì Yên hít một hơi, ngẩng đầu, đúng lúc anh khẽ nâng ngón trỏ hạ xuống.

Dừng bên khóe môi cô, nhẹ nhàng nói một câu: “Cười rộ lên rất đẹp.”

Khóe miệng Trì Yên giật giật.

Loại tư thế này rất dễ làm người ta hiểu lầm, nhưng một lúc lâu cô cũng không phản ứng lại được.

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô.

Trì Yên rất đẹp, đôi mắt có thần, đôi môi ửng đỏ.

Cười hay không cười đều đẹp.

Đẹp đến mức anh vừa nhìn thấy cô, đã muốn ôm vào trong lòng.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Khương Dịch lại cảm thấy mình có bệnh ròi, ròi mắt qua một bên, trước khi Trì Yên phản ứng lại đã lui xuống nửa bước.

Khóe môi anh hơi cười, ý vị không rõ nhìn Trì Yên liếc mắt một cái, nhắc chân rời khỏi phim trường.

Mấy diễn viên quần chúng phần lớn không quen biết Khương Dịch, chỉ xem anh là tiện đường đi ngang qua trông thấy người ta quay phim mà thôi, mà cái người qua đường này, lại vừa đúng lúc lại đẹp trai nữa.

Không ai nghĩ gì nhiều

Bên môi Trì Yên dường như còn lưu lại độ ấm trên ngón tay anh, cô gơ tay chạm chạm, mới vừa bỏ điện thoại bên tai xuống lại thấy màn hình di động sáng lên một chút.

Một tin nhắn vừa đến, là Khương Dịch.

【 Quay xong gọi cho anh 】

Vừa nâng mắt, bóng dáng anh đã sớm biến mất khỏi tầm nhìn.

Ngay sau đó một cái tin khác lại đến — — 【 buổi tối phải về Giang Nam nhất phẩm một chuyến. 】

Mí mắt Trì Yên nhảy lên một cái

【 ba mẹ đều ở nhà sao? 】

Trì Yên vẫn có chút sợ Khương Bác Đào, cứ nghĩ đến lại cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Bên kia đáp rất nhanh, là một cuộc gọi.

Trì Yên mới nhận nghe, giọng Khương Dịch đã truyền tới, trầm thấp dịu dàng, tỏ ý trấn an: “Đừng sợ a bà xã, không ai bắt nạt được em cả.”

Chương 59

Lời thì nói như vậy, nhưng mí mắt Trì Yên vẫn nháy đến lợi hại.

Đã từng có bài học xương máu không cho phép cô không tin thần tà, trọn tròn mắt mí mắt nháy, nhắm mắt lại mí mắt vẫn nháy, Trì Yên hận không thể lập tức đi thắp hương bái Phật.

Cô gơ tay đề lên mí mắt, tia oán khí lại nổi lên: “Em không tin.”

“Không lừa em.”

Ha ha.

Lần trước cũng nói lừa cô làm chó, kết quả không phải là cắn bả vai cô kêu “Uông” một tiếng sao.

Lời nói trên giường của đàn ông tuyệt không thể tin.

Lời nói dưới giường của Khương Dịch cũng không tin được.

Tên đại lừa đảo.

Cuộc điện thoại này cứ thế bị Trì Yên nổi giận dùng dùng cắt đứt.

Đầu kia, đạo diễn và nhóm quay phim đã thu thập đồ xong chuẩn bị tiếp tục.

Trì Yên nhìn màn hình di động tối dần xuống, thờ dài lại thờ dài, cuối cùng mới thu di động tiếp tục đi chuẩn bị cho cảnh diễn tiếp theo.

Có thể là do gặp được Khương Dịch, tâm trạng Trì Yên so với lúc trước tốt hơn nhiều, cảnh trước khi xuống nước một lần đã qua.

Nhanh chóng lại nhẹ nhàng.

Cảnh diễn ở bể bơi bắt đầu quay từ gần 7 giờ, sắc trời dần tối, mấy bóng đèn cùng nhau chiếu xuống, chiếu đến mức nước ở khu vực bể bơi không lớn lắm này cứ lóng la lóng lánh

Càng giống như ban ngày, lại càng có thể dựng ra loại không khí có chút rợn người.

Đợi thêm vài phút, vai diễn nữ giáo viên biến thái của Trì Yên sẽ ấn một học sinh nào đó vào bể bơi ngược đãi, sao đó trong quá trình tra tấn sẽ không cẩn thận bị học sinh kia túm xuống cùng.

Lại sau đó, chính là cảnh nam nữ chính bắt được biến thái.

Mà nhiệm vụ của Trì Yên, chính là có thể bất động thanh sắc biểu hiện được vẻ hung ác thấm vào trong xương tủy của nữ giáo viên ra ngoài.

Lời thoại của cô không nhiều lắm, cơ bản là dựa vào ánh mắt và động tác tay.

Tới bây giờ, Trì Yên đã hoàn toàn chẳng có tâm tư nào mà nghĩ đến vấn đề tối nay làm sao ứng phó với Khương Bác Đào, chỉ lo lặn đi lặn lại một câu thoại duy nhất, sau đó tìm khiến giọng điệu thích hợp nhất để nói ra. vô

Đây cũng là cảnh duy nhất trong kịch bản mà cô và Lục Chi Nhiên có tiếp xúc.

Không lâu sau, tầm vài giây — — Lục Chi Nhiên sắm vai chú cảnh sát sẽ tra còng vào tay cô.

Trước khi quay, đạo diễn Phùng đặc biệt chạy tới trấn an Trì Yên đang cực kì khẩn trương: “Nhập tâm vào nhân vật, cứ nghĩ cháu chính là cô ta.”

Trì Yên: “.....”

Cô thật sự không muốn là nữ giáo viên kia đâu.

Nhưng cho dù nghĩ vậy, cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Tới lúc quay thật, người khẩn trương lại biến thành đạo diễn Phùng.

Toàn bộ phim trường cực kì an tĩnh, đến tiếng hít thở của mọi người pha rra đều cố sức nhẹ nhất, dường như đang nín thở chờ mấy người kia diễn cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay.

Liên quan đến vấn đề đại sự là khi nào kết thúc công việc, mỗi người đều ngẩng đầu chờ mong.

Trì Yên cũng có thể cảm giác được tầm mắt mọi người đều dừng trên người mình, lúc này cô đã bắt đầu “Tra tấn” nữ học sinh kia, không thể dùng sức quá độ, lại không thể diễn quá giả.

Mới ấn đầu người nọ vào trong nước, người nọ đã bắt đầu loạn lên, bàn tay lung tung sờ cổ tay cô túm ngã xuống cùng.

Thật sự lung tung, lúc Trì Yên bị túm xuống, cẳng chân còn ở bề bơi cọ nhẹ qua một chút.

Cô hít một hơi khí lạnh, nhưng do yêu cầu nhân vật, cô lại không thể rơi nước mắt, chỉ có thể liều mạng mà hít sâu để nước mắt chảy ngược vào trong.

Đạo diễn Phùng đã ở bên kia hô: “Cut cut cut!”

Lúc này Trì Yên mới dám duỗi tay lau mái tóc ướt nhẹ một chút, còn chưa kịp lau mặt, đã nghe đạo diễn Phùng mở miệng: “Lại lần nữa, Tiểu Trì chú ý vẻ mặt.”

Cẳng chân Trì Yên hơi đau, nhưng lại không thể không bò lên lần nữa, thay quần áo quay lại từ đầu.

Tới lần thứ hai, học sinh kia lại xảy ra vấn đề.

Vì thế lặp đi lặp lại, Trì Yên tổng cộng thay đổi bốn lần quần áo.

Thành phố Lâm An đã vào thu, dù sao cũng không thể so với mùa hè, bây giờ mặt trời đã lặn lâu rồi, nhiệt độ cũng giảm xuống không ít.

Tới hơn 8 giờ, đạo diễn Phùng mắc chứng cứng bách cuối cùng cũng cảm thấy hoàn hảo mà hô qua.

Trì Yên bò nhanh từ bể bơi ra.

Quần áo mỏng manh thấm nước, lúc này dính trên người, vốn dĩ cô có mặc một chiếc áo khoác đơn giản ở bên ngoài, nên cũng không quá áy náy.

Mới vừa đi chưa đến vài bước, Lục Chi Nhiên từ phía sau đã theo kịp: “Tiểu Trì, đưa tay lại đây.”

Anh bất ngờ nói một câu, Trì Yên không chỉ không nghĩ đưa tay

qua, ngược lại còn muốn lùi về ấy chứ.

Mới giật mình, lại nghe được tiếng kim loại trên cổ tay phải truyền đến.

Trì Yên hít một hơi, lúc này mới ý thức được anh là muốn mở còng tay hộ cô.

Quả nhiên, Lục Chi Nhiên quơ quơ chìa khóa trong tay, Trì Yên đưa 1 tay qua, anh cầm còng tay giữ cố định, sau đó tra chìa khóa vào mở ra: “Vẫn luôn mang theo không chê mệt sao?”

Trì Yên còn chưa trả lời, Lục Chi Nhiên lại hỏi: “Tay đau không?”

“Cái gì?”

Ngón tay anh duỗi ra, giống như muốn điểm nhẹ vài cái lên cổ tay Trì Yên, còn chưa chạm vào, cô gái nhỏ đã giống như bị điện giật rụt cánh tay mảnh khảnh lại.

Lục Chi Nhiên sừng sốt, ngay sau đó cười cười: “Cho dù có bạn trai, cũng không cần đề phòng anh thế chứ?”

Bị anh nói trúng tâm tư, Trì Yên cũng không cảm thấy ngượng ngùng, chỉ hướng anh cười một chút: “Không có cách nào cả, anh ấy tương đối hay ghen ạ.”

Nụ cười bên khóe môi Lục Chi Nhiên cứng lại, rất ngắn, thậm chí mắt thường còn chẳng thể nhìn rõ, anh cúi đầu nhìn Trì Yên.

Cô gái này thật sự rất đẹp.

Không riêng gì vì khuôn mặt đẹp, mà còn vì tia dịu dàng từ trong

xương tủy lộ ra.

Lục Chi Nhiên có chút thất thần, chờ đến lúc phản ứng lại, Trì Yên đã cùng nữ diễn viên khác cùng đoàn phim đi vào phòng thay đồ rồi.

Anh cúi đầu nhìn tay mình, mi mắt buông xuống, che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

.

Trì Yên cảm thấy có thể mình bị cảm rồi.

Từ sau khi thay quần áo xong là bắt đầu hát xì, cứ thế liên tục, thời gian gián đoạn còn không đến 10 phút.

Nữ diễn viên cùng thay quần áo với cô căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo mà quan tâm: “Tiểu Trì cô không thoải mái sao?”

Trì Yên mơ mơ màng màng, cảm máy sấy ra sấy tóc — — cô không dám để tóc ướt ra ngoài.

Bị Khương Dịch nhìn thấy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Vậy cô phải chú ý sức khỏe nhé.”

Trì Yên gật đầu, “Cảm ơn.”

Đầu giống như phát nóng lên, cả người cực kì khó chịu.

Trì Yên cố chống cơn buồn ngủ mới không nhắm mắt lại, máy sấy trong tay lúc này đặc biệt nặng, liên tiếp kéo cổ tay cô xuống.

Chờ tóc khô bớt, tay Trì Yên đã hơi tê.

Bên tay phải, còng tay còn lưu lại một vòng vết đỏ vắt ngang qua, nổi lên giữa làn da trắng như tuyết, giống như là bị người ta bạo hành vậy.

Trì Yên càng cảm thấy đau đầu, lúc đi ra ngoài đầu nặng chân nhẹ, nhưng cũng không quên gọi điện cho Khương Dịch.

Không ra hơn mười giây, cô lại cắt điện thoại.

Đi thêm vài bước, cô thấy Khương Dịch lái một chiếc xe bình thường

Bentley đen, bình thường ném vào giữa dòng xe cộ sẽ chẳng có ai chú ý cả.

Trì Yên thu điện thoại lại, kéo cửa ghế phụ, nặng nề leo lên

Cô nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, không nghe được tiếng Khương Dịch khởi động xe, nhưng lại cảm giác trên trán có một bàn tay phủ lên.

Lòng bàn tay khô ráo, hơi lạnh.

Trì Yên cầm tay anh không chịu thả, mở to mắt nhìn qua, gương mặt ửng hồng, đáy mắt vương hơi nước.

Ánh mắt cũng không khác biệt lúc cô ở trên giường lắm.

Khương Dịch nắm tay cô chỉ hơi hơi dùng lực, ánh mắt tối dần, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ: “Phát sốt.”

Trì Yên gật đầu, ngay sau đó lại nghe Khương Dịch mở miệng: “Anh cũng phát sốt rồi.”

“.....”

Trì Yên nhú mi, Khương Dịch đã cầm tay cô kéo qua đặt lên trên mình, sau đó kéo xuống dưới, từ mày đến mũi, cuối cùng ngừng trên môi.

Anh hôn nhẹ lên lòng bàn tay cô, lúc nói chuyện hơi thở ấm áp đều phả vào lòng bàn tay cô, ngura ngúra, dụ người.

Hơi nước nơi đáy mắt Trì Yên càng nhiều.

“Đi bệnh viện trước”

Trì Yên theo bản năng lắc đầu: “Không cần, về nhà muộn quá không tốt đâu.”

Bây giờ đã không còn sớm nữa.

Lúc đến Giang Nam nhất phẩm đoán chừng cũng hơn 10 giờ rồi, nếu lại đến bệnh viện một chuyến, lăn qua lộn lại 1 vòng sợ là đến nửa đêm luôn mất.

Thế thì còn về nhà cái gì nữa.

Trì Yên mới vừa nghĩ như vậy đã thấy Khương Dịch đáp: “Vậy không đi nữa.”

Trì Yên khụ vài cái, giọng có chút buồn, giống như bị che mấy tầng giấy truyền tời, cả hơi thở đều là khô nóng, cả người đều rất khó chịu.

Không chỉ có khó chịu, còn có chút buồn bực.

Đại khái bởi vì Khương Dịch không chút do dự trả lời.

Chậc.

Quả nhiên, cậy sủng mà kiêu lại còn làm ra vẻ.

Trì Yên “Ân” một tiếng, vẫn hết sức thấu hiểu lòng người: “Về đến nhà uống thuốc là được rồi.”

Khương Dịch kéo tay cô ở bên môi tới, nhẹ niết: "Ý anh là, không cần về nhà nữa."

Vừa nói xong, tầm mắt lại chạm đến cổ tay cô: “Tay làm sao vậy?”

Chương 60

Tầm mắt Trì Yên cũng dừng trên cổ tay mình, giữa cổ tay trắng nõn tinh tế lại hiện lên một vết đỏ, nhìn thế nào cũng thấy không ổn.

Nhưng may mà không trầy da, nên lúc chạm vào cũng không thấy đau___ nếu không phải Khương Dịch nhắc nhở, cô cũng đã quên luôn chuyện này rồi.

Trì Yên nâng mắt, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt lai lịch của vết đỏ này một lần.

Lúc quay phim chịu mấy vết thương đối với diễn viên là chuyện hết sức bình thường.

Vốn dĩ Trì Yên cho rằng Khương Dịch cũng nghĩ như vậy, kết quả đợi vài giây, cũng không chờ được anh bỏ tay ra, ngón tay anh dừng trên cổ tay cô, lòng bàn tay cọ nhẹ lên: "Còn đau không?"

Trì Yên lắc đầu: "Không đau."

Loại thương tích này, nằm trên người ai người đó biết

Nhìn rất đáng sợ..... Cũng chỉ là nhìn đáng sợ mà thôi.

Đầu Trì Yên hơi choáng, mí mắt nặng đến mức muốn rớt xuống luôn.

Lại vừa quay đầu, cô thấy Khương Dịch cau lên ý cười: "Khá tốt."

Dứt lời, anh đã thu tay, chuyển tầm mắt nhìn về phía trước, một chân dẫm chân ga.

Bên ngoài đèn đường chiếu qua cửa sổ xe, khi sáng lúc tối cứ luân phiên nhau chuyển qua, dường như phân cách mặt anh thành hai mảnh sáng tối rõ ràng.

Hôm nay hình như tâm trạng Khương Dịch rất tốt.

Một đường từ phim trường đến bệnh viện, chỉ cần Trì Yên quay đầu nhìn anh, là có thể thấy khóe môi anh hơi hơi câu lên.

Trì Yên không thể hiểu được, lúc xuống xe muốn túm tay áo anh, nhưng lại sợ có người nhìn thấy, chỉ thu đành thu tay đi theo phía sau, đến giọng cũng bị cô áp xuống: "Anh cười cái gì thế?"

"Anh có cười đâu."

Trì Yên: "Em không mù nhé!"

Bên ngoài gió lạnh thổi qua, Trì Yên cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại cảm thấy khí nóng trên người đều bị gió đêm thổi đi mất.

Cô không quan tâm nữa túm lấy tay áo Khương Dịch, giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh.

Anh cúi đầu nhìn cô: "Không sợ bị người ta thấy à?"

Trì Yên đã lấy khẩu trang từ trong túi xách đeo lên, cũng không biết là do đeo khẩu trang hay là vì bị cảm, lúc nói chuyện, giọng ồm ồm: "Như vậy sẽ không sợ nữa rồi."

Không có biện pháp, cô thật sự rất muốn cầm tay Khương Dịch.

“Anh còn chưa nói anh đang cười cái gì?”

Khương Dịch nắm chặt tay cô, sau đó đút vào túi áo: “Về nhà nói cho em biết.”

Bệnh viện hôm nay nhiều người, các phòng bệnh cơ bản cũng đầy cả, lúc Trì Yên truyền nước chỉ có thể ngồi ngoài hành lang, dựa vào bả vai Khương Dịch ngủ gật

Bên tai không ngừng có tiếng xe giải phẫu cùng tiếng người qua lại, Trì Yên mơ màng sắp ngủ, đầu từ trên vai Khương Dịch trượt xuống, đút khoát bị anh đỡ bả vai nằm trên đùi mình.

Trì Yên thật sự không muốn động, đến mí mắt cũng không muốn mở.

Ngay cả lúc bên tai có tiếng phụ nữ gọi Khương Dịch một tiếng, cô cũng chỉ nhẹ nhú mi, ý thức hơi thanh tỉnh, nhưng vẫn không mở mắt ra được.

Người phụ nữ kia hình như là bạn cùng lú, cũng chú ý đến cô đang nằm trên đùi Khương Dịch, dịu dàng hỏi: "Cô gái này chắc là vợ của cháu rồi?"

Cô cảm giác được ngón tay anh khẽ gỡ mấy lọn tóc che lên mặt cô, giọng nhàn nhạt: “Ân.”

Người phụ nữ sững sốt một chút, nhưng thật ra cũng không cảm thấy ngạc nhiên lắm, chỉ là ánh mắt nhìn Trì Yên lại thêm mấy phần đánh giá.

Bà vẫn luôn muốn biết đối tượng kết hôn của cháu trai là kiểu người gì, chẳng qua hôm nay cô bé này nhắm nghiền hai mắt, trên mặt lại

còn đeo một cái khẩu trang che cả nửa khuôn mặt, đến vẻ ngoài cũng không nhìn rõ được.

“Ồm à a?”

“Àn.” Khương Dịch vẫn lãnh đạm như cũ, lúc ngẩng đầu đáy mắt có chút lạnh, “Thím hai, thím tới bệnh viện làm gì?”

Nụ cười bên khóe miệng của người phụ nữ hơi cứng lại, rất nhanh lại khôi phục tự nhiên: "Cơ thể không thoải mái, cho nên đến khám thử."

Bà ta nói rồi nhìn đồng hồ, “Có rảnh tới trong nhà ăn cơm nhé.”

Khương Dịch khẽ nhếch môi, cười như không cười.

Người phụ nữ kia đã sớm quen đũa cháu trai lạnh nhạt này, cũng không cảm thấy xấu hổ, cách đó không xa có bác sĩ gọi tên bà ta, bà ta gật đầu cười cười với Khương Dịch một cái, dẫm giày cao gót “Lộc cộc” đi xa.

Mắt Khương Dịch nhẹ nhíu, ngẩng đầu nhìn phòng mà người phụ nữ đi tới.

Khoa phụ sản.

Cách một hồi lâu, anh mới thu mắt lại, hơi cúi đầu, vén hơn nửa đồng tóc che mặt Trì Yên ra sau tai, sợ cô không thờ được kéo luôn khẩu trang xuống.

Khuôn mặt cô cứ thế lộ ra hơn nửa, sạch sẽ nhu hòa.

Cho dù nhắm mắt lại, vẫn là có thể nhìn ra, khuôn mặt này cùng với

người phụ nữ vừa rồi có ba bốn phân tương tự.

Ngón tay Khương Dịch mới chạm vào mặt cô, khóe mắt Trì Yên đã hơi giật lên, cô sợ ngứa, dứt khoát quay mặt đi, vùi vào lòng Khương Dịch.

Trì Yên cũng không biết về nhà lúc nào, chỉ biết là vừa mở mắt, trần nhà cùng đèn thủy tinh đều là những thứ cô quen thuộc.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi truyền dịch tuy rằng chưa khỏi cảm hoàn toàn nhưng cũng đỡ hơn nhiều rồi

Chuyện về Khương gia cũng bị Khương Dịch tạm thời gác xuống, Trì Yên thấy vậy vui mừng, chỉ cần may mắn có thể kéo dài một ngày thì phải kéo dài một ngày. Tâm lý cô xây dựng còn chưa đủ lớn, ít nhất trước mắt không chống được đại BOSS Khương Bác Đào.

Giai đoạn kết thúc 《 Người dẫn đường 》, Trì Yên vì tránh chậm tiến độ, lại phải về đoàn phim mấy ngày. .

Giữa trưa chính là lúc mặt trời lên cao nhất, mấy nữ diễn viên trong đoàn chày không ít mồ hôi đều phải dùng quạt tạo gió, chỉ có Trì Yên là ngoại lệ, mỗi ngày đều ôm ly ấm uống nước ấm.

Vừa vặn đến thứ Bảy, trước đó vài ngày có quay một gameshow được sắp xếp phát vào tối nay.

Số lần xuất hiện của Trì Yên trong bộ đó cuối cùng cũng nhiều lên, vì nhân vật nữ số 2 tính cách vui vẻ, là một chị gái nhỏ không những

không hống hách mà còn thấu tình đạt lí, dù là nam hay nữ cũng đều thích cả.

Cốt truyện phía sau của cô càng nhiều, nhân duyên của Trì Yên với người qua đường càng tốt.

Fans ghé vào đầu tường nhà cô nhiều vô số nhưng cũng không thể hấp dẫn được quá nhiều fans trung thành.

So sánh với cô thì nữ chính lại bị hắt nhiều vô cùng.

Đây là lần đầu tiên, Trì Yên ý thức được chỗ tốt của việc đóng vai nữ phụ.

Không cần tạo scandal với Lục Chi Nhiên, cũng không cần thành cái bia cho mọi người chỉ trích.

Đẹp cả đôi đàng, trừ việc thù lao đóng phim hơi ít một tí.

Có thể là bởi vì bộ phim tình yêu kia có sức ảnh hưởng không tệ, độ chú ý của Trì Yên trong đoàn làm phim cũng cao lên không ít.

Lúc mới vừa tiến tổ cô vẫn là diễn viên thứ 18 vô cùng trong suốt, sau khi phim chiếu rồi, cô ít nhất cũng có thể dẫn thân lên tuyến ba rồi.

Đặc biệt rõ ràng hơn ở chỗ, bình thường cô học thoại cả ngày cũng chả bị ai quấy rầy, kết quả sau khi kết thúc cảnh quay hôm nay, cô mới mở kịch bản ra, đã có một nữ diễn viên đi đến.

Nói là nhàm chán tới tìm cô tám chuyện, trên thực tế cơ bản chính là một cuộc nói chuyện vô nghĩa.

Trì Yên một câu có một câu không đáp lời, lúc người khác nói chuyện cô đều có thói quen nhìn mắt họ, lần này cũng không ngoại lệ.

Hơn mười phút qua đi, Trì Yên nghe thấy cô nàng tràng giang đại hải ngời khen mình, chỉ xấu hổ lại không thể mất lễ phép mà cười vài cái.

Chờ người nọ thật sự không tìm thấy đề tài nữa, rốt cuộc mới thuyết minh mục đích cuối cùng của mình: “Về sau có tài nguyên tốt, em không lấy thì có thể đề cử cho chị nha.”

Hiểu biết của Trì Yên đối với cô ta cũng chỉ giới hạn trong tên tuổi với giới tính mà thôi.

Nhưng cô cũng chả nhiều lời, chỉ theo ý cô ta mà nói vài câu, chờ sau khi người nọ rã rời hứng thú bỏ chạy lấy người mới cúi đầu xem kịch bản.

3h chiều, đoàn phim lần đầu tiên tiến hành quay.

4h rưỡi, vì trạng thái của nam nữ chính không tốt, tập thể đoàn phim lại bắt đầu điều chỉnh.

Trì Yên ở đoàn phim này không thể so với trước đây, trước kia cô tốt xấu gì còn có thể nói chuyện trời đất với Tống Vũ, tới đoàn phim này rồi, cơ bản đến người nói chuyện cùng cũng không có.

Nghỉ ngơi cũng chả khác gì không nghỉ ngơi cả, Trì Yên học thoại đến phiên, dứt khoát cầm di động lướt Weibo.

Cô và Lục Chi Nhiên, diễn viên của bộ phim kia ngày ngày đều leo hot search, vị trí thay đổi qua lại, hẳn là Ảnh đế tự mang lưu lượng, không hề giống chuyện Thẩm Ninh lần trước là bị Khương Dịch mua

hot search.

Tình tiết phim đã tiến triển hơn phân nửa, còn mấy ngày nữa là đến đại kết cục.

Độ hot của cô tăng cũng nhanh, cơ bản không cần dựa vào Lục Chi Nhiên, cũng có thể treo trên hot search cả ngày.

Tên Trì Yên, song song chính là tên nhân vật cô diễn.

Loại cảm giác này thật sự rất tuyệt, không cần dựa vào scandal nào, chỉ bằng việc đóng phim, Trì Yên bắt đầu bội phục chính mình rồi, nhìn lượng fans tăng lên mỗi ngày lại cảm thấy mỹ mãn.

Trì Yên rời khỏi hot search, sau đó chuyển đi lướt Weibo mấy người đã follow.

Người cô follow cũng không nhiều, chỉ có đạo diễn cùng hợp tác qua, mấy diễn viên từng cùng phối diễn.

Trước kia đều là nhân vật quần chúng, cô cũng lười đến lấy Weibo hơn mười vạn fans lúc trước của mình đi follow mấy vị đại lão mấy ngàn vạn fans, hai người không thân, ngược lại có vẻ chính mình như là kẻ háo danh ưu nịnh bợ vậy đó.

Cho nên vào giới một năm, người cô follow cũng vẫn có thể đếm trên đầu ngón tay được.

Mỗi lần lướt Weibo, đều chỉ hiện ra mấy tin mới mà thôi.

Mọi người đều là người bạn rạn, phát Weibo đều vào lúc rảnh rỗi.

Hôm nay cũng chỉ có bảy tám cái, có đóng phim bị thương cầu an ủi,

còn có chia sẻ cách làm cá chưng tương.

Trì Yên chán muốn chết lướt qua, lại lướt lướt, rất nhanh cô phát hiện điểm không thích hợp.

Cái Weibo đăng kí cho Khương Dịch từ ngày đăng kí cũng không phát được mấy bài, thế mà cũng hiếm khi phát được một cái.

Khương Dịch ca ca: 【 bị cảm một tuần. 】

Trì Yên vào trang chủ của anh, lại nhìn bài viết mới đăng một cái: 【nếu không tốt nữa sẽ lại đổi phương thực trị liệu. 】

Fans của anh không nhiều lắm, nhưng hình như cũng không ít.

Gần tám vạn người, Trì Yên hoài nghi anh lén lút mua fans cương thi, loại chuyện này cô cũng không phải không gặp người đã làm qua, trước kia có một trang làm đẹp, tổng cộng hơn 50 vạn fans, có 49 vạn đều là xì tiền ra mua cả.

Chỉ là ý tưởng này nhanh chóng bị cô phủ định, cô thay được số bình luận và số like.

Thời gian đăng cũng chưa lâu, nhưng số lượng đã phá lên cả ngàn rồi.

Trì Yên click mở bình luận, sau đó nhìn thấy Lục Cận Thanh bình luận: 【 kết quả chị ấy khỏe rồi ha ha ha ha! 】

Tại Trì Yên nóng lên, di động rung một chút, người cô theo dõi đã gửi tin nhắn.

Khương Dịch ca ca: 【 bà xã, em đã khỏe chưa? 】

Chương 61

"Phương thức khác" trong mắt Khương Dịch, không cần nói rõ, Trì Yên trong lòng cũng rõ.

Thời gian ở bên nhau càng dài, độ ăn ý kinh người của hai người lại càng rõ ràng.

Trì Yên không hề do dự rep lại: 【 tốt rồi. 】

Rất nhanh, trước hai chữ đó đã đánh dấu đã đọc.

Sau 1 hồi lâu Khương Dịch cũng không rep lại.

Trì Yên lại vào bình luận Weibo của anh xem thử, vài phút sau, cô thấy Khương Dịch rep lại Lục Cận Thanh, chỉ một chữ_____

Lăn.

Trì Yên không kìm được, nhấp khóe miệng cười một chút.

Cô lại gõ mấy chữ gửi qua.

Trì Yên: 【 kỳ thật vẫn chưa tốt lắm. 】

Lần này Khương Dịch rep rất nhanh, 【 đến mai sẽ tốt thôi. 】

Trì Yên: 【 tại sao chứ? 】

【 cơ thể em không tốt, phải vận động nhiều một chút】

Khóe miệng Trì Yên cong lên càng cai, cứ không thuận theo ý
Khương Dịch cố tình hỏi: 【 vậy buổi tối anh sẽ chạy bộ với em à? 】

Khương Dịch ca ca: 【 vận động trên giường. 】

Anh nói trắng ra, rõ ràng là một đề tài kì quái lại bị anh dùng kiểu
cách đứng đắn mà nói ra.

Đề tài đã chạy xa đến không có điểm dừng luôn rồi.

Thời gian nghỉ ngơi của Trì Yên đã sắp hết, cô vẫn tranh thủ hỏi anh
một câu: 【 Weibo của anh sao nhiều fans thế? 】

Lại ra thấy người này rõ ràng chẳng có chứng nhận gì cả.

Tóm tắt cá nhân chỉ có hai chữ: Đã kết hôn.

Số bài phát Weibo cũng ít đến đáng thương, trước đó có share về
bài viết cô làm sáng tỏ chuyện đã kết hôn trên Weibo, chắc là sợ dân
mạng thần thông quảng đại phát hiện ra manh mối không biết đã xóa
từ bao giờ rồi.

Trì Yên đột nhiên cảm thấy Khương Dịch thật không dễ dàng gì.

Rõ ràng là quan hệ quang minh chính đại thế mà lại còn phải dấu tời
dấu lui.

Càng nghĩ càng phiền.

Trì Yên cũng cảm thấy không công bằng với Khương Dịch, bên kia
Khương Dịch vẫn chưa rep, cô lại gửi trước thêm một tin qua: 【
thiệt cho anh rồi, Khương Dịch ca ca. 】

Tin vừa mới gửi qua không đến vài giây, đạo diễn bên kia đã gọi người đi quay.

Trì Yên chỉ có thể tắt âm điện thoại, bỏ lại vào túi xách, đến chỗ chuyên viên trang điểm trang điểm lại, sau đó chạy đi quay.

Bởi vì là cảnh thể lực tà ác bị đánh đổ, nên trang điểm đều phải hiện lên một loại tang thương.

Không hổ là đại chế tác có khả năng bùng nổ ra chiều quốc tế, đến kỹ thuật của chuyên viên trang điểm cũng siêu quần như thế. Sau khi trang điểm lại rồi, cả người Trì Yên lập tức nhìn chẳng còn tí sức sống nào cả.

Vì thế Trì Yên ở cảnh quay cuối cùng này là dùng một hình tượng không đẹp để gì lắm mà quay.

Gieo nhân nào thì gặt quả ấy.

Đây dường như đã là quy luật cố định của cả phim điện ảnh lẫn phim truyền hình rồi, cho dù có khả năng kết cục trong hiện thực sẽ chẳng thể mỹ mãn như thế.

Ví như vụ bạo lực học đường phát sinh trên người cô rất nhiều năm trước, lại ví như những vụ án mạng mấy năm này ngày càng tăng cao.

Nghĩ đến đó, Trì Yên nháy mắt lại trở nên uể oải.

May mắn ở chỗ cô không cần lại hao tổn tâm sức, đã có thể dễ dàng bộc lộ được sự chán ghét vào điên dại trên người nhân vật; bất hạnh cũng tồn tại song song_____ tâm trạng chán nản ấy cứ liên tục kéo dài

đến lúc kết thúc công việc.

Dựa theo lệ thường, đêm nay đoàn phim khẳng định sẽ có một bữa tiệc mừng đóng máy.

Trì Yên thật sự lười đi, nhưng ai cũng không thoát được nhiệt tình của đạo diễn Phùng, chỉ có thể tranh thủ lúc ở trong phòng hóa trang tẩy trang thì gọi báo cho Khương Dịch một tiếng.

Diễn viên đoàn phim rất đông, nhưng tới những người diễn cảnh hôm nay lại không nhiều lắm.

Trì Yên vốn dĩ không tính là người quan trọng gì, nhưng đạo diễn Phùng lại cảm thấy cô bé này không tệ, trên người còn có linh khí, vì thế mạnh tay cắt phăng một vài cảnh diễn của nữ diễn viên mà nhà đầu tư nhét vào, tặng thêm đất diễn cho Trì Yên.

Cô nháy mắt giống như từ nữ phụ tuyến N nhảy thẳng lên tuyến N-2.

Khả năng cũng vì nguyên nhân này mà cái nữ diễn viên bị cắt cảnh kia cực kì ghét cô.

Trì Yên ở phòng trang điểm soạn tin nhắn, người nọ đứng liền bên cạnh, mũi không ra mũi mắt chẳng phải mắt liếc cô.

Một ngồi một đứng, xét tư thế mà nói, rõ ràng người phụ nữ kia đang chiếm thượng phong.

Trì Yên cho dù không ngẩng đầu, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt không tốt của cô ta.

Cô gửi tin nhắn cho Khương Dịch, cũng chả thèm để ý tới người phụ nữ kia, cũng không đợi Khương Dịch rep lại, đứng dậy đi luôn.

Phòng trang điểm không lớn, đặc biệt lúc này chỉ có hai người bọn cô, lại có vẻ đặc biệt an tĩnh.

An tĩnh đến mức một tiếng “Tiện nhân” người nọ nói vào tai nghe rất rõ ràng.

Trì Yên đang muốn đi qua bên người cô ta, nghe vậy quay đầu nhìn cô ta một cái: “Nói ai thế?”

Cô đương nhiên biết là đang nói ai.

Đếm khắp cả phòng chỉ có hai người bọn cô, cô ta không thể nói cái cửa được rồi đúng không.

Quả nhiên, người nọ cười nhạt: “Ai tiếp lời thì là nói người đó!”

Trì Yên nhớ rõ nữ diễn viên này

Tên Từ Tĩnh, hình như là nữ nghệ sĩ mà MIA mới kí sau Đỗ Vũ Nhu

Bởi vì đều đóng vai nữ giáo viên trẻ tuổi, lại ở cùng một văn phòng, nên ở trong phim, hai người chạm nhau cũng không ít.

Nếu nói vai Trì Yên diễn chính là ác ma biến thái thì Từ Tĩnh kia chính là thiên sứ cánh trắng rồi.

Suất diễn của Từ Tĩnh bị cắt, không thuận mắt cô là chuyện bình thường.

Nhưng vai diễn là do tự mình diễn, thực lực không đủ bị đạo diễn cắt cảnh, ngược lại lại đem chậu phân này đổ lên đầu cô.

Trì Yên cảm thấy người này thực sự thú vị đó, cô nâng khóe miệng:
“Vừa rồi không phải là cô tiếp lời sao?”

“Cô ——”

Từ Tĩnh nhỏ tuổi hơn Trì Yên, cũng chưa từng bị ai nói qua, đưa tay ra chỉ thiếu chút nữa chọc cả vào mũi Trì Yên, Trì Yên nắm ngón tay kia đẩy xuống, “Nghe nói có người đại diện thích để diễn viên đi hầu nhà đầu tư, như vậy ngay từ đầu là có thể bắt được tài nguyên tốt rồi.”

Ý của cô rất rõ ràng.

Lời vừa dứt, Từ Tĩnh lập tức như bị người ta đâm trúng đuôi, lúc phát hỏa, Trì Yên buông tay cô ta ra, “Đừng kích động, tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi.”

Di động đúng lúc rung lên một chút.

Trì Yên vẫn tắt âm, rất rõ ràng là của Từ Tĩnh.

Cô nhướn mày, không muốn để ý Từ Tĩnh nữa, vừa kéo áo khoác vừa đi ra cửa.

Cửa vẫn chưa khép kín, Trì Yên đứng bên ngoài mấy giây đã nghe thấy giọng nói ỷ khuất lên án bên trong: "Chị MIA, có phải bên Lý tổng bên kia không vui không? Mấy ngày nay đạo diễn Phùng cứ cắt cảnh của em hoài....."

Trì Yên không tiếp tục nghe nữa, lấy di động ra xem tin nhắn.

Khương Dịch đã rep lại: 【 uống ít rượu, kết thúc gọi điện cho anh, buổi tối phải về Giang Nam nhất phẩm một chuyến. 】

Chặc.

Qua một cái mương Từ Tĩnh lại đụng phải một cửa Khương Bác Đào.

Cảm xúc chán nản của Trì Yên lại dâng lên, đã gõ chữ "Ân" lên rồi, trước khi gửi vài giây lại sợ Khương Dịch lo lắng, đổi thành một chữ "Được"

Mở Weibo ra lại thấy, vấn đề cô hỏi trước đó cũng được rep lại rồi.

Khương Dịch ca ca: 【 hình như đều là fans của em. 】

Trì Yên có chút ngốc, nửa ngày không phản ứng lại được.

Mãi đến khi vào Weibo của chính mình, phần người đã follow, tài khoản của Khương Dịch không hiểu sao đã biến thành người cô quang minh chính đại theo dõi rồi.

Cô bị ốm một tuần này, không có livestream, ngày thường cũng ít phát Weibo, ngay cả đến bình luận cũng không thấy.

Bài Weibo gần nhất cũng là cách một tuần rồi.

Bên dưới trừ một đống bình luận giục cô phát Weibo, quả nhiên có không ít fans để ý tới người cô mới follow.

Yên Yên kết hôn năm thứ nhất ta rất muốn khóc: 【 Khương Dịch ca ca chẳng lẽ là vị khoáng thời gian trước tai tiếng bay đầy trời sao? 】

Nick name đều bị chiếm dụng làm sao bây giờ: 【 lâu trêm đừng nói bừa, là Khương giáo sư nhà bọn mị đấy nhé! 】

Sở Sở là tiên nữ: 【 lầu trên cùng lầu trên của lầu trên đều đừng nói bừa, là anh trai của mị đó! 】

Trì Yên: “.....”

Cô cảm thấy có một số việc, muốn giấu diếm cũng không được.

Trì Yên ở trong lòng thờ dài, đem câu “Thuận theo tự nhiên” mặc niệm vài lần, tâm tình mới chậm rãi bình phục.

Tiệc mừng đóng máy bắt đầu từ 6 giờ, mãi cho đến 7 giờ rưỡi mới kết thúc.

Cả vòng luẩn quẩn hỗn loạn cả lên, đại khái là không thỏa mãn một bữa cơm này, sau khi bữa tiệc kết thúc đều muốn đi bar hoặc đặt phòng ở KTV.

Trì Yên không có khả năng lại đi theo nữa, cơm nước xong lập tức chào hỏi đạo diễn Phùng.

Cô bé này mấy hôm nay bị ốm đạo diễn Phùng cũng thấy, cũng không giữ cô lại, dặn dò cô vài câu "Chú ý an toàn" liền thả người.

Trì Yên uống hai ly rượu, dựa vào cột đá sư tử trắng trước cửa nhà hàng gọi điện thoại cho Khương Dịch.

Sau khi kêu hai tiếng, điện thoại bị cắt, cùng lúc đó, có tiếng còi bay vào tai.

Trì Yên nâng mắt, sửng sốt một hồi lâu mới phát hiện ra đó là xe của Khương Dịch.

Uống rượu vào, đầu mơ màng, đến bước chân cũng phiêu phiêu, Trì Yên cảm thấy bản thân như là đang lướt trên sóng vậy, một đường bay thẳng vào trong xe mới quay đầu xem có paparazzi không.

May mắn, trong tầm mắt cô có thể thấy thì chả nhìn được ai cả.

Khương Dịch cúi người cài dây an toàn cho Trì Yên, vừa cúi sát vào là có thể ngửi thấy mùi rượu trên người cô, cô gái nhỏ ánh mắt long lanh nhìn anh, môi khế nhếch, môi hồng răng trắng.

Anh không nhận được cúi đầu hôn cô một cái, “Uống say rồi à?”

Trì Yên nâng cánh tay ôm lấy cổ anh, nâng mặt hôn lên môi anh, “Không say mà.”

Cô cũng không phải ba ly là ngã, sao có thể uống có hai ly đã không phân biệt được đông nam tây bắc chứ.

Nụ hôn dễ dàng bị anh cưỡng chiếm, Trì Yên có chút không thờ nổi, đẩy anh ra một chút, sau đó nghiêng đầu tránh: “Là ba mẹ bảo bọn mình về sao?”

“Ân,” giọng Khương Dịch cũng mang theo tiếng thờ dốc, anh cài đai an toàn cẩn thận cho cô, giọng khàn khàn, ngữ khí lại không mặn không nhạt: “Trong nhà có khách.”

Trì Yên không để trong lòng lắm.

Cả một đường cô đều dựa vào lưng ghế ngủ, chờ đến lúc đến Giang Nam nhất phẩm đã là 8 giờ rưỡi tối.

Bây giờ khách mà còn ở Khương gia thì 10 phần là người một nhà rồi.

Trì Yên vốn dĩ không có nhiều tinh thần, xuống xe bị gió lạnh thổi qua, lúc này mới cảm thấy toàn thân thoải mái, đầu lập tức thanh tỉnh, đến phản ứng cũng nhanh hơn không ít.

Trên vai nhanh chóng có một chiếc áo vest đắp lên, nhiệt độ cơ thể anh vẫn còn lưu lại, sạch sẽ ấm áp.

Trì Yên túm áo khoác, kéo tay Khương Dịch ôm vào lòng, "Khách nào thế?"

Khương Dịch trở tay cầm tay cô, ngữ điệu vẫn lãnh đạm như cũ: "Đi vào sẽ biết."

Khương Dịch đáp thế Trì Yên không thể không bắt đầu bận tâm một chút

Từ cổng lớn đi vào có hơn mười mét, Trì Yên vẫn không thể đoán được là ai, đã có người ra mở cửa.

Là phụ nữ.

Mắt Trì Yên còn chưa nâng lên, tay anh nắm tay cô lại càng chặt, cô nghe thấy người phụ nữ kia mở miệng, giọng rất dịu dàng, không phải là Thẩm Văn Hình hay Khương Du Sở: "Yên..... Trì Yên phải không?"

Chương 62

Giọng nữ này hình như đã nghe ở đâu rồi, nhưng trong nhất thời Trì Yên lại không nhớ ra, cũng không quen lắm.

Trì Yên lúc này mới nâng mắt, mắt cô mờ to, kinh ngạc khi thấy người xa lạ biết tên mình, lúc này vẫn hơi mê mang khó hiểu.

Càng làm cho cô khó hiểu chính là, vừa rồi trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên, có thấy người kia hơi kinh ngạc một chút

Bà ấy xác thực nhìn rất quen, nhưng cô khẳng định chưa từng gặp bao giờ cả.

Trì Yên thậm chí không kịp hỏi Khương Dịch rõ ràng, người phụ nữ đã đưa tay ra.

Tay trái cô bị Khương Dịch nắm, nhìn động tác của người kia lập tức duỗi tay phải ra.

Trì Yên không thích tiếp xúc tay chân với người xa lạ, cho dù người xa lạ này là một người phụ nữ nhìn qua rất hiền lành dịu dàng, sau khi bắt tay xong cô vội rút lại: "Xin hỏi, cô là...?"

Người phụ nữ kia hơi giật mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Khương Dịch.

Khương gia không ai là người dễ nói chuyện, đứa cháu trai này lại càng sâu xa khó lường.

Khóe miệng người phụ nữ giật giật, vừa muốn nói, Khương Dịch lại đột nhiên mở miệng: “Thím hai, bên ngoài lạnh qua.”

Bà lập tức hiểu ý, vội vàng tránh ra cho hai người đi vào.

Trì Yên bưng tỉnh đại ngộ.

Cô phải mất mấy tháng mới thuộc một ít quan hệ gia đình của Khương gia, hôm nay Khương Dịch nhắc tới, cô đã nhanh chóng biết được người phụ nữ này là ai rồi.

Thím hai của Khương Dịch và Khương Du Sở, Phùng Tân Lam.

Quan hệ gia đình nhà Khương Dịch thì đơn giản, nhưng quan hệ nhà chú hai lại phức tạp hơn nhiều, Trì Yên nhớ rõ trước kia Khương Du Sở có lần từng nói qua, chú hai của bọn họ thích làm loạn, phụ nữ bên ngoài nhiều vô số.

Vợ đầu sinh xong Khương Vận thì ốm đau nằm liệt giường, không được bao lâu thì mất, sau đó nhanh chóng lại có vợ hai, cũng chính là cái vị hiện tại bây giờ.

Kết hôn hai mươi mấy năm, hai người vẫn không sinh được đứa nào cả.

Thói hư tật xấu của đàn ông vốn khó sửa.

Tái hôn rồi mà vẫn như cũ không chịu tén tém lại tí nào, hàng năm đều ở trong trạng thái trong nhà cờ đỏ chưa ngã, bên ngoài cờ màu đã bay phấp phới rồi.

Hiện tại xem ra, Phùng Tân Lam này đúng là rộng lượng thật.

Chồng thì chả biết còn lưu luyến dưới nhánh hoa nào mà mình lại chạy ngược đến nhà anh chị rồi.

Phùng Tân Lam đã về ngồi bên sô pha, một câu có một câu không trò chuyện với vợ chồng Khương Bác Đào.

Trì Yên đứng ở đầu cửa chỗ thay giày, cọ tới cọ lui không muốn vào, cô vẫn không quên lúc trước Khương Dịch có nói qua, cúi đầu lấy cùi trỏ đẩy đẩy anh: "Khách chính là thím hai à?"

Khương Dịch nắm lấy tay cô, "Sao vậy?"

Ý này chính là bà ấy rồi.

"Thím ấy sao lại muốn gặp em thế?"

"Bởi vì em đẹp đó."

Khóe miệng Trì Yên hơi hơi giơ lên tới, dùng sức lực niết ngón tay Khương Dịch, hơi nâng mắt, vừa lúc nhìn thấy Phùng Tân Lam đang nhìn cô chăm chăm.

Cô không hiểu sao lại thấy bực bội.

Như là có một sợi buồn bực từ đầu xông thẳng đến dạ dày, sau đó tắc ở cổ họng, có chút nghẹn khuất.

Phòng khách có bốn người, trừ Phùng Tân Lam, chính là 3 người khác của Khương gia.

Bầu không khí giữa vài người hơi kì quái, trừ Khương Du Sở một lòng cắm mặt vào di động.

Khương Dịch trực tiếp nhét Trì Yên vào vị trí bên cạnh Khương Du Sở, cũng là vị trí xa Phùng Tân Lam nhất, được Khương Du Sở chặn, ánh mắt của người kia cũng bị ngăn.

Mấy chuyện các trưởng bối đều là chuyện nhà, Trì Yên ngẫu nhiên còn có thể nghe được tên mình từ lời Phùng Tân Lam, trong giọng nói ẩn có ý nói bóng nói gió.

Quá mức phức tạp, Trì Yên căn bản nghe không hiểu thâm ý mịt mờ ẩn giấu trong đó.

Khương Du Sở chơi games thua rồi tinh rồi mù, dứt khoát nhét điện thoại vào tay Trì Yên, “Chị dâu, chị chơi hộ em mấy ván được không?”

Trì Yên cúi đầu nhìn giao diện trò chơi, là một game rất hot hiện nay, cô chơi nghịch vài ván, cũng cơ bản quen thuộc thao tác rồi.

Dù sao cũng đang nhàm chán, cô cũng không từ chối làm gì.

Khương Du Sở ở bên cạnh hứng thú bưng bưng ngồi xem, Trì Yên chơi cũng rất nhập tâm.

Qua mấy ván, thắng 4 thua 1.

Đã gần hai mươi phút qua đi.

Lúc Trì Yên định chơi thêm ván nữa, lại nghe được tiếng chào hỏi của Phùng Tân Lam với Khương Bác Đào, cô nâng mắt, chẳng biết vô tình hay cố ý, Khương Du Sở lúc này đang khom lưng lấy hoa quả, tầm mắt cô cùng người kia lại giao nhau.

Phùng Tân Lam cười với cô, sau đó cầm túi đi ra cửa.

Bà cười như vậy, Trì Yên lập tức cảm thấy khuôn mặt kia lại tăng thêm vài phần quen thuộc.

Nhưng càng cảm thấy quen thuộc, cô lại càng không nhớ nổi là giống ai nữa.

Trong đầu cứ mơ mơ hồ hồ, mặc kệ thế nào cũng không nghĩ tiếp được.

Ánh mắt Trì Yên vẫn luôn đuổi theo Phùng Tân Lam tận đầu cửa, mãi đến kia cửa đóng lại, ánh mắt bị ngăn cản, cô mới quay đầu lại.

Khách đã đi rồi, nhưng không khí trong phòng khách vẫn có vài phần quỷ dị.

Sắc mặt Khương Bác Đào không được tốt, giọng điệu càng hung dữ: “Khương Dịch, con lên với ba.”

Khương Dịch còn chưa đứng dậy, Thẩm Văn Hinh trước đã “Cọ” một cái đứng lên: “Có chuyện từ từ rồi nói!”

Khương Bác Đào không đáp lời, khuôn mặt đen thui lên lâu trước.

Trì Yên còn chưa phản ứng lại, Khương Du Sở bên cạnh đã thấp thỏp phun ra một câu: “Xong rồi.”

Giọng điệu này, Trì Yên quen, đến lời cũng không kém trước đó dù là một chữ.

Lần trước lúc Khương Du Sở nói hai chữ này, cũng là lúc Khương Dịch bị Khương Bác Đào đánh một trận.

Trách không được Thẩm Văn Hình nói câu “Có chuyện từ từ rồi nói”, chưa nói ra nửa câu “Đừng động thủ” phía sau đó.

Trì Yên chỉ mới lung lay lên đồng một xíu, vừa ngẩng đầu, phòng khách đã chỉ còn có ba người phụ nữ bọn cô rồi.

Xung quanh cực kì yên tĩnh, đến mức có thể nghe thấy tiếng kim giây chuyển động.

Khương Du Sở trộm liếc Thẩm Văn Hình một cái, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Mẹ, sao thím vừa đến nhà, anh con liền bị mắng a?”

“Đưa chị dâu con lên lầu nghỉ ngơi một lát đi, tối nay ở lại đây vậy.”

Thẩm Văn Hình lo lắng sốt ruột, vẫn không quên xuống phòng bếp lấy trà gừng đã chuẩn bị trước bung lên cho Trì Yên: "Giữ ấm một chút, mấy hôm nay thời tiết thất thường dễ bị cảm lắm đấy."

Hương trà gừng nồng đậm, nếu là ngày thường Trì Yên một ngụm đều không muốn uống.

Nhưng bây giờ tâm tư không ở nơi này, ngược lại chỉ cần một ngụm là uống hết cả chén luôn.

Khương Du Sở dựa theo ý Thẩm Văn Hình, trước đưa Trì Yên lên phòng mình.

Phùng Tân Lam cũng không ở lâu, nên bây giờ cũng không tính là quá muộn.

Chưa đến 9 giờ.

Khương Du Sở mở TV, chỉnh kênh, sau đó dừng ở kênh có

gameshow của đoàn phim của Trì Yên.

Tiết mục đã chiếu hơn một nửa, lúc này chỉ còn thừa lại phần đuôi, tâm tư Trì Yên không ở bên này, đến chương trình tổng nghệ đầu tiên của mình cũng không có tâm trạng để xem.

Bản lĩnh của biên tập viên quả không tồi, cho dù hôm đó toàn bộ quá trình Trì Yên đều không có bao nhiêu biểu tình, thế mà vẫn gắng sức cắt được một cảnh cười vào.

Số lượng cảnh của Trì Yên không quá nhiều, nhiều lúc vẫn đảm đương tác dụng của một cái phong nền.

Đến 9 giờ, Khương Du Sở nghiêng đầu nhìn qua, Trì Yên đang thất thần.

9 giờ 5 phút, Khương Du Sở lại nghiêng đầu nhìn qua, Trì Yên vẫn đang thất thần.

9 giờ 10 phút, Khương Du Sở dứt khoát tắt TV. Mãi đến khi bên tai an tĩnh lại, Trì Yên mới bắt giác nghiêng đầu nhìn cô nàng, Khương Du Sở tùy tiện ném điều khiển lên giường: "Hay là chị em mình đi nghe lén một chuta đi?"

Phòng ngủ của Khương Du Sở chỉ cách thư phòng có một gian phòng.

Lúc này lầu hai an an tĩnh tĩnh, Thẩm Văn Hình cũng không biết đã chạy tới chỗ nào rồi.

Khương Du Sở cùng Trì Yên lén lút dịch qua, dán mặt lên cửa thư

phòng, vẫn như cũ đến nửa cái chữ cũng không nghe rõ.

Càng như vậy, Trì Yên lại càng sốt ruột.

Lòng hiếu kì của Khương Du Sở cũng bị kéo ra, rón ra rón rén đưa tay ấn lên then cửa, cuối cùng nhẹ nhàng xoay tròn, chắc là có phát ra tiếng nho nhỏ, chẳng qua hai người bên trong không có chú ý tới mà thôi.

Cửa nhanh chóng mở ra một khe nhỏ.

Không lớn, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hai người kia nói chuyện.

Khương Du Sở nửa ngồi xổm ở cửa, bám vào khung cửa, Trì Yên bám tay lên vai cô nàng chống đỡ, sợ đề cô nhóc này ra nên cũng không dám dùng quá sức.

Tư thế của hai người giống như xây đài cao, nhìn thế nào cũng thấy đang làm trò lén lút.

Thư phòng có mở đèn, ánh sáng sáng ngời, Khương Bác Đào ngồi sau bàn làm việc, khuôn mặt bị ánh đèn chiếu đến một góc, càng có vẻ thâm trầm: "Ba đã sớm nói rồi, hai đứa bọn con không hợp đâu!"

Khương Dịch đứng đưa lưng về phía hai người bọn cô, không nói lời nào.

Khương Bác Đào tức giận ném luôn chén trà trên mặt bàn: "Sao không nói đi!"

Giọng Khương Dịch nhàn nhạt: "Sợ ba tức giận."

Khương Bác Đào càng giận sôi máu, nếu sợ ông tức giận sao sớm còn làm thế?

“Con cẩn thận ngấm lại cho ta đi!”

“Nghĩ lại thì có thể,” giọng điệu Khương Dịch vẫn nhạt như cũ,
“Nhưng đã kết hôn rồi, không có khả năng ly hôn.”

Hai người ở ngoài cửa, nghe được rành mạch.

Tay Trì Yên hơi cứng, sau đó lại hơi hơi buộc chặt, móng tay ngón cái dùng sức cắm sâu vào lòng bàn tay.

Tiếng Khương Bác Đào ném chén trà lớn hơn nữa.

“Phanh” một tiếng nước trà đều bắn ra không ít, chén trà giống như chiếc kia, tan rành.

Cứng không được, anh chỉ có thể tìm lối tắt đi sang mềm, ý muốn nói đạo lí với Khương Dịch: “Con không phải không biết, Trì Yên là con gái của thím hai con..... lại nói tiếp cũng nên là em gái của con.....”

“Em gái?”

Khương Dịch nhẹ cười, giọng điệu mang theo vẻ trào phúng không rõ: “Là con và cô ấy thừa nhận..... Hay là pháp luật thừa nhận?”

Khương Bác Đào lập tức bị nói lại đến á khẩu không trả lời được.

Ít nhất trước mắt mà nói, hai người bọn họ không có bất kì quan hệ gì trên mặt pháp luật cả.

Còn đến quan hệ huyết thống.....Có quăng tám sào cũng không tới.

Hai người bên ngoài đồng thời sửng sốt.

Khương Du Sở là kinh hãi, cô chỉ cho rằng Trì Yên không hợp mắt Khương Bác Đào lại lẫn lộn trong giới giải trí, cho nên Khương Bác Đào mới không chấp nhận cô, dù thế nào cũng chưa từng nghĩ đến có một mối quan hệ ẩn thế này nữa.

Mà Trì Yên, hoàn toàn chính là không kịp phản ứng, đầu giống như đã cứng lại rồi, nhưng cảm quan của thân thể vẫn còn nhanh nhạy, cô còn có thể cảm giác được sức lực toàn thân giống như bị rút cạn, hoa mắt chóng mặt, hai chân mềm nhũn.

Khương Bác Đào trầm mặc, sau một lúc lâu, mới lại chậm rãi mở miệng: "Lỡ Trì Yên muốn nhận lại mẹ thì sao? Khương Dịch, con còn có thể ngăn cản con bé...."

Nói còn chưa dứt lời, cửa đã truyền đến tiếng.

Khương Du Sở "A" một tiếng, cửa thư phòng mở rộng ra, cô và Trì Yên cùng nhau ngã sấp vào, nhào lên tấm thảm lông xù xù ở cửa.

Trì Yên lúc này mới giống như tỉnh lại từ trong mơ, vừa nâng mắt, người đã bị Khương Dịch kéo lên, Khương Du Sở vốn dĩ đang túm tay cô, bởi vậy cũng bị kéo lên theo, rất thông minh dán vào ven tường giả làm không khí.

Người đàn ông giơ tay lau vết nước bên khóe mắt cô, giọng nói dịu dàng, nhưng lại có chút lạnh: "Ngã có đau không?"

Chương 63

Trì Yên dễ dàng nghe ra sự kìm nén trong giọng nói của anh, cô không nói lời nào, ngón tay anh cũng dừng một chút, dừng bên dưới khoe mắt cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hốc mắt Trì Yên có chút nóng lên, không biết do bên trong hay là do phần ngoài, chần chờ vài giây, cô vẫn lắc lắc đầu.

Khương Bác Đào nhìn qua bên này, tầm mắt đảo quanh người cô với Khương Du Sở, giống như muốn trách cứ vài câu.

Trì Yên ngày thường tiếp xúc với ông cũng ít, Khương Bác Đào là người bận rộn, cả ngày đi sớm về trễ, trước kia lúc cô ở Khương gia cũng chỉ ngẫu nhiên gặp ông vài lần.

Ở trong ấn tượng của cô, Khương Bác Đào là một người nghiêm túc đến mức gần như có chút cứng ngắc. Trì Yên đã sớm chuẩn bị tốt tâm lí bị quát lớn, vừa nâng mắt lại chỉ nhìn thấy khoe miệng Khương Bác Đào giật giật, trong ánh mắt không có nửa phần tức giận, có chăng chỉ là muốn nói lại thôi.

Chạm phải ánh mắt mơ mơ hồ hồ của Trì Yên, Khương Bác Đào vẫy vẫy tay: “Được rồi, đều về phòng đi.”

Trì Yên cũng không biết làm sao mà về phòng được.

Biệt thự ở Giang Nam nhất phẩm chiếm diện tích rất lớn, mỗi phòng đều cực kì rộng rãi, Trì Yên có chút thất thần, trong đầu vẫn luôn quay vòng câu nói kia của Khương Bác Đào.

Hèn gì ngay từ lúc mới vào cửa, Phùng Tân Lam đã nhìn cô chăm chăm.

Trì Yên cẩn thận nhớ lại diện mạo của người nọ, lúc này mới kinh ngạc nhận ra cái cảm giác tương tự đến từ chỗ nào, cô dịch qua trái một bước, sau đó thấy toàn thân mình trong gương.

Đuôi mắt hơi nhếch, cong cong, trong dịu dàng lại mơ hồ mang theo vẻ quyến rũ_____ ước chừng cũng giống năm sáu phần.

So với một lần quay phim trước đây, đạo diễn trêu ghẹo cô với nữ chính có phẫu thuật thẩm mỹ lại càng giống hơn nhiều.

(Mời quay lại chương?? để tìm đọc đoạn Yên Yên quay cảnh hôn thế cho người ta, chính là cảnh hôn với Lục Chi Nhiên thì phải.)

Trì Yên nhìn chăm chăm vào gương, ánh mắt giống như xuyên qua thấu kính, phóng tới nơi hư vô nào đó, sau đó tụ lại, có thể nào cũng không thu tầm mắt lại được.

Có chút đờ đẫn mờ mịt.

Mãi đến khi phía sau truyền đến tiếng đóng cửa, mí mắt Trì Yên mới run lên một chút, cô không quay đầu lại, từ trong gương thấy Khương Dịch bung một cái ly đến gần.

Mỗi lần tiến thêm một bước, bóng nước đánh vào khi mặt nước va vào thành ly lại càng rõ ràng.

Trì Yên dùng một phút đồng hồ, mới có thể hoàn toàn thu lại tâm tư, cô chớp chớp mắt, sau đó quay đầu nhìn anh: “Khương Dịch..... Có phải anh đã sớm biết rồi không?”

Giọng cô có chút khô khốc, nhận ly nước lên uống mấy ngụm mới cảm thấy khá hơn một chút

Cô còn nhớ rõ lần Ninh Tuệ gọi đến, lúc nói gặp được Phùng Tân Lam, Khương Dịch có hỏi cô, nếu Phùng Tân Lam muốn nhận cô, cô sẽ làm gì.

Chỉ trong 1 thời gian ngắn, Khương Bác Đào đã đem vấn đề ấy trả lại cho Khương Dịch rồi.

Dù sao cũng là cha con, đến góc độ hỏi vấn đề cũng y hệt nhau.

Khương Dịch không nói, Trì Yên lại cho rằng anh cam chịu.

Cô cầm chặt ly nước, đầu cũng hơi hơi rũ xuống: “Biết từ khi nào?”

“Cũng khá muộn.”

“Muộn là bao giờ?”

Khương Dịch cúi đầu nhìn Trì Yên, muốn duỗi tay ôm cô vào trong ngực, chỉ là giữa hai người còn cách một cái ly, anh mím môi: “Một năm trước.”

Mắt Trì Yên bị hơi nước bốc lên làm cho có chút mờ lung, hơi nước tụ lại trên hàng mi, tạo thành từng giọt nước nhỏ, lung lay như sắp đổ.

Khương Dịch ngại cái ly vướng bận, dứt khoát lấy ra từ trên tay cô đặt lên tủ đầu giường, một tay ấn cô vào trong lòng: “Muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng chịu đựng.”

Quả nhiên nghe thấy Trì Yên hít hít cái mũi, ồm ồm, “Tiếp tục nói.”

Khương Dịch đặt cằm lên vai cô, thấp thấp mở miệng, giọng không nhanh không chậm, như là đang kể chuyện xưa.

Lần đầu tiên anh nghĩ đến ý muốn kết hôn.

Khương Bác Đào vốn dĩ đặc biệt kích động, kích động hận không thể công bố với toàn thế giới, Khương Dịch ở trong mắt ông từ trước đến nay đều là đứa không thông suốt, toàn ở trong phòng thí nghiệm đối mặt với các loại động vật thực nghiệm, trước kia có người giới thiệu con gái cho anh, anh cũng chẳng hứng thú, thật vất vả mới tự mình chủ động một lần, ngày đó miệng Khương Bác Đào không khép lại được, thiếu chút nữa là kéo dài đến mang tai luôn rồi.

Kết quả vừa hỏi đến đối tượng kết hôn, lại là hai chữ rất quen thuộc.

Khương Bác Đào vốn dĩ cho rằng sau khi Trì Yên trở lại Trì gia, nhà bọn họ cùng Trì Yên nếu có quan hệ, cũng chỉ có thể là để Trì Yên làm cháu gái, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là làm con dâu.

Lúc trước cậu Trì Yên đưa cô tới Khương gia nhờ chăm sóc trong 1 thời gian, có lời gì nên nói đều nói hết rồi, lần đó nhiệm vụ nguy hiểm, ông ấy đã sớm tính toán được biện pháp tốt nhất rồi.

Nếu an toàn trở về, bọn họ coi như không phát sinh chuyện gì cả.

Nếu không thể trở về, vậy giúp Trì Yên trở lại Trì gia.

Bằng không Trì Yên vốn là con gái lưu lạc bên ngoài của Trì Viễn Sơn, không có danh phận thực sự, căn bản không có khả năng Trì gia mới dễ dàng nhận lại như thế.

Khương Bác Đào vốn dĩ cho rằng chuyện này đều hạ màn rồi, việc tư trong nhà em trai, ông cũng lời quản, con gái của vợ nó cũng không có bao nhiêu quan hệ với ông cả.

Quả thật chuyện cũng đã lâu.

Đào mất mấy năm qua đi, lúc người một nhà cùng nhau ăn cơm, Khương Dịch đột nhiên nói một câu “Muốn kết hôn”.

Phản ứng lớn nhất chính là Khương Du Sở, chiếc đũa rơi thẳng từ trong miệng ra luôn, nói chuyện cũng nói lắp: “Anh..... Anh muốn cùng Cận Thanh ca ra nước ngoài kết hôn à a?”

Cô cũng không muốn nghĩ nhiều đâu.

Nhưng thật sự là Khương Dịch mấy năm rồi chả có người phụ nữ nào bên cạnh cả.

Khương Dịch không bộc lộ nhiều cảm xúc lắm, nhưng đáy mắt lại hiện lên tia dịu dàng: “Cùng Trì Yên.”

Sau đó Khương Bác Đào lại biến thành phản ứng lớn nhất.

Quan hệ quá phức tạp, hướng chi đại khái là bị Phùng Tân Lam ảnh hưởng, ông bắt đầu không thích Trì Yên.

Trước kia coi là văn bối để chăm sóc còn có thể, lại nghĩ đến làm con dâu..... Lỡ như ngày nào đó giống mẹ cô, vứt bỏ Khương Dịch thì làm sao bây giờ?

Khương Bác Đào là người phản đối quyết liệt nhất trong nhà.

Ban đầu ông nói rõ quan hệ với Khương Dịch, Khương Dịch mặt vô

cảm mà “Ân” một tiếng

Ông hỏi Khương Dịch nghĩ thông suốt chưa, Khương Dịch mặt vẫn vô cảm mà “Ân” một tiếng.

Sau đó Khương Bác Đào cảm thấy yên lòng, an tâm lên máy bay.

Kết quả sau nửa năm, mãi đến trước một ngày khi về nhà, ông mới biết được, cái “Nghĩ thông suốt” của Khương Dịch với cái “Nghĩ thông suốt” của ông, căn bản không phải một tần số.

Không chỉ nghĩ thông suốt — — còn lãnh cả giấy đăng kí kết hôn luôn rồi.

Lại đến lúc sau, không cần Khương Dịch nói tỉ mỉ, Trì Yên cũng biết, cô hít hít cái mũi, giọng càng thấp: “Ba anh không ít lần vì em mà mắng anh rồi?”

Khương Dịch không tỏ ý kiến: “Sao nào?”

Hai chữ này vào tai Trì Yên, cũng giống như một câu khẳng định.

“Lần mắng nặng nhất là gì thế?”

Trì Yên nhẹ giọng hỏi, Khương Dịch cũng nhẹ giọng trả lời: “Đại khái là..... Không nhận đứa con trai này nữa?”

Trì Yên nâng mặt, mày hơi chau, “Lỡ như thật không nhận thì làm sao bây giờ a?”

Khương Dịch học bộ dáng nhíu mày của cô, “VẬY anh đổi qua họ của em.”

Trì Yên không nhin được cong môi dưới, cười rồi lại thấy mắt trướng kinh khủng, lúc nầy uống mấy ngụm nước tưởng chừng như đều trào lên hốc mắt, nước mắt thoáng chốc chảy rơi xuống

Cô trực tiếp túm lấy tay áo Khương Dịch lau nước mắt, vừa lau vừa nghe được giọng anh, anh hình như cảm thấy phản ứng của cô rất buồn cười, lúc nói chuyện còn mang theo giọng mũi nè nhẹ: "Ông ấy nói như vậy đấy."

Trì Yên vẫn lau nước mắt, không mở miệng đáp lại.

Cổ tay áo sơmi của Khương Dịch nhanh chóng đã biến thành màu khác, anh cũng không để ý, đưa tay lau khóe mắt cô: "Vợ của con trai với vợ của em trai, ai nặng ai nhẹ ông ấy vẫn phân biệt được." Khương Dịch nói rồi, tay chống lên vai cô, hơi cúi đầu nhìn cô: "Em thì sao bà xã, ai nhẹ ai nặng có phân biệt được không?"

Động tác của Trì Yên cũng dừng lại.

Ánh mắt Khương Dịch vẫn dịu dàng như cũ, lại giống như có tấm dầu, anh nhẹ nhàng cười 1 tiếng, vừa muốn thu tay lại, Trì Yên đã duỗi tay ôm anh, cô há miệng cắn nhẹ lên nút áo sơmi, "Anh nặng!"

Khóe môi Khương Dịch cong lên một chút.

"Hơn một trăm đấy," Trì Yên cúi đầu, tiếp tục cắn nút áo tiếp theo, "Bán thịt heo cũng có thể bán được không ít tiền."

"....."

Giọng Trì Yên càng ngày càng nhẹ, "Em không cần bà ấy, chỉ cần anh thôi."

Mẹ cô cũng không thiếu, có Thẩm Văn Hinh là đủ rồi.

.

Trì Yên và Khương Dịch ở Giang Nam nhất phẩm ở mấy ngày.

Khương Bác Đào vẫn như cũ đi sớm về trễ, nhưng lúc ngẫu nhiên xuất hiện trên bàn cơm, ánh mắt ông nhìn Trì Yên sẽ không đánh giá kĩ càng như lúc ban đầu nữa.

Phùng Tân Lam bên kia cũng vẫn im ắng, liên tục mấy ngày cũng không xuất hiện trước mặt Trì Yên.

Chỉ là Trì Yên lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, nghĩ lại thì lại thấy giống như yên lặng trước giông tố.

Tới hôm thứ tư, cuối cùng Trì Yên cũng được về nhà mình.

Bộ phim truyền hình lúc trước quay đã sắp đi đến đại kết cục, vừa đúng lúc đang đoạn tình cảm nam nữ hai đạt cao trào.

Nhiệm vụ chủ yếu của nam nữ diễn viên chính là ngọt, ngọt, ngọt; bao nhiêu tình tiết rối rắm hay ngược trời bời đều giao cho cô với nam số 2 cả, nên phần sóng gió gì đó cũng chỉ có trên hai nhân vật này thôi.

Tình tiết phim nhìn chung đều giống hệt mấy bộ cũ, fans Lục Chi Nhiên rõ ràng mỗi ngày đều nghi ngờ anh vì sao lại nhận loại phim này, đồng thời còn cực kì không hài lòng với kĩ thuật diễn xuất của nữ chính.

Không có so sánh sẽ không có thương tổn, trái lại cũng vậy, nhân vật kia của Trì Yên vốn dĩ không đủ xuất sắc, kết quả lại nhờ sự phụ trợ

của nữ chủ mà thành tiểu thiên sứ.

Mỗi lần vừa ra đoạn tuyên truyền phim, phía dưới nhất định sẽ có một đồng người khen cô.

Hơn nữa mấy ngày hôm trước chiếu gameshow, nhân duyên của Trì Yên với người qua đường càng tăng, tốt đến mức cả cô cũng thấy kinh ngạc.

Bộ cũ đã đóng máy, bộ mới vẫn chưa nhận. Mấy ngày nay Khương Vận vẫn luôn tìm đại ngôn quảng cáo cho cô, lời mời nhận được thì không ít, nhưng muốn chọn cái tốt thì cần không ít thời gian.

Vì thế đương nhiên, mấy ngày nay hành trình của Trì Yên rất trống_____ cô đã liên tục ba ngày không có lịch trình rồi.

Dù nhẹ nhàng nhưng cũng nhàm chán

Đặc biệt mấy ngày nay Khương Dịch đều bận đến ngày đêm chẳng phân biệt nổi.

Trì Yên vốn đang cho rằng mình sẽ lại phải trải qua nhiều ngày nhàm chán như thế, kết quả là qua một tuần, điện thoại công việc của Khương Dịch gọi cho cô, giọng chị vẫn bình tĩnh không có tí dao động nào: “Tiểu Trì, chị nhận cho em đại ngôn quảng cáo của một nhãn hiệu quốc tế đấy. Ngày mai đi thử một chút đi.”

Chương 64

Cách nói chuyện của Khương Vận rất giống Khương Dịch, mặc kệ sự việc có lớn đến đâu đều có thể dùng một loại ngữ khí lãnh đạm nói ra.

Trì Yên trước kia chỉ mới nhận đại ngôn Ái Luyện Châu Báu, nhãn hiệu này không tính quá nhỏ, nhưng nhiều lắm thì cũng chỉ thể coi là nhãn hiệu khá nổi tiếng trong nước thôi.

Tin tức này quá đột ngột, Trì Yên thiếu chút nữa đã bị sặc nước, “Chị Vận, chị nói gì cơ?”

Cô hoài nghi mấy ngày nay quá nhàn rồi, lỗ tai quá thanh tịnh nên xuất hiện ảo giác rồi

Giọng Khương Vận mơ hồ mang theo vài phần ý cười, “Đại ngôn một nhãn hiệu quốc tế, bây giờ nghe rõ chưa?”

Không đợi Trì Yên trả lời, Khương Vận lại nói: “Nhân Mỹ là một nhãn hiệu đồ trang điểm, làn da phải trắng thái tốt nhất đấy, chị đã hẹn trước một bác sĩ ở thẩm mỹ viện cho em rồi, ngày mai nhớ đi chăm sóc đó.”

Không thể không nói, Khương Vận suy xét vấn đề luôn toàn diện hơn Trì Yên nhiều.

Trì Yên gật đầu, ý thức được đầu kia không nhìn được mới vội vàng đáp lại.

Bên Khương Vận có tiếng lật giấy, nhưng chỉ vài giây lại truyền đến một tiếng "Bang" vang lên nho nhỏ, giống như một tập giấy bị ném lên bàn.

“Tiểu Trì, mấy ngày nay chị có xem qua hai kịch bản điện ảnh, là một chế tác trong nước và một chế tác nước ngoài.” Khương Vận sờ sờ cằm, liếc mắt nhìn kịch bản bị cô ném lên bàn, lại giở một cái khác ra, “Chị cảm thấy em hợp với kịch bản phim nước ngoài kia hơn.”

Mặc kệ là từ nguồn vốn đầu tư hay là đến độ nổi tiếng của đạo diễn mà nói thì chế tác nước ngoài vẫn tốt hơn.

Duy nhất có khuyết điểm là — — “Tiểu Trì, xác suất nhận được kịch bản trong nước là 99%, nhưng còn kịch bản nước ngoài, yêu cầu phải chạy sang Mỹ thử vai, quan trọng nhất chính là, còn có khả năng bị bỏ.”

Ý chính là, rất có khả năng phải mất công chạy đi một chuyến vô nghĩa.

Khương Vận thật sự thích bộ chế tác nước ngoài kia hơn, từ kịch bản đến ê kíp ở đoàn phim đều là rất tốt.

Nhưng mà cơ hội càng tốt lại càng khó nắm bắt được, kỹ thuật diễn của Trì Yên cũng tốt, nhưng so với cô, cũng còn rất nhiều người có kỹ thuật diễn tốt hơn.

Khương Vận nghĩ thế lại khẽ thờ dài: “Gặp mặt rồi nói, xem kịch bản trước rồi hãy suy xét.”

Sau khi cắt điện thoại, Trì Yên lại nhận được bưu kiện Khương Vận gửi ngay sau đó.

Là giới thiệu sơ lược về ê kíp 2 đoàn phim kia, phía sau còn tặng kèm mấy bộ phim điện ảnh tiêu biểu nữa.

Trì Yên cả ngày nhàn rỗi, ôm notebook ngồi ở đầu giường chọn mấy bộ xem thử.

Sau khi xem xong hai bộ, cô nhanh chóng hiểu ra tại sao Khương Vận lại yêu thích một bên kia như vậy, đến cô là một tay mơ cũng có thể nhanh chóng nhìn ra đâu tốt đâu xấu rồi.

Lại tra thêm tên một bộ điện ảnh, quả nhiên từ đạo diễn biên kịch, đến nam nữ diễn viên chính, đều đã có giải thưởng quốc tế.

Trì Yên dựa lưng vào tường cắn lòng bàn tay, sau khi tắt bộ điện ảnh, mới đóng máy tính đi xuống lầu làm cơm tối.

.

Trì Yên mấy ngày nay làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, ngủ muộn, dậy cũng muộn.

Lúc Khương Vận gọi điện thoại đến, mới hơn 6h sáng.

Kỳ nghỉ Quốc khánh đã qua, ý thu ở thành phố Lâm An càng rõ ràng, 6h hơn, sắc trời bên ngoài vẫn còn âm u, giữa không trung lơ lửng một tầng sương mù, tựa như còn dính hơi nước.

Cắt điện thoại, Trì Yên đứng dậy buông tay, cánh tay đàn ông vòng trên eo cô, hơi dùng một chút lực túm cô vào trong chăn.

“Điện thoại của ai thế?”

Giọng anh hơi khàn, kiểu vừa mới tỉnh.

“Chị Khương Vận.”

Ngực ấm phía sau lại cuộn cuộn không ngừng tản ra nhiệt độ, Trì Yên ưu ấm, lại càng không muốn nhúc nhích, rụt về phía sau một chút.

Da thịt dán vào nhau, hô hấp của Khương Dịch hơi nặng.

Trì Yên ngáp một cái, chú ý tới tay anh nam đã bắt đầu không có quy củ, chịu đựng cơn buồn ngủ cầm cái tay lộn xộn của anh, “Em phải dậy rồi, 7h rưỡi chị Khương Vận sẽ tới đón em.”

Tay Khương Dịch vẫn bình thản đặt lên bụng nhỏ của cô, giọng nói như cũ không nóng không lạnh, nhưng mơ hồ lại mang theo hơi thờ dốt: “Đi làm gì?”

“Ngày mai muốn đi thử vai, hôm nay đi thẩm mỹ viện chăm sóc.”

Trì Yên lại ngáp cái nữa.

Xuân vây thu mệt, mới một ngày, cô vẫn chưa rời giường đã bắt đầu mệt mỏi.

“Đủ đẹp rồi.” người phía sau nhẹ nhàng cười, hôn lên cổ cô, biết rõ cố hỏi: “Gáy có vết đỏ hồng..... bà xã, em bị muỗi cắn à?”

Nào chỉ là trên cổ dấu hồng, trên ngực với sau lưng lại càng đỏ hơn đấy.

Trì Yên mặc kệ anh, xoay người rời giường: “Bị chó cắn đó.”

Trì Yên tuy không có tinh thần gì, nhưng động tác cũng tính là nhanh,

đúng 7 giờ rưỡi xuất hiện ở cửa tiểu khu.

Thẩm mỹ viện nằm ở trung tâm thành phố, có mười mấy năm lịch sử, quy mô cùng chi phí có quan hệ trực tiếp, đại đa số minh tinh với mấy phu nhân nhà giàu đều chi tiền ở đây.

Hai người tới thẩm mỹ viện lúc 8h, tới 11 giờ mới hoàn thành gần xong.

Khương Vận sợ Trì Yên nhàm chán, còn tìm đâu ra kịch bản cho cô xem.

Là một kịch bản nước ngoài, tên gọi 《 phòng tối 》 .

Đạo diễn kia tác phong trước sau như một, trong phim điện ảnh đều mang phong cách hắc ám cùng huyền huyền.

Trì Yên lật xem giới thiệu nhân vật ở phía trước một chút

Là một bộ điện ảnh hai nữ chủ.

Hai chị em sinh đôi là nữ chính, diện mạo gần như là y đúc, khi còn nhỏ thậm chí đến cha mẹ đẻ cũng không nhận ra.

Sau khi lớn lên thì dễ phân biệt hơn nhiều, vì hồi trung học chị gái xảy ra sự cố, từ đấy trở nên hướng nội âm trầm hơn nhiều; mà em gái thì vẫn như cũ, là một tiểu bạch thỏ đơn thuần như tờ giấy trắng.

Khương Vận ở bên cạnh nâng cằm nhìn cô: “Thế nào, cô em gái này có phải cực kì giống em không?”

Trì Yên không có lời gì để nói: “.....”

Cô tiếp tục lật ra phía sau.

Tác phẩm này của vị đạo diễn kia quả thật là theo hướng dũng cảm và suy luận, đọc đến nửa tác phẩm rồi mà cũng không thể đoán ra được kết cục.

Cố tình để đến cuối cùng lại có thể phát hiện ra, sự thật đều đã bị chôn vùi dưới những chi tiết ở đoạn trước rồi.

Vừa vào cảnh đầu là vụ án giết người liên hoàn mười mấy năm rồi chưa phá được, mà hiềm nghi chính là xác định là giữa chị em gái kia.

Vì không có chứng cứ trực tiếp, mỗi lần tạm giam sau 24 giờ là phải thả ra.

Cứ như vậy, vụ án giết người án liên hoàn cứ thế tiếp tục, mỗi năm đến tháng 11 đều sẽ xuất hiện, người chết đều nam giới còn trẻ, thân phận không giống nhau.

Điểm tương đồng duy nhất chính là ở cách giết người, đều là không kịp phòng bị mà bị người ta đánh từ phía sau, một kích mất mạng.

Trì Yên có vài phần hứng thú, vừa đọc vừa hỏi Khương Vận: “Chị gái là hung thủ sao ạ?”

“Em cảm thấy có khả năng không?”

Khương Vận thò qua, “Tiểu Trì, em thật đúng là tiểu bạch thỏ a, nhìn vấn đề không thể chỉ xem bên ngoài được.”

Cô nói rồi trực tiếp lật kịch bản trực đến một trang, “Xem cái này.”

Trì Yên cúi đầu, vì thế thấy được một đoạn kịch bản kia

Là đoạn miêu tả em gái tiểu bạch thỏ có khuynh hướng SM với một nam thanh niên

Chóp mũi Trì Yên chảy mồ hôi, khế cắn khóe môi — — trên kịch bản miêu tả dáng vẻ biểu cảm của em gái hết sức kỹ càng tỉ mỉ, kỹ càng tỉ mỉ đến số lần thở nặng thở nhẹ trong một phút đồng hồ, rồi tần suất chớp mắt, cùng với thời gian chính xác khi chảy nước mắt nữa.

Sau đó lại vào lúc người thanh niên kia không hề phòng bị rơi vào sự dụ dỗ, chị gái yên lặng không một tiếng động ở phía sau, cầm một cái thắt lưng dùng sức siết chặt cổ của người kia.

Lại quay lại miêu tả thái độ của hai chị em kia, chị gái mặt không cảm xúc, mà mắt em gái lại ướt đẫm, nhưng khóe môi lại mang theo ý cười.

Quả thực là biến thái.

Khương Vận duỗi tay vỗ vỗ mặt cô, “Em gái hạ thuốc chị mình, là một loại làm cho tinh thần cùng với ký ức hỗn loạn, xúi giục chị mình động thủ giết người.”

Trì Yên vẫn chưa hoàn hồn từ cốt truyện, Khương Vận lại cười cao thâm khó đoán: “Trở về có thể diễn thử trước với Khương Dịch trước xem thế nào.”

“Chị xem bản biên tập của trailer 《Người dẫn đường》 rồi,” Khương Vận “Sách” một chút, nhẹ nhàng nói, “Em với Khương Dịch quá nhiên là trời sinh một đôi.”

Trì Yên ngẩng đầu nhìn chị, không hiểu ý chị lắm.

Khương Vận: “Em rất thích hợp diễn vai biến thái, Khương Dịch rất thích hợp làm biến thái.”

“.....”

Khương Vận duỗi tay chỉ chỉ, “Thử vai thì chọn đoạn này, về nhà thử tìm cảm giác đi.”

Sau khi bị Khương Vận nói một hồi, Trì Yên thậm chí còn mất nửa giờ hoài nghi nhân sinh.

Tốc độ nhớ lời thoại của cô càng lúc càng nhanh, cơ bản xem qua một lần là có thể nhớ được bảy tám phần rồi, nhưng trong 《 phòng tối 》 , mặc kệ là chị gái hay em gái, lời thoại đều không tính là quá nhiều.

Trì Yên chỉ có thể lại tập biểu cảm và động tác, ví như 1 phút thì chớp mắt mấy cái, lại ví như, lúc nói chuyện cô nên dùng kiểu giọng gì.

Cô không ngờ vị đạo diễn này lại hà khắc như thế, chỉ là một cảnh kia thôi, cô phải mất hơn 1 tiếng mới nhớ được gần đúng.

Rõ ràng là đến thả lỏng, kết quả mãi đến hơn 5h chiều, Trì Yên đều đắm chìm trong kịch bản, so với lúc trước lại còn căng thẳng hơn không ít.

Khương Vận có việc bận, ba giờ đã đi.

Lúc 5 giờ rưỡi, Trì Yên cũng thay quần áo chuẩn bị rời đi.

Bây giờ hình như là giờ cao điểm, người đến thăm mỹ viện ngày

càng đông.

Đưa mắt nhìn qua, còn có thể nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc.

Tầm mắt Trì Yên dừng lên người Từ Tĩnh và MIA vài giây, sau đó ngay trước khi để bọn họ chú ý đã thu lại, vừa muốn ra cửa, lại đụng phải một người.

Chắc là phụ nữ, vì cơ thể rất mềm mại, trên người còn có mùi nước hoa nhàn nhạt.

“Xin——”

Trì Yên ngẩng đầu, sau đó lời nói lại nghẹn lại một nửa.

Người nọ nhìn thấy cô hiển nhiên là sửng sốt, ngay sau đó mắt lại sáng ngời: “..... Yên Yên?”

Xưng hô này rõ ràng bà gọi không đủ thuần thục, loáng thoáng có thể nghe ra vài phần cứng nhắc

Đương nhiên đông cứng nhắc.

Hai mươi mấy năm không gặp, lần thứ hai nhìn thấy lại dùng cách xưng hô thân mật như vậy

Vẻ mặt Trì Yên lạnh xuống, “Thím hai.”

“Yên Yên..... Con đừng như vậy, mẹ biết con biết mẹ là.....”

Trì Yên giương mắt nhìn bà.

Phùng Tân Lam nói rồi lại nghẹn ở cổ họng, cùng với nước miếng nuốt trở vào.

Từ trong mắt Phùng Tân Lam, Trì Yên mơ hồ có thể nhìn đến thấy bóng dáng chính mình, không quá rõ ràng, nhưng đại khái vẻ mặt cũng có thể nhìn ra.

Hai người thật đúng là có vài phần giống.

Đáy lòng Trì Yên lạnh lẽo, tránh khỏi tay Phùng Tân Lam đưa đến, “Tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Chương 65

Tâm trạng tốt cả ngày này của Trì Yên đều mất sạch, không chút dấu hiệu lại không thể tránh khỏi.

Cô xoay người đi luôn, cũng không màng mấy ánh mắt đang xem náo nhiệt xung quanh.

Phùng Tân Lam hình như muốn kéo cô lại, bàn tay đưa ra một nửa lại có chút xấu hổ thu về, Trì Yên nghe được có giọng nữ xa lạ hỏi bà ta: "Thật giống cô, là họ hàng à? "

Đại khái chắc là phu nhân nhà giàu nào đó đi cùng, Trì Yên quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên, xinh đẹp lại quý phái.

Cô không nghe câu trả lời của Phùng Tân Lam, đẩy cửa đi ra.

Ý thu càng lúc càng rõ, hai bên đường đã có lá rụng chồng lên, ánh chiều chạng vạng tỏa xuống, tạo một tầng hơi mỏng.

Trì Yên nheo nheo mắt, ngực cũng như có thứ gì chùng lên, phiền muộn khó chịu

Mấy ngày nay Khương Dịch rất bận, bây giờ khẳng định vẫn còn bận việc ở công ty.

Trì Yên không muốn về nhà, dứt khoát lấy di động gọi cho Tống Vũ

Lúc Tống Vũ chạy tới là hơn 7h tối, lúc đó Trì Yên đã ở Tây Thượng ăn xong hai phần món điểm tâm ngọt rồi

Tây Thượng là một quán bar cực kì nổi tiếng ở thành phố Lâm An, khung cảnh thanh tĩnh, người tới người lui cũng không cá rồng lẫn lộn như ở quán bar hộp đêm khác

Trên bàn có hai cái đĩa không còn chưa kịp dọn, trước mặt Trì Yên có một ly rượu Cocktail, vẫn còn nguyên, chưa động một ngụm -- Tống Vũ không tới, một mình cô cũng không dám uống.

Tửu lượng của Trì Yên tuy rằng không tồi, nhưng cũng không dám ở chốn không bạn không bè mà uống say bết nhè.

Tống Vũ chú ý tới mấy vụn bánh kem nhỏ còn sót lại trên mâm, cô nàng liếc Trì Yên một cái: "Buổi tối ăn nhiều đồ ngọt như vậy, khẳng định chị ngày mai..... Không, chị về nhà sẽ lập tức hối hận."

Trì Yên không có ý kiến gì, duỗi tay túm tay Tống Vũ kéo đến ngồi bên ghế dài.

Góc kia có một người ôm đàn ghi-ta đàn hát, giai điệu thư thái, hát lên một bài hát tiếng Anh.

Trì Yên có ấn tượng, trước kia có lần đoàn phim tụ tập, có một nam diễn viên làm trò ở trước mặt Khương Dịch hát tặng cô một bản tình ca, rất nhanh đã có người vội vàng chĩa thẹn lên hát bài này.

Lúc ấy cô chỉ lo giả say, hôm nay cẩn thận nghe lại, mỗi giai điệu mỗi từ ngữ đều nghe được rõ ràng, lại bất ngờ cảm thấy thật triền miên dễ nghe.

Trì Yên nhẹ nhú mắt, trước khi duỗi tay lấy ly rượu thì quay đầu hỏi Tống Vũ: "Tiểu Vũ, em biết uống rượu không?"

Cô cũng biết Tống Vũ biết uống rượu, trước kia đã thấy cô trên bàn tiệc uống rồi.

Hoặc là đổi một câu mà nói, nữ tinh trong cái giới này cơ bản đều sẽ biết uống rượu, hơn nữa tửu lượng càng lúc sẽ càng cao.

Tống Vũ cảm thấy Trì Yên hôm nay hơi lạ, cô nàng chống cằm nhìn cô, chớp mắt đánh giá: "Yên Yên chị làm sao vậy a?"

Trì Yên rử rử mắt, nhìn ly rượu 5 màu phân tách, ly hơi lung lay, các tầng chất lỏng đã có xu thế trộn lẫn vào nhau, cô trả lời: "Tâm trạng không tốt lắm."

Trước hôm nay, đã có lần cô cho rằng Phùng Tân Lam đối với cô mà nói, đã là một người hoàn toàn xa lạ.

Chỉ là lúc thật sự chạm mặt, cô mới cảm thấy bản thân đã quá sai rồi.

Phùng Tân Lam xuất hiện đối với cô mà nói, tuy rằng không tính là sóng to gió lớn, cũng là gợn sóng trên mặt hồ, là dạng những gợn sóng nổi lên tầng tầng, một vòng tiếp một vòng, lan rộng ra vô tận giữa bóng đêm u ám.

Trì Yên chớp chớp mắt, bưng tỉnh, cảm thấy ánh đèn lại tối đi vài phần.

Tống Vũ ở bên cạnh thử hỏi cô: "Cãi nhau với Khương giáo sư à?"

Trì Yên lắc đầu.

Tống Vũ lại không nể phiền hà mà tiếp tục suy đoán: "Phim mới bị ai đoạt mất sao?"

Trì Yên vẫn lắc đầu, cô nghiêng đầu nhìn qua, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng nhỏ: "Tiểu Vũ, chị đã nói với em về tình huống nhà chị chưa?"

"Có nói qua vài câu."

Không ai lại tự nguyện vạch vết sẹo của mình ra rải lên một lớp muối cả, cho nên, lúc ấy khi Tống Vũ hỏi đến vấn đề này, Trì Yên cũng chỉ là nhẹ nhàng băng quơ đáp vài câu.

Giọng Tống Vũ cũng nhẹ hơn: "Là ba chị hay là mẹ chị a?"

Trì Yên không muốn trả lời.

Cô không cảm thấy Phùng Tân Lam là mẹ cô.

Không có người mẹ nào lại vứt bỏ con mình nhiều năm như thế, sau nhiều năm gả cho người khác lại muốn quay về làm thân với cô.

Dù sao cũng là con gái, ngày thường tuy rằng Tống Vũ nói chuyện không kiêng dè gì, nhưng tâm tư cũng khá tinh tế, rất dễ dàng đã hiểu ý cô.

Trì Yên không muốn nói, cô nàng cũng không hề hỏi.

Tống Vũ đang nghĩ ngợi nên làm sao để cô vui lên, vừa nâng mắt đã thấy Trì Yên một ngụm uống cạn ly rượu Cocktail rồi.

Tửu lượng của Trì Yên tốt thật, nhưng vẫn hơi sặc một chút.

Độ cồn của rượu hình như cực cao, sau khi chảy qua yết hầu, toàn bộ khoang miệng đến thực quản đều nhanh chóng tràn lên cảm giác cay bỏng muốn bốc cháy.

Trì Yên ho khan vài cái, bên tai bắt đầu phấm hồng.

Tống Vũ vốn dĩ muôn cùng cô uống rượu giải sầu, kết quả tay mới vừa vươn đi lấy rượu đã bị Trì Yên túm về: "Hôm nay em đừng uống."

Hơi rượu bốc lên rất nhanh, đầu Trì Yên đã có chút mơ màng, cô nằm bò lên quầy bar, "Nếu hai chúng ta đều uống say, dễ xảy ra chuyện lắm."

Tống Vũ chỉ có thể yên lặng thu về, nghĩ thầm cô nhóc này còn suy xét đến rất chu toàn.

Trì Yên lại sờ soạn rót một ly rượu, "Tiểu Vũ, em kể chuyện xưa cho chị nghe đi."

Cô bé con ngẩng mặt nhìn qua, đôi mắt ngập nước lấp la lấp lánh, như là một con hồ ly nhỏ tội nghiệp.

Lập tức tình thương của mẹ trong lòng Tống Vũ tràn ra, bắt đầu kể lễ, từ đại học kể đến cao trung, lại nói tiếp đến tiểu học.

Trì Yên giống như nghiêm túc lắng nghe, vì toàn bộ quá trình cô đều đặc biệt chuyên chú nhìn cô nàng; nhưng lại giống như cũng không nghiêm túc lắm -- cô ước chừng đã không nói gì một giờ rồi, trừ bỏ gọi bartender pha chế rượu cho.

Trong lúc Tống Vũ kể chuyện nhìn qua mấy cái ly, thì có chút đau đầu.

Tốc độ uống rượu của Trì Yên dường như còn nhanh hơn tốc độ pha chế của bartender, 30s 1 ly

Lại đã thấy số hóa đơn rượu, phải có mùi mấy tờ -- Trì Yên uống đã mùi mấy ly rồi.

Tống Vũ cả kính tới mức cảm muốn rơi xuống, duỗi tay chạm chạm mặt cô: "Say rồi?"

Trì Yên thong thả lắc đầu, nói câu đầu tiên trong vòng một giờ: "Em tiếp tục đi."

Tống Vũ chỉ có thể lại ngồi kể chuyện, nói về thời kì ba năm cô nàng ở nhà trẻ: "Mẹ em nói lúc em ở nhà trẻ thường xuyên sang đái dầm lên giường anh giai nhỏ giường kế bên."

Tống Vũ nói rồi thò qua, ngửi được mùi rượu trên người cô lại lùi ra, hốc mắt hơi căng lên.

Trì Yên chớp chớp mắt, phản xạ hình cung kéo dài, mắt rất lâu mới tiêu hóa được lời này, cô đưa tay sờ sờ ly rượu, giọng hơi cuốn lên, mềm mại: "Cậu chị cũng nói chị trước kia, lúc học nhà trẻ ấy, có một anh giai nhỏ ở giường bên lớn lên còn xinh xắn hơn cả con gái, mỗi lần chị đi học đều cùng cậu ta cùng ăn cùng ngủ. Có một lần anh giai nhỏ kia bị ốm không đến, mấy ngày ấy ngày nào chị cũng không chịu đi học....."

Hơn mười giây qua đi, cô vẫn không thể sờ đến ly rượu.

Trì Yên lười quay đầu nhìn, cánh tay còn đặt trên quày bar, thuận thế đưa lên nâng cầm tiếp tục nói: "Hiện tại chị vẫn còn giữ ảnh của anh giai nhỏ kia đấy....."

Tống Vũ lay lay cánh tay cô một chút: "Yên Yên....."

"..... Em muốn xem không?"

Tống Vũ ho khan một tiếng, đột nhiên thò qua, thấp giọng nhắc nhở cô: "Khương giáo sư..... Hình như đang ở sau lưng chị."

Hôm nay Trì Yên thật sự là uống say rồi, mấy chữ này cũng chưa thể làm cô tỉnh táo lại, cô không có tật xấu say rượu nổi điên, chỉ nhẹ giọng hỏi lại câu: "Khương giáo sư nào?"

Bây giờ đã hơn 9h rưỡi tối, khách đến Tây Thượng ngày càng nhiều, nhưng vẫn yên tĩnh như cũ.

Yên tĩnh đến mức Tống Vũ hoàn toàn có thể khẳng định, người đàn ông phía sau Trì Yên hoàn toàn có thể nghe được những lời này của Trì Yên, vì sắc mặt của anh đã càng lúc càng không tốt rồi, ánh mắt đen sẫm, một bên khóe miệng hơi nhếch, cười như không cười.

Trì Yên hoàn toàn không ý thức được, cô mơ mơ màng màng nghe thấy Tống Vũ gọi tên mình, sau đó cô lại mơ mơ màng màng đáp lại.

Âm cuối còn kéo trong cổ họng chưa ra hết, người đã nhẹ bẫng, cô duỗi tay che mắt, một tiếng "Khương giáo sư" vừa rồi của Tống Vũ mới bay qua cung phản xạ đáng hận đến sột người của cô bay tới đại não.

Trì Yên lập tức tỉnh hơn phân nửa, tay bị Khương Dịch kéo từ mắt xuống, tầm mắt hai người chạm nhau

"Tỉnh rượu chưa?"

Trì Yên đương nhiên không dám thừa nhận lúc này, dứt khoát giả say, đuôi mắt thon thon nhẹ nhàng nheo lại, tiếng ồm ồm không rõ mở miệng: "Cái anh giai nhỏ này..... Anh thật là đẹp a."

Khương Dịch mím môi, ý vị không rõ cười một cái

Trì Yên cảm thấy rất có khả năng mình làm Khương Dịch tức giận rồi.

Bị từ Tây Thượng ra tới chỗ đậu xe, Trì Yên đều có thể ngửi được mùi thuốc vây quanh người mình

Cô một câu cũng không dám nhiều lời, dứt khoát nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Khương Dịch là đến cùng Lục Cận Thanh, trở về cũng do Lục Cận Thanh lái xe, Tống Vũ ngồi ở ghế phụ.

Trì Yên nhắm mắt, nên tiếng động nghe được lại đặc biệt rõ ràng.

Ví như cách vài phút, lại nghe được trong miệng Lục Cận Thanh phun ra ba chữ

Anh giai nhỏ.

Cái đồ bệnh thần kinh này, chỉ thiếu điều đem này ba chữ soạn thành một bài hát để hát ra nữa thôi.

Mỗi lần cậu ta nói, Trì Yên lại có thể cảm nhận cánh tay đập trên eo mình lại dùng sức thêm một phần.

Tống Vũ ở ghế phụ ho nhẹ, mới vừa ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, lại nhìn thấy người đàn ông phía sau nâng mắt, giọng điệu không nóng không lạnh: "Lục Cận Thanh, có phải cậu có bệnh không?"

Người ngồi hàng phía trước hình như nói gì đó, Trì Yên không nghe

rõ.

Rượu hình như ru ngủ cô, mí mắt Trì Yên nặng không chịu được, vốn dĩ chỉ là muốn giả bộ ngủ, kết quả không bao lâu lại thật sự nằm trên đùi Khương Dịch ngủ mất

Trì Yên cũng không biết mình ngủ bao lâu.

Vừa mở mắt, người đã nằm trên giường ở nhà rồi.

Đèn bàn ở đầu giường vẫn mở, dịu nhẹ mơ màng, soi ra bóng tủ đầu giường lung lay in trên sàn nhà.

Nhìn theo bóng đó, đến hơn 10 centimet phía trước, có một người đàn ông đang cởi quần áo.

Áo vest bị anh tùy tiện ném lên ghế, Trì Yên nghe thấy anh hỏi: "Tình rượu chưa?"

Trì Yên làm bộ bản thân uống say ngờ ngạc nhiên, ra vẻ trấn tĩnh gật gật đầu, mặt không đỏ tim không loạn đánh đòn phủ đầu: "Sao em lại ở nhà a..... Tống Vũ đâu?"

"Tống Vũ?" Anh duỗi tay tháo cà vạt: "Bà xã, trước tiên vẫn là tự lo cho mình đi."

Chương 66

Khương Dịch cố nhấn mạnh hai chữ "bà xã".

Đại khái là vì cái câu Trì Yên hỏi Tống Vũ: "Khương giáo sư nào".

Trì Yên vẫn như cũ mặt không đổi sắc: "Em khá tốt....."

Dừng một chút, cô nhảy xuống giường, vì động tác hơi nhanh, đầu vẫn hơi choáng, sau khi lưng lay một chút vội vàng chống tủ đầu giường, lấy kịch bản từ trong túi xách đưa ra làm rời lực chú ý của Khương Dịch: "Chị Khương Vận bảo anh giúp em diễn tập."

Cô đã đưa kịch bản qua, "Việc ngày hơi nhiều, vậy hôm nay tập luôn đi."

Đoạn muốn thử đã được tách ra, sau đó không lâu sẽ ra nước ngoài thử một đoạn trước.

Bộ điện ảnh này chủ yếu đánh vào sự âm u đen tối khẩu vị nặng, mà đoạn kia vừa hay lại là đoạn có tình tiết SM thiếu nhi không nên xem.

Khương Dịch xem kịch bản, sau đó nhíu mày nhìn cô: "Ai nhận cho em?"

Còn có thể là ai nữa?

"Chị Khương Vận a."

Khương Dịch càng xem đến đoạn sau, mày nhăn càng sâu.

Trì Yên lén lút nhẹ nhàng thở ra.

Dùng cái này đời lực chú ý của Khương Dịch quả nhiên không sai.

Vài phút trước vẫn là bộ dạng muốn tính sổ với cô, bây giờ đã hoàn toàn chuyển hướng đặt lên bộ điện ảnh này rồi.

Vì là phim hai nữ chủ, nên bên trong trừ bỏ nam 1, thời lượng những nam diễn viên khác lên sân cũng không vượt qua mười phút, lời thoại cũng chỉ lèo tèo vài câu.

Trì Yên duỗi tay đê đê huyết thái dương: “Nếu anh không muốn, em cũng có thể tìm người khác.....”

Vừa dứt lời, anh đã cúi người để sát vào, kịch bản bị anh đặt lên tủ đầu giường phía sau Trì Yên, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Đồng ý.”

Trì Yên nheo mắt.

Lời nói ra như bát nước hắt đi, sao mà thu lại được nữa.

Trì Yên nhớ lại cốt truyện một chút, thật sự bắt đầu nhập diễn.

Em gái là một thiếu nữ ngây thơ dễ gần, cho nên cho dù là câu dẫn, cũng phải để lộ ra vẻ hoài xuân của một thiếu nữ đơn thuần, không thể quá trực tiếp, nhưng lại phải gãi đúng chỗ ngứa, trực tiếp câu nhân.

Trì Yên nhắm mắt lại, cách vài giây lại mở ra, đã vào vai diễn, đến ánh mắt dịu dàng trong quá khứ cũng chuyển thành sạch sẽ vô tội.

Khương Dịch nghĩ thầm, nếu Trì Yên cứ nhìn anh như vậy, sợ rằng

anh cũng nhin không được phạm sai lầm với cô.

Câu đầu tiên trong lời thoại của Trì Yên là: “Ca ca, anh có thể dạy em vẽ tranh không?”

Nam diễn viên là anh trai nhà bên, là một vị họa sĩ nghiệp dư trẻ tuổi.

Khương Dịch câu môi: “Có thể.”

Trì Yên đá anh một cái, “Sai rồi!”

Chỉ có thể làm lại một lần.

Lúc không có lời thoại thì tất cả đều Ok, nhưng chỉ cần liên quan đến lời thoại là Khương Dịch lại không đúng ở đó.

Số lần càng nhiều, Trì Yên thậm chí hoài nghi anh cố ý.

Cảnh diễn ngắn ngủn có mấy phút, lại bị hai người kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ.

Thật vất vả diễn đến đoạn sau, Trì Yên đã quên luôn cả tình tiết rồi.

Trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, cô cũng không dỗi tay lau, đẩy Khương Dịch ra một chút, quay đầu đi xem kịch bản.

Kế tiếp là tình tiết họa sĩ trẻ dùng ngược, trên kịch bản có đánh dấu mấy đạo cụ linh tinh thường dùng như còng tay, nển..., Trì Yên khế nhịu mày, đầu còn chưa quay lại, tay đã bị cầm, giọng anh vang lên từ trên đỉnh đầu: “Tiếp tục.”

“Không cần.....”

Trì Yên quay mặt lại, lời thậm chí còn chưa nói hết, đã thấy Khương Dịch đã tháo cà vạt xuống, sau đó nắm hia cổ tay cô trói lại.

Trì Yên ngốc lảng, hơi phản ứng lại.

Dựa theo kịch bản viết, chắc là họa sĩ đem còng tay còng nữ chủ ở đầu giường, trong đầu Trì Yên mơ mơ màng màng vừa mới hình thành hình ảnh, người đã bị đẩy ngã trên giường.

Trên mặt Khương Dịch không có bao nhiêu biểu cảm, so với miêu tả họa sĩ trên kịch bản cũng không khác là mấy.

Trì Yên đột nhiên hiểu được câu nói kia của Khương Vận “Khương Dịch rất thích hợp làm biến thái”, không chỉ hiểu, hơn nữa còn cực kì tán đồng.

Loại động tác này dường như anh làm rất thuận tay, ba cái đã không biết cố định cà vạt ở đâu rồi, tay Trì Yên giật giật, không thể thu tay lại.

Tay người đàn ông cách quần áo trên người cô khẽ chạm, Trì Yên vất vả tìm lại giọng nổ của mình, vì bị dọa sợ mà có chút run rẩy: “Ca ca..... Anh đang làm gì a?”

“Em đoán xem.”

Trì Yên nhớ rõ không có câu này trong lời thoại.

Cô nhíu nhíu mày, cả người khô nóng, vừa thất thần một cái đã quên luôn cả lời thoại của mình.

Tay anh một đường xuống phía dưới, cuối cùng ngừng ở giữa hai

chân cô, Trì Yên run lên một chút, “Không có bước này.”

“Anh biết.”

“Vậy anh làm gì.....”

Khương Dịch giương mắt nhìn cô, đáy mắt ánh sáng lên, ngón tay tiếp tục hướng vào, “Em tiếp tục đi.”

Cô còn tiếp tục cái rắm.

Kỹ thuật của Khương Dịch cao siêu, ba cái đã khiến cô lơ lơ lửng lửng muốn bay lên, Trì Yên cắn cắn môi, cảm giác được Khương Dịch cúi người ghé vào bên tai cô: “Muốn sao?”

“Muốn.....”

“Nhưng anh không muốn cho,” Khương Dịch cười một chút, bỗng nhiên rút tay từ dưới thân ra, lấy khăn giấy ra lau, “Phạt em.”

Hai chữ này, lập tức trùng khít lên một đoạn ký ức thật lâu trước đây.

Lần trước là vì Trì Yên không nhận ra anh.

Còn lần này là vì sao?

Là phạt cô uống say nói linh tinh bên ngoài hay là vì coi anh thành vị anh giai nhỏ khác mà khen anh đẹp?

Trì Yên vô cùng khắc sâu đạo lí không làm thì không chết.

Lúc này Khương Dịch đã xuống giường, đến nút áo sơ mi vẫn chỉnh

tề như cũ

Trì Yên thật sự khó chịu, run giọng gọi anh: “Khương Dịch.....”

“Khương Dịch ca ca.”

Khương Dịch cười như không cười liếc cô một cái, sau đó cũng không quay đầu lại đi vào phòng tắm.

Trì Yên vốn dĩ cho rằng anh đi lấy đồ gì.

Kết quả một phút đồng hồ qua đi, Khương Dịch không chỉ không từ phòng tắm đi ra, ngược lại bên trong lại truyền ra tiếng nước vòi hoa sen bị mở.

Đậu má ——

Đem cô lăn lộn thành như vậy, anh cư nhiên còn chạy đi tắm rửa?

Tay Trì Yên còn bị trói không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể khép chặt hai chân, càng nghĩ càng cảm thấy giận sôi máu, giọng cũng đều cao lên mấy độ: “Khương Dịch, anh là đồ trứng thối!”

Lúc đồ trứng thối Khương Dịch từ trong phòng tắm đi ra, Trì Yên còn chưa nguôi giận.

Ngày thường Trì Yên quả thật khá dễ dãi, nhưng lần này có thể nào cũng không được. Dịu dàng dỗ không được, tự mình đi thỏa mãn cô vẫn không được.

Không hề do dự, quá nửa đêm Khương Dịch đã bị đá xuống giường đi ngủ sô pha.

Ngày hôm sau Trì Yên dậy sớm mà vẫn muộn hơn Khương Dịch.

Khương Dịch đã chuẩn bị bữa sáng cẩn thận rồi, Trì Yên mới vừa rửa mặt thay quần áo xong.

Ăn cơm hơn mười phút, cả quá trình Trì Yên không hề nâng mắt một.

Khương Dịch cũng không nói lời nào, một bữa cơm, chỉ có tiếng chén đũa va nhau, trong tiếng hỗn loạn còn có tiếng hít thở của hai người.

Trì Yên còn tưởng rằng hai người phải giận nhau nửa ngày, kết quả vừa mới đứng dậy, đã bị Khương Dịch kéo lấy cổ tay túm tới ngồi trên đùi.

“Vẫn chưa nguôi giận sao?”

Trì Yên hừ nhẹ.

Khương Dịch ôm eo cô kéo vào trong ngực, giọng rất thấp, lộ ra nhọt nhạt ủ rũ: “Về sau lúc anh không ở bên, đừng ở bên ngoài uống nhiều rượu như vậy.”

Lập tức cơn giận của Trì Yên đều xẹp lép.

Đáy lòng cô mềm nhũn, nhẹ nhàng lên tiếng.

Khương Dịch lại hỏi: "Anh của anh giai nhà trẻ kia đâu? Anh xé hộ em."

Trì Yên lấy lỗ mũi nhìn anh, hừ.

10h sáng hôm nay Trì Yên phải đi thử đại ngôn Mỹ Nhân.

Bởi vì là ở ngoại cảnh, địa điểm ở vùng ngoại thành, cho nên 8h sáng sáng đã phải từ trong nhà xuất phát.

Hôm nay hiếm khi Khương Vận được nhàn rỗi, hơn 7 giờ đã chờ ở tiểu khu cửa, nói là muốn đưa cô đi cùng.

Tối qua Trì Yên ngủ muộn, nhưng cũng may là xinh đẹp, nên tình trạng của da cũng không tệ lắm, chỉ là quầng mắt hơi thâm cũng đã được che đi rồi.

Khương Vận nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn cô.

Phần lớn thời gian chị đều là dùng hình tượng một nữ cường giới giang, thình lình lại cười như vậy, Trì Yên cảm thấy da đầu tê dại, “Chị Vận ..... Chị nhìn em như vậy làm gì?”

“Xem hot search Weibo chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

Khương Vận vẫn cười như cũ: “Thế xem ngay đi.”

Trì Yên theo lời, click mở hot search.

Top 3 hiện tại không có bất kì liên quan gì đến cô, cái thứ 4 là bộ phim tình yêu hôm qua mới kết thúc, đến vị trí thứ 5 lại chói lọi hai chữ "Trì Yên".

Không có bất luận kì từ ngữ tóm lược trọng điểm nào.

Chọn vào mới thấy, dưới tiêu đề trên Weibo là 9 bức ảnh chụp.

Lấy ánh sáng không được tốt, góc độ cũng không được tốt.

Rất rõ ràng là mấy tấm ảnh chụp lén tối qua, địa điểm là ở bên ngoài Tây Thượng.

Tầm mắt Trì Yên dời đi, thấy được tin tức lược thuật trọng điểm:

【Nữ tinh mới nổi Trì Yên đêm qua đi cùng một người đàn ông thần bí, là gả vào hào môn hay là đào mỏ? Hoặc là sau khi bí mật ly hôn tìm niềm vui mới? 】

Trên ảnh chụp, cái xe Bentley màu đen còn được khoanh bằng vòng tròn đỏ.

Bây giờ là 8h kém 10 phút

Mà đồng ảnh chụp này, là được tung ra tầm 7h.

Rất nhanh đã có người nhận ra người đi cùng là Lục Cận Thanh.

Bình luận của đám dân mạng bên nào cũng cho là mình phải, ba suy đoán kia đều có chiến đội cả, hơn nữa thần kì thay tỉ lệ lại cực kì gần nhau.

Càng thần kì là, Trì Yên phát hiện Lục Cận Thanh vài phút trước đã phát một bài Weibo: 【 xe không phải của tui, mà bà xã cũng không phải của tui. 】

Rất rõ ràng là làm sáng tỏ cho cái tin này.

Khương Vận đã khởi động xe, ra vẻ thâm trầm thờ dài: “Kinh hi* sao?”

(*kinh ngạc+ vui mừng)

Trì Yên: “.....”

Không chỉ không có kinh hỉ, ngược lại có chút bị kinh sợ rồi.

Tim cô đập hơi nhanh, tuy biết chuyện này khẳng định giấu không được, nhưng cũng không ngờ sẽ bị khai ra nhanh thế.

Click mở xem bình luận dưới bài Lục Cận Thanh, sau khi xem đại khái vài lần mới phát hiện số lượng share nhiều hơn nhiều so với số bình luận, cô click chỗ share bên trái, bất ngờ nhìn thấy bài share của Khương Dịch.

Cái cấp là một hàng chữ đơn giản đến không thể đơn giản — —

【 nhận lấy. Xe và bà xã đều là của tôi. 】

Chương 67

Ngón tay Trì Yên run lên một cái, chọn vào trang chủ của Khương Dịch.

Bên tai, giọng Khương Vận rõ ràng vang lên: “Đáp lại một chút đi.”

Đáp lại — — đáp lại thế nào?

Trì Yên nhìn chăm chăm vào bài share của Khương Dịch mấy lần, trong lúc nhất thời không có nghĩ ra nên đáp lại thế nào, chỉ quay đầu nhìn qua: “Chị Vận, trước kia chị không phải nói.....”

“Em cũng nói là trước đây,” mắt Khương Vận chú ý nhìn tình hình giao thông phía trước, nhưng vẫn có thể phân ra nửa phần lực chú ý nói chuyện với cô, "Đều đã rõ ràng thành thế rồi, Tiểu Trì, nếu giấu nửa thì không tốt đâu."

Khương Vận một câu nói rõ.

Trì Yên mới xem phía dưới Weib, bình luận đã nổ tung rồi.

Không khác gì nhau, đều dò hỏi quan hệ thực sự của cô với Khương Dịch.

Tay trái Trì Yên cầm di động lướt bình luận, tay phải chống cằm đáp trên cửa sổ xe, kéo qua mấy chục cái bình luận, cô mới ra khỏi bài Weibo đó, quay đầu lại đi share Weibo của Khương Dịch.

Trì Yên: 【 Anh là của em. 】

Ngắn gọn sáng tỏ, hơn nữa cùng với bài trước của Khương Dịch lại còn là kiểu hô ứng nữa chứ.

Khóe miệng Trì Yên cong lên một chút, đáy lòng có mấy bong bóng nhỏ nhảy lên, ùng ục ùng ục vài tiếng, làm cho lòng cô muốn bay lên luôn.

Khương Vận có vẻ đặc biệt không đúng lúc lên tiếng: “Đúng rồi Tiểu Trì, hôm nay đi thử vai còn có một nữ tinh khác nữa.”

Trì Yên nghiêng đầu qua nhìn, ánh sáng nơi đuôi mắt liếc qua màn hình đã tối xuống, cô không quản nữa “Còn có ai vậy ạ a?”

Trước đó Khương Vận cũng không nói cho cô vụ này, cô vì thế lại cảm thấy cơ bản đã định luôn rồi, hôm nay đi thử chả qua là cho có thủ tục thôi.

Nhưng mà hiện tại lại thấy, giống như không phải chuyện tốt như thế.

Khương Vận nhẹ nhàng xuy một tiếng: “Còn có thể có ai, người mới trong tay MIA.”

Người mới nhất trong tay MIA hình như chỉ có một mình Từ Tĩnh, Trì Yên nhẹ nhàng phun ra một hơi buồn bực, trách không được ngày hôm qua ở thẩm mỹ viện gặp phải hai người kia.

Trong lúc đợi đèn xanh, chị vỗ vỗ lên vai Trì Yên, “Bểu hiện thật tốt, chỉ cần em thích hợp với nhãn hiệu này hơn cô ta, đừng nói cô ta ngủ với nhà tài trợ, cho dù có ngủ với người sáng lập thì đại ngôn nên là của em vẫn sẽ là của em.”

Con người Khương Vận cực mạnh mẽ, nếu có thể nói ra loại lời nói này, vậy khẳng định có thể nói được làm được.

Trong lòng Trì Yên cũng thả lỏng một nửa, còn có một nửa, bị cô chộp vào lòng bàn tay.

Còn chưa bắt đầu thử vai, tự tin thì có, nhưng rốt cuộc vẫn không đủ, tim đập nhanh cả một đường, giống như quay về nhiều năm trước lúc trên đường đi thi đại học

.

Vị trí địa lí của thành phố Lâm An hơi nghiêng, mới giữa tháng mười, nhiệt độ bên ngoài đã giảm.

Ban ngày mà có hơn mười độ, sớm muộn gì cũng trực tiếp rơi xuống mấy số nữa mất thôi.

Hôm nay tất cả cảnh quay đều là ở bên ngoài, ánh mặt trời tuy có mạnh, nhưng cũng không ảm áp gì, đặc biệt gió thu cứ mang theo hơi nước biển bốc vào, càng thêm lạnh lẽo.

Do yêu cầu của cảnh quay, Trì Yên thay một bộ váy màu xanh biển dài đuôi, làn váy dài phiêu dạt, điểm xuyết là những mảnh đá hình giọt nước sáng long lanh, bị ánh mặt trời chiếu vào như sóng biển cuộn cuộn, sóng nước lấp lánh một vùng.

Trên vai Trì Yên còn khoác một cái áo dệt mang từ trên xe xuống, cô duỗi tay ra, ngồi dưới ánh mặt trời đón gió biển cùng ánh dương.

Cách đó không xa, cô thấy người cùng thử vai Từ Tĩnh cũng đi đến.

Vì thử cùng một nhãn hiệu, nên trang phục và cách trang điểm của hai

người đều giống nhau, điểm khác biệt có lẽ chỉ có khuôn mặt và kiểu tóc thôi.

Từ Tĩnh là tóc nâu xoắn dài đến eo, còn Trì Yên lại là tóc đen suôn thẳng.

Mấy ngày nay cô còn ngại tóc quá dài, trên giường thường xuyên bị Khương Dịch áp lên. Đàn ông trên giường với dưới giường vốn là hai người khác biệt, Trì Yên cũng không trông cậy vào Khương Dịch có thể dịu dàng ở trên giường, nên phải tự mình xuống tay, dứt tâm cắt một đoạn tóc.

Cũng không tính là quá ngắn, qua vai bày tám tấc gì đó.

Trì Yên theo bản năng sờ sờ tóc, ánh mắt tạm dừng trên hai người kia nhanh chóng thu lại.

Khương Vận cũng vừa nói chuyện điện thoại xong về, thuận tay lấy chai nước khoáng với ống hút qua.

Trì Yên trang điểm xinh đẹp, tô son đỏ vô cùng kiểu diễm, cô sợ lem son, nên dù dùng ống hút cũng không dám uống nhiều nước.

Khương Vận ở bên cạnh nhẹ giọng cảm thán: “Đụng hàng không đáng sợ.”

Câu tiếp theo chị còn chưa nói, trong lòng Trì Yên đã hiểu rồi.

Kỳ thật Từ Tĩnh rất xinh đẹp, gương mặt tinh xảo, mặt trái xoan cầm V_line, đoán chừng cũng không lớn hơn bàn tay Trì Yên là bao nhiêu, vẻ mặt thanh thuần, nhưng thật ra lại không thích hợp trang điểm kiểu này.

Trì Yên thấy cô ta và MIA ngồi bên kia, lúc nhìn qua bên này, cảm
đều khẽ nhếch, đến nỗi ánh mắt, cho dù Trì Yên nhìn không rõ lắm,
cũng biết khẳng định là ngạo nghễ khinh thường.

Từ Tĩnh không phải lần đầu tiên dùng loại ánh mắt này nhìn cô.

“Kim chủ của cô ta cũng ở đây.” mắt Khương Vận dạo qua một vòng,
đánh giá hết một lượt người ở đây: “Tiểu Trì, em đoán là người
nào?”

Lúc này trên bờ biển tất cả đều là nhân viên công tác, Trì Yên cũng
theo tầm mắt chị nhìn qua, nhanh chóng bỏ qua mấy người đàn ông
đứng bên cạnh camera, sau đó lại nhìn sang phía đông, đứng lên
trên người ba người đàn ông thoạt nhìn giống như là người lãnh đạo
cấp cao.

Khương Vận: “Là người ở giữa.”

Vừa nãy lúc chị gọi điện thoại, có thấy ông ta và Từ Tĩnh ở dưới ô
che nắng bên kia ôm ôm ấp ấp dính chặt vào nhau một lúc lâu.

“Nghe nói ông ta chơi qua không ít nữ tinh rồi.”

Trì Yên gật gật đầu, nhìn người nọ ót thì tỏa sáng tóc thì thừa thốt,
giống bộ dạng là phóng túng quá độ đây mà.

Khương Vận tiếp tục nói: “Nghe nói ông ta thích loại phụ nữ có dáng
người như Từ Tĩnh, da trắng chân dài, cao gầy cân đối, một vấn đề
chơi quy tắc ngầm nữa là chuyên môn tìm người có chiều cao tương
xứng với mình.”

Trì Yên: “.....”

Chẳng lẽ trước khi tới một phát kia còn phải hỏi riêng, em cao bao nhiêu à?

Khương Vận nhìn ra được cô đang nghĩ gì, “Phụt” một tiếng: “Tiểu Trì, ông ta cũng cao như em vậy đó.”

Tầm mắt Trì Yên lại nhìn không được dừng trên người người nọ

“Trước em hai năm chị có kí với hai nghệ sĩ, cũng là 168, ông ta muốn chơi quy tắc chị không đồng ý, kết quả hai cô bé kia đều bị ông ta gọi người hạ xuống.”

Trì Yên cảm thấy lời Khương Vận nói có ẩn ý.

Khương Vận cũng cảm thấy có điểm khó làm, đổi thành một lão tổng khác còn tốt, lại trùng hợp như thế, người này lại là đại cổ đông của Mỹ Nhân.

Nói cách khác, lần này cuối cùng ai có được đại ngôn, chỉ cần người này nói một câu là cơ bản có thể định ra luôn.

Khương Vận sờ sờ cằm, dặn dò Trì Yên: “Chụp cẩn thận phần của em, trước mắt những cái khác không cần xen vào.”

Mãi đến hơn mười một giờ, Trì Yên mới chờ được đến phần chụp.

Lúc này ánh mặt trời vừa đúng lúc, đẹp mà lại không đến mức chói mắt.

Người mẫu được yêu cầu ngồi trên mỏm đá ngầm bên bờ biển, gió cuốn bọt sóng cùng nhau thổi tới, lúc này mới chính thức bắt đầu quay chụp.

Trì Yên trước, Từ Tĩnh sau.

Một đoạn giống như video MV ngắn, cắt nối biên tập rồi chẳng qua chỉ còn hơn 1 phút, nhưng lúc quay lại phải dùng đến mấy chục cái hơn 1 phút ấy, mà đây cũng là yêu cầu của việc thử vai.

Trì Yên ngồi trên tảng đá lạnh lẽo, làn váy dính vào nước biển, rũ xuống rõ ràng.

Toàn bộ quá trình không cần bất kì lời thoại nào, chỉ cần dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia bày ra biểu cảm và các động tác tương ứng mà thôi.

Trì Yên cảm thấy lạnh, nhưng cũng may cánh tay và đùi bị lộ ra bên ngoài không nhìn ra điểm gì bất thường cả.

Giữa chừng nghỉ ngơi điều chỉnh non nửa phút, cô nhìn qua phía Khương Vận bên kia, Khương Vận không nhìn cô, chỉ mỉm cười nghe người đàn ông 168 bên cạnh nói chuyện.

Trì Yên mới vừa hơi nhúu mày, đã bị nhiếp ảnh gia nhắc nhở: “Không thể nhúu mày, phải cười!”

Cậu ta kéo màn ảnh vào, cẩn thận nắm giữ từng biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt của Trì Yên, dưới độ phân giải cực cao, trải qua bất luận ứng dụng làm đẹp hay PS nào, gương mặt cô gái này vẫn không nhìn ra được góc chết.

Nhiếp ảnh gia thậm chí cảm thấy phía sau căn bản không cần thử nữa, chính là nghĩ rồi lại nghĩ, bất động thanh sắc thờ dài với Trì Yên.

Lúc Trì Yên quay chụp xong, vừa vặn là 12 giờ rưỡi.

Từ Tĩnh không hề sợ hãi ăn một món điểm tâm ngọt, lúc gắp thoáng qua cô con dương cầm hừ nhẹ một tiếng.

Không hề che dấu khinh thường.

Trì Yên cũng khinh thường cô ta, chỉ nhìn liếc một cái là quay đi ngay.

Cô còn tưởng Khương Vận ở bên ô che nắng, nên phải xách theo làm váy dính nước nặng đi qua, kết quả đi hết bốn phía một lần, vẫn không thấy bóng dáng Khương Vận đâu, nhưng lại nghe được một giọng nam béo ngậy: “Trì tiểu thư, cô đang tìm tôi sao?”

Người nọ đến gần vài bước, bóng đã hơi áp lên chân Trì Yên: “Trì tiểu thư, muốn giành được đại ngôn này không?”

Trì Yên nhú mày, may không đi giày cao gót, nhanh chóng lui về sau vài bước.

Người đàn ông cười tủm tỉm, nói trắng luôn: “Cô ngủ với tôi một đêm, đại ngôn này sẽ là của cô.”

Chỗ đông người, Trì Yên cũng không quá sợ hãi, chỉ tiếp tục lui về phía sau, tay chống lên cái bàn phía sau, trấn định: “Vị tiên sinh này, tôi đã kết hôn rồi.”

Người nọ cười càng thêm lộ liễu, “Kết hôn thì sao chứ? Kết hôn rồi ngủ không phải càng thú vị sao?”

“Hơn nữa, tôi khẳng định đẹp trai hơn gã đó, cũng khẳng định có tiền hơn gã, theo tôi có gì không tốt?”

Có người tự luyện lên thật sự có thể hại chết người đấy

Trì Yên bị những lời ghê tởm này của ông ta làm thiếu chút nữa nổ ra, chỉ che miệng nôn khan một chút.

Người này hình như vẫn là tim thủy tinh, vừa thấy cô phản ứng như thế lại thẹn quá hóa giận, giọng điệu nặng đi không ít: “Cô có ý gì?”

“Tôi không thích đánh giá vẻ ngoài của người khác, vậy nói về vấn đề có tiền đi,” cô duỗi tay chỉ ra phía sau lưng người đàn ông, cách đó không xa có một chiếc Bentley màu đen, “Vị tiên sinh này, thấy không, xe như vậy ông xã nhà tôi có hơn mười chiếc đấy.”

Tim thủy tinh không tin, nhưng cũng không phải người thích thao thao bất tuyệt với người ta, hoặc nhiều hoặc ít có thể nhìn ra được người phụ nữ trước này không dễ chơi.

Tuy rằng là xinh đẹp thật, cũng hợp khẩu vị của ông ta, nhưng ông ta lười làm chuyện vô dụng, chỉ xả khóe miệng châm chọc cười: “Vậy ngại quá Trì tiểu thư, cô có thể về rồi, hiện tại tôi nói cho cô biết, đại ngôn Mỹ Nhân cô, đừng, có, mơ,!”

“U, cô bé nhà của chúng tôi không lấy được thì ai có thể lấy được chứ a?” Khương Vận cũng không biết đến từ lúc nào, kéo Trì Yên ra phía sau một chút, sau đó nâng cằm chỉ chỉ về phía Từ Tĩnh đang quay chụp, “Cái mặt than kia à?”

Từ Tĩnh chắc là không chịu được lạnh, biểu cảm trên mặt cứng đờ, cười không chút tự nhiên.

Người đàn ông vẫn hơi kiêng kị Khương Vận, giọng điệu hòa hoãn không ít: “Khương tiểu thư, lời này cô nói không tốt lắm.....”

Không đợi ông ta nói xong, Khương Vận đã đánh gãy: “Nghe nói có người đã biết ông muốn ngủ với bà xã của nó rồi.”

Vừa dứt lời, Trì Yên vốn an tĩnh một lúc lâu, mắt đột nhiên sáng lên, ngọt ngào gọi một tiếng: “Ông xã!”

Chương 68

..... Ông xã?

Gã đàn ông kia rõ ràng hơi sửng sốt một chút, gần đây Trì Yên mới có chút danh tiếng, nếu không phải hôm nay gặp mặt, ông ta đoán chừng còn phải mất một thời gian nữa mới biết đến cô

Vì thế đối với Trì Yên ông ta cũng chẳng biết được bao nhiêu cả.

Bao gồm cả việc cô đã kết hôn, ông ta cũng chỉ mới nghe thấy từ miệng Trì Yên mấy phút trước mà thôi.

Trì Yên không ngờ Khương Dịch sẽ đến.

Xung quanh không có người khác, lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Từ Tĩnh còn đang quay, vừa rồi Trì Yên mới vô thức trực tiếp gọi một tiếng như thế.

Đúng là thiếu suy nghĩ.

Dù thấy không ai nhìn bên này, nhưng sau khi đại não hoạt động qua, Trì Yên lúc này vẫn cảm thấy có chút hối hận khi gọi "ông xã".

Cô cảm thấy biểu hiện của mình giống như là thiếu nữ hoài xuân ấy, tất cả rụt rè đều vút hết lên chín tầng mây mất rồi.

Bên cạnh còn có hai người ngoài cuộc nữa, tai Trì Yên nóng lên, vốn muốn dừng động tác chạy vào trong lòng Khương Dịch lại, ai ngờ không biết làm sao lại dẫm vào làn váy.

Nháy mắt, Trì Yên cứ thế mà nhào vô trong lòng anh.

Khương Vận ở phía sau nhắc nhở: “Tiểu Trì, em cẩn thận một chút.”

Chóp mũi Trì Yên vốn dĩ đã bị gió lạnh thổi có chút cứng, lại bị va chạm như thế, lập tức cảm thấy lỗ mũi nóng lên, giống như có chất lỏng chảy xuống.

Tay anh nhẹ ôm vai cô, lòng bàn tay ấm áp, Trì Yên nhịn không được muốn dựa vào trong lòng anh.

Khương Vận ám chỉ: “May mắn mũi em là hàng thật, không giống người nào đó có đi nâng lên, nếu không bây giờ chắc là bị lệch luôn mất rồi.”

Trì Yên không nói chuyện, chỉ chú ý ngẩng mặt về phía sau, trên áo sơmi trắng lại hiện lên một vết hồng.

Cô tưởng là máu mũi của mình lúc đâm vào, vừa thấy đã sợ, vội giơ tay nắm mũi

Nước mắt lưng tròng, một nửa là do bị đâm, còn một nửa là do bị máu mũi làm cho phát hoảng

“Khương Dịch, hình như em chảy máu mũi rồi.....”

Giọng cô tinh tế, khí lực không đủ.

Giọng mới cất lên đã nghe thấy người nọ lên tiếng, so với cách đối đãi với Khương Vận còn dịu dàng hơn không ít: “Khương.....

Khương tổng?”

Vừa nãy ông ta còn đang suy nghĩ Khương Dịch là ai, vừa nhìn đã tự dọa sợ chính mình rồi

“Cậu, cậu chính là.....”

“Ngoan, buông ra,” Khương Dịch giơ tay kéo tay Trì Yên xuống, nửa dụ dỗ nửa cưỡng chế, “Không chảy máu.”

Nhưng lại chảy nước mũi.

Anh lấy cái khăn tay lam nhạt trên túi áo xuống xoa xoa cho cô, sau đó mới đáp người kia: "Tôi là chồng của cô ấy."

Mắt người nọ mở càng to.

Khương Dịch không hề để ý tới ông ta, cởi áo khoác che đi bả vai cùng cánh tay đang hở ra bên ngoài của Trì Yên, cúi đầu thay cô cài nút, nhẹ giọng nói: “Lát nữa anh phải đi họp.”

“Nga.....”

Trì Yên vốn dĩ không hiểu ý anh, kéo dài âm điệu, đến cuối cùng đột nhiên mới phát hiện ra.

Trên áo sơmi trắng sạch sẽ phẳng phiu của anh lại có một vết hồng hồng tùy tiện nằm ở đó, nhìn sao cũng thấy ái muội.

Đây là vết son môi vừa rồi cô vô ý cọ lên.

Trì Yên giơ tay chắn chắn khoe môi: “Vậy làm sao bây giờ a?”

Giọng hai người đột nhiên đè thấp, giống như là ngoài đối phương ra thì không muốn ai nghe thấy vậy.

Khương Vận nghe không được bọn họ nói gì, cũng chỉ thấy hai người này trước mặt bàn dân thiên hạ liếc mắt đưa tình, nhin không được nặng nề khụ một tiếng, có chút bất mãn nhắc nhở: “Khương Dịch, không phải em phải đi họp sao?”

Trì Yên nghe ra ý tại ngôn ngoại của chị, vì không cho hai người kia nghe thấy, mặt chôn xuống càng thấp, đề thấp giọng hỏi anh: “Hay là bây giờ đi mua một bộ mới nhé? ”

Khương Vận tiếp tục ho khan.

Trì Yên: “Chị Khương Vận, cổ chị không thoải mái sao? Bên kia có dì bán nước đó.”

Khương Vận còn chưa kịp phản ứng lại, Trì Yên đã đưa lưng về phía chị, duỗi tay chỉ chỉ phía đối diện, nhìn theo hướng chỉ, quả thật có thấy một dì bán đồ uống đang hét giọng quảng cáo.

Khương Dịch cười một cái, “Ôm đủ chưa, anh nên đi họp rồi.”

Vốn dĩ anh cũng không tiện đường, còn không đi sợ là sẽ muộn mất.

Nhưng ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Khương Dịch cũng không muốn buông tay.

Nghe anh nhắc nhở như thế, Trì Yên mới chú ý tới tay mình ôm chặt bao nhiêu, cô buông tay ra một chút, chuyển chủ đề hỏi: “Vây quần áo làm sao bây giờ?”

Ý cười của người đàn ông càng sâu: “Quên nói, trong xe anh vẫn còn có một bộ.”

“.....”

Dám lừa gạt tình cảm của cô

Trì Yên lập tức buông tay, tay lạnh mắt lệ đẩy anh ra xoay người sang chỗ khác, lại ở sau lưng anh đẩy anh đi lên vài bước, Khương Dịch thuận thế cầm tay cô, chỉ một chút, rất nhanh đã buông ra.

Mở lòng bàn tay ra, đã thấy một chiếc nhẫn.

Mặt trời nhô lên cao, ánh sáng chiếu tỏa lên, phản xạ ra từng tia sáng lấp lánh.

Là nhẫn cưới của cô với Khương Dịch.

Số lần Trì Yên từng đeo cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi, Khương Dịch lại trái ngược với cô, hơn 1 năm, 400 ngày, dường như là ngày nào cũng đeo.

Khóe miệng Trì Yên nhấp ý cười, đeo nhẫn lên ngón áp út, từ đầu đến cuối, mới lại nghe thấy Khương Vận ở phía sau mở miệng: “Nếu ngài nói Tiểu Trì của chúng tôi không lấy được đại ngôn, chúng tôi đây.....”

“Không không không, vừa rồi đều là hiểu lầm.....”

Trì Yên quay đầu nhìn hai người bọn họ.

Người nọ lại nói: “Hiện tại tôi lập tức đi thông báo với bọn họ, không cần để Từ Tĩnh thử, đại ngôn lập từng lấy Trì.....”

“Không cần,” Khương Vận cười như không cười đánh gãy lời ông ta, “Chúng tôi không cần đại ngôn này.”

Trì Yên nhú mi.

“Khương tiểu thư..... Cái kia, tôi thấy Trì tiểu thư rất thích cái này.....”

“Tôi cũng không thích lắm đâu,” Trì Yên lúc này mới quay lại, xách làn váy trong tay tiến lên vài bước, "Nhưng mà vị tiên sinh này, tôi có một người còn thích hợp hơn Từ Tĩnh đề cử cho ông."

Trì Yên quả thật có tư tâm, nhưng việc Tống Vũ ném Từ Tĩnh ra xa vài con phố, lại là một sự thật khách quan.

Nhưng nếu đặt ở trên người gã đàn ông này, căn bản lại không phải chuyện đơn giản.

Dù sao Từ Tĩnh cũng đã từng hầu ông ta ngủ, nếu hiện tại Trì Yên nói không muốn đại ngôn này, thì ông ta cũng đỡ phải kéo Từ Tĩnh xuống nhét vào một nhãn hiệu khác.

Ông ta nhú nhú mày: “Trì tiểu thư, hôm nay là tôi mạo phạm, quay đầu tôi sẽ bảo bên tài vụ gửi tiền đại ngôn lần này một xu cũng không thiếu gửi qua, còn Từ Tĩnh, chúng ta vẫn là như cũ.....”

Nói còn chưa dứt lời, đã có giọng nam chặn ngang vào — — “Kết hôn thì đã làm sao? Kết hôn rồi ngủ chẳng phải càng thú vị hơn sao?”

Biểu cảm trên mặt gã đàn ông cứng đờ, khuôn mặt nháy mắt trở nên cực kì đặc sắc.

Trì Yên ấn nút mở bút ghi âm, “Ngại quá, thói quen nghề nghiệp ấy mà.”

Khương Vận nghiêng đầu nhìn cô, cong môi cười cười.

Nhìn không ra đó, hóa ra là một tiểu bạch thủ biết cắn người.

“Vương tổng, chút nữa tôi sẽ gửi cách liên hệ của người tôi đề cử cho ngài, cuối cùng chọn ai là tùy ông.”

Khương Vận nói xong cũng không nhìn sắc mặt Vương tổng, lôi kéo Trì Yên đi ngay.

Trì Yên ngại làn váy giống như cái đuôi cá kia vướng víu, hận không thể biến ra một cái kéo cắt quách đi cho xong. Một đường gập ghềnh, sau khi thay lại quần áo của mình mới thấy nhẹ nhàng.

Ngồi trước gương, Trì Yên lau sạch lớp trang điểm, vừa lau còn không quên hỏi Khương Vận: “Chị, có phải chị thay em nhận đại ngôn khác rồi không?”

Cô cực kì chắc chắn, nếu không một đại ngôn lớn như vậy, không có khả năng Khương Vận nói không cần là lập tức không cần.

Quả nhiên, Khương Vận giơ ngón cái lên với cô “Cũng là một nhãn hiệu quốc tế, mấy hôm trước mới tìm đến chị, lúc ấy đã đáp ứng đi thử bên Mỹ Nhân rồi, nên không nói cho em biết.”

Hôm nay nhãn hiệu kia còn gọi điện cho chị, hỏi chị ngoài Trì Yên còn có đề cử người khác hay không.

Hai bên hợp tác qua hai lần, mấy năm trước Khương Vận cũng theo một nghệ sĩ làm đại ngôn cho nhãn hiệu này, nhưng sau lại hết hạn hợp đồng, hơn nữa nữ tinh kia đã kết hôn sinh con, nên cũng không gia hạn hợp đồng nữa.

Vốn đã hiểu biết lẫn nhau rồi, có đại ngôn đương nhiên là sẽ nghĩ đến đồng bọn trước đây từng hợp tác.

Khương Vận búng tay một cái, “Tiểu Trì, lần này không cần thử thiếc gì cả.”

Trì Yên nghiêng đầu nhìn chị, không rõ nguyên do.

“Vừa rồi lúc em thử vai, chị đã chụp mấy tấm grit cho bọn họ rồi.”

Mọi việc xoay chuyển quá nhanh, lúc này Trì Yên mới bắt giác hỏi chị: “Nhãn hiệu nào thế ạ?”

“A.G, chắc là em cũng biết.”

Trì Yên đương nhiên biết.

Nhãn hiệu này chú trọng vào trang sức màu, là nhãn hiệu mà mình tinh hạng nhất hay dùng, giá cả cao đến thái quá, càng kỳ quái hơn chính là, cho dù có tiền cũng chưa chắc đã có thể mua được.

Nhanh tay thì có chậm tay là mất, 1 năm 365 ngày, trên cơ bản là có 360 ngày đều trong tình trạng cháy hàng.

Nếu như Mỹ Nhân thật sự tính là hàng nhất đẳng, thì A.G chính là hàng thượng đẳng cao cấp nhất.

Hèn gì Khương Vận lại dễ dàng bỏ Mỹ Nhân như thế như vậy

Cho nên..... cô đây có tính là trong hoa có phúc không?

Quả nhiên a, thế sự khó liệu.

Có thể nói là tin giựt gân, so với lúc trước nhận được Mỹ Nhân còn muốn kích động hơn nhiều.

Loại kích động này vẫn luôn kéo dài từ giữa trưa đến khi mặt trời xuống núi.

Hôm nay tâm trạng của Trì Yên rất tốt, lúc về nhà hiếm khi đi livestream một lần, không vẽ tranh cũng không chơi game, chỉ nói chuyện phiếm với fans.

Số người vào xem livestream càng lúc càng nhiều, Trì Yên rửa mặt xong, trình khuôn mặt mộc ngồi ở trước máy tính, nhìn mấy bình luận nhảy ra, từng hàng từng hàng mà có chút hoa cả mắt.

Có người hỏi cô gần đây có bạn không, cũng có người hỏi cô về Khương Dịch.

Một bình luận gần nhất đến từ phía đoàn đại biểu fans của cô, chỉ một câu đơn giản mà lại giống như phát ra ánh sáng long lanh, làm cho người ta không sao không chú ý được.

Yên Yên hôm nay có bạn trai: 【 Yên Yên, em nhớ rõ chị với Khương tiên sinh là yêu xa, vậy số lần hai người gặp mặt có nhiều không? 】

Trì Yên uống ngụm nước, đặc biệt tùy ý mà đáp lại: “Bảy lần đi.”

Có người hỏi lại ngay sau đó: 【 một năm mới bảy lần? Vậy tình cảm của hai người có thể bị ảnh hưởng không? 】

Trì Yên tiếp tục uống nước, nhẹ giọng hỏi mấy cô nàng: “Có mấy cô bé vị thành niên nghe ở đây không đó?”

Tất cả mọi người không hiểu ý cô, không rõ nguyên nhân trả lời lại.

“Mời mấy cô bé vị thành niên tắt âm đi.”

Rất nhanh đã có người đặc biệt nghe lời đáp lại: 【 tắt rồi ạ 】

Chắc là còn tưởng cô có hoạt động đặc biệt gì, còn vừa khó hiểu vừa đơn thuần hỏi một câu: 【 tắt rồi sau đó phải làm gì ạ? 】

Còn có thể làm gì — —

Trì Yên nghiêm trang tiếp tục bổ sung: “Một đêm bảy lần.”

Chương 69

Tốc độ bình luận rõ ràng chậm đi rất nhiều, nhưng chưa đến vài giây, lại tăng lên còn nhanh hơn lúc ban đầu mấy lần.

Trì Yên thấy trong một đống lớn bình luận đặt câu hỏi, có một cái ID cực kì quen mắt đã đăng một câu khác hẳn những bình luận khác.

Chỉ có hai chữ: Khá tốt.

Bình luận chỉ thoáng qua, thời gian xuất hiện trên màn hình không quá hai giây, nhưng Trì Yên vẫn thấy rất rõ.

Khương Dịch luôn miệng nói ở công ty tăng ca, thế mà lúc này còn xem cô livestream?

Loại cảm giác này giống như một cô bé con thoát nhìn bề ngoài thì thuần khiết vô cùng, trong lúc vô tình lại làm bại lộ bản tính tương phản của mình ra trước mặt nam thần, xấu hổ đến không có chỗ chui xuống nữa mất.

Trì Yên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm vẫn chưa quá muộn, mắt cô đã nhắm lại, đen nhánh, không chút ánh sáng.

Cô giống như đã thấy được kết cục của mình đêm nay rồi.

Yên Yên hôm nay có bạn trai: 【 phong cách đột biến sao? 】

Buông ta ra ta còn có thể lại ăn tám chén cơm: 【 đột biến = đột nhiên biến sắc? 】

Trì Yên ho nhẹ một tiếng, “Tui chỉ đùa một chút thôi mà, mọi người không nên tưởng thật đâu.”

Lời này là thật.

Cô chỉ là cảm thấy nhàm chán, nên lúc này khi người ta hỏi vấn đề này, không hiểu cô nghĩ thế nào, đầu nóng lên liền trực tiếp buột miệng thốt ra.

Càng đứng đắn, lại càng làm người tin tưởng không nghi ngờ.

Trì Yên lại vừa nói thế, căn bản không ai nghe lọt cả.

Ngàn ngàn vạn vạn bình luận, phần lớn đều chỉ chung một ý.

Trước kia Trì Yên rất ít khi nhắc tới loại đề tài này, ngẫu nhiên nói một hai câu, hưởng ứng đặc biệt mãnh liệt.

Lần này không chỉ có cô, toàn bộ phong cách của khu bình luận đều thay đổi hết.

Trì Yên xem đến mắt và đầu đều phát đau, vội vàng nói vài câu lại vội vàng cụp đuôi bỏ chạy.

Dường như qua hôm nay, hình tượng của cô sẽ sụp đổ nghiêng trọng mất.

Trì Yên thật ra cũng không quá để ý đến cái này, cái cô để ý chính là, đợi chút phải giải thích với Khương Dịch thế nào.

Đêm nay nếu anh tự thể nghiệm một đêm bảy lần thật, vậy cô không phải sẽ bị lăn lộn đến không rời giường được sao.

Vì để giảm thương vong đến mức nhỏ nhất, Trì Yên đã phát riêng một bài Weibo nhắc lại: 【 vừa rồi thật sự chỉ là nói giỡn. 】

Có một đại V hay lui qua lui lại với cô share về: 【 cho nên rốt cuộc có phải bảy lần không? 】

Trì Yên vốn dĩ muốn rep “Không phải”, kết quả click mở bình luận lại thấy, có người còn nhanh hơn cô.

Khương Dịch ca ca: 【 không phải. 】

Bên dưới có không ít bình luận, nhưng chính chủ một câu cũng chưa rep lại.

Trì Yên rời khỏi Weibo, tin nhắn của Khương Vận lập tức đã bay đến: 【 may mắn không để em theo hình tượng ngây thơ dịu dàng, bằng không hôm nay chắc chắn là vỡ tan không sót mảnh nào, còn làm em khóc thành tiếng luôn. 】

Trì Yên vô cùng tán đồng.

Dù sao ngay từ đầu công ty truyền thông sẽ đưa ra cách loại hình tượng cho nam nữ nghệ sĩ: Dịu dàng đáng yêu, ngọc nữ ngây thơ, vu vật gợi cảm..... Vân vân.

Khương Vận có dự định sẵn, từ lúc bắt đầu đã ném bỏ loại ngọc nữ ngây thơ đầu tiên, ở bên một Khương Dịch muộn tao, chị không tin Trì Yên còn có thể ngây thơ được bao lâu.

Quả nhiên, hôm nay đã nghiệm chứng được rồi đấy

Khương Vận: 【 hiện tại nói chính sự, A.G bên kia muốn đến thành

phố Tấn Bắc quay. 】

Môn địa lý quốc gia học, Trì Yên vẫn còn nhớ, biết đây là một thành phố phương bắc điển hình, hoàn toàn gói gọn trong một chữ “Bắc”.

Thành phố Lâm An bây giờ vẫn là mùa thu, thành phố Tấn Bắc chắc đã tiến vào đông rồi, trận tuyết đầu mùa vào đầu tháng mười đã rơi rồi.

Trì Yên tuy rằng không biết nguyên nhân tại sao phải ngàn dặm xa xôi chạy tới thành phố Tấn Bắc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi ngày cụ thể.

Khương Vận đáp rất nhanh: 【20 sang bên đó, quay chụp định 5 ngày. 】

【 mừng 1 tháng sau phải đi Alaska thử vai, cơ bản chụp xong quảng cáo lại về Lâm An một chuyến, không được mấy ngày lại phải xuất ngoại rồi. 】 Khương Vận đặc biệt thiện ý nhắc nhở: 【 nói cách khác, em.và Khương Dịch còn một tuần để ở chung. 】

Trì Yên vừa muốn rep lại, ngay sau đó lại thấy câu tiếp theo của chị: 【 bảy bảy bốn mươi chín, cẩn thận quý trọng a Tiểu Trì. 】

Trì Yên: “.....”

.

Liên tiếp vài ngày, Trì Yên luôn nằm chình ình trên hot search

Ban đầu là vì đối tượng kết hôn của cô là Khương Dịch chuyện này, sau đó, kì diệu lại biến thành “Một đêm bảy lần”.

Trì Yên cũng liên tục mấy ngày eo mỗi lưng đau, tinh lực vẫn dư thừa, nhưng chân lại mềm nhũn, không muốn xuống giường chút nào.

Trước đó Khương Dịch rep cái bài của đại V kia câu “Không phải”, cuối cùng cô cũng hiểu là có ý gì.

Quả thật không phải bảy lần.

Có người dùng hành động nói cho Trì Yên biết còn có thể làm tám lần chín lần càng nhiều lần hơn nữa.

Khương Dịch túng dục quá độ trên giường, đến lúc xuống giường mặc quần áo vào, lại là tác phong thân sĩ, đạo mạo ngời ngời

Trì Yên bị lăn lộn đến mức hoài nghi nhân sinh, nằm trên giường nửa ngày mới bò xuống, vào toilet rửa mặt.

Lúc từ toilet đi ra, vừa lúc Trì Yên thấy Khương Dịch thắt nút áo sơ mi, từ dưới lên, cơ bụng từng chút bị quần áo che lấp mất.

Lại nhìn lên trên, xong nút áo thứ hai thì dừng lại, nhưng lại không tiếp tục thắt caravat.

Trì Yên nheo nheo mắt, thuận miệng hỏi anh: “Khương Dịch, hôm nay anh có điễm kỳ quái nha a?”

Lúc không thắt caravat, Khương Dịch vẫn luôn chỉ đem thắt đến nút áo thứ ba thôi, hôm nay lại thắt lên nút thứ hai.

Khương Dịch giương mắt nhìn cô, mấy ngày nay tâm trạng anh rõ ràng rất tốt, cặp mắt đào hoa càng thêm dịu dàng, hơi hơi nheo lại cười khẽ với cô.

“Không cài sẽ càng kỳ quái.”

“Sao lại sẽ.....”

Trì Yên mới vừa nói xong, ngón tay anh khẽ nhúc nhích, cởi đi nút áo thứ ba, cổ áo mở ra chút, Trì Yên nhìn thấy dấu răng cùng mấy vết đỏ ái muội trên xương quai xanh của anh.

Cô muốn quay mặt tránh mắt đi, thế nhưng lại không thể động đậy, tự mình nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

Khương Dịch không nói lời nào, lại cài nút áo kia lại.

Ngón tay anh thon dài đẹp đẽ, thông thả ung dung cài lại, rõ ràng đang mặc quần áo, ở trong tay anh làm ngược lại so với cởi quần áo còn muốn kích thích hơn.

Quá trình từ Khương cầm thú thành Khương giáo sư, chắc là sẽ đảo ngược nhau.

Trì Yên có chút khát nước, không tự giác khẽ liếm môi dưới.

Khương Dịch đã mặc quần áo cẩn thận, “Mấy giờ bay?”

“Hơn mười một giờ.”

Lúc này Trì Yên mới hoàn toàn thoát khỏi nam sắc, ngẩng đầu nhìn phía trước.

Hơn 7 giờ rưỡi.

Trước kia phần lớn là Khương Dịch đi công tác, lần này xa nhà cuối

cùng cũng đến phiên Trì Yên.

Cảm giác hoàn toàn không giống nhau, Trì Yên cảm thấy trong lòng khó chịu.

“Đi mấy ngày?”

“Năm ngày..... Cũng có thể là sáu ngày.”

Tuy rằng Khương Vận nói ở 25 là chụp xong, nhưng chưa chắc 25 là có thể trở về.

Khương Dịch: “Không có gì muốn nói với anh sao?”

Khương Dịch vừa nói thế, giống như là lưu luyến chia tay vậy.

Khung cảnh lập tức trở nên thương cảm.

Trì Yên khước miệng giật giật, “..... Không có.”

Kỳ thật là có.

Ví dụ như, không được một mình ăn cơm với người phụ nữ khác.

Nhưng lời nói tới bên miệng, lại bị cô nuốt trở vào — — bằng không có vẻ như cô rất hẹp hòi.

Khương Dịch đến gần nửa bước, Trì Yên vốn dĩ đang đứng bên tủ đầu giường bên này, lúc anh cúi người, hai tay chống ra phía sau cô, giống như nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng: “Thật sự không có à?”

Lông mi Trì Yên run run, cô không chịu nổi Khương Dịch như vậy nữa, lập tức tước vũ khí đầu hàng, buột miệng thốt ra: “Không được

nhìn người phụ nữ khác.”

Sách..... Hình như so với câu lúc trước, có vẻ cô càng hẹp hòi hơn.

Trì Yên cắn môi dưới, “Bỏ đi, coi như em chưa nói.....”

Âm cuối hơi nhẹ, lưu lại giữa môi với răng Trì Yên

Nụ hôn của anh rơi xuống, sạch se dịu dàng không vấn vương chút dục vọng nào.

Giọng anh cũng rất nhẹ, giống như dán vào môi khế thì thầm, vụn vặt, triền miên: “Anh sẽ nghe lời.”

Chương 70

Khương Vận đã đặt hai vé máy bay rồi, thời gian đăng ký là 11h15", kéo dài cũng không đến 1 tiếng rưỡi.

Hai người gọi taxi để ra sân bay.

Trì Yên mang theo một xái vali giản dị, lúc xuống xe không nhận được che mắt lại, ánh mặt trời chói lọi chiếu đến, cô mất hơn 10s mới thích ứng được.

Khương Vận bấy giờ mới hỏi cô một câu: "Không say máy bay chứ?"

Trì Yên lắc lắc đầu, đi theo chị phía vào sân bay.

Lúc này đã gần 10h rưỡi sáng, cách thời gian làm đăng kí thủ tục không đến 1 tiếng.

Trong sân bay người đến kẻ đi, tiếng loa báo cùng tiếng người nói chuyện trộn lẫn vào nhau, hơi ồn ào.

Trì Yên đeo một cái khẩu trang dùng một lần, đưa tay đè lỗ tay. Cô rất ít ngồi máy bay, cũng không thường xuyên bay nhiều đến quen như Khương Vận, chỉ an an tĩnh tĩnh đi theo phía sau chị, không dám vượt quá khoảng cách nửa thước an toàn.

Khương Vận bật cười: "Lo lắng thế, sợ đi lạc sao a?"

Chị vốn dĩ nói giỡn vậy thôi, nhưng lại nói trúng thật rồi.

Trì Yên không phải chưa từng đi lạc.

Mấy năm trước Trì gia không ở thành phố Lâm An, nên thành phố này, đối với Trì Yên mà nói, là một thành phố hoàn toàn xa lạ, lúc ấy mới vừa về Trì gia, ra nhà ga cô cũng không biết nên đi bên nào.

Có một lần Trì Viễn Sơn mang cô ra ngoài, Trì Yên đi theo sau ông, bước chân ông dài, lại chẳng quan tâm đến cô, tự mình băng băng đi qua đèn xanh đèn đỏ, kết quả đến con mình không thấy lúc nào cũng chả hay.

Trì Yên đứng ở đường cái đối diện, nhìn chăm chăm đèn đỏ qua mắt nửa phút lặn.

Khi đó cô còn nghĩ, dứt khoát biến mất khỏi cái nhà kia như vậy cũng không tồi.

Chỉ là ý nghĩ này mới thoáng qua, đã bị Trì Yên đánh bay, lúc đó cô còn chưa thi đại học xong, không thể tùy hứng được, không chút hoang mang lại đi tìm bùng điện thoại công cộng gọi cho Trì Nhiên.

Lúc đó Trì Nhiên còn nhỏ, mang theo một đám hồ bằng cầu hữu* đi tìm cô, mua cho cô đồ ăn ngon với đồ uống.

(*ý chỉ bạn xấu)

Không có ai vô duyên vô cớ tốt với người khác cả.

Thời gian càng dài, Trì Yên càng hiểu rõ, sau này lúc ông nội đi rồi, Trì Nhiên chính là lí do duy nhất để cô về Trì gia.

Trì Yên không nhớ rõ mấy năm trước Trì Nhiên và cô là kiểu thế nào, có ra sao cũng không nhớ nổi nữa.

Ký ức của cô dường như hơi ít ỏi, cũng không có bao nhiêu sâu sắc với Khương Dịch. Nhưng kỳ quái, trước kia cô rõ ràng không thích Khương Dịch, thế mà lại nhớ rõ ràng mình từng chi tiết khi ở bên anh.

Trì Yên cảm thấy có chút khó tin, không kịp suy nghĩ cẩn thận, trước mắt đã có cánh tay quơ quơ, "Tur xuân đấy à a?"

Khương Vận lôi kéo cô sang bên cạnh, tránh đường cho người ta đi qua, vốn định kéo cô qua chốt kiểm tra, kết quả đi không được mấy bước lại lui về: "Ai Tiểu Trì, em có biết Tiểu Hồng Hoa của mình tinh vẫn hay ngồi xỏm ở sân bay không?"

Trì Yên biết người này.

Tiểu Hồng Hoa là tâm phúc ở sân bay, cơ hồ mỗi ngày đều chẳng phân biệt ngày đêm ngồi xỏm muốn chụp ảnh xin chữ ký của mình tinh, trong đồng người ngồi đợi có cao như những minh tinh có danh khí, cũng có thấp như chị gái nhỏ như hạt bụi giống cô nửa năm trước.

Mà cái tên này xuất hiện là vị mỗi lần rải chiếu ngồi thiền, trên đầu cô luôn có một đóa hoa hồng rất đẹp.

Nhưng Trì Yên vì không thường ngồi máy bay, nên cũng chưa từng trực tiếp gặp Tiểu Hồng Hoa, nghe thấy Khương Vận nói thế, chợt rất muốn thấy dáng vẻ người kia.

Cô gật gật đầu, chỉ là còn chưa kịp quay đầu nhìn, đã bị Khương Vận xoay mặt lại: "Chúng ta mau chạy nhanh đi, không thể đụng phải cô ta được, nếu phải chụp ảnh với cô ta xong chắc chúng ta sẽ trở luôn mất."

Trì Yên lập tức thu lại lòng hiếu kỳ, kéo khẩu trang lên túm túm, kéo theo vali bước nhanh chân hơn.

Đứng giữa tiếng ồn ào, cô nghe thấy có giọng nữ kích động gọi tên mình, chắc là Tiểu Hồng Hoa rồi.

Trì Yên giống như đang bị đuổi giết, đi càng nhanh.

Khương Vận sắp xếp thời gian có thể nói là hoàn mỹ.

Từ lúc đi qua cửa kiểm tra an ninh đến lúc đến chỗ soát vé, chỉ có giờ ra vài phút mà thôi.

Trì Yên tuy không say máy bay, nhưng ngồi xuống đã thấy mệt, sau khi ngáp mấy cái, lại bị Khương Vận ném qua một cái bịt mắt: "Trước ngủ một lát đi."

Trì Yên ngoan ngoãn nhắm mắt, ngủ một giấc là ngủ tới lúc máy bay hạ cánh luôn.

A.G đã đặt khách sạn sẵn rồi, Trì Yên mới xuống taxi đã không nhận được run cầm cập

Cô biết bên này lạnh, nhưng cũng không ngờ lạnh đến thế.

Cả đường đều dày nặng áo lông, Trì Yên và Khương Vận nhìn qua hơi lạc loài.

Khương Vận lạnh đến mức hàm răng phát run, thấp giọng thô bạo: "Sao lại lạnh thế không biết?"

Lúc chị xem dự báo thời tiết, có trách thì trách chị cũng không hiểu

thế nào là âm mười mấy độ.

Từ ven đường đến khách sạn cũng cách hơn mười mét, Trì Yên và Khương Vận bấy giờ lại như đang trần truồng từ băng thiên tuyết địa lăn một vòng, khí lạnh theo khe hở trên quần áo chui vào, lạnh đến tận xương.

Lúc Trì Yên đứng nói chuyện với cô lễ tân, nước mũi vẫn đang chảy

Cô bé lễ tân biết cô, sau khi thủ tục xong xuôi còn cùng nhau chụp tấm ảnh, lập tức hóa thân thành tiểu mê muội: "Chị ơi, em có thể phát lên Weibo không?"

Khương Vận lấy hai ly cà phê từ máy pha cà phê tự động bên kia, cầm một ly qua rồi lại nhìn người đang chụp ảnh trước quầy lễ tân: "Nước mũi với nước mắt đều chảy ra rồi, chắc chắc, nếu như bị chồng em thấy lại bảo chị ngược đãi em mất."

Lễ tân đã nhanh chóng đưa thẻ phòng qua, Trì Yên chú ý thấy ánh mắt ái muội lại thiện ý của cô nàng, lễ phép gật đầu cảm ơn.

Sau khi vào thang máy, Khương Vận cuối cùng cũng đem lực chú ý đặt lên vali của cô: "Mang cái gì thế?"

Cửa thang máy đóng lại, Trì Yên nhìn gương thấy được chớp mũi và mắt mình đều hồng lên, cô xoa nhẹ cái mũi: "Khương Dịch sắp cho em, em còn chưa kịp xem nữa."

Khương Vận: "Sao lại không ai sắp cho chị chứ a?"

Trì Yên: "Bởi vì chị chưa có chồng a."

Khương Vận: "....."

..... Cái cô nhóc chết tiệt kia!

Trì Yên vừa vào phòng là lăn ra ngủ, mãi đến hoàng hôn mới tỉnh.

Khương Vận ở phòng kế bên, điều hòa ấm áp, cô lại không muốn ra ngoài, liên lạc dựa hết vào điện thoại.

Mới vừa mở mắt, Trì Yên đã thấy tin nhắn Khương Vận gửi qua, nói về một chuỗi những điều cần chú ý lúc quay vào ngày mai, còn kèm ảnh chụp địa điểm quay hai ngày nay.

Quảng cáo 8 giờ ngày mai bắt đầu quay, địa điểm chọn cũng rất độc đáo, lấy cảnh chân núi Trường Hắc Sơn.

Mấy ngày trước thành phố Tấn Bắc mới có một trận tuyết, tuyết đọng dưới chân núi hiện tại vẫn chưa tan, khắp nơi trắng như tuyết, trắng tinh đến mức kỳ cục.

Trì Yên tạm thời không thưởng thức được vẻ đẹp của nó, nhưng cách một màn ảnh, cũng có thể nhìn ra nhiệt độ bên kia rất thấp, cô không tự giác lại quấn chặt chăn thêm một chút.

Khương Vận: "Chuyện em bị Tiểu Hồng Hoa đuổi theo vẫn đang leo hot search, tuy đứng top thấp, nhưng mà..... Ha ha ha tự em xem đi."

Vào Weibo, Trì Yên nhanh chóng nhìn đến mấy tin tức có tính giải trí, tiêu đề là thế này-- **【 Tiểu Bạch Hoa bí mật làm thủ tục, Tiểu Hồng Hoa vất vả vây đuổi chặn đường! 】**

Phía dưới chắc là ảnh paparazzi chụp, đặc biệt có lương tâm mà chỉnh sáng.

Cô chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, sáng long lanh, nhìn vào giống như là bị người ta đuổi theo nên bị sợ hãi vậy.

Trì Yên ở dưới bình luận: 【 cảm ơn ngài giúp tôi làm đẹp nha. 】

Không tính là tin tức lớn gì, nhưng ít nhất chứng minh cô không cần dựa vào bất kì ai, chỉ tự mình cũng có độ hot.

Trì Yên là người đặc biệt dễ thỏa mãn, cứ vui vẻ thế quên luôn Khương Vận, thoát ra rồi tìm số gọi cho Khương Dịch.

Đã hơn 7 giờ tối.

Bên này sớm đã tối rồi, bên ngoài ánh đèn dầu ngoài kia chiếu vào, cho dù phòng không bật đèn cũng không cảm thấy tối lắm.

Điện thoại nhanh chóng được nhận, Khương Dịch lên tiếng trước: "Ăn cơm chưa?"

Buổi trưa Trì Yên cũng chưa ăn cái gì, nhưng bây giờ cũng không cảm thấy đói, ba phải cái nào cũng được nhẹ "Àn" một tiếng.

"Chưa ăn?"

Trì Yên: "..... Định lát nữa mới ăn."

"Bên đó lạnh không?"

Trì Yên thành thật trả lời: "Lạnh."

Là thật sự lạnh.

Cô bây giờ cảm thấy vẫn chưa bình thường lại được, tay còn ấm chứ chân vẫn lạnh toát

Bên kia yên lặng nửa phút, Trì Yên nghe được tiếng gõ bàn phím, tiếng không lớn, nhưng vì bên yên tĩnh, nên nghe được cũng coi như rõ ràng.

Trì Yên cho rằng ít nhất Khương Dịch sẽ an ủi cô vài câu, kết quả người nọ vừa mở miệng, giọng điệu lại còn nặng hơn lúc trước mấy phần: "Lạnh mà em còn mặc ít như thế?"

"Em mặc....." giọng Trì Yên lập tức yếu xuống, một cái áo lông giữ ấm, hơn nữa cũng không tính là quá dày, lại gặp loại thời tiết lạnh buốt thế này, quả thật là ít đáng thương.

Giọng Trì Yên nhẹ xuống, lại ra vẻ đặc biệt ấm ức: "Em cũng không biết sao lại lạnh thế a....."

"Trong vali còn có quần áo ấm đó," trong lòng Khương Dịch mềm nhũn, giọng cũng nhẹ đi không ít, "Ngày mai nhớ mặc vào."

Trì Yên đặc biệt nghe lời đáp một tiếng.

Nhảy xuống giường kéo vali ra, quả nhiên thấy bên trong có vài cái áo lông, đều là màu sáng, kích cỡ đều không giống nhau.

Trì Yên lay vài cái, lấy ra một bộ lớn nhất đánh giá vài lần.

Rất tốt

XXL.

Trì Yên nuốt một ngụm nước miếng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Em là

heo à?"

Vấn đề này hình như chọc trúng huyết cườì của Khương Dịch, bên kia cườì khế một tiếng.

Trì Yên càng cảm thấy phát hỏa, không biết cô mặc số nào còn chưa tính, thế mà còn nghi ngờ dáng người của cô, cô lại lặp lại vấn đề một lần: "Khương Dịch, em là heo sao --"

"Không phải," lần này Khương Dịch đáp rất nhanh, giọng anh vẫn nhẹ như cũ, ý cườì rất rõ ràng: "Em là tiểu yêu tinh."

Chương 71

Trì Yên hừ nhẹ: "Anh từng gặp qua tiểu yêu tình nào cường tráng như vậy chưa?"

Khương Dịch chắc vẫn còn ở công ty, vì Trì Yên nghe được tiếng lật tài liệu, thỉnh thoảng còn trộn lẫn tiếng gõ bàn phím thanh thúy nữa, đầu bên kia thoáng an tĩnh lại, giống như đang tự hỏi phải trả lời vấn đề này thế nào.

Trì Yên cũng không vội vã hỏi nữa, tiếp tục tìm kiếm.

Vì đều là quần áo, nên có vài bộ xếp chồng lên nhau, cho dù chiếm toàn bộ vali thì cũng chẳng nặng mấy.

Không thể không thừa nhận, Khương Dịch cẩn thận hơn cô nhiều.

Bất kể là ở phương diện nào đi chăng nữa.

Khương Dịch cũng không ngồi tự vấn quá lâu, tầm 10s, bên kia hoàn toàn an tĩnh lại, chỉ còn giọng nam trầm trầm: "Chưa từng thấy."

Dừng một chút, không đợi Trì Yên thẹn quá hóa giận, ngay sau đó anh lại nói: "Quần áo là chuẩn bị cho hai người bọn em, bên đó lạnh. Chỉ mặc một bộ sợ không đủ ấm."

Trì Yên đã hiểu ý Khương Dịch, đại khái là mặc bộ cỡ thường trước, sau đó lại khoác thêm bộ cỡ XXL kia ra bên ngoài

Tuy rằng còn chưa mặc, nhưng trước mắt Trì Yên đã hiện ra hình

ảnh đó rồi.

Không phải là giống heo, mà là giống chim cánh cụt.

Trì Yên theo bản năng ngẩng đầu liếc cái gương, nhẹ giọng lầm bầm:
"Thế thì quá xấu....."

"Trọng điểm sai rồi, Trì Yên, em không phải đi gặp mặt gì." Khương Dịch nhẹ giọng, "Ông xã em còn ở nhà."

Trì Yên chỉ là oán giận một chút thôi, kết quả phát hiện có người hình như lại coi là thật.

Bên kia nhẹ giọng dặn dò: "Ngoan --"

"Đã biết," Trì Yên lấy hết đồng quần áo trong vali ra, dựa theo cỡ size mà phân ra, đờn lát nữa mang hai bộ qua cho Khương Vận, một bên lại dịu giọng đáp lại: "Em cũng sẽ nghe lời ông xã."

Lúc Trì Yên gọi cho Khương Dịch phần lớn không có chuyện to tát gì, đề tài chỉ là tùy tiện tìm nói mà thôi, vì thế cũng có thể tùy lúc kết thúc.

Một cuộc điện thoại mất hơn mười phút, vì tiếng bụng kêu vang dội của Trì Yên xuyên qua di động mà kết thúc.

Lúc Trì Yên bị Khương Dịch cưỡng chế ra lệnh đi ăn cơm, đã là 8h 5 phút tối.

Khách sạn cung cấp dịch vụ đưa cơm lên tận phòng, Trì Yên mới vừa tìm được số dịch vụ chuẩn bị gọi, lại thấy tin nhắn của Khương Vận.

Vừa rồi cô gọi điện thoại nhập tâm quá mức nên mất hơn 10 phút mới nhìn thấy.

Khương Vận: 【 chị cảm thấy sau này chắc phải cho em một quy định, không được gọi điện cho Khương Dịch lúc đang bàn chính sự! 】

Bị Khương Vận một câu xuyên tim như vậy, Trì Yên cũng cảm thấy đuối lý, thuận miệng nói dối: 【 không gọi điện thoại mà, vừa rồi em vào toilet thôi. 】

Khương Vận: 【 ăn chưa? 】

Trì Yên: "....."

Vấn đề này Khương Vận hỏi đúng là gái đúng chỗ ngựa.

Khương Vận không nghĩ đến chuyện này nữa, thấy cô không đáp, trực tiếp gọi điện qua: "Vừa rồi có gọi bữa tối rồi, Tiểu Trì, qua đây ăn cùng đi, vừa hay có chút việc muốn nói với em."

Lúc chị gọi đến, Trì Yên vừa rồi cũng đang xem lại tin nhắn chị gửi cho, một danh sách dài, tất cả đều là về đại ngôn lần này, cùng với thời gian chiếu 《Người dẫn đường》.

Chuyện công cơ bản đều đã nói xong, vậy cũng chỉ còn lại việc tư mà thôi.

Trì Yên không hỏi nhiều, chỉ ôm quần áo vào trong lòng, sau đó sang phòng Khương Vận ở cách vách

Khương Vận không sợ lạnh bằng Trì Yên, nên điều hòa trong phòng cũng hơi thấp một ít, Trì Yên cảm thấy lạnh, dứt khoát tại chỗ lấy đồ

phòng bị, khoác luôn áo long ăn cơm với chị.

Kết quả ăn một nửa lại cảm thấy nóng, Khương Vận duỗi tay túm túm quần áo cô: "Tiểu Trì, chị có thể hiểu là em thích bộ quần áo này, nhưng cũng không đến mức mặc đi ăn cơm thế này chứ?"

Trì Yên quả thật cũng nóng, vì thế lập tức thay một cái áo choàng hơi mỏng.

Hôm nay Khương Vận hơi lạ.

Hoặc là phải nói, tối nay Khương Vận hơi lạ.

Trì Yên ăn cơm mất hơn mười phút, loáng thoáng có thể cảm giác được ánh mắt Khương Vận luôn chiếu qua, như có như không.

Cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn cô mà thôi.

Cuối cùng sau khi húp một ngụm cháo, Trì Yên cắn cắn chiếc đũa, ngẩng đầu nhìn Khương Vận: "Chị Vận, chị nhìn em như thế làm gì?"

Khương Vận cũng từng nhìn cô một lần như thế, hình như là chị đến nhà tìm Trì Yên, kết quả ngoài ý muốn thấy Khương Dịch ở đó

Trì Yên ấn tượng sâu sắc với loại ánh mắt này, cảm thấy bản thân lại làm sai điều gì, có chút chần chừ lại lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ em lại chọc vào chuyện gì không hay rồi?"

Nếu Trì Yên đã hỏi, Khương Vận cũng không che dấu nữa, vừa buông đũa, còn nhân tiện bỏ luôn chiếc đũa đang bị Trì Yên cắn ở trong miệng ra.

"Tối nay gọi em qua đây, là muốn nói với em chuyện của dì Phùng."

Trì Yên nghẹn lại.

May mà Khương Vận đã lấy chiếc đĩa ra, nếu không có khả năng cô sẽ vì hoảng quá mà cắn gãy cái đĩa luôn mất.

Dáng ngồi của Trì Yên cứng đờ, trong miệng rõ ràng còn lưu lại mùi cháo hải sản, cô lại cảm thấy tất cả đều vô vị.

Khương Vận thấy hết phản ứng của cô, ho nhẹ một tiếng mới tiếp tục: "Chị hôm nay cũng mới biết được chuyện này."

Phùng Tân Lam định cư ở nước ngoài, chuyện bà ấy về nước sự, cũng là ngẫu nhiên hôm nay chị gặp mới biết được.

Trì Yên không nói chuyện.

Khương Vận lại tiếp tục nói: "Vừa rồi chị thấy bà ấy, bà ấy nhờ chị chăm sóc em thật tốt. "

Xem ra người này với cô thật đúng là hiểu tận gốc rễ.

Trì Yên vẫn trầm mặc -- cô chẳng có gì muốn nói về đề tài này cả.

"Chị không biết Khương Dịch có phải đã sớm biết rồi không, nhưng thật sự nó vẫn chưa từng nói gì với chị cả." Khương Vận nhanh chóng quay lại đề tài này, "Trước kia chị chỉ cảm thấy em có nét giống bà ấy, nhưng trước nay cũng không nghĩ nhiều quá, em biết vì sao không?"

Khương Vận vẫn còn tâm trạng hỏi cô, nhưng Trì Yên căn bản chẳng có tâm trạng mà trả lời.

Tâm trạng của cô đã rơi thẳng xuống đáy vực rồi. Nói chuyện cũng không còn tí sức lực nào.

Khương Vận cười cười: "Bởi vì cảm thấy hai người chỉ là giống nhau, nhưng trên trái đất có mấy tỷ người, người giống nhau lại nhiều như thế....."

Cho nên ghen đôi khi thật sự mạnh, không lúc nào không nhắc nhở cô sự thật này.

"Chị không nghĩ nhiều là vì, hai người trừ ngoại hình giống nhau, còn lại chẳng có nét nào tương đồng nữa."

Khương Vận còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Trì Yên, ấn tượng đầu tiên đối với cô bé này chính là tiểu bạch thỏ, hiền không chịu được.

Khương Dịch mỗi lần nghe được đều chỉ cười cười, cũng không phản bác.

Cuối cùng Trì Yên cũng không nhịn được hỏi một câu: "Bà ấy là dạng người gì?"

Không tò mò là điều không thể.

Phùng Tân Lam trong trí nhớ của cô, đều luôn luôn mờ nhạt ít ỏi, ít ỏi đến mức một cơn gió thổi qua một cái liền chẳng còn dấu vết gì nữa.

Khương Vận dùng tám chữ tổng kết: "Trong ngoài bất nhất, thủ đoạn cao minh."

Trì Yên giương mắt nhìn chị, đáy mắt trong trẻo, nhìn không cảm xúc gì.

"Chị nhớ rõ bà ấy mới vừa gả vào nhà chị không bao lâu thì đã mang thai, sau đó đi vài bệnh viện tư kiểm tra xác định là con trai. Nhưng cha chị là chẳng phải một người đàn ông tốt đẹp gì, vợ mang thai vẫn ra bên ngoài chạy nhảy vui chơi."

"Sau lại có một người phụ nữ cũng có thai, tới tận trong nhà khiêu khích chủ nhân, sách, em đoán ngày đó đã xảy ra chuyện gì?"

Trì Yên cũng đoán thật: "Người phụ nữ kia xảy thai?"

"Ngược lại," Khương Vận ghé sát lại một chút, "Dì Phùng xảy thai."

Mắt Trì Yên hơi hơi căng lớn, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Khương Vận khẽ cười một tiếng, "Ông bố này của chị có một tật xấu, chính là trọng nam khinh nữ. Mà cái thai của người phụ nữ kia lại là còn gái, còn làm cho ông ấy mất đi thằng con trai, vốn dĩ khi đó chỉ thiếu chút nữa là có thể đẩy dì Phùng xuống leo lên, kết quả lại chết ngay ở ngưỡng cửa cuối cùng."

Khương Vận ngoắc ngón tay với Trì Yên.

Rõ ràng trong phòng không có người khác, nhưng Khương Vận vẫn ép giọng xuống thực nhẹ: "Nói cho em a Tiểu Trì, dì Phùng là cố ý đấy."

Lúc ấy Khương Vận vẫn chưa lớn lắm, vẫn còn ở nhà.

Một lần nửa đêm chị đói bụng tỉnh giấc, muốn đi xuống lầu tìm ít đồ vật ăn, kết quả mới ra khỏi phòng, đã nghe được Phùng Tân Lam đang gọi điện thoại.

Là về thuốc làm xảy thai.

Bà ta lại vì giải quyết tiểu tam kia mà tính kế luôn cả bản thân mình.

"Đúng rồi còn có một chuyện, lần đó khả năng là bà ấy uống thuốc nên xảy ra vấn đề, sau đó cũng chưa từng thấy mang thai nữa."

Có ý nghĩ khế thoảng qua trong đầu, vẫn chưa thành hình đã bị Khương Vận nói câu tiếp theo đánh tan: "Đến nỗi ba chị, chắc là áy náy với bà ấy, sau này dù có chơi đùa bên ngoài thế nào, cũng không đề nghị ly hôn nữa."

Khương Vận hỏi cô: "Tiểu Trì, em nói bà ấy làm như vậy là tốt hay là xấu đây?"

Cả quá trình Trì Yên cũng chẳng nói được mấy chữ, mãi đến khi sắp kết thúc, cô mới đáp lại: "Đối với bà ấy, chắc là tốt rồi."

Ít nhất bà ấy muốn theo đuổi vinh hoa phú quý, đều đã được bảo đảm rồi.

Trừ khi đêm khuya đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mơ, bằng không chắc cũng chẳng để ý không con cái thờ phụng đâu?

*

Sau khi Trì Yên về phòng mình, trần trọc khó ngủ.

Thật vất vả thiếp đi, lại gặp ác mộng không ngừng.

Trong mơ tất cả mọi người chỉ có thân không có mặt, Trì Yên bừng tỉnh, lấy di động ra xem, hơn 3h sáng.

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh đèn đường ngoài cửa sổ cũng chìm vào giấc ngủ.

Tầm nhìn trừ ánh sáng từ màn hình di động, đều đen nhánh một mảnh.

Trì Yên mồ hôi ướt đầm cả người, thật sự ngủ không được, chỉ có thể cầm di động xem mấy tập phim sitcom.

Mãi đến hơn 7h sáng, đèn đường lục tục tắt, ánh mặt trời đã chiếu tỏa, Trì Yên vẫn không hề buồn ngủ.

Chuyện Khương Vận kể cho cô so với phim sitcom lại còn hấp dẫn hơn nhiều, chờ Trì Yên sắp xếp lại suy nghĩ, mới đột nhiên ý thức được câu nói đầu tiên Khương Vận nói hôm qua_____ chị nói hôm nay chị thấy Phùng Tân Lam.

Trì Yên giơ tay sờ sờ trán, trên vẫn còn một tầng ướt mỏng.

Tay mới vừa buông xuống, màn hình di động lại sáng lên.

Không phải Khương Dịch, cũng không phải Khương Vận.

Mà là một dãy số xa lạ.

Trì Yên mơ hồ có thể đoán được là ai, dứt khoát ấn không nhận.

Tiếng chuông di động lại nhanh chóng vang lên, Trì Yên vốn đang muốn bỏ, kết quả lại thấy điện báo, lần này là Khương Dịch.

Trì Yên từ trên giường ngồi dậy, nhận điện thoại, nhẹ nhàng "Uy" một tiếng,

Bởi vì hơi mệt, nghe không lớn như bình thường.

Giọng nam đầu kia truyền tới: "Làm sao vậy?"

Chương 72

Giọng Trì Yên vẫn rầu rĩ như cũ, giống như là cách một tầng chần bông vậy: "Chị Khương Vận nói với em chuyện của chú hai anh.... với bà ấy."

Cô thật sự không tìm được từ thích hợp để gọi Phùng Tân Lam.

Là thím hai, hay là.... mẹ?

Đều gọi không ra miệng nổi, Trì Yên thậm chí cảm thấy không bằng gọi "Phùng nữ sĩ" cho xong, dù thế nào cũng thấy không đúng, vậy dùng luôn từ "bà ấy" để thay thế cho xong.

Dù sao Khương Dịch nhất định cũng có thể hiểu.

Cái từ "Bà ấy" này quả thật phạm vi chỉ quả rộng, nếu là bình thường, Khương Dịch sợ rằng cũng không chắc chắn là ai.

Nhưng lại vào tình huống đặc biệt hôm nay, Trì Yên quá không bình thường.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..... tối qua chị Khương Vận nói ở bên này gặp được bà ấy."

Chỉ cần Khương Dịch vừa hỏi, Trì Yên dường như sẽ không dấu diếm bất kì điều gì cả.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai bên đều tĩnh lại mấy giây.

Ngay khi Trì Yên cho rằng Khương Dịch sẽ hỏi lại một câu "Sau đó thì sai", anh đột nhiên chuyển đề tài: "Nhớ anh không?"

Trì Yên mơ hồ đáp lại.

Dù mới xa nhau một ngày, loại cảm xúc này vẫn chưa nhen nhóm trong lòng đâu.

Khương Dịch lại hỏi: "Muốn gặp anh không?"

Lần này Trì Yên không đáp.

Tối qua cô không nghỉ ngơi tốt, suy nghĩ tuy không rõ ràng lắm, nhưng vẫn nghe ra được ý của Khương Dịch.

"Bà xã, muốn gặp anh không?"

Trì Yên lần này không do dự nữa: "Không muốn."

"Trì Yên --"

Giọng anh rõ ràng thay đổi một chút, nhưng đến âm cuối lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ tự nhiên.

Trì Yên thậm chí còn có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Khương Dịch khi nói hai chữ này, hơi hơi cau mày, mắt đào hoa khẽ nheo lại, còn nghiêm túc hơn so với ngày thường

Hơn nữa, có người lúc nghiêm túc lên hay thích gọi tên đầy đủ của cô đấy.

Trì Yên nhẹ nhàng nâng khóe miệng, "Làm việc cẩn thận đi."

Lúc này đến phiên Khương Dịch không nói.

Trì Yên: "Anh không cần qua đây đâu."

Này nếu đặt ở cổ đại, cô chắc sẽ thành hồ ly tinh mê hoặc quân vương không lo triều chính nữa mất.

Khương Dịch vẫn không nói lời nào.

Trì Yên làm bầm lều bầu non nửa một phút, có chút nổi đóa lên: "Khương Dịch, anh nói với em một câu đi chứ."

"Nói gì đây?" Khương Dịch nhẹ hỏi, "Em không muốn gặp anh, anh cũng không muốn nói chuyện nữa."

"....."

Tiếng chuông điện thoại trong phòng ngủ vang lên vài tiếng, chắc là phục vụ tới qua Trì Yên nhắc gọi dậy.

Nhìn thoáng qua màn hình di động, đúng là đã 7 giờ rưỡi.

Trì Yên nhanh chóng giải quyết tiếng kêu kia, từ trong chăn chui ra: "Không nói thì em phải cúp điện thoại đó nha a....."

Cô đếm thầm 3s trong lòng, vẫn không thấy Khương Dịch lên tiếng, khẽ hừ một tiếng, vừa muốn thờ phì phì cắt điện thoại, lại nghe được Khương Dịch nói một câu: "Được."

"Khương Dịch!"

"Hôn anh một cái rồi hãy cúp."

Trì Yên: "....."

Cô vẫn chưa từng thấy Khương Dịch buồn nôn như thế đấy, kích động lại hôn lên mu bàn tay một cái, "Chụt" một tiếng, tuy nhẹ lại cực kỳ ái muội.

Trì Yên sững sốt một chút, sau khi nghe được tiếng cười của người đàn ông ở đầu dây bên kia lập tức cúp điện thoại

Tuy kết thúc hơi xấu hổ, nhưng hiệu quả ít nhất vẫn khá tốt.

Sau khi gọi một cuộc điện thoại, cả thể xác và tinh thần Trì Yên đều thoải mái hơn không ít.

Đến 8h10", Trì Yên bọc hai lớp áo lông ra khỏi cửa, xuống chờ Khương Vận ở đại sảnh lầu 1 rồi, hơn nữa còn mang theo bữa sáng luôn.

Trường Hắc Sơn cũng rất gần khách sạn, hoàn toàn đủ thời gian cho bọn cô ăn sáng.

Khương Vận xuống cũng nhanh, vừa ngồi đã chú ý tới quầng thâm trên hai mắt Trì Yên, "Hôm qua bị bắt đến trảo vườn bách thú làm quốc bảo à?"

Chị dường như đã quên lí do khiến Trì Yên trở thành quốc bảo luôn rồi.

Trì Yên ai oán nhìn chị một cái, Khương Vận "Xuy" một tiếng bật cười: "Hôm qua nói với em nhiều như vậy, thế mà cái quan trọng nhất lại quên mất."

Trì Yên cắn bánh bao, "Em không muốn nghe."

"Cái này cần phải nghe."

Khương Vận lập tức nghiêm túc, "Nếu dì Phùng thật sự không sinh con được nữa, biết điều này có nghĩa là gì không?"

Trì Yên giương mắt nhìn chị, bánh bao cũng quên cắn, lập tức rơi trên mâm, lăn vài vòng mới dừng lại.

Ý là cô là đứa con duy nhất của Phùng Tân Lam.

Chỉ là chuyện này thì có liên quan gì đến cô cơ chứ?

Khương Vận: "Lúc trước cũng đã nói dì Phùng định cư ở nước ngoài, lần này bà ấy trở về..... Rất có thể là muốn đưa em ra nước ngoài sống cùng."

Mắt Trì Yên lóe lóe.

"Đương nhiên đây đều là suy đoán của chị, cụ thể thế nào quá mấy ngày nữa sẽ biết."

Phùng Tân Lam sẽ không vô duyên vô cớ chạy sang bên này, tám chín phần là biết Trì Yên qua đây ghi hình, nên mới đi theo.

Nếu cố ý vì điều này, vậy thì chắc sẽ nhanh chóng tìm tới cửa thôi

Di động đúng lúc rung lên.

Là dãy số lạ buổi sáng

Trì Yên vô cảm cúp, sau đó đưa dãy số đó vào blacklist luôn.

Lúc Trì Yên và Khương Vận đến địa điểm quay chụp, camera thiết bị đều đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Bên cạnh có dựng một cái lều giản dị, chắc là dùng làm phòng trang điểm.

Nhiệt độ dưới chân núi quả nhiên thấp hơn, trước mắt đều trắng tinh, ánh nắng chiếu lên trên nền tuyết trắng xóa, chiếu ra tầng tầng tia sáng lấp lánh.

Khương Vận đã từng hợp tác với A.G, nên hai bên cũng tương đối quen thuộc, đưa Trì Yên qua giới thiệu đơn giản với nhau.

Người trong êkip không nhiều lắm, Trì Yên với đại đa số người ở đây đều từng gặp qua, cô không quen nhiếp ảnh gia và biên tập viên, nhưng vẫn có ấn tượng đối với những thân sĩ ưu tú trong ngành

Ví như nhiếp ảnh gia, là nhiếp ảnh gia chuyên dụng của một ảnh hậu nước ngoài nào đó, đã giành được không ít giải thưởng quốc tế lớn.

Chóp mũi và vành tai Trì Yên có chút hồng, da cô vốn dĩ lại trắng, nên càng thấy rõ, Khương Vận cầm tay cô, trước khi đi vào lều hóa trang nhắc nhở: "Đợi lát nữa chắc là phải cởi quần áo ra, mặc váy chụp mấy bức bên ngoài, còn lại thì chỉ cần dùng mặt là được, hậu kỳ sẽ điều chỉnh tốt."

Hai tay Trì Yên lạnh lẽo.

Khương Vận lại cầm, "Tiểu Trì, OK không?"

Trì Yên gật gù đầu, trước đó A.G đã cho cô xem qua loại ảnh chụp, là hình ảnh mặc váy dài màu đỏ giữa băng tuyết đầy trời.

Màu trắng và màu đỏ hợp lại đánh vào thị giác, cực kì đẹp, cách này còn có thể làm nổi bật một khuôn mặt tinh tế như khắc họa.

"Như vậy là được rồi," Khương Vận xoa tay cô một chút, "Cố gắng một lần là qua nhé."

Trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp kinh khủng thế này, mỗi người đều muốn một lần là qua.

Trì Yên lên tiếng, đi vào hoá trang thay quần áo.

Camera điều chỉnh thử, lựa chọn góc độ tương đối mất công, mãi đến 10 giờ rưỡi mới chính thức bắt đầu quay.

Trì Yên chỉ mặc một bộ váy dài hở vai, tuy trên đùi, trên eo đều có dán miếng giữ nhiệt, nhưng vừa đi ra, hơi ẩm gần như là bị khí lạnh bên ngoài đánh tan ngay lập tức vậy.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng là, tuy Trì Yên lạnh đến mức khớp hàm đều run lên, nhưng trên cánh tay cũng không xuất hiện vết mẩn đỏ, cameras đưa đến vẫn không tìm ra được góc chết.

Khương Vận vừa ngồi bên cạnh xem, vừa nhắn tin cho Khương Dịch: "Khương Dịch, chị rất xin lỗi em."

Vì chỉ lựa chọn mấy góc độ, hơn nữa Trì Yên biểu hiện rất tốt, nên việc chụp toàn thân nhanh chóng chót lọt

Chỉ là dù nói là nhanh, thì cũng oхай mất nửa tiếng.

Anh quay phim bên kia kêu dừng một cái, Khương Vận lập tức lấy áo phủ lên người Trì Yên, "Lạnh không?"

"Vẫn ổn ạ."

Ban đầu quả thật lạnh đến không chịu được, nhưng thời gian dài ra thì thấy cũng không sao cả.

Trì Yên lại bỏ thêm một câu: "Nếu để Khương Dịch biết, em tuyệt đối chết chắc rồi."

Khương Vận: "....."

Khương Dịch đã biết.

Qua cửa ái khó khăn thứ nhất, con đường phía trước đều rộng mở thông suốt.

Mấy cảnh chụp lúc sau đều vô cùng thuận lợi, vừa chụp vừa nghỉ, tới 4h chiều là kết thúc

4h bên này không thể so với 4h bên thành phố Lâm An được, nhiệt độ hạ xuống thấp, trừ mỗi việc trời vẫn sáng ra thì chả khác gì đêm khuya cả.

Trì Yên đeo mấy lớp khẩu trang, lúc sau vẫn còn muốn đeo thêm, Khương Vận sợ cô khó thở mới ngăn lại: "Sắp đến nơi rồi, giữa trưa chỉ mặc mỗi cái váy ở bên ngoài một lúc cũng không thấy em như vậy."

Trì Yên chớp chớp mắt.

Trong- ngoài chỗ diễn đương nhiên không giống nhau rồi, từ sau khi

ra khỏi cameras, cảm giác đã lập tức trở lại, còn không thấy lạnh mới là kì quái đó.

Khương Vận vốn đang muốn nói thêm vài câu, tiếng di động lại vang lên trước một bước.

Chị nhìn thoáng qua tên thông báo, sau đó lại nhìn thoáng qua Trì Yên, có chút bất đắc dĩ thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Được, không cần đợi mấy ngày nữa, hôm nay là có thể rõ ràng rồi."

Trì Yên cũng cúi đầu nhìn qua.

Phía trên có ba chữ: Dì Phùng. (*Phùng a di*)

Cô sao lại quên mất, cô kéo số Phùng Tân Lam vào backlist, nhưng bà ta vẫn có thể gọi điện cho Khương Vận mà.

Khương Vận bên cạnh đã ấn nghe, sau khi trầm mặc vài giây, câu đầu tiên nói ra chính là: "Đúng vậy, bọn tôi đang định trở về."

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết Phùng Tân Lam đang hỏi cô.

Trì Yên nhéo tay, đầu ngón tay cứng đờ, không biết là nóng hay lạnh.

Cô có chút hoảng.

Cũng không biết qua bao lâu, Trì Yên mới lại nghe Khương Vận mở miệng, lần này là nói với cô: "Về thì nói rõ ràng một lần luôn đi, Tiểu Trì, em biết có những chuyện, có tránh cũng không thoát mà."

Chương 73

Trì Yên quả thật không thể tránh được, sau khi ăn cơm tối bên ngoài với Khương Vận trở về, lại oan gia ngõ hẹp đụng Phùng Tân Lam ở ngay đại sảnh khách sạn.

So với nói là ngẫu nhiên gặp mặt, chi bằng nói cố ý sắp đặt thì hơn.

Phùng Tân Lam rõ ràng là cố tình đợi bọn cô về, ly nước trên bàn chỉ còn trơ lại cái đáy, bà ta ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, hay lấy di động ra xem, trên bàn còn có một tờ giấy.

Nhìn qua cực kì thất thần, vì lúc Trì Yên đi tới, Phùng Tân Lam căn bản không chú ý đến cô.

Dù sao cũng là chuyện của mình, Trì Yên cũng không bảo Khương Vận chờ mình dưới lầu, nói chị cứ lên lầu nghỉ ngơi trước.

Trì Yên đi bước một đến vị trí kia, chỗ Phùng Tân Lam ngồi, giống như một cái vực sâu, lại tựa như một cái động không đáy, nhìn không thấy ánh sáng.

Cách hơn mười mét, Trì Yên lại mất hơn 1 phút đồng hồ.

Mãi đến khi đứng đối diện với Phùng Tân Lam, bà ta mới bừng tỉnh giống như tỉnh dậy từ một giấc mộng dài, đột nhiên giương mắt nhìn qua.

Khuôn mặt người phụ nữ trang điểm rất tự nhiên, là một người phụ nữ hơn 40 tuổi, vì bảo dưỡng tốt nên trừ mấy vết nhăn nhỏ mờ nơi

khóe mắt ra thì cả khuôn mặt đều bóng loáng như một cô gái trẻ vậy.

Cực kì điển hình cho phu nhân nhà giàu, mười ngón không dính nước xuân*

(Đại ý là không phải chịu vất vả)

Trì Yên và bà ta hai mắt chạm nhau, sau đó không nói một lời kéo ghế ngồi xuống.

Cô không mẫn không nhạt như vậy, một đống lời Phùng Tân Lam chuẩn bị trước đều nghẹn không thốt lên lời.

Xung quanh có tiếng trò chuyện của những vị khách khác, còn có tiếng dương cầm dịu dàng, làm cho bàn hai người lại càng yên tĩnh hơn.

Phùng Tân Lam đã uống hết ly nước, vừa muốn rót thêm một ly, lại nghe thấy cô gái đối diện đã mở miệng: "Ngài gọi tôi đến để ngồi cùng ngài sao?"

Động tác của Phùng Tân Lam dừng lại, hơi có chút mất tự nhiên.

Bà nhấp khóe môi, "Yên Yên....."

Trì Yên sửa đúng lại cho bà ta: "Tôi tên Trì Yên."

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Phùng Tân Lam lập tức không tốt.

Tái nhợt đến cả đồ trang điểm đắt tiền cũng không che lại được.

"Yên Yên con khác....."

Trì Yên có chút buồn cười, hơi câu khóe môi chờ bà ta tiếp tục nói.

Phùng Tân Lam nhìn ra sự chế nhạo tràn qua mắt cô, nhưng vẫn căng da đầu tiếp tục nói: "Mấy ngày nữa mẹ phải về Pháp."

Trì Yên lười sửa lại cách xưng hô cho đúng, cô không nói lời nào, khóe miệng càng cong hơn, ý trào phúng rõ ràng.

Đáy lòng Phùng Tân Lam chột lạnh, giống như bị rơi vào hầm băng.

Bà vốn dĩ cho rằng Trì Yên và Khương Dịch không có tình cảm sâu nặng gì, nhưng chỉ cần nhìn biểu cảm này thôi, bà đã có thể nhìn ra bóng đánh Khương Dịch trên người Trì Yên rồi.

Phùng Tân Lam nắm chặt tay, đồng thời cũng nắm chặt mấy tờ báo cáo kiểm tra, trên mặt cười vẫn rất dịu dàng, như là một người mẹ hiền.

Trì Yên hỏi: "Sau đó thì sao, liên quab gì đến tôi?"

"Mẹ muốn đưa con đi cùng....."

Quả nhiên.

Khương Vận đoán thật chính xác.

Nửa người trên của Trì Yên hơi nghiêng về phía trước, "Vì sao?"

Không đợi Phùng Tân Lam trả lời, Trì Yên lại tiếp tục nói: "Tôi trả lời thay bà, vì không thể sinh con nữa, nên muốn tìm lại tôi đúng không?"

Trì Yên tự mình cũng thấy những lời này có chút ác độc, nhưng không còn cách nào, hôm nay cô chính là muốn độc ác một lần.

Có những lời không nói thì không đau, Trì Yên trơ mắt nhìn về mặt người phụ nữ đối diện dần thay đổi, vỏ ngoài ung dung quý phái đều vỡ tan tành, lộ ra cảm xúc chân thật che dấu bên dưới.

Kinh ngạc, còn có sự uể oải khó phát hiện.

"Tôi nói đúng rồi phải không?"

Phùng Tân Lam hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Lúc bà uống thuốc phá thai, chỉ cho rằng mình còn trẻ, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội sinh con.

Ban đầu không có phản ứng gì, Phùng Tân Lam còn tưởng thời cơ chưa tới, lại qua mấy năm, rồi qua mười mấy năm, bụng bà vẫn an an tĩnh tĩnh.

Bệnh viện lớn trong ngoài đều đã đến vô số lần, thuốc Đông, thuốc Tây đều uống cả, kết quả vẫn chẳng có chuyển biến tốt đẹp nào, mấy ngày trước lúc đến bệnh viện kiểm tra, lại biết được tử cung có vấn đề, sau này không thể thụ thai được nữa.

Trước đây ít nhất vẫn còn hy vọng xa vời, bây giờ đã trực tiếp cắt đứt niềm tưởng của bà rồi.

Trì Yên trở thành con gái duy nhất của bà, trước kia, hiện tại, cùng với mấy chục năm tương lai nữa

Người đã lớn tuổi, đối với danh lợi theo đuổi cũng bắt đầu lui về dưới mái nhà.

Trì Yên tự rót cho mình ly nước, sau khi nhẹ nhàng uống một ngụm, cô nghe thấy Phùng Tân Lam mở miệng, giống như hấp hối giữa giữa: "Yên Yên, con ra nước ngoài với mẹ, đại ngôn, tài nguyên mẹ đều có thể cho con những cái tốt nhất....."

"Không cần dựa vào bà, sau này tôi cũng sẽ lấy được cái tốt nhất."

"Nhưng con có thể bảo đảm Khương Dịch thích con được bao lâu?"

Phùng Tân Lam rõ ràng có chút kích động, ngữ điệu đều nâng cao lên mấy độ, thiếu chút nữa làm cho tất cả mọi người đều nhìn qua đây: "Đàn ông là hạng người gì, con nhìn mẹ mà không rõ sao?"

Bà ta có lẽ đang nói Trì Viễn Sơn và ông chồng hiện tại của mình.

Trì Yên đã quên tên người đó rồi.

Giọng Phùng Tân Lam chậm lại: "Yên Yên, con nghe mẹ khuyên....."

"Con đừng tôi với bà đi là không giống nhau, Khương Dịch cũng không phải bất kì ai trong hai người bọn họ hết," Trì Yên dừng vài giây, tiếp tục nói: "Mặc kệ Khương Dịch là dạng người gì, tôi đều chấp nhận."

Thật ra tính cách Phùng Tân Lam và Trì Yên cũng có vài phần giống nhau, hiện tại Trì Yên, lại càng giống như bản thân bà nhiều năm trước, giờ phút này lại xinh xắn ngồi đối diện mình.

Trong lúc nhất thời bà ta mất hết cả suy nghĩ.

Trì Yên hoàn toàn không cho bà ta thời gian phản ứng, nhấp nước miếng nói tiếp: "Hiện tại cảm thấy thiệt thòi cho tôi phải không?"

Không cần Phùng Tân Lam trả lời, Trì Yên cũng biết đáp án là chắc chắn rồi.

"Nếu cảm thấy thiệt thòi, vậy đừng quấy rầy cuộc sống bình thường của tôi nữa," Trì Yên chớp chớp mắt, ẩn hiện một tầng nước, "Tôi rất vất vả mới thích một người, không muốn nghe người khác nói anh ấy không tốt."

Khóe miệng Phùng Tân Lam giật giật, qua một hồi lâu, mới bất giác ý thức được cô là đàn nói Khương Dịch.

"Cảm thấy không có con, cuộc đời bà không đủ hoàn chỉnh, vậy có thể đi đến khu Lộ Bắc xem thử."

Phùng Tân Lam sửng sốt, lần này thực sự nghe không hiểu.

"Khu Lộ Bắc có một Viện phúc lợi, dù sao bà cũng nên không cần để ý có cùng huyết thống với bà không."

Phùng Tân Lam ngẩng đầu nhìn cô.

Khóe môi Trì Yên nhẹ nhấp, lại lộ ra mét cong cong không tình thân, lạnh nhạt lại xa cách.

Phùng Tân Lam thật sự cảm thấy làm cô thiệt thòi, hơn nữa bất kể thế nào cũng không bù đắp nổi, lúc mới vừa gả vào Khương gia, thậm chí mỗi đêm bà đều mơ thấy một cô bé có khuôn mặt cực kì giống mình, mỗi lần từ trong mộng bừng tỉnh, bên kia giường lại lạnh lẽo trống không.

Tâm dù cứng, cũng không cứng bằng đá.

Phùng Tân Lam đã niết tờ giấy kia đến mức nhăn dúm dó, cùng với tầng mồ hôi mỏng trong tay, dính nhớp ẩm áp.

Bà nghe thấy Trì Yên lại nói: "Nếu mấy ngày nữa bà về Pháp, vậy tôi xin nói câu gặp lại sau trước."

Trì Yên đã cầm lấy túi, trên người mặc nhiều quần áo, nên có vẻ có chút cồng kềnh, nhưng động tác của cô lại đơn giản dứt khoát, "Tôi còn có việc, không ngồi cùng bà được."

Phùng Tân Lam theo bản năng gọi cô lại: "Yên Yên — —"

Bước chân Trì Yên dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn bà ta, "Thực xin lỗi, con người của tôi tương đối keo kiệt, nên không có cách nào tha thứ cho bà cả."

Nói xong cũng không đợi Phùng Tân Lam nói nữa, Trì Yên đã đi về phía thang máy bên kia.

Mãi đến khi cửa thang máy mở ra rồi lại khép lại, bên trong đã không còn ai quen biết, Trì Yên cúi đầu, mở lòng bàn tay ra, bên trên đã ướt đẫm mồ hôi.

.

Phùng Tân Lam giống như lập tức biến mất khỏi cuộc sống của Trì Yên, không chút dấu vết, giống như trước nay đều chưa từng xuất hiện vậy.

Trì Yên không có thời gian nghĩ ngợi này kia, chỉ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Người hướng tới chỗ cao, nước chảy xuống chốn thấp.

Cô có thể hiểu cho Phùng Tân Lam, nhưng lại không có cách nào gạt bừa tha thứ được

Cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, Trì Yên cũng có thể chú tâm vào hậu kì quay quảng cáo.

Video tuyên truyền của A.G không chỉ quay ở Trường Hắc Sơn mà địa điểm quay còn trải rộng khắp cả thành phố Tấn Bắc, là sáu địa điểm ở đủ bốn phía đông tây nam bắc.

Bên ngoài âm đến hơn 20 độ C, chỉ mặc một cái váy là chuyện thường, thời gian lâu rồi, mỗi lần Trì Yên hóa trang xong đều đặc biệt tự giác cởi áo khoác ra.

Toàn bộ êkip phối hợp rất ăn ý, càng sau lại càng thuận lợi. Sau khi qua tại sáu địa điểm một lần là xong, việc còn sót lại chỉ là do hậu kỳ cắt nối biên tập mà thôi, Trì Yên và Khương Vận về thành phố Lâm An trước một ngày trở.

Lúc xuống máy bay, Trì Yên quả nhiên lại đụng phải đại danh đỉnh đỉnh Tiểu Hồng Hoa ở sân bay

Lần này là chính diện gặp phải, cô còn chưa kịp phản ứng lại, người nọ đã đưa điện thoại qua, tách một tiếng, mặt Trì Yên đã xuất hiện trên màn hình di động.

Tiểu Hồng Hoa vui thu di động, cực kì tự nhiên khen cô: "Chị Trì Yên, chị thật là đẹp."

Trì Yên cười nói cảm ơn, lôi kéo vali cùng Khương Vận chen từ đám người ra.

Hôm nay paparazzi lại nhiều hơn dự đoán, ngoài Tiểu Hồng Hoa ở bên ngoài, Trì Yên thấy được vài cá nhân còn cầm camera chụp cô.

Khương Vận cảm thấy đây là dấu hiệu tốt, nói với cô: "Tiểu Trì, chúng tớ em hot rồi đó..... Một chút."

Trì Yên nhấp môi cười, cũng không nói lời nào.

Chờ ra khỏi sân bay, Trì Yên giơ tay vẫy taxi, trước đặt vali của Khương Vận vào cốp xe, sau lại đẩy Khương Vận vào.

Khương Vận kéo cửa sổ xe xuống, "Em không đi?"

"Em có việc riêng."

"Việc riêng gì?"

Trì Yên quơ quơ di động, "Đi hẹn hò a."

Chương 74

Còn không bằng không hỏi cho xong.

Khương Vận lười nói với cô, sau khi trợn mắt một cái kéo cửa sổ xe lên luôn.

Xe taxi nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Trì Yên, Trì Yên nhìn mắt di động, mới hơn 4h chiều.

Khương Vận nhắn tin qua, mỗi chữ đều giống như đang lên án và trào phúng cô: 【hãy quý trọng mấy ngày cuối cùng này đi bảo bối, đến lúc đó đi Alaska rồi, không phải bốn năm ngày là có thể về luôn đâu. 】

Trì Yên duỗi tay vẫy taxi, chờ nó dừng lại mới rep lại Khương Vận: 【lỡ em không qua thử vai thì sao? 】

【 chỉ cần em diễn cẩn thận, thì không có lỡ cái gì hết. 】

Trì Yên không rep lại, kéo cửa xe ra ngồi lên.

【 thời gian quay 《 phòng tối 》 là mười tuần, cũng tức là hơn 2 tháng. 】

Khương Vận dùng thời gian chính xác để nhắc nhở cô.

Không đợi Trì Yên rep, Khương Vận lại gửi thêm một tin: 【 đúng rồi, hôm lên máy bay cũng đúng vào ngày 《Người dẫn đường 》 phát sóng tập đầu tiên đấy. 】

Trì Yên vẫn đang đợi chị nói tiếp, đầu bên kia lại an tĩnh một lúc lâu, mãi sau mới lại nói: 【 tính ra em còn thừa mấy ngày thôi đó, chậm rãi cùng Khương Dịch trải qua thế giới của hai người đi, chuyện chính lên máy bay rồi nói. 】

“.....”

Thật đúng là một chị gái tốt biết suy nghĩ cho người khác.

Trì Yên còn đang định lướt Weibo, kết quả di động lại “Đô” vài tiếng, nhắc nhở cô lượng pin còn chưa đến 10%.

Sau khi nói với tài xế địa chỉ công ty Khương Dịch, lại tắt điện thoại đi.

Lúc rời thành phố Lâm An nhiệt độ vẫn còn trên 10 độ, nên lúc ra ngoài cũng chỉ mặc một cái áo khoác dày vừa vừa thôi; đi về có mấy ngày mà nhiệt độ đã còn có mấy độ, tuy vẫn chưa âm nhưng lúc ra ngoài áo khoác mặc vào tất nhiên vẫn hơi mỏng, Trì Yên xoa xoa bàn tay hơi lạnh.

Từ sân bay tới điểm đến cũng không quá xa, đi một đoạn, bác tài lái xe cũng thấy nhàm chán, bắt đầu bắt chuyện với cô: "Cô bé à, cháu là người địa phương sao?"

Trì Yên đáp lại: “Vâng”

Tuy rằng không phải là người địa phương chính cống.

Tài xế đánh tay lái xoay một vòng, lại nhìn qua kính chiếu hậu thấy khuôn mặt của cô: "Cô bé sao vẫn đeo khẩu trang thế, bị cảm sao?"

Trì Yên lắc lắc đầu, “Hơi lạnh ạ.”

Bác tài vội vàng mở điều hòa trong xe tăng thêm mấy độ.

Trì Yên cong cong mắt, cách một lớp khẩu trang, giọng nghe sao cứ thấy buồn: “Cảm ơn bác tài.”

“Đi công tác hay là?”

“Đi tìm chồng ạ.”

Vấn đề này đã rò trúng đài của bác tài xế, không thể dừng lại nổi, chuyến xe chưa đến 10 phút, lại nói giống như súng liên thanh vậy đó.

Ban đầu là hỏi chuyện của Trì Yên, sau đó, lại bắt đầu dạn dò cô lúc một mình ra ngoài phải cẩn thận một chút: “Nghe nói hai ngày trước có một cô bé lúc tan ca về nhà lại đột nhiên mất tích, đến ngày thứ ba, cục cảnh sát cũng sắp lập thành án rồi thì lại tự trở về.”

Trì Yên nâng nâng mắt.

Mấy ngày nay cô không ở thành phố Lâm An, cũng không biết có chuyện này.

“Ban đầu cô bé kia nói có người bắt cóc rồi cưỡng bức mình, kiên trì nói như thế mấy ngày, nhưng đến ngày thứ ba, lúc cảnh sát đến nhà cô bé ấy, cháu đoán xem có chuyện gì??” Tài xế tự hỏi tự đáp: “Cô bé ấy lại sửa miệng nói đi đến nhà bạn chơi!”

“Cảnh sát tin sao?”

“Sao có thể tin, có ai còn là đứa trẻ ba tuổi cơ chứ, nhưng mà

chuyện này cụ thể thế nào..... Đương sự cũng không truy cứu, bên phía cảnh sát cũng không thể tiếp tục xen vào.”

Cách không xa ở phía trước chính là công ty của Khương Dịch rồi.

Bên này là khu thương nghiệp, những tòa nhà thương vụ rộng lớn lại cao chót vót san sát nhau, giống như muốn xông lên tận trời.

Lực chú ý của Trì Yên hướng ra mắt 2s, lại bị bác tài xế kéo lại: “Nghe nói cô bé kia mua được một ngôi nhà trong thành phố, tiền lương của cả bố mẹ và cô bé ấy đều rất bình thường, trong lòng mọi người đều rõ ràng cả.....”

Trì Yên chớp chớp mắt, cảm thấy tình huống này hình như hơi quen quen, nhưng làm sao cũng không nhớ ra nổi là xảy ra trên người người nào.

Mãi đến khi thanh toán tiền xong xuống xe, Trì Yên vẫn không thể nhớ ra là ai.

Cô đè đè huyết thái dương, gió lạnh xẹt qua, Trì Yên kéo áo khoác chặt hơn một chút, cất bước đi vào tòa nhà công ty.

Đây là lần đầu tiên Trì Yên tới nơi Khương Dịch làm việc.

Sạch sẽ, rộng rãi, vị trí phía đối diện cửa ra vào còn có mấy chữ đồ thăm: Công ty dược phẩm.

Người ở quầy tiếp tân thấy cô, vấn đề hỏi đầu tiên chính là: “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tìm ai?”

Trì Yên kéo khẩu trang xuống: “Tôi tìm Khương tổng.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Trì Yên nghĩ nghĩ, lấy di động ra: “Bây giờ tôi hẹn trước vậy.”

Ánh mắt cô lễ tân nhìn cô cũng thay đổi.

Trì Yên cầm cái di động chỉ còn 8% pin của mình định gọi điện thoại, cô lễ tân nhìn cô mấy lần, dường như đột nhiên nhớ ra cái gì gọi cô lại: “Xin hỏi cô là Trì tiểu thư đúng không?”

Vì khẩu trang vẫn còn che non nửa khuôn mặt, trong lúc nhất thời cô nàng không nhận ra được.

Trì Yên gật gật đầu, vừa nhìn qua đã thấy dáng vẻ thả lỏng của cô lễ tân: “Khương tổng có khả năng vẫn đang họp, cô muốn trực tiếp lên tìm anh ấy hầu đợi anh ấy ở phòng nghỉ ạ?”

Cô nàng rất rõ ràng đã biết được quan hệ của Trì Yên và Khương Dịch

Bởi vậy, Trì Yên đột nhiên cảm thấy làm một minh tinh bị người ta nhận ra cũng không tồi, cô cười cười, “Tôi trực tiếp lên là được.”

Văn phòng Khương Dịch ở tầng cao nhất, phòng họp lại ở dưới 1 tầng.

Trì Yên vào thang máy, sau khi yên lặng ấn tầng cao nhất, cửa thang máy đóng lại, lại nhìn di động, pin đã xuống đến 5%.

Nhân lúc di động vẫn chưa sập nguồn, Trì Yên đã gửi cho Khương Dịch một tin: 【 đang bận sao? 】

Mãi đến lúc ra khỏi thang máy, Khương Dịch mới rep lại: 【 không

bạn, sao thế? ❶

Tầng cao nhất còn rộng rãi hơn tầng 1 nhiều, cả một cái hành lang thênh thang, giày cao gót gõ nhẹ lên sàn nhà, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Trì Yên kìm bước thật nhẹ, nhẹ đến mức nghe không thấy, mới gọi điện cho đối phương.

Nhanh chóng đã nhận điện, Trì Yên nhìn lượng pin ít đến đáng thương của mình, “Uy” một tiếng.

“Quay xong rồi?”

Kia đầu cực yên ắng, chắc là không phải đang họp đâu.

Trì Yên hít một hơi, “Ân.”

“Bao giờ về?”

“Anh đoán xem.”

“Anh không đoán.”

Trì Yên dừng lại, cúi đầu nhìn nhìn mũi giày, một tay tháo khẩu trang y tế ném vào thùng rác, “Anh không đoán thì em không về nữa.”

Khương Dịch còn chưa nói, đầu bên kia lại vang lên một tiếng nữ mơ mơ hồ hồ, có thể là do khoảng cách hơi xa, Trì Yên không nghe rõ cụ thể nói chuyện gì.

Chỉ biết giọng nói kia vũ mị quyến rũ, nghe thấy đã khiến cho lòng muốn nhũn cả ra.

Trì Yên sừng sốt một chút, nhẹ nuốt nước miếng, vất vả lắm mới hỏi ra miệng: “Anh đang làm gì?”

“Nghĩ xem bao giờ thì em về.”

“Em không tin,” Trì Yên siết chặt di động, “Vừa rồi em nghe thấy tiếng phụ nữ.”

Khương Dịch cười một chút: “Em nghe lầm rồi.”

“Không thể nào.”

Cô cũng không có điếc.

“Khương Dịch, anh cư nhiên.....”

Trì Yên hít một hơi thật sâu, tự nhủ bản thân không cần kích động, vất vả đè giọng lại: “Anh ở trong văn phòng sao?”

“Ờ.”

Vừa dứt lời, lại giọng nữ kia.

Đầu Trì Yên nổ tung: “VẬY anh giải thích một chút tại sao trong văn phòng của anh lại có tiếng phụ nữ, giải thích tốt sẽ có khen thưởng.”

“Xem video.” Khương Dịch nhẹ giọng, “Vẫn không tin?”

Trì Yên không nói lời nào, di động lại “Đô” một tiếng.

Pin chỉ còn 2%, sắp sập nguồn rồi.

“Trong văn phòng anh không có phụ nữ, có cần anh gửi clip giám sát cho em không?”

Trì Yên: “Không cần, tin.”

“Vậy khen thưởng đâu?”

“Anh.....”

Trì Yên còn chưa nói xong, di động trong tay đã rung lên, màn hình tối sầm — — sập nguồn.

Cô đứng trước cửa văn phòng Khương Dịch, lại nhìn di động không hề phản ứng vài lần, bấy giờ mới nâng tay lên gõ cửa.

Một cái, hai cái..... đến cái thứ tư, Trì Yên nghe được tiếng then cửa chuyển động.

Trì Yên nín thở, khóe miệng cong cong, ngay lúc cửa bị mở ra thì nói một câu: “Surprise!”

Lời vừa rơi xuống, hai người trong và ngoài cửa đều sửng sốt.

Khóe miệng Trì Yên hơi động, máu truyền lên mặt vĩnh viễn vẫn luôn nhanh hơn tốc độ phản ứng của đại não, cả mặt đến tai đều nóng bừng, như thể bị lửa đốt.

Người bên trong liếc nhìn cô một cái, mặt không giữ được vừa muốn cười ra, cửa lập tức “Cùm cụp” một tiếng, nhẹ nhàng đóng lại trước mặt Trì Yên.

Trước khi cửa bị đóng lại, Trì Yên còn nghe thấy giọng nói quen thuộc để nghe kia nói một chữ.

Lăn.

Trì Yên vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã nghe giọng người đàn ông bên trong, cho dù cách một cánh cửa, vẫn mang theo một loại dịu dàng trong trẻo: “Làm lại một lần nữa.”

Còn làm lại một lần nữa..... Anh nghĩ là đang đóng phim sao?

Trì Yên vẫn còn chưa thoát ra khỏi sự xấu hổ khi nhìn thấy Lục Cận Thanh, vốn dĩ chẳng định phối hợp với anh, kết quả tay lại gõ lên cửa trước một bước.

Lần này chỉ cần một tiếng, cửa đã bị mở ra.

Trì Yên chớp mắt, còn chưa nói lời nào đã rơi vào một cái vòng tay dày rộng ấm áp: “Khen thưởng này, anh rất thích.”

Chương 75

Trên người anh đều là hương vị mà Trì Yên quen thuộc, sạch sẽ đến thuần túy.

Trì Yên vẫn không quên người đầu tiên ra mở cửa là Lục Cận Thanh, duỗi tay đẩy đẩy Khương Dịch, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Lục tổng còn ở đây.....”

Giọng tuy nhỏ, nhưng vẫn bị Lục Cận Thanh nghe được.

Lục Cận Thanh đặc biệt phối hợp với cô, “Đúng vậy, em còn ở đây đó anh Tư.”

Khương Dịch không buông tay, “Cậu có thể đi rồi.”

“Em không đi,” Lục Cận Thanh dựa vào bên khung cửa, chờ Trì Yên từ nâng mặt ra khỏi ngực Khương Dịch, không nghiêng không lệch chớp mắt nhìn cô, cà lơ phát phơ nói: “Em vẫn chưa xem xong video đâu.”

Bị Lục Cận Thanh nhìn thế, Trì Yên càng cảm thấy xấu hổ.

Người lãnh đạo trực tiếp lại ở trước mặt nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, hơn nữa tiền đề là người lãnh đạo trực tiếp này vẫn đang là một con cầu độc thân, không xấu hổ là chuyện không thể.

Trì Yên lập tức chui ra khỏi lòng Khương Dịch, “Hai người đang nói chính sự sao?”

Lục Cận Thanh cười tủm tủm, “Không có, em đang xem video.”

Ngừng vài giây, ý cười của cậu ta càng sâu: “Chị dâu, chị có muốn xem với rm không?”

Trì Yên có chút hứng thú, vừa muốn hỏi là video gì, đã bị mấy chữ của Khương Dịch đánh gãy: “Lăn xa một chút đi.”

“Em cũng đâu hỏi anh,” Lục Cận Thanh cũng không sợ anh, trái lại hỏi Trì Yên: “Thật sự không xem sao, vừa rồi không phải chị hỏi vì sao có có tiếng phụ nữ à?”

Trì Yên đánh giá một chút biểu cảm của Lục Cận Thanh.

Người đàn ông này cũng rất đẹp trai, so với Khương Dịch lại còn nhu hòa hơn, trên khóe mắt còn mang theo ý cười như có như không.

Cô và Lục Cận Thanh cũng không tiếp xúc nhiều, nhưng lại nghe không ít tin tức ngoài lề về cậu ta, Trì Yên cẩn thận nhớ lại giọng nữ vừa rồi trong điện thoại, càng cảm thấy hai người này vừa rồi là đang xem loại phim nào đó không nên cho thiếu nhi coi.

Nhiệt độ trên mặt Trì Yên vẫn chưa giảm, lại tăng thêm mấy độ nữa, vì ngại ngừng mà giọng cũng trở nên dè dặt: “Tôi không xem.”

Dù sao Lục Cận Thanh cũng không giống. Khương Dịch.

Ở trước mặt Khương Dịch thỉnh thoảng da mặt Trì Yên còn có thể dày thêm một chút, nhưng gặp phải Lục Cận Thanh, cô giống hệt như tờ giấy trắng đụng phải tay lão làng.

Ở phương diện da mặt, độ dày căn bản không thể nào so sánh được.

“Chị dâu, sao chị lại đỏ mặt thế?”

Trì Yên không nói lời nào, nghĩ thầm người này thật sự không có ý tốt gì cả.

Khương Dịch nghe không nổi nữa, Trì Yên đây rõ ràng là hiểu sai rồi, vành tai lại đeo hai cái khuyên tai khảm trân châu, càng nổi bật vệt đỏ ửng trong sáng.

“Em biết rồi, có phải chị cho rằng.....”

Lục Cận Thanh còn muốn trêu chọc cô, lại thấy ánh mắt chẳng tốt đẹp gì của Khương Dịch, khẽ nhíu mày nuốt lời định nói vào trong, cậu ta lấy điều thuốc cho vào miệng, lại không dám châm, cười nhạt một tiếng: “Em chỉ là xem mấy cái trailer của 《 người dẫn đường 》 thôi mà.”

Trì Yên không tin lắm.

Chắc là Lục Cận Thanh không có khả năng làm một việc thuần khiết thế đâu.

Mãi đến khi vào văn phòng, nhìn đến màn hình laptop còn sáng trên sô pha, Trì Yên thật sự thấy trên màn hình là 《 Người dẫn đường 》

Là Từ Tĩnh trên màn ảnh.

Trì Yên rất ấn tượng với đoạn ngắn này, thế giọng nói kia ắt hẳn là do vai nữ giáo viên mà Từ Tĩnh diễn bất ngờ phát hiện một học sinh người đầy máu ở ngoài hành lang sợ quá thét lên rồi, ngay sau đó là lời hỏi thăm về tình trạng của bạn học kia.

Cô tua lại một đoạn, quả nhiên, trùng với tiếng cô mơ mơ hồ hồ nghe thấy trong điện thoại.

Khương Dịch kí tài liệu ở bàn làm việc bên kia, cũng không ngừng đầu lên một chút, hạ bút kí lên trang giấy đều dứt khoát cực kì.

Trì Yên mới vừa thu mắt lại, đã nghe thấy Lục Cận Thanh hỏi cô: “Chị dâu, chắc chị quen người này đúng không?”

Người Lục Cận Thanh chỉ chính là Từ Tĩnh.

Trì Yên gật gật đầu, quay với nhau lâu thế, không quen mới lạ đó.

“Quan hệ với cô ta thế nào?”

Trì Yên không quay đầu, liếc mắt thoáng nhìn thấy Khương Dịch nâng mắt.

Cô ăn ngay nói thật: “Chẳng ra gì.”

Không biết là vì MIA là đối thủ một mất một còn với Khương Vận, hay là do Trì Yên là kiểu người hút đen, chuyện Từ Tĩnh đối địch với cô đã chẳng phải là ngày một ngày hai nữa rồi.

Lục Cận Thanh cong môi, nói trắng ra: “Quay phim huyền nghi mà kê thế nào mà so với rên rỉ trên giường.....”

Khương Dịch nhíu mày: “Lục Cận Thanh.”

Lục Cận Thanh tự giác lược bỏ hai chữ sau, nghiêng đầu hỏi Trì Yên: “Đã xem tin tức chưa?”

Nếu Lục Cận Thanh đã hỏi thế, vậy khẳng định là tin có liên quan đến

cô và Từ Tĩnh rồi.

“Di động hết pin rồi”

Trì Yên lấy luôn di động của Khương Dịch, thuận thục nhập mật khẩu mở ra.

Vì cúi đầu, nên căn bản không thấy được hai người kia không giống nhau chút nào nhưng về mặt lại không khác là bao, cực kì đặc sắc.

Trì Yên chọn xem tin hot gần đây, bất ngờ thay, tin tức không phải về cô và Từ Tĩnh, mà là về Tống Vũ và Từ Tĩnh.

Dựa theo đạo lý mà nói, hai người này chắc là cũng chả có bao nhiêu liên quan đâu, không có lí do gì mà Từ Tĩnh lại đấu với Tống Vũ cả.

Chỉ là sau đó nhớ lại rồi thì Trì Yên lại lập tức hiểu ra.

Khoảng thời gian trước lúc mà đại ngôn Mỹ Nhân vốn đã trao cho Từ Tĩnh, lại tạm thời đổi thành một người vẫn tính là một nửa người mới_ Tống Vũ. Đối với Từ Tĩnh mà nói, đây không khác vệt tới tay rồi lại bay sang nơi người khác, làm ấm lên đúng là cách phù hợp với tác phong của cô ta

Từ Tĩnh cũng chả thèm chỉ cây dâu mắng cây hòe gì cả, trực tiếp gọi thẳng tên Tống Vũ ra, nói một đồng chuyện từ văn nghệ đến canh gà linh tinh* để lên án.

(*dịch theo từ gốc, theo tui hiểu, đại ý là nói linh tinh lời hết mấy chuyện vớ vẩn ra lấy cớ chửi người ta)

Hầu như ngày nào Tống Vũ cũng liên lạc với Trì Yên, mãi đến hôm

qua vẫn không có chuyện gì, vậy chứng tỏ cái chuyện nóng đến mức thiêu người này là chuyện hôm nay mới có.

Clip đại ngôn đã ra, vì Tống Vũ quả thật hết sức cố gắng, hơn nữa cũng khá phù hợp với nhãn hiệu, nên không ít người tỏ vẻ nghi ngờ với những lời Từ Tĩnh nói

Tên quá dài: 【 cô làm sao chứng minh được đại ngôn này vốn là của cô? 】

Bán nhân sâm: 【 Đúng đó, tui còn nói đại ngôn AG của chị gái nhỏ Trì Yên vớ mĩ là của tui đó! 】

Cũng không biết là do Từ Tĩnh không thấy hay là tạm thời không nghĩ ra cách đáp lại, sau khi ném ra một quả bom lại bắt đầu trốn, cũng chẳng rep bất kì bình luận nào.

Lục Cận Thanh khép laptop tùy tiện đặt sang một bên, “Cũng không biết gần đây MIA làm sao nữa, mấy nghệ sĩ trong tay đều có vấn đề.”

Cậu ta lật giờ quyển tạp chí, không chút để ý bỏ thêm một câu: “Dứt khoát giống Thẩm Ninh ra nước ngoài phát triển là được rồi.”

Trì Yên nhìn cậu ta một cái. Tầm mắt càng xuống thấp, lại thấy được trên trang tạp chí có đưa tin về Thẩm Ninh, đại khái là vì thời gian trước bị gièm pha quá nhiều, dù trước kia danh khí có lớn thì hiện tại cũng chỉ chiếm được một góc nhỏ trên trang báo.

Lục Cận Thanh ngẩng đầu, “Chị nói có đúng không chị dâu?”

Trì Yên không kịp thu tầm mắt, đúng lúc chạm vào mắt cậu ta, Lục Cận Thanh đè thấp giọng xuống một chút, đột nhiên chuyển đề tài: “Chị dâu, mật khải album của anh Tư em là bao nhiêu thế a?”

Trì Yên mặt không đổi sắc: “Tôi không biết a.”

Nói cho cậu ta, cậu ta lại hỏi mặt mã có ý gì thì làm sao bây giờ?

Trì Yên cũng không ngốc, biết làm thế nào để ngăn chặn tổn thất đúng lúc.

Cô kéo đề tài về chuyện cũ, “Lục tổng, công ty dùng quan hệ xã hội rồi sao?”

Xem kiểu ồn ào huyên náo này thì chắc là vẫn chưa đâu.

“Cô ta còn chưa làm vỡ lở ra xong, giờ mà dùng quan hệ xã hội thì sớm quá.”

Mí mắt Trì Yên mới vừa nháy một cái, lại nghe Lục Cận Thanh tiếp tục nói, “Tin hot tiếp theo tuyệt đối là chị.”

Không đợi Trì Yên hỏi nữa, Lục Cận Thanh đã đứng dậy, trước khi cầm áo khoác ra cửa còn nhỏ giọng nhắc nhở cô một câu: “Chị dâu, cố gắng hỏi ra được hết đống mật khẩu của anh Tư em nhé.”

Trì Yên: “.....”

Cửa văn phòng bị mở ra, nhanh chóng lại bị đóng lại.

Lục Cận Thanh vừa đi, văn phòng lập tức càng thêm yên lặng.

Màn đêm lặng lẽ phủ xuống, Khương Dịch vẫn chưa xử lý xong công việc

Trì Yên ngủ gà ngủ gật trên sô pha, mơ mơ màng màng cũng không

biết là ngủ quên lúc nào, dù sao thì chờ lúc hơi tỉnh táo lại thì đã nằm trên giường rồi.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có đèn đường cùng với ánh đèn nê ông ở tòa nhà kế bên chiếu vào, đủ mọi màu sắc, miễn cưỡng có thể soi rõ cảnh trong phòng.

Phòng không tính là quá lớn, chỉ có hai màu đen trắng, gọn gàng sáng sủa.

Chắc là phòng nghỉ trong văn phòng của Khương Dịch

Trên người Trì Yên có đắp chăn, áo khoác đã bị cởi ra đặt bên, cô kéo chăn lên, duỗi tay sờ tìm di động, sờ tất cả các túi cũng không thấy

Vừa mệt vừa đói.

Trong phòng mở điều hòa, Trì Yên không mặc thêm áo khoác, vốn muốn đi chân đất ra ngoài, nhưng lại sợ Khương Dịch nói cô, chỉ có thể không tình nguyện đi đôi giày cao gót vào

Vừa đi bước đầu tiên, yên tĩnh trong phòng đã lập tức bị tiếng giày cao gót cắt ngang.

Trong văn phòng có bật đèn, nhưng lại không thấy bóng dáng Khương Dịch đâu.

Trì Yên thấy trên bàn làm việc còn có di động của mình đang cắm ở ổ dữ liệu sạc pin*, đèn báo chọt lóe, đi qua lại thấy, di động đã mở, có một cái tin nhắn hiện lên.

(Không biết miêu tả ngắn gọn: chính là kiểu sạc điện thoại qua laptop

đó)

Có Bạch Lộ và Tống Vũ, có Khương Vận và Khương Du Sở.

Bốn người này dường như đã chia làm hai phái, người trước hỏi cô có phải chịu kích thích gì không, sao thời gian dài như thế mà không rep tin nhắn; còn người sau, đặc biệt không thuần khiết hỏi cô bây giờ có phải đã mệt đến mức không gõ nổi chữ không.

Trì Yên trước khi rep tin nhắn, lại đi xem tin tức trước.

Quả nhiên Lục Cận Thanh nói đúng, cô mới ngủ một giấc, Từ Tĩnh đã cho cô một cái tin hot rồi.

Xen lẫn trong cái giới này, ai không mang theo mấy cái bút ghi âm bên người thì dường như sẽ không thể nào nói lại được, đoạn ghi âm Từ Tĩnh công bố chính là cuộc nói chuyện giữ cô ta và giám đốc Mỹ Nhân.

Trì Yên có ấn tượng với giọng nam — — là gã đàn ông trắng trợn táo bạo muốn chơi quy tắc ngầm với cô, hình như là họ Vương thì phải.

Người này chắc là bị chốc đến say, Từ Tĩnh hỏi cái gì là ông ta đáp cái nấy, qua vài phút, đã kể hết chuyện Trì Yên làm ông ta phải thay đổi người.

Vấn đề là đoạn ghi âm này có vẻ đã bị cắt nối biên tập qua, nên có đều đầy đủ hết, không nên có thì một câu cũng không hề loạn.

Trì Yên thở hắt ra, xuống xem bình luận phía dưới.

Tuy có không ít người vẫn giữ thái độ trung lập như cũ, nhưng lúc này hướng phát triển của dư rõ ràng đã hiển hiện ra, càng ngày càng

nhều người nói cô dựa vào hậu đài đoạt tài nguyên của người

Bởi vậy, chỗ tốt duy nhất là, đã hoàn toàn tẩy sạch hiềm nghi vì ngủ với nhà đầu tư mà lấy được đại ngôn của Tống Vũ

Trì Yên cảm thấy vui vẻ tầm một giây, nhưng sau khi một giây qua đi, khóe môi cô lại nhanh chóng sụp xuống.

Cô xin lỗi Tống Vũ: 【 thật xin lỗi a Tiểu Vũ, lúc ấy chị không suy xét gì cả. 】

Tống Vũ rep rất nhanh: 【 cuối cùng chị cũng lên tiếng! Xin lỗi cái gì a, choáng váng có phải không? Cô bé, mỗi ngày chị đều nhớ đến em, yêu em, yêu đến không thể kiềm chế được, làm người đàn ông của chị, em cực kì vui vẻ! 】

Trì Yên thờ dài, sau đó lại thờ dài.

Lúc than đến lần thứ ba, Trì Yên nghe được tiếng mở cửa.

Cô nâng mắt, vừa lúc nhìn thấy Khương Dịch cầm một túi đồ vào.

Cách thật xa, cô đã ngửi thấy mùi cơm, bụng Trì Yên nhanh chóng không biết kiềm chế kêu lên một tiếng.

Khương Dịch đặt túi lên trên bàn, nhìn lướt qua màn hình di động của Trì Yên, mới vừa thấy tin nhắn phía trên, đã nghe Trì Yên mở miệng gọi anh: “Ông xã?”

“Àn,” Khương Dịch nghiêng mắt nhìn cô, khóe môi nhẹ cong, nhẹ giọng hỏi cô: “Ai?”

“Cái gì?”

Hai tay Khương Dịch chống lên bàn làm việc, mắt híp lại, cúi người tiến sát vào cô: “Ai là người đàn ông của em?”

Chương 76

Người đàn ông này đúng là trẻ con muốn chết mà.

Trì Yên muốn cười, khoe môi câu lên một chút, rất tự giác tiến lại gần, hôn một cái thật vang lên mặt anh: "Là anh."

Lúc Khương Dịch muốn nghiêng mặt hôn cô, Trì Yên đã đặt móng ngồi xuống, "Em đói rồi, thể lực không đủ"

"Ngoan, hôn một cái không cần thể lực."

"Em không tin anh chỉ hôn có một cái."

Ánh mắt đều đã thay đổi thế kia mà vẫn còn muốn lừa cô.

Trì Yên kéo kéo cái ghế xoay, ôm cháo thối lui đến một phạm vi an toàn, sau đó mới mở nắp hộp giữ nhiệt.

Hương cháo tỏa ra bốn phía, không ngừng làm cho cái mũi của Trì Yên thấy bồi hồi.

Cô mới vừa lấy cái thìa ăn miếng, lại nghe Khương Dịch hỏi, giọng điệu không tốt lắm: "Em phòng sói đấy à?"

Còn không phải sao.

Trì Yên không nói thẳng, lại dịch cái ghế ra phía sau.

Khoảng cách giữa hai người càng xa hơn.

Khương Dịch nhìn chăm chăm cô mấy giây, “Anh vẫn chưa ăn tối.”

Trì Yên “Nga” một tiếng, duỗi tay chỉ một cái túi khác trên bàn, “Kia không phải còn có một phần nữa sao?”

Người đàn ông hí híp mắt: “Em dứt cho anh.”

Trì Yên thiếu chút nữa bị sặc cháo, sau khi ho vài tiếng vội vàng rút khăn giấy lau miệng.

“Tay anh không phải dài thế sao.....”

Trì Yên nói còn chưa dứt lời, đột nhiên lại nhớ đến, hình như có một lần bản thân cũng hỏi Khương Dịch vấn đề tương tự

Cô còn nhớ rõ lúc ấy không đến vài phút, người này đã chứng minh cho cô thấy tay anh rốt cục có dài hay không

Mà hiện tại, cách một cái bàn làm việc, Trì Yên thấy anh đang cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó lại cởi áo vest ra.

Lại sau đó, là cà vạt.

Trì Yên nuốt một ngụm nước miếng, trơ mắt nhìn khoe môi anh khế động, “Có dài không?”

Ưu điểm lớn nhất của Trì Yên chính là có luôn dự kiến trước.

Biết đường sống của mình không dài, cũng không dám thông thả ung dung bình phẩm thưởng thức cái gì, vội vàng húp một nửa chỗ cháo còn lại, giơ tay làm động tác tạm dừng: "Cho em 10 phút nữa."

“Ba phút.”

“5 phút đi.....” Trì Yên cưỡi xe nhẹ đi đường quen nặn ra hai giọt nước mắt, muốn rơi cũng không xong, treo bên khóe mắt, ánh mắt long lanh: “Khương Dịch ca ca, em vẫn chưa ăn xong.”

Khương Dịch: “.....”

Cô nhóc này đúng là biết cách giữ anh trong lòng bàn tay, chỉ một hai câu đã đập nát hết cả bình tĩnh của anh rồi.

Khương Dịch thờ hất ra, kiềm chế xao động trong cơ thể, giống như nghiêng rỗng nghiêng lợi cắn ra mấy chữ: "Đã qua một phút rồi."

Trì Yên cuối cùng vẫn dùng mất hơn 5 phút, tính cụ thể là 2 lần cái 5 phút.

Thời gian tuy là do Khương Dịch định ra, nhưng cũng sợ cô ăn quá nhanh không tiêu hóa được, nên cũng chỉ ở bên cạnh nhìn cô tiếp tục nhai kỹ nuốt chậm ăn một chén cháo với bốn cái bánh bao nhỏ.

Ăn no hết sáu phần, Trì Yên không dám ăn tiếp nữa.

Nếu không mấy ngày nữa đi thử vai, vai nữ chính vốn là thân thể gầy gò ốm yếu, một trận gió thổi qua hận không thể thổi đi luôn, Trì Yên không dám đắp thêm thịt lên người vào lúc này.

Lúc buông đũa xuống, Trì Yên nghe thấy Khương Dịch hỏi: “Sao ăn ít thế?”

Anh nửa ngời trên bàn làm việc, chỉ cách Trì Yên có mấy centimet, hơi giơ tay, đã nâng nhẹ cầm cô lên.

Trì Yên bĩu môi, “Qua 5 phút rồi.”

Khương Dịch cũng không vạch trần cô, “Cho em thêm năm phút, ăn nhiều một chút.”

“Không thể ăn quá nhiều, em phải giữ dáng.”

Lời vừa dứt, Trì Yên đã thấy anh cúi đầu, lướt mắt đánh giá cả người cô từ trên xuống dưới, qua hơn mười giây mới đến ra kết luận: “Gầy.”

Trì Yên có dự cảm anh sẽ không nói ra lời hay ho gì.

Quả nhiên, Khương Dịch nhíu mày: “Ngực cũng nhỏ.”

“Lăn!”

Trì Yên nâng chân đá anh, “Chị Khương Vận và nhiếp ảnh gia đều nói tỉ lệ cơ thể em là tỉ lệ vàng đó.”

“Để anh nghiệm chứng một chút.”

Không đứng đắn.

Trì Yên lại giơ chân đá anh, lại bị anh nhanh hơn một bước bẻ từ trên ghế dậy đặt ngồi lên bàn làm việc.

Chắc Khương Dịch đã ấn điều khiển từ xa, Trì Yên thấy phía đối diện cô, cửa chớp đã chậm rãi hạ xuống.

Ánh đèn nê ông bên ngoài đều bị chặn lại, trong văn phòng chỉ còn lại ánh đèn ấm áp.

Áo lông của Trì Yên bị đẩy lên một chút, ngón tay anh rõ ràng lạnh lẽo, thế mà lúc hướng eo cô đi lên, lại giống như đang châm lửa, nóng bỏng.

Di động bên cạnh hơi rung một chút, Trì Yên vừa mới chuyển đầu qua, người đàn ông đã siết chặt eo cô kéo lại, “Chuyên tâm một chút.”

Áo lông đã bị kéo đến tận ngực, quần lót cũng đã bị kéo xuống. Cả người Trì Yên khô nóng, căn bản không có cách nào phân tâm nữa cả, chỉ là trước khi anh bắt đầu thì lấy ra một cái áo mưa trong túi xách.

“Em chỉ mang theo một cái thôi, anh xem làm.”

Ý của Trì Yên là nhắc nhở anh tiết chế chút, tuy lời này nói ra nghe có vẻ cũng khá uyển chuyển, nhưng dựa vào IQ của Khương Dịch chắc vẫn có thể nghe hiểu được.

Ai ngờ người nọ gật gật đầu, “Hôm nay Cận Thanh tặng anh một hộp.”

Trì Yên: “.....”

..... Lục Cận Thanh!

Trì Yên cũng không biết ngủ thiếp đi lúc nào

Mơ mơ màng màng cảm giác được có dòng nước ấm áp chảy qua người, tẩy rửa sạch sẽ, cô lười mở mắt ra, chỉ hừ vài tiếng laik cọt cọt trong lòng anh.

Hình như Khương Dịch có nói câu gì đó, nhưng Trì Yên không nghe

rõ.

Cả giọng nói và tất cả các giác quan đều trở nên mơ hồ, cô chỉ cảm thấy giọng nói này thật dễ nghe, đến cả khi tức giận cũng rất dễ nghe.

Rốt cục do buổi chiều ngủ quá nhiều, đến tối Trì Yên cũng không ngủ lâu được, lúc tỉnh dậy thì mới hơn 11h.

Khương Dịch vẫn ngủ sâu, khuôn mặt đều giãn ra, vẻ lạnh lùng đã biến mất hơn nửa, Trì Yên kéo tay anh đang ôm trên eo mình ra, nhẹ nhàng rời giường.

Không thể đi giày cao gót được vì sợ sẽ đánh thức Khương Dịch mất

Vì thế Trì Yên dứt khoát đi giày da của Khương Dịch, chậm chậm dịch dần ra cửa.

Văn phòng bên ngoài không bật đèn, nhưng cửa chớp kéo lên, nên vẫn có ánh sáng.

Trì Yên đi đến bên cạnh bàn lấy di động, xem hết đồng tin nhắn mới nhất.

Cơ bản đều là do Khương Vận gửi đến, đa số là nói về chuyện chính sự.

Như là Từ Tĩnh Weibo tạm thời do công ty quản lý, chắc sẽ không lại làm ra chuyện xấu gì nữa đây; lại ví như, đã có không ít phóng viên, bu lại như ông chạy đến vây chặn cửa khách sạn Vương tổng ở.

【 An tâm ngủ một giấc, ngày mai lên là chẳng còn chuyện gì nữa rồi. 】

Hình như Khương Vận không hề coi chuyện này là chuyện to tát gì.

Trì Yên đã hết buồn ngủ, rep tin nhắn hồ chị ngủ chưa.

Rất nhanh, Khương Vận đã rep lại: 【 Tiểu Trì, thời gian em rep tin nhắn rất mơ hồ a. 】

Trì Yên nhìn đồng hồ.

Cũng không phải mơ hồ lắm..... Cách hơn ba giờ, lại còn rep tin nhắn của chị lúc nửa đêm

Trì Yên: 【 vừa nãy ngủ rồi ạ. 】

【 không cần giải thích, chị có thể hiểu mà. 】

Trì Yên thật sự không giải thích nữa, hỏi chuyện chính trước: 【 vì sao đều đi chặn Vương tổng? 】

【 Từ Tĩnh chuốc say Vương tổng, bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì chắc em cũng biết chứ? 】

Trì Yên đương nhiên biết.

Bước tiếp theo, đương nhiên là chùm chặn lên đầu đầu địa chỉ rồi.

Khương Vận: 【 đúng rồi, ngày mai dì Phùng về Pháp. 】

Trì Yên không trả lời.

【 chỉ là nói một tiếng cho em biết thôi, bà ấy nói gọi điện cho em thì em không nghe. 】

Bây giờ số di động của Phùng Tân Lam vẫn còn lảng lảng nằm blacklist của cô kia, Trì Yên cũng không có ý định xóa nó ra khỏi đó.

Đơn giản đáp lại vài câu, cuối cùng Trì Yên và Khương Vận kết thúc cuộc nói chuyện vào lúc nửa đêm.

Tài tình thay vào lúc 2h sáng Trì Yên lại ngủ thêm một giấc, chất lượng giấc ngủ vẫn khá tốt, nếu không tính đến việc sáng sớm bị lăn từ trên giường xuống

Mông đều ê ẩm cả, Trì Yên còn chưa tỉnh táo hẳn, giơ tay xoa mắt vài cái mới lên tiếng: “Khương Dịch, anh ôm em lên.”

Không ai đáp lại.

Trì Yên trợn mắt nhìn qua, trong phòng ngoài cô, căn bản chẳng có bóng dáng Khương Dịch.

Ánh nắng thuần khiết từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, trên sàn nhà giống như mặt hồ bốc lên từng hơi khí nóng lơ lửng, tất cả đều nhắc nhở cô đã không còn sớm nữa rồi.

Trì Yên dè dè ấn đường, rửa mặt rồi mặc quần áo xong, mở cửa ra, lại vẫn không thấy Khương Dịch ở bên ngoài.

Di động ở đó, máy tính vẫn mở, chắc là đi họp.

Trì Yên cầm di động của mình lên xem, hơn 10h sáng.

Không ngoài dự tính của Khương Vận, Weibo quả nhiên đầy tin tức mới

Vài bloggers, vài tờ báo giải trí đều đã đang tin, nhanh chóng phát tán_____

Cả một đồng loạt đều là tin Từ Tĩnh và đại cổ đông Vương tổng của Mỹ Nhân qua đêm ở khách sạn, sáng sớm đã bị paparazzi bắt ở cửa phòng.

Đại đa số dân mạng đều là gió chiều nào theo chiều ấy, lúc tin mới tuồn ra thì ngả về một phía, không đến mấy ngày lại có một tin hot khác là lại ngả ra một bên khác.

Đầu tường thảo, lưỡng biên đảo*.

(*Ngọn cỏ đầu tường, ngả về hai bên = gió chiều nào theo chiều ấy.)

Hướng phát triển của dư luận hôm nay đã hoàn toàn khác hôm qua rồi. Hôm qua còn một đồng người thay Từ Tĩnh bên vực kẻ yếu, tới hôm nay tất cả đều đã ngậm miệng, yên tĩnh như là mất trí nhớ vậy.

Trì Yên có liên quan, mỗi phút tin nhắn gừit cho cô cũng đếm cả trăm cái, có cổ vũ cô tin tưởng cô, có mắng mắng cô công kích cô..... Cái gì cần có đều có cả

Cách internet, mỗi người dường như đều không cần phải chịu bất kì trách nhiệm gì về lời nói của mình cả.

Trì Yên thấy một tin nhắn công kích nhân phẩm của cô ở ngay trên đầu, mới tùy tiện vào Weibo cô ta xem thử trang chủ.

Cũng xem như là một nhân vật nổi tiếng, tên là Chuyên Môn Diss Á, fan cũng gần 5 vạn.

Bài đứng đầu là một bài mới phát rạng sáng nay, số lượng share

cũng sắp phá vạn rồi, là nói về cô và Khương Dịch.

Đại khái ý nói, cô dùng thủ đoạn gì mà lừa được Khương Dịch lên giường, sau đó giả vờ có thai gả vào nhà giàu. Không được mấy ngày rồi sớm muộn cũng bị Khương gia đuổi ra khỏi nhà thôi.

Mấu chốt là loại lời nói này, lại còn có không ít người chạy ra phụ họa.

Trì Yên click mở bình luận nhìn thoáng qua, vốn nghĩ sẽ tức giận đáp trả, kết quả nghĩ đi nghĩ lại lại thu tay về, mắt không thấy thì tâm không phiền, thoát ra, lướt xem những người mình đã follow.

Kết quả mới vào đã thấy hai bài khiến cô sợ hãi không ít.

Đều là do Khương Dịch phát.

Cái đăng sớm hơn là share bài của antifan vừa rồi cô mới xem, chỉ viết một câu: **【điều 246 luật hình sự.】**

Trì Yên không học luật, còn phải đặc biệt lên mạng tra một chút: Là hình phạt về tội phỉ báng bịa đặt.

Mà cái mới nhất lại là do anh tự phát — —

【 cho đến bây giờ, đều là do tôi muốn lừa cô ấy lên giường;

Là tôi cầu hôn;

Còn việc sinh con, cô ấy muốn lúc nào thì có lúc đó.

Cuối cùng, mỗi ngày đều muốn để cô ấy dùng cái hậu đài này.】

Chương 77

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.

Weibo mới phát không lâu, đã nhanh chóng lan truyền rồi.

Trì Yên còn đang tự hỏi có nên share về hay không, thì đã nhận được tin nhắn của Khương Vận_____

【 công ty đã dùng quan hệ xã hội, trước em đừng đáp lại. 】

Tuy rằng lời này và Khương Dịch chả liên quan xu nào, nhưng Trì Yên vẫn thu tay về.

Bỏ điện thoại lên bàn, Trì Yên mới chú ý đến bên cạnh đã để sẵn bữa sáng, vì dùng hộp giữ nhiệt, lên lúc mở ra vẫn còn có hơi ấm, lát sau mặt cô đã phủ một tầng hơi nước.

Trì Yên ăn cơm sáng muộn, tới trưa ăn không vào nổi nữa.

Lúc Khương Dịch về đã gần 12 giờ, Trì Yên vừa chơi xong 5 ván games, 4 thua 1 thắng.

Cô tựa lưng vào ghế, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, ấm áp, đáng vẻ Trì Yên lại uể oải, “Đi đâu thế?”

“Hộp,” Khương Dịch cúi người kéo cô lên, “Đi ăn cơm nào.”

Trì Yên chỉ chỉ đồng xương thừa đầy trên bàn: “Em mới vừa ăn rồi.”

Dừng một chút, cô lại hỏi: “Đi họp mà sao lại có thời gian phát Weibo?”

“Giữa giờ nghỉ ngơi vài phút.”

Trì Yên không nói nữa, thân người hơi nghiêng về phía trước, nửa đảo nửa dựa ý lại trên người anh, “Chị Khương Vận nói, người kia..... Hôm nay về Pháp.”

Mặc kệ có nói ra hay không, Phùng Tân Lam vẫn luôn là tảng đá đè nặng trong lòng cô.

Tuy rằng trải qua thời gian dài, khối đá kia đã trở nên nhẹ hơn nhiều.

Khương Dịch sờ sờ tóc cô, “Muốn đi gặp bà ấy một lần cuối cùng không?”

“Không muốn.”

Trì Yên đáp rất dứt khoát.

Trong lòng không thoải mái là thật sự, nhưng không muốn thấy bà ấy cũng là thật sự.

Hai điều này cũng không xung đột với nhau.

Trì Yên nhanh chóng đổi đề tài, duỗi tay chạm chạm ít râu lún phún trên cằm anh, "Trưa anh muốn ăn gì, em đi ăn với anh."

“Muốn ăn em.”

“Em rất quý đấy, Khương tổng.”

Trì Yên nâng mặt nhìn anh, đột nhiên nhớ đến bài Weibo anh đăng, rõ ràng ngôn ngữ cũng chưa tổ sắp xếp tốt, đã bật thốt lên hỏi: “Khương Dịch, anh thích trẻ con không?”

“Không thích.”

Trì Yên nhú mày, “Nhưng em thích.”

“Vậy anh cũng thích.”

Bệnh thần kinh!

Trì Yên dấm một cái vào chân anh, giọng có chút buồn, nhưng lại mang theo ý cười rõ ràng: “Chờ em quay xong bộ này, chúng ta sinh một tiểu Khương Dịch được không a..... Khương Dịch ca ca?”

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô, bốn mắt giao nhau, ánh mắt anh dịu dàng thanh khiết.

Trì Yên đợi hơn nửa phút, tim cũng đập nhanh hơn, mới nghe được anh đáp lại một chữ.

“Được”

.

Buổi trưa Trì Yên thật sự không ăn được gì.

Chiều Khương Dịch còn phải làm việc, Trì Yên cũng không muốn quấy rầy anh nên hẹn bạn đi dạo phố.

Bạn của Trì Yên đều không có gì giấu nhau, nên ít lại càng ít, trừ Bạch Lộ đã chạy ra nước ngoài thì chỉ còn chừa lại Tống Vũ.

Bạn cốt ở chất chứ không ở lượng, Yên cảm thấy như vậy khá tốt.

Từ trước đến nay cô tương đối dễ thỏa mãn.

Hơn 3h chiều, Trì Yên ngồi ở một quán cà phê ở tầng một trung tâm thương mại đợi Tống Vũ.

Tống Vũ vừa quay thông cáo xong, mới ngồi xuống, đã uống hết hơn nửa ly nước, thấy Trì Yên ngồi đó một phút mà nhìn di động đến hai lần, không nhịn được hỏi: “Chị là muốn đi dạo phố với điện thoại hay là với em?”

Trì Yên đầu cũng không nâng: “Nếu di động có chân, chị càng tự nguyện đi dạo với nó.”

Cô vẫn còn nhớ rõ lần trước Tống Vũ đi dạo phố, còn xách về túi lớn túi nhỏ, tuyệt đối không dưới mười cái.

Trì Yên đi dạo phố thật sự chỉ là “Dạo”, nhưng Tống Vũ không giống thế, không mở ra một trận càn quét lớn thì tuyệt đối không bỏ qua.

Tống Vũ cảm tức nhìn cô, đôi mắt cong cong ý cười hơi mềm xuống, “Sao cứ nhìn di động thế?”

Trì Yên: “3h40.”

Tống Vũ gật gật đầu.

Trì Yên không nói lời nào, khóa điện thoại lại, quay đầu nhìn về phía bầu trời bên ngoài cửa sổ: “Em xem, có máy bay.”

Cô đã tra chuyến bay từ thành phố Lâm An đến Paris rồi, chỉ có một

chuyển lúc hơn 3h.

Tống Vũ nhìn theo cô, quả nhiên, trên bầu trời xanh thẳm, có một điểm xám trắng đang thong thả di chuyển, kéo dài ra một vệt khói trắng.

Lại nghiêng đầu qua, cô nàng nhìn Trì Yên giơ tay nâng cằm, nhẹ giọng nói một câu: “Thật tốt.”

Cứ như vậy rõ ràng, về sau chẳng còn chút liên quan nào

Thật rất tốt.

Hai người ngồi trong quán cà phê một lát, 4h mới đi lên lầu.

Trì Yên vốn gọi Tống Vũ đi dạo phố với cô, kết quả chưa đến đến nửa giờ, hai người lại đảo vai cho nhau.

Trì Yên lại biến thành tùy tùng nhỏ đi theo sau Tống Vũ, phụ trách xách chiến lợi phẩm của cô nàng.

Tống Vũ nắm bắt tin tức hơn cô nhiều, Trì Yên câu có câu không hỏi cô chuyện mấy ngày nay.

“11 tháng 11 có một buổi lễ trao giải, chắc chị biết chứ? Trước kia đều cố định vào ngày 12 tháng 12, em đoán người tổ chức thất tình rồi, nên mới trút giận lên cái lễ trao giải này, đây là năm đầu tiên sửa thời gian đó.”

Cái Tống Vũ nói chính là giải Hoàng Ngọc Lan, được coi là một giải thưởng khá lớn trong nước.

Vừa thấy vẻ mặt của Trì Yên, Tống Vũ biết ngay cô chả biết gì về

chuyện này cả, cô nàng ngạc nhiên đến mức quên lấy cả quần áo, duỗi tay chọc chọc trán Trì Yên, “Trì tiểu thư của em, chị không thể chỉ lo đêm đêm làm gì với Khương giáo sư được, quan tâm một chút đến sự nghiệp của chị đi có được không?”

Trì Yên cực kì vô tâm đáp lại: “Chị rất quan tâm.”

Quan tâm cái rắm.

Tống Vũ quay đầu tính tiền, “Thời gian kéo phiếu đã bắt đầu hai ngày rồi, cũng không thấy chị kéo phiếu gì trên Weibo cả.”

“Chị không cần kéo phiếu.”

Tống Vũ: “.....”

Cô nàng thế nhưng lại không cách nào phản bác được— —quả thật số phiếu của Trì Yên đã rất cao rồi.

Tống Vũ hỏi ngược lại: “Chị biết chị được đề cử ở giải nào không?”

Trì Yên cầm di động bắt đầu xem thử.

Bỏ qua giải của nam diễn viên, bỏ qua giải liên quan đến nữ chính, sau đó đến giải nữ phụ xuất sắc nhất và giải kỹ thuật diễn tốt nhất, Trì Yên thấy mình nằm trong giải kỹ thuật diễn tốt nhất.

Số phiếu lại còn rất cao nữa chứ.

Trì Yên vẫn chưa kịp kích động, Tống Vũ quay đầu đã cho cô một lời cảnh tỉnh: “Nhưng mà không phải dựa theo số phiếu mà xác định kết quả đâu.”

Trì Yên: “.....”

Nhưng ngẫm lại cũng đúng.

Trì Yên kéo xuống phía dưới, thấy đoạn sau có không ít diễn viên có kĩ thuật diễn lão làng, số phiếu lại ít ỏi chả được bao nhiêu.

Trong cái giới này chính là như vậy, ai nhân khí cao thì số phiếu người đó nhiều, bao nhiêu năm chỉ là thứ bỏ đi, khi thời kì mới mẻ qua đi thì nhân khí đều xuống thấp.

Người này ngã xuống, sẽ có người khác lên thay.

Giới giải trí chưa bao giờ thiếu minh tinh dựa giá trị nhan sắc mà giành chiến thắng.

Trì Yên tắt điện thoại đi, khó hiểu được thờ nhẹ ra.

“Yên Yên, chị cảm thấy xác suất chị lấy được giải thưởng lần này là bao nhiêu?”

Trì Yên quay đầu nhìn cô nàng, không hề hàm hồ: “Không.”

“.....”

Tống Vũ hận luyện sắt không thành thép, muốn nói tục ra mấy câu lại nghẹn ở cổ họng không thốt ra được, giống như bị táo bón nói một câu: “Chị đúng là con cá muối không có ước mơ gì cả!”

Trì Yên cười cười không nói lời nào.

Từ trước đến nay cô luôn nhận thức được chính mình, ở trong đám tiểu hoa, kĩ thuật diễn của cô còn coi là hơn người chút, nhưng ném

vào giữa đồng diễn viên gạo cội kia, thì cái vai tiểu nha hoàn chuyên bung trà rót nước cũng chưa đến phiên cô.

Đặc biệt là khi mà 《 Người dẫn đường 》 vẫn chưa phát sóng, chỉ dựa vào một phim thần tượng tình yêu, mà có thể lấy được giải thưởng này..... Trì Yên chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung.

Quả thực nằm mơ.

.

Thời gian Trì Yên có thể vui vẻ ở trong nước bắt đầu đến ngược. ở

Mỗi một ngày qua đi, Trì Yên lại phải đánh một vết xóa lên lịch ngày.

Bất giác cả một tờ lịch tháng 10 kia chỉ còn sót lại một ngày chưa bị xóa.

Ngày mai chính là 31 tháng 10.

Khương Vận đã đặt vé vào rạng sáng và tối ngày 31, vốn định đi chuyến tối, kết quả trùng hợp chuyến tối từ hôm nay lại ngừng bay.

Nói cách khác tối nay là phải đến sân bay rồi, căn bản không còn lựa chọn khác.

Trì Yên ở nhà than nửa ngày, hiếm khi tùy hứng, lúc 3h chiều lại gọi điện cho Khương Dịch.

Cô rất ít gọi điện cho Khương Dịch trong thời gian làm việc, nhiều nhất là gửi tin nhắn thôi, xác định anh không có việc gì mới gọi điện thoại.

Nên lần này lúc di động Khương Dịch vang lên, toàn bộ phòng họp đều lập tức rơi vào một bầu không khí quỷ dị.

Không ai nói nữa, chỉ có tiếng chuông di động vẫn cứ vang.

Thư kí bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Khương tổng, điện thoại.....”

Khương Dịch đương nhiên biết có điện thoại.

Anh đè đè ấn đường, “Tan họp, chiều nghỉ nửa ngày.”

Có người định hỏi: “Vậy tiền thưởng.....”

“Vẫn phát như cũ.”

Nói xong cầm di động đứng dậy, tiếng chuông di động vẫn cứ vui sướng vang mãi tới lúc ra cửa.

Vừa mở cửa, anh đã ấn nghe, giọng không còn lạnh nhạt như lúc họp mà mang theo vẻ dịu dàng thường thấy: “Ngoan, anh về ngay đây.”

Toàn bộ người trong phòng họp đều kinh ngạc đến rớt cằm.

Sau khi yên tĩnh một lát, tiếng nghị luận dâng lên hết đợt này đến đợt khác.

“Vừa rồi Khương tổng đang nói chuyện sao?”

“Ngoan?”

“Không phải là trúng tà đó chứ?”

“.....”

Thảo luận đang cực kì náo nhiệt, cửa đột nhiên bị gõ mấy cái.

Khương Dịch đứng ở cửa, mắt híp lại, gõ nhẹ lên cửa mấy nhịp: “Ai nói thêm một câu, tiền thưởng cuối năm giảm một nửa.”

Chương 78

Lúc Khương Dịch về đến nhà đã là hơn 3 rưỡi, Trì Yên đang trong phòng bếp đợi bánh kem nướng chín*.

(Là phần bánh chưa có kem nha, tránh trường hợp ai lại bảo làm sao bánh đã phết kem mà bỏ vào lò nướng).

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, trong phòng lại vẫn ấm áp.

Phía tây phòng bếp có một cái cửa sổ thủy tinh sát đất, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, trải dài trên mặt đất rộng.

Trì Yên nhìn chằm chằm ánh mặt trời đã bắt đầu chuyển màu cam đỏ, sau khi ngáp mấy cái, thì nghe được tiếng cửa mở.

Sau đó là tiếng bước chân của anh, từng nhịp, từng nhịp gõ vào trong lòng cô.

Trì Yên vừa mới hơi thất thần, lò nướng đã vang vài cái.

Cơn buồn ngủ còn sót lại của cô cũng tan thành mây khói, đứng dậy đi đến, đeo bao tay lấy khay ra.

Khương Dịch ở phía sau thấp giọng cười: “Hôm nay tâm trạng tốt lắm sao?”

“Không tốt.”

Trì Yên bỏ khay xuống, lấy bánh kem ra, “Khương Dịch, anh nhìn

xem bây giờ là mấy giờ.”

“Hơn 3h”

“Em muốn thời gian chính xác.”

Khương Dịch chỉ có thể giơ tay xem đồng hồ, “3h34”.

Khương Vận nói với cô phải rời nhà lúc 9h.

Tình hình giao thông của thành phố Lâm An từ trước đến nay đều không tốt, đặc biệt mấy ngày nay thời tiết lại không ổn, kẹt xe khá nghiêm trọng, muốn đến sân bay đúng giờ thì phải đi sớm

Trì Yên tính toán trong đầu, “Anh chỉ còn 5 tiếng 26 phút nữa là sẽ không thấy em nữa.”

Dừng một chút, Trì Yên quay đầu nhìn anh, mắt đui hơi hơi dương lên, cong lên vẻ nghịch ngợm, “Lần sau gặp lại là phải sau 2 tháng nữa.”

Sau hai tháng, đã là tháng 1 năm sau rồi.

Trì Yên xoay người, lấy túi kem để trang trí hoa bắt đầu vẽ hoa, cô nói thì nhẹ nhàng thế, nhưng trong lòng vẫn không khỏi thấy khó chịu.

Đôi mắt chỉ ướm một chút, cô đã bị người phía sau ôm lấy, “Nhớ phải nhớ anh đấy.”

Trì Yên không đáp anh.

“Đừng quá mệt mỏi.”

“Được.”

Tay phải Trì Yên túi kem trang trí đã bị anh nắm lấy, tay Khương Dịch lớn hơn tay cô nhiều, thon dài trắng nõn, thích hợp cầm dao phẫu thuật nhất.

Anh cứ nắm tay Trì Yên như thế, hơi dùng lực một chút, trên bánh kem đã nở ra một đóa hoa.

Trì Yên cúi đầu nhìn, giọng thực nhẹ: “Khương Dịch, anh học y mấy năm a?”

“Hơn 6 năm, sao thế?”

“Vì sao không làm bác sĩ?”

Khương Dịch không đáp.

Trì Yên cũng không nói lời nào, dựa vào trong lòng anh, chờ đến khi cả bánh kem đều phủ hoa, cô mới nghe thấy giọng anh vang lên trên đỉnh đầu, trầm trầm dìu dìu: “Lúc ấy cảm thấy làm bác sĩ thì bận quá, sợ sẽ không có thời gian chăm em, ai biết được em còn bận hơn anh nữa cơ chứ.”

“Sau này em sẽ không bận nữa.” Thái độ nhận sai của Trì Yên rất tốt.

Khương Dịch đã lấy túi kem trang trí trong tay cô ra, vòng lấy cánh tay cô, ôm trọn cô vào lòng: “Để anh ôm em một lát.”

Trì Yên không tin: “..... Chỉ ôm một lát sao?”

Cô thật sự không có cách nào tin cả.

Ở bên Khương Dịch lâu rồi, vẫn luôn cảm thấy tâm tư anh sẽ không đơn thuần như vậy

“Nếu không thì sao?”

Quả thật hôm nay tay Khương Dịch rất thành thật, nắm tay cô, chỉ lấy lòng bàn tay vuốt ve nhẹ mấy cái lên mu bàn tay của cô.

Trì Yên cảm thấy hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi, làm bộ làm tịch nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ: “Khương Dịch, anh xem bây giờ có phải mặt trời đang chạy về phía đông đúng không?”

Cô càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Khương giáo sư của chúng ta hôm nay không có cảm thú nữa rồi a?”

Lời vừa rơi xuống, Trì Yên rõ ràng cảm giác được động tác của Khương Dịch ngừng lại một chút.

Anh “Ân” một tiếng, hôn nhẹ lên vành tai xinh đẹp của cô, giọng có chút hàm hồ: “Sợ em mệt.”

Hai người bận rộn trong bếp một lúc lâu, hết làm bánh kem lại làm bữa tối.

Bình thường Trì Yên vẫn hay nấu cơm, nhưng quả thật chả có bao nhiêu kinh nghiệm cả, lúc bùng lên bàn lại thấy có chút khẩn trương, còn có chút chờ mong, không khác gì cảm giác lúc chờ đợi kết quả của bài luận văn cả.

Cô lấy thìa múc một miếng bánh kem đưa đến, “A” một tiếng, “Há miệng.”

Khương Dịch đặc biệt phối hợp.

Sau khi ăn vào, Trì Yên còn nhìn anh, mắt cô sáng long lanh, chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Khóe môi Khương Dịch cong lên một chút, tình nồng ý mật: “Bà xã.”

“Ân.”

Khương Dịch yên lặng một lúc lâu.

Trì Yên còn cho rằng Khương Dịch vì cảm động mà muốn nói mấy lời không thốt ra được, cũng không thúc giục anh, kết quả đợi một hồi, mới nghe anh nói: “Lần sau lúc làm nhớ đeo kính vào.”

Anh nói chẳng che đậy gì như thế, Trì Yên chỉ dùng chân cũng có thể nghe hiểu.

Cô cũng lấy tay quẹt một ít kem nếm thử, là ngọt, không hề sai.

Sau đó lại ăn phần bánh, Trì Yên cắn một miếng, hoàn toàn trái gương với vị bơ.

Mẫn mẫn.

Chắc là cô không nhìn rõ, lại nhìn muối thành đường mất rồi.

Trì Yên nhú nhú mày, không tự giác hít vào một hơi, “Lần sau em không làm nữa.”

Có thể là do cô không hợp với cái này.

“Ý anh không phải thế.”

“Vậy ý anh là gì?”

Còn không phải là quanh co lòng vòng nói cô không khéo tay sao.

Khương Dịch đột nhiên cúi người gần sát vào cô, giọng điệu hiếm khi hơi khó chịu: “Anh hoài nghi lúc em làm với anh, đều không nhìn rõ mặt anh”

Trì Yên phản bác: “Em là cận thị, chứ không phải mù.”

Khương Dịch bánh kem trước mặt cô, tự tin của Trì Yên lập tức bay sạch.

“Ngoan, về thì đi kiểm tra lấy một cái kính phù hợp.”

Trì Yên: “.....”

Cô bảo đảm, nếu Khương Dịch còn tiếp tục đề tài này dù chỉ một giây, thì cô cũng tuyệt đối không để ý đến anh nữa. Ừ

Khương Dịch: “Học đại học em rớt nhiều môn thế, là sao lại cận thị nhỉ?”

..... Má nó.

Trì Yên hít một hơi, mới nhin xuống, không ném cái bánh kem kia qua, giọng cô không được tốt lắm, “Câm miệng, anh không nhìn ra em đang tức giận sao?”

Khương Dịch nhìn cô cười, mắt đào hoa như thật sự nở ra hai đóa hoa đào, liếm diễm đa tình.

“Cười cái rắm.”

Đầu Trì Yên nóng lên, lúc đứng dậy rời đi không biết sao lại vướng phải cáoli chân ghế, lập tức nhào vào lòng Khương Dịch.

“Tức giận còn nhào vào lòng anh?”

“..... Lăn!”

*

Trì Yên thật sự đi cắt kính.

Là ngày hôm sau sau khi tới Alaska, trước khi đi thử vai, Khương Vận đưa cô đi chọn một cái.

Bởi vì kịch bản yêu cầu — — nữ chính trong 《 phòng tối 》 có đeo kính.

Viền kính là khung kim loại đen, lúc đeo lên mặt càng nhỏ hơn.

Thấu kính là 150 độ, nên lúc đeo rồi không cần hít mắt như ngày thường nữa, Khương Vận cười tủm tỉm nhìn cô: “Nhìn điềm đạm văn sĩ, càng giống tiểu bạch thỏ.”

Thử vai vào buổi chiều hôm ấy, tự tin của Trì Yên có chút không đủ, lúc trong cửa hàng thử kính, lòng bàn tay còn chảy một lớp mồ hôi.

“Lo à?”

Trì Yên gật đầu thật mạnh, còn cố tình thả chậm động tác, thể hiện rõ vẻ bất an của mình.

Tuy đoạn kịch bản cần thử cô đã thuộc lòng rồi, Khương Dịch cũng bị lôi kéo thử tập mấy lần với cô rồi, nhưng đến lúc diễn thật thì vẫn thấy hơi lo sợ.

Tim đập rất nhanh, tiếng hít thở cũng hơi hơi nặng thêm

Khương Vận đánh giá trên dưới cô vài lần: “Trước kia cũng chưa từng thấy em lo lắng như vậy a?”

“Trước kia đều là kịch bản bình thường mà.”

“Vậy lần này em cũng xem như bình thường đi.”

Khương Vận nói, “Tiểu Trì, có phải em không để ý đến thân phận nữ chính đúng không?”

“Thân phận gì?”

Quả nhiên.

Khương Vận hận không thể đưa kịch bản đến ngay trước mặt cô, “Nữ chính là lưu học sinh người Hoa học trường cấp 3 ở Mỹ, biết người Hoa có ý gì không?”

Ý là người Trung Quốc, Trì Yên biết.

Không đợi Trì Yên trả lời, Khương Vận liền “Sách” một tiếng, “Chờ chị về nhất định phải giáo huấn Khương Dịch cẩn thận, con mẹ nó lại biến tiểu bạch thỏ của chúng ta thành cái dạng gì rồi, đến kịch bản cũng không được xem từ tế.”

Trì Yên không nghe vào, bên tai vẫn còn mấy câu Khương Vận nói

trước đó.

Cô quả thật không chú ý đến thân phận của hai chị em song sinh kia, lời thoại và phần miêu tả thần thái là quá đủ rồi, nên Trì Yên đã xem nhẹ một vấn đề sâu xa nhất.

“Làn này đối yêu xầu bề ngoài của nữ diễn viên rất hạn chế, phải là tóc đen mắt đen, là kiểu người điển hình của châu Á, ý này chính là_____ Tiểu Trì, đối thủ cạnh tranh của em đã giảm bớt hơn phân nửa rồi”

Trì Yên hít sâu một hơi.

Khương Vận nói mấy câu mang tính tượng trưng để trấn an cô, rất nhanh đã chuyển đề tài, nói đến việc tư, ví như ——

“Đêm qua có gọi cho Khương Dịch không?”

Trì Yên “A” một tiếng, mới hồi phục tinh thần lại thở dài: “Gọi còn chưa đến hai phút, di động đã hết tiền luôn rồi ạ.”

Chương 79

Gọi điện thoại đường dài quốc tế, cứ 6s là mất 8 tệ, dựa đó mà tính ra số tiền trong 2 phút, vẻ mặt Khương Vận thoáng kinh ngạc: "Em nghèo đến mức có chút tiền điện thoại thế thôi à?"

"Em quên nạp."

Lúc ở trong nước, Trì Yên chủ yếu là nhận điện thoại, hơn nữa đa số đều là số trong nước nên chỉ cần mấy trăm tệ tiền điện thoại là có thể dùng lâu ơ là lâu.

Vì thế quả thật cô đã quên mất cái vụ đường dài này

"Khương Dịch có nạp cho em không?"

"Có nạp ạ."

"Sau đó thì sao? Nói đến nửa đêm à?"

"Không có," khóe môi Trì Yên khẽ nâng, cười nhẹ một cái: "Sau đó anh ấy gọi cho em, em không nhận."

Khương Vận cảm thấy có thể là do bản thân từ hồi đại học FA nhiều năm quá rồi, càng ngày càng không hiểu được đôi vợ chồng trẻ này nữa.

Trì Yên cất kính vào trong hộp đựng, vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Khương Vận vẫn cau mày, lại giải thích một câu: "Khương Dịch nói mỗi ngày nói chuyện nửa tiếng, em còn phải ở bên này 60 ngày, tính

ra thì.....”

Trì Yên tính nhầm không ra, lấy di động ra nhanh chóng ấn một hồi, sau đó đẩy màn hình điện thoại về phía Khương Vận

Ứng dụng máy tính đang mở, bên trên chói lọi hiện lên một con số:14400.

Trì Yên: “Anh ấy nạp nhiều tiền cho em thế, nhưng thật ra cũng chẳng đáng bao nhiêu.”

“Chuyện này liên quan gì đến việc em không nhận điện thoại hả?”

“Nếu em thử vai mà qua, sau đó nhất định sẽ phải gọi điện thoại thường xuyên..... Tiền anh ấy nạp cho em lại không bao gồm khoản phí này, nên em mới trừ vào nửa giờ thời gian gọi cho anh ấy.”

Khương Vận: “.....”

“Tiểu Trì.”

“..... Ân?”

“Có người nào nói, bây giờ em rất trẻ con không?”

“Không trẻ con bằng em trai chị đâu.”

Khương Vận không có ý kiến, bị hai người này chọc cười.

Kẻ tám lạng người nửa cân cả, không thể so sánh được.

.

Buổi chiều lúc Trì Yên đi thử vai mới biết phó đạo diễn là người Trung Quốc.

Qua vài phút, Trì Yên lại phát hiện, phó đạo diễn và Khương Vận có quen biết, hơn nữa nhìn qua quan hệ cũng không tệ lắm.

Người thử vai trước có rất nhiều, đưa mắt nhìn qua đa số là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, mấy người tóc đen như bọn cô đứng ở giữa, nhìn rất nổi bật.

Trì Yên đứng ở bên cạnh, thấy phó đạo diễn cầm kịch bản chỉ chỉ cho Khương Vận: “Đến lúc đó diễn vai chị gái trước.”

Kịch bản này dày hơn kịch bản Trì Yên xem nhiều, vì thế chi tiết cũng cụ thể hơn, Trì Yên nhìn đến phần miêu tả đặc điểm ngoại hình của chị gái ở phía trên: Tóc dài, đeo kính, thích mặc váy trắng, không thích nói chuyện, là một cô gái ngoan ngoãn nhưng có chút u ám.

Phó đạo diễn nói rồi quay đầu nhìn mắt Trì Yên, trên dưới đánh giá cô vài lần, tầm mắt cuối cùng dừng trên tóc cô: “Rất đẹp, tóc dài cũng rất phù hợp.”

Chị ta dường như đã coi Trì Yên làm nữ chính luôn rồi

Khương Vận nhận kịch bản nhìn xuống phía dưới, “Em gái sau đó lại cắt tóc ngắn?”

“Đúng vậy,” phó đạo diễn rõ ràng hiểu rõ kịch bản như lòng bàn tay, dễ dàng lật đến đoạn có tình tiết tóc bị cắt kia, “Cô xem chỗ này, có một lần lúc em gái giết người, không cẩn thận bị người nọ lấy đồ gì đó làm mắc tóc vào. Sau vì che dấu, cô ta đã dùng bịt lửa đốt hết đồ vật và đóng tóc bị mắc kia, lại thiêu luôn thêm mấy centimet mái tóc dài của mình, nguy trang thành dáng vẻ không cẩn thận bị nấn đốt

cháy, bắt đắc dĩ phải đi cắt tóc.”

Khương Vận gật gật đầu, “Cho nên nếu được chọn thì Tiểu Trì sau khi quay xong các cảnh của người chị là phải đi cắt tóc à?”

“Đội tóc giả cũng được, nhưng..... không nên dùng tóc giả, tóm lại nó cũng không tự nhiên lắm.”

“Tiểu Trì?”

Trì Yên chỉ lo xem kịch bản, chờ đến khi Khương Vận hỏi cô, nàng mới phản ứng lại, “Sao ạ?”

“Tóc có thể cắt chứ?”

Hai người đồng thời quay đầu lại đây, đều đang đợi cô đáp lại.

Vừa rồi tâm tư Trì Yên tuy không đặt ở chốn này, nhưng cũng nghe được hai người nói chuyện, cô gơ tay sờ tóc mình, tóc cô dài rất nhanh, bây giờ đã dài qua xương bướm sau lưng mấy centimet rồi.

Nhưng..... hình như Khương Dịch rất thích cô để tóc dài.

Lần đó cô chỉ cắt tóc có một xíu đã nhanh chóng bị anh phát hiện, lúc sấy tóc cho cô có hỏi: "Sao lại muốn cắt tóc thế?"

Trì Yên quên lúc ấy mình trả lời thế nào rồi

Cô chỉ biết sau một lúc Khương Dịch cũng không nói gì nữa, lần đó muốn cô cũng nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều.

Trì Yên thất thần vài giây, mãi đến khi Khương Vận nặng nề khụ một tiếng nhắc nhở.

Phó đạo diễn tưởng cô không muốn, dù sao cô bé này để tóc dài trông dịu dàng hiền lành thế này, chỉ cần nhìn là đã thấy cảnh đẹp ý vui rồi, không muốn cắt cũng bình thường: “Nếu thật sự không muốn.....”

“Có thể cắt ạ.”

Ngón trỏ của Trì Yên quần vài lọn tóc, “Đạo diễn Lý, muốn cắt đến đâu ạ?”

Đạo diễn Lý lật lại đoạn trước của kịch bản, phía trên có một bức phác họa dáng vẻ nhân vật, trừ việc không có mắt mũi thì đến quần áo cũng được phác họa chi tiết, hoàn mỹ không hề có khuyết điểm

Cô gái đó tóc ngắn sát tai, vừa nghịch ngợm lại vừa tỏa sáng.

Khương Vận tưởng tượng ra dáng vẻ Trì Yên sau khi cắt tóc, không nhịn được “Phụt” cười ra tiếng: “Tiểu Trì, cắt xong em sẽ thành mười tám tuổi.”

Nháy mắt trẻ hơn mười tuổi.

Trì Yên cảm thấy lời này không giả chút nào, người khác không biết, nhưng chính cô vẫn rõ.

Cô còn nhớ rõ có một lần đội tóc giả ngắn đi ra ngoài với Khương Dịch con bị cái dì là nhân viên hướng dẫn mua sắm cho rằng Khương Dịch câu dẫn trẻ vị thành niên nữa chứ.

Phó đạo diễn rõ ràng rất vừa lòng với câu trả lời của cô, thu lại kịch bản, giống như nói chuyện phiếm kéo ra một đề tài: “Hôm trước 《 người dẫn đường 》 bắt đầu chiếu, tôi có xem.”

Trì Yên chuyển mắt nhìn chị.

“Tuy rằng tôi là vì Lục Chi Nhiên mới xem, nhưng vẫn cần phải nói một câu, cô bé này quả thật đã làm cho tôi kinh diễm rồi.”

Khương Vận nhướn mày: “Kỹ thuật diễn của Tiểu Trì nhà chúng tôi cũng được chứ? ”

“Cực kì được”

Phó đạo diễn ngáp một cái, “Mấy ngày nay cả đêm lẫn ngày đều thử diễn viên, mà vẫn chưa thấy ai thích hợp đóng vai hai chị em này.”

Dừng một chút, chị nhìn Trì Yên: “Nhưng hôm nay cũng không tệ lắm, diễn thật tốt a cô bé.”

Lời cổ vũ đã Trì Yên nghe không ít.

Nhưng yếu tố quyết định thật sự, chủ yếu vẫn là phải do cô.

Trì Yên tự giác chuẩn bị đầy đủ, tố chất tâm lí cũng tốt hơn so với lúc trước không ít, đến lúc trước khi vào thủ vai, vẫn không nhịn được chạy vào toilet một lát.

Khương Vận đứng bên ngoài chờ cô, “Tiểu Trì, em lo lắng cái gì?”

Trì Yên không nói, cầm di động gửi tin nhắn cho Khương Dịch: 【 biết hôm qua vì sao em không nhận điện thoại không? 】

Khương Vận: “Lần này em không qua được, chị sẽ..... Không đúng, là Khương Dịch không được hai tháng.”

Trì Yên: “.....”

Trì Yên chuyên tâm chờ tin nhắn đáp lại.

Xã hội giờ đều chỉ coi trọng vật chất, cô đã không gọi nổi điện thoại nữa rồi.

Không đến một phút, Khương Dịch nhắn lại: 【 sẽ nạp thêm thẻ cho em, hôm nay bù lại chuyện hôm qua được không? 】

【 không được, em tức giận đó】

Khương Vận bên ngoài vẫn còn đang an ủi cô, còn đọc cả chicken soup trong điện thoại ra cho cô nữa chứ, từng câu từng chữ đều tràn ngập tình cảm

Nếu Trì Yên vẫn là học sinh tiểu học, nhất định sẽ bị cảm động đến khóc thành tiếng luôn.

【 Bà xã, anh sai rồi. 】

【 được thôi, hôn em một cái, em sẽ tha thứ cho anh. 】

Tin nhắn gửi đi không đến vài giây, Khương Dịch đã gọi điện thoại qua.

Trì Yên ấn tiếp, giọng anh và giọng Khương Vận đang đọc Chicken soup bên ngoài đồng thời vang lên: “Yên Yên.”

Trì Yên vịn vòi nước, bên này tiếng nước không ngừng, đầu kia lại yên tĩnh đến kỳ cục.

Tắt vòi nước đi, giương mắt, cô thấy chính mình ở trong gương, khẽ

nhếch môi.

Là bộ dạng của thiếu nữ hoài xuân

“Khương Dịch ca ca.”

Đầu kia chớp mắt an tĩnh một lát, “Ngoan, đừng làm loạn, anh đang họp.”

“Anh vẫn chưa hôn em.”

Nửa phút sau, thành phố Lâm An.

Trong phòng hội nghị, đám nhân viên đều đang nơm nớp lo sợ, cầu nguyện không bị khấu trừ tiền thưởng trong tháng, lại nghe được Khương tổng hằng ngày vẫn vô cảm của bọn họ lại dịu dàng cong khóe môi hôn di động một cái.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm: “.....”

Bọn họ nhất định là bị mù rồi.

Chương 80

Sau một lúc lâu, cũng không ai dám lên tiếng.

Phòng họp cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Trì Yên cho rằng Khương Dịch lừa cô, đặc biệt là sau khi anh thật sự vừa hôn cô một cái.

Cho dù cách màn hình di động, chia xa ngàn vạn dặm, Trì Yên vẫn cảm thấy tai có chút nóng, cô lại mở vòi nước ra lần nữa, vốc nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, đợi đến khi bớt nóng, cô vừa định hỏi Khương Dịch một vấn đề, cửa đã bị gõ lên mấy tiếng.

Giọng Khương Vận vang lên: “Tiểu Trì, sắp bắt đầu rồi đấy.”

Trì Yên chỉ đành nuốt hết đồng lời định nói vào trong bụng, vội vội vàng vàng hôn trả một cái, sau đó lại lưu loát cắt điện thoại.

Bên này cô được dỗ dành đến vui vẻ, cảm thấy rất mãn nguyện, đến mắt cũng cong cong như trăng lưỡi liềm rồi, dường như ai nhìn qua cũng thấy vui lây.

Nhưng Khương Dịch bên này thì hoàn toàn trái lại.

Không có gì kinh ngạc cả, sau khi điện thoại bị cắt đứt, toàn bộ mấy chục người trong phòng họp đều cùng một động tác đồng loạt nhìn anh, trên mặt cũng cùng một dáng vẻ nhất trí luôn.

Dại ra, và khó tin.

Khương Dịch tùy tiện bỏ điện thoại lên trên bàn, mặt không biểu cảm: “Đẹp không?”

Mọi người lại không hẹn mà đồng loạt quay mặt đi, chuyên tâm lật xem văn kiện trước mặt.

“Từ hôm nay trở đi, tăng ca một tháng.”

Có người buột miệng thốt ra, giọng điệu nghi ngờ: “Khương tổng.....”

“Tan họp trước.”

Không ai nói gì, nhưng vẫn có người không tình nguyện.

Tuy rằng không ai dám nói ra cả

Khương Dịch khẽ hạ mắt, khóe mắt cong cong: “Tiền thưởng gấp đôi.”

Mấy chục nhân viên lớn nhỏ được tiền, ở trong lòng cảm tạ tổng tài phu nhân đã gọi cuộc điện thoại này tới.

Vốn dĩ ngày thường là một ông chủ âm thầm, đột nhiên lại nổi nằng, tất cả đều là nhà công của cuộc điện thoại này.

Mọi người xoa tay hàm hè, trong lòng sôi nổi tự có tính toán nhỏ.

Có người lạnh lùng lạnh miệng đã lên tiếng: “Khương tổng, cái kia.....”

Là một giám đốc nam ngồi gần nhất, Khương Dịch giương mắt nhìn cậu ta, vẻ nhàn nhạt, “Làm sao?”

“Cái kia..... Có thể tăng cả nhiều hơn một tháng không?”

Khương Dịch: “Sang năm hãy nói.”

.

Lần thử vai này của Trì Yên thuận lợi ngoài dự đoán.

《 phòng tối 》 là một đại chế tác, chỉ riêng việc lựa chọn diễn viên thôi đã mất hẳn 2 tuần, hôm nay Trì Yên đến thử vai đã là ngày áp chót của hai tuần đó.

Ngày mai chính là ngày cuối cùng.

Nói cách khác, qua ngày mai, là có kết quả rồi.

Dù sao trước đó tốn không ít công sức, sau khi Trì Yên xuống khỏi chỗ diễn, có thấy phó đạo diễn cười với cô một cái.

Phó đạo diễn vốn là một người còn nghiêm túc hơn cả Khương Vận, lúc này lại đột nhiên cười ôn hòa thế lại làm cho Trì Yên thấy không quen, sững sốt một chút mới cười đáp lại.

Khương Vận vẫn đang trò chuyện với phó đạo diễn ở bên kia, đợi đến khi Trì Yên thay xong quần áo thì hai người mới kết thúc chủ đề. Sau đó, phó đạo diễn quay đầu đi chỉ đạo người tiếp theo, còn Khương Vận thì đưa Trì Yên ra khỏi phim trường.

Trước kia Khương Vận có sống ở đây mấy năm nên cũng hiểu rõ kiến trúc và tình hình giao thông ở đây, lúc về khách sạn, còn kéo Trì Yên đi dạo mấy chỗ có phong cảnh đẹp nữa.

Nhiệt độ ở Alaska cũng không khác ở thành phố Lâm An là bao, lúc mặt trời lặn hoàn toàn rồi, nhiệt độ tuột xuống, xuống hẳn dưới 0 độ.

Trì Yên giơ tay nhéo tai, cả người đều hơi lạnh, quay đầu hỏi Khương Vận: “Chị, tối nay chúng ta ăn gì a?”

“Em muốn ăn cái gì?”

“Cay.”

Khương Vận: “Trai chua gái cay*, ý này à?”

Trì Yên: “.....”

“Tiểu Trì, gần đây hình như em có chút ham ngủ.”

(*đây là cách đoán giới tính thai nhi dựa vào thói quen ăn uống của thai phụ, thích chua là con trai, thích cay là con gái. Sao tui lại nhớ ở mình ngọt là trai chua là gái nhỉ?)

Lời Khương Vận nói là sự thật, mặc kệ là rạng sáng hôm qua trên máy bay hay là trong suốt quá trình bay, thậm chí bao gồm cả buổi sáng nay, vẫn là nhờ Khương Vận kiên quyết túm cô ra khỏi ổ chăn.

“Em đây là nằm trên giường thôi.”

Khương Vận cũng không nói lung tung với cô, “Sau này cuối mỗi tháng đều phải đi bệnh viện kiểm tra, lỡ như thực sự có..... Về sau phải chú ý một chút.”

Trì Yên dừng bước chân, quay đầu nhìn chị.

Khương Vận: “Đừng cảm thấy bây giờ em đang đi lên sườn núi*,

không thể có con, nếu em có năng lực, thì công việc và gia đình không bao giờ xung đột cả."

(*ý nói Trì Yên đang phát triển, tiến lên đỉnh.)

"Không cần giấu chị."

Trì Yên: "....."

Cô thật sự không giấu giếm gì Khương Vận.

Mỗi lần Khương Dịch đều dùng biện pháp, nếu không có một phần vạn ngoài ý muốn, thì tuyệt đối không có khả năng trúng chiêu.

Trong lòng Trì Yên cũng hiểu rõ cơ thể mình, nhưng cuối cùng vẫn phải nghe Khương Vận.

Sau khi về khách sạn Trì Yên lại sắp xếp lại lịch trình hai tháng này, phải chọn ra hai ngày rảnh rỗi cuối tháng 11 và 12, đánh dấu hai chữ "Bệnh viện" lên.

Mấy ngày chờ kết quả của Trì Yên vẫn bình thản trôi qua.

Buổi sáng thì cùng Khương Vận đi xem ca kịch ở Học viện ca kịch, đến tối, cô dường như đều dành hết thời gian cho Khương Dịch.

Mặt trời mọc lại lặn, ngày thứ 5 đến Alaska, Trì Yên nhận được điện thoại của phó đạo diễn.

Đầu bên kia chỉ là một thông báo đơn giản chẳng qua cũng chỉ là một hai câu thông báo mà thôi.

Mỗi ngày bọn họ đều phải thông báo cho rất nhiều người, không có

thời gian nói an ủi gì cả, giọng điệu cũng lạnh y như máy thông báo tự động vậy, Trì Yên nghe thấy chị ấy gọi mình là; “Trì tiểu thư.”

Dừng một chút, chị ấy lại hỏi: “Chị có thể gọi em là Tiểu Trì không?”

Chỉ một câu, Trì Yên đã cảm thấy mình có hi vọng rồi.

Quả nhiên, sau khi Trì Yên nói được, phó đạo diễn lại mở miệng, giọng điệu hòa hoãn hơn rất nhiều: “Đầu tiên chúc mừng em.”

Mắt Trì Yên sáng lên, khóe môi vô thức dương lên nửa phân. Nghe ra đối phương còn có lời sau chưa nói, cô cũng không tiếp lời.

“Sau đó chị muốn nói là, lúc trước kịch bản đưa cho Tiểu Vận không được đầy đủ lắm.”

Trì Yên lên tiếng, chuyện này cô biết.

Thử vai thôi mà, Khương Vận chỉ có thể lấy được một phần kịch bản cũng không sai.

Người nọ tiếp tục nói: “Cho nên có khả năng em không biết, trong kịch bản hoàn chỉnh có một cảnh giường diễn.”

Trì Yên vốn dĩ muốn uống nước, kết quả nước còn không uống đã bị nước miếng làm nghẹn lại.

“Không phải là loại lộ liễu hết đâu, chỉ lộ bả vai và chân là được rồi,”

Đầu bên kia, phó đạo diễn nghe được tiếng Trì Yên ho khan, chị cũng ho nhẹ một tiếng, giải thích nói: “Vì là cốt truyện yêu cầu, không xóa được.”

Trì Yên giờ tay niết cổ, tiếng hơi thay đổi: “Được ạ.”

Cô bé này nhìn hiền lành ngoan ngoãn, ở chốn thị thành chỉ mãi theo đuổi cái đẹp này, lại che kín mít như chú chim cánh cụt vậy, nhìn bảo thủ không chịu được, chị vốn đang sợ trong thời gian ngắn cô không tiếp nhận được, vốn dĩ định bảo Khương Vận hỗ trợ khuyên nhủ, kết quả hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.

Chị xác nhận lại lần: “Thật sự có thể đúng không?”

“Có thể.”

“Ân, vậy mấy ngày nay ăn uống cẩn thận, cân nặng cố đừng để vượt qua 90 cân.”

Trì Yên ngoan ngoãn đáp lại, trong lòng lại nghĩ, hiện tại cô đừng nói là chín mươi cân, có khả năng đã vượt qua một trăm cân rồi ấy.

Đều là công lao của Khương Dịch cả.

Đến đêm, Trì Yên gọi điện trách Khương Dịch một trận

Trách móc xong, lại rải mấy nụ hôn.

Đúng là kiểu đánh một cái tát lại cho một viên táo, dùng lên người Khương Dịch, lần nào cũng đúng.

.

Sau khi xác định toàn bộ diễn viên, 《 phòng tối 》 nhanh chóng khai máy.

Ngày khai máy đầu tiên, Trì Yên cuôia cùng cũng lĩnh hội được sự

khác biệt giữa phim truyền hình và phim điện ảnh.

Lúc trước quay 《 người dẫn đường 》 , tuy cũng là êkip nổi tiếng trong nước, nhưng vì là phim truyền hình, rất nhiều chi tiết đều kém hơn phim điện ảnh, nên sẽ có vẻ làm ẩu hơn rất nhiều.

Lần này tới 《 phòng tối 》 , mỗi cảnh quay dường như đều phải quay lại rất nhiều lần, không phải vì hiệu quả không tốt, mà là vì còn muốn đạt đến hiệu quả tốt hơn.

Đại đa số người trong đoàn phim đều là người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh, khẩu âm tiếng Anh rất tốt.

Tiếng Anh của Trì Yên cũng không tệ lắm, lúc trước học đại học tuy có sa đọa chút, nhưng cũng vẫn dễ dàng qua được kì thi tiếng Anh cấp 4 và cấp 6*.

(*tên tiếng Anh: College English Test Band 4 and Band 6

Là cuộc thi tiếng Anh có tiếng nhất do Bộ giáo dục tổ chức, mục đích là để tiến hành đánh giá khách quan về năng lực tiếng Anh thực tế của sinh viên, đánh giá chính xác để phục vụ cho việc dạy tiếng Anh ở Đại học._ nguồn Baidu)

Cũng không phải không từng nghĩ đến việc du học nước ngoài, đến cả IELTS cũng qua rồi, nhưng mà lại vì vấn đề tài chính, chỉ có thể học ở trong nước, ở lại Trì gia mà thôi.

Có tốt có xấu cả.

Xấu, ví như nàng không thể không sống ở Trì gia mà cô chán ghét.

Cũng có tốt, ví như đã là năm thứ hai cô kết hôn với Khương Dịch

rồi.

Tuy giấy chứng nhận qua kì thi tiếng Anh cấp 4 và cấp 6 hiện giờ không biết bị ném đi đâu rồi, nhưng cũng may khả năng nói tiếng Anh của Trì Yên cũng không lùi lại bao nhiêu cả, bình thường vẫn giao tiếp lưu loát không vấn đề.

Xung quanh đều là những ngôn ngữ khác, mấy hôm đầu còn ổn chứ đến mấy ngày sau Trì Yên lại càng nhớ tiếng Hán hơn.

Điều duy nhất có thể an ủi cô là có thể nói chuyện với Khương Vận.

Khương Vận cũng nhìn ra mấy ngày nay tâm trạng cô không được tốt lắm, vỗ vỗ đầu cô: “Sao vậy? Miệng đều trễ đến tận cằm rồi kìa.”

“Nhớ nhà.”

Khương Vận “Sách” một tiếng, đếm đầu ngón tay một chút, hai tay không dùng đủ nữa.

Lại bỏ thêm cả hai chân, vẫn không đủ.

Khương Vận nhin không được hỏi một câu: “Hôm nay là bao nhiêu?”

“Ngày 27.”

Ngày 27 tháng 11, bọn cô đã đến đây gần một tháng rồi.

Khương Vận: “Em là nhớ Khương Dịch chứ gì?”

Trì Yên phủ nhận: “Không có.”

Đêm qua, sau khi Khương Dịch lại trêu chọc cô một hồi, lại tự treo

điện thoại đi tắm rửa.

Đây đã không phải lần đầu tiên.

Thói hư tật xấu của người đàn ông này đúng là dạy mãi không sửa.

Trì Yên nghiêng răng nghiêng lợi: “Không cần nói với em về anh ấy, anh ấy quá xấu xa.”

Khương Vận không biết nguyên nhân, chỉ có thể ôm bả vai cô quơ quơ: “Cãi nhau à a?”

Trì Yên không đáp

Hiện giờ cô đang đơn phương chiến tranh lạnh với Khương Dịch, hơn nữa cô quyết định, tối nay tuyệt đối không nhận điện thoại của Khương Dịch nữa.

Khương Vận dẫn đường cho cô: “Có cái gì không vui thì cứ nói với chị đây.”

Còn không đợi Trì Yên nói, Khương Vận đã tiếp một câu: “Để chị vui vẻ với, mấy ngày nay cũng chưa gặp được chuyện vui gì.”

“Nga, đúng rồi có một chuyện, nhưng cái này không vui gì cả”

Khương Vận nghiêm lên: “Nghe nói mấy hôm trước bên Lâm An có một vụ mất tích kỳ của một cô bé vào buổi tối đấy, sau đó không đến mấy ngày lại về nhà đúng không?”

Trì Yên suy nghĩ vài giây, sau đó gật đầu.

Ngày trở về từ thành phố Tấn Bắc, bác tài xế cũng có nói qua với cô.

“Mấy ngày hôm trước lại xảy ra vụ thứ hai, tình huống y đúc luôn.”

Không đợi Khương Vận nói tiếp, đạo diễn đã gọi Trì Yên một tiếng.

Người nọ vẫy vẫy tay với cô, dùng giọng âm Mỹ hô một câu rất thuần khiết: “Love scenes!”

Khương Vận không nhịn được, “Phụt” một tiếng bật cười: “Good luck!”

Chương 81

Toàn cả người ở phim trường lập tức quay đầu nhìn qua.

Trì Yên còn nhớ rõ ý của câu tiếng Anh, đặc biệt là câu chúc may mắn của Khương Vận giống như là một chậu nước lạnh dội lên đầu cô, từ ngoài vào trong đều lạnh toát

Trước khi đi đến, Trì Yên nhỏ giọng thương lượng với Khương Vận: “Chị, trước mắt chị đừng nói với Khương Dịch.....”

Nụ cười của Khương Vận vẫn chưa thu lại, “Em yên tâm, chị tuyệt đối không nói đâu.”

Trì Yên cảm thấy có chút không đúng, nhưng vẫn chưa kịp nghĩ lại, đã bị đạo diễn gọi đi rồi.

Vì là bộ điện ảnh huyền nghi, nên mấy cảnh yêu đương là để phục vụ cho cốt truyện mà thôi, vì thế cũng không cần hờ quá nhiều, chỉ cần tạo ra một loại cảm giác ái muội là được.

Chỉ cần đoạn đầu và đoạn sau thôi

Mục đích rất đơn giản, chính là để người xem biết đoạn này có một cảnh giường chiếu, vì vấn đề chừng mực nên không quay hoàn toàn hoàn toàn.

Cái gọi là đoạn đầu, chính là việc đoạn nữ chính và nạn nhân cởi đồ cho nhau.

Tuy Trì Yên vẫn không quen tiếp xúc gần gũi với nam minh tinh, nhưng ít nhất đã không tính là quá bài xích nữa rồi, hơn nữa trước kia cởi áo sơ mi cho Khương Dịch không ít lần, ba cái giờ tay đã cởi được áo của đối phương rồi.

Không đến ba giây, đạo diễn bên kia đã hô một tiếng “cut”.

Đạo diễn là một người đàn ông trung niên, sau khi gào lên mấy câu vang dội, thấy hai người kia đồng thời quay đầu nhìn qua, lại giờ tay chỉ chỉ Trì Yên: “Cởi chậm một chút..... Cô cởi nhanh quá”

Trì Yên: “.....”

Phó đạo diễn ngửi thấy mùi thơm, “Nhìn chắc là chưa có bạn trai, cởi áo sao lại thuần thục thế?”

Chị có bạn trai rồi mà cởi đồ của đàn ông sợ còn chậm hơn Trì Yên nhiều.

Khương Vận nhìn bên tai Trì Yên với tốc độ mắt thường có thể thấy từ từ đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vẫn trắng ngần, “Con bé kết hôn rồi.”

“Cái gì?”

Không đợi chị lặp lại một lần nữa, di động Khương Vận đã vang lên trước.

Chị nhìn tên báo, sau đó nâng màn hình lên, quơ quơ trước mặt người kia: “Chồng con bé gọi điện thoại tới.”

Phó đạo diễn kinh ngạc không khép được miệng: “Khương Dịch?”

Khương Vận đưa tay “Xuyt”, đi sang bên cạnh mấy bước mới nghe điện thoại.

Người bên kia chỉ vô cùng đơn giản gọi một tiếng “Chị”.

Khương Vận quay đầu nhìn Trì Yên còn đang quay Love scenes, hảo tâm nhắc nhở: “Trước em đừng nên tới đây?”

“Sao vậy?”

“Chị sợ em đến đây sẽ chịu không nổi đả kích.”

Bên kia có tiếng đóng cửa ô tô, ngay sau đó là tiếng khởi động xe.

Tiếng còi không dứt bên tai, giọng Khương Dịch vẫn nhàn nhạt: “Đang diễn cảnh hôn à?”

..... Đâu chỉ là diễn hôn.

Khương Vận ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Dịch, chị là vì muốn tốt cho em thôi.”

“Nói địa điểm cho em.”

Khương Vận cười một cái, môi đỏ khế nhếch, bộ dạng giống như đờ xem kịch vui nhanh chóng nói ra địa chỉ.

-

Bên này Trì Yên quay cũng không thuận lợi lắm

Đây không phải là lần đầu tiên diễn cảnh thân mật, nhưng Trì Yên vẫn không thể nào tập trung nổi.

Tâm trí không yên, chờ nam diễn viên cởi hết nút áo, lúc cổ áo trượt xuống bả vai, Trì Yên mới phản ứng lại.

Bên trong cô vẫn còn mặc một cái áo ngực ren, ngực che đậy rất tốt, nhưng cô vẫn cảm thấy mất tự nhiên, mãi đến khi đạo diễn lại hô cut.

“Trì Yên, cô phải chủ động, chứ không phải là bị động.”

Cô bé này rất ít khi để xảy ra vấn đề kiểu này, gần một tháng quay này, mỗi cảnh diễn đều phát huy rất khá, nên giọng cả đạo diễn vẫn khá ôn hòa.

Trì Yên cúi một cái lên đùi, cảm giác đau đớn dâng lên, cô lập tức tập trung lại.

Lại quay lại cảnh trước, nhanh chóng một lần là qua.

Lúc nghỉ giữa giờ, Trì Yên cũng không mặc quần áo kín lại hoàn toàn, áo cũng chỉ cài đến nút thứ ba mà thôi, vì thế xương quai xanh và phần cổ bị lộ ra bên ngoài, trắng nõn liêu nhân.

Khương Vận nhin không được nhìn mấy lần, đưa qua một ly nước ấm: “Cảnh cuối hôm nay, em đoán mất bao lâu thì xong?”

Trì Yên lật lật kịch bản — — sau khi xong việc so lúc ban đầu thì đơn giản hơn nhiều.

(Đừng hỏi tui là xong việc gì và ban đầu gì)

Lúc này nạn nhân đã bị giải quyết trong quá trình đạt đến cực lạc khoái hoạt, nên trên màn ảnh chỉ có hình ảnh nữ chính rời khỏi người gã, sau đó xuống giường, thông thả ung dung mặc quần áo.

Là áo sơmi nam, áo to thùng thình, qua gối tầm 10cm

Màn ảnh lại chuyển, phối hợp với gương mặt thanh thuần kia, toàn bộ hình ảnh quý dị mỹ hoặc đến không chịu nổi.

Trì Yên khép lại kịch bản, “Hơn mười phút ạ.”

Cô vẫn có tự tin với bản thân

Khương Vận: “Em biết cảnh trước quay bao lâu không?”

“..... Không biết ạ.”

“Nói chính xác là bốn mươi bảy phút.”

Trì Yên sờ sờ cái mũi, vừa rồi trạng thái của cô quả thật không ổn.

Khoảng cách với nam diễn viên kia gần quá, cả người cô đều không quen với mùi hương nam tính ấy, hơi không chú ý một chút là dễ dàng bị phân tâm.

Khương Vận lại nhìn di động, sau một lúc lâu, thở dài: “Tiểu Trì, hỏi em một vấn đề.”

“Hỏi gì ạ a?”

“Em có muốn gặp Khương Dịch không?”

“Khi nào cơ?”

“Bây giờ.”

Trì Yên trả lời rất nhanh, không chút do dự: “Không muốn.”

Nếu để Khương Dịch nhìn thấy cảnh diễn này, người nọ còn không biết muốn thu thập cô thế nào đâu.

Trì Yên không dám tưởng tượng, vừa muốn lắc đầu lại để xác định một chút, lại nghe phía sau có người nói một câu: “Nhưng Khương Dịch muốn gặp em.”

“.....”

Trì Yên sừng sốt vài giây, đầu cũng không dám quay lại, đưa tay vội vàng cài nút áo.

Rất nhanh, giọng phó đạo diễn đã truyền đến, rất quen thuộc gọi một tiếng: “Tiểu Dịch.”

Phó đạo diễn với Khương Vận là bạn tốt, Trì Yên không kinh ngạc gì với việc chị quen Khương Dịch cả

Điều duy nhất cô không thể tưởng tượng được chính là, Khương Dịch đêm qua còn gọi điện thoại với cô, hôm nay đã bay từ trong nước sang đây rồi.

Cài hết nút áo, Trì Yên lại nghe được phó đạo diễn hỏi anh: “Tới làm gì thế?”

“Người nhà tới thăm ban.”

Trì Yên: “.....”

Trước kia lúc quay cảnh bình thường cũng không thấy anh đến thăm.

Hai người cũng không nói được bao nhiêu, phó đạo diễn đã nhanh chóng đi qua chỉ đạo diễn viên.

Trì Yên ngẩng đầu lên, mới phát hiện Khương Vận không biết từ khi nào đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Cô vẫn còn đưa lưng về phía anh đứng, nhưng vẫn có thể cảm giác được anh đang bước đến gần, chỉ vài giây, Trì Yên đã bị anh ôm từ phía sau lưng, cầm anh tựa lên vai cô, lúc nói chuyện còn tỏa cả ra khí lạnh: "Không muốn thấy anh?"

Trì Yên không nói gì.

Thời gian nghỉ ngơi không đến năm phút, cô đang suy nghĩ là nên thừa dịp bây giờ khai thật ra luôn hay là đợi lát nữa để Khương Dịch tự nhìn.

“VẬY ANH VỀ NHÉ?”

Khương Dịch nói, tay quả nhiên buông lỏng, vừa muốn thu lại đã bị Trì Yên cầm lấy: “Muốn”

Cô nhẹ nuốt một ngụm nước miếng, “Cái kia.....”

Trì Yên vẫn không tìm được từ thích hợp.

Cô quay đầu nhìn Khương Dịch, anh đúng lúc cũng đang nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, ẩn ẩn mang theo ý cười: “Làm sao?”

Trì Yên vô thức chột dạ, miệng giật giật, dứt khoát gõ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói sạch ra: “Lát nữa em phải quay 1 cảnh giường chiếu.”

Khương Dịch không đáp.

Một hồi lâu, Trì Yên mới nghe được ạn lặp lại hai chữ kia một lần, gần từng chữ một: “Giường — — diễn?” (Cảnh giường chiếu)

Quả nhiên tức giận.

Bên tai Trì Yên nóng lên: “Cũng có chừng mực lắm.”

Mới nói xong, cũng không đợi Khương Dịch đáp, Trì Yên đã chui ra khỏi lòng anh, chạy tới để chuyên viên trang điểm bên kia sửa sang lại cho mình.

Tóc cô vẫn chưa cắt, bây giờ vẫn dịu dàng xoa trên vai, bên trên có mặc một cái áo sơ mi trắng, bên dưới mặc một cái quần dài màu đen.

Nhưng cảnh diễn tiếp theo lại yêu cầu trang phục khác, Trì Yên cầm quần áo đi vào phòng thay đồ.

Năm phút sau, vẫn là áo sơ mi trắng, nhưng lại biến thành áo sơ mi trắng của nam.

Mà phía dưới, quần dài đen lại đổi thành một cái quần đùi siêu ngắn màu sáng, bị vạt áo sơ mi hoàn toàn che mất, chỉ cần không làm động tác quá lớn thì cơ hồ là không nhìn ra nổi — — đây cũng là lí do để phòng ngừa nên mặc đồ sáng.

Trì Yên vừa ra ngoài, theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

Vì là cảnh diễn đặc biệt nên ở trong phim trường khá ít người, trừ nhân viên công tác và quay phim cầm thiết, tất cả đều bị đuổi ra ngoài.

Trì Yên vừa định nhẹ nhàng thở ra, kết quả chỉ chớp mắt, đã thấy người đàn ông từ bên ngoài tiến vào, sau đó đến gần, ngồi xuống.

Khoảng cách từ anh đến cô rất gần, Trì Yên có thể tinh tường thấy khóe miệng nhẹ cong của anh, cùng với cả ngón tay đã để sẵn lên nút cà vạt.

Mà bên cạnh anh, đạo diễn lại ra dấu cho cô

Cảnh cuối cùng của hôm nay chính thức bắt đầu quay.

Trì Yên cố hết sức xem nhẹ ánh nhìn đang bám dính trên người mình, toàn tâm hóa thân vào nhân vật, nhưng vừa lên giường, đại não cô chớp mắt đã rỗng tuếch.

Nam diễn viên nhìn cô nửa ngày không nói gì, dùng khẩu hình hỏi cô: “Quên thoại à?”

Trì Yên hơi mất tự nhiên gật đầu, sau đó quay đầu nhìn người đàn ông như đang cười chế nhạo kia: “Khương Dịch, anh có thể ra ngoài trước không a?”

Môi đã hồng, tai cũng hồng, ngay cả vành mắt lúc này cũng phấm hồng.

Khương Dịch mặt không đổi sắc: “Không thể.”

Trì Yên cảm thấy muốn điên lên rồi, cắn cắn môi, chỉ có thể lại tâm không cam tình không nguyện tiếp tục.

Khương Dịch ở bên cạnh nhìn, cô thật sự thấy lúng túng.

Cũng may đoạn cuối lại không có nhiều cảnh thân mật, chỉ có một đoạn mặc quần áo, động tác vừa chậm vừa mềm mại, vì phải bộc lộ ra cảm giác đối lập mãnh liệt.

Cảnh này quay xong, Trì Yên thật sự cảm thấy mình cũng điên rồi.

Sau khi thay quần áo xong, Trì Yên không ra ngay, cọ tới cọ lui phòng thay đồ không muốn ra ngoài.

Bên ngoài có tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó là giọng đàn ông thấp thấp: “Còn không ra, là anh sẽ vào đấy.”

Trì Yên cài nút áo khoác cẩn thận, dẫm giày cao gót đi ra.

Khương Dịch đang chờ ở bên ngoài, thấy cô xì mặt, giơ tay nhéo nhéo má trái của cô: “Cười một cái.”

Hừ.

Trì Yên: “Em cười không nổi.”

“Em cười không nổi,” anh hơi cười, hỏi lại: “Bà xã, vậy anh có phải nên khóc không?”

Trì Yên: “.....”

Khương Dịch cúi thấp đầu, tay ấn lên vai cô, “Ngoan, hôn anh một cái, anh có thể coi như hôm nay không có việc này.”

Lại cúi thấp hơn nữa.

Trì Yên thật sự tin thế, đôi tay nhẹ giữ lên tay anh, vì đi giày cao gót, nên hơi nhón chân là tới, hôn lên môi anh một cái, liền ở nam nhân

trên môi hôn một chút, tinh tế tỉ mỉ.

Không đến ba giây, người đàn ông đã cúi xuống, hôn lại lên mặt Trì Yên.

Cô nghe thấy Khương Dịch nói: “Lừa em đó.”

Trì Yên sửng sốt, ánh mắt lóe lên, không đợi cô quay đầu lại nhìn, vành tai đã tê rần.

Người đàn ông cắn nhẹ lên vành tai cô, giọng hơi thấp lại vừa khàn: “Trì Yên, em chờ đó cho anh.”

Chương 82

Khương Dịch chưa bao giờ nói suông cả.

Anh bảo Trì Yên chờ thì Trì Yên tuyệt đối sẽ tránh không thoát.

Có khả năng là do cấm dục quá lâu nên mới có thể phóng túng thế, buoor tối giống như thế nào cũng không đủ vậy.

Sáng hôm sau Trì Yên phải quay phim, cuối cùng không thể chịu nổi nữa, một chân đạp thẳng Khương Dịch xuống giường.

Người rơi xuống có tiếng động lớn, Trì Yên lập tức tỉnh táo lại, mắt đang híp cũng nhanh chóng mở ra.

Khương Dịch cũng không vội vã đứng lên, chỉ giơ tay đè đè ấn đường, cong môi như cười như không: “Muru sát chồng à?”

Trì Yên vốn đang lo lắng anh ngã có đau không, nhưng vừa nghe câu này thì cô cũng lười nói lí với anh, ôm gối với chân xuống giường.

Lúc này anh mới đứng dậy túm chặt tay cô: “Đi đâu?”

“Em đi ngủ sô pha.”

Chuyện này nếu thật sự cứ nói tiếp, Trì Yên đúng là cảm thấy mình đuối lý thật.

Khương Dịch không phải người trong giới, thấy cô quay kiểu cảnh

này nhất định không thoái mái trong lòng, nếu là ngày thường còn được, nhưng mấu chốt là 8h sáng mai phải đến phim trường rồi, nếu cứ lẩn qua lộn lại nữa, ngày mai Trì Yên nhất định không rời giường nổi.

Cô cũng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng vẫn chưa bị tinh trùng xông lên não, lấy chăn che ngực, thấp giọng nói: “Tay, bỏ ra.”

“Ngủ chung”

“Mai em còn phải đi làm.”

Khương Dịch: “Mai anh cũng phải đi làm.”

Trì Yên gật gật đầu, "Vì thế, hôm nay em không thể ngủ chung với cậu thú chỉ dùng nửa thân dưới để nói chuyện được."

Khương Dịch: “.....”

Cô nhóc này..... Đây là nói vòng để mắng anh à?

Những lời này quả nhiên dùng được, Khương Dịch thu tay về.

Trì Yên vừa muốn đi, tay lại bị giữ lấy, cô bị anh hơi dùng lực túm lại, trời đất quay cuồng một trận, cô lại bị Khương Dịch đè lên giường.

Cô chớp chớp mắt, tim đập nhanh hơn, giọng cũng có chút không xong đến nơi: “Anh dám.....”

“Anh không dám,” Khương Dịch cong cong môi, không nhìn được lại hôn lên khóe môi cô, “Anh ngủ sô pha.”

Trì Yên mơ màng, chờ đến khi phản ứng lại, trước mắt đã trống trải.

Trên đỉnh đầu ngoài đèn thủy tinh đèn và trần nhà, thì chẳng còn gì khác nữa.

Khương Dịch thật sự ngủ ở sô pha, Trì Yên ngược lại cũng không ngủ được.

Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, cũng không biết qua bao lâu, mới nặng nề ngủ thiếp đi

Sáng hôm sau Trì Yên dậy sớm, trời vẫn còn tối, cô đã hết buồn ngủ.

Khương Dịch nằm trên sô pha ở cách đó không xa, thân người cao lớn, nhìn thế nào cũng thấy chật chội.

Trì Yên nhẹ nhàng dậy, đi đến bên sô pha kéo chăn lên cho anh.

Lúc này cô mới nhìn đồng hồ treo trên tường, mới hơn 5 giờ.

Trì Yên ngáp một cái, ngồi xổm bên cạnh sô pha, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

Vì sợ đánh thức anh, Trì Yên chỉ dám thở nhẹ.

Qua một lát, đến bản thân cũng không nghe thấy nữa.

Ngắm hơn mười phút, Trì Yên cũng không biết sao lại như bị Khương Dịch thôi miên, ghé vào sô pha ngủ mất

Trì Yên là bị Khương Dịch đánh thức.

Cô vẫn đang trong tư thế ngồi xổm trên mặt đất, sau vài giây tỉnh táo thì lập tức đứng dậy, nhưng không ngờ đui phải vì ngồi xổm lâu nên

tê rần, hơi lệch qua phía Khương Dịch, “Khương Dịch, chân em tê rần rồi.....”

Giọng điệu làm nũng.

Tâm trạng Trì Yên rất tốt, giọng cu gx mềm xuống: “Lần sau em sẽ không để anh ngủ sô pha nữa”

Khương Dịch cúi đầu nhìn cô.

Sau đó lại nghe Trì Yên nói: “Quý ván giặt đồ là được rồi”

Vừa dứt lời, eo cô đã bị anh ôm chặt hơn một chút, “Thành thật chút đi.”

Trì Yên cọ cọ trong lòng anh, hỏi chính sự: “Tối đây công tác à?”

“Ân.”

“Khi nào thì về?”

“Chiều nay.”

Trì Yên “A” một tiếng, càng hối hận để Khương Dịch ngủ một đêm trên sô pha.

Chỉ một buổi tối, cô lại không biết quý trọng.

Trì Yên buồn bực gãi gãi tóc, giọng rầu rĩ: “Vậy anh ôm em thêm lúc nữa 7 giờ nhớ gọi em.”

Tay anh đặt bên hông cô vì thế càng níu chặt, “Ngủ tiếp một lúc đi.”

Cả tháng rồi Trì Yên cũng chưa từng ngủ ngon như thế, không nói đến việc có quầng thâm mắt, lúc soi gương đều thấy mắt mình cũng không sáng ngời nữa.

Mấy năm trước, vẫn luôn ngập nước long lanh, thật tốt.

Buổi chiều lúc đến phim trường, Khương Vận cười nhạo cô đa sầu đa cảm: “Em đó là cận thị, đeo kính vào thì tốt rồi.”

Trì Yên thở dài, không muốn nói chuyện lắm.

Bây giờ là 4h rưỡi, Khương Dịch đã lên máy bay.

Khương Vận cũng xem thời gian, “Chờ lát nữa kết thúc công việc nhớ đến bệnh viện với chị.”

Trì Yên gật đầu — — hôm nay là ngày cô phải đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe

Khương Vận lại hỏi: “Tối qua em có dùng biện pháp không?”

Trì Yên nghe lầm, “Em ngoan như thế, chưa sai chuyện gì a.....”

“Chị là nói, có mang bao không!” Khương Vận giơ tay che trán, sao lại phải để chị nói trắng ra thế chứ.

“.....” Trì Yên: “Có mang.”

“Không mang thì chị đánh chết Khương Dịch.”

Hôm nay Trì Yên diễn xong sớm, không đến 6 giờ đã đi theo Khương Vận đến một bệnh viện chính quy làm kiểm tra toàn diện.

Sau hai giờ, hai người cơm nước xong trở lại lấy kết quả.

Toàn bộ đều bình thường, không mang thai.

Trong lòng Trì Yên cảm thấy quái quái, có một cảm giác nói không nên lời.

Đêm đó về, Tống Vũ ở trong nước mới quay xong, rảnh rỗi trò chuyện với cô.

Tống Vũ: 【 Yên Yên, mấy hôm trước em xem số phiếu của giải hoàng ngọc lan, chị hình như đứng thứ hai. 】

Trì Yên gửi qua dấu chấm hỏi, 【 không phải kết thúc rồi sao? 】

Lúc trước Tống Vũ còn đoán đại nhân vật tổ chức bị thất tình nên mới đổi thời gian trao giải từ ngày 12 tháng 12 thành 11 tháng 11, Trì Yên nhớ rõ ràng.

【 quên không nói, lão tổng kia lại phục hôn với vợ cũ nên lại sửa thời gia lại rồi. 】

Trì Yên: 【.....】

【 vì tỏ ý xin lỗi, năm nay tăng thêm một giải thưởng, hình như gọi là giải diễn viên được yêu thích nhất, một nam một nữ, cái này không cần phiếu phiếu gì. 】

Trì Yên không rep lại ngay.

Tống Vũ: 【 đánh cuộc một bao que cay, khẳng định có chị. 】

Trì Yên: 【 đánh cuộc một nồi lẩu, không có chị. 】

Tiền đặt cược càng lúc càng lớn, đến cuối cùng thành ai thua phải gọi người kia là "Papa" một ngày.

Trì Yên bắt đầu chờ mong ngày 12 tháng 12 đến.

Đã vào đông, nhiệt độ ở Alaska càng lúc thấp hơn nhiều.

Trì Yên mỗi lần ra khỏi cửa, đều phải lấy khăn quàng cổ che hơn nửa cái mặt lại

Đặc biệt đến ngày 10 tháng 12, Trì Yên đáp ứng yêu cầu của đạo diễn đi cắt tóc.

Tóc thì buổi chiều mới cắt, buổi sáng Trì Yên nhắn tin hỏi Khương Dịch: 【 Anh thích em để tóc dài hay cắt tóc ngắn? 】

Trì Yên cho rằng Khương Dịch sẽ nói ra một đáp án hoàn hảo, ví như — — chỉ cần là em, anh đều thích.

Trước kia cô từng xem trên mạng thấy qua.

Chính là một bạn trai điểm 10.

Kết quả đợi vài phút, bên kia lại đáp lại một câu mà cô không thể ngờ đến_____

【 Em thích anh mặc quần áo hay là không mặc quần áo? 】

“.....”

Trì Yên: 【 lă. 】

Sau đó, Trì Yên cũng mặc kệ anh thích dạng gì, lúc ngồi vào hiệu tóc, mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, chỉ trơ mắt nhìn cây kéo trong tay thợ cắt tóc đi xuống.

Rất nhanh, tóc dài của cô là tả bay đầy đất.

Mặt thì vẫn là khuôn mặt ấy, nhưng sau khi cắt tóc xong lại giống như đổi thành người khác.

Không có tóc dài che tai, Trì Yên sợ lạnh, chỉ có thể kéo khăn quàng cổ kéo lên cao hơn.

Hôm nay đến ngày 12 tháng 12, sáng sớm Trì Yên đã bị một cuộc điện thoại của Tống Vũ đánh thức.

Trừ màn hình di động của cô, trước mắt đều là một mảng đen kịt.

Trì Yên xoa xoa mắt, không chờ cô tiếp nghe, Tống Vũ nhanh chóng treo điện thoại: 【 ngại quá Yên Yên, quên mất chị ở nước ngoài. 】

Bên này mới 4h rạng sáng.

Trì Yên gỡ gỡ tóc, mở đèn bàn ra, sau đó nhìn thấy tin tiếp theo Tống Vũ gửi đến: 【 may mắn chị mà không nhận, em không chịu nổi phí điện thoại đường dài đâu. 】

【 tỉnh chưa? 】

Trì Yên: 【 bị em đánh thức rồi. 】

Tống Vũ gửi cho cô một icon, 【 lễ trao giải đã tiến hành được hơn nửa rồi, em đang ở hiện trường, nghe bọn họ đọc tên người được đề cử. 】

Trì Yên hữu khí vô lực, đầu không tỉnh táo, phản ứng cũng chậm nửa nhịp.

Tống Vũ: 【 Thôi chị đi ngủ tiếp một lát đi, còn một giờ nữa mới kết thúc, đến lúc đó em lại gọi chị 】

Trì Yên gõ mấy chữ đơn giản, còn chưa biết mình gõ gì, đã ngã lăn ra ngủ mất rồi.

Một giờ sau, Trì Yên quả nhiên lại nhận được tin nhắn của Tống Vũ.

Cô vốn dĩ không ngủ sâu, di động nhẹ rung một chút là tỉnh liền, Tống Vũ đã gửi qua một đoạn cực kì dài, Trì Yên quét một lần, đọc nhanh như gió đại khái nhìn qua.

Đều là lời an ủi cổ vũ cô, giống hệt với Chicken soup hôm đó Khương Vận lên mạng tra đọc cho cô.

Kết quả bên trong dự kiến — — cô chả có giải thưởng gì.

Trì Yên không rep lại tin của Tống Vũ ngay mà lại gọi điện cho Khương Dịch.

Cô thích gọi điện thoại nói chuyện hơn, nhanh lại tiện.

Bên kia nhanh chóng nhận máy, “Sao sớm thế?”

“Khương Dịch.”

“Ân.”

“Hôm nay em có một đứa con rồi.”

Chương 83

Trì Yên cố tình tạm dừng vài giây, không lập tức nói hết.

Mạch não cô hình như không được lớn như người bình thường, dựa theo lẽ thường mà nói, cô không lấy được giải thưởng chắc nên đau lòng mấy giây, kết quả không có mà ngược lại còn nhớ đến vụ đánh cuộc với Tống Vũ trước tiên.

Vì cũng không lâu, nên cô vẫn nhớ rõ ràng.

Nguyên văn lời nói hôm trước của Tống Vũ là: 【 nếu chị không đoạt giải, em gọi chị là ba ba. 】

Trì Yên giơ tay cọ nhẹ lên cằm, cách gần nửa phút, cô mới nghe được Khương Dịch mở miệng: “Trì Yên.....”

Giọng anh không nặng, nhưng rõ ràng điệu bộ đều đã thay đổi.

“Sao thế?”

Bây giờ Trì Yên hoàn toàn có thể chắc chắn, Khương Dịch tuyệt đối là hiểu sai rồi, nếu không sẽ không gọi tên đầy đủ của cô vào lúc này

Quả nhiên, Khương Dịch nói nửa câu sau: “Có ý gì?”

Trì Yên cười cười, tâm trạng lập tức liền nhẹ nhàng, ngồi lại lên giường đưa hai chân, “Ý trên mặt chữ a, em phải làm.....”

Đột nhiên không có tiếng động.

Cô định giỡn chơi, nên đột nhiên không muốn nói thật.

Bên Khương Dịch bắt đầu có tiếng nói chuyện truyền tới, cùng với tiếng bước chân không dứt bên tai, chắc là anh đang đi qua chỗ nào nhiệt nào đấy, "Làm cái gì?"

Trì Yên nuốt một ngụm nước miếng, giọng điệu Khương Dịch quá mức nghiêm túc, trực tiếp kéo Trì Yên xuống dưới.

Cô khụ một tiếng, "Anh đoán xem."

Nói xong thì không nói nữa.

Khương Dịch bên kia cũng im lặng, mãi đến khi tai nghe đã hoàn toàn yên tĩnh, Trì Yên mới nghe thấy giọng Khương Dịch, rất thấp, cũng rất nhẹ: "Bà xã."

Tim Trì Yên đập loạn lên, nhẹ "Ân" một tiếng.

"Em là phải làm mama hay là phải làm papa? "

Trì Yên: "....."

"Vừa rồi anh gặp bạn em."

Trì Yên càng nói không ra lời.

Trách sao vừa rồi bên Khương Dịch nào nhiệt như vậy, hóa ra là ở hiện trường lễ trao giải.

"Em đoán sao?"

Trì Yên: “Em không đoán.”

Người đàn ông bên đầu kia thấp giọng cười một tiếng, giọng hơi lạnh: "Cô ấy gặp anh còn gọi một tiếng "mẹ" đấy!"

“.....”

Đầu năm nay thịnh hành việc thay đổi giới tính, cô và Tống Vũ chơi thân thế, bình thường không ít lần gọi nhau là con với ba.

Nhưng chuyện hôm nay này, cô hoài nghi nghiêm trọng là Tống Vũ là cố ý.

Người đàn ông nào bị gọi là "mẹ" ắt đều sẽ không vui nổi, Trì Yên thậm chí còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hiện tại của Khương Dịch, càng nghĩ cô lại càng túng quẫn, vội vàng ném cái nồi nóng lên người Tống Vũ: "Cô ấy gọi loạn thôi ấy mà."

Cô còn tưởng ít nhất Khương Dịch sẽ muốn tiếp tục giáo huấn cô mấy câu, lại không ngờ anh chuyển đề tài: "Muốn con thế à?"

“..... Ân?”

Giọng điệu của cô rõ ràng là nghi hoặc, nhưng đến tai Khương Dịch lại giống như biến thành lời khẳng định, Trì Yên nghe thấy giọng anh: “Lần sau anh sẽ nỗ lực.”

Đề tài đột nhiên bay đến phương trời không rõ nào đấy

Trì Yên không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn xuống bụng nhỏ của mình, vẫn phẳng, bên trong còn trống không.

“Sao dậy sớm thế?”

Khương Dịch hỏi vậy, Trì Yên mới quay đầu nhìn ra bên ngoài, trời vẫn còn hắc, nhìn không thấy ánh trăng hay ánh sao gì.

Lần này Trì Yên lại không khai Tống Vũ ra, "Mơ thấy anh đến tìm em, sau đó tỉnh luôn."

Lần này đến phiên Khương Dịch không nói.

Quả thật Trì Yên không nói dối, nhiều nhất chỉ xem như nửa thật nửa giả thôi — — thật là cô mơ thấy Khương Dịch, giả chính là cô không phải vì Khương Dịch mới tỉnh.

Đây hoàn toàn là ứng câu ngày nghĩ gì thì đem mơ đó.

Cô thật sự nhớ Khương Dịch, là cái loại nhớ một ngày không thấy như cách ba thu ấy.

Mũi Trì Yên hơi xót, nghĩ thế, lại tiện tay lấy lịch để trên tủ đầu giường, nhìn thử, còn chưa đầy 20 ngày nữa là sang năm mới rồi.

Tối qua Trì Yên quay phim đến rạng sáng, hôm nay lại dậy sớm, lúc này thần kinh buông lỏng có chút biếng nhác, hơi ngủ gật, không đợi Khương Dịch nói chuyện, cô sẽ nhỏ giọng nói: "Có chút buồn ngủ."

Hình như đã thành thói quen, Trì Yên lúc buồn ngủ giọng rất nhỏ, nghe như nói mơ vậy, mềm nhũn cả ra.

"Mấy giờ đi quay phim?"

Trì Yên xoa xoa mắt: "11 giờ....."

"Vậy ngủ tiếp một lát, 9 giờ rưỡi anh gọi em."

Đầu điện thoại bên kia bỗng nhiên an tĩnh lại, Trì Yên mơ mơ màng màng đáp, sau đó lại mơ mơ màng màng nhắm mắt.

Mãi đến khi tiếng hít thở của cô hoàn toàn vững vàng, Khương Dịch mới cúp điện thoại.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Cơ thể anh lại nổi lên xao động

Thật trùng hợp, mỗi lần anh mơ thấy Trì Yên cũng sẽ tỉnh lại, sau đó lại đi vào phòng tắm tắm nước lạnh, nửa đêm lại thêm lần nữa.

Công việc cuối năm đến bây giờ đều đã bị anh dành cả ngày lẫn đêm hoàn thành bảy tám phần rồi.

Khương Dịch kéo cà vạt, cũng không chào hỏi với những người khác, trực tiếp đánh xe về nhà.

.

Trì Yên bận một trận đến tận tuần cuối cùng của tháng 12.

Khương Dịch cũng bận y cô, bận đến mức chỉ gọi điện thoại nói mấy câu là ai lại đi lo việc nấy.

« phòng tối » phải sớm đóng máy, Trì Yên lại là người quan trọng nhất, nên mầu ngày nay đặc biệt không thể lơ lỏng được

Mỗi ngày Trì Yên đều ngồi trên xe học thoại rồi phân tích biểu cảm và hành động của nhân vật.

Sáng hôm Giáng Sinh, Khương Vận lái xe đưa cô đến phim trường, cô gật gù trước đồng kịch bản, mí mắt nhẹ nhàng rung động, sau đó chậm rãi khép lại.

“Tiểu Trì?”

Khương Vận cũng không muốn đánh thức cô, nhưng không còn cách khác, chị có chính sự phải nói với cô.

Trì Yên “Ân” một tiếng, dùng sức lắc lắc đầu rồi mới quay đầu nhìn qua.

“Buổi trưa chị phải về nước một chuyến.”

“Ân?”

Trì Yên vẫn chưa sắp xếp lại suy nghĩ.

“Có một đại ngôn quảng cáo trong nước, đối phương yêu cầu nói chuyện trực tiếp.” Khương Vận nói lại nhìn di động, “Lần này chị sẽ không quay lại nữa, chọn cho em vé ngày 31 được không?”

Trì Yên gật gật đầu, “Được ạ”

Khương Vận duỗi duỗi tay về phía cô: “Di động cho chị, chị lưu số của Tô Tô cho em, có chuyện gì thì gọi cho cô ấy.”

Tô Tô, là chỉ phó đạo diễn.

Trì Yên nghe lời đưa di động qua, nhìn Khương Vận lưu hai số cùng lúc, cô có chút mệt, chỉ khẽ liếc qua, cũng không chú ý nhiều.

Khương Vận nhanh chóng đặt điện thoại vào trong tay cô, “Nhớ phải

ăn táo đấy.”

Trì Yên lúc này mới bắt giác ý thức được, hôm nay là Giáng Sinh.

Cô đáp lời, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, quả nhiên đã có bầu không khí của ngày hội.

Giáng Sinh ở nước ngoài không giống trong nước.

Lúc Trì Yên quay xong, từ phim trường đi ra đã là khoảng 7 giờ tối.

Trên đường cái có không ít những cây thông Noel, từng dây bóng đèn nhỏ bị xếp thành các loại hình dạng, treo trên cây, lóe sáng.

Người đến người đi, nối liền không dứt.

Dường như tất cả đều bị bầu không khí náo nhiệt này lây nhiễm, nhiệt độ hôm nay cao hơn hai hôm trước một chút

Khương Vận về nước, nên ở nơi xạ lạ này, cuối cùng chỉ còn lại có mình cô.

Trì Yên xuyên qua giữa đám người, lúc đi ngang qua một cây thông Noel, chỉ dừng lại giây, đã nghe có người gọi tên cô, dùng Hán ngữ, là một giọng nữ.

Trì Yên theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Không khác gì xa quê gặp được cố nhân, cho dù cố nhân này là người cô không muốn gặp phải.

Thẩm Ninh mặc một cái áo khoác màu xám, ở trong thời tiết lạnh thế này mà vẫn giữ được phong độ và khí chất, cô ta đánh giá Trì Yên

một lượt “Thật đúng là cô sao a?”

Trì Yên không đáp, vừa cúi đầu thấy cô ta đang dắt tay một cô bé.

Là cô bé con từng gặp từ trước kia rất lâu.

Trì Yên nhớ rõ đây là con gái MIA.

“Cô với Khương Dịch còn chưa ly hôn à a?”

Trì Yên: “.....”

Cô không ngờ Thẩm Ninh sẽ trực tiếp như vậy.

“Cô nói xem Khương Dịch rốt cuộc thích cô ở điểm nào?”

Trì Yên không để ý tới cô ta, nhắc chân đi lên phía trước.

Thẩm Ninh cũng không để bụng, đi theo phía sau cô tiếp tục nói:
“Phụ nữ xinh đẹp hơn cô, đáng người tốt hơn cô, có đầu óc hơn cô..... đều có đầy đường cả, cô nói xem sao anh ấy lại chọn cô?”

Đã lâu thế rồi không gặp, Thẩm Ninh vẫn là bộ dáng này.

Trì Yên dừng lại liếc nhìn cô ta một cái, “Nhưng mà Khương Dịch chỉ thích tôi, cô có cách nào không? Lời cô nói thích hợp tặng cho chính mình đấy, đàn ông đẹp trai hơn Khương Dịch, đáng người tốt hơn anh ấy, đầu óc tốt hơn anh ấy trên đường....”

Trì Yên dừng một chút, quay đầu nhìn thoáng qua người trên đường, “Một người cũng không có..... Nhưng đàn ông trên đường cũng đều là đàn ông, sao cô không thử tìm người thích, gà ra tất cứ muốn thất cổ trên một cành cây?”

Nói rồi cô duỗi tay ra chỉ, “Vừa rồi người đàn ông kia vẫn luôn nhìn cô, còn có ở tiệm bánh ngọt, hiện tại vẫn đang nhìn cô. Thẩm tiểu thư, cô vẫn là nhân lúc còn sớm đừng thích Khương Dịch nữa, nếu không thì chờ mà cô độc sống suốt quãng đời còn lại đi.”

Dừng một chút, cô lại nói: “Tôi còn có việc, cũng không nói chuyện với cô được nữa, đi trước đây.”

“Trì Yên.”

Thẩm Ninh gần như là lập tức gọi cô lại, “Cô thích Khương Dịch mấy năm, tôi lại thích Khương Dịch mấy năm chứ?”

Trì Yên không quay đầu lại, cũng không đáp.

Thẩm Ninh cho rằng cô chột dạ, “Nói không ra lời sao?”

Trì Yên cười một chút, ả ả mang theo vài phần trào phúng: “VẬY cô biết Khương Dịch thích tôi mấy năm không?”

“Cô thật sự là cho rằng tôi chỉ mới quen anh ấy không bao lâu trước khi kết hôn à?”

Thẩm Ninh tuy không nói, nhưng từ trong ánh mắt của cô ta Trì Yên thấy được một ý nghĩ — — chẳng lẽ không phải?

“Cô còn nhớ rõ lúc anh ấy 18 tuổi từ chối cô chứ?”

Thẩm Văn Hình đã từng nói chuyện này với Trì Yên.

Sắc mặt Thẩm Ninh càng thêm tệ, giây tiếp theo, giống như để nghiệm chứng, Trì Yên tiếp tục nói: “Anh ấy nói không thích cô đúng

không.”

Cô híp híp mắt, quay đầu lại cô ta: “Còn chưa đủ khiến cô hết hy vọng sao?”

Trước sau Thẩm Ninh vẫn duy trì yên lặng.

Mãi đến sau nửa phút, cô bé con bên cạnh mới hô đau một tiếng: “Cô ơi, cô niết đau tay con!”

Lúc này Thẩm Ninh mới phục hồi tinh thần, vội vàng buông lỏng tay.

“Châu chấu hai chân mới khó tìm, đàn ông hai chân có khắp chốn, Thẩm tiểu thư, cô tự giải quyết cho tốt đi.”

Trì Yên không muốn nói thêm câu nào nữa, xoay người rời đi trước.

Cũng may lần này phía sau không có người đi theo.

Trì Yên một hơi đi ra hết nửa con phố, mới chậm bước chân lại lại chút, thở nhẹ ra.

Kiểu nói chuyện cần da mặt thế này vẫn là có Tống Vũ hoặc Bạch Lộ bên cạnh mới ổn.

Vừa rời nói không ít lời, nhiệt độ bên ngoài lại thấp, lúc nói chuyện, hơi thở ra lại gặp lạnh phủ thành một tầng hợp nước trên khăn quàng cổ.

Trì Yên kéo khăn quàng cổ xuống, tính xem thời gian trong nước, chắc là hơn 12h trưa ngày 25.

Mới vừa gửi tin “Giáng Sinh vui vẻ” cho hai người kia, còn chưa thu

điện thoại lại, tiếng chuông di động đã vang lên.

Bên trên chói lọi hai chữ rất to — — Khương Dịch.

Có chút không thích hợp lắm.

Trì Yên nhớ rõ tên trong danh bạ là do Khương Dịch tự viết, cực thần kinh viết là “Khương Dịch ca ca”.

Cô thậm chí không có thời gian nghĩ kỹ, tay vừa trượt, đã phản xạ có điều kiện chạm tới nút nghe.

Trì Yên mở miệng trước: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn.”

Cô lại nhìn thời gian nữa, “Buồn ngủ à?”

“Không có.”

Trì Yên dừng bước chân lại.

Xung quanh không ngừng có người lướt qua, mang theo những tiếng nói cười vui vẻ và cả bầu không khí nồng nhiệt vào ngày hội.

“Sao chưa ngủ?”

Vừa muốn hỏi bạn không, lại có một cô bé con tết hai bím tóc chạy tới, hai tay giơ lên một bó hoa hồng lớn, nói một câu tiếng Anh, giọng non nớt: “Chị ơi, có một chú đẹp trai tặng cho chị này.”

Trì Yên vuốt tóc cô bé nói cảm ơn, cảm thấy vẫn không đúng lắm, mới lấy tiền trong túi đưa qua, “Hoa chị nhận, em gái nhỏ giúp chị

đưa tiền cho chú kia được không?”

Cô bé con lại nhanh chóng vung hau bím tóc chạy ra xa.

Trì Yên cúi đầu nhìn bó hoa ướm át kiều diễm kia, mũi đều ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt, tâm trạng cô cũng tốt lên không ít.

Tuy rằng bó hoa này chắc phải xem là cô tự mua cho mình.

Cô vừa đi vừa tiếp tục hỏi: “Sao không ngủ được?”

“Không muốn ngủ,” kia đầu tạm dừng vài giây, nói đến ái muội, “Muốn ngủ với em.”

Khóe môi Trì Yên cong lên.

Mắt cô hơi hơi nheo lại, “Bây giờ anh qua đây, em cho anh ngủ.”

“Sao lại vui vẻ thế?”

“Nhận được một bó hoa.”

“Đẹp không?”

“Đẹp.”

Đáp xong Trì Yên mới cảm thấy phản ứng Khương Dịch không bình thường, dựa theo lẽ thường mà nói người đàn ông này chắc sẽ phải hỏi một câu là do nam hay nữ đưa chứ.

Trì Yên: “Sao anh không hỏi em là ai đưa?”

Đầu kia có tiếng cửa sổ xe kéo lên, Khương Dịch đột nhiên cười một

chút, “Cúi đầu.”

Trì Yên theo lời cúi đầu, bên trên có một tấm card, cô nhướng mày, sau đó rút tấm card ra, còn chưa kịp mở ra xem, đã thấy cô bé con kia chạy về.

Cô bé lại giơ cánh tay nhỏ lên, nhưng lần này lại là tiền Trì Yên vừa đưa cho cô bé, sau đó kéo tay cô nhét lại, rồi lại nhanh như chớp nhảy ra xa.

Trì Yên chỉ có thể lại thu tiền về, sau đó mở tấm card kia ra

Vừa mở tấm card ra, đã có một tấm thẻ phòng trượt xuống dưới.

Là thẻ phòng của một khách sạn gần đây.

Trì Yên nhấp nhấp khóe miệng, nghe thấy ở đầu kia anh nói: “Hoa tặng em, em tặng chính mình cho anh là được rồi.”

Chương 84

Điện thoại nhanh chóng bị cắt đứt.

Tim Trì Yên đập thành thịch, cô cúi đầu, cầm lấy tấm thẻ phòng kia lật qua xem thử, sau đó lại ngẩng đầu, bước nhanh về phía một đồng tòa nhà cao tầng ở giao lộ phía trước.

Bên trên có một loạt chữ tiếng Anh chữ, lại trùng với tên khách sạn trên thẻ phòng.

Hành vi của Khương Dịch chả khác nào một lời mời mọc.

Còn mời mọc cái gì, trong lòng hai người đều rõ ràng. Trì Yên ăn cơm ở bên ngoài trước, lúc đến cửa phòng, đã gần 8h tối.

Hành lang rộng rãi, sáng sủa, một đường chạy dài; lại hiếm có người qua lại.

Trì Yên ôm hoa bằng tay trái, lười lấy thẻ phòng ở trong túi nên trực tiếp gõ cửa luôn, đến cái thứ ba, cửa phòng mở ra.

Trong phòng hình như không bật đèn, chỉ mờ mờ ảo ảo, ngay lúc cửa bị mở ra, ánh sáng ngoài hành lang chiếu thẳng vào.

Người đàn ông đứng ở cửa, dưới chân, bóng đổ lên sàn nhà, kéo dài có hơi mờ mờ. Tay Trì Yên còn chưa thu lại, vừa nâng mắt đã chạm vào mắt Khương Dịch, cô mở miệng, khước môi hơi giơ lên: "Em tự mình đưa đến đây."

Khóe môi Khương Dịch cũng giơ lên, không đáp lời.

“Khương tổng, không ký nhận dịch vụ sao a?”

Trì Yên mới vừa đưa tay phải qua, đã bị anh cầm lôi vào trong, cửa gần như đóng sập lại ngay phía sau.

Trong phòng lập tức tối sầm lại

Mành cửa kín mít, đến tia sáng bên ngoài cũng không lọt vào nổi.

Hoa trong ngực Trì Yên thuận thế trượt xuống, nặng nề rơi bên chân, Trì Yên đẩy anh một chút, “Bật đèn.”

Tầm nhìn chỉ một mảnh đen nhánh, trừ ánh mắt lóe sáng của anh, cô dường như chẳng còn thấy cái gì.

Trì Yên nói rồi đưa tay sờ công tắc đèn, tay phải lại dễ dàng bị cầm lấy, tay anh đan vào tay cô, ôm cô nhẹ giọng hỏi: "Ăn chưa?"

Hơi thở của anh gần như phả hết vào tai cô, hơi nóng bỏng, giọt nước khế nhỏ xuống từ mái tóc ngắn, cảm giác vừa lạnh vừa nóng đánh úp lại, Trì Yên hơi lùi lại phía sau tường, nhẹ giọng đáp: "Ăn rồi."

“Anh còn chưa ăn.”

Trì Yên: “.....”

Khương Dịch không tiếp tục nói nữa, giơ tay sờ sờ mái tóc ngắn chưa chạm vai của cô: "Tóc ngắn rồi."

Giọng anh nhàn nhạt, nghe không ra vui buồn.

Vừa rồi lú nhờ cô bé con kia đưa hoa cho Trì Yên, Khương Dịch cũng ở trên xe phía đối diện, nhìn cô với cô bé con kia cười nói vui vẻ, khuôn mặt dịu dàng, trừ mỗi việc mái tóc ngắn cũn đi, thì chả lần gặp cô lần nhất là bao.

Trì Yên “Ân” một tiếng, “Thích không?”

“Ân.”

Trì Yên cũng giơ tay, nhưng không phải là để sờ tóc mà trực tiếp cầm tay anh: “Nói thật đi.”

Khương Dịch không mở miệng, buông lỏng tay Trì Yên mở đèn ra.

Trong phòng lập tức sáng lên, Trì Yên theo bản năng híp híp mắt, chờ đến khi có thể thích ứng với ánh sáng mới mở hoàn toàn.

Bây giờ khuôn mặt Khương Dịch đã hiện rõ trước mặt, Trì Yên giơ tay chạm chạm mặt anh, “Thật sự thích sao?”

“Thật sự.”

Trì Yên cảm thấy lời này của Khương Dịch hoàn toàn không có tính thuyết phục gì cả, lần trước cô chỉ cắt có tí xiu tóc mà tối đó Khương Dịch đã không giống trước kia, trên giường lại là bộ dạng chả mấy hứng thú

Cô còn tưởng rằng Khương Dịch thích loại tóc dài phiêu phiêu, định sau này sẽ không cắt tóc nữa, vì thế lần này vì quay phim mới cắt tóc, trước đó cô cũng hỏi riêng anh thích loại nào.

Đáng tiếc không hỏi được.

Lúc nên đứng đắn, người đàn ông này trước nay đều không chịu đứng đắn.

Trì Yên nhú nhú mày, vừa muốn nói anh “Gạt người”, tóc bên tai đã bị anh vén ra sau tai, anh ghé môi lại, mái tóc ngắn ướt nước cọ nhẹ lên má trái của Trì Yên, cô nghe thấy anh nói: “Tóc ngắn rất tốt.”

“Đẹp à?”

“Tiện.”

Áo khoác của Trì Yên đã bị cởi ra, men theo cơ thể rơi ở trên thảm.

“Trước kia mỗi lần ở trên giường — —”

Trong phòng có mở điều hòa, nhưng Trì Yên vẫn hơi run một chút.

“Đè lên tóc em, em đều kêu đau.”

Bên tai Trì Yên nóng lên, “Đó cũng thấy anh nhẹ chút.”

“Anh đã đủ nhẹ rồi.”

Tiếng anh vừa dứt, váy Trì Yên đã bị vén lên, lúc này cô mới phản ứng lại, “Em đi tắm trước đã.....”

Không đợi cô nói xong, hai đùi đã bị anh nâng lên, Trì Yên vì không để bị ngã, chỉ có thể vòng qua eo anh, duỗi tay ôm vai anh

Không hề có màn dạo đầu, lâu lắm rồi Trì Yên không trải qua chuyện này, hơi không thích ứng nổi, cả mặt đều nhăn lại, không tự giác quăn chặt chân hơn, "Nhẹ chút____"

Khương Dịch quả nhiên không động nữa.

Hai chân Trì Yên treo trên eo anh, càng lúc càng dùng sức, đến giọng cũng hơi run run: “Khương.....”

Tên cũng chưa gọi hết, cô đã nói không ra lời.

Cô nghe thấy Khương Dịch khẽ rên lên một tiếng, sau đó lại thấp thấp giọng mắng một tiếng “Fuck”.

Cùng lúc đó, Trì Yên rõ ràng cảm giác được có một thứ gì đó đốt cháy cơ thể.

Cô cũng sửng sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng lại.

Trì Yên cắn môi dưới, cầm đặt trên vai anh, thật sự không nhịn cười, bả vai cũng run run lên: “Khương Dịch..... Có phải anh không được đúng không a?”

Đối diện với cô có một cái đồng hồ treo tường.

Lúc vào Trì Yên còn nhìn qua, hiện tại cô lại ngẩng đầu, nhìn kim giây tích tắc chuyển động, một vòng, hai vòng..... Từ khi cô vào cửa đến bây giờ, xoay còn không đủ mười vòng.

Nói cách khác, từ bắt đầu đến kết thúc, chắc là còn chưa đủ bảy phút.

Khương Dịch không nói gì.

Chắc là bị sự thật này đả kích cho rồi, Trì Yên nghĩ, tuy rằng đối với việc trào phúng Khương Dịch trong chuyện này chưa đã thềm,

nhưng cũng không tiếp tục đả kích anh nữa

Bây giờ..... cô nên làm thế nào đây?

Nói cô sẽ không để ý?

Hay là đi bệnh viện gặp bác sĩ với anh?

Trì Yên cảm thấy gì nói cái nào, cô cũng đều sẽ bị Khương Dịch thu thập, nên dứt khoát ngậm miệng không nói.

Một hồi lâu, cô mới nghe thấy Khương Dịch mở miệng, vô cùng đơn giản nói bốn chữ: “Không đeo bao rồi.”

Vừa rời chân Trì Yên siết chặt, anh lại thanh tâm quả dục đã lâu, thật vất vả mới được tí xôi thịt, thế nên không khống chế được.

Trì Yên nghe anh nói, giọng vẫn mang theo ý cười: “Ân..... Sau này không cần nữa.”

Dừng một chút, cô lại bỏ thêm câu: “Nếu còn cần thì sau mới nói tiếp.”

“Không cần sau này gì cả.”

Anh ấn eo cô về phía mình, sau khi xoay người đi vài bước, Trì Yên đã lập tức bị anh áp đảo trên giường, "Bây giờ có thể luôn rồi."

.

Kết luận vĩnh viễn không thể đưa ra quá sớm.

Đêm đó Trì Yên như bị điểm trúng huyết cười, vừa nhìn thấy

Khương Dịch là muốn cười.

Sau đó Khương Dịch nhíu mày nhìn cô, cô lại cười càng vui vẻ.

Kết quả cuối cùng quả nhiên là vui quá hóa buồn, nước mắt có rơi xuống, người nọ cũng chả có ý định thương hương tiếc ngọc gì hết.

Rèm cửa đóng kín, đèn cũng bị tắt, Trì Yên thậm chí còn không biết kết thúc khi nào.

Sau khi Khương Dịch giúp cô lau rửa cơ thể Trì Yên mơ mơ màng màng ngủ, di động lại đột nhiên vang một tiếng báo nhắc nhở.

Cô vươn tay từ trong chăn ra cầm di động, giống như sợ cô không để ý nên cố tình gửi tin nhắn.

【 chú ý an toàn. 】

Vòng tay đàn ông đặt trên eo cô, cằm cũng tựa lên cổ cô, ngược mắt nhìn qua: “Lục Chi Nhiên?”

Trì Yên xoa xoa mắt, xác nhận Khương Dịch không nhìn lầm.

“Hình như..... Đúng thế”

Tay Khương Dịch di di lên trên, “Có vẻ em rất thân với hắn ta nhỉ?”

“Không có,” Trì Yên sợ anh lại lăn lộn cô, vội vàng phủ nhận: “Tuyệt đối không có.”

Cô với Lục Chi Nhiên, thật sự không tính là “Rất thân” gì.

Trừ mỗi lúc đóng phim hay họp báo chạm mặt nhau ra thì lúc khác

phần lớn đều không liên quan gì

Đừng nói Khương Dịch, chính Trì Yên cũng không hiểu sao Lục Chi Nhiên đột nhiên lại gửi tin nhắn thế này.

Đợi một lúc lâu sau, bên kia cũng không rep lại, giống như là gửi nhầm số thôi vậy.

Khương Dịch lại hỏi: “Quen bao lâu rồi?”

“..... Hơn nửa năm.”

“Ngốc.”

Trì Yên: “.....”

“Cậu ta lúc cao trung học cùng một trường với em.”

Trì Yên mở to mắt

Cô là một fan có nhân cách, trừ tác phẩm của Lục Chi Nhiên, những chuyện khác đều không quan tâm, nên cũng không có tìm hiểu kĩ mọi việc của anh.

Bây giờ nghĩ lại..... Hèn gì lần đầu tiên Lục Chi Nhiên gặp cô, thái độ lại ôn hòa thế, biểu hiện cũng giống như quen cô vậy đó.

“Trước kia thật chưa từng gặp cậu ta à?”

Trì Yên nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu: “Không có ấn tượng.”

Có khả năng gặp qua rồi, nhưng vì không cô không có khả năng nhớ rõ người khác phái nên có thể quên mất.

Trì Yên vốn dĩ buồn ngủ cực kì, kết quả lại vì một cái chuông bao này nhảy ra mà không thể ngủ được, dựa vào trong lòng Khương Dịch, bảo anh kể chuyện.

Khương Dịch không nói gì.

Trì Yên: “VẬY hát nhé?”

“Sẽ không.”

“Em dạy anh.”

Nghĩ nghĩ, Trì Yên cảm thấy có câu hát cực kì hợp với chuyện hôm nay của Khương Dịch, mím môi, giọng nhẹ: “365 giây, làm em chịu không nổi.”*

(*Đây là bài "Cái eo nhỏ", siêu sắc nha mấy má. Vừa hay trong list nhạc của tui cũng có. Khụ khụ, nhạc không dành cho mấy ai còn ngây thơ và trong sáng. Bản hay nghe quẩn quéo có thể tìm của Luân Tang hay Nữ Thần. Bản bỉ bựa nghe thấy hơi hài hài có thể tìm của Thất Dạ công tử.

Ngoài ra bonus cho mấy bài hát kiểu sắc thế này mà tui thấy hay: Muốn ôm ôm (bản của Sầm mỹ nữ thấy rất hay); cặp mông cong cong; Em gái em có biết không?; Mashup cái eo nhỏ_ muốn ôm ôm (bản của Thất Dạ, nghe sao cứ hài hài ý); hủxvô hạn đại.

Ai ngây thơ hãy lướt qua đoạn này. Cảm ơn)

Người đàn ông nhéo tay cô kéo lại: “Không muốn ngủ phải không?”

Mẹ nó, còn 365 giây — — cô nhóc này là đang có ý nhắc anh vừa rồi

“Tong bảy phút” đó à.

.

Hôm sau, Trì Yên quả nhiên dậy muộn.

Cũng may hôm nay suất diễn của cô bắt đầu quay vào đầu giờ chiều, đến hơn 6h tối mới kết thúc, Trì Yên nằm ở trên giường nửa ngày, sau khi Khương Dịch tắm rửa xong cô mới cọ tới cọ lui bò dậy

Trì Yên cười cũng cười không nổi nữa rồi, ai oán nhìn anh, sau đó lê hai chân đi rửa mặt.

Từ giữa trưa đến buổi tối cảnh diễn không gián đoạn chút nào, thời gian nghỉ ngơi ngắn lại càng ngắn.

Cả buổi chiều Trì Yên cũng không chạm vào di động nổi, trừ lúc quay thì lại nghe hai đạo diễn chỉ đạo, ngáp cũng không ngáp được, nhìn chả có tinh thần gì

Phó đạo diễn trêu chọc cô: “Tối qua đi trộm à?”

Trì Yên lung tung gật gật đầu, đặt hết lực chú ý lên kịch bản.

“May cho em hôm nay phải quay cảnh trang thái nữ chính cũng không tốt, nếu không sợ là thảm rồi.”

Trì Yên tiếp tục gật đầu.

Đích xác có chút may mắn.

Khương Dịch tới cũng thật đúng lúc, hình như đã chọn đúng ngày.

Trì Yên cũng không biết bây giờ Khương Dịch còn khách sạn không, di động để trong túi, nhưng cô cố tình lại nhin nửa ngày, đợi sau khi quay xong mới lấy ra.

Cô gửi tin nhắn cho Khương Dịch: 【 còn ở khách sạn không? 】

【 sao thế? 】

【 trong phòng có bếp không? 】

【 có. 】

Trì Yên không rep lại, trước khi về khách sạn thì ghé vào siêu thị một chuyến

Cô có thẻ phòng rồi, nên lúc vào cửa cũng là quẹt thẻ trực tiếp

Khương Dịch chắc là đi ra ngoài, bên trong chẳng có ai, Trì Yên cuối cùng cũng có thời gian đánh giá căn phòng một lần, rộng rãi sáng sủa, thậm chí còn có bếp nhỏ với ban công.

Trì Yên cầm nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp nấu cơm.

Gần một giờ qua đi, ba món mặn một một canh đã hoàn thành.

Bạch Lộ cũng vừa nhắn tin qua_____ 【 Yên Nhi, khoảng thời gian trước có hai cô bé không hiểu sao lại mất tích, các cơ quan có liên quan đều theo sát mấy ngày nay, người hai nhà này đều cắn chặt miệng không chịu nói, không biết là do bị đe dọa hay là do bị dụ dỗ bởi lợi ích gì nữa. 】

【 nhưng tứ nghĩ là về sau, vì đồng nghiệp của tứ nói hai nhà kia còn mua hẳn căn hộ ở Tam Hoàn cơ đấy. 】

【 tiền lương gia đình, không phải là đi cho vay để mua, có cảm thấy kỳ quái không? 】

Trì Yên đúng là có nghe nhiều người nói về việc này.

Từ bác tài xế đến Khương Vận, đến hôm nay còn có Bạch Lộ.

Trì Yên suy đoán: 【 Chắc là dùng tiền bịt miệng rồi? 】

【 tứ cũng nghĩ thế. 】

Cách vài giây, Bạch Lộ lại nói: 【 hai có bé kia, một người là người mẫu, một người là ca sĩ câu lạc bộ đêm nên dễ tìm được. 】

Trì Yên: 【 điểm giống nhau là gì? 】

【 trên xương quai xanh bên phải đều có một nốt ruồi. 】

Trì Yên theo bản năng giơ tay chạm lên xương quai xanh bên phải của mình, Bạch Lộ đã phòng ngừa chu đáo nói: 【 sau khi về nước nhớ phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng ra ngoài một mình vào buổi tối. 】

Lời Bạch Lộ nhắc nhở lại trùng hợp với lời Lục Chi Nhiên nói hôm qua

【 nhưng mà Yên Nhi cậu cũng đừng quá sợ hãi, dù sao cậu cũng là nhân vật của công chúng, khả năng sẽ không giống nhau hai người kia. 】

Lời này của Bạch Lộ chả có tí tác dụng an ủi nào cả.

Trì Yên tự hỏi một hồi lâu, mãi đến khi Khương Dịch về, cô mới hồi phục tinh thần.

Khương Dịch đã đi đến trước mặt, cà vạt bị anh kéo xuống, nút áo sơ mi bị cởi mấy cái, anh quay đầu nhìn qua: “Nghĩ cái gì thế?”

Trì Yên cũng không định lừa anh, mới kể lại lời Bạch Lộ nói một lần.

Động tác Khương Dịch quả nhiên dừng lại, “Sau này anh đi đón em.”

“Không cần, anh cứ làm việc đi.....”

“Ngoan, nghe lời.”

Lúc này Trì Yên mới ngậm miệng.

Thần kinh cô thật ra không hẳn cảm lắm, hơn nữa Khương Dịch ở bên cạnh, không quá vài phút cô đã ném chuyện này qua sau đầu

Đồ ăn trước mặt vẫn còn hơi ấm, Trì Yên múc một chén canh, mắt sáng ngời, cười tủm tỉm lôi kéo Khương Dịch ngồi xuống.

Anh nhíu mày: “Đây là cái gì?”

Trì Yên cười càng tươi, gắp từng chữ một: “Canh ngưu tiên*.”

Khương Dịch: “.....”

Ha hả.

Chơi còn lớn thế nữa.

(*ngưu tiên: là dương vật của con bò đực (ngầu pín))

Ngưu tiên canh là một món ăn được làm chủ yếu từ ngưu tiên, cà rốt, ớt xanh; có thể trị chứng mệt mỏi, gầy yếu, giúp dễ tiêu, bổ thận tráng dương, bổ hư lợi khí._ baidu)

Hiếm khi Khương Dịch đến không phải vì công việc, nhiệm vụ mỗi ngày đều là ăn cơm rồi lẫn lộn với Trì Yên.

Mỗi đến lúc này, Trì Yên đều hận không thể trở lại mấy ngày trước, đánh chết mình đã nấu canh ngưu tiên cho Khương Dịch.

Đầu cô tuyệt đối là bị úng nước nên mới có thể nghĩ ra cái suy nghĩ điên rồ này.

Khương Dịch ở Alaska chặn 1 tuần, Trì Yên bị tra tấn đúng 1 tuần.

Hơn 2h sáng ngày 31, 《 phòng tối 》 lấy cảnh nữ chính của Trì Yên tự sát mà đóng máy.

3h chiều, Trì Yên đi Khương Dịch lên máy bay.

Bay về nước cần phải chuyển máy bay, đợi đến khi máy bay thuận lợi đáp xuống thành phố Lâm An thì đã là chiều ngày hôm sau rồi.

Trì Yên ngủ mê mang, thời gian quá dài lại cảm thấy không thoải mái, hơn nữa mấy ngày nay bị lẫn lộn đến nhũn cả chân, ra đến sân bay là túm lấy tay áo Khương Dịch: “Khương Dịch.....”

Anh quay đầu lại nhìn qua, mắt Trì Yên ướt nước, hốc mắt có chút hồng: “Em không muốn đi.”

Sân bay kín người hết chỗ, cô nói rõ ràng: “Anh cũng em đi.”

Ảnh minh họa cho món canh nguru tiên trên baidu

Chương 85

Trì Yên thật sự được Khương Dịch cõng ra khỏi sân bay.

Ánh nắng sau buổi trưa lười biếng lại bừa bãi chiếu khắp nơi, Trì Yên nheo nheo mắt, lúc này cả người đều mệt mỏi, vô thức ghé vào lưng anh ngủ thiếp đi.

Trì Yên bị lệch múi giờ cả trưa, đến khi tỉnh dậy xoay người lại không cẩn thận ôm chần ngã xuống mặt đất, “Phanh” một tiếng, không hề nghi ngờ Trì Yên là bị ngã mới tỉnh

Xoa xoa cánh tay đau nhức, Trì Yên ném chần lại lên giường, bò dậy bật đèn.

Sắc trời bên ngoài đã tối xuống, đến bên cửa sổ lại mơ hồ có thể thấy những bông tuyết bay loạn dưới ánh đèn.

Buổi chiều mặt trời vẫn rực rỡ, đến tối, đột nhiên lại không thể hiểu nổi chợt có tuyết rơi

Đã hơn 8h tối, Khương Dịch rõ ràng không ở nhà.

Trì Yên mới vừa tỉnh ngủ, mắt vẫn còn mơ màng, nhẹ xoa vài cái mới rời cửa sổ mở di động ra.

Từ hôm qua lên máy bay đến tối nay, di động cô đã vứt xó hơn 1 ngày rồi, lúc cầm lên có hơi lạnh.

Màn hình di động nhanh chóng sáng lên, sau khi mất vài giây phản

ứng, có liên tiếp mấy cái tin nhắn hiện ra.

Khương Vận gửi qua lịch trình đã sắp xếp, còn Bạch Lộ gửi qua cho cô mấy bức ảnh.

Trì Yên xem chính sự trước.

Khương Vận đại khái cũng có suy xét đến việc sắp ăn tết rồi, nhận cho cô ít việc, chỉ có một đại ngôn trang sức, sau đó không lâu thì là một bữa tiệc mời tối.

Nhãn hiệu trang sức thì Trì Yên có ấn tượng, là nhãn hiệu làm nhẫn cưới cho cô và Khương Dịch, Trì Yên theo bản năng cúi đầu nhìn cái nhẫn trên ngón áp út, vì để cho thấy mình đã xem, còn nhắn cho Khương Vận một tin.

Xử lý xong chính sự, Trì Yên mới click mở bức ảnh Bạch Lộ gửi qua.

Là ảnh sân bay của cô, trước là ảnh cô kéo tay Khương Dịch không chịu đi, sau toàn bộ đều là Khương Dịch cõng cô.

Mấy tấm ảnh cực kì xảo diệu tránh mặt Khương Dịch.

Trì Yên ghé sát vào màn hình, sau đó phóng đại ảnh xem mấy lần, Bạch Lộ lại gửi tin qua: 【 ngược cầu vui không? 】

Trì Yên: 【 vui a. 】

Bạch Lộ hận không thể tạt lên mặt cô mấy cái, cách một hồi lâu, chờ hết giận mới lại gõ mấy chữ: 【 công ty các cậu còn ép cái tin hot này xuống, chỉ đứng trên top 3 hot search có mười phút đã tụt xuống hạng 10. 】

Trì Yên không hiểu lắm

Bạch Lộ: 【 Rốt cuộc thì mấy ngày rồi cậu không quét qua Weibo? 】

【 đại khái..... chắc là một tháng rưỡi. 】

Trong khoảng thời gian này cô thật sự quá bận, lúc vừa mới bắt đầu quay 《 phòng tối 》 còn có thể mỗi ngày lướt Weibo vài phút, sau không quá mấy ngày cô lại phát hiện, người đoàn phim đều là dân chuyên nghiệp tu dưỡng cực mạnh, Trì Yên đặt ở bên trong, so thấp thì có thừa, nhưng so trên lại xa xa không với nổi.

Cô lập tức thấy ngại khi lãng phí thời gian trên Weibo, mỗi ngày đều học thoại lại quay phim, còn thư giãn thì là xem phim khác.

Trong thời gian ấy, đến gọi điện cho Khương Dịch cũng không dám gọi lâu, đến Weibo cô cũng không có thời gian phát, cách lần phát Weibo gần fnhaats đã hơn nửa tháng rồi.

Trì Yên trở thành một người mất tích tiêu chuẩn trong mắt các fan

Trên di động đã không còn app Weibo nữa, Trì Yên vừa mở ra phần mềm cửa hàng ra download lại, vừa hỏi Bạch Lộ làm sao vậy.

Bạch Lộ: 【 mấy hôm trước cũng như đã nói với cậu về vụ hai cô gái kia đó, đêm qua, lại có một cô gái mất tích khó hiểu. 】

【 mấy ngày nay đầu đề tất cả đều là chuyện này, tin tức minh tinh nào mà áp chuyện này xuống thì nhất định sẽ bị hắc, chắc là vì thế nên mới kéo hot search của cậu xuống. 】

Trì Yên không phải chưa từng thấy loại tình huống này.

Mỗi lần chỉ cần một có chuyện lớn gì xảy ra, thì chỉ cần tin giải trí mà hot hơn cái sự kiện kia là lập tức có antifans xuống bình luận, không kể nhiều ít.

Bạch Lộ đang nói, Trì Yên đã tải được Weibo.

Cô thậm chí không có thời gian đăng nhập, trực tiếp đi xem hot search, top 1 quả nhiên là tin tìm người.

3 tháng 3 vụ, không thể không làm người ta chú ý.

Bình luận phần lớn là động não suy đoán, từ ngữ đều mang theo màu sắc thần bí, Trì Yên nhìn vài lần là cảm thấy da đầu hơi tê dại, vội vàng rời khỏi — — còn không bằng cô nghe Bạch Lộ nói cho xong.

【 dựa theo hai vụ mất tích trước thì cô gái này ngày mai sẽ bình yên vô sự trở về thôi, nhưng mà_____】

Bạch Lộ cố tình tạm dừng một chút, 【tòa soạn của bọn tớ 1 tiếng trước mới nhận được điện thoại, nói bên đường Phú Cẩm có xảy ra một vụ tai nạn giao thông, có một cô gái bị tông chết. 】

Trì Yên không nói tiếp.

Bạch Lộ nếu đã nói như vậy, thì khẳng định hai việc này có liên quan đến nhau.

Quả nhiên, một lát sau, Bạch Lộ lại nói: 【 đồng nghiệp của tớ từng đi phỏng vấn, người đó chính là cô gái mất tích sau khi tan làm hôm qua, trên xương quai xanh bên phải cũng có nốt ruồi】

【 nhưng nếu theo lẽ thường mà nói, cô ấy chắc phải giống hai

người kia bình an vô sự trở về chứ.... Yên Nhi, cậu nghĩ thế nào? 】

Trì Yên cảm thấy trên chóp mũi mình có đổ mồ hôi, giơ tay chạm vào, quả nhiên đầu ngón tay lau ra một lớp ươn ướt.

Cô cảm thấy cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng tới lượt cô mất thôi.

Bạch Lộ: 【 cậu nói có thể là tên biến thái không, chuyên môn nhìn chăm chăm vào phụ nữ có nốt ruồi trên xương quai xanh mà ra tay xâm hại, xong việc lại dùng tiền bịt miệng không? 】

Nghĩ nghĩ, bên kia hình như cảm thấy không có khả năng lắm: 【 nhưng lần này là mạng người a.....】

Trong phòng rõ ràng mở điều hòa, nhưng đầu ngón tay Trì Yên lại có chút lạnh, màn hình di động của cô lại càng lạnh hơn.

Cô gõ từng chữ: 【 lẽ như là do bất cẩn xâm hại quá mức, hoặc là do cô gái hôm qua không chịu phối hợp nên người nợ mới giết người thủ tiêu thì sao.....】

Nhưng dù sao cũng phải dùng thủ thuật che mắt, che dấu đi nguyên nhân tử vong thật sự của cô gái kia.

Lần đầu tiên Trì Yên gặp phải loại chuyện này.

Có thể là do cô quay nhiều phim huyền nghi nên khi gặp phải loại chuyện này lại không nhìn được nghĩ nhiều.

Trì Yên hít một hơi, vừa muốn nói thêm câu là mình đoán mò thôi, Bạch Lộ đầu kia lại đã gửi qua một đoạn tin dài.

【 nói như cậu, thật sự cũng có khả năng..... đồng nghiệp của tớ nói, người gây họa là một lái xe say rượu, hôm nay thời tiết lại không tốt, nên bất cẩn đã đâm chết người. Nhưng cẩn thận ngẫm lại..... Nào có chuyện trùng hợp thế, lại vừa lúc cameras đoạn đường ấy lại hỏng, nên không có băng ghi hình. Quan trọng nhất chính là, tài xế kia còn thú nhận rất bộc trực, trực tiếp nhận mình đụng người ta. 】

【 không được, làm tớ sợ muốn chết. 】

Trì Yên: 【 nên bị hù chết chẳng lẽ không phải là tớ sao? 】

Cô quả thật là bị dọa rồi, loại chuyện này, càng đi sâu càng đào kĩ thì càng dọa người.

Bạch Lộ: 【 đồng nghiệp tớ vừa nói, cảnh sát vốn dĩ định đưa nạn nhân về tiến hành khám nghiệm tử thi, nhưng người nhà nạn nhân lại không cho, muốn nhanh chóng làm đám tang, thấy sao cũng không giống như là bị tai nạn xe cộ..... bây giờ tớ đang ở WC, không dám đi ra ngoài luôn. 】

Trì Yên cả người đổ mồ hôi lạnh, bên ngoài cuồng phong gào thét, hoa tuyết thổi khẽ chạm lên cửa sổ giống như có phát ra âm thanh, an ủi Bạch Lộ vài câu, cô ôm chặt chăn, định gọi điện cho Khương Dịch.

Lúc cực kì sợ hãi, người đầu tiên Trì Yên nghĩ đến là Khương Dịch.

Lúc lục danh bạ tìm tên, lại thấy hai cái tên ở gần nhau, một cái ghi là “Khương ca ca”; cái kia là “Khương Dịch”, chắc là một số khác mà lần trước m Khương Vận lưu lại cho cô

Trì Yên sửng sốt vài giây, mới vừa gọi qua, lại nghe được có tiếng mở cửa.

Cùng lúc đó, điện thoại bị cắt đứt, Trì Yên vừa nhấc đầu, nhìn lên đã đứng người đàn ông đứng ở cửa.

“Làm gì đó?”

Vừa rồi cô bị Bạch Lộ dọa sợ không ít, bây giờ trán vẫn lấm tấm mồ hôi, có vài sợi tóc còn bết lại dính vào mặt, vì sợ nên giọng vừa nhẹ vừa run.

"Mơ thấy ác mộng à?"

Khương Dịch ném áo khoác lên cuối giường, trên người vẫn còn hơi lạnh, lúc anh đến gần, Trì Yên thậm chí còn có thể nhìn thấy giọt nước trên mái tóc anh, chắc là tuyết đậu rồi tan ra.

Trì Yên lắc đầu, “Vừa rồi có xem tin tức”

Lông mày anh hơi cong lên, anh ngồi xổm xuống, giơ tay sờ sờ mặt Trì Yên: “Sợ à?”

Trì Yên gật gật đầu, lại hỏi anh: “Vừa đi đâu thế? ”

Khương Dịch đứng dậy ngồi xuống trên giường, ôm cô vào lòng, “Cục cảnh sát.”

Trì Yên quay đầu nhìn anh, Khương Dịch cũng đang nhìn cô, mặt anh hơi nghiêm, “Cảnh sát tra thử tài khoản ngân hàng của hai người trước, phát hiện sau khi mất tích tài khoản lại có thêm tiền. ”

Trì Yên kéo trên lên, trên người anh vẫn hơi lạnh, Trì Yên lại cọ cọ trong lòng lòng anh, duỗi tay ôm anh lại, “Thế chuyện hôm nay ..... Cũng có thể dùng tiền giải quyết sao?”

“Dựa vào phản ứng của người nhà chắc là có thể.”

Tuy nói thoát nhìn chỉ là một vụ tai nạn giao thông bình thường, nhưng phản ứng của người nhà rõ ràng lại không bình thường.

Quả nhiên, tiền là vạn năng.

Trì Yên siết chặt góc chần, vì dùng sức quá độ, móng tay hơi trắng bệch, tay anh đang khoác lên vai đưa xuống cầm tay cô, niết nhẹ theo từng ngón tay, một tay khác lại cọ nhẹ lên xương quai xanh của cô.

Ngón tay anh sạch sẽ thon dài, dưới ngón trỏ, lại đúng là nốt ruồi trên người Trì Yên.

Trì Yên gối đầu lên ngực anh, mặt hơi lệch về một bên, là có thể nghe được tiếng tim anh đập rất rõ ràng

Nhanh, cực kì nhanh.

Còn nhanh hơn cả cô nữa.

Trì Yên đột nhiên có chút buồn cười, vừa lôi kéo tay phải của Khương Dịch vừa mở miệng hỏi: “Khương Dịch, anh cũng sợ à a?”

“Sợ,” Khương Dịch cũng không phủ nhận, ôm cô càng chặt hơn, giọng rất thấp, khe khẽ thở dài: “Cho nên Yên Yên, em phải ngoan một chút, chăm sóc mình cẩn thận.”

Động tác của Trì Yên dừng lại, sau đó đặc biệt nghe lời đáp một tiếng.

*

Chuyện này cũng nhanh chóng qua đi.

Trong thời đại thức ăn nhanh* này, không ai lại quá quan tâm đến việc chả liên quan gì đến mình cả.

(*thời đại thức ăn nhanh là một hiện tượng chỉ cần tốc độ không cần nội hàm, mọi người sống nhanh hơn, mưu cầu danh lợi, chạy theo lợi ích, chỉ cần cái danh không cần cái thực)

Trì Yên cũng vẫn chạy theo lịch trình như bình thường, chạy hết 1 tuần, Bạch Lộ lại gọi điện đến.

Là gọi Trì Yên đi ra vùng ngoại thành với cô

Mấy ngày nay, Bạch Lộ cũng chạy khắp nơi cùng đồng nghiệp, sắp đến Tết âm lịch rồi, tòa soạn nhiều việc không lo hết, cô nàng mới dứt khoát Trì Yên rảnh rồi mấy ngày nay đi cùng.

Trì Yên hoàn toàn có tác dụng của một người sai vặt, thỉnh thoảng còn phải cầm bút giấy thay Bạch Lộ nữa chứ.

Hôm nay Bạch Lộ tới phỏng vấn cha mẹ cô gái mới mất hôm trước, vấn đề nên hỏi đều hỏi 1 lượt, mặc kệ là hỏi trực tiếp hay là nói bóng nói gió dò hỏi thì vẫn đều vô dụng

Hai vợ chồng kia vẫn giữ kín như bưng, tin tức quan trọng đến nửa điểm cũng không để lộ, cuối cùng còn mắng cho hai người Bạch Lộ và cô một trận, nói hai người lo chuyện bao đồng.

Thế lại càng không bình thường.

Bạch Lộ nghĩ trăm lần cũng không ra, trên đường lái xe về còn oán giận với Trì Yên: “Yên Nhi, cậu nói xem bọn họ rốt cuộc nghĩ cái gì thế a?”

Trì Yên không nói chuyện, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe đến xuất thần.

Bạch Lộ quay đầu nhìn cô một cái, “Nhìn cái gì..... Một bệnh viện tâm thần thì có gì đẹp chứ?”

Tên viết ở cửa nhưng ra Trì Yên nhìn không rõ lắm, “Bệnh viện tâm thần Lam sơn à?”

Cô nhớ rõ Đỗ Vũ Nhu ở đây.

Bạch Lộ cũng nhìn theo tầm mắt cô, khẽ gật đầu, “Đúng vậy.....”

Nói rồi, cô nàng đột nhiên dẫm phanh lại, duỗi tay chỉ chỉ phía trước, “Yên Nhi cậu xem người phui nữ phía trước kia..... Có phải cái cô họ Đỗ, Đỗ gì đó không?”

Trì Yên nheo nheo mắt, hơi nghiêng về phía trước, miễn miễn cưỡng cưỡng xác nhận thân phận người nọ

Cô gật gật đầu, đã duỗi tay tháo đai an toàn.

“Cậu làm gì thế?”

“Tớ có việc muốn hỏi cô ấy.”

Bạch Lộ vội vàng túm chặt cô lại, “Cô ta có bệnh đấy.....”

Trì Yên hít sâu một hơi, giơ tay chỉ chỉ nốt ruồi trên xương quai xanh

của mình, “Trên người cô ấy cũng có.”

Hèn gì ban đầu khi bác tài xế kia kể chuyện này với cô, Trì Yên cảm thấy có chút quen quen, nghe sao cũng thấy hình như đã từng xảy ra.

Quả nhiên là từng xảy ra loại chuyện thế này rồi.

Trì Yên nhớ là chuyện lúc cao trung, trong nhà Đỗ Vũ Nhu cũng giữ kín như bưng chuyện này, giống y đúc thái độ của hai vị cha mẹ kia ngayd hôm nay.

Không quá mấy ngày, lúc Trì Yên đi tìm Đỗ Vũ Nhu hỏi thử, thì nghe nhà hàng xóm cô ta nói bọn họ đã mua biệt thự ở thành phố duyên hải nào đó, mấy hôm trước dọn đi rồi.

Trì Yên hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Đỗ Vũ Nhu, mãi đến hơn nửa năm trước mới gặp lại.

Gia cảnh của Đỗ Vũ Nhu cũng giống cô, không thiếu tiền, nhưng cũng không đến mức mua được một căn biệt thự mấy vạn được, như vậy chỉ còn một khả năng_____đám người kia cũng dùng tiền bịt miệng.

Giống hệt tình huống xảy ra mấy tháng nay.

Trì Yên đẩy cửa xuống xe, Bạch Lộ không yên tâm cô, vội vàng đi theo cô qua, “Yên Nhi.....”

Cô nàng sợ không ổn, bắt lấy tay Trì Yên: “Hay là thôi đi.....”

“Bên cạnh cô ấy còn có một người con trai, thấy không?”

Bạch Lộ gật gật đầu.

Đến gần hơn một chút, Trì Yên cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Trạng thái của cô ấy chắc vẫn ổn.”

Đỗ Vũ Nhu đang ngồi trên xích đu, người con trai phía sau cũng không biết nói gì đó, khóe môi hai người đều mang theo cười.

Lúc Trì Yên và Bạch Lộ đi đến, là nam sinh kia chú ý thấy trước.

Sở dĩ gọi là nam sinh, là vì người này thoát nhìn thật sự khá nhỏ, tuổi có khả năng sắp xỉ Trì Nhiên, mặt vẫn còn mang theo vẻ non nớt và tinh thần phấn chấn.

Đỗ Vũ Nhu cũng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, lúc thấy Trì Yên rõ ràng sững sốt một chút, chớp mắt hỏi: “Trì Yên?”

Cô nhanh chóng nhảy xuống xích đu, dịu dàng nói với nam sinh kia: “Đi lên trước chờ tôi, tôi sẽ theo lên ngay.”

Nói xong quay đầu nhìn về phía Bạch Lộ, “Có thể tránh mặt một chút không?”

Trì Yên chú ý ra trong mắt Đỗ Vũ Nhu đã ít vẻ oán hận rồi.

Vẻ mặt cô vẫn không khác trước nhiều lắm nhưng lại dịu dàng hơn không ít_____ hoàn toàn khác nửa năm trước.

Bạch Lộ vẫn đang lôi kéo tay Trì Yên, “Tôi.....”

“Lộ Lộ, cậu ra trước chờ tớ.”

Lời Bạch Lộ nuốt lại, không yên tâm liếc cô một cái, vẫn lưu luyến đi

về hướng xe.

Bên này nhanh chóng chỉ còn hai người bọn cô.

Một trận tuyết qua, bầu trời lại trong, đặc biệt ở vùng ngoại thành, không khí đều tươi mát hơn nhiều.

Đỗ Vũ Nhu lại ngồi lên xích đu, hơi lui người lại thả ra, kéo xích đu đung đưa lay động. Cô ngẩng đầu nhìn qua đây: “Là muốn hỏi tôi chuyện trước kia sao?”

Trực giác của Trì Yên mách bảo chuyện trước kia và chuyện trong thời gian này có liên quan đến nhau, cô cũng không vòng vo với Đỗ Vũ Nhu, gật đầu nói: “Đúng.”

“Cậu tin tưởng câu ác giả ác báo không?”

Trì Yên mím môi không nói.

Đỗ Vũ Nhu trào phúng cười, “Tôi hận mỗi người trong các người.”

Rất nhanh, không đợi Trì Yên nói chuyện, Đỗ Vũ Nhu lại nói: “Nhưng cậu ấy lại nói tôi như thế là không đúng, nói tôi không nên trách cậu.”

Cô ta xoay đầu, chính là chàng trai mi thanh mục tú kia.

“Ngay từ đầu thật sự không trách cậu, thậm chí còn cảm thấy rất có lỗi với cậu, nếu không phải vì tôi, cậu cũng không đến mức để lại một vết sẹo trên người.”

Đỗ Vũ Nhu thấy Trì Yên nhú mày, bên miệng trào phúng càng rõ ràng, “Trì Yên, cậu không hận Lục Chi Nhiên sao?”

Trì Yên khó tin nhìn qua.

“Cậu quên lúc ấy hẳn ta cũng ở đó sao?”

“Tuy rằng hẳn cũng không làm gì, nhưng cho dù chỉ là người đứng xem, cũng coi như là một loại bạo lực khác rồi, nếu như hẳn nói một câu làm cho bọn họ dừng tay, có khả năng cũng không đến mức như vậy đâu nhỉ?”

“Sau tôi còn thấy scandal cp của hai người, hơn nữa ở đoàn phim còn vừa nói vừa cười, nếu không để bụng, vậy cậu còn share cái bài bạo lực trên Weibo là ý gì?”

Giống như lập tức lý giải được..... Đỗ Vũ Nhu vì sao ban đầu thì bình thường, sau đó lại gửi ảnh đến dọa cô.

Trong đầu Trì Yên vụt qua hình ảnh nhiều năm trước, nhưng vẫn không thể nào nhớ rõ được.

Một hồi lâu, cô mới mở miệng: “Tôi không nhớ anh ấy, cũng không nhớ những người ở đó.”

Đỗ Vũ Nhu rõ ràng bị chuyện này làm kinh ngạc, miệng động vài cái mới phát ra tiếng: “Cậu nói cái gì?”

“Tôi không nhớ rõ.”

Sau một hồi lâu hai người đều im lặng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, càng muộn nhiệt độ càng thấp, Trì Yên kéo khăn quàng cổ lên cao: "Sao bọn họ lại làm thế với cô?"

“Trước kia tôi cũng không biết, tôi căn bản không liên quan đến bọn họ, cũng không có khả năng từng chọc phải bọn họ, nhưng sau đó mấy tháng thì tôi đột nhiên hiểu ra là vì cái gì.”

Cô giơ tay kéo cổ áo xuống một ít, “Tôi nhớ rõ lúc ấy hấn ta nhìn chăm chăm vào cổ tôi, rồi chụp chụp ảnh.”

“Rất trùng hợp, mỗi nạn nhân đều có nốt ruồi ở đây.”

Đỗ Vũ Nhu vẫn tiếp tục nói, nhưng lần này vẻ mặt rõ ràng lơ lửng rất nhiều: “Nhưng dường như thật sự có ác giả ác báo.”

“Tôi biết bọn họ đều là con nhà giàu, mấy năm nay có người buôn bán phá sản, cũng người vì trốn thuế mà vào ngục..... Đến bây giờ, chỉ còn lại có hai người.”

Tay Trì Yên giấu trong tay áo khoác càng nắm càng chặt.

“Trừ Lục Chi Nhiên, còn có ai?”

“Trong những người đó, người duy nhất tôi không biết là hấn.”

Đỗ Vũ Nhu không chút do dự, “Ngày đó tôi về mới vừa nói với ba mẹ thì đã có người đến nhà tôi nói chỉ cần tôi không nói chuyện này ra thì sẽ cho chúng tôi tiền, cậu cũng biết nhà tôi không thiếu tiền..... Tôi không đồng ý, hấn lại lấy công việc của ba mẹ và ảnh chụp ra dọa tôi.”

Gia thế quá lớn, Đỗ Vũ Nhu mất mấy năm cũng không nghe ngóng được.

Trì Yên hít một hơi thật sâu, cảm thấy như bị rơi vào đáy cốc, nhưng rất nhanh, Đỗ Vũ Nhu lại bồi thêm một câu: “Chắc là họ Lương.”

Cô vẫn đang chơi đánh đu, đầu hơi cúi thấp, tóc dài bay bay.

“Vốn dĩ là một chuyện chẳng gợn lên được tí sóng gió nào, nhưng bọn chúng sợ hãi thế, hẳn là trong quãng thời gian ấy có người trong nhà muốn bò lên..... Cậu cũng biết đấy, những người làm quan như bọn chúng, trước khi thăng chức lên cao thì không được dính vết như nào. Mà đúng đoạn thời gian ấy chỉ có hai người thăng quan tiến chức, người có con trai họ Lương, bây giờ đã là phó thị trưởng rồi.

Trì Yên, cậu nói báo ứng khi nào sẽ tới hả?”

Trì Yên không đáp.

Đỗ Vũ Nhu rời khỏi xích đu, trước khi rời đi quay đầu nhìn cô một cái: “Trì Yên, cậu phải cẩn thận một chút.”

.

Cũng không biết là gió lạnh thổi nhiều, hay là do chuyện hôm nay quá phức tạp, đầu Trì Yên vẫn choáng váng.

Tối mai còn phải tham gia một bữa tiệc, sau khi về nhà tắm nước ấm, Trì Yên chui vào trong ổ chăn ôm lấy người đàn ông.

Mấy ngày nay công việc của Khương Dịch cực kỳ thanh nhàn, chiều nào cũng về sớm, chờ Trì Yên về thì đồ ăn đã đầy đủ rồi.

Trì Yên duỗi tay đặt lên đai áo ngủ của anh, vừa tháo vừa hỏi: “Khương Dịch, anh có quen ai họ Lương không a?”

Cô cảm thấy Khương Dịch giao tiếp rộng, có khả năng cao là sẽ

quen.

“Không nhớ rõ lắm, sao thế?”

Đai áo đã bị kéo ra, áo ngủ dần dần trượt xuống, Trì Yên thò lại gần người anh, eo đã bị anh nhẹ nhàng ôm lấy: “Bị hạ thuốc à?”

“Lăn.”

Trì Yên hừ một tiếng, vừa muốn xoay người về, đã bị nam nhân ôm lên đùi, “Hỏi cái này làm gì?”

“Anh còn nhớ Đỗ Vũ Nhu không?”

“Nhớ.”

Trì Yên bắt mắt: “Sao anh lại nhớ cô ấy?”

“Vậy thì không nhớ,” tay Khương Dịch tiến vào trong quần áo cô, mắt nhẹ híp: “Cái người họ Lương kia có quan hệ với hai người à?”

Trì Yên gật đầu, “Anh cẩn thận nghĩ lại đi.”

Đai đã sổ thời gian Khương Dịch đều ở phòng thí nghiệm, nên người quan thật sự không nhiều lắm.

Anh lấy điện thoại qua, gọi cho Lục Cận Thanh, vừa gọi cái tên, trên cằm đã có đôi môi mềm ấm dán lên.

Yết hầu Khương Dịch lăn lộn hai cái, “Cậu có quen ai họ Lương không?”

Quan hệ của Lục Cận Thanh rõ ràng lớn hơn nhiều, đã nhanh chóng

trả lời: “Lương Phong a, ba hần mấy ngày hôm trước mới lên chức phó thị trưởng.”

Muốn gặp thì dễ như trở bàn tay

Lục Cận Thanh đầu kia lại hỏi: “Anh Tư, anh hỏi hần làm gì?”

Khương Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua cái đầu nhỏ đang chôn trong ngực, giọng hơi trầm xuống: “Thành thật chút đi.”

Lục Cận Thanh: “..... Em không thành thật cái gì chứ?”

Miệng Trì Yên vẫn kéo xuống

Khương Dịch đờ bả vai lại không cho cô tiếp tục, giọng càng thêm khàn: “Điều tra người này đi.”

Lục Cận Thanh sao có thể không hiểu đây là ý gì, sau khi đáp ứng còn huýt sáo: “Anh Tư nhẹ nhàng chút, ngày mai chị dâu còn phải tham gia tiệc tôi.....”

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại đã bị cắt đứt.

Trước khi cắt đứt một giây, cậu ta còn nghe được đầu bên kia có giọng nữ “A” một tiếng, ngay sau đó chính là tiếng có cái gì bị quăng lên giường.

Lục Cận Thanh: “.....”

Trì Yên ngủ một giấc đến gần giữa trưa.

Mới cơm nước xong đã bị Khương Vận kéo đi trang điểm thử lễ phục, một buổi chiều bận rộn, rất nhanh đã đến thời gian phải đến

bữa tiệc tối.

Đã gần cuối năm, trên đường cũng náo nhiệt hơn trước nhiều.

Trì Yên ở trên xe vẫn luôn cau mày, mở miệng nói chuyện đều cảm thấy khó chịu, Khương Vận liếc cô qua kính chiếu hậu một cái: “Cơ thể không thoải mái à?”

“Có hơi buồn nôn.”

Khương Vận ngừng xe ở ven đường, mở cửa sổ xe ra một khe rất nhỏ: “Hít thở không khí đi.”

Vô dụng.

Trì Yên vẫn là cảm thấy hơi ghê ghê.

Khương Vận bắt đầu hoài nghi: “..... Có à?”

“Ân?”

“Dì cả có đúng hẹn không?”

Trì Yên lúc này mới hiểu ý chị.

Cô nhúu nhúu mày, “Chậm ba ngày.”

Trì Yên tưởng trong khoảng thời gian này là do thần kinh căng thẳng, Khương Vận không đề cập tới, cô thật sự cũng không nghĩ theo hướng này.

“Ngày mai đi kiểm tra một chút.”

Trì Yên duỗi tay sờ sờ bụng, tuy cảm thấy khả năng không lớn, nhưng vẫn gật gật đầu.

Tiệc tối bắt đầu lúc hơn 8 giờ, gần giống một buổi liên hoan phim ở trong nước.

Đến đây đều là mấy diễn viên đang nổi hoặc có tiềm lực trong mấy năm gần đây, còn lại thì lad mấy lão tổng có tiền.

Thần kinh Trì Yên bị căng lên mấy ngày nay, tới hôm nay không chỉ có thần kinh căng ra, đến mí mắt cũng bắt đầu nháy dựng lên, cô không rõ mà hơi sợ, cứ túm chặt Khương Vận không buông

Khương Vận cũng cảm thấy hôm nay Trì Yên không bình thường, duỗi tay sờ sờ trán cô: "Tiểu tổ tông, tay em sao lạnh thế?"

Hội trường khắp nơi đều có gió ấm, nhiệt độ giống hết mùa hè

"Sốt à?"

Khương Vận đưa tay lên trán Trì Yên, rất nhanh đã bị cô giữ lại, Trì Yên hơi cười: "Chị, lớp trang điểm của em bị xóa sạch mất."

Khương Vận nghiêng người liếc mắt nhìn cô một cái, lúc này mới thu tay về.

Tiệc tối quy củ lại nhàm chán.

Người chủ trì nhanh chóng nói xong lời dạo đầu, kế tiếp chính là diễn viên trình diện đi trên thảm đỏ để ký tên, cả quá trình đều trôi chảy.

Trì Yên đi giày cao gót trong thời gian dài, mãi đến khi hạ đài cả người mới thả lỏng ra, trên cổ tay cô vẫn còn dính vết mực khi kí tên,

nói với Khương Vận rồi mới vào toilet

Toilet ở cuối hành lang, bên cạnh có một cái cửa, đẩy ra là có thể trực tiếp đi ra ngoài.

Trì Yên chỉ nhìn thoáng qua đã thu tầm mắt lại, đi vào toilet rửa sạch vết mực đen dính trên cánh tay

Lúc này phần lớn một người đều đang ở sân khấu, nên toilet ít người lại càng ít hơn.

An an tĩnh tĩnh chỉ có tiếng nước chảy, ngoài ý muốn rầy rợn người.

Trì Yên không dám ở lâu, đóng nước, vẫn chưa rửa sạch hoàn toàn đã trực tiếp đi ra.

Hành lang vẫn trống không, Trì Yên bước nhanh chân hơn, giày cao gót giẫm lên sàn nhà, tiếng “Lộc cộc” vang lên không ngừng, chỉ còn cách mấy mét là ra ngoài, miệng và mũi Trì Yên đã bị thứ gì đó bịt lại.

Kêu không ra tiếng, cũng không còn sức lực.

Mí mắt Trì Yên run rẩy, còn chưa đến hai phút, trước mắt đã đen kịt một mảnh — — mất hết ý thức.

Chương 86

Lúc Khương Vận phát hiện ra điểm không thích hợp đã là mười phút sau.

Trì Yên bị mù đường, hơn nữa lại là lần đầu tiên đến đây, Khương Vận sợ cô đầu óc choáng váng đi chỗ nào, sau khi nói chính sự với quản lí cao cấp của công ti nào đó xong, lại cầm di động đi qua toilet bên kia.

Hành lang dài rộng rãi, trên trần lại là một loạt các bóng đèn, mỗi góc đều bị soi đến cực kì sáng rõ

Sáng đến có chút rợn người.

Khương Vận đi vào nhìn thoáng qua, mỗi phòng trong toilet đều mở cửa, lại không thấy Trì Yên đâu.

Cô không yên tâm, vừa gọi điện thoại cho cô vừa gọi: “Tiểu Trì?”

Không ai đáp.

Đầu bên kia các minh tinh khác đã đi thăm dò xong, bây giờ số người vào toilet lại tăng thêm, ba người thành đàn vừa nói vừa cười.

Khương Vận càng thêm đau đầu, có người chào hỏi với chị, chị cũng không rảnh lo, sau khi nhìn hết toilet lại rời đi.

Di động Trì Yên không gọi được, không ai tiếp nghe, cũng không ai cắt đứt.

Hơn 10 tiếng báo thì tự động cắt.

Lại gọi qua, vẫn là tiếng báo âm, sau đó hệ thống tự động cắt, tuần hoàn lặp lại.

Khương Vận dứt khoát không gọi cho Trì Yên nữa, ngược lại tìm số Khương Dịch gọi qua, hấp tấp đi về phía phòng an ninh.

Chắc Khương Dịch đang ở trên xe, sau khi tiếp nghe điện thoại, đầu kia có tiếng bật loa vang lên một chút, giọng amh nhanh chóng truyền đến: "Chị, sao thế?"

"Không thấy Tiểu Trì đâu," Khương Vận nói ngắn gọn, "Chắc là tầm hơn mười phút trước rồi."

Dáng vẻ chị nghiêm túc, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa: "Bây giờ chị đến phòng an ninh xem cameras theo dõi, em ngấm lại đây em hay con bé có chọc đến ai không?"

Vừa dứt lời, Khương Vận giơ tay gõ gõ lên cánh cửa trước mặt.

Trì Yên chưa từng tới nơi này, nhưng Khương Vận là khách quen.

Nghệ sĩ chị dẫn đều là siêu hot, tham gia không ít các liên hoan phim lớn nhỏ, Khương Vận ngựa quen đường cũ tìm tới phòng an ninh.

Điện thoại đầu kia an tĩnh vài giây, chị nghe thấy có giọng nam truyền tới, lần này không phải Khương Dịch, mà là Lục Cận Thanh.

"Lương Phong có một cô con gái hơn 9 tuổi, nghe người ta nói là do con gái nuôi của ba hấn là Lương Duyệt sinh, vì chuyện này mà Lương Duyệt bị đuổi khổ nhà....."

“Nói trọng điểm.”

Lục Cận Thanh khụ một tiếng, “Ngày đó Lương Duyệt bị khó sinh qua đời, trên cổ cũng có nốt ruồi.”

Cậu ta đưa ra kết luận: “Có thể là do Lương Phong quá thích Lương Duyệt, nên mới đi khắp nơi tìm phụ nữ có nốt ruồi ở vị trí đó.”

“Chính yếu là, Lương Phong đặc biệt chiều chuộng con gái bảo bối.”

Khương Vận vừa nghe Lục Cận Thanh bên kia nói, vừa bảo bảo vệ xem lại cameras.

Thời gian xảy ra gần, nên nhanh chóng tìm được đoạn Trì Yên đi ra khỏi toilet.

Lúc vào thì bình thường, nhưng lúc, quả nhiên là bị một người người đàn ông bịt thuốc mê mang đi.

Người nọ áo đen quần đen, còn mang cả mũ đen, vừa ra khỏi cửa có thể đã như là hợp thể với bóng đêm rồi

Hình ảnh lại phóng đại hơn, miễn cưỡng có thể thấy mặt gã đàn ông

Người này cực kì trắng trợn táo bạo, cũng không đeo khẩu trang che dấu gì cả.

Khương Vận nhíu mày nói: “Là môth gã đàn ông, 1 mét 8 trở lên,” chị lại tiếp tục phóng đại, “Trên tay cso đeo nhẫn cưới.”

Cách vài giây, không đợi chị lại nhìn kỹ, chị đột nhiên nhớ tới cái gì: “Bố hấn là phó thị trưởng?”

Lần này vẫn là tiếng Lục Cận Thanh đáp.

“Tiểu Dịch, ba hấn trước kia hình như là cấp dưới của ba em.”

Toàn bộ quá trình Khương Dịch không nói gì, mãi đến lời này ra, anh mới “Ân” một tiếng, “Chị, em đã biết.”

Nói xong trực tiếp cắt điện thoại.

Lục Cận Thanh giơ tay xoay tay lái, hơi nâng mắt, là có thể nhìn thấy người đàn ông qua kính chiếu hậu nhíu chặt mày.

Nhìn thế nào cũng giống như giây tiếp theo sẽ đập phá đồ đạc phát hỏa lên vậy đó.

Lúc này Lục Cận Thanh cũng không dám nói giỡn, “Bình thường con gái hấn đều là do tài xế trong nhà đón đưa, lúc này chắc đang ở nhà.....”

Ý cậu rất rõ ràng, hiện không tìm được Lương Phong, vậy xuống tay từ phía con gái bảo bối của hấn vậy.

Hiệu quả tuyệt đối cao.

Lời của cậu ta đột nhiên dừng lại — — vấn đề là, không biết nhà bọn họ ở đây cả.

Khương Dịch cũng không nói chuyện vô nghĩa với cậu ta, trực tiếp gọi điện cho Khương Bác Đào, hỏi thăm.

Khương Bác Đào cũng không phải nhàn đến nỗi không có việc gì ghi địa chỉ nhà của từng người vào sổ, vừa gọi sang bên Lương gia hỏi,

vừa nghe thẳng nhãi ranh Khương Dịch này thúc giục nhanh lên.

Ông càng nhanh càng loạn, chờ sau khi hỏi thăm ra rồi, vừa muốn mắng thẳng nhãi này một trận, kết quả “Đô” một tiếng, điện thoại đã bị cắt đứt.

Đứt khoát lưu loát, chưa cho ông có tí thời gian giảm xóc nào cả.

Ông vốn là người lớn, thế mà lại bị Khương Dịch coi thành đứa trẻ con nhỏ hơn à.

Mẹ nó.

Khương Bác Đào nghẹn một bụng muốn mắng chửi người, cuối cùng lại rơi hết lên chú cún trong nhà.

.

Lúc Lục Cận Thanh lái xe đến nhà Lương Phong đã là 9h rưỡi tối.

Trên đường cậu ta còn vượt qua mấy cái đèn đỏ, thiếu chút nữa là lãnh giấy phạt của cảnh sát giao thông rồi.

Khương Dịch vẫn không nói một lời, khuôn mặt còn trầm hơn với bình thường.

Khương Bác Đào gọi qua trước rồi, nên xe vào tiểu khu đặc biệt thuận lợi, bao gồm cả lúc đứng bên ngoài ấn chuông cửa, gần như ngay lập tức có người giúp việc ra mở cửa.

Trong nhà Lương Phong lúc này lại cực kì an tĩnh, chỉ có một người giúp việc, còn có cô bé con chưa đủ 10 tuổi kia.

Người giúp việc rõ ràng đã nhận được điện thoại của Lương phó thị trưởng, lúc này đang khách khách khí khí, vừa dẫn bọn họ vào trong vừa nói: “Tâm Nhi ở lầu hai đàn dương cầm, hai vị muốn ở dưới lầu chờ tiên sinh về sao ạ?”

Lương Tâm Nhi, hẳn chính là con gái của Lương Phong rồi.

Đặt tên thật đúng là châm chọc.

Lục Cận Thanh cố ý vô tình hỏi thử: “Lương tiên sinh khi nào về?”

Người giúp việc vui vẻ gọi điện thoại đi hỏi.

“Anh Tư phải gọi cảnh sát không?”

“Ba tôi sẽ cho người qua.”

Anh giờ tay nhìn đồng hồ, “Chắc sắp đến rồi.”

Năm phút sau, lúc người giúp việc quay lại, ngưng ngưng cười cười: “Tiên sinh không nhận điện thoại.”

Lời nói mới nói xong, trên lầu có tiếng truyền tới: “Dì Phùng, trong nhà có khách tới ạ?”

Cô bé con tung tăng nhảy nhót nhảy xuống, hoạt bát hiếu động, hoàn toàn không sợ người lạ, “Chú ơi, hai người tới tìm ba cháu sao?”

Lục Cận Thanh trộm liếc Khương Dịch một cái, người kia không dao động, đã lấy di động ra bắt đầu gọi điện thoại, cậu ta đành phải ngồi xỏm xuống nói chuyện với Lương Tâm Nhi

Câu có câu không trò chuyện, mãi đến khi điện thoại của Khương

Dịch có người nghe.

.

Trì Yên hôn mê không lâu, nhưng vừa mở mắt, đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Hình như là một gara nào đó, lại giống dưới tầng hầm ngầm.

Đồ vật xung quanh vô cùng lộn xộn, cục đá tấm ván gỗ chồng chất lên nhau, trên đầu đèn treo kéo kẹt kẹt kẹt đung đưa, phát ra tia sáng cũng lắc qua lắc lại.

Trì Yên nhắm mắt, tay và chân đều bị cột chung lại, không sao nhúc nhích, ngoài miệng cũng dán một miếng băng dán, cùng với mấy sợi tóc dính trên mặt, di chuyển đều cảm thấy có chút đau.

Cách đó không xa có một người đàn ông đang đứng, cúi đầu điều chỉnh camera.

“Cô tên Trì Yên?”

Hắn ta hình như chú ý thấy cô đã tỉnh, lại ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Diễn viên à a?”

Dường như camera đã được điều chỉnh ổn, hắn nhắc chân đi đến, bóng người bị đèn chiếu tiến lại gần, dữ tợn đáng sợ, làm Trì Yên có chút khó thở

Trên người cô vẫn mặc chiếc váy lụa lộ vai để đi tiệc tối, vốn dĩ là váy trắng không biết cọ phải thứ gì, lúc này làn váy đều đã đổi màu.

Nhiệt độ không cao, ngẫu nhiên còn có gió từ bên ngoài thổi vào, lúc

tay gã đàn ông đưa qua, Trì Yên không tự giác rung mình một cái.

“Phối hợp với tôi, tài nguyên tôi có thể cho cô caia tốt nhất.”

Chắc chính là người cầm đầu nhiều năm trước đây.

Giọng tuy không giống, nhưng khuôn mặt này cô mơ hồ cảm thấy quen quen.

Trên trán cô chảy ra lớp mồ hôi, ngay sau đó lại nghe thấy người nọ tiếp tục nói: "Hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi....."

Quả nhiên — —

Tay hắn đã ngừng trên xương quai xanh của Trì Yên

“Cô giống cô ấy nhất.”

“Không chỉ giống nốt ruồi này, đến cả ánh mắt cũng giống nữa,” gã đàn ông nói rồi nhắm mắt, giống như đang hồi tưởng lại điều gì, “Nhưng các người đều không phải cô ấy.”

Tay hắn đã bắt đầu dời xuống, mới vừa đụng tới quần áo cô, tiếng chuông điện thoại đã vang lên, cùng với tiếng nước nở rất nhỏ của Trì Yên

Lương Phong thu tay, cầm lên di động rơi ở bên chân Trì Yên:

“Khương ca ca..... Cô cũng thích có quan hệ này với anh trai sao?”

Trì Yên hoàn toàn nghe không hiểu ý hắn, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho việc cô nhận thức được con người Lương Phong___ biến thái, 100% là biến thái.

Cô bảo đảm, nếu lần này có thể bình yên vô sự trở về, cô không bao giờ nói Khương Dịch biến thái nữa

Lương Phong giống như muốn nghiệm chứng điều gì, sau khi nhận điện thoại, thì tháo băng dính bịt miệng Trì Yên ra.

Hắn xuống tay nặng, Trì Yên thậm chí còn cảm giác được có mấy sợi tóc bị giựt theo, cô mới vừa kêu lên một tiếng, đã nghe được tiếng người trong điện thoại truyền đến, vô cùng dịu dàng: “Bà xã.”

Nước mắt Trì Yên lập tức lăn xuống, rầu rĩ “Ân” một tiếng.

“Ngoan, đừng sợ.”

“..... Ân.”

“Đưa điện thoại cho hắn.”

Trì Yên mím môi ngẩng đầu nhìn người nọ: “Anh ấy bảo anh tiếp điện thoại.”

Lương Phong cong môi, dưới ánh đèn, mặt trắng đến phát lạnh, càng hiện âm trầm.

Khương Dịch đi thẳng vào vấn đề: “Tôi là Khương Dịch.”

Lương Phong nhíu mày.

Cái tên Khương Dịch này, hắn còn hơn cả quen thuộc.

Trong mắt những trưởng bối có uy tín danh dự của bọn họ, Khương Dịch chính là điển hình của con nhà người ta.

“Tôi đang ở nhà cậu”

Mày Lương Phong nhíu mày càng chặt: “Mày muốn làm gì?”

“Con gái cậu còn nhỏ như vậy — —”

“Khương Dịch, mẹ nó mày uy hiếp tao?”

“Tôi chưa bao giờ uy hiếp cậu,” giọng Khương Dịch nhàn nhạt, “Cho cậu một phút tư ngẫm, giờ đang ở đâu.”

Lương Tâm Nhi đầu kia còn đang nói chuyện, đầu bên này nghe không rõ lắm, chỉ có thể nghe được mấy chữ.

Lương Phong có một đứa con gái, ở bên ngoài hẳn có thể xấu xa, nhưng chỉ cần về nhà là lại sắm vai một người cha tốt nhất thế giới.

Trên trán hắn nhanh chóng hiện lên một lớp mồ hôi, môi bắt đầu run run, còn chưa nghĩ được gì, đã nghe Khương Dịch đầu bên kia nói: “Còn có mùi giây.”

Lương Phong rũ mắt nhắm bên người, hô hấp cũng nặng lên.

“Tôi không chủ trương lấy bạo chế bạo, nhưng tiền đề phải là vợ tôi, một cọng tóc cũng không được thiếu.”

Giọng Khương Dịch càng ngày càng lạnh: “Một lần cuối cùng, ở đâu?”

Đầu bên kia cô bé con sợ hãi kêu lên một tiếng, lại truyền đến tiếng của rầy nhiều người đi lại.

1s Lương Phong cũng không dám ttif hoãn, vội báo địa chỉ.

Trì Yên thậm chí còn không biết Khương Dịch nói gì, chỉ biết sau một cuộc điện thoại, Lương Phong cứ co quắp bất an xoay qua xoay lại tại chỗ.

Bốn phía đều có mùi gỗ thối và mùi sắt rỉ, Trì Yên hít một hơi, dạ dày dâng lên nước chua

Cô không nói gì, Lương Phong lại càng không thể nói gì

Đại khái qua hơn mười phút, Lương Phong đi đến tháo hết dây thừng buộc tay chân cô, "Cô ra ngoài trước đi."

Trì Yên không biết nguyên do, nhưng sợ hãi nhất thời đổi ý, cũng không dám hỏi nhiều, cầm di động chạy chậm ra cửa.

Nhiệt độ bên ngoài càng thấp, mới vừa ra khỏi cửa, gió lạnh thấu xương gió đã dội đến, làm mặt với bả vai cô đều đau.

Đằng trước có mấy chiếc xe dừng lại, ẩn trong bóng đêm, nhìn không lớn rõ lắm.

Trì Yên đứng tại chỗ vài giây, mãi đến khi có người đi tới ôm cô vào lòng, trêm vai có áo khoác che lại, còn mang theo hơi ấm cơ thể của anh.

Trì Yên hít hít cái mũi, nghe thấy anh hỏi: "Sợ không?"

"Sợ."

Khương Dịch bế cô lên, Trì Yên duỗi tay ôm lấy cổ anh, mặt chôn vào ngực anh, nước mắt chảy xuống, đều cọ lên quần áo anh cả.

Lúc ấy trong đầu cô chỉ nghĩ đến mình Khương Dịch.

Sao có thể không sợ, cô còn chưa chụp ảnh cưới với Khương Dịch, cũng chưa cùng nhau trải qua tuần trăng mật, thậm chí còn chưa nghe Khương Dịch nghiêm túc nói yêu cô.

Có người đi về hướng bên kia, cũng có xe cảnh sát lóe đèn thoảng qua, chuyênh này đã làm một đêm tĩnh lặng lập tức trở nên náo nhiệt.

Nước mắt Trì Yên rớt càng nhiều, ồm ồm gọi anh: “Khương Dịch.”

“Sao thế?”

“Em còn chưa nghe anh nói yêu em.”

“Anh yêu em”

Khương Dịch ôm người trong lòng càng chặt, tiếng gió quá lớn, nhưng anh vẫn nghe thấy Trì Yên nhẹ nhàng đáp một câu: “Em cũng yêu anh.”

.

Lúc Trì Yên tỉnh lại lần nữa, đã là sáng ngày hôm sau.

Trước mắt trắng tinh, cả bức màn và ga trải giường đều trắng, người đàn ông ghé vào mép giường, tay vẫn nhẹ đặt lên cánh tay cô.

Trì Yên chú ý trên mu bàn tay có cảm kim tiêm, cô nâng một cái tay khác lên đề đề huyết thái dương, sau đó khẽ chạm vào mặt Khương Dịch

Từ lông mày đến mắt, từng cái lông mi của.

Lông mày Khương Dịch vẫn nhẹ nhặn, hình như ngủ không yên, Trì Yên chỉ nhẹ nhàng trở mình, đã làm anh tỉnh giấc.

Anh mở mắt ra nhìn cô

Bốn mắt giao nhau, đáy mắt anh vẫn chưa tỉnh hẳn.

Trì Yên chớp chớp mắt, gọi tên anh: “Khương Dịch.”

“Ân.”

Khương Dịch đã buông cánh tay cô ra, “Đói sao?”

“Không muốn ăn.”

Dạ dày Trì Yên trống không, nhưng vẫn không muốn ăn.

Bình nước đã hết, Khương Dịch kéo tay trái của cô, động tác rút châm đặc biệt nhẹ, ấn lên mu bàn tay cô hơn 10s, mới đưa tay chuyển đến cái bụng nhỏ của cô: "Gầy thế rồi, còn không chịu ăn?"

Trì Yên cầm tay anh, “E thật sự không muốn ăn.”

“Nghe lời — —”

Khương Dịch nói còn chưa xong, cửa phòng bệnh đã “Phanh” một tiếng bị mở ra, tiếng cực vang lực cực mạnh, giống như trực tiếp đá văng vậy.

“Khương Dịch!”

Khương Dịch cùng Trì Yên đồng thời nhìn sang.

Thẩm Văn Hinh cầm tờ báo cáo kiểm tra sức khỏe, chiếu thiếu điều chụp lên mặt Khương Dịch: “Vợ con có thai con cũng không biết?”

Trì Yên: “.....”

Đừng nói Khương Dịch không biết, ngay cả cô là đương sự, nếu không phải hôm nay Thẩm Văn Hinh nói, cô cũng sẽ không biết ấy chứ.

Thẩm Văn Hinh trắng mắt liếc Khương Dịch một cái, lúc quay đầu nhìn Trì Yên đã lại là một bộ dạng mẹ hiền rồi, “Tiểu Yên mấy ngày nay ăn uống không tốt đúng không? Muốn ăn cái gì cứ nói với mẹ, mẹ làm cho con.”

Cô còn dám nói với Khương Dịch là không muốn ăn, nhưng với Thẩm Văn Hinh, nói ra loại lời này tuyệt đối cần có dũng khí.

Trong miệng Trì Yên hơi đắng, đành phải thuận miệng đáp một câu: “Muốn ăn ngọt ạ.”

Thẩm Văn Hinh nhanh chóng ghi nhớ, vui sướng ra khỏi cửa, chờ tan ca về làm cho Trì Yên ăn.

Trì Yên nhìn thoáng qua Khương Dịch, còn chưa kịp phản ứng lại: “Mẹ vừa rồi nói có ý gì thế?”

Khương Dịch: “Không nghe hiểu à?”

Trì Yên gật gật đầu.

Mang thai là ngốc ba năm, cô nhóc này đã bắt đầu phát tác rồi

“Ý là anh phải mất ba tháng sống bằng tay.”

Trì Yên càng nghe càng không hiểu, “Chẳng lẽ không phải dựa vào miệng sao?”

Khương Dịch câu môi cười, đáy mắt có vài phần tà khí, anh giơ tay chạm vào cằm cô, ngón cái nhẹ nghiền qua môi cô: “Nếu em bằng lòng, miệng cũng được.”

Chương 87

Đầu óc Trì Yên giống như thật sự bị hư rớt vậy, phản xạ hình cung giống như xoay mười tám vòng đường núi, phản ứng còn chậm hơn lúc trước cả chục lần.

Mãi cho đến buổi tối về nhà, Trì Yên vẫn đang suy nghĩ câu Khương Dịch nói “Miệng” với “Tay” là có ý gì.

Nhưng phản ứng trì độn, tóm lại cũng không thể phản ứng lại được, lúc ăn cơm chiều, Trì Yên cứ cảm thấy Khương Dịch nhìn chăm chăm vào miệng mình.

Cô đã bắt đầu cảm không nổi cái thìa nữa rồi.

Hôm nay Thẩm Văn Hinh cũng ở đây, một khắc cũng không ngừng liên tiếp gấp đồ ăn cho cô: “Tiểu Yên, sao con ăn chậm thế?”

Người đối diện không chút để ý đáp: “Miệng cô ấy nhỏ.”

Cháo trong miệng Trì Yên hơi nghẹn lại, cô đập mạnh đũa xuống bàn, "Anh đừng nhìn em thế."

Thẩm Văn Hinh sững sốt, nhìn Trì Yên, rồi lại nhìn Khương Dịch.

Khương Dịch mặt không đổi sắc, “Đẹp thế sao lại không cho nhìn?”

Anh nói rồi còn cố tình giương mắt nhìn qua, ban đầu là nhìn mắt cô, vài giây sau lại dời xuống, chả biết cố ý hay vô tình liếm môi dưới một cái.

Đậu má.

Trì Yên muốn điên rồi.

Khương Dịch càng nhìn cô, Trì Yên lại càng cảm thấy buồn bực, cách vài giây lại phải nhấp môi một lần.

Lời Khương Dịch nói cô căn bản lại không có cách phản bác, chỉ có thể nhú mày trừng mắt liếc anh một cái, sau đó cúi đầu ăn cơm, cố gắng bỏ qua ánh mắt của anh.

Một bữa cơm thật vất vả ăn xong, Trì Yên vốn muốn rửa chén, kết quả Thẩm Văn Hình không cho, cô lại đành phải lên lầu nghỉ ngơi trước.

Vừa rồi Khương Vận đã nhắn tin liên tiếp cho cô, an ủi cô, lại tự trách mình, vừa vào đã thấy một đống.

Khương Dịch gọi điện thoại bên cạnh, Trì Yên ghé lên giường rep lại từng cái một.

Khương Vận: 【 Chị nghe thím chị nói, em có thai rồi? 】

Trì Yên còn chưa kịp rep, Khương Vận lại hỏi: 【 là Tiểu Tiểu Trì, hay Tiểu Tiểu Dịch thế? 】

Trì Yên nhấp miệng cười, cô cũng không biết.

Người của Khương gia hình như cũng không quá để ý này đó, tự Trì Yên lại càng không cần phải nói, là nam hay là nữ đều không sao cả, chỉ cần khỏe mạnh là tốt rồi.

【 Thím chị không nói cho em biết à? 】

【 không có. 】

Trì Yên rep xong lại ngẩng đầu nhìn Khương Dịch, “Khương Dịch, anh thích con trai hay con gái?”

Hỏi xong, cô mới phát hiện Khương Dịch còn ở gọi điện thoại, nhưng vì một lúc lâu chỉ đáp có mấy từ đơn giản nên vẫn luôn yên lặng này giờ.

Anh cúi đầu nhìn qua, dùng khẩu hình nói cho cô biết: “Con gái.”

Trì Yên lại từ trên giường bò dậy, bò lên trên vai anh lại kề tai nhẹ giọng nói nhỏ, “Vì sao a?”

Giọng cô rất nhẹ, vì mới vừa rửa mặt xong nên trên người vẫn còn mang theo hơi ẩm và hương sữa tắm, liêu nhân, làm người ta ngứa ngáy trong lòng

Khương Dịch mở loa điện thoại ném sang một bên, sau đó kéo lấy eo cô ôm lên đùi, "Con gái tương đối dính ba"

“Một mình em dính anh còn chưa đủ à?”

Trì Yên ngồi lên đùi anh, lại khẽ xoay xoay, giọng hơi bất mãn, như là đang làm nũng, kết quả không cẩn thận làm nũng quá đà — — không khống chế được giọng, có chút lớn.

Đầu điện thoại bên kia yên lặng trong chớp mắt, có giọng nam hỏi: “Khương tiên sinh, anh đang bận sao? Tôi quấy rầy anh..... mọi người sao?”

“Không quấy rầy,” Khương Dịch cầm tay Trì Yên kéo xuống dưới, “Tiếp tục.”

Giọng anh rất dễ nghe, không cao không thấp, Trì Yên không biết “Tiếp tục” này, là nói với người nọ hay là nói với cop nữa.

Dưới lòng bàn tay có chút nóng bỏng, đầu ngón tay đã bắt đầu có chút run.

Người đầu kia đã tiếp tục nói: “Hôm qua ở kho hàng của sở cảnh sát có phát hiện mấy cuộn băng ghi hình mấy lần xâm hại trước của Lương Phong, có thể còn chưa kịp làm gì cả, nên trong số đó vẫn còn video gã lỗ tay đâm cô gái kia, sau đó lại cố ý sát hại, cảnh sát cũng tìm thấy vết máu của nạn nhân ở kho hàng.”

Trì Yên chỉ lo nghe người nọ nói chuyện, nên tay cơ bản không động.

Mông đột nhiên bị đánh một cái, “Chuyên tâm đi.”

Trì Yên nhú nhú khóe môi, bắt đầu chuyên tâm.

“Đã khờ tở rồi, phiên toà diễn ra vào cuối tháng”

Khương Dịch không nói, rầu rĩ hừ một tiếng.

“Khương tiên sinh?”

“Nói.”

“Ngài bị cảm sao?”

Trì Yên không nhin xuống, “Xuy” một chút cười ra tiếng.

Khương Dịch khẽ cắn lên tai cô một ngụm, “Đại khái sẽ phán án thế nào?”

Tội cưỡng bức hơn nữa là cố ý đả thương người khác

Đầu kia nhanh chóng trả lời: “Chung thân hoặc tử hình.”

Hai người bọn họ rõ ràng còn đang nói chính sự, Khương Dịch bên này cũng đã bắt đầu có động tác, môi nóng bỏng lại mềm mại dọc theo xương quai xanh của Trì Yên một đường đi xuống, lúc nói chuyện còn mang theo vài phần giọng mũi: “Ân..... Tôi có việc bận.”

Trì Yên: “.....”

Bận cái rắm — người này trước một bộ dạng sau một bộ dạng đều là mặt người dạ thú.

Liên tục nửa tháng, Trì Yên cảm thấy mỗi phút mỗi giây cô đều ngủ gà ngủ gật.

Sau khi mang thai cô rất thích ngủ, Thẩm Văn Hình nói đây là hiện tượng bình thường.

Mà Khương Dịch cũng thật sự sinh hoạt qua ngày bằng tay, nhưng mà không phải là tự tay mình.

Trì Yên cực kì buồn bực bị mượn tay nửa tháng nay.

Sau nửa tháng, Lương Phong bị phán án.

Quả nhiên y lời người nợ nói lúc trước, là tù chung thân.

Ác giả ác báo, thật đúng không sai, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà

thôi.

Duy nhất tương đối đáng thương là con gái của Lương Phong, còn chưa đến mười tuổi, ở trong mắt con bé, ba nó vẫn là người đĩnh thiên lập địa không gì làm không được, đứng số 1 thế giới

Quay xong đại ngôn, trên đường Khương Vận đưa Trì Yên về, nghe tin tức thì thổn thức không thôi: “Kẻ xấu xa thì chính là kẻ xấu xa, dựa trên danh nghĩa si tình thì vẫn là tên cặn bã.”

Trì Yên quay đầu nhìn chị.

Khương Vận vừa lái xe vừa kể lại chuyện của Lương Phong một lần, cách kể chuyện của nam với nữ không giống nhau, lời nói ra lại là một câu chuyện tình yêu cảm động trời đất.

Trì Yên cũng thích nghe chuyện xưa, nghe xong rồi còn phát biểu cảm nghĩ: “Em cảm thấy hẳn ta thích chắc không phải là chị gái Lương Duyệt đâu, mà là một cái nốt ruồi thì có.”

Cô càng nói càng cảm thấy cái này cóy, không tự giác gật gật đầu: “Quả nhiên là biến thái, thế mà lại thích một cái nốt ruồi”

Khương Vận cười cười, trái lại trêu ghẹo cô: “Thế Khương Dịch thì sao?”

“..... Ân?”

“Có phải nó thích nghe em gọi là ‘ Khương Dịch ca ca ’ đúng không?”

“.....”

Trì Yên khép chặt miệng không nói lời nào, mặt đã nghẹn đến có

chút hồng.

“Quả nhiên a,” Khương Vận “Sách” một tiếng, “Em không biết đâu, lúc con bé Sở Sở kia vừa về nước, có một lần dẫn bạn học về nhà chơi, nói với bạn học của mình về sau gọi ‘ Khương Dịch ca ca ’ là được, kết quả ngày đó thiếu chút nữa bị Khương Dịch đánh cho một trận”

“Con bé đáng thương a..... Từ đó về sau, cũng chưa bao giờ dám nói bốn chữ này nữa.”

Trì Yên không lên tiếng, lúc nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khóe miệng lại nhẹ nhàng cong lên một chút.

Khương Vận cơ hồ muốn cười ra tiếng, một hồi lâu mới nhắc tới chính sự: “Đúng rồi, 《 phòng tối 》 ngày kia sẽ công chiếu lần đầu trong nước.”

Ở nước ngoài mấy hôm trước đã chiếu xong rồi, hưởng ứng không tồi, đoán chừng trong nước cũng sẽ không kém quá xa.

Khương Vận: “Đầu tháng ba có lễ trao giải Kim Tượng, đoán là mấy ngày nữa sẽ đưa ra danh sách đề cử.”

Trì Yên gật gật đầu.

“Chị cảm thấy em ít nhất sẽ có trong danh sách đề cử.”

Trì Yên như cũ gật đầu: “Em cũng cảm thấy thế.”

Không phải cô quá mức tự tin.

Mà thật sự là mỗi năm nam nữ chính của êkip chế tác 《 phòng tối 》

đều sẽ được đề cử giải kim tượng, nhưng vừa khéo chính là, mỗi giải nam nữ chủ đều bị diễn viên đoàn chế tác này bỏ lỡ.

Đây tựa hồ đã ước định luyện thành thói quen luôn rồi

Vạn năm chạy thế, đạo diễn với biên kịch nhận không ít giải thưởng, nhưng nam nữ diễn viên chính thật sự chẳng lấy được mấy cái cả.

Trì Yên không dám ôm hy vọng quá lớn, chỉ cúi đầu nhìn nhìn bụng mình

Vẫn phẳng lì, nhìn không ra bất cứ dấu hiệu mang thai nào.

Khương Vận cũng liếc mắt một cái, “Nôn nghén có nghiêm trọng không?”

“Còn ổn ạ”

Trì Yên dừng một chút, “Hôm qua phun hết lên người Khương Dịch luôn.”

Khương Vận: “.....”

Này thì còn ổn cái rắm!

.

Hôm 《 phòng tối 》 công chiếu trong nước, Trì Yên lôi kéo Khương Dịch đi rạp chiếu phim.

Tuy đó cô đã nhận được bản HD, nhưng ở nhà xem và đi rạp xem là hoàn toàn khác nhau, hiệu quả không giống, cảm nhận cũng không giống.

Lúc trước Khương Dịch lấy tiền thưởng làm mồi, khiến nhân viên cả công ty tăng ca một tháng, càng gần cuối anh, anh lại càng rảnh rang.

Hơn nữa mấy ngày nay tâm trạng anh rất tốt, còn tặng cho tất cả nhân viên trong công ty mỗi người một vé phim điện ảnh 《 phòng tối 》 , lại còn để thư kí sắp xếp tiền mua bắp rang bơ nữa chứ

Vì thế hôm đầu tiên chiếu 《 phòng tối 》 , Trì Yên ở rạp chiếu phim, nhận được không ít ánh mắt tôn kính sùng bái lại còn cảm kích của mọi người.

Cô ôm một túi bắp rang, duỗi tay túm túm tay áo Khương Dịch: "Vì sao bonk họ cứ nhìn em thế?"

"Vì em đẹp."

"Không thể nào."

"Vì chồng em đẹp"

Trì Yên ngẩng đầu nhìn anh, khóe mắt hơi cong, mang theo cười.

Quả thật là đẹp.

Cảnh đẹp ý vui đẹp.

Trì Yên vui vẻ xếp hàng cùng Khương Dịch, trên mặt còn đeo khẩu trang và kính râm, vốn dĩ không thể thì có khi còn không làm người ta chú ý, càng hóa trang thế thì lại có không ít người ngược xem bên này.

Cô gơ tay sờ sờ tóc: “Tóc giả của em rớt rồi à?”

Vì muốn an an tĩnh tĩnh xem phim, Trì Yên còn đặc biệt đội một bộ tóc giả.

Khương Dịch cười khẽ: “Không có.”

Trì Yên lại ngẩng đầu nhìn, phát hiện mấy cô gái kia cứ nhìn Khương Dịch không chớp mắt.

Đào hoa của Khương Dịch từ trước đến nay không ít, Trì Yên cũng biết chuyện này, ném bắp rang cho anh, lôi kéo một cánh tay khác của anh không chịu buông.

Cách đó không xa, có hai cô gái nhéo cuống vé xem phim như có như không nhìn sang bên này — —

“Sao hôm nay tôi lại cảm thấy Khương tổng phá lệ.....”

Một người khác nhanh chóng tiếp lời: “..... dâm đăng”

Vừa dứt lời, nhắc đầu lên lại thấy Khương tổng không gần nữ sắc của bọn cô, trước mặt công chúng hôn lên mái tóc của cô gái kia, nên dù hai người có đeo khẩu trang.

“Hình như càng dâm đăng.”

.

Vốn dĩ Trì Yên cho rằng ra rạp xem phim mình đóng sẽ đặc biệt kích động, kết quả sau khi vào mới thấy, chả có tí thú vị nào cả.

Cốt chuyện cô rõ hết rồi, cũng rất rpx kết cục của từng người.

Mấy khán giả ở đây thỉnh thoảng còn hít khí lạnh một cái, chỉ có cô là hainf toàn bình tĩnh, nhàm chán tới cực điểm thậm chí cảm thấy có chút buồn ngủ, ngã lên người Khương Dịch là muốn ngủ, kết quả đột nhiên phía sau nghe được có người nhỏ giọng hô lên: “Thế mà lại có cảnh giurờng chiếu!”

Nhanh chóng có người nói tiếp: “Cầu Khương tổng bị bóng ma tâm lý.”

Trì Yên vốn đang cảm thấy không thoải mái, muốn điều chỉnh tư thế một chút, kết quả những lời này vừa ra, cô đã sợ tới mức không dám động đậy, nín thở, mắt cũng không dám mở to.

Trên đỉnh đầu, người đàn ông thấp thấp giọng hừ nhẹ: “Lại giả bộ”

Trì Yên không nói lời nào.

“Đợi qua hai tháng sẽ thu thập em.”

Trì Yên lập tức thấy buồn bực.

Có ông chồng cứ thích lôi chuyện cũ ra này, quả nhiên không thể tùy tiện nhận loại cảnh này nữa.

Trì Yên vẫn luôn nằm trên đùi Khương Dịch đến khi phim kết thúc.

Hưởng ứng rất tốt, sau khi ra khỏi rạp, còn có không ít người cảm thấy chưa đã thềm.

Trì Yên đứng bên đường chờ Khương Dịch đi lấy xe, cổ cô lúc này còn hơi mỏi, sau khi giơ tay lên nhẹ nhàng xoay ấn mấy cái, lại nghe được có người gọi cô: “Trì..... Trì Yên?”

Cô vừa quay đầu lại, thì thấy hai cô bé mắt sáng rực lên, ôm tập chạy qua, chờ cô kí tên xong mới tốt bụng nhắc nhở một câu: "Tóc giả của chị lệch rồi ạ."

Trì Yên: "....."

Khương Dịch cái người đàn ông nhỏ mọn này, thế mà dám mặc kệ cô bị lệch tóc giả cả một đường.

Trì Yên giận sôi máu, sau khi lên xe một túm tóc giả xuống, "Khương Dịch, hôm nay anh ngủ sô pha!"

Khương Dịch quay đầu nhìn cô, mí mắt hơi nhú, cười như không cười.

Đây là bộ dạng khi Khương Dịch cầm thú.

Trì Yên lập tức lúng túng: "Hôm nay em..... tên ' sô pha '."

Năm nay Tết âm lịch đến sớm hơn mọi năm.

Lịch trình năm trước của Trì Yên đã kết thúc, Khương Vận lại bắt đầu sắp xếp lịch trình năm sau cho cô.

Đóng phim khẳng định là không quay được, vậy chỉ có thể nhận quảng cáo, lên bìa tạp chí với gameshow mà thôi, trong tay Khương Vận đã có vài lời mời phỏng vấn tổng nghệ, nhưng từ mức độ nổi tiếng và tổng hợp bình luận mà suy xét thì vẫn chưa chọn được cái nào cả.

Từ trước đến nay Trì Yên đối với Khương Vận đều là nói gì nghe nấy, chị chưa chọn được, cô cũng không thúc giục.

Càng tới gần tết, một ngày lại như trôi càng nhanh.

Hôm giao thừa, Trì Yên nhân lúc hai người Trì Viễn Sơn và Ninh Tuệ không ở nhà thì về Trì gia một chuyến, ở với ông nội hơn nửa ngày, lúc rời đi Trì Nhiên lại theo ra tiễn cô

Sắc trời dần tối, pháo hoa nổ tung từng đợt, mang theo ánh sáng cùng với tiếng vang “Bùm bùm”, rất nhanh đã sang một năm mới.

Trì Nhiên vừa ngẩng đầu nhìn pháo hoa vừa nói chuyện phiếm với cô, không biết sao đã kéo đề tài lên người Khương Dịch rồi, giọng điệu hâm mộ khó hiểu: “Chị, em cảm thấy anh rể em cực kì may mắn, mới có thể cưới được người như chị.”

Trì Yên cũng ngẩng đầu nhìn trời.

Sau khi ánh sáng của pháo hoa tắt dần, mơ hồ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

"Phải là chị của em may mắn." Trì Yên hít một hơi, phả ra hơi nước, "Có thể gả cho một người tốt như anh rể của em."

Xe Khương Dịch đã ngừng ở cách đó không xa.

Trì Yên quay đầu nhìn thoáng qua, trước đi lên xe lại vỗ vỗ vai Trì Nhiên: “Học tập thật tốt, anh rể em học giỏi hơn em nhiều.”

Trì Nhiên: “..... cái này có liên quan gì đến học tập sao?”

Trì Yên cười không nói.

Đương nhiên là có.

Trước kia khi cô gặp phải vấn đề không giải quyết được, mỗi lần đi hỏi Khương Dịch, anh đều phải lấy ngòi bút chỉ nhẹ lên đề mục, lúc ấy Khương Dịch cũng hơi cận thị, lúc đeo kính thoát nhìn đặc biệt đứng đắn, là đánh vẻ thiếu niên thuần khiết.

Sau đó Trì Yên sẽ nghe được anh vẫn vờ đứng đắn mở miệng: “Gọi ca ca.”

Cô động tâm có muện, nhưng cũng may, không tính là quá trễ.

Mấy ngày tết nay, Trì Yên và Khương Dịch vẫn trụ trong Khương gia

Mỗi ngày Thẩm Văn Hình đều thay đổi đa dạng các món ăn, sau mấy ngày, Trì Yên cũng không dám về lại.

Đầu tháng ba, sau khi ăn cơm tối xong, Trì Yên đã bị Khương Du Sở kéo lên phòng khách xem phát sóng trực tiếp lễ trao giải kim tượng.

Dù sao cũng là phát sóng trực tiếp, lại là giải thưởng lớn như vậy, Trì Yên lại ở trong danh sách đề cử, tuy đã biết đại khái kết quả rồi, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng.

Diễn viên trong nước được đề cử giải Ảnh đế chỉ có mình Lục Chi Nhiên, mà đề cử cho giải ảnh hậu, Trì Yên cũng là nữ diễn viên trong nước duy nhất.

Khương Du Sở ôm cánh tay Trì Yên kích động, thỉnh thoảng lại nghe thấy một giọng nam chặn ngang lại: “Khương Du Sở, đứng lên một chút.”

Khương Du Sở đặc biệt nghe lời Khương Dịch, lưu luyến không rời buông Trì Yên ra, đứng dậy, còn chưa phản ứng lại hỏi sao lại thế,

thì vị trí của cô nàng đã bị Khương Dịch bá chiếm.

“Anh!”

“Sao” Khương Dịch ôm Trì Yên vào lòng, “Em có ý kiến à?”

Khương Du Sở: “.....”

Bỏ đi, dù sao sofa lớn như vậy, cô nàng đều có thể tùy tiện ngồi.

Lễ trao giải kéo dài liên tục hơn 4h.

Trì Yên bị kéo qua xem sớm, nhìn đến mí mắt đã bắt đầu đánh nhau, dựa vào trong lòng Khương Dịch mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật.

Giải ảnh đế và ảnh hậu đều sắp ở cuối, lúc phát sóng trực tiếp cảnh trao giải, Trì Yên vẫn bị Khương Dịch đánh thức.

Lúc này đã hơn 12h đêm, Khương Du Sở đã nằm ngủ trên sofa rồi, Trì Yên dựa vào người Khương Dịch, mới vừa xoa xoa mắt, đã nghe thấy nữ MC trên TV gọi tên mình.

Vì là người ngoại quốc, nên tiếng Trung nói không lưu loát, nhưng cẩn thận nghe thử, quả thật có thể nghe ra hai chữ “Trì Yên”.

Mắt Trì Yên mở to, mãi đến khi tận mắt nhìn thấy Khương Vận lên đài nhận thưởng thay cô mới hoàn toàn tin tưởng.

Khương Vận hướng xuống dưới đài cười một cái: “Vì nguyên nhân sức khỏe nên Trì Yên không thể ngồi máy bay thời gian dài được, vì thế, tôi thay cô ấy đến đây nhận thưởng.”

Chị bắt đầu nói lời cảm ơn, vì trước đó Trì Yên đều đã chuẩn bị tốt nên đọc lên rất lưu loát.

Nói xong lời cuối cùng, chị lại ngẩng đầu nhìn hướng màn ảnh: “Hôm nay trước khi đến, Tiểu Trì còn nói riêng với tôi, nếu lần này cô có thể giành được giải thưởng này, lời cảm ơn đầu tiên, phải nói với chồng cô ấy, Khương tiên sinh trước.”

Giờ phút này chồng cô Khương tiên sinh đang ở ngay sau lưng cô, cúi đầu sát lại: "Cảm ơn anh cái gì thế, bà xã?"

Trên TV, tiếng vỗ tay như sấm lại giống như tiếng tim cô đập thình thịch.

Cảm ơn anh thích cô?

Trì Yên thấy nói không ổn lắm, đơn giản không nói nữa

Khương Dịch lại hỏi, môi đã chạm vào vành tai cô: "Cảm ơn anh thế nào đây?"

Phòng khách dưới lầu dù sao cũng không chỉ có hai người bọn họ, tuy Khương Du Sở đã ngủ như heo rồi, đến động nửa cái cũng không thấy.

Nhưng Trì Yên vẫn cảm thấy mất tự nhiên, cầm điều khiển từ xa tắt TV, “Buồn ngủ rồi, lên lầu ngủ thôi.”

“Ân.” Khương Dịch bế cô lên, giọng thấp thấp: “Lên lầu nhớ cảm ơn anh.”

.

Về chuyện Lục Chi Nhiên, hôm sau rời giường Trì Yên mới biết được.

Giải Ảnh đế cuối cùng rơi lên người một nam diễn viên nước ngoài, đường nhiên, cái này không tính là tin tức lớn gì.

Tin lớn thật sự là lời nói hôm qua của Lục Chi Nhiên khi nhận phỏng vấn, đã leo lên hot search cả buổi tối, hơn nữa lại còn có xu thế càng thêm hot.

Trì Yên click mở ra, treo đầu là 1 video buổi phỏng vấn khi kết thúc lễ trao giải ngày hôm qua, Lục Chi Nhiên nói cực ít, chỉ có vài câu vô cùng đơn giản, nói bản thân sẽ giải nghệ.

MC hỏi nguyên nhân, anh ta lại một mực không đáp.

Sau câu hỏi này, anh ta lại nói một câu nói, ý vị không rõ — — về sau định làm nhiều việc thiện.

Không ít dân mạng đoán ra một ý: Ngày xưa ảnh đế từng muốn đi Thiếu Lâm Tự làm hòa thượng.

Đương nhiên đây đều là suy đoán.

Đến nỗi về sau chân chính sẽ làm gì, trừ đương sự, sẽ không có người biết.

Mà giữa trưa cùng ngày, Trì Yên lại bất ngờ nhận được tin nhắn của Lục Chi Nhiên.

Ba chữ: Thực xin lỗi.

Đây tính cái gì..... lời xin lỗi muộn màng à?

Trì Yên vốn không định rep, sau khi suy nghĩ vài giây, vẫn gõ mấy chữ qua: 【 câu "thực xin lỗi" này..... Chẳng lẽ không phải chỉ lời có thể nói khi phạm sai lầm nhỏ thôi sao? Hành động của các người chắc không tính là sai lầm nhỏ chứ. Hơn nữa, người anh phải nói thực xin lỗi cũng không phải tôi. Có nói hay không nói là chuyện của anh, có chịu tha thứ hay không lại là chuyện của tôi. Thực xin lỗi, xin lỗi tôi nhận rồi, nhưng thật sự không có cách nào tha thứ cả. 】

【 hy vọng anh nói được thì làm được, về sau làm nhiều việc thiện một chút. 】

Giống như đá chìm đáy biển, sau khi gửi hai tin nhắn này, đầu kia cũng không đáp lại.

Sinh hoạt của Trì Yên bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Thậm chí nói, bắt đầu giống như bị khai quải*

(*Bị hack)

Vì dành được giải ảnh hậu kim tượng, Trì Yên nằm trên hot search vài thiên, bình luận tốt xấu, cô đều xem cả.

Mùng 7 tết, Trì Yên đi ghi hình cho gameshow phát sóng trực tiếp.

Bởi vì đang trong kỳ nghỉ đặc biệt nên tiết mục cũng tùy ý, tuy rằng mức độ nổi tiếng rất cao, nhưng liên tục mấy ngày đều không dùng kịch bản, cơ bản chỉ là người chủ trì thuận miệng hỏi, sau đó diên viên bị phỏng vấn ngẫu hứng đáp.

Thời gian bắt đầu quay là 7h tối, Trì Yên lại tới sớm hơn để cùng nhân viên công tác làm quen với quy trình.

Tóc cô dài rất nhanh, lúc này đã đến bả vai, Trì Yên ngại vướng, buộc một cái dây da, để lộ ra cái trán trơn bóng cùng với cổ dài mảnh, gọn gàng, sáng sủa.

Vấn đề đều hướng về sinh hoạt hằng ngày hướng, về phim ảnh và công việc thường nhật, Trì Yên cũng tùy ý đáp, không cố tình cũng không chỉ lấy lệ.

Đại khái qua nửa giờ, sau khi nghỉ ngơi vài phút, lúc lại tiếp tục quay thì vấn đề người chủ trì hỏi đầu tiên lại đề cập đến sinh hoạt cá nhân

— —

“Nghe nói Yên Yên kết hôn rồi, vậy cô có cảm thấy chồng mình có đẹp trai không?”

Trì Yên sững sốt một chút, ngay sau đó cười tủm tỉm đáp: “Đẹp trai.”

“So với tất cả các nam diễn viên cô từng hợp tác đều đẹp trai hơn sao?”

Vấn đề đột nhiên trở nên xáo quyet.

Trì Yên cũng không đáp rõ, “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, mọi người khẳng định đều hiểu mà.”

Cơ bản là hình thích hỏi nhanh trả lời nhanh, cũng không để cho Trì Yên thời gian suy nghĩ nhiều

Người chủ trì lại hỏi, vẫn là về sinh hoạt tình cảm của cô: “Nghe nói chồng Yên Yên là người ngoài giới, lúc bận rộn, hai người một năm có thể gặp nhau mấy lần? ”

Còn nghe nói gì..... Rõ ràng đều là chuyện công khai mà.

Trì Yên mỉm cười: “Anh ấy ở nước ngoài, nên một năm chỉ có thể gặp một lần thôi.”

Hình như những lời này mới vừa nói xong, Lục Cận Thanh cũng rất thâm ý cười một tiếng: “Anh Tư, anh ở nước ngoài à a?”

Khương Dịch tắt radio đi, “Cậu quản được sao?”

“Quản không được.”

“Quản không được thì câm miệng lại.”

“Khương Dịch, anh——”

Không đợi Lục Cận Thanh nói xong, Khương Dịch đã đẩy cửa xuống xe, gió lạnh tấp thẳng vào, rất nhanh lại bị ngăn ở bên ngoài cửa xe.

Lại vừa nâng đầu, thân ảnh người nọ đã hoàn toàn đi vào giữa bóng đêm.

.

Nửa giờ sau, Trì Yên quay xong tiết mục đi ra.

Mùng 7 vẫn còn đang trong kì nghỉ tết, nên tất cả các cửa hàng trên phố chả mở cửa được bao nhiêu, người cũng thưa thớt, khó tránh sẽ cảm thấy có chút quạnh quẽ.

Trì Yên chà xát ngón tay, cúi đầu đi về phía trước mấy mét, vừa muốn gọi cho Khương Dịch, cổ đã bị người ôm lấy, người nọ rõ ràng rất chú ý, lúc đèo cô vào trong xe, động tác cũng dịu dàng.

Máy sưởi trong xe đã bật, bên tai Trì Yên nghe được tiếng cười trầm thấp: “Rõ ràng là bảy lần.”

Trì Yên sững sốt, còn chưa phản ứng lại, đã thấy anh lại mở miệng: “Một đêm bảy lần.”

Trì Yên đột nhiên nhớ thật lâu trước kia, bản thân cũng nói qua một câu giống thế.

“Không thờ nổi,” cô cong khóe miệng cười, duỗi tay đẩy Khương Dịch: “Khương Dịch — —”

Tay anh chống bên người cô, không dám dùng sức, giọng cũng có chút nhẹ, mang theo vài phần tà khí: “Gọi ông xã.”

Trì Yên cảm thấy bản thân cũng chưa từng phối hợp như thế, ngọt ngào gọi một tiếng “Ông xã”.

Cửa xe còn chưa đóng lại, mất vài giây, nhìn như cô còn nghe được cả tiếng yết hầu anh khẽ lẫn, Trì Yên đưa tay ôm lấy cổ Khương Dịch, “Em muốn đi bộ về nhà.”

Ngày thường ngồi xe không cảm thấy có gì, sau khi mang thai ngồi xe lại cảm thấy khó chịu, muốn nôn không nôn, cứ như mắc ở cổ họng

Khương Dịch quấn lại khăn quàng cổ cho cô, sau đó mới lôi kéo tay cô xuống xe, Trì Yên đi theo phía sau anh lắc qua lắc lại: “Em nói không phải là một năm một lần.”

Trên thực tế, vừa nói xong câu nói kia không đến mấy giây, Trì Yên lại bồi thêm một câu: “Mọi người tin không?”

Đương nhiên không ai tin cả.

Trì Yên và Khương Dịch bị chụp cũng không phải chuyện lần một lần hai.

Nói ra chỉ đùa một chút mà thôi, Trì Yên không thích sinh hoạt cá nhân bị chú ý quá nhiều, lúc nói tiếp cũng chỉ nửa thật nửa giả nói mà thôi.

Vốn chính là đề tài mang tính giải trí, sẽ không có mấy người để ở trong lòng.

Trì Yên vốn thật sự muốn cho thoáng khí, kết quả đi còn chưa được một nửa đã cảm thấy mệt.

Mệt cũng không muốn ngồi xe, Trì Yên duỗi cánh tay hướng về phía Khương Dịch.

Một đoạn đường đi gần nửa tiếng đồng hồ, Trì Yên ở trên đường mua một chuỗi hồ lô ngào đường về Khương gia.

Giờ cơm tối trong nhà đã qua, lúc này mọi người đều đang ở trong phòng khách xem ti vi.

Khương Dịch lên lầu làm việc, Trì Yên nhàn nhàn chán, cũng ngồi dưới xem vài phút, thật sự cảm thấy nhàn chán, lại chạy lên lầu đi quấy rầy Khương Dịch.

Bên ngoài pháo hoa nổ ra, lớp thủy tinh cách âm rất hiệu quả, chẳng nghe được tiếng gì

Trì Yên nhẹ nhàng giữ nắm cửa, còn chưa xoay người sang chỗ

khác đã bị anh ôm lấy, “Bà xã.”

“Ân.....”

Môi anh hôn dọc theo vành tai tai cô hôn đến khoe miệng, cuối cùng dứt khoát xoay người cô lại, vừa muốn áp lên cửa, cánh cửa khép hờ đã nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Khương Du Sở ngó đầu vào: “Anh, em có việc hỏi anh.....”

Trì Yên: “.....”

May mà trong phòng không bật đèn, nếu không cô thế nào cũng phải chui xuống đất mất.

Khương Du Sở cưỡi xe nhẹ đi đường quen đẩy cửa tiến vào, “Anh, anh có thể truyền thụ một ít kỹ xảo đánh bài không a?”

Vua đánh bài của Khương gia, cái tên này cũng không phải tùy tiện mà có.

Khương Du Sở nhớ rõ trước kia đánh bài, cô nàng đã từng bị Khương Dịch làm thua hết cả tiền mừng tuổi.

“Anh ——”

Khương Dịch hí hí mắt, chuyện tốt bị quấy rầy, rõ ràng tâm trạng không tốt, ngoắc ngón tay về phía Khương Du Sở.

Khương Du Sở lập tức nghe lời, tiến lại.

“Xoay người.”

Khương Du Sở lại xoay người.

“Đi về phía trước đi.”

Khương Du Sở đi về phía trước một bước.

“Tiếp tục.”

“.....”

Trì Yên nhìn mà ngốc cả người.

Giây tiếp theo, Khương Dịch đóng sập cửa lại.

Ngoài cửa, Khương Du Sở tức muốn hộc máu gõ cửa.

Mà bên trong, Khương Dịch đã hôn áp xuống, dịu dàng cực nóng:
“Chúng ta tiếp tục.”

Pháo hoa đằng sau vẫn nhiệt liệt nở rộ, một trận lại nối tiếp một trận, cực kì sáng đẹp

Trong nhà cũng kiều diễm như xuân.

Năm nay, là năm thứ ba Trì Yên gả vào Khương gia.

Viên viên mãi mãi.

HOÀN

05: 59, 12/07/18

Lời lỗi nhải cuối của editor: vậy là bộ này đã hoàn, lời hứa của tớ với mọi người cũng đã thành.

Xin chân thành cảm ơn tất cả những ai đã đọc được đến đây.

Bởi vì tớ là một đứa siêu nói nhiều nên trong quá trình dịch luôn thêm lời lỗi nhải vào, có lẽ có rất nhiều bạn không thích. Nếu vậy thành thật xin lỗi.

Bởi vì tớ là một đứa siêu lười nên thỉnh thoảng ra lâu làm các bạn đợi. Thành thật xin lỗi.

Bởi vì tớ là một người mới nên nhiều chỗ sai sót và lủng củng. Thành thật xin lỗi.

Từ nay đến Tết âm lịch tớ sẽ đi soát chính tả và lỗi sai trong cách dùng từ, câu lại một lượt, đồng thời sẽ xóa mấy lời lỗi nhải đi.

Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đồng hành suốt mấy tháng qua.